அருள் பெற்ற நாயன்மார்கள்

பெரியபுராணம் : அறுபத்து மூவர் வரலாறு

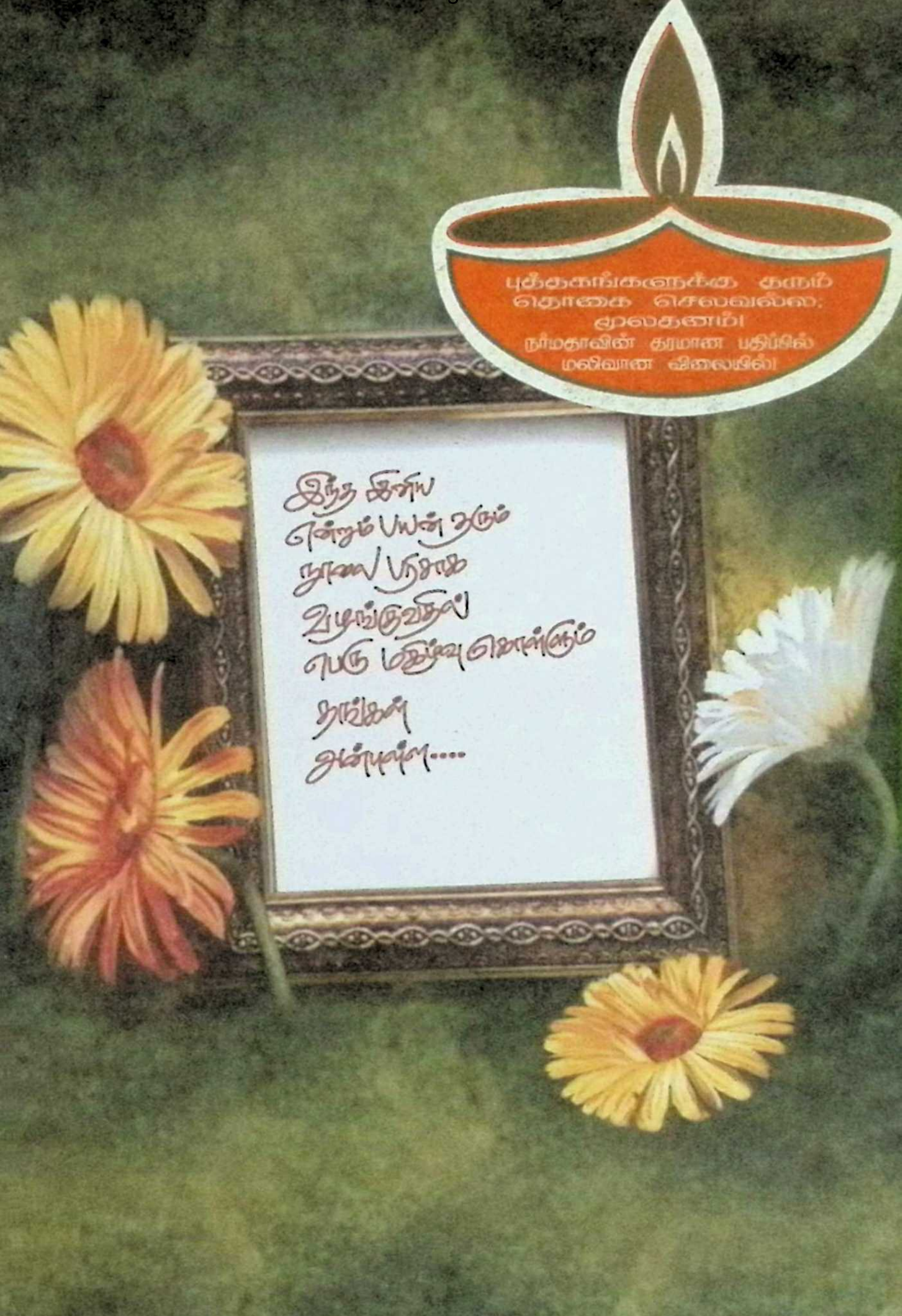
நாகர்கோவில்
கிருஷ்ணன்

நர்மதா வெளியீடு

உறவுகள் மேம்பட...

குடும்பத்திலும் சரி. அலுவலகத்திலும் சரி. மனித உறவுகளில் விரிசல்கள் ஏற்படாமல் இருக்கவும். ஏற்பட்ட விரிசல்கள் மேலும் பெரிதாகாமல் இருக்க:

- நானே பெரியவன். நானே சிறந்தவன் என்ற அகந்தையை (Ego) விடுங்கள்
- அர்த்தமில்லாமலும் பின்விளைவு அறியாமலும் பேசிக் கொண்டேயிருப்பதை விடுங்கள். (Loose Talk)
- எந்த விஷயத்தையும் பிரச்சனையையும் நாசுக்காக கையாளுங்கள். (Diplomacy) விட்டுக் கொடுங்கள் (Compromise)
- சில நேரங்களில் சில சங்கடங்களைச் சகித்துத்தான் ஆக வேண்டும் என்பதை உணருங்கள் (Tolerance)
- எல்லோரிடத்திலும் எல்லா விஷயங்களையும். அவர்களுக்கு சம்பந்தம் உண்டோ. இல்லையோ சொல்லிக் கொண்டிருக்காதீர்கள்.
- உங்கள் கருத்துக்களில் உடும்புப் பிடியாய் இல்லாமல்.கொஞ்சம் தளர்த்திக் கொள்ளுங்கள். (Flexibility)
- மற்றவர்களுக்குரிய மரியாதையை காட்டவும். இனிய. இதமான சொற்களைப் பயன்படுத்தவும் தவறாதீர்கள். (Courtesy)
- புன்முறுவல் காட்டவும். சிற்சில அன்புச் சொற்களை சொல்லவும்கூட நேரமில்லாதது போல் நடந்து கொள்ளாதீர்கள்.
- பிரச்சனைகள் ஏற்படும் போது அடுத்தவர் முதலில் இறங்கி வர வேண்டும் என்று காத்திருக்காமல் நீங்களே பேச்சைத் துவக்க முன் வாருங்கள்.

புத்தகங்களுக்கு தரும் தொகை செலவல்ல;
மூலதனம்!
நர்மதாவின் தரமான பதிப்பில் மலிவான விலையில்!
இந்த இனிய
என்றும் பயன் தரும்
நூலை பரிசாக
வழங்குவதில்
பெரு மகிழ்வு கொள்ளும்
தாங்கள்
அன்புள்ள....

அருள்பெற்ற நாயன்மார்கள்

(முழுமையான பெரிய புராணம் உரைநடையில்)

ஆன்மீகச் செல்வர்
நாகர்கோவில் கிருஷ்ணன்

நர்மதா
நர்மதா பதிப்பகம்
நல்ல நூல் வெளியீட்டாளர்கள்
10, நானா தெரு, (தி.நகர் தலைமை
அஞ்சலகத்தை ஒட்டிய தெரு), பாண்டிபஜார்,
தியாகராய நகர், சென்னை - 600 017. ☎ 24334397
செல்லிடபேசிகள்: 98402 26661, 98409 32566, 99400 45044

Pages: 640

Price: Rs.250.00

Paper used 13.6 kg. SPB N.S.

☐ Arul Petra Naayanmargal - A Biography study of 63 Hindu Saivite Saints - by Nagerkovil Krishnan ☐ Edition: 1968, 1978, 1996, 2007, This Revised Edition: August 2013 ☐ Published by T.S.Raamalingam, Narmadha Pathipagam, Chennai 600 017 ☐ D.T.P. Execution by: M/s. Muthu Graphics, Chennai - 600 015 ☐ Printed at: M/s. Malar Printers, Chennai - 600 034 ☐

பிறப்பு, இறப்பு என்ற துக்கமும் இல்லாமல் ஜனன நிவிருத்தியைத் தேடிக்கொள்ள நாம் ஜகத்துக்கெல்லாம் தாய் தகப்பனாக இருக்கிற பார்வதி பரமேசுவரர்களை ஸ்மரித்துக் கொண்டிருந்து,

ஜகத் : பிதரௌ வந்தே பார்வதீ பரமேஸ்வரௌ

என்று சரண் அடைய வேண்டும்.

❁❁❁

பதிப்புரை

இந்நூலாசிரியர் ஆன்மீகச் செல்வர் திரு. நாகர் கோவில் கிருஷ்ணன் அவர்கள் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட சமய நூல்களை எழுதியிருப்பவர். பெரும்பாலான ஆன்மீக பத்திரிகைகளில் இவரது எழுத்துக்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்திற்கு நன்கு அறிமுகமானவர். காஞ்சி தெய்வத்தின் பேரருளுக்கு பாத்திரமானவர். இந்நூல் விவரிக்கும் மெய்யடியார் களின் வரிசையிலே நிற்கிற அளவுக்கு வாய்மையும் இறையுணர்வும் கொண்டவர்.

இந்நூல் நர்மதாவில் ஐந்தாம் பதிப்பாக வெளிவருவதில் நாங்கள் பெருமகிழ்ச்சி கொள்கின்றோம். ஆசிரியர்க்கு எங்கள் நன்றி உரியது.

தெய்வீக நூல்களை எழுதுவதில் பெரும் சிறப்பு பெற்றிருக்கிற ஆசிரியரின் கைவண்ணத்தில் இந்நூல் நமக்கு அப்பரையும், சுந்தரரையும், திருஞானசம்பந்தரையும், கமலாலயத் திருக்குளத்தையும் கண்முன்னே மெய்யாக விரித்து காட்டுகிறது. இந்நூல் ஆசிரியரின் செந்தமிழ் நடையில் எழுத்துக்கு எழுத்து பக்தி மணம் கமழுவதால் இந்நூல் ஒரு கற்பூரப் பெட்டகமாகத் திகழ்கிறது. இந்நூல் ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் இருக்க வேண்டிய ஒரு தெய்வீகத் திருமறை!

மெய்ஞ்ஞானமுற்ற அவாவும் அத்துணை பேருக்கும் இந்நூல் பெருமகிழ்ச்சி அளிக்கும். இதனை வெளியிடும் பெரும் பேறுபெற்றதற்கு மூவடிவாகி நிற்கும் முழுமுதற் கடவுள் திரிசடை அண்ணலின் தாள் பணிகிறோம்.

நமச்சிவாய நாமம் வாழ்க!

— **பதிப்பகத்தார்**

5/5

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு
ஸ்ரீ சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள் அருளிய

ஸ்ரீமுகம்

சேக்கிழார் பெருமான் அருளிச் செய்ததும், நம்பியாண்டார் நம்பி தொகுத்துள்ள பதினொரு திருமுறைகளுடன் சேர்ந்து, பன்னிரண்டாவது திருமுறையாகக் கருதப்படுவதுமான பெரிய புராணமென்னும் திருத்தொண்டர் புராணம், சிவபிரானின் எல்லையற்ற கருணையையும், சிவனருட் செல்வர்களின் பக்தி, வள்ளட் தன்மை, தியாகம், விருந்தினரைப் பேணும் பண்பு முதலிய அருங் குணங்களையும் விளக்கும் ஒப்பற்ற தெய்வீகப் பொக்கிஷமாகும்.

செய்யுள் நடையிலுள்ள இந்நூலின் விஷயங்களை ஸாதாரண ஜனங்களும் அறிந்து கொள்வதற்காக, நாகர்கோவில் ஸ்ரீ K.V. கிருஷ்ணன் எழுதியுள்ளதும், மயிலாப்பூர் மஹேச்வரி பிரசுரத்தால் வெளியிடப்படுவதுமான "அருள் பெற்ற நாயன்மார்கள்" என்னும் இந்நூல் தெளிவான நீரோட்டம் போன்ற தமிழ் வசன நடையில் நாயன்மார்களின் சரிதங்களை நன்கு சுருக்கமாய் வர்ணிக்கிறது.

ஆஸ்திகர்கள் இவ்வுத்தம நூலின் துணைகொண்டு நாயன்மார்களின் சரிதங்களையும், குணங்களையும் மனதில் நிலைநிறுத்தி இதற்குத் தகுந்தபடி தங்கள் வாழ்க்கையை அறவழியில் செலுத்தி சிவபிரானின் அருளைப் பெற்று, இம்மை மறுமைப் பயன்களைப் பெறுவார்களாக.

இந்நூலின் ஆசிரியரும் இவ்விதமே தெய்வீக நூல்களை எழுதிக்கொண்டு ஜனங்களிடையே தெய்வ பக்தியையும், நல்லொழுக்கத்தையும் வளர்ப்பதன் மூலம் எல்லா மேன்மைகளையும் அடைவீர்களாக.

யாத்ராஸ்தானம் □ கோகாடு (நலகொண்டா ஜில்லா)
லகபாத்ரபதபஹுளஸப்தமி

நாராயணஸ்ம்ருதி

(முதற் பதிப்புக்குரியது)

பொருள் அடக்கம்

பேரொளி பொங்கும் சிவக்கோவில்

பொன் திருமேனியிலே தூய வெள்ளிய திருவெண் நீற்றை அணிந்தாற் போன்று ஒளியுற ஓங்கி நிற்கும் வெள்ளிப் பனிமலை போல் விளங்குகிறது திருக்கயிலை திருமாமலை என்னும் சிவக் கோயில்!

அச் சிவக் கோயிலினுள் சிவபெருமான் அருட்பெருஞ் சோதியாய், ஆதியும் அந்தமும் அற்ற பெருந்தகையாய், முழுமுதற் பரம் பொருளாய், வேதாந்தத்தின் நிலையாய், சித்தாந்தத்தின் மெய்யாய் – சமரசத்தின் விவேகமாய் இமயவல்லி தேவியாருடன், நவமணி பீடத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார்.

பிறையணிந்த பெருமான் எழுந்தருளியிருப்பதால், எண்ணற்ற ஒளிக் கதிர்கள் ஒருங்கே உதித்தாற் போன்று எழில் வீசத் திகழ்ந்து கொண்டிருந்தது அச்சிவக் கோயில்.

இத்தகைய அருள்மிக்க மாமலையின் கண்ணே தேவர்கள் பாடிப் பரவுவர், அழகு அரம்பையர் களிநடனம் ஆடிக் களிப்பர்.

நந்தி தேவர் கையில் உடைவாளும், பொற் பிரம்பும் ஏந்தியவராய் காவல் புரிவர்.

தேவர்களோ எம்பெருமானின் பாதகமலங்களில் சாற்றும் பொருட்டு பொன் இழைகள் கூடிய கற்பக மலர் மாலைகளை ஏந்திய வண்ணம், பாற்கடல் போல் திரண்டு வந்து நிற்பர்.

திருமாலும், பிரமனும், மாமுனிவர்களும், திருசடை அண்ணலின் முன் கைகூப்பி அஞ்சலி செய்த வண்ணம் நிற்பர்.

அனந்தகோடி சிவபூத கணங்கள் மாதொரு பங்கனின் மலர்த் தாளினைப் பற்றிப் போற்றி பேரின்பக் கடலில் மூழ்கி நிற்பர்.

தேவ கான ஓசையும், வேதாகம ஓசையும், சங்கநாத ஓசையும் இடையறாது முழங்கிக் கொண்டேயிருக்கும்.

எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் கயிலாய மலை வெள்ளிப் பனிமலையின் வெண்ணிறப் பொலிவு பெற்று காட்சி அளித்தது.

ஒரு சமயம் எம்பெருமானின் திருவடிகளைத் தரிசிக்க வந்த நான்முகன் தனது வாகனமாகிய அன்னத்தைக் கோபுர வாயிலில் விட்டுச் சென்றார். திரும்பி வந்து பார்க்கும்பொழுது அன்ன வாகனத்தை எளிதில் காண முடியாது திகைத்தார். அந்த அளவிற்கு சிவ மலையின் தூய வெண்மை நிறத்தோடு அன்னத்தின் வெண்மை நிறமும் கலந்திருந்தது.

இக்கயிலை மலையின் அடிவாரத்திலே, சிவ பக்திமிக்க முனிவர்களும், சுத்த யோகியர்களும் வேதம் முழங்கக் கூடியிருந்தனர். அவர்களுள் உயர்ந்தவர் உபமன்னிய முனிவர் என்பவர்!

உபமன்னிய முனிவர் என்பவர் பிரம்ம ரிஷியான வியாக்கிரக பாதரின் புதல்வர்.

இவர், தம் குழந்தை பருவத்தில் பசித்து பாலுக்காக அழுதபோது சிவனார், திருப்பாற் கடலையே பருகச் செய்து பசியைத் தணியச் செய்தார்.

கண்ணபிரானின் திருமுடி மீது தமது திருவடி வைத்து, கண்ணபிரானுக்கு சிவதீட்சை உபதேசித்த பெருமகிமை பொருந்திய மாமுனிவர், ஒப்பற்ற தவவலிமை மிக்கவர். எம்பெருமானின் திருத்தொண்டில் எக்காலமும் ஈடுபட்டவர். எந்நேரமும் ஈசனின் திவ்யத் திரு நாமத்தையே இடையறாது தியானிப்பவர்.

ஒருமுறை உபமன்னிய முனிவர், தம்மோடு குழுமி யிருக்கும் முனிவர்களுக்கும், சிவயோகியர்களுக்கும், எம்பெருமானின் அளவிலா திருவருட் கருணையின் பெருமையைப் பற்றி உள்ளம் உருக, அகமும் முகமும் மலர பேரானந்தப் பெருக்கோடு கூறிக் கொண்டிருந்தார்.

அப்பொழுது அந்த இடத்தில், ஆயிரம் சூரியன் ஒன்று திரண்டு உதித்தாற் போன்ற ஓர் பேரொளி தோன்றியது.

பேரொளிப் பிழம்பாகக் காட்சி தரும் எம்பெரு மானின் ஒளித் தோற்றத்தைத் தவிர, வேறு எந்த ஒளியையும் கண்டிராத அம் முனிவர்களுக்கு இப்பேரொளியைக் கண்டதும் வியப்பு மேலிட்டது.

சூழ்ந்திருந்த முனிவர்கள், உபமன்னிய முனிவரிடம், ''சுவாமி! இது என்ன அதிசயம் இங்கே தோன்றுகிறது?'' என்று வியப்பு மேலிட வினவினர்.

உபமன்னிய முனிவர்க்கும் சற்று வியப்பாகவே தோன்றியது. அவர் எம்பெருமானிடம் சென்றார். அவரது திருவடிக் கமலங்களைப் போற்றிப் பணிந்தார். அப் பேரொளியின் சக்தியைப் பற்றி வினவினார்.

''திருக்கயிலை மலையினின்றும் நீங்கி, தென்திசை யில் அவதாரம் செய்த சுந்தரர் மீண்டும் கயிலைக்கு வருகிறார்'' என்று பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தார்.

உண்மையை உணர்ந்த உபமன்னிய முனிவர் பேரொளி வந்த திசை நோக்கித் தொழுதார்.

உபமன்னிய முனிவரின் செயல் கண்டு மற்ற முனிவர்கள் ''சுவாமி! சிவபெருமானின் திருமலர்ப் பாதங்களையே தொழுதுறையும் தாங்கள், இப்பேரொளிக்கு மட்டும் இறைஞ்சி வணங்கி நிற்பதேனோ?'' என்று ஆர்வத்தோடு வினவினர்.

உபமன்னிய முனிவர் அவர்களை நோக்கி, ''நம்பி யாரூரர் என்னும் திருநாமம் கொண்ட இப்பெரியார் தம்பிரானாகிய எம்பெருமானைத் தம் உள்ளத்தால் தழுவிக் கொண்ட பேறு பெற்றவர். நாம் எல்லோரும் தொழத்தக்க தூய தன்மையுடையவர்'' என்று கூறினார். உடனே மற்ற எல்லா முனிவர்களும் பேரொளியை வணங்கி நின்றனர்.

பின்னர், உபமன்னிய முனிவர் அருந்தவ முனிவர் களுக்கு, பேரொளிப் பிழம்பாகத் தெரிந்த நம்பியாரூரர் என்ற பெரியோரின் பெருமைமிக்க சிவ வரலாற்றைச் செப்பலானார்.

அற்புதப் பொன்னம்பலத்து ஆடுகின்ற கயிலை வேந்தர்க்கு ஓர் ஆசை எழுந்தது. அத்தகைய ஆசை எழுந்ததற்குக் காரணமே தேவர்கள்தான்!

தேவர்கள் விரும்பியதற்கு ஏற்ப மன்மதனைப் போல் எழில் வடிவம் கொள்ளத் திருவுள்ளங் கொண்டார் எம்பெருமான்!

மூவடிவாகி நின்ற முழுமுதற் கடவுள், தமது பொன்னாற் மேனிதனில் புலித் தோலுக்குப் பதிலாகப் பட்டுப் பீதாம்பரம் அணிந்து கொண்டார்.

பிறை நிலவையும், க்ங்கையையும் தாங்கும் திருச்சடையில் முத்துக்கள் பதித்த வைரமணி மகுடத்தை அணிந்து கொண்டார். உருத்திராட்ச மாலைகள் அணிசெய்யும் அழகிய திருமார்பிலே நவரத்தின மணிமாலைகளைப் புனைந்து கொண்டார்.

பின்னர் தமது திருக்கோலத்தை நிலைக்கண்ணாடி முன்னால் நின்று பார்த்தார். முக்கண் நாயகனின் அழகின் பிரதி பிம்பம் கண்ணாடியில் பேரொளியோடு தெரிந்தது.

அச் சுந்தர வடிவத்தைப் பார்த்து பேருவுவகை பூண்ட பெருமான் ''சுந்தரா வருக!'' என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

அக்கணமே அக்கண்ணாடியின்றும் கோடி சூரிய பிரகாசத்துடன் கூடிய பிரதிபிம்பம், ஒரு மூர்த்தி வடிவோடு வெளியே வந்தது. பிம்ப மூர்த்தி பெருமானை வணங்கி நின்றார். எம்பெருமானின் மதி முகத்தில் மந்த ஹாஸம் மலர்ந்தது.

அப்பேரழகுப் பிம்பத்திற்கு ''சுந்தரர்'' என்னும் நாமத்தைச் சூட்டினார் இறைவன்.

''சுந்தரா! பிம்ப மூர்த்தியான நீ என் அன்பிற்குப் பாத்திரமானாய். இன்று முதல் எனது அடியார்களுள் ஒருவனாய் விளங்குவாய்! எமக்கு திருத்தொண்டுகள் பல புரிவாய்'' என்று விமலர் சுந்தரருக்கு அருள் செய்தார்.

அன்று முதல் சுந்தரரும் சிவபெருமானுக்குத் திருத்தொண்டு புரியும் அடியார்களுள் ஒருவரானார். எம்பெருமானின் அருகிலேயே திருநீற்றுப் பாத்திரத்தை ஏந்தி நிற்கும் பேறு பெற்றார். அத்தோடு எம்பெருமானுக்கு மணமிகு நறுமலர்களைப் பறித்து வந்து தொடுத்துச் சூட்டினார். அவர் அருகிலேயே அணுக்கத் தொண்டராய் அமர்ந்திருக்கும் பேறும் பெற்றார்.

ஒருமுறை திருப்பாற் கடலில் தேவர்களும், அசுரர்களும் ஒன்று கூடி மந்திர மலையை மத்தாகவும், வாசுகி என்னும் பாம்பைக் கயிறாகவும் பூட்டி திரு அமிர்தம் பெறக் கடைந்தனர். அப்பொழுது திருப்பாற் கடலில் இருந்து ஆலகால விஷம் வெளிப்பட்டது.

அமரர்கள் அஞ்சி நடுங்கினர். தேவ தேவாதியர்கள் ''மகா தேவ! அபயம்! அபயம்!'' என்று முழக்கமிட்டுக் கொண்டே கயிலை மலையை நோக்கி ஓடினர்.

ஆதி அந்தமில்லாத அருட்பெருஞ் சோதி வடிவமான முழு முதற் பரம் பொருளான எம்பெருமான், உமையாளுடன் நவமணி பதித்த வைரமணி பீடத்தில் புலித் தோல் விரித்து அதன்மீது அமர்ந்திருந்தார். வேதம் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. அரம்பையர் ஆடிக் கொண்டிருந்தனர். எம்பெருமான் இசை வெள்ளத்தில் மூழ்கியிருந்தார்.

அப்பொழுது வெளித் திருவாயில் எழும் அபயக்குரல், எம்பெருமானின் திருச்செவிகளில் வீழ்ந்தது. உடனே கயிலைவாசன் நந்தி பெருமானுக்கு, தேவர்களை அழைத்து வருமாறு கட்டளையிட்டார்.

கடல் வெள்ளம் போல் திரண்டு வந்த தேவாதி தேவர்கள், துயர் தீர்க்கும் தயாபரனை நோக்கி, ''சுவாமி பாற்கடலில் பொங்கி வருகிறது ஆலகால விஷம். அதன் உக்ரம் தாங்க முடியவில்லை. தஞ்சமென்று வந்தோம் காப்பாற்றுங்கள்'' என்று மனம் உருகி வேண்டினர்.

அமரர்கள் மொழிந்ததைக் கேட்டு, எம்பெருமான் ''அவ்விடத்தை இவ்விடத்திற்குக் கொண்டு வாருங்கள்'' என்றார்.

''ஐயனே! எங்களால் அதன் கொடுமையைத் தாங்க முடியவில்லை. அதனை நெருங்கவும் முடியவில்லை. அப்படியிருக்க நாங்கள் எப்படி சுவாமி அதனை எடுத்து வருவோம்.''

இவ்வாறு தேவர்கள் அச்சத்துடன் கூறியதைக் கேட்டு பெருமானார், தம் அருகிலிருக்கும் சுந்தரரைப் பார்த்தார்.

''சுந்தரா! திருப்பாற் கடலில் பொங்கி எழுந்துள்ள கொடிய விஷத்தை நொடிப் பொழுதில் இவ்விடத்திற்குக் கொண்டு வருவாயாக'' என்று உத்தரவிட்டார்.

ஐயனின் ஆணையைச் சிரமேற்கொண்ட சுந்தரர், விரைந்து சென்று கொடிய நஞ்சினைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்.

அக் கொடிய நஞ்சை விண்டு, கண்டத்திலே நிறுத்தி 'நீல கண்டர்' என்னும் திருநாமத்தை பெற்றார் இறைவர்.

இவ்வாறு இறைவனின் ஆணையைக் கேட்டு ஆலகால விஷத்தைக் கொணர்ந்ததால் சுந்தரர்க்கு, 'ஆலால சுந்தரர்' என்னும் திருநாமத்தைச் சூட்டி மகிழ்ந்தார் ஆலவாய் அழகர்.

மற்றொரு முறை ஆலால சுந்தரர், வழக்கம் போல் மலர் கொய்து வருவதற்காக வேண்டி நந்தவனம் சென்றார். அவ்வமயம் நந்தவனம் சென்ற உமா தேவியாரின் பாங்கிமார்களான கமலினி, அநிந்திதை என்ற இருவரும் தங்கள் தலைவிக்காக மலர் கொய்து கொண்டு இருந்தனர்.

அவர்கள் சுந்தரரைக் கண்டனர். மயக்கம் கொண்டனர். கண நேரம் வைத்த விழி விலகாமல் அவரையே பார்த்து நின்றனர்.

ஆலால சுந்தரரும் அவ்விரு அழகு ரதிகளையும் கண்டார். கண் மயங்கினார். காமன் கொடுத்த கணையால் தாக்குண்டு, மதியினை ஒத்த முகம்கொண்ட, அம்மங்கையர் இருவரையும் கண நேரம் விரும்பிப் பார்த்து மனதை அவர்கள்பால் செலுத்தினார்.

நங்கையர்கள் ஆலால சுந்தரர் மீது ஆராக்காதல் கொண்டனர். அக்காதல் ஏக்கத்தோடு, இருவரும் மலர்களைக் கொய்து கொண்டு சென்றனர்.

ஆனால் ஆலாலசுந்தரர், தாம் செய்தது பெரும் பிழை என்பதைப் பின்னர் உணர்ந்தார். ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை சொல்லித் தண்டனிட்டார். தவற்றை உணர்ந்து வருந்தினார்.

ஆலால சுந்தரர் மலர்களை மாலையாகத் தொடுத்து, எம்பெருமானின் கமலமலர்ப் பாதங்களில் சமர்ப்பித்தார்.

எல்லாவற்றிற்கும் மூல காரணகர்த்தாவாக நின்ற சிவபெருமான், ஆலால சுந்தரரின் முகத்தை பார்த்ததும், தமது ஞான சக்தியால், நந்தவனத்தில் நடந்தவற்றை எல்லாம் தெரிந்து கொண்டார்.

''சுந்தரா! நந்தவனத்தில் நடந்தவற்றை யாம் அறிவோம்'' என்றார். ஆலால சுந்தரர் நிலை தளர்ந்தார். நா குழற நடந்தவற்றை நவின்றார்.

''சுவாமி! என் பிழை பொருத்தருள்வீராகுக! தங்கள் பாத கமலங்களைப் பார்த்து மலர்ந்த எமது விழிகள், இன்று எதனாலோ பாவத்திற்கு அடிமையாகி, மலர் கொய்ய வந்த மாதர்களை விரும்பி நோக்கின'' என்றார்.

''சுந்தரா! நீ மாதர் மேல் மனம் வைத்தாய். அதனால் இனியும் அந்த எண்ணத்துடன் என் அருகே அணைய இயலாது. காமனைத் தகனம் செய்த கயிலை மலையில் நீ காதல் கொண்ட மாதரோடு கூடி வாழ்வது என்பது முடியாத காரியம். எனவே, நீ கொண்டுள்ள எண்ணம் ஈடேற பூவுலகிற்கு சென்று தென் திசையில் அவதரித்து, அம்மாதர்கள் இருவரோடும் இன்பத்தில் கலந்து வாழ்ந்து பின்னர் எம்மை வந்து அணைவாயாக!''

எம்பெருமான் ஆணை கேட்டு, ஆலகால சுந்தரர் உள்ளம் துடித்தார். தாங்கொணாத் துயர் கொண்டார்.

சிரமீது கரங்குவித்து பரமனின் பாத கமலங்களைப் பன்முறை பணிந்து எழுந்தார்.

''எம்பெருமானே! அடியேனுக்கு ஒரு சிறு விண்ணப்பம், மானிடப் பிறவியில் உழன்று, மாதர் மயக்கத்தில் மயக்கமுற்று வருந்த நேரிடும் தருணத்தில் தேவரீர் என்னைத் தடுத்தாட் கொள்ள வேண்டும்'' என்று இறைஞ்சி வேண்டினார் சுந்தரர்!

இறைவனும் ''அவ்வாறே செய்வோம்'' என்று அனுக்கிரஹித்தார்.

இவ்வாறு ஆலால சுந்தரர், தென் திசையில் திரு அவதாரம் செய்து அவர் விரும்பிய அதே பெண்களுடன் இன்பம் துய்த்து, பிறகு கயிலைக்கு வரும் வரலாற்றை முனிவர்களுக்குக் கூறினார் உபமன்னிய முனிவர்!

மற்ற முனிவர்களும் பேரொளி தெரிந்த திசை நோக்கித் தொழுதனர்.

அம் முனிவர்கள் உபமன்னிய முனிவரிடம், ''சுந்தரர் எழுந்தருளும்படியான புண்ணியத்தைத் தென்திசை மட்டும் பெறக் காரணம் என்ன?'' என்று கேட்டனர். அதற்கு உபமன்னிய முனிவர், தென் திசையின் சிறப்பை அவர்களுக்கு விளக்கினார்.

தென்னாட்டில் அமைந்துள்ள சிவத் தலங்கள் பலவற்றுள் தில்லை எனப்படும் சிதம்பரமும் ஒன்றாகும். அங்கு எம்பெருமான், சிவகாமி அம்மையார் கண்டுகளிக்கும் வண்ணம், ஆனந்தத் தாண்டவம் ஆடுகின்றார்.

அடுத்தாற் போல் திகழ்வது தியாகராசப் பெருமானார் எழுந்தருளியிருக்கும் திருவாரூர். அத்திருத்தலம் நில மகளின் இதயக் கமலம் போல் விளங்குகிறது.

அகில உலகத்தையும் படைத்த காமாட்சி அம்மையார் தவப்பயனால் எம்பெருமானைக் கண்டு, அவரைக் கம்பையாற்றின் கரையிலே வழிபட்ட 'காஞ்சீபுரம்' என்னும் திருநகரமும் தென் திசையில்தான் உள்ளது.

நந்திதேவ பெருமான் தவமிருந்து எம்பெருமானுடைய திருவருளைப் பெற்ற திருவையாறும், பெருமான் திருத்தோணியப்பராகக் காட்சி தரும் சீர்காழியும் மற்றும் எண்ணற்ற பெருமானின் அருள் பெற்ற திருத்தலங்களும் தென் திசையில்தான் அமைந்துள்ளது.

சுந்தரர் பூலோகத்தில் அவதரித்தார். தென்னாடு வாழ்ந்திட - தமிழ் வாழ்ந்திட - அற்புதமான தெய்வீகக் காவியமாம் திருத்தொண்டத் தொகை என்னும் அடியார் புராணத்தை அழகு தமிழால் திருவாரூர் தியாகேசப் பெருமானுக்கு சூட்டி மகிழ்ந்தார்.

அவ்வாறு சுந்தரர் பாடிய பதிகத்தைப் பின்னால் வந்த நம்பியாண்டார் நம்பி வகைப்படுத்தினார். நம்பியாண்டார் நம்பி திருமுறை தந்த வழிமுறையைக் காண்போம்.

திருமுறை பிறந்தது

பெருவளம் கொழிக்கும் சோழ வள நாட்டின் கண் உள்ள பழம் பெரும் பகுதிகளில் திருநாரையூர் என்னும் தலமும் ஒன்றாகும்.

இஃது தில்லையை அடுத்தாற்போல் அமைந்துள்ளது. இப்பழம்பெரும் பகுதியில் எந்நேரமும் தெய்வ மணம் கமழும் அன்பு அடியார்களின் வேத முழக்கம் விண்ணை முட்டும்.

இறைவன் உலா வரும் வீதியில் எந்நேரமும் உற்சவ உற்சாகம் ஊஞ்சலாடும். வீதிகளிலோ விருந்தினர்களின் ஆரவாரம்தான்! அது மட்டுமன்று! இப்பெரு நகரிலே பிள்ளையில்லா வீடே காண்டல் அரிது எனலாம்.

இந்நகரிலே எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனின் திருநாமம் பொள்ளாப் பிள்ளையார் என்பதாம்.

பொள்ளாப் பிள்ளையாருக்கு வழிபாடு புரியும் ஆதி சைவக் குடும்பம் ஒன்று இருந்தது. அக் குடும்பம் பொள்ளாப் பிள்ளையாருக்குத் தவறாது செய்து வந்த திருத்தொண்டின் திருப்பயனாய் – உலகம் உய்யவும் சைவம் தழைத்தோங்கவும் அருட்செல்வன் ஒருவன் பிறந்தான்.

அவ்வாறு பிறந்த அருட்செல்வன், வளரும் அறிவோடும் நிறைவான அழகோடும், பக்தியின் மேன்மையோடும் நாளொரு மேனியும், பொழுதொரு வண்ணமுமாய் வளர்ந்து வந்தான்.

நல்ல சீலத்துடனும், வல்ல தமிழ்ப் புலமையுடனும், நான் மறையங்கம் பயின்ற நாவுடனும் அரசர்க்குரிய திருவுடனும் விளங்கினான்.

பெற்றோர்கள் உரிய பருவத்தில், பாலகனைப் பள்ளிக்கு அனுப்பி வைத்தனர். அவனும் புவனம் பொங்கிப் பொலிய தமிழ் ஞானம்தனைப் பெற்று, கலைகள் யாவற்றையும் கசடறக் கற்றான். அப்பாலகனுக்குப் பெற்றோர்கள் உற்ற காலத்தில் உபநயனம் செய்தனர்.

ஒருமுறை அப்பாலகனின் பெற்றோர்க்கு மைந்தனை மட்டும் திருநாரையூரில் விட்டு விட்டு வெளியூர் போக வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது.

அவர்கள் அப்பாலகனிடம், ‘‘நாங்கள் ஊர் திரும்பும்வரை பொள்ளாப் பிள்ளையாருக்குப் பூசனை

புரிய வேண்டும்'' என்று அன்புக் கட்டளையிட்டுச் சென்றனர்.

பெற்றோர்கள் மொழிந்தது கேட்டு, அப்பாலகனுக்கு ஏற்பட்ட பேருவுவகைக்கோ எல்லையே இல்லை. அடிக் கரும்பினை சுவைத்தாற்போன்ற ஆனந்த மெய்தினான். நாவிலே நாமகள் நின்று விளையாடும் நற்றமிழ்ச் செல்வன் பொள்ளாப் பிள்ளையாருக்கு பூஜை செய்யும் அரும் பேறு தமக்குக் கிட்டியதே என்று எண்ணி மகிழ்ந்து புளகாங்கிதமடைந்தான்.

வையம் விளங்க, வானத்திலே உதிக்கும் பொன் விளக்கு போல், சைவம் தழைக்க, உலகில் அவதரித்த அந்த இளங்குமரன், தனக்குக் கிட்டிய பொன்னான வாய்ப்பை எண்ணி எண்ணி இதயம் குளிர்ந்தான். பரமனின் தியானத்திலேயே துயின்றான்.

பொழுது புலர்ந்தது! புள்ளினங்கள் ஆர்த்தன. தேனை அகட்டினுள் தேக்கிய செங்கமலமும், செங்கதிர் கீற்றினைக் கண்டு களித்தது. இறைவன் குடி கொண்ட கோவில்களிலே முரசம் ஆர்த்தது. வேதம் முழங்கியது.

இத்தகைய எழில் மேவும் வைகறைப் பொழுதினில் பாலகன் துயிலெழுந்தான்; தூய நீராடினான். மேனியில் திருவெண்ணீற்றைப் பூசிக் கொண்டான். தந்தையின் உருத்திராட்ச மாலையை மார்பிலே அணிந்து கொண்டான். பக்திப் பெருக்கோடு பொள்ளாப் பிள்ளையார் கோவிலுக்கு வழிபாடு புரியத் திருவமுதுடன் புறப்பட்டான்.

கோயிலை வந்தடைந்த குமரன், இறைவனின் நாமத்தைத் தியானித்தவாறு கோடி புண்ணியம் தரும் கோபுர தரிசனம் கண்டு உவகை பூண்டான். வீழ்ந்து வணங்கினான். வலம் வந்தான்.

கர்ப்பகிரஹத்திலே காட்சி தரும் கணபதிக்கு தோப்புக் கரணம் போட்டான். பழைய பூக்களை அகற்றினான்.

திருமஞ்சனம் செய்து, அர்ச்சனையும் செய்தான். தூப தீபாராதனை செய்தான். தான் கொணர்ந்த அமுதினைப் படைத்தான். நிவேதனம் செய்தான்.

நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்து சற்று நேரம் ஐம்புலன்களையும் அடக்கிய அருந்தவசியைப் போல் நிஷ்டையில் அமர்ந்தான். பின்னர் கண் திறந்து பார்த்தான். அதிசயித்தான்.

'எம்பெருமான் திருவமுதினை உண்பார்' என்று இதுகாறும் எண்ணியிருந்த அப்பிஞ்சு மனம், புண்பட்டுப் புலம்பியது. வேதனையால் வருந்திய அவனது கண்களிலே நீர் மல்கியது. வேழ முகத்தோனைப் பணிந்து ''எம்பெருமானே! திருவமுது செய்து அருள வேண்டும்'' என்று இறைஞ்சினான்.

கள்ளங் கபடமற்ற அப்பாலகன் செய்வதறியாது திகைத்து நின்றான். தான் எவ்வளவோ வேண்டியும் இறைவன் திருவமுது செய்யக் கருதாதது கண்டு உள்ளம் வருந்தினான். தணலிடைப்பட்ட புழுப்போல் துடித்தான். இறைவனுக்குத் தாம் பெரும் பிழை ஏதோ செய்துவிட்டதாக எண்ணிச் சித்தம் கலங்கினான்.

''வேழ முகனே! அடியேன் படைத்திட்ட அமுதினை உண்ணாத காரணம் என்ன? நான் அறியாது பிழை ஏதாவது புரிந்து விட்டேனா! எம்பெருமானே! இவ்வளவு இறைஞ்சியும் உன்மனம் ஏழைபால் இரங்காதது ஏனோ? செப்புவீர்! எம்மைக் காப்பாற்றுவீர்'' என்று முறையிட்டு அழவும் தொடங்கிவிட்டான்.

கணபதி கல்லாகவே காட்சி அளித்தார். கள்ளம் கபடமற்ற பிள்ளையின் உள்ளம் பனிபோல் கரைந்தது.

அவன் கல்லையும் கரைய வைத்தான். கருணை பிறக்க வைத்தான். வேதனையும், வருத்தமும் அதிகரிக்க, அப்பாலகன் தன் தலையைக் கல்லில் மோதிக் கொள்ள முயன்றான்.

பொள்ளாப் பிள்ளையார் தனது எல்லையற்ற பெருங் கருணையால் பாலகனைத் தடுத்தாட் கொள்ளத் திருவுள்ளங் கொண்டார்.

பாலகனின் சிரம், கல்லில் மோதி சிதறுவதற்குள் ''நம்பி! பொறு'' என்று திருவாய் மலர்ந்து அருளினார். திருவமுது முழுவதையும் உண்டு மகிழ்ந்தார் கணபதி.

அப்பாலகனின் ஒளி முகத்தில், வெண்ணிலா புன்னகை பூத்தாற் போல் மகிழ்ச்சி மலர்ந்தது. அவனது உள்ளத்தில் அன்பும், பக்தியும் வெள்ளமெனப் பெருகியது. ஆராக் காதலுடன் ஆண்டவனின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினான். அமுதத்தை உண்டு களித்தாற் போல் பரமனைக் கண்டு களித்தான். கூப்பிய கரத்துடன் அசைவற்று நின்றான்.

பொள்ளாப் பிள்ளையாரால் தடுத்தாட் கொள்ளப் பட்ட பாலகன், 'நம்பி' என்னும் திருநாமத்தைப் பெற்றான். நம்பி உள்ளம் மகிழ, சென்னி மீது கரம் தூக்கி நின்றான்.

தேவாரப் பண் ஒலியும், ஆகமகீத ஒலியும் திருக்கோயிலில் எழுந்தது. பொள்ளாப் பிள்ளையாரின் பேரின்பத் தோற்றம்! வண்ண மலர்க் கூட்டத்தில் வண்டு சுற்றி, சுற்றி வந்து, தேன் சுவைத்து மகிழும் இன்பம்! நம்பி பக்தித் தேனைப் பருகி பருகி உருகினான்.

இறைவன், திருவமுது செய்யவில்லையே என்று வாடிய நம்பி, இப்பொழுது மீண்டும் வேறொன்றிற்காக வேதனைப்பட்டான்.

பள்ளிக்குச் செல்வதற்கு கால தாமதம் ஆகிவிட்டது என்பதனையும் உணர்ந்தான். நம்பி மீண்டும் உளம் வருந்தினான். நம்பி ஆசானை எண்ணிப் பயந்தான். பள்ளிக்குக் காலதாமதமாகிச் சென்றால், நிச்சயமாக ஆசானின் தண்டனைக்கு ஆளாக நேரிடும் என்பதை நினைத்துப் பார்த்ததும் அழுகையே வந்துவிட்டது அவனுக்கு! நம்பி, கண்களில் நீர்மல்க இறைவனை மீண்டும் வேண்டினான்.

''இன்று பள்ளிக்குச் செல்ல காலம் சற்று அதிகமாகவே கடந்துவிட்டது. என் ஆசான் என்னைத் தண்டிப்பார். நான் எப்படிப் பள்ளிக்குச் செல்ல முடியும். பெருமானே! நீர்தான் எனக்கு சந்தமுற கலைகள் முழுமையையும் ஓதுவித்து அருள வேண்டும்.''

இவ்வாறு நம்பி நவின்றதும், பெருமான் உளம் கனிந்தார். நம்பிக்கு உபதேசம் செய்யக் கருதினார். அப்பொழுது ஆலயத்தில் பேரொளி பிறந்தது.

வேழ முகத்தோன் நம்பிக்கு எல்லாக் கலைகளையும் மற்றும் சன்மார்க்க நெறிகளையும் ஓதுவித்து அருளினார். நம்பி மகிழ்ச்சி பொங்க மனைக்குச் சென்றான்.

அன்று மாலை பெற்றோர்கள் வந்ததும் வராததுமாக நம்பி நடந்தவற்றைக் கூறினான். மகனின் மொழி கேட்டு தந்தை புளகாங்கிதம் அடைந்தார். உச்சி மோந்து உள்ளம் குளிர்ந்தார். மகனைத் தொழுதற்குரிய பரமஞானியாக போற்றினர்.

பாலகனாய் இருந்த நம்பி, பூவுலகம் போற்றும் புலவனானான்.

பொள்ளாப் பிள்ளையாரின் திருவருட் கடாக்ஷம் பெற்றதால் 'நம்பியாண்டார் நம்பி' என்ற திருநாமத்தை யும் பெற்றான்.

நம்பியாண்டார் நம்பி தம்மை ஆட்கொண்ட பொள்ளாப் பிள்ளையார் மீது 'திருவீரட்டை மணிமாலை' என்னும் தமிழ்ப் பிரபந்தத்தைப் பாடித் துதித்தார். நம்பியின் நாவன்மை நாடு நகரமெங்கும் பரவியது.

நம்பி வாழும் பொற்காலத்தில் சோழ நாட்டை ஆண்டு கொண்டிருந்தான் இராஜராஜமன்னன் அபயகுல சேகரன்.

இச்சோழவேந்தன் அபயகுலசேகரனை, ஆதித்த கரிகாலன் (இரண்டாம் ஆதித்தன்) என்றும் கூறுவர்.

இவன் திருவாரூர்த் தியாகேசப் பெருமானின் தாள் பணிந்து சோழவளநாட்டை, சீருடனும், சிறப்புடனும் ஆண்டு வந்தான்.

வாளின் கூர்மையாலும், தோளின் வலிமையாலும், வாய்மையின் தூய்ம்மையாலும், பக்தியின் சிறப்பாலும், பார் புகழச் செங்கோலோச்சி வந்த இராஜராஜன் சிவ பக்தியில் இலங்கேஸ்வரனைப் போல மேம்பட்டு விளங்கினான்.

போர்க்களத்தில் பட்ட வடுக்கள் நிறைந்த அவனது வீரமார்பகங்களிலே, முத்துமணி மாலைகள், திரு வெண்நீர், உருத்திராட்ச மணிமாலைகள் அணி செய்தன.

அணி, தேர், புரவி, ஆட்பெரும் படைகொண்டு, களம் பல வென்று, கோட்டையிலே வெற்றிக்கொடி பறக்கவிட்டு, வீரம் வளர்த்த வேந்தன், புற்றிடங் கொண்ட பெருமானின், பொற்பாத கமலங்களைப் போற்றி வழிபடும் திருத்தொண்டினைத் தவறாது செய்து வந்தான். திருக்கோவிலுக்கு மலையளவு திருப்பணிகள் செய்யவும் தவறினானில்லை, மன்னன் இராஜராஜ சோழன்.

இவ்வாறு இராஜராஜன், சிவபக்தி மிக்கச் சீர்மையாளனாக விளங்கியமையால் ‘சிவபாத சேகரன்’ என்ற சிறப்புப் பெயரையும் பெற்றான்.

மன்னனைப் பார்க்கச் சிவனருட் செல்வர்கள் அரண்மனைக்கு எந்நேரமும் வந்தவண்ணமாகவே இருப்பர். அரசவைக்கு எழுந்தருளும் தொண்டர்கள் அனைவரும், தங்களுக்குத் தெரிந்த பதிகங்களைப் பற்றி பக்திச் சுவை சொட்டச் சொட்ட மன்னனிடம் மகிழ்ச்சியோடு கூறிச் செல்வர்.

இப்பதிகங்களைப் பற்றி எல்லாரும் பாடக்கேட்ட மன்னனின் உள்ளத்தில் பக்தியும், பெரு மகிழ்ச்சியும், அடியார்களிடத்து அளவிலா அன்பும் வெள்ளப் பிரவாக மாக வடிவெடுத்து மேலும் மேலும் ஓடத் தொடங்கியது.

ஆற்று வெள்ளம் போல், மன்னன் உள்ளத்திலே பாய்ந்தோடிய தேவார அமிழ்தம், அவனது என்பையும், ஊனையும் மேன்மேலும் இனிமையாக்கியது.

இருப்பினும் மன்னன் நாளடைவில் மனம் வருந்தலானான். உளம் உருகினான். அதற்குக் காரணமும் இல்லாமலில்லை.

சமயக் குறவர்கள் திருவாய் மலர்ந்து அருளிய தேவாரப் பதிகங்கள் இந்நிலவுலகில் நிலைபெற்று விளங்க வழிவகை செய்யப்படவில்லையே என்பது தான்!

சித்தத்தைச் சிவனாருக்கே அளித்த சிவபாதசேகரன், ''திருமுறைகள் இருக்குமிடம் எங்கே? எங்கே?'' என்று தனக்குள் எண்ணி ஏங்கினான்.

ஐயனின் தாளையே தழுவி வாழ்ந்த வேந்தன் – அடியார்களின் தேவாரப் பாடல்களையே கேட்டு களிப்பெய்திய காவலன் – அத் தேவாரத் திருப்பதிகங் களை எங்ஙனமாகிலும் தேடிப்பிடித்தே தீருவது, என்ற உறுதிக்கு வந்தான்.

எம்பெருமானிடம், எந்நேரமும் இடையறாது, இதற்கென இறைஞ்சி நின்றான். 'மழை காணாத பயிர் போல்' திருமுறை காணாது மனம் மயங்கினான் மன்னன்.

இவ்வாறு மன்னன் வாழ்ந்து வரும் நாளில்தான், நம்பியாண்டார் நம்பி தெய்வ அருள் பெற்ற செய்தி அவனது காதுகளுக்கு எட்டியது.

மன்னன் பெருமிதம் பூண்டான். அகமும் முகமும் மலர, அக்கணமே அரசன் நம்பியைக் கண்டுவர மனங் கொண்டான்.

மன்னன் நால்வகைப் படையுடன், திருநாரையூர் நோக்கிப் புறப்பட்டான். பொள்ளாப் பிள்ளையாரை வழிபடுவதற்கென, அப்பம், அவல், எள்ளுருண்டை முதலியவற்றையும், மா, பலா போன்ற பற்பல மரங்களின் கனி வகைகளையும் நிறைய எடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

மன்னன், திருநாரையூர் வந்தடையும் முன்னரே, அந்நகரைக் கவின்பெற அமைக்க ஆவன செய்யப்பட் டிருந்தது.

மன்னன் கட்டளைக்கு ஏற்ப திருநாரையூர் சிறந்த முறையில் அலங்காரம் செய்யப்பட்டு அழகுத் தேவதை யின் அற்புதப் படைப்பின் சிகரமெனப் பொலிவு பெற்றது.

மாட மாளிகைகளிலும், கூட கோபுரங்களிலும், உயர்ந்த அகன்ற பெரிய வீதிகளிலும், அவ்வீதிகளின் இரு மருங்கிலும் அமைந்துள்ள வீடுகளிலும், விதவிதமான எழிற் பந்தல்கள் போடப்பட்டிருந்தன.

அப்பந்தல்களில், ஆபரணம் தாங்கும் அணங்கையர் போல் தோரணம் தாங்கும் வாழை மரங்கள் வரிசை வரிசையாக கட்டப்பட்டிருந்தன.

ஒரு வாழை மரத்திற்கும், மற்றொரு வாழை மரத்திற்கும் இடையே தென்னை, கமுகு போன்றவை களைக் கொண்டு செய்யப்பட்ட வேலைப்பாடுகள் மிக்க பந்தல்கள் நேர்த்தியாக அமைந்திருந்தன.

இடை இடையே எழில்மிகு நுழைவாயில்கள் பல காணப்பட்டன. வீதி எங்கும் கோதையர்கள் அழகாகக் கோலமிட்டிருந்தனர்.

ஆடவர்களும், ஆங்காங்கே செந்தூரப் பொடியையும், நறுமலர்களையும் வாரித் தூவிவிட்டு, வேந்தனின் வருகையை எதிர்பார்த்து நின்றிருந்தனர்.

மன்னன் நகரை வந்தடைந்தான். வேதம் முழங்கியது. சங்கம், முரசம் போன்றவற்றின் மங்கல இசைகள் எழுந்தன.

மங்கையர்கள் மன்னர்க்கு ஆரத்தி எடுத்தனர். மலர்களை வாரித் தூவினர்.

''மன்னர் வாழ்க! வாழ்க!'' என்ற வாழ்த்தொலிகள் விண்ணை முட்டியது.

மன்னன், மேளதாளத்துடன் பொள்ளாப் பிள்ளையாரின் கோவிலுக்கு அழைத்து வரப்பட்டான். ஆலய வாயிலிலே நம்பியாண்டார் நம்பி மன்னனை வணங்கி வரவேற்றான்.

நாடு போற்றும் மன்னன் - பகைவனுக்குத் தலைவணங்காக் காவலன் நம்பியாண்டார் நம்பியின் தாள் போற்றி வணங்கினான். தான் கொண்டு வந்திருந்த நிவேதனப் பொருட்களை, பொள்ளாப் பிள்ளையார் திருமுன் படைத்தான்.

அரசன், நம்பியாண்டார் நம்பியிடம், ''இறைவன் இவற்றைத் திருவமுது செய்து அருள வகை செய்தல் வேண்டும்'' என்று அன்புடனும், பக்தியுடனும் கேட்டுக் கொண்டான்.

சைவந்தழைக்க - தமிழ் ஓங்க - நாடு உய்ய நாட்டின் திலகமாய் அவதரித்த அருட்செல்வரும் அரசனின் வேண்டுகோளுக்கு ஏற்ப, பொள்ளாப் பிள்ளையாருக்கு அமுதூட்ட எண்ணினார்.

நம்பி பொள்ளாப் பிள்ளையாரை வணங்கி வழிபட்டு அரசர் கொண்டு வந்து வைத்த நிவேதனப் பொருட்களை எல்லாம் வேழமுகத்தோன் திருமுன் வைத்தார்.

விழிகளிலே அருட்கண்ணீர் மல்க, கையிரண்டையும் சென்னிமீது தூக்கி, ''எம்பெருமானே! அரசர் கொடுத்துள்ள இத்திருவமுதினை, அமுது செய்தருள வேண்டும்'' என்று இறைஞ்சினார்.

பொள்ளாப் பிள்ளையாரும் அன்பனை மகிழ்விக்க திருவுள்ளம் கொண்டார். நிவேதனப் பொருட்கள் அனைத்தையும் திருவமுது செய்தார்.

கடல் போல் பெருகி நின்ற மக்கள் கூட்டம் இக்காட்சியைக் கண்டு வியந்து நின்றது. மன்னனின் மன மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை. அவன் உடல் புளகம் போர்த்தது. கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக் கெடுத்து ஓடியது. மன்னனும், அம்மன்னனைப் புடைசூழ்ந்து நின்றோரும் நிலமீது வீழ்ந்து வணங்கினர்.

கோலோச்சும் கொற்றவனின் நெஞ்சத்தில் நெடுங் காலமாக நின்று உறுத்திக் கொண்டிருந்த குறை, நிறைவு பெற்றாற் போன்ற பொலிவு ஏற்பட்டது. அது அவனது முகத்தில் நன்கு பிரதிபலித்தது.

மன்னன் மனம் குளிர, முகம் மலர, நம்பியிடம், ''எம்குறை தீர்க்க வல்லவர் நீர் ஒருவரேதான்'' எனக் கூறி மகிழ்ந்தான். மன்னன், நம்பியிடம் தனது மனக் கவலையைப் பற்றிச் சொன்னான்.

''வேதியரே! எனது விண்ணப்பத்தைக் கேட்பீராக! நெடுநாட்களாக என் நெஞ்சத்தில் ஆறாத துயரம் ஒன்று இருந்து கொண்டே வருகிறது. மூவர் அருளிச் செய்த தேவாரத் திருமுறைகளும், அருள்பெற்ற தொகையடி

யார்கள் திருவரலாறும் இந்நிலவுலகில் என்றும் நின்று நிலவ வேண்டும். சைவ சன்மார்க்கம் மேலும் தழைத்தோங்க வேண்டும். அதற்கு உங்களால்தான் உகந்த வழியைச் செய்ய முடியும்.''

மன்னன் இவ்வாறு கனிவோடு மொழிந்ததைக் கேட்டு நம்பி மனம் மகிழ்ந்தார் என்றாலும், எம்பெருமானைக் கேட்காமல் இவ்வரலாற்றுக்குத் தெளிவுபெற முடியாது என்பதை மன்னனுக்கு எடுத்துக் கூறினார். மன்னனும் அதற்கு இசைந்தான். நம்பி, பொள்ளாப்பிள்ளையாரை வணங்கினார்.

''எம்மை ஆட்கொண்ட அண்ணலே! அடியேனது விண்ணப்பத்தை ஏற்று அருள் புரிதல் வேண்டும். இனிய தமிழ்த் தேவாரத் திருமுறை இருக்கும் திருவிடத்தையும் திருத்தொண்டர்களின் திருவரலாற்றையும் இவ்வடியேனுக்குக் காட்டியருள வேண்டும்'' என்று வேண்டி நின்றார் நம்பி!

எம்பெருமான், எப்பொழுதுமே என்றுமே – தொண்டனின் அன்பிற்கும், பக்திக்கும் கட்டுப்பட்டவர்தானே!

''அன்பனே! உன் குறையைத் தீர்த்து அருள் செய்வோம். திருச்சிற்றம்பலத்தில், பொன்னம்பலத்தின் புறத்தே அமைந்துள்ள திருவாயில் அருகே, தேவார ஆசிரியர்கள் மூவருடைய திருக்கைகளின் அடையாளம் பொறிக்கப்பட்டுள்ள அறையில், தேவாரத் திருமுறைகள் வைத்து பூட்டப்பட்டுள்ளன'' என்று அருளிய பெருமான், திருத்தொண்டர்களின் வரலாற்றைப் பற்றியும் நம்பிக்குக் கூறினார்.

நம்பி பொள்ளாப் பிள்ளையாரின் திருவருளை வியந்து ஐயனது கட்டளையைச் சிரமீது தாங்கினார். அவர் மன்னனிடம் வேழமுகத்தோன், திருவாய் மொழிந்தருளியதைப் பகர்ந்தார்.

அது கேட்டு மன்னனும் மனம் மகிழ, ''எம்பெருமானின் கட்டளை அதுவாயின், தில்லைக்கு இப்பொழுதே புறப்படுவோம்'' என்று கூறியபடியே, நம்பியையும் அழைத்துக்கொண்டு, தில்லைக்குப் புறப்பட்டான் மன்னன்.

ஆதியாகி நடுவுமாகி, அளவிலா அளவுமாகி, சோதியாய் உணர்வுமாகி, தோன்றிய பொருளுமாகி, போதியாய் ஏகமாகி, பெண்ணுமாய் ஆணுமாகி இவற்றை எல்லாம் சாற்றுகின்ற வித்தகனாய் - வெண்ணீறு அணிந்த பொன்மேனி கோலத்தோடு களி நடனம் புரிகின்ற வேதமுதல்வன் நடராசப் பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருத்தில்லையின் எல்லையை வந்தடைந்த நம்பியும், மன்னனும் மண்மிசை வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்து நகருக்குள் சென்றனர்.

கருணையே உருவான - கற்பனைக்கெட்டாத பேரொளிப் பிழம்பாய்த் திகழும் அம்பலக் கூத்தனின் பூங்கழல்களைப் போற்றுகின்ற பேறு பெற்ற தில்லை வாழ் அந்தணர்கள் மன்னனையும், நம்பியையும் பூரண பொற்கும்ப கலசங்களுடன் வணங்கி வரவேற்றனர்.

மன்னன், தில்லைவாழ் அந்தணர்களிடம் தான் வந்ததற்கான உண்மையை எடுத்து இயம்பினான். அவர்களிடம், ''தேவார ஆசிரியர்கள் மூவருடைய கைகளின் அடையாளம் இடப்பட்டுள்ள அறையைத் திறந்து காட்டுமாறு'' கேட்டான்.

மன்னன் மொழிந்ததைக் கேட்டு தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் ''தேவார ஆசிரியர்கள் மூவரும் ஒருங்கே எழுந்தருளினால்தான் அந்த அறை திறக்கும்'' என்ற உண்மையைக் கூறினர்.

அதற்கு மன்னன் மனம் தளரவில்லை. ''எப்படியும் திருமுறைகளைப் பார்த்தே தீருவது'' என்ற பேரவாவால்

தேவார ஆசிரியர்கள் மூவர்க்கும் பெருவிழா நடத்த உளம் கொண்டான்.

தேவலோகமே, தில்லைக்கு வந்துவிட்டதோ என்று எண்ணுமளவிற்குப் பிரம்மாண்டமான பெருவிழா நடத்தினான் மன்னன்!

தேவார ஆசிரியர்கள் மூவருக்கும் வழிபாடுகள் செய்தான். அம்மூவரின் திருவுருவங்களை அலங்கார மாகப் பெரு வீதி வழியாக ஊர்வலம் நடத்தி ஆலயத்துள் எழுந்தருளச் செய்தான்.

நம்பியும், மன்னனும், தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் புடைசூழ, திருக்கோயிலை வந்தடைந்தனர்.

தேவார ஆசிரியர்களின் திருவுருவங்களைத் திருப்பதி கங்கள் வைத்துப் பூட்டப்பெற்றுள்ள அறையின் முன்னே கொண்டு வந்து நிறுத்தினர்.

வெள்ளைப்பிறையணிந்த வேணிப்பிரானை மன திலே தியானித்தபடியே நம்பியாண்டார் நம்பி ''மூவரும் எழுந்தருளியுள்ளார்கள். அறையைத் திறவுங்கள்'' எனப் பணிவன்போடு பிரார்த்தித்தார்.

இவ்வாறு நம்பி முறையிட்டதும், பொள்ளாப் பிள்ளையார் திருவருட் கருணையால், அறையில் பூட்டப்பட்டிருந்த பூட்டுக்கள் தாமாகவே திறந்து கொண்டன. அறைக் கதவுகள் திறக்கப்பட்டன.

நம்பியும், மன்னனும், பயத்தோடும், பக்தியோடும் அறைக்குள் அடியெடுத்து வைத்தனர். அறைக்குள் மன்னன் கண்ட காட்சி, அவனை மனங்கலங்கச் செய்தது.

மன்னனின் இதயக் கதவுகள் தாமாகவே மூடிக் கொண்டன.

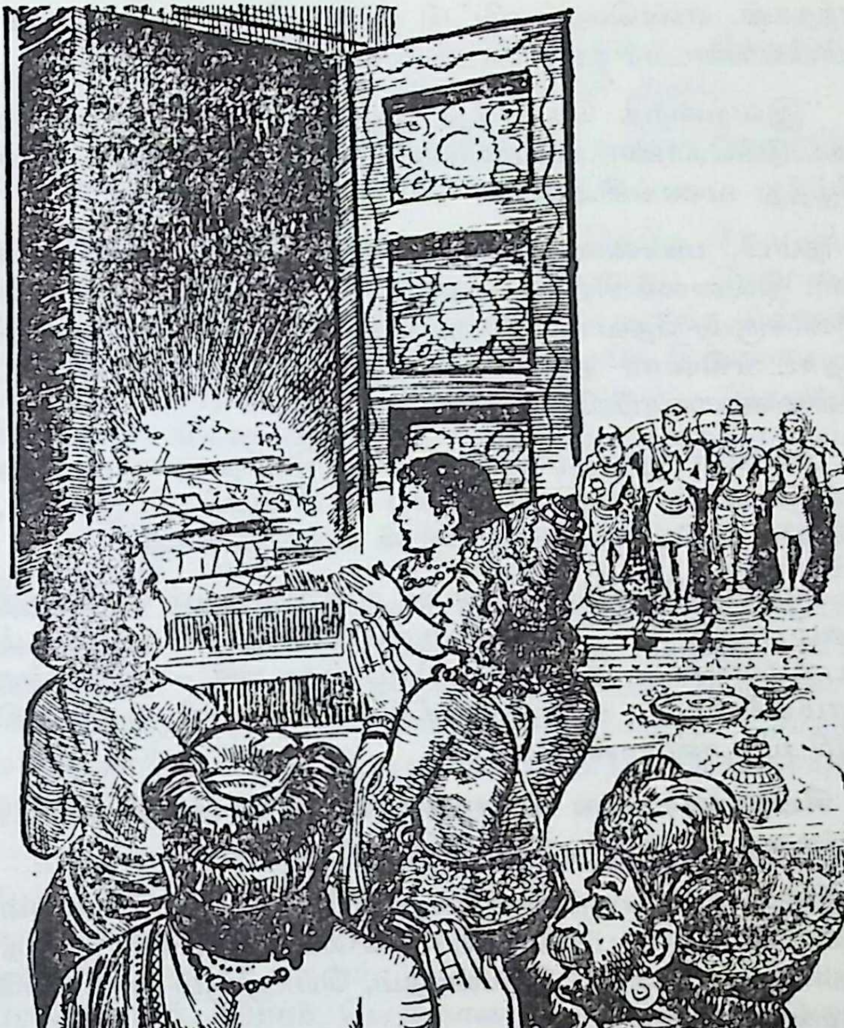
அறைக்குள் தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் எழுதப் பட்டுள்ள செப்பேடுகள் புற்று மண்டிக் கிடந்தன.

மன்னன் கரையான் புற்றினை நீக்கி, அத்திருவேடு களை வெளியே எடுத்து வந்தான். அவற்றுள் சில, புற்று மூடியதால் சிதைந்திருக்கக் கண்டான்.

அவ்வமயம் விண்வழியே, ''ஈண்டு, வேண்டுவது வைத்தே மற்றவற்றை மண்மூடச் செய்தோம்'' என்ற இறைவனின் அருள் வாக்கு எழுந்தது.

மன்னன் மனமகிழ்ச்சியோடு அத்தனை தெய்வத் திருமுறைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு வெளியே

வந்தான். எண்ணெய் விட்டு சுத்தம் செய்யச் செய்தான். நம்பியாண்டார் நம்பியிடம் கொடுத்தான்.

''இவற்றைத் தொகுத்து அருள வேண்டும்'' என்று கேட்டுக்கொண்டான் மன்னன். நம்பியின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினான்.

நம்பி, மன்னனின் அன்பு கட்டளைக்கு அடிபணிந்தார். தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் தங்கியிருந்து கனியென இனிக்கும் தேவாரத் திருப்பதிகங்களைத் தொகுக்கத் தொடங்கினார் நம்பியாண்டார் நம்பி. பொள்ளாப் பிள்ளையாரைப் போற்றினார் நம்பி.

மன்னன் இராஜராஜன், தனது நெடுநாளைய ஆசை பூர்த்தியாகப் போகிறது என்ற பேரின்பப் பெருக்கில், உள்ளம் மகிழ்ந்தான்; ஆனந்தக் கூத்தாடினான்.

அழகாற் திருச்சிற்றம்பலம்'' என்ற புகழால் செறிவுற்ற சிதம்பரத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும் ஆனேறும் பெருமானை – தில்லைச் செழுஞ்சுடரை – ஆடுகின்ற மாமணியைக் கண்டுகளித்துப் போற்றி வணங்கி வழிபட்டான் மன்னன்.

சிவகங்கையான பொற்றாமரைக் குளத்தில் நீராடி, முக்காலமும் வழிபாடு புரிந்தான் மன்னன்.

தில்லையம்பலத்தரசர்க்கு அபிஷேக ஆராதனைகளை இடையறாது நடத்திக் கொண்டேயிருந்தான். திருத் தொண்டர்களுக்குப் பொன்னும், பொருளும் வாரி வாரி வழங்கினான் மன்னன்.

பொள்ளாப் பிள்ளையார் அருளால் வேதாகமங்களைக் கற்றறிந்திருந்த நம்பி, ஓர் அந்தாதி பாடினார். அத்திருமுறைகளைத் தொகுத்து பதினொன்றாக வகுத்தார்.

திருஞானசம்பந்தர் அருளிச் செய்த தேவாரப் பதிகங்கள் முதல் மூன்று திருமுறைகள் ஆகும்.

திருநாவுக்கரசர் அருளிச் செய்த பதிகங்கள் முறையே நான்கு, ஐந்து, ஆறாம் திருமுறையாகும்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அருளிச் செய்த தேவாரம் ஏழாம் திருமுறைகளாகும். இவ்வாறு தேவாரத் திருப்பதிகங்களை ஏழு திருமுறைகளாக வகுத்த பின்னர், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிச் செய்த திருவாசகம், மற்றும் திருக்கோவையார் என்னும் இரண்டு திருப்பதிகங்களையும் எட்டாம் திருமுறையாகவும் வகுத்தார்.

திருமாளிகைத்தேவர், சேர்ந்தனார், கருவூர்த் தேவர், பூந்துருத்தி நம்பி, காடநம்பி, கண்டராதித்தர், வேணாட்டடிகள், திருவாலியமுதர், புருஷோத்தம நம்பி, சேதிராயர் முதலிய ஒன்பதின்மர் பாடியருளிய திருவிசைப் பதிகங்கள் இருபத்தெட்டுடன் சேர்ந்தனார் பாடியருளிய திருப்பல்லாண்டுப் பதிகத்தையும் சேர்த்து மகிழ்ந்தார். ஆக இவ்விருபத்தொன்பது பதிகங்களையும் ஒன்று சேர்த்து ஒன்பதாந் திருமுறை வகுத்தார் நம்பி.

திருமூலர் திருமந்திரங்களைப் பத்தாந் திருமுறையாக வும் திருவாலவாயுடையார் திருமுகப் பாசுரம், காரைக்கால் அம்மையார், ஐயடிகள் காடவர்கோன் நாயனார், நக்கீர தேவர், கல்லாடனார், கபில தேவர், பரம தேவர், இளம் பெருமானடிகள், அதிராவடிகள், பட்டிணத்துப் பிள்ளையோர் ஆகியோர் பாடியருளிய பிரபந்தங்களைப் பதினோராம் திருமுறையாகவும் வகுத்தார்.

பின்னர், நம்பியாண்டார் நம்பி தாம் பாடியருளிய திருத்தொண்டர் வரலாற்றைக் கூறும் திருவந்தாதியை

யும், தொகையடியார் ஒன்பதின்மர், தனியடியார் அறுபத்து மூவர் ஆகிய எண்பத்தொன்பது இனிய பாடல்களையும், மன்னனின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி பதினோராந் திருமுறையோடு சேர்த்தார்.

திருமுறைகளை வகுத்த நம்பியாண்டார் நம்பி, அத்தேவாரப் பதிகங்களுக்குப் பண் அமைக்கக் கருதினார். அதற்கும் எம்பெருமான் அருள் செய்தார்.

''திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரின் மரபிலே தோன்றிய ஒரு பெண்மணிக்கு பண் அமைக்கும் ஆற்றலை அளித் துள்ளோம், அவளை அழைத்துவந்து பண் அமைக்கச் செய்வீர்களாக'' என்று பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தார்.

மன்னன் அப்பெண்மணியைத் தில்லைக்கு வர வழைத்து, தில்லையரசரின் திருமுன்னேயே, பண் அமைக்கச் செய்தான்.

இராஜராஜசோழன், நம்பியாண்டார் நம்பியின் அருளிலே வகுத்துக் கூறப்பட்ட பதினோரு திருமுறைகளையும் செப்பேடு செய்து, தில்லைப் பெருமானார் கோயிலிலே பத்திரப்படுத்தி சைவம் தழைக்க அருந் தொண்டாற்றினான்.

இதனால், இராஜராஜசோழன், 'திருமுறை கண்ட இராஜராஜசோழன்' என்ற சிறப்புப் பெயரையும் பெற்றான்.

திருத்தொண்டர்களின் ஒப்பற்ற பெருநெறியின் அன்புத் திறத்தினையும், சிவபெருமானின் திருவருட் திறத்தினையும் உலகறியச் செய்த வேந்தன், உலகில் நீடு புகழ் பெற்று வாழ்ந்து இறைவன் திருவடியை அடைந்தான்.

நம்பியாண்டார் நம்பி, திருநாரையூர் பொள்ளாப் பிள்ளையாரை வணங்கி வழிபட்டு, நற்செயல்கள் பல

புரிந்து, நில உலகில் நெடுங்காலம் வாழ்ந்து, இறைவனின் திருவடி நிழலினை அடையும் பேரின்பப் பேற்றினைப் பெற்றார்.

சேக்கிழார் பெருமான்

''தெண்ணீர் வயற்கொண்டை நன்னாடு சான்றோருடைத்து'' என்று ஆன்றோர்களால் சிறப்பிக்கப்பட்ட, பல்வளம் செறிந்தது தொண்டை மண்டல நந்நாடு. இருபத்திநான்கு கோட்டங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தது. அவற்றுள் மிகச் சிறந்தது புலியூர்க் கோட்டம்.

அப்புலியூர்க் கோட்டத்தின் உட்பிரிவுகள் பலவற்றுள்ளும் புகழ்பட விளங்கியதுதான் குன்றத்தூர் என்னும் பழம்பெரும் பதி!

அப்பதியில், சீரும், சிறப்புமாய் விளங்கிய குடிகள் பலவற்றுள், தன்னிகரில்லாத தனிப்பெரும் அறிவோடும், ஆற்றலோடும், பயபக்தியோடும், செல்வத்தோடும் தலைசிறந்து ஓங்கி வளர்ந்தது, வேளாண் குடியேயாகும்.

''உழுவார் உலகத்துக்கு ஆணி'' – ''உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்'' என்ற பொய்யா மொழிப் புலவனின் வாய்மொழிக்கு ஏற்ப, வாழ்ந்து காட்டும் வேளாளர் குலப்பெருமையைத்தான் என்னென்பது!

பார் முழுவதும் புகழ் பரவ வாழ்கின்ற வேளாண் மரபிற்கு, உமாதேவியாரின் திருவருட்கிருபை பரிபூர்ணமாகக் கிடைக்கப் பெற்றிருந்தது.

ஒருமுறை திருசடையான் அளித்த ஒரு நாழி நெல்லை உமாதேவியார், வேளாண் மரபிற்கே கொடுத்தார்.

வேளாண் மரபினர் அந்நெல்லைப் பயிராக்க – குவலயத்தைக் கழனியாக்கினர். அலை மோதும் கடலை, அமைதி காணும் ஏரியாகச் செய்தனர். அந்த ஏரிக்கு நீர்ப்பாய்ச்சுவோனாக வருணனையே நியமித்தனர்.

எம்பெருமான் எழுந்தருளும் விடையையும், கூற்றுவனின் வாகனமான கிடாவையும் உழவு மாடுகளாகப் பெற்றனர். பலராமனின் ஆயுதமான கலப்பையை உழுவதற்குப் பெற்றனர்.

இங்ஙனம், இவர்கள் அந்த ஒரு நாழி நெல்லை உழுது பயிர் செய்தனர். இறைவனின் திருவருளிலே வியக்கத்தக்கப் பெரும் சாதனைகளைச் செய்தனர் வேளாண் மரபினர்.

ஒருமுறை – பகைமை காரணமாக – பழையனூர் நீலி செய்த சூழ்ச்சியால், அவளது கணவன் உயிர் துறக்க பின்னர் உண்மையை உணர்ந்து, வேளாளர் எழுபது பேரும், தங்கள் தவற்றை உணர்ந்து அனலிடை மூழ்கி ஆவி நீத்தனர்.

இங்ஙனம் வாய்மை காத்த வேளாண் மரபினர் எம்பெருமானின் திருவடியைச் சார்ந்தனர் என்பது அம்மரபின் புகழை மண்ணும், விண்ணும் அறியச் செய்கின்ற உயர்ந்த ஒப்பற்ற வரலாறல்லவா?

இத்தகைய சீர்மைமிக்க – சிறப்புமிக்க – தெய்வ பக்திமிக்க வேளாளர் குலத்தில் சேக்கிழார் மரபில், அக்குடி செய்த அருந்தவப் பயனாக வந்து அவதரித்தவர்தான் சேக்கிழார் என்பவர்.

இவருடைய இயற்பெயர் அருண்மொழி இராமதேவர் என்பதாம்! இருந்தாலும், சேக்கிழார் குடி விளங்க, குலம்

விளங்க புகழுடன் வாழ்ந்ததால் இப்பெருமானை, சேக்கிழார் என்ற குடிச் சிறப்புப் பெயராலேயே அழைத்து வரலாயினர் அவ்வூர்ப் பெருமக்கள்! இவர் உடன்பிறந்தவர் பாலறாவாயர்.

சேக்கிழாருடைய தந்தையார் சோழமன்னன் அநபாய னிடம் அமைச்சராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

இந்த அநபாயச் சோழனை இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன் என்று ஆராய்ச்சி வல்லுனர்கள் அறுதியிட்டுக் கூறுகின்றனர். இவனது ஆட்சிக்காலம் கி.பி. 1133-1150 ஆகும் என்று கூறப்படுகிறது.

அநபாய குலோத்துங்கச் சோழன் சோழ வளநாட்டைச் சிறந்த முறையில், நீதிநெறி பிறழாமல் அரசோச்சி வந்தான்.

இவன் அன்பும், அறிவும், வீரமும், தீரமும், பண்பும், பாசமும், வாய்மையும், தூய்மையும் உடையவனாய் விளங்கினான். இவனது ஆட்சியிலே மக்கள் மனநிறைவோடும், நல்ல அமைதியோடும், செல்வத்தோடும், சிறப்போடும் வாழ்ந்து வந்தனர்.

இம்மன்னனிடம், அமைச்சராய்ப் பணிபுரிந்து வந்த அருண்மொழித் தேவரின் தந்தையார், அரசவைக்குச் செல்லும் பொழுதெல்லாம், சேக்கிழாரையும் உடன் அழைத்துச் செல்வது வழக்கம்!

சேக்கிழார் இளமை அழகோடு, நல்ல ஒழுக்கத்தை யும், சிறந்த அரசியல் ஆற்றலையும், ஈடுசொல்ல முடியாத அளவிற்குச் செந்தமிழ்ப் புலமையையும், நாவன்மையையும், ஆழ்ந்த, அகன்ற புத்தி கூர்மையை யும் பெற்றிருந்தார்.

''அறிவுடை ஒருவனை அரசனும் விரும்பும்'' என்ற மூதுரைக்கு ஏற்ப, மன்னன் அநபாயன், சகலகலா வல்லவனான சேக்கிழார் பெருமானைத் தனது முதல் அமைச்சராக ஆக்கிக் கொண்டான்.

சேக்கிழார், அரசர் அளித்த பொறுப்பினை, ஆட்சி நெறியறிந்து திறம்பட செயலாற்றி நற்பெயர் பெற்றார்.

சேக்கிழார் பெருமானின் அறிவினையும், ஆற்றலையும், எண்ணிப் பார்த்து, அளவிலா மகிழ்ச்சி பூண்ட மன்னன், அவருக்குச் செங்கோலோச்சும் தலைமையையும் 'உத்தம சோழப் பல்லவர்'' என்ற உயர் பட்டத்தையும் அளித்து கௌரவித்தான்.

இவ்வாறு அரசு கட்டிலில் சிறப்புற்று விளங்கிய சேக்கிழார், ஒருமுறை திருநாகேச்சுவரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானைத் தரிசிக்கச் சென்றார்.

அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனிடத்து ஆறாக் காதல் கொண்டார். மருளெலாம் கொண்ட மனதை மாற்றி, அருளெலாம் திரண்டெழச் செய்யும் சிவபிரானைக் கண்டு களித்தார்.

அத்திருக்கோயில் தம்பிரானிடத்து, அவருக்கு எல்லையில்லா அளவிற்கு அன்பு பிறந்தது. சித்தத்தைச் சிவனார் சேவடிக்கே அர்ப்பணித்தார்.

அத்தலத்தில் தங்கியிருந்து திருப்பணிகள் பல செய்தார். அங்கு அமைந்துள்ள எம்பெருமானின் திருச்சபையும், மண்டபமும் இவர் செய்த திருப்பணிக்குத் தக்க சான்றுகளாகும்.

திருநாகேச்சுரத்துப் பெருமானிடம் இடையறாது பக்தி பூண்டிருந்த சேக்கிழார் பெருமான், தாம் பிறந்த ஊராகிய

குன்றத்தூரிலும், திருநாகேச்சுரத்தில் இருப்பது போன்ற கோயில் ஒன்றைக் கட்டினார். அதற்குத் திருநாகேச்சுரம் என்று பெயரும் வைத்தார்.

பொன்மாட வீதிகளைத் திருநாகேச்சுரத்தில் இருப்பது போலவே அமைத்தார். அத்தோடு அவ்வாலய நித்திய நைமித்திக வழிபாடுகள் தட்டாமல் நடந்து வருவதற்காக வேண்டிய நிலமும், அளவிலாப் பொருளும் வாரி வாரி வழங்கினார்.

இவ்வாறு சேக்கிழார் ஆலயத் திருப்பணிகள் பல புரிந்து, சைவ சன்மார்க்கப் பாதையிலே மேம்பட்டு விளங்குவதற்கு நேர்மாறாக, சிங்காசனத்தில் கொலுவிருந்த மன்னன் அநபாயன், சிற்றின்பத்தில் காலத்தைக் கழித்து வந்தான்.

திருத்தக்கத்தேவர் எழுதிய காமச்சுவை நிரம்பிய சீவக சிந்தாமணியைக் கற்றும், கேட்டும் தேன் குடித்த வண்டு போலானான் மன்னன்.

எட்டு திக்கும் கொடி பறக்க வாளெடுத்து போர் தொடுத்த மாவீரன், சீவக சிந்தாமணியின் மயக்கத்தில் உலகையே மறந்து, சதா இன்பப் போதையிலேயே கோழையாய்க் கிடந்தான்.

மன்னனின் இத்தகைய மாறான மனப்போக்கைக் கண்டு மனம் கலங்கினார் சேக்கிழார். ''சமண நூல்களும், சமணக் கொள்கைகளும், தமிழ்நாட்டில் வேரூன்றி விடுமோ'' என்ற அச்சம் அவருக்கு எழுந்தது.

சீவக சிந்தாமணி தமிழ் நூல்தான்! இன்பச் சுவை மிக்க தெள்ளுதமிழ்க் காவியம்தான்! ஐம்பெரும் காப்பியங்களுள் ஒன்றுதான். இருந்தாலும் அந்நூல், இம்மைக்கும், மறுமைக்கும், வீடு பேற்றிற்கும் ஒவ்வாத ஒரு பொய்க் கதையாகும் என்பதை சேக்கிழார் பெருமான் நன்கு அறிந்திருந்தார்.

மன்னன் செய்யும் தவற்றை மந்திரிதானே இழித்துப் பழித்துக் காட்ட வேண்டும். அமைச்சரின் இலக்கணமே அதுதானே!

அமைச்சரின் தலையாய கடமையை நன்கு உணர்ந்திருந்த சேக்கிழார், மன்னனிடம் சிவநெறியின் கோட்பாடுகளையும், சமணத்தின் குறைபாடுகளையும் எடுத்துக்கூறி, அரசனைத் திருத்தி நல்வழிப்படுத்த எண்ணினான்!

ஒருநாள் சேக்கிழார்பெருமான் அரசனை அணுகி, ‘‘வேந்தே! சைவம் தழைக்க, சிவ நூல்களைக் கற்றும் கேட்டும் நலம் பயக்கும் சன்மார்க்க நெறி வழுவாது வாழும் வாழ்வை, இதுகாறும் நடத்தி வந்தீர். இப்பொழுது சில நாட்களாக, உண்மைக்குப் புறம்பான சமண நூல்களை விரும்பிப் படித்துக் காலத்தை வீணாகக் கழிப்பது ஏனோ?’’

‘‘சமண நூல்களைப் படிப்பதும், கேட்பதும் பயனற்றதாகும். நல்ல கறவைப் பசு இருக்க மலட்டுப் பசுவிடம் பாலை எதிர்பார்ப்பது போல் அல்லவா இருக்கிறது உங்கள் செயல்!’’

‘‘நெல்குத்தி உண்ணாமல், உமி குத்தி வருந்துவது போல் பயனற்ற சீவக சிந்தாமணியைப் படித்துப் பயனுள்ள பிறப்பைப் பாழாக்குகிறீர்களே! ஆலைக் கரும்பிற்கும் சோலைக் கரும்பிற்கும் வேற்றுமை இல்லையா? துள்ளிவரும் தேனருவிக்கும், காட்டாற்றுக் கும் வேற்றுமை இல்லையா?’’

‘‘பொங்கிவரும் பெரு நிலவிற்கும், உருகி விழும் எரி நட்சத்திரத்திற்கும் வேற்றுமையே இல்லையா? பூ மணக்கும் புதுமலர்ச் சோலையில், பொதிகை மலைத் தென்றலிலே பிறந்து தேன் மணக்கத் தவழ்ந்துவரும்

குளுமையை அனுபவிக்க வேண்டிய நேரத்தில் வெந்தழலின் அனலில் அல்லவா ஆனந்தத்தை எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?'' என்றெல்லாம் பலவாறு அறிவுரைகளைப் பகர்ந்தார்.

''அமைச்சரே! எதற்கு இத்தனை உவமான உவமேயங்கள்?'' மன்னன் ஏளனமாகக் கேட்டான்.

''மன்னர் மன்ன! சீவக சிந்தாமணியைப் போன்ற சமணமதக் கதைகளைக் கேட்பதால், நமக்கு யாதொரு பயனும் கிட்டப்போவதில்லை. சிவக்கதையைப் படியுங்கள். இம்மை, மறுமை, வீடு ஆகிய மும்மைக்கும் அவை நன்மை பயக்கும்; நல்வகை செய்யும்.''

''அப்படியா அமைச்சரே! நீவிர் நவில்வதும் நன்று! உம்மொழியை நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அமைச்சர் தானே, ஆட்சியில் அரசற்கு ஆசான் போன்றவர். இம்மை, மறுமை, வீடு ஆகிய மும்மைப் பயனையும் தரத்தக்க சிவக் கதை என்பதுதான் என்ன? அத்தகைய சிவ நூல்களைக் கற்றறிந்தவர் எவர்? அக்கதைகள் இடைக்காலத்தில் எழுந்ததா? அன்றித் தொன்று தொட்டுச் சொல்லப்பட்டு வருவதா? நீவிர் விரும்புவது போல் அருமையும், பெருமையும் மிக்கச் சிவகதை களுக்கு முதல் நூல் எதுவாகிலும் உண்டா? அவற்றை ஆக்கித் தந்தவர்கள் யாவர்? இவற்றிற்கெல்லாம் சரியான விளக்கம் தர முடியுமா உம்மால்?''

சேக்கிழாரிடம் நல்ல அன்பும், மதிப்பும் வைத்திருந்த அநபாயன், அவரது வாக்கிலிருந்து, தனது தவற்றை ஒருவாறு உணர்ந்து, திருந்திய உள்ளத்தோடு தான் இங்ஙனம் கேள்விகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அடுக்கிக் கொண்டே போனான்.

மன்னன் மனம் விட்டுக் கேட்ட ஒவ்வொரு வினாவும் சேக்கிழார் பெருமானின் உள்ளத்தில் சொல்லொண்ணாப் பெருமிதத்தை ஏற்படுத்தியது.

சேக்கிழார் பெருமான், அரசரைப் பார்த்து, ''சோழ நாட்டுப் பெருந்தலைவா! திருவாரூரிலே திருநடனம் செய்கின்ற தியாகேசப் பெருமான், சமயக்குரவர்களுள் ஒருவரான சுந்தரருக்கு, ''தில்லைவாழ் அந்தணர்தம்'' என்று அடியெடுத்துக் கொடுக்க, பதினொரு பர்க்களால் திருத்தொண்டத் தொகையைப் பாடியருளினார் சுந்தரர்.

''அதன் பிறகு அத்திருத் தொண்டத் தொகையை ஆதாரமாகக் கொண்டு திருநாரையூர் பொள்ளாப் பிள்ளையார் பொருள்கூற, நம்பியாண்டார் நம்பி திருத்தொண்டத் தொகையை முதல் நூலாகக் கொண்டு, திருத்தொண்டர்களின் தொண்டுகளையும், அவர்கள் பெற்ற பேறுகளையும் திருவந்தாதியால் வகைப்படுத்தி விரித்தருளினார்.

''அத்திருவந்தாதியை செப்பேடு செய்து திருக்கோயிலில் பத்திரப்படுத்தி, சைவசமயத்தின் உண்மை நெறியை உலகிற்கு உணர்த்தினான் இராஜராஜசோழன். அம்மன்னவன் வழி வந்த தாங்கள் அச்சிவக் கதைகளை எப்படியும் உலகோர்க்கு உணர்த்தி, உண்மைச் சமயத்தை நிலைபெறச் செய்ய வேண்டும்'' என்று மன்னவனின் கேள்விகளுக்குத் தகுந்த விடையிறுத்தார்.

மன்னனுக்கு அக்கணமே அச்சிவகதைகளையும் திருத்தொண்டர்கள் பெற்ற பேறுகளையும் கேட்டு மகிழ வேண்டும் என்ற பேரவா எழுந்தது.

மன்னன், சேக்கிழார் பெருமானிடம் அத்திருக்கதைகளைத் தனக்கு விளக்கமாகவும், விரிவாகவும் கூற வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டான்.

சேக்கிழார் பெருமான், தில்லைவாழ் அந்தணர் முதல், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் வரையிலுள்ள திருத் தொண்டர் வரலாற்றினையும், அவர்கள் பெற்ற பேறு களையும் மன்னனிடம் மனம் மகிழ விரித்துரைத்தார்.

சிவனருட் செல்வர்களின் வீரத்தையும், பக்தியையும், வள்ளல் தன்மையையும், தியாகத்தையும், விருந் தினரைப் பேணும் பண்பினையும், அரும்பெரும் குணங்களையும் தெளிவுபெறக் கூறும் கதைகளை எல்லாம் கேட்டு மன்னன் தன்னை மறந்தான்.

சிவமயம் இருக்க சமண மதம் நாட இருந்தோமே என்று தனக்குள் நைந்தான்.

மன்னன் சிற்றின்பத்தை மறந்தான். பேரின்பத்தைப் பெற்றான். கூத்தபிரானின் அருளை எண்ணி ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தான்.

இத்திருத் தொண்டர்களின் வரலாறு, இம்மை, மறுமை, வீடு ஆகிய மும்மைப் பயனையும் தரத்தக்கப் பெரும் புதையலாகும் என்பதனை உணர்ந்தான்.

''அமைச்சர் பெருமானே! இத்திருத் தொண்டர்களின் தூய சரிதங்களைக் காவியமாக்கித் தந்தருள வேண்டும்''

இங்ஙனம் அநபாய குலோத்துங்க சோழன் மனங்குளிர பணித்ததைக் கேட்டு, சேக்கிழார் ஈடு இணையில்லா இன்பம் கொண்டார். இம்மையில் தான் பெற்ற பெறற்கரிய வரமன்றோ இஃதென்று உளமாற எண்ணி உணர்ச்சிப் பெருக்கால் பக்திப் பரவசமாகி நின்றார்.

இம் மாக் காவியத்தைப் பாடித் தந்தருளத் தேவை யான பொன்னையும், பொருளையும் மற்றெல்லா வசதிகளையும் சேக்கிழார் பெருமானுக்கு மன்னன் பெருமிதத்தோடு செய்தான். சேக்கிழார் பெருமானின்

வருகையைப் பற்றி தில்லைவாழ் அந்தணர்களுக்குச் செய்தி சொல்லி அனுப்பினான் மன்னன்.

சேக்கிழார் பெருமான், மன்னன் அளித்த செல்வத்தோடு தில்லைக்குப் புறப்பட்டார்.

தில்லையின் எல்லையை வந்தடைந்த சேக்கிழார் பெருமானை தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் எல்லையில் வணங்கி வரவேற்றனர். சேக்கிழார் திருக்கோவிலைப் பன்முறை வீழ்ந்து வணங்கினார். திருக்கோயிலுள் சென்றார்.

பாடுகின்ற சிவகணங்கள் எல்லாம் ஒருபுறம் சுற்றி வலம் வந்து ஆட – பொதுவில் ஆடுகின்ற அம்பலத் தரசரின் திருவடிகளைக் கண்டார்.

அற்புத பொன்னம்பலத்தே ஆடுகின்ற அரசரை – ஆராவமுதை – மாமணியை – குன்றாத குணக்குன்றை – கோமேதமணியைக் கண்டார். காணக் கண்கோடி பெறவில்லையே என்று திருமுன் வீழ்ந்து வணங்கினார். கண் கலங்கினார்; கண்டு களித்தார். பக்தி வெள்ளப் பெருக்கில் மூழ்கித் தத்தளித்தார்.

இறைவனிடம் காவியம் பாடும் திறத்தினைத் தமக்குத் தந்தருள மெய்யுருகி வேண்டி நின்றார் சேக்கிழார் பெருமான்.

''எம்பெருமானே! பொன்னம்பலவாணரே! ஆனந்தத் தாண்டவனே! உமது திருவடி நீழலிலே ஒன்றிவிட்ட பேரின்ப வீடு பெற்ற திருத்தொண்டர்களது பக்திமிகும் தூய வரலாற்றினைப் பாடிமுடிக்க, இவ்வடியேனுக்கு அடி எடுத்துக் கொடுத்து அருள் புரிதல் வேண்டும்'' என்று என்பு உருக இறைஞ்சினார்.

அப்பொழுது தில்லை அம்பலத்திலே பேரொளி பிறந்தது!

தில்லையம்பலத்தரசர், விண்வழியே ''உலகெலாம்'' என்று அருள் ஞான அடியை யாவரும் கேட்கும் வண்ணம் அடியார்க்கு முதலடியாய் எடுத்துக் கொடுத்தார்.

இறைவன் விண்வழியே, இவ்வைந்தெழுத்து மந்திரத்தை மொழிந்ததைக் கேட்டு, சேக்கிழார் பெருமானின் முகம் தாமரைபோல் மலர்ந்தது. அவர் உடல் புளகம் போர்த்தது.

சேக்கிழார் பெருமானின் பக்தியின் திறத்தினையும் பரமன் அருளிய திருவாய் மொழியினையும் கேட்டு தில்லை வாழ் அந்தணர்களும் மற்ற சிவனடியார்களும் வியப்புற்றனர். அவர்கள் சேக்கிழார் பெருமானைப் போற்றிப் புகழ்ந்து வாழ்த்தி மகிழ்ந்தனர்.

தில்லை வாழ் அந்தணர்கள், சேக்கிழார் பெருமானுக்கு கூத்தபெருமானார் திருமுன் பரிவட்டமும், திருமாலையும், திருவெண்ணீரும் அளித்து, வாழ்த்தி அவரைப் பலவாறு கௌரவித்தனர்.

இறைவனின் அருள்பெற்ற அடியார், சமயக்குரவர்களை வழிபட்டு திருத்தொண்டர் வரலாற்றினை பாட பேரானந்தத்தோடு ஆயிரங்கால் மண்டபத்தில் அமர்ந்தார்.

சைவச் சின்னங்களையும், திருவெண்ணீற்றையும், உருத்திராட்ச மாலையையும் மேனியிலே அணிந்து கொண்டு தெய்வப் பொலிவோடு காட்சி அளித்த சேக்கிழார் பெருமான், சமயக் குரவர்களை மனதிலே தியானித்தார். செம்மாப்புடைத்த அச்செந்நாப் புலவர் அருட்செல்வர் வரலாற்றினை எழுதத் தொடங்கினார்.

இறைவன் 'உலகெல்லாம்' என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்ததை முதலாக வைத்தார். நம்பியாண்டார்

நம்பிகளின் திருத்தொண்டத் திருவந்தாதியைக் கடைப் பிடித்தார்.

தித்திக்கும் தேனமுதம் போல் பக்திச் சுவைப்பெருக் கோடு, செந்தமிழ்த் தேன் சிந்தும் சுந்தரத் தமிழில் அடியார்கள் திருவரலாற்றினை, நாலாயிரத்து இருநூற்று ஐம்பத்து மூன்று (4253) திருப்பாடல்களால் பாடினார்.

திருத்தொண்டர் புராணமெனும் இப்பெரியபுராண காவியத்தைப் பக்தி சுவையுடன் பாடி முடித்தார். தில்லையம்பலவாணரின் கமலமலர்ப் பாதங்களிலே சமர்ப்பித்தார். வழிபட்டு மகிழ்ந்தார்.

தில்லையில் சேக்கிழார் பெருமான், திருத்தொண்டர் புராணத்தை இனிது எழுதி முடித்தார் என்பதனைக் கேள்வியுற்ற அநபாயச் சோழன், தன் பரிவாரங்களுடன் தில்லைக்குப் புறப்பட்டான்.

மன்னன் பரிவாரங்களுடன் வந்து கொண்டிருக்கிறான் என்பதனை முன்னதாகவே தெரிந்துகொண்ட சேக்கிழார் பெருமான், தில்லையின் மூவாயிரம் அந்தணர்களுட னும், திருமடத்தைச் சேர்ந்த தலைவர்களுடனும், மன்னனை எதிர்கொண்டு அழைக்க நகரின் எல்லை நோக்கிப் புறப்பட்டார்!

மன்னன் எல்லையை வந்தடைந்தான். சேக்கிழாரும், தில்லைவாழ் அந்தணர்களும் பூரண பொற்கும்ப கலசங்களால் மன்னனை எதிர்கொண்டு அழைத்தனர்.

சேக்கிழார் ருத்ராக்ஷமணி மாலைகளும், திருவெண்ணீ ரும் துலங்க சிவப்பழமாக நின்று கொண்டிருந்தார்.

மன்னன், தவக்கோலம் பூண்டிருந்த சேக்கிழாரின் திருவுருவத் தோற்றத்திலே அவரை அமைச்சராகவே எண்ணவில்லை; அருள் பெற்ற சிவனடியாராய்க் கருதினான். அவரை வணங்கினான்.

அனைவரும் மேளதாளத்துடன், வேதம் முழங்க ஆலயம் வந்தனர். கூத்தபிரானை வணங்கி வழிபட்டனர்.

அப்பொழுது, விண்வழியே அசரீரி வாக்கு ஒன்று எழுந்தது.

''அநபாயச் சோழா! 'உலகெலாம்' என்று எம்மால் அடி எடுத்துக் கொடுக்க, நம் அன்பன் சேக்கிழார் அதனை முதலடியாகக் கொண்டு திருத்தொண்டர் வரலாற்றைப் பெரியபுராணமாக விரித்துப் பாடியுள்ளார். அதனைக் கேட்டுப் பிறவிப் பயனைப் பெறுவாயாக!''

இங்ஙனம் எழுந்த அசரீரி வாக்கோடு, அம்பலவாண ரின் தண்டைச் சிலம்பொலியும் கூடவே பொன்னம் பலத்தில் ஒலித்தது.

சோழப் பெருந்தகையும், சேக்கிழார் பெருமானும், தில்லைவாழ் அந்தணர்களும், அடியார்களும், மக்களும், கூத்தப்பெருமானை வணங்கி வழிபட்டனர். அது போலவே, சேக்கிழார் பெருமானையும் வாயார புகழ்ந்து போற்றி வணங்கினர்.

மன்னன், அக்கணமே திருத்தொண்டர் புராணத்தை அரங்கேற்றம் செய்வதற்கான வழிமுறைகளைச் செய்யத் தொடங்கினான். நாள் குறித்தான். அரங்கவிழா மடல் எழுதினான்.

சேக்கிழார் பெருமான் பாடிய பெரிய புராணத்தை அனைவரும் கேட்டு, மகிழ்ந்து இன்பமுற வேண்டு மென்ற எண்ணத்தில் வேந்தன் மனமகிழ்ச்சியோடு நாற்றிசைக்கும் அழைப்புகள் அனுப்பினான்.

புலவர்களுக்கும், சைவ மெய்யன்பர்களுக்கும், மறைவல்லாருக்கும், ஆகமநூலுணர்ந்தவர்களுக்கும், சிற்றரசர்களுக்கும் அழைப்பு ஓலை அனுப்பினான்.

சித்திரைத் திங்களில் வரும் திருவாதிரை நாளை, அரங்கேற்றத்திற்கான நந்நாளாக அழைப்பு ஓலையில் குறிப்பிட்டிருந்தான் மன்னன்.

சித்திரைத் திருவாதிரை நந்நாள்! ஆனந்தத் தாண்டவனுக்கு உகந்த பொன்னாள். திருஞானசம்பந்தர் திருஅவதாரம் செய்த பெருநாள். அவர் திருஞானப் பாலைப் பருகிய நாளும் இச்சித்திரைத் திருவாதிரை நந்நாளே! எனவேதான் இப்பெருநாளை அரங்கேற்றத்திற் கான திருநாளாய்க் கொண்டான் மன்னன்!

சித்திரைத் திங்கள், திருவாதிரை நாள் அன்று தில்லை நகரம் தேவலோகம் போல் காட்சி அளித்தது.

''காட்சி இதுபோல் கண்டதில்லை!'' என்று வியக்கின்ற வண்ணம் செல்வமெல்லாம் கொழிக்கின்ற தில்லை நல்லாரை நாடவைத்து, நலமெல்லாம் கூடவைத்து, நாற்திசையும் புகழ்பாட வைத்து, விண்ணையும், மண்ணையும் வியக்கச் செய்தது.

நான்மாடக் கூடமெங்கும் வாழைமரத் தோரணங்கள் கவின்பெறக் காட்சி அளிக்க, வீடுகள் தோறும் விதவிதமான அலங்காரங்கள் செய்யப்பட்டிருந்தன.

செங்குவளைப் பூக்களை கருங்கூந்தலிலே அணிந் திருந்த அழகு மங்கையர், வீதி எங்கும் செங்குங்குமக் குழம்பைத் தெளித்துவிட்டு, கையில் ஆரத்தி தட்டுடன் நின்று கொண்டிருந்தனர்.

வீதிகள் சுத்தம் செய்யப்பட்டு, கோமய நீரால் மெழுகப்பட்டு கோதையர்களால் எழில்மிகு கோலங்கள் போடப்பட்டிருந்தன.

மனைகள் தோறும் மங்கள வாத்தியங்கள் முழங்கிய வண்ணமாகவே இருந்தன. பூரண கும்பங்கள் வைத்து, திருவிளக்கேற்றினர். கோல மயில்போல் கூடி நின்றிருந்த

கார்குழல் கோதையரின் கரம் பற்றிய மறவர் வழிவந்த மாவீரர்கள் சிலம்பாட்டம் ஆடிக் களித்தனர்.

கரும்பெடுத்த மொழியாலே காளையர் நடமாட, அரும்பு எடுத்த பார்வையிலே, தேன் இசைத்த பாவையர் கொடியிடையில் பாற்குடங்களாய்க் கொஞ்சும் மழலைகள், பிஞ்சுக் கால்களைத் தூக்கித் தூக்கித் துள்ளிக் களித்தன.

ஆடக, நாடக சாலைகளிலே ஆடல் அழகுக் கன்னியர்கள் பரதம் ஆட, அத்தாணி மண்டபங்களில், எத்தனையோ பேர்கள் உட்காரவும், நிற்கவும் முடியாமல் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

எங்கும் தீபங்கள் ஏற்றப்பட்டிருந்தன. தூண்களிலுள்ள சிற்பங்கள் அழகாக வர்ணம் பூசப்பட்டிருந்தன.

ஆலயத்தைச் சுற்றிப் பலவிதமான வேடிக்கை வினோதக் காட்சிகள், அலங்கார அமைப்பு நுழை வாயில்கள்! வாழை, கமுகு இவற்றால் ஆன நேர்த்தியான பந்தல்கள்! எங்கும் ஒரே மக்கள் வெள்ளம்!

வெளியூர்களிலெல்லாம் இருந்து மக்கள் வந்த வண்ணமாகவே இருந்தனர். பாவேந்தர்களும், சிற்றரசர்களும், சிவனடியார்களும், மெய்யன்பர்களும், வெளியூர்களில் இருந்து யானை மீதும், சிவிகை மீதும், கால்நடையாகவும் வந்து கொண்டேயிருந்தனர்.

எங்கும் ஒரே குதூகலம்! கொண்டாட்டம்!! திருத்தொண்டர் புராண அரங்கேற்ற நாள் தில்லையரசர் திருவிழாக் கொடியேற்ற நாள்போல் மிக்கக் கோலாகலத்துடன் ஆரம்பமானது.

ஆலயத்தைச் சுற்றி வேதியர்களின் வேள்விப்புகை வளர்ந்த வண்ணமாகவே இருந்தது. அன்பர்களும் அடியார்களும் எழுப்பும், ''சிவ, சிவ!'' என்ற பக்தி

முழக்கத்தோடு, வேதியர்களின் மந்திர ஓசை இரண்டறக் கலந்து ஒலித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

சித்திரை மாதம், தில்லை அம்பலத்தரசனுக்கு உகந்த ஆதிரை நந்நாளில் அரங்கேற்ற விழா வைபவம் ஆரம்பமானது.

அறுகால் தங்க பீடத்தின் மீது, பசும்பட்டு விரித்து, அதன்மீது வெண்துகில் விரித்து மலர் தூவி, அதன் மீது திருத்தொண்டர் புராணத்தை வைத்தனர். நறுமண மிக்கப் புகைகாட்டினர். அனைவரும் திருமுறையை வழிபட்டு வணங்கினர்.

அநபாயச் சோழன், சேக்கிழார் பெருமானின் திருவடி பணிந்து, ''தேவரீரே! இத்திருத்தொண்டத் தொகையைப் படித்துப் பொருள் கூறி அருள வேண்டும்'' என்று அன்புடன் வேண்டி நின்றான்.

இலக்கண இலக்கியங்களில் வித்தகரான சேக்கிழார் பெருமான், அம்பலவாணனை வணங்கிவிட்டுத் திருத்தொண்டத் தொகையை விளக்கத்தோடு, பொருள் விரித்துக் கூறினார். அனைவரும் கேட்டு மகிழ்ந்து களித்தனர்.

மூவர் தேவாரமும், திருமந்திரமும், காரைக்கால் அம்மையார் பாடி அருளிய இரட்டை மணிமாலை, அந்தாதி, மூத்தபதிகம் போன்ற திருப்பாடல்களும் - சேரமான் பெருமாள் நாயனார் பாடியருளிய பொன் வண்ணத்தந்தாதி, திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை, தெய்வ உலா போன்ற திருவருட் பாடல்களும் ஐயடிகள் காடவர் கோன் அருளிய வெண்பாப் பாடல்களும் உறுப்பாகவும், திருவிருத்தம் உடலாகவும், உட்பொருள் உயிராகவும் கொண்டு, இடை இடையே பொருள் விரித்தும் கூறினார் சேக்கிழார் பெருமான்.

தெய்வப் புலமைமிக்கச் சேக்கிழார் பெருமானின் திருத்தொண்டர் திருவரலாற்று விளக்கத்தைக் கேட்ட அனைவரும் பாலோடு பழம்பிழிந்து, தேன்கலந்துப் பாகும், பசுநெய்யும் கூட்டி உண்டாற்போன்ற பேரின்ப சுவையைப் பெற்றனர். அவரை அடிபணிந்து வாழ்த்தி வணங்கினர்.

திருவாதிரை நந்நாள் அன்று தொடங்கிய அரங்கேற்றம் அடுத்த ஆண்டு சித்திரைத் திருவாதிரை நாளன்று இனிது முற்றுப் பெற்றது.

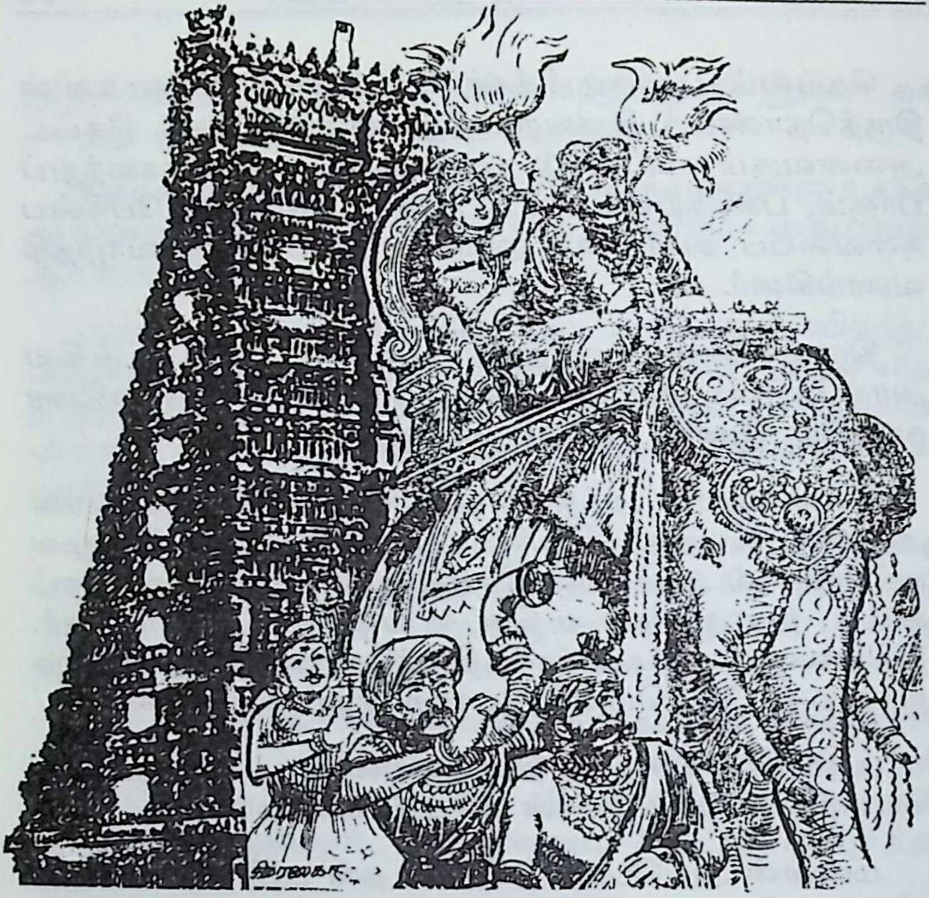
தில்லைவாழ் அந்தணர்கள், சேக்கிழார் பெருமான் அருளிச் செய்த பெரிய புராணத்தைச் சிவமூல மந்திரத்தால் அர்ச்சனை செய்து, மலர் தூவி, நறுமணம் கூட்டி, தீப ஆராதனை செய்து வழிபட்டு வணங்கினர். தில்லைவாழ் அந்தணர்கள், திருத்தொண்டர் புராணத்தை ஐந்தாவது வேதமெனப் போற்றி சிறப்பித்தார்கள்.

அநபாயச் சோழன், திருமுறையைப் பசும் பட்டால் போர்த்தி வைரப் பொன் தட்டில் வைத்தான்.

மன்னன் அப்பொன் தட்டை, தன் பட்டத்து யானை மீது ஏற்றினான். சேக்கிழார் பெருமானையும் அமரச் செய்து, தானும் அமர்ந்து கொண்டான். புரவலன், புலவனுக்கு களிப்பு மேலிடக் கவரி வீசினான்.

இந்த அற்புத காக்ஷியைக் கண்டு அனைவரும் மட்டில்லன மகிழ்ச்சி பூண்டார். அநபாய சோழனின் பெருந்தன்மையை வானளாவப் புகழ்ந்தனர்.

''இதுவன்றோ நான் செய்த தவப்பயன்'' என்று உளமாற கூறி பேருவுவகை கொண்டான் அரசன் அநபாயன்.

மன்னனும், சேக்கிழார் பெருமானும், தில்லைவாழ் அந்தணர்கள், அன்பர்கள் முதலானோர் புடைசூழ தில்லைத் திருநகரை வலம் வந்தனர்.

சங்கம் முழங்கியது. பேரிகை ஒலி பரப்பிற்று. தாளம், காளம், மணிக்காளம், பம்பை, வலம்புரி, கண்டை முதலான மங்கல வாத்தியங்கள் ஒலித்தன.

மக்கள் நறுமலர் தூவி வாழ்த்தினர். மனைகள் தோறும் பூரண கும்பம் வைத்து, மணி விளக்கு ஏற்றி ஆரத்தி எடுத்து, ஆனந்தம் எய்தினர்.

அன்பர்களும், அடியார்களும் இன்னிசை வேதம் ஓதி ஆரவாரித்தனர்.

மன்னருடன், பட்டத்து யானை மீது பவனி வரும் சேக்கிழார் பெருமானைக் கண்ட மக்கள், அவ்விருவரின் அருந்தவத் தோற்றத்திலும் மெய்மறந்து, பலவாறு அவர்களைப் பற்றிப் புகழ்ந்து போற்றினர்.

''சமயக் குரவர் மூவரும் ஓர் வடிவாய், சேக்கிழாராக அவதரித்தனரோ?'' என்று வியப்பில் ஆழ்ந்தோர் பல பேர்!

''நாமகள் பூ மறந்து, சங்கத் தமிழ்ப்பா மறந்து சேக்கிழார் பெருமானின் நாவினில் குடி புகுந்தனளோ?'' என்று பேசினோர் ஏராளம்! ஏராளம்!

''தேன் கலந்து தந்த திருத்தொண்டர் அமிர்தம் கேட்டுத்தானோ வையோன் கூடக் குளிர் நிலா போல் தண்மையோடு நம்மீது பவனி வருகின்றான்'' வண்ணத் தமிழ் பெண்டிர் இப்படியும் பேசினர்.

''மூவடிவாகி நின்ற முழுமுதற் பரமனே உமையாளு டன் கயிலை மலை நீத்து, தேவாதி தேவர்களுடனும் பூத கணங்களுடனும், மால் முருகன், மகா கணபதி சமேதராய் இவ் வைபவத்தைக் கண்டுகளிக்கத் தில்லை சிற்றம்பலத்திற்கு எழுந்தருளியுள்ளாரோ!'' என்று கூறிப் பெருமகிழ்ச்சியால் ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்த அன்பர்கள் ஆயிரம்! ஆயிரம்!

''கருங்கடலைக் கரத்தால் நீந்திக் கரையேறலாம்; கடற்கரையின் நொய் மணலை எண்ணி அளவிடலாம்; அந்த கடலில் வாழும் மீன்களையும் அளவிடலாம்; விண் மீது கண்சிமிட்டிச் சிரிக்கின்ற தாரகைகளையும் கணக்கிடலாம். திருத்தொண்டர் புராணத்தை யாரோ

அளவிட வல்லார்? சங்கரனின் எல்லையற்ற கருணைப் பேரருளாம் திருத்தொண்டர் புராணத்தை அளவிடுவது என்பது சேக்கிழார் ஒருவருக்குத்தான் எளிதேயன்றி, தேவர்க்குக்கூட அரிதேயாகும்'' என்று கூறியவர் எத்தனையோ பேர்.

இவ்வாறு சேக்கிழாரின் பெருமையையும், அவர் ஆக்கி அருளிய சிவ நூலின் அருளினையும் வானளாவ வியந்து கூறிய அன்பர்களும், அடியார்களும் கடல் போல் தில்லைத் திருவீதிகளில் பொங்கி வழிந்தனர்.

பட்டத்து யானை மீது பவனி வந்து கொண்டிருந்த மன்னனும், சேக்கிழார் பெருமானும் தில்லையம்பலத் தரசரின் சந்நிதானத்தை வந்தடைந்தனர். பெருமானார் பாடியருளிய பெரிய புராணத்தை, கனக சபையில் வைத்தான் மன்னன்.

அநபாயச் சோழன், சேக்கிழார் பெருமானுக்கு ''தொண்டர்சீர் பரவுவார்'' என்ற பட்டத்தையும், ஞான முடியையும் சூட்டிச் சிந்தை குளிர்ந்தான். ஆனந்தப் பெருக்கோடு அவரது திருவடி போற்றி வணங்கினான்.

''அநபாய சோழன் வாழ்க! சேக்கிழார்பெருமான் வாழ்க! தொண்டர் சீர்பரவுவார் வாழ்க!'' என்ற கோஷம் விண்ணும் மண்ணும் எதிரொலித்தது.

திருவாதிரை நாளன்று அரங்கேற்றமான சேக்கிழார் பெருமான் அருளிச் செய்த திருத்தொண்டர் புராணத்தை, நம்பியாண்டார் நம்பி அருளிச் செய்த பதினொரு திருமுறைகளுடன் சேர்த்துப் பன்னிரண்டாவது திருமுறையாக்கினார் ஆன்றோர்.

இப்பன்னிரண்டாவது திருமுறையான பெரிய புராணத்தைச் செப்பேடு செய்து பொன்னம்பலத்தில் வைத்தனர்.

மன்னன் தன் தலைநகரை அடைந்தான். சேக்கிழார் பெருமானின் உடன்பிறந்த பாலறாவாயரை அமைச்சராகக் கொண்டு ஆட்சி செலுத்தி சைவத்தை மேலும் வளர்த்தான்.

பாலறாவாயருக்கு ''தொண்டைமான்'' என்ற பட்டத்தை அளித்தான் மன்னன். சைவத்தமிழ் வளர்த்த தரணி புகழ் காவலன் அநபாய சோழன் பிறவிப் பயனைப் பெற்ற பேரின்பம் பூண்டான். பரமனருளைப் பெற்றுப் பல்லாண்டு வாழ்ந்தான்.

நாடும், ஏடும் நற்றமிழர் வீடும் அநபாய சோழனைப் போற்றிப் புகழாரம் சூட்டியது!

சேக்கிழார் பெருமான் தில்லையரசரின் பாதகமலங்களைப் போற்றித் திருத்தொண்டுகள் பல புரிந்து வந்தார்.

சிவ நூல்களைத் தொகுத்தருளிய சிவனருட் செல்வரான சேக்கிழார் எம்பெருமான் திருவடி நிழலைச் சேரும் பேரின்பத்தைப் பெற்றார்.

அறம் காத்த ஆரூர் அரசன்

பெருவளம் கொழிக்கும் திருவாரூர் என்னும் பழமையான நகரம் சோழ வளநாட்டில் உள்ள பல நகரங்களில் தலைசிறந்ததொன்றாகும்.

இலக்குமிதேவி தவமிருந்த இத்தலம், பூமாதேவியின் இதயக் கமலமாய் விளங்குகிறது.

இத்தலத்திற்கு எத்தலமும் ஈடு இணையாகாது. அந்த அளவிற்குத் தொன்மையும், வன்மையும், பெருமையும் வாய்ந்திருந்தது.

''ஆரூரில் பிறக்க முக்தி'' என்பது ஆன்றோர் வாக்கு!

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பரவை நாச்சியாரை மணந்து வாழ்க்கை நடத்தியதும் இத் திருவாரூரில் தான்! இந்நகரில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானுக்கு வீதி விடங்கப் பெருமான் என்று பெயர்.

இவ்வூரில், கிளிகளும் ஓயாது தேவாரத் திருப்பதிகங் களை ஓதுகின்ற அளவிற்குத் தேவாரப்பதிகங்கள் ஒலி இடையறாது ஒலித்துக் கொண்டேயிருந்தன.

அந்தணர்கள் அகங்களிலிருந்து வேள்விப் புகையும், வேதம் சொல்லும் ஓசையும் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கும். அத்தோடு தேவதேவாதியர்களின், பரமனைப் போற்றி வழிபடும் ஸ்தோத்திர ஓசையும் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கும். கோயிலுக்கு வரும் பெண்கள்கூட மயில்போல் களி நடனம் புரிகிறார்களாம்.

இப்படியாக திருவாரூரில் தேவாரப்பண் ஓசையும், வீணை இசையும், ஆடல் ஒலியும் ஒன்றோடொன்று இணைந்து எந்நேரமும் இன்ப ஓசையை கிளர்ந்து எழச் செய்த வண்ணமாகவே இருக்கும்.

திருமாலுக்கும், பிரமனுக்கும் எட்டாத பெருமானின் சரணக் கமலாலயம் ஆரூரில் மணக்கின்றது என்பது ஐதீகம்!

இத்தகைய பெருமை மிக்கத் திருவாரூரைத் தலை நகராகக் கொண்டு, சூரிய வம்சத்தில் உதித்த மனுநீதி என்ற மன்னர் சோழவள நாட்டை ஆண்டு வந்தார்.

சகல கலைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றிருந்த மன்னர் மனுநீதி குடிகளைத் தம் உயிரினும் மேலாகக் கருதி

ஆட்சி நடத்தி வந்தார். பல தேச மக்களும் புகழுமளவிற்குப் பல வெற்றிகளைப் பெற்றிருந்தார்.

புற்றிடங் கொண்ட பெருமானாகிய வான்மீக நாதரிடம் அளவிலாப் பக்தி பூண்டிருந்த மன்னர், ஆலயத்திற்கு அரும்பெரும் திருப்பணிகள் பல செய்ததோடு, விண்ணவரும் வியக்குமளவிற்கு வேள்விகள் பலவும் சிறப்பாக செய்த வந்தார்.

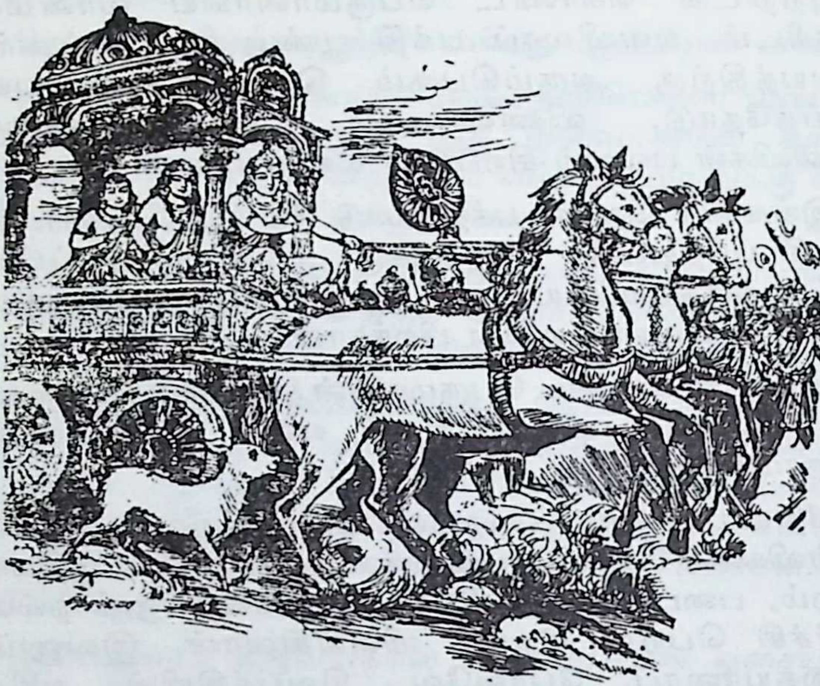
இங்ஙனம் தெய்வ பக்தியோடு நீதி நெறி தவறாமல் ஆட்சி புரிந்துவந்த சோழருக்கு, அவர் முற்பிறப்பில் செய்த அருந்தவப்பயனால், அழகும், அறிவும், திருவும் மிக்கச் செல்வன் ஒருவன் பிறந்தான்.

புற்றிடங் கொண்ட பெருமானின் திருவருளால் பிறந்த தன் மகனுக்கு வீதிவிடங்கன் என்ற இறைவனின் திருநாமத்தையே சூட்டினார்.

வீதிவிடங்கன், கலைகள் பல கற்றான். கல்வி கேள்விகளில் தேர்ச்சி பெற்றான். யானை ஏற்றம், குதிரை ஏற்றம், படைக்கலப் பயிற்சி முதலியவற்றிலும் நல்ல தேர்ச்சி பெற்று சிறந்து விளங்கினான். இவனும் தந்தையாரைப் போலவே, சிவபக்தியில் அதிக நாட்டங்கொண்டவனாய்த் திகழ்ந்தான்.

ஒருநாள் அரச குமாரன் சேனைகள் சூழ்ந்துவர திருக்கோயிலுக்குத் தேரில் புறப்பட்டான். அவனுடன் அமைச்சர், தளபதி ஆகியோரின் பிள்ளைகளும் தேரில் இருந்தனர். அவனுக்கு முன்னால் மங்கலப் பாட்டிசைப்போர் போய்க் கொண்டிருந்தனர்.

முரசம் முழங்கியது! சங்குகள் ஆரவாரித்தன! இராஜவீதி வழியாக தேர் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. கூடவே அவன் ஊழ்வினையும் ஊர்ந்து விளையாடிக் கொண்டு வந்தது. அதனை அப்பாலகன் அறிந்தானில்லை.

அப்பொழுது அவ்வருந்தவப் புதல்வனுக்குச் சற்றும் கருணையின்றி அறத்தேவனின் கடும் சோதனை ஏற்பட்டது.

இளவரசர் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கோடு செலுத்திக் கொண்டிருந்த தேர்ச் சக்கரத்தில், எங்கிருந்தோ துள்ளி குதித்து ஓடிவந்த கன்றுகுட்டி ஒன்று சிக்கியது. கண்மூடித் திறப்பதற்குள் அக்கன்று குட்டி குடல் சரிந்து, உடல் சிதைந்து உயிரையும் இழந்தது.

உயிர் பிரிகின்ற நேரத்தில், கன்று எழுப்பிய தீனக் குரலைக் கேட்டு, மனம் பதறிப் போன வீதிவிடங்கன் சட்டென்று தேரை நிறுத்தினான். துள்ளிக் குதித்துக் கீழே இறங்கினான்.

இதற்குள் அக்கன்றின் தாய்ப் பசுவானது, கன்றின் அருகே வந்து, மெய்விதிர்க்க அரற்றி அழுது கண்ணீர் சொரிந்து நின்றது. அச்சோகக் காட்சியைக் கண்ட வீதிவிடங்கன் மனம் கலங்கினான். தணலிடைப் புழுப்போல் துடித்தான். பலவாறு புலம்பி அழுதான்.

''ஐயோ! தர்மதேவா! இதென்ன சோதனை! யாருக்கு என்ன தீங்கிழைத்தேன்? எனக்கு ஏனொரு கொடுமை இப்படி வந்து சேர்ந்தது? நீதிவழுவாத மன்னனுக்கு மகனாய்ப் பிறந்தும் இப்படிப் பெரும்பழி ஒன்றைத் தேடிக் கொண்டுவிட்டேனே!''

''செடி, கொடிகளுக்குக் கூடத் தீங்கு செய்தறியாத அறநெறி பிறவா மரபிற்கு மாபெரும் களங்கத்தை யல்லவா ஏற்படுத்திவிட்டேன்! சோழர் சந்ததிக்கே சொல்லொண்ணா அவமானத்தைத் தோற்றுவித்து விட்டேனே! இதற்குப் பரிகாரம் தேட நான் எங்கு செல்வேன்? இவ்விவரத்தை என் தந்தை அறியும் முன், இப்பழி என்னை விட்டு நீங்குவதற்கு ஏதாவது வழி செய்தே தீருவேன்.''

அரசகுமாரன் புலம்பி அழுவது கண்டு, அவனுடன் தேரில் வந்தவர்கள் வேதனையடைந்தனர். ஏதோ ஒரு முடிவிற்கு வந்த வீதிவிடங்கன், அறம் அறிந்த அந்தணர்களைக் காணப் புறப்பட்டான்.

தேரோடும் பாதையில் அரசகுமாரன் நீரோடும் கண்களோடு, களங்கத்தைச் சுமந்த வண்ணம் சென்றான். இந்தச் சமயத்தில் தாய்ப் பசுவானது அரண்மனைக்கு ஓடியது.

மன்னன் மனுநீதிச் சோழரின் அரண்மனை வாயிலில் பெரிய மணி ஒன்று கட்டித் தொங்கவிட்டிருந்தார். அதற்குப் பெயர் ஆராய்ச்சிமணி. மக்கள் தம் குறைகளை, மன்னர்க்கு அறிவிப்பதற்காக வேண்டித்தான் ஆராய்ச்சி மணியை அந்த இடத்தில் கட்டியிருந்தார்.

ஆராய்ச்சிமணி அடிக்கப்பட்டால் மன்னர் வருவார்; அடித்தவர் குறை கேட்பார். அக்கணமே அவையைக் கூட்டுவார்; நிலைமைகளை ஆராய்ந்து நீதி வழங்குவார் என்ற நடைமுறைகள் மக்களுக்கு நன்கு தெரிந்தனவே யாம்.

இத்தகைய நீதி முழக்கம் செய்யும் ஆராய்ச்சி மணியை இதுகாறும் எவரும் அடித்தது கிடையாது; அந்த அளவிற்கு அரசர் குடிகளைக் குறையின்றிக் காத்து வந்தார். ஆனால் இன்று அந்த ஆராய்ச்சிமணி அரண்மனையே அதிரும் வண்ணம் 'கணீர்-கணீர்' என்று அடித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

ஆம்! கன்றை இழந்த தாய்ப்பசுதான், தன் குறையை மன்னனுக்குத் தெரியப்படுத்துவதற்காக வேண்டி ஆராய்ச்சி மணியைக் கொம்பினால் அசைத்து, அசைத்து அடித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

ஆராய்ச்சிமணி எழுப்பும் ஓசை கேட்டு மனுநீதி மன்னனர் மனம் பதற வெளியே ஓடிவந்தார். அங்கு நீரோடும் கண்களோடு நின்று கொண்டிருக்கும் ஆவினை கண்டார். விவரம் அறியாது திகைத்தார். காவலரைக் கேட்டார். உண்மையை உணர முடியவில்லை. அமைச்சர்களைக் கேட்டார். அவர்கள் வாயிலாக, ஆவினுக்குத் தம் மகன் அளித்த துயரத்தைத் தெரிந்து கொண்டார் மன்னர்.

மன்னர் மனம் இடிந்து போனார். செங்கோல் வளைந்துவிட்டதே என்று பொருமினார். தாய்ப் பசுவானது கன்றை இழந்து கதறியதைவிடப் பன்மடங்கு மனம் உருகி கதறினார் மன்னர். வீதிவிடங்கப் பெருமானை எண்ணினார். எல்லா உயிரினங்களிலும் சிறந்த மேன்மையும், பெருமையையும் உடைய ஆவினங்களைப் பற்றி சிந்தித்தார் மன்னர்.

''புற்றிடங்கொண்ட பெருமானே! எத்தனை பெரும் பாவத்தை என் மகன் செய்துவிட்டான். என் குலத்திற்கு மாறாத பழியைத் தந்துவிட்டானே! பசு வதையாகிய பாவத்தைச் சோழர் குலத்திற்குச் சுமத்திவிட்டானே என் மகன்! எம்பெருமானே! இனி நான் என் செய்வேன். அமரர்களால் போற்றப்படும் காமதேனு அல்லவா பசு.''

''ஐயனே! உன் பால்வண்ண மேனியில் தூய ஒளியோடு துலங்கும் திருவெண்ணீற்றை அளிப்பதும் இப்பசுதானே! வழிபாட்டிற்கும் பஞ்சகவ்யம் தருவதும் பசுவன்றோ! பசுவதை செய்வதற்காக வேண்டியா இப்படியொரு பாலகனைத் தவம் இருந்து பெற்றேன்! பாவி என் மகன் பசுவிற்கே பாதகம் செய்துவிட்டானே!''

''அடைக்கலம் புகுந்த புறாவிற்காகத் தன் தசையை அறுத்துக் கொடுத்த சிபியின் வழிவந்த நான், ஆராய்ச்சி மணி அடித்து என்னையே அடைக்கலம் என்று வந்த பசுவிற்கு நீதி வழங்கத் தவறவே மாட்டேன்'' என்றெல்லாம் பலவாறு புலம்பிய மன்னன், ஆவின் மகிமையைப் பற்றியும் எண்ணிப் பார்த்தான்.

பசுக்களின் அங்கங்களில் சகல தேவர்களும் வாழ்கின்றனர். நாராயணனும், நான்முகனும் பசுவின் கொம்பினடியில் வாழ்கின்றனர்.

கொம்பின் நுனியில் கங்கை, நர்மதா, கோதாவரி முதலிய தீர்த்தங்களும், சராசரமும், சிரத்தில் சிவபெருமானும், நடுநெற்றியில் உமையாளும், நாசி நுனியில் முருகவேளும், உள் நாசியில் திசைபாலர்களும் வாழ்கின்றனர்.

அசுவினி தேவர்கள் செவிகளிலும், சந்திரர், சூரியர் இரு கண்களிலும், வாயுதேவன் பற்களிலும், வருண பகவான் நாவினிலும் வாழ்கின்றனர்.

இதயத்தில் சரஸ்வதி எழுந்தருளியிருக்கிறாள். கபாலத்தில் இயமனும், இயக்கர்களும், உதட்டில் காலை, உச்சி மாலை என்ற முக்கால தேவதைகளும் வாழ்கின்றனர். இந்திரன் கழுத்திலும், அருக்கதேவர் இடையிலும், சரத்தியர் மார்பிலும் வாழ்கின்றனர்.

அநிலர்கள் நான்கு கால்களிலும், முழங்காலில் மருத்துவர்களும்; குளம்பின் நுனியில் நாக உலகத்தார் களும், குளம்பின் நடுவில் கந்தருவரும், மேற்குளம்பில் தேவ மாதரும், முதுகில் உத்திதரும், சந்துக்களில் வசுக்கள் எண்மரும் வாழ்கின்றனர்.

அரைப் பரப்பில் பிதிர் தேவர்களும், பகத்தில் ஏழு கன்னியரும், குதத்தில் இலக்குமி தேவியாரும், அடிவாலில் அமரர்களும், வால்மயிரில் கதிரொளியும், வயிற்றில் பூமாதேவியும், மடிகளில் பெருங்கடல்களும், வயிறு, இதயம், முகம் என்ற மூன்று இடங்களில் காருகபத்தியம், ஆகவனீயம், தக்ஷிணாக்கினி என்ற முத்தீயும் – எலும்பிலும், சுக்கிலத்திலும் வேள்வித் தொழில்களும், எல்லா அவயங்களிலும் கற்புடைய மாதர்களும் வாழ்கின்றனர்.

– இவற்றை எல்லாம் எண்ணிப் பார்த்து மன்னர் நிலை தளர்ந்தார். மனம் வருந்தினார். வருத்தத்தால் ஏங்கினார். ஏக்கத்தால் கலங்கினார். கலக்கத்தால் தம்மைத் தாமே நொந்துகொண்டார்; துயரக் கடலில் ஆழ்ந்தார்.

மன்னரின் மனோநிலை கண்டு அமைச்சர்கள், பலவாறு ஆறுதல் மொழி பகரலானார்கள்.

''பசுவினைக் கொலை செய்தவர்களுக்கு, அப்பாவத் தினின்றும் விடுபட அவர்களைக் கொண்டே பிராய சித்தம் செய்யச் சொல்லலாம். அரசே! இளவரசர் வேண்டுமென்றே கன்றின் மீது தேரைச் செலுத்திக் கொல்லவில்லையே! கன்றுதானே தவறுதலாக வந்து வீழ்ந்துவிட்டது. அதனுடைய உயிர் இப்படித்தான் போக வேண்டும் என்பது இறைவனின் கட்டளையாக இருப்பதால், அதன் ஆயுள் இவ்வாறு முடிந்தது. அதற்கு அரச குமாரன் எவ்வாறு பொறுப்பாவான்.''

''அமைச்சர்கள் இப்படித்தான் அரசர்க்கு பதில் கூறுவதோ! தனக்கென்றால் ஒரு நியாயம். பிறர்க்கென்றால் ஒரு நியாயமா? நன்று நன்று!'' வெறுப்போடு பேசினான் வேந்தன்.

''அதற்கில்லை வேந்தே! இதற்கெல்லாம் வழிமுறைகள் இருக்கின்றன. வேதம் படித்த வேதியர்கள் பசுவைக் கொன்ற பாவத்தை தீர்க்கத் தக்க பிராயச்சித்தம் கூறுவர். இளவரசர் கூட, அவ்வேதியர்களைக் காணத்தான் போயிருக்கிறார்.''

''அமைச்சர்களே! அல்லவை செய்தால் அறமே கூற்றுவனாகும், என்ற உலக நீதியை உணராமல் பேசுகிறீர்கள். மனுவின் சந்ததிக்கும், பரம்பரைக்கும் மாசு கற்பிக்காதீர். எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருத்தலத்திலேயே இப்படியொரு பாதகமான செயல், மன்னன் மகனாலேயே நடக்கலாமா?

மன்னன் மகன் என்பதற்காக பிராயசித்தத்திற்கு வழிதேடி அவனை மன்னிப்பதும், மற்றவன் செய்தால் மரண தண்டனை விதிப்பதும் ஒருபோதும் அறமாகாது.. உங்கள் வழிமுறைகள், கன்றை இழந்து கதறும் ஆவிற்குச் செய்யும் பெருத்த துரோகமாகும். இவையெல்லாம் அதன் துயரத்தைப் போக்க மார்க்கமாகாது.

மன்னுயிர் காக்கும் காவலன் அறத்தைப் பிறழாமல் காக்கக் கடமைப்பட்டவன். உங்கள் வேதநெறிக்குச் செவிசாய்த்து, அறநெறியை அழித்து வீண் பழியைத் தேடிக்கொள்ள இந்த மனுநீதி மன்னன் என்றுமே இணங்கமாட்டான்.

இந்திரன், பிரமன், திருமால் முதலிய தேவாதி தேவர்கள் வந்து எம்பெருமானை வணங்கும்

பேறுபெற்ற திருவாரூர் திருத்தலத்திலே பிறந்த ஆவின் உயிரைக் கொன்ற என் மகனை, அதே தேர்க்காலில் ஏற்றிக் கொல்வதுதான் அறமாகும்; முறையாகும். என் முடிவை மாற்றவே முடியாது; இதுதான் என் தீர்ப்பு.''

மன்னன் இவ்வாறு மொழிந்ததைக் கேட்டு அமைச்சர்கள் உள்பட அனைவரும் திடுக்கிட்டு செய்வதறியாது திகைத்து நின்றனர்.

அமைச்சர் சிந்தனைவயப்பட்டு நிற்பதைக் கண்ட மன்னன், சினம் பொங்க, ''இந்த தீர்ப்பில் எவ்வித சிந்தனைக்கும், தயக்கத்திற்கும், இரக்கத்திற்கும், பச்சாதாபத்திற்கும் இடமே இல்லை. இப்பொழுதே என் கட்டளைய்யை நிறைவேற்றுங்கள். எந்தத் திருவீதியில் என் மகன் வீதிவிடங்கன் பச்சிளங் கன்றின் மீது தேரை யேற்றிக் கொன்றானோ, அதே இடத்தில் என் மகனையும் தேர்க்காலடியில் கிடத்தித் தேரைச் செலுத்துவீராக!'' என்று ஆணையிட்டார்.

அரசனின் ஆணையை நிறைவேற்ற சக்தியற்ற நிலையில் செயலற்று நின்ற அமைச்சர் அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்று செய்வதறியாது திகைத்து, முடிவில் தம் ஆவியைப் போக்கிக் கொண்டார்.

அமைச்சரின் செயலைக் கேள்வியுற்ற மனுநீதிச் சோழர் மேலும் கலங்கினார். காவலரை அனுப்பித் தம் மகனை அழைத்துவரச் செய்தார். மன்னர் தமக்கு ஒரே மைந்தன்தான் உள்ளான் என்றும் கருதினாரில்லை. அவனை அழைத்துக்கொண்டு அவரே ரத வீதிக்குச் சென்றார்.

கன்று இறந்து கிடந்த இடத்திலேயே மகனைக் கிடத்தினார். பாசம் மறந்தார். இறைவனைக் கொண்ட நெஞ்சத்தைக் கல்லாக்கிக் கொண்டார். தியாகேசப் பெருமானை மனதிலே எண்ணினார்.

''எம்பெருமானே! பழிக்குமேல் பழி வீழ்ந்துவிட்டது. மனுநீதியின் ஆட்சியில் ஆவின் கன்றினை இழந்தேன்! அமைச்சரை இழந்தேன். அருமை மகனையும் இழக்கப் போகிறேன். அருட்கடலே! எனக்கு அருள்புரிய வேண்டும்'' என்று தியாகேசப் பெருமானை வணங்கினார் மனுநீதி மன்னர்.

தேரை வேகமாக செலுத்தி தாம் பெற்ற அருந்தவப் புதல்வனின் அணிமார்பிலே செலுத்தினார். அக்கணமே அவனது ஆவியும் பிரிந்தது.

மகன் என்றும் பாராமல் அறம் காத்த ஆரூர் அரசர் கண்களில் நீர்மல்க அம்பலவாணனைத் தியானித்த படியே நிலத்தில் வீழ்ந்தார்.

மக்கள் கண்ணீர் வடித்துக் கதறினர். இறைவன் மனுநீதிச் சோழரின் நீதிக்குத் திருவருள் புரிந்தார்.

வீதிவிடங்கப் பெருமான், உமையாளுடன் விடையின் மீது எழுந்தருளினார். ஆவின் கன்றும், அமைச்சரும் வீதிவிடங்கனும் உயிர் பெற்றனர்.

தாய்ப் பசு ஓடிவந்து, தன் கன்றை நாவால் நக்கிக்கொடுத்து கண்களில் நீர்மல்க நின்றது. வீதிவிடங்கன், தந்தையின் கால்களில் வீழ்ந்து வணங்கினான். எல்லோரும், தியாகேசப் பெருமானைத் தியானித்தபடியே மன்னனை வானெட்ட வாழ்த்தினர்.

''முன்னவனே முன் நின்றால் முடியாத பொருள் உளதோ!'' எம்பெருமானின் திருவருளால் நடந்த அதிசயத்தை எல்லாம் கண்டுகளித்துக் கொண்டிருந்த மக்கள், அறம் காத்த ஆரூர் அரசரின் அருந்திறத்தினைப் போற்றி வணங்கி இன்பக்கடலில் மூழ்கி திளைத்தனர்.

அதுவரை, அங்கு இருந்த கன்றும், பசுவும் மாயமாய் மறைந்தன. அனைவரும் மேலும் வியப்பில் ஆழ்ந்தனர்.

சோழ மன்னரின் அறத்தினைச் சோதித்து அவரது பெருமையை உலகிற்கு உணர்த்தத் திருவுள்ளங்கொண்ட எம்பெருமானின் அருளால் இந்திரன் தாய்ப்பசுவாகவும், இயமன் கன்றாகவும் வந்ததை உலகோர் எப்படி உணர முடியும்?

மனுநீதிச் சோழ மன்னர் மண்ணுலகில் மாட்சிமையுற நெடுங்காலம் ஆட்சி புரிந்தார்.

இவ்வாறு மனுநீதிச் சோழரின் அறம் தவறாத மாண்பை உலகிற்கு உணர்த்திய வீதிவிடங்கப் பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருவாரூரின் சிறப்பினையும், அத்திருவாரூரின் அகமலர் போல் விளங்கும் பூங்கோயிலைப் பற்றியும் பாடிப் புகழ்ந்துதான், சேக்கிழார் பெருமான் திருத்தொண்டர் வரலாற்றினைக் கூறப் புகுகின்றார்.

சுந்தரர்

திருநாவலூர் என்னும் திருத்தலம் நீர்வளமும், நிலவளமும் நிறைந்தது. எக்காலத்தும் செழிப்போடு காணப்படும் இந்நகரில் தெய்வநலமும் சைவ நெறியும் பெருமை பெற்று ஓங்கியிருந்தன.

இத்தலத்தில், ஆதிசைவர் மரபில், சகல நற்குணங் களும் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற சடையனார் என்பவருக் கும், நற்குண நங்கை இசை ஞானியார் என்பவருக்கும் திருமுருகனே வந்து அவதாரம் செய்தாற்போல், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தோன்றினார்.

எம்பெருமான் திருவருளால் அவதாரம் செய்த மகனுக்கு பெற்றோர்கள் 'நம்பியாரூரர்' என்று இறைவன் திருநாமத்தையே சூட்டினர்.

நம்பியும், காப்புப் பருவம், செங்கீரைப் பருவம், தாலப் பருவம், சப்பாணிப் பருவம், முத்தப் பருவம் போன்ற பருவங்களை எல்லாம் கடந்து மேனியிலே பிரகாசமும், முகத்திலே தெய்வ ஒளியும் தோன்ற உருவெடுத்து விளங்கலானான்.

நம்பியின் முடியிலே இரத்தினச்சுட்டியும், அழகு மார்பிலே நவரத்தினப் பொன்மணிகளும், மென்சீர் அடிகளிலே கொஞ்சும் சதங்கையும், திருவரையில் செம்பொன் அரை நாணும் அவரது அழகிற்கு அழகு செய்தன.

ஒரு நாள் நம்பி ஆரூரர் வீதியிலே, சிறு தேர் உருட்டி தளிர்நடை போட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்.

அப்பொழுது, திருமுனைப்பாடி நாட்டை அரசாண்டு வந்த நரசிங்கமுனையர் திருநாவலூர்ப் பெருமானைத் தரிசித்து விட்டு தேரில் வந்து கொண்டிருந்தார். அவர் சிறு தேர் உருட்டி விளையாடும் ஆரூரரைக் கண்டார்.

அப் பால்மணம் மாறாப் பாலகனின் பேரழகை கண்டு அளவிலா மகிழ்ச்சி பூண்ட அரசர், தேரினின்றும் இறங்கி வந்து ஆரூரரை வாரி எடுத்து உச்சி மோந்தார். அக்குழந்தையை 'எப்படியும் தம்மோடு அழைத்துச் சென்று விடுவது' என்ற முடிவிற்கு வந்தார்.

அரசர், அக்கணமே அக்குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு, சடையனார் இல்லத்திற்குள் சென்றார். குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு வரும் அரசனைக் கண்டு பெற்றோர்கள் அதிசயித்தனர். விரைந்தோடு வந்து வேந்தனை வரவேற்றனர்.

சடையனாரும் நரசிங்கமுனையரும் பால்ய சிநேகிதர்கள். சுந்தரர் தனது நண்பனின் செல்வன் என்பதனை அறிந்து அரசன் இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி பூண்டான்.

அரசன் சடையனாரிடம், ''நண்பா! உங்கள் குழந்தையின் அழகில் நான் பேரன்பு பூண்டேன்.

அதனால் இக்குழந்தையை மகனாக வளர்க்கும் பாக்கியத்தை எனக்குத் தரவேண்டும்.'' என்று பரிவும் பாசமும் பொங்கக் கேட்டான்.

மன்னனின் அன்பு மொழிக்கு அடிமையான பெற்றோர்கள் மறுமொழி ஏதும் பேச விரும்பவில்லை. தங்களது குமரன் அரண்மனையில் வளர வேண்டும் என்பது தெய்வ சங்கல்பம் போலும் என்று எண்ணினர். மனநிறைவோடு ஆருயிர்ச் செல்வனை, அரசருடன் அனுப்பி வைத்தனர்.

அரசன் ஆனந்தத்துடன், சுந்தரச் செல்வனைச் சுமந்துகொண்டு, தனது தேரில் புறப்பட்டார்.

ஆரூரர், அரண்மனையில் அரசகுமாரனைப்போல் வாழத்தொடங்கினார். சின்னஞ்சிறு வயதிலேயே, அரசர்க்குரிய அத்தனை கலைகளிலும் நல்ல தேர்ச்சி பெற்றார். மதநூல்களையும், ஆகம நூல்களையும் பயின்றார்.

உரிய பருவத்தில் ஆரூரருக்கு முப்புரி நூல் அணிந்து மகிழ்ந்தான் மன்னன்!

இவ்வாறு பெற்றோர்களின் அன்பாலும், அரசரின் அரவணைப்பாலும் ஆரூரர் வளர்ந்து வரலானார்.

பெற்றோர்கள், ஆரூரருக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கத் தீர்மானித்தனர். தங்கள் எண்ணத்தை அரசரிடம் கூறினர். அரசரும் அவர்கள் விருப்பம் போல் திருமணப் பெண்ணைத் தேர்ந்து எடுத்து மணம் முடிக்கக் கூறினான்.

அக்கணமே பெற்றோர்கள் ஆரூரருக்கு ஏற்ற மணப்பெண்ணைத் தேடலாயினர்.

திருநாவலூருக்கு அடுத்தாற் போல் புத்தூர் என்ற ஊரிலுள்ள, சடங்கவி சிவாசாரியார் என்பவரின்

புதல்வியை ஆரூரருக்குப் பார்த்து மணம் முடிப்பதற் கான ஏற்பாடுகளைத் தொடங்கினர்.

திருமணமும் நிச்சயமானது; நல்ல நாளும் பார்க்கப்பட்டது. அயலூர் நண்பர்களுக்கும், உற்றார், உறவினர்களுக்கும் திருமண அழைப்பு ஓலையை அனுப்பினார்கள்.

பெண் வீட்டாரது ஊரான புத்தூரிலேயே திருமணத் திற்கான எல்லா ஏற்பாடுகளும், மிக்கச் சிறப்போடும், கோலாகலத்தோடும் நடந்த வண்ணமாகவே இருந்தன.

திருமணத்திற்கு முதல் நாள் ஆரூரர் திருநாவலூரில் இருந்து வெண்புரவியில், புத்தூருக்கு உற்றாரும், உறவினரும் புடைசூழ, இன்னிசை நாதம் முழங்க, மேளதாளத்துடன் புறப்பட்டார்.

ஆரூரர், மன்னர் குலத்திற்குரிய, விலை உயர்ந்த ஆடை ஆபரணங்கள் அணிந்திருந்தாலும் அந்தணர் கோலத்திற்குரிய அலங்காரத்தையும் செய்து கொண்டிருந் தார்.

சரிகைக் கரை போடப்பட்டுள்ள வெண்பட்டு உடுத்தியிருந்தார். காதுகளிலே வைரக் கடுக்கன்கள் அணிந்திருந்தார். மணமிக்கச் சந்தனக் கலவையை மார்பிலே பூசியிருந்தார். அத்திருமார்பில் ஒளிமிகுந்து மாணிக்கங்கள் இழைத்த அணிகலன்களோடு, நறுமலர் மாலைகளையும் அணிந்திருந்தார்.

மங்கல முரசங்கள் முழங்கிட – பண் இசைக்கும் பாவையர் பரதமாட – மங்கல மங்கையர் பாலிகை ஏந்தி வர – கட்டிளங் கோதையர் திருமணப் பெண்ணுக்கு, சீர் வரிசைகளைப் பொன் தட்டுகளில் தாங்கிவர, சுந்தரரின் மணவிழா பவனி புத்தூரை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

சடங்கவியார் தம் மகள் திருமணத்தை மிகச் சிறப்போடு நடத்துவதற்கான எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்திருந்தார்.

ஊர் எல்லையிலிருந்தே பெரும் பந்தல் அமைத்து, ஆங்காங்கே, பூச்சரங்கள் அழகாகக் கட்டப்பட்டு, மாவிலைகளோடு கூடிய தோரணங்களும் அணி செய்யப்பட்டிருந்தன. வாழை, கமுகுகளும் நாட்டப் பட்டு விளங்கிற்று.

மங்கல மனைகள் தோறும், நிறைகுடங்கள் வைக்கப் பட்டிருந்தன. வீதிகள் எங்கும் தூய்மை நிறைந்திருக்க, பன்னீர் தெளிக்கப்பட்டு மாக்கோலமும், இடை யிடையே சந்தனக்கோலமும் போடப்பட்டிருந்தன. பல்வகை வாத்தியங்கள் முழங்கிய வண்ணமாகவே யிருந்தன.

வைகறைப் பொழுதில் ஆரூரர், புத்தூர் எல்லையை வந்தடைந்தார். பெண் வீட்டார்கள், ஆரூரரை எல்லையிலேயே தூப, தீப பாலிகை ஏந்தி வரவேற்றனர்.

வழி எங்கும் நறுமணப் பொடியையும், நறுமலரை யும் வீசினார்கள். பன்னீர் தெளித்தார்கள். வானத்துப் பேரொளி வையத்தில் வந்து இறங்கினாற் போல் ஒளி மயத்தோடு புரவி மீது வந்து கொண்டிருந்த ஆரூரர், திருமணச்சாலைக்குள் நல்ல ஓரையிலே எழுந்தருளினார்.

திருமணப் பந்தலிலே, அழகே உருவெடுத்து அமர்ந்திருந்த ஆரூரரின் எழிற் தோற்றத்தைக் கண்டு, திருமணத்திற்கு வந்திருந்த அனைவருமே திகைத்து நின்றனர். பலரும் பலவாறு புகழ்ந்து பேசி மகிழ்ந்தனர்.

மணநாள் காணப்போகும் ஆரூரரை சிவபெருமான் தடுத்தாட்கொள்ளத் திருவுள்ளங் கொண்டார். அக்கணமே அந்தண வடிவம் தாங்கி புறப்பட்டார்.

தள்ளாடித் தள்ளாடி நடக்கும் தளர்ந்த வயது! வெள்ளி முடிபோன்ற நரைத்த திருசடை! செவிகளிலே கண்டிகையும் குழையும்! திருமார்பிலே முப்புரி நூல்! திருத்தோளிலே வெண்ணிற உத்திரீயம்! நெற்றியிலும், திருமேனியிலும் புனிதமான திருவெண்ணீற்று ஒளி!

ஆதவனின் வெம்மையைத் தணிக்க ஓர் திருக்கையிலே தாழங்குடை! மற்றொரு திருக்கையிலே தருப்பை முடிந்த மூங்கில் தடி! இங்ஙனம் தாம் ஏற்ற முதிய அந்தணர் வடிவத்திற்கு ஏற்ப, திருக்கோலத்தை மாற்றிக் கொண்டிருந்தார் எம்பெருமானார்.

மங்கல சடங்குகள் வழிமுறைக்கு ஏற்ப நடந்த வண்ணமிருந்தன. மங்கலமுரசம் முழங்கும் நல்ல ஓரையில் ஓர் இடிமுழக்கம்! இறைவன் ஒரு முதிய அந்தணர் கோலத்தோடு எழுந்தருளினார்!

பந்தலுக்குள் எழுந்தருளும்போதே, ''நான் கூறப் போகும் இம்மொழியை யாவரும் கேளுங்கள்'' என்று கூறிக் கொண்டேதான் வந்தார் எம்பெருமான்! அனைவரும் அம் முதியவரைப் பார்த்தனர்.

மூப்பணிந்த அந்தணரின் முகப் பொலிவைக் கண்டு நம்பியாரூரர், பணிவன்போடு எழுந்து நின்று, கரங்கூப்பி வணங்கியவாறு, ''ஐயனே! தங்கள் வரவு நல்வரவாகுக! நாங்கள் என்ன தவம் செய்தோமோ, இம் மண நாளன்று தேவரீர் எழுந்தருள'' என்று கூறினார்.

அம்மொழியைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளாதவர் போல் அம்முதியவர், ''அப்பனே! உனக்கும், எனக்கும் முற்காலத்தேயுள்ள ஓர் தொடர்பு காரணமாக, ஒரு பெரும் வழக்குள்ளது. அவ்வழக்கைத் தீர்த்துவிட்டு, நீ உன் திருமணத்தை நடத்த ஏற்பாடு செய்யலாம்'' என்று மொழிந்தார்.

முதியவர் மொழிந்ததைக் கேட்டு, அனைவரும் திகைக்க – சுந்தரர் மட்டும் சற்றும் கலங்காமல், ''ஐயனே! உமக்கும் எமக்கும் வழக்கு இருக்குமேயானால், நீவிர் சொல்வது போல், முதலில் அதை முடித்துவிட்டு பின்னர், திருமணம் செய்து கொள்கிறேன். வழக்கை இயம்புவீராக!'' என்றார்.

வேதியர், அந்த அவையில் உள்ளோரை நோக்கி, ''அந்தணர் குலத்தோரே! எம்மொழியைக் கேளுங்கள். இந்நாவலூரான் என் அடிமை!'' என்றார்.

மங்களகரமான மணச்சடங்குகள் நடந்து கொண்டிருந்த வேளையில், இப்படியொரு பரபரப்பு நடப்பதை எண்ணி, செய்வதறியாது திகைத்துப்போன ஆரூரர், வேதியரை நோக்கியவாறு சலனத்தோடு இருந்தாரே தவிர, அவரால் இதற்கொரு வழிமார்க்கம் காண முடியவில்லை.

வேதியர் தம் கையிலிருந்த நீட்டோலையைக் காண்பித்தவாறே, ''நீங்கள் எவரும் என்னைப் பார்த்து நகைக்கவும் வேண்டாம்; பதைக்கவும் வேண்டாம். எனக்கு இவனது பாட்டன், பண்டைய நாளிலேயே எழுதிக் கொடுத்த அடிமை ஓலை இதோ என் கையில் இருக்கிறது'' என்று சினம் பொங்கக் கூறினார்.

ஆரூரருக்கு வியப்பு மேலிட்டது. உதட்டிலே புன்னகை தவழ, வேதியரை இன்னாரென்று அறிய இயலாத நிலையில், ''ஐயா! வேதியரே! உமக்கு நன்றாக பித்து பிடித்திருக்கிறது. இல்லாவிடில், குற்றமற்ற என்னை உங்களுக்கு அடிமை என்று சொல்லிக் கொள்வீர்களா? பாவம்! பரிதாபத்திற்குரியவர்! நீர் என்ன பித்தனோ?'' என்று கேட்டார்.

இறைவன் சினம் பொங்கினாற்போல் சற்று கடுமையாக சுந்தரரைப் பார்த்து, ''யான் பித்தனுமாகுக;

அன்றிப் பேயனுமாகுக! நீ என்னைப் பற்றி எவ்வளவு தூரம் இழிவாக மொழிந்தாலும் சிறிதுகூட வெட்கப்

படவும் மாட்டேன்; கவலைப்படவும் மாட்டேன். என்னை உனக்குத் தெரியாது. நான் யார் என்பதை உன்னால் அறியவும் முடியாது. வீணாக விளையாட்டு

மொழிகளைப் பேசி என் கோபத்தைக் கிளறாதே! மணவறையில் உட்கார்ந்து கொண்டு வித்தகம் பேசுகிறாயே எதற்கு? உன் கடன் எனக்குப் பணிசெய்து கிடப்பதே என்பதை நினைவிற் கொள்!'' என்றார்.

இதுவரை வேதியரிடம் குதர்க்கவாதம் புரிந்த ஆரூரர் சிந்திக்கத் தொடங்கினார். இவரது அருள் தோற்றம் ஆரூரரின் இதயத்தை எதனாலோ உருக்கியது. அவர் இதயத்தில் அன்பு பெருக்கெடுத்தது. அதே சமயத்தில் வேதியரின் பிதற்றல் வார்த்தைகளும், வயது முதிர்ந்த தோற்றமும் உள்ளத்தை உருக்கினாலும், 'அடிமை' என்று அவர் மொழிந்த சொல் சுந்தரருக்குச் சினத்தை மூட்டியது. இவ்வாறெல்லாம் மனம் குழம்பிய சுந்தரர், எப்படியும் முதியவரிடம் இருக்கும் அடிமை ஓலையை வாங்கிப் பார்த்து விடுவது என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்தார்.

''நீங்கள் கூறுவதை உண்மையான வார்த்தைகளா என்று பார்ப்போம். எங்கே அடிமை ஓலையைக் காட்டுங்கள்'' ஆரூரர் கேட்டார்.

வேதியர் கோபம் பொங்க, ''அடிமை ஓலை கண்டு படித்துணரும் பேராற்றல் உடையவனோவாயோ? வேண்டுமென்றால் அவை அறிய ஓலையைக் காண்பிப்பேனே தவிர, தனிப்பட்ட முறையில் உன்னிடம் மட்டும் கொடுக்க முடியாது. துணிவிருந்தால் அவைக்களம் வா! பார்த்துக் கொள்ளலாம்'' என்றார்.

நம்பியாரூரரின் கோபம் எல்லை மீறியது. அவர் வெகுண்டு எழுந்து, அந்தணர் கையிலிருந்த அடிமை ஓலையைப் பலாத்காரமாகப் பறிக்க முற்பட்டார்.

அந்தணர் மணப்பந்தலைச் சுற்றி, நாற்புறமும் ஓடினார். ஆரூரரும் தொடர்ந்து ஓடினார். இருவரும்

திருமணப் பந்தலுக்குள் சுற்றி, சுற்றி ஓடிவந்தார்கள். சுந்தரர் ஒருவாறு அவரைப் பிடித்தார்.

சந்தரர் கையிலிருந்த அடிமை ஓலையைப் பிடுங்கி, "அந்தணர் அடிமையாகி ஏவல் புரிவதா? எந்த வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது என்பதைப் பார்த்துவிடுவோம்" என்று கேட்ட வண்ணம் அவ்வோலையை சுக்கு சுக்காகக் கிழித்தெறிந்தார்.

ஓடி ஓடிச் சோர்ந்தவர் போல் காட்சி அளித்த இறைவன் சுந்தரரின் செயலைக் கண்டித்தார். "எவ்வளவு பெருத்த அநியாயம்? இந்த திருமணப் பந்தலில் என் குறையை கேட்டு, உண்மைக்கு வாதாட ஏவருமே இல்லையா! இது கொடிய அநியாயம்" என்று முறையிட்டுக் கூச்சலிட்டார்.

மறையொலிக்கும் மாயவன், குறையொலித்து நின்றார். கூனிக் குறுகி நின்ற சங்கரர், செய்வதறியாது திகைப்பவர் போல் சற்று நிமிர்ந்து அவையோரைப் பார்த்தார்.

அப்பொழுது திருமணச் சடங்கிற்கு வந்திருந்தவர்களில் சிலர், வேதியரை அணுகி, "ஐயா பெரியவரே! உமது வழக்கு மிகவும் விசித்திரமாகத்தான் இருக்கிறது. உலகில் எங்குமே இல்லா புது வழக்கம்! அது போகட்டும். தூய மணநாள் அன்று வேண்டுமென்றே இப்படியொரு கதை கட்டி, கலியாணத்தைத் தடுக்கக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு வந்து நிற்கும் நீவிர் யார்? எங்கே இருக்கிறீர்? யாது உம் பூர்வாங்கம்?" என்று கேள்விமேல் கேள்விகளைக் கேட்டனர்.

"நான் அருகிலுள்ள வெண்ணெய் நல்லூரில் பிறந்து வளர்ந்தவன்! இவன் பாட்டன் இவன் எனக்கு அடிமை என்று எழுதிக் கொடுக்காவிடில், எதற்காக நம்பி

யாரூரன், அறநெறி தவறி, என் கையிலிருந்த ஓலையைக் கிழித்தெறிய வேண்டும்? அவன் குற்றமுள்ள நெஞ்சம் தானே இப்படியொரு நஞ்சான செயலை செய்ய வைத்திருக்கிறது?

இவன் என் அடிமைதர்ன் என்பதை உறுதிப்படுத்தி உலகறியச் செய்ய இதைவிட உங்களுக்கு ஆதாரம் வேறென்ன வேண்டும்?'' என்று விடையளித்தார் எம்பெருமான்!

''அப்படியென்றால், இந்த வழக்கை வெண்ணெய் நல்லூரிலேயே தீர்த்துக் கொள்ளலாம் வாரும்'' என்று கூறினார் சுந்தரர்!

''அங்ஙனமே ஆகட்டும். இப்போது நீ கிழித்த ஓலை நகலேயாகும். மூல ஓலையைப் பத்திரமாக வைத்திருக் கிறேன். வெண்ணெய்நல்லூரிலுள்ள அவையோர் முன்னால் மூல ஓலையைக் காண்பித்து நீ என் அடிமை என்பதை நிரூபிக்கிறேன்'' என்ற மறையோன், தள்ளாதவரைப்போல தடியை ஊன்றிக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

இரும்பைக் காந்தம் கவர்ந்தாற்போல் ஆரூரரும் பின் சென்றார். சுற்றமும், நட்பும் ஆரூரரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றன.

திருமண மன்றம் வழக்காடும் மன்றமானது. மணப்பந்தல் சோகத்தில் மூழ்கியது.

அந்தணர் முன்வர அனைவரும் வெண்ணெய் நல்லூர் அவையை வந்தடைந்தனர். அவையோர் முன்னால் அந்தணர் தமது வழக்கைச் சமர்ப்பித்தார்.

''செந்தண்மை பூண்டொழுகும் அந்தணர்களே! இந்நாவலூரன் என் அடிமை! அதற்குச் சான்றாக இருந்த

அடிமை ஓலையை, என்னிடமிருந்து பிடுங்கி, கிழித்து எறிந்துவிட்டான். அவைக்கு இவனை அழைத்து வந்துள்ளேன். இந்த ஏழை அந்தணரின் முறைபாட்டை சீர் தூக்கிப் பார்த்து உண்மைக்குத் தீர்ப்பளியுங்கள்.''

''முதியவரே! யாது மொழிந்தீர்? அந்தணர் அடிமையாவது என்பது இவ்வுலகில் இதுவரை நடந்த வழக்கமாகத் தெரியவில்லையே! இதுபோன்ற வழக்கை அவை மட்டுமல்ல, இந்த அகிலமே இப்பொழுதுதான் சந்திக்கிறது. புதுமையான வழக்குதான் இது!''

முதியவர் மொழிந்ததைக் கேட்டு அவையோர் நகைத்துக் கொண்டே மேற்கண்டவாறு கூறினர்.

''இவன் கிழித்த ஓலை, இன்று நேற்று எழுதப்பட்ட தல்ல. பண்டுதொட்டு பாதுகாக்கப்பட்டு வருவது! ஒரு உடன்பாட்டின் மூலம் இவன் பாட்டன் எனக்கு எழுதிக் கொடுத்தது! இப்படியிருக்க எப்படி என் வழக்கை நீங்கள் அர்த்தமற்றது என்று கேலி பேச முடியும்?''

''அப்படியா? நன்று வேதியரே நன்று'' என்று அந்தணருக்கு ஆறுதல் மொழி பகர்ந்த அவையோர், நம்பியாரூரரை நோக்கி, ''முதியோர்கள் உடன் பாட்டுடன் எழுதிய ஓலையை வலிய வாங்கிக் கிழித்தது பிழை! வயது முதிர்ந்த, இப் பெரியோர் தமது வழக்கைக் கூறிவிட்டார். இதுபற்றி உம்முடைய எண்ணம் யாதோ?'' என்று கேட்டனர்.

''முதியவரின் மாயத்திற்கு முன்னால் நான் என்ன சொல்ல இருக்கிறது? இவர் வழக்கு எனக்கே விளங்காத புதிராக இருக்கிறது!'' ஆரூரர் சுற்றி வளைத்து, அவையில் பேச விரும்பாது, சுருக்கமாகவே கூறி முடித்தார்.

எல்லா நூல்களையும் கற்று உணர்ந்த பெரியோர்கள், ''நம்பியாரூரர் ஆதிசைவர்! அவர் ஒருபோதும் முறை தவறி நடக்கமாட்டார்'' என்பதை எண்ணி பார்த்து வேதியரிடம், ''முதியவரே! இவ்வழக்கு மிக்க கொடியது! இவர் உம்முடைய அடிமை என்பதை ஆதாரத்தோடு அவை அறியச் செய்தல் வேண்டும். ஆட்சி முறையிலாவது அன்றி சாட்சி, மூலமாவது அன்றி உடன்படிக்கை ஓலை மூலமாவது, உமது வாதத்தை உண்மை என்று நிரூபித்துக் காட்டுவீராகுக!'' என்று பணித்தனர்.

அவையோர் ஒருமித்துக் கூறியதைக் கேட்டு, வேதியர் மகிழ்ச்சி பொங்க, அவையோரைப் பார்த்து, ''முன்னர் இவன் கிழித்தது நகல் ஓலையே! இவன் இப்படி செய்தாலும் செய்வான் என்று அறிந்துதான், மூல ஓலையை முன்கூட்டியே பத்திரமாக வைத்துள்ளேன்!'' என்றார்.

''அப்படியானால் மூல ஓலையைக் காட்டுங்கள்.''

''காட்டுகிறேன். ஆனால் இவன் முன்போல மீண்டும் இந்த மூல ஓலையையும் கிழித்துவிட்டால் நான் என்ன செய்வேன்?''

''அவையோர் முன்னால், இத்தகைய தவறான நிகழ்ச்சி எதுவும் நடக்காமல் நாங்கள் பார்த்துக் கொள் கிறோம். நீவிர் தைரியமாக ஓலையைக் காட்டலாம்.''

வேதமுதல்வன், ஆரூரருக்கு பயப்படுபவரைப் போல் பாவனை செய்த வண்ணம், மூலஓலையை எடுத்து அவையோரிடம் கொடுத்தார். அவையோர் ஆணைப் படி, கணக்கன் ஓலையை வாங்கிப் படித்தான். அவ்வோலையில் பின்வருமாறு எழுதியிருந்தது:

''திருநாவலூரில் இருக்கும் ஆதிசைவனாகிய ஆரூரன் என்னும் பெயருடைய நான், திருவெண்ணெய் நல்லூர் பித்தனுக்கு எழுதிக் கொடுத்தது. நானும் என் வழிவரும் மரபினோரும் வழிவழியாய் இவருக்கு அடிமை தொழில் செய்து வருவோம் என்பதற்காக உள்ளும் புறமும் ஒருமைப்பட்டு எழுதிக் கொடுத்தேன். இதற்கு இஃது என் கையெழுத்து.''

இம்மணிவாசகத்தைக் கணக்கன் வாசிக்கக் கேட்ட அவையோர், ஓலையை வாங்கிப் பார்த்தனர். சாட்சிக் கையெழுத்து இட்டார்கள் கூட இஃது தங்கள் கையெழுத்துதான் என்பதனை ஒப்புக் கொண்டனர்.

ஆரூரரின் பாட்டனாரின் கையெழுத்தைச் சரிபார்க்கும் பொருட்டு, அவர் எழுதிய வேறு சில ஓலைகளையும் கொண்டுவரச் சொல்லி அதையும் சரிபார்த்தனர்.

அவையோர் அந்தணர் கூறுவது முறைதான் என்று ஒப்புக் கொண்டனர்.

''ஆரூரன் அந்தணருக்கு அடிமையாய்ப் பணிசெய்வது தான் கடமை'' என்று தங்கள் தீர்ப்பை வழங்கினார்கள்.

ஆரூரர்க்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. என்றாலும் மறையவர் தீர்ப்புப்படி அந்தணருக்கு அடிமையாகி, அவையோர் தீர்ப்புக்குத் தலை வணங்கினார்.

அவையோர், அம் முதியவரைப் பார்த்து, ''ஐயனே! ஓலையில், நீவிர் வெண்ணெய் நல்லூர் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளீர்களே, இவ்வூரில் உமது இருப்பிடம் எங்கே என்று எங்களுக்குக் காட்டுவீராக'' என்று கேட்டனர்.

எம்பெருமான், அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு தம் இருப்பிடத்தைக் காட்டுவதற்காக வேண்டி அவ்வூரி

லுள்ள திருவட்டுறை என்கின்ற திருக்கோவிலை நோக்கி புறப்பட்டார். சுந்தரர் உள்பட அனைவரும் அந்தணரைப் பின் தொடர்ந்தனர்.

திருவெண்ணெய் நல்லூரிலுள்ள அக்கோவிலுள் அம்முதியோர் புகுந்து மறைந்தார்.

ஆரூரரும் அவர்பின் வந்தவர்களும் நெடுநேரம் காத்திருந்தார்கள். அந்தணரைக் காணாமல் ஒருவர் பின் ஒருவராக வெளியேறினார்கள். ஆனால் ஆரூரர் மட்டும், வாயிலிலேயே நின்று கொண்டிருந்தார்.

''இப் பெரியவர் கோவிலுள் புகுந்து திரும்பாதது ஏன்?'' என்று ஆரூரர் எம்பெருமான் மீது பூண்டுள்ள அளவற்ற அன்பின் காரணமாகச் சிந்திக்கத் தொடங்கினார்.

ஆரூரர் மட்டும் தனியே அந்தணரைத் தேடி கோவிலெங்கும் அலைந்தார். அவர் கண்களில் நீர் மல்கியது. கோவிலைச் சுற்றி, சுற்றி வந்து உடல் தளர்ந்தது.

''வேதம் நான்கிலும் மெய்ப் பொருளாகிய எம்பெருமான்தான் இன்று தன்னை ஆட்கொண்ட அந்தணர்'' என்பதனை உணர்ந்த ஆரூரர், ''எப்படியும் என் ஐயனை இன்று காணவேண்டும்'' என்று அன்பின் மிகுதியால் நினைத்துக் கொண்டார். ஆலயத்தினை வலம் வந்தார். எங்கு தேடியும் தேவாதிதேவனைக் காணவில்லை.

அப்பொழுது கோவிலுள் பேரொளி பிறந்தது.

முதிய அந்தணர் வடிவிலே வந்து ஆரூரரை அடிமைகொண்ட ஆனந்தக் கூத்தன், அருள் வடிவமாய் – ஆனந்த மூர்த்தியாய் – உமையாளுடன் விடை மீது காட்சி அளித்தார்.

ஆலயத்தில் மணி பலத்த ஓசையை எழுப்பியது. தேவாதி தேவர்கள் மலர்மாரி பொழிந்தனர். தேவகணங்கள் இசை முழக்கம் செய்தனர்.

ஆரூரானுக்கு ஆனந்தக் காட்சியளித்த அம்மையப்பர் திருவாய் மலர்ந்து, ''அன்பிற்கினிய ஆலால சுந்தரா! பூர்வத்திலேயே நீ என் அரிய தொண்டன். அன்று நீ மாதர் மயக்கத்தில் மதி இழந்தமையால் தான் மானிடப் பிறவி எடுக்க நேர்ந்தது. மீண்டும் பிறவிப் பெருங்கடல் உன்னைத் தொடராவண்ணம் உன் விருப்பப்படியே உன்னைத் தடுத்தாட் கொண்டோம்'' என்று அருளினார்.

தாய்ப் பசுவின் குரலைக் கேட்டு களிக்கும் கன்று போல் குழைந்தார் ஆரூரர்! அவருக்கு ஏற்பட்ட பேரானந்தத்திற்கு எல்லையே இல்லை. அவர் உடல் புளகம் போர்த்தது. தலை மீது தூக்கிய கரங்களை அவரால் தாழ்த்தவே முடியவில்லை. அப்படியே வணங்கி எழுந்தார்.

இறைவன் ஆரூரரை வாழ்த்தி, ''நீ எம்முடன் வன்மையாகப் பேசியதால் வன்றொண்டன் என்று உனக்குத் திருநாமம் சூட்டுகிறேன். எம்மை நீ தமிழ்ப்பாக்களால் அர்ச்சனை செய்வாயாக!'' என்று அன்புக் கட்டளை இட்டார்.

சுந்தரர், ஆண்டவனின் கருணை வெள்ளத்தில் மூழ்கினார். பக்தி பிரவாகத்தில் மூழ்கி வழி தெரியாமல் தவித்தார். தடுத்தாட்கொண்ட தம்பிரான் 'தமிழாற் பாடுக' என்றதால் சுந்தரர் சிந்தை மகிழ்ந்து எம்பெருமானின் சேவடிகளை வணங்கி நின்றார்.

நான்முகனாலும், திருமாலாலும் அறிய முடியாத வரும், ஐந்தெழுத்தின் உட்பொருளாக விளங்குபவரு மாகிய சிவபெருமான், தம்மைப் பாடு என்று அருளியது

கேட்டு, ''வேதியனாகி வந்து என்னை வழக்கினால் வென்று அடிமை கொண்ட தேவரீர் திருவுள்ளத்தை எளியோன் உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. இருப்பினும் உள்ளத்துக்கு உணர்வு அளித்து, என்னை ஆண்டருளிய ஆதியே! அரனே! அருட்பெருங்கடலே! யான் யாதும் அறிந்திலேனே! இச்சிறியோன் யாது கூறிப் பாட வல்லேன்? தேவரீரது கருணையை என்னென்பேன்?'' என்று சுந்தரர் விண்ணப்பித்து, உருகி நின்றார்.

இறைவன் தம்பிரான் தோழரைப் பார்த்து, ''உன்னை ஆட்கொண்டபோது எம்மை 'பித்தா!' என்று அழைத்தாய். ஆதலின் 'பித்தா' என்று அடி எடுத்துப் பாடுவாயாக!'' என்று திருவாய் மலர்ந்து அருளினார்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், உள்ளமும், உடலும் பொங்கிப் பூரிக்க ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை மனதிலே தியானித்தவாறே, ''பித்தா பிறைசூடி பெருமானே அருளாளா!'' என்று அடி எடுத்து, தடுத்தாட்கொண்ட தம்பிரான் மீது திருப்பதிகம் ஒன்றைப் பாடத் தொடங்கினார்.

சுந்தரரின் இசைத் தமிழ் இன்ப வெள்ளத்திலே மூழ்கி மிதந்த எம்பெருமான், சுந்தரர்க்குத் திருவருள் புரிந்து மறைந்தார்.

சுந்தரர், சிந்தை மகிழ திருநாவலூர் திரும்பினார். அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமான் மீதும் திருப்பதிகங்களைப் பாடினார்.

எம்பெருமான், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைத் தடுத்தாட் கொண்டதால் அவரது திருமணம் தடைப்பட்டது.

சடங்கவியாருடைய அருந்தவப் புதல்வியும், ஆரூரரையே மனக்கோவிலில் தெய்வமாக இருத்தி,

அவரது நினைவாலேயே சிவலோகத்தைச் சுலபமாகச் சேரும் பிறவாப் பெருவாழ்வைப் பெற்றார்கள்.

திருநாவலூர் கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானின் பாதகமலங்களைப் பணிந்து வழிபட்டு வந்த சுந்தரர், தலங்கள் தோறும் யாத்திரை செய்து பரமனைப் பைந் தமிழால் பாடிப் பரவசமடைய எண்ணினார்.

ஒரு நாள் அங்கிருந்து புறப்பட்டு, அருகேயுள்ள துறையூரை வந்தடைந்தார்.

துறையூருறையும் அண்ணலைப் பணிந்து, ''தவநெறியைத் தந்தருள வேண்டும்'' என்று பைந்தமிழ்ப் பாப்பாடி வழிபட்டார்.

இறைவனும் தவநெறியை அவருக்கு அருளினார். பின்னர் அங்கிருந்து தில்லைக்குப் புறப்பட்டார்.

பெண்ணை ஆற்றைக் கடந்து 'திருவதிகை' என்னும் தலத்தை அடைந்தார் சுந்தரர். அத்திருத்தலம், நாவுக்கரச ரால் உலகம் போற்ற உழவாரப் படைக் கொண்டு, எம்பெருமானுக்கு சிவத்தொண்டு புரிந்த புண்ணியத் தலம்!

அதை உணர்ந்த சுந்தரர், 'தமக்கு அந்த இடத்தில் தங்குவதற்கு தகுந்த இடம் கிடையாது' என்று அஞ்சியவாறு, அருகிலுள்ள சித்தவடம் என்னும் இடத்திற்குச் சென்று தங்கினார். எம்பெருமான் திருநாமத்தை மனதில் நினைத்தபடியே துயின்றார்.

அப்பொழுது, திருவதிகைப் பெருமான், முதிய வேதியர் வடிவம் தாங்கி, எவருமறியாவண்ணம் சுந்தரர் துயிலும் மடத்துள் எழுந்தருளினார். சுந்தரர் சிரமீது தமது திருவடி படுமாறு வைத்து, தாமும் தூங்குபவர் போல் கிடந்தார்.

பரமனின் பாதம்பட்டு சுந்தரர் விழித்தெழுந்தார். தமது தலையருகே, இரு திருப்பாதங்கள் இருக்கக் கண்டார். சுந்தரர் சற்று தலையை உயர்த்திப் பார்த்தார். அங்கு எவரோ படுத்திருக்கக் கண்டார்.

சுந்தரர் அவரை நோக்கி, ''ஐயா! உம்முடைய பாதங்கள் என் தலை மீது படும்படியாக வைத்து துயின்றது ஏனோ?'' என்று கேட்டார்.

அப்பொழுதுதான் விழித்தவர் போல் அப்பெரியவர், ''எம் முதுமையால் நடந்த இச்சிறு பிழையைப் பொறுத்திடல் வேண்டும்'' என்று அன்போடு கேட்டுக் கொண்டார்.

சுந்தரர், அப் பெரியவர் கூறியதின் உண்மையை உணர்ந்து, மற்றோர் இடம் சென்று முன் போல் துயில் கொண்டார்.

இம்முறையும் அம்மாயவன், வேண்டுமென்றே சுந்தரர் அருகே சென்று, அவருடைய தலை மீது தமது பாதம் படும்படியாக துயின்றார்.

சுந்தரர் முன்போல் எழுந்து பார்த்தார். பெரியவரின் பாதங்களைக் கண்டார்.

''எது கருதி இவ்வேதியர் இவ்வாறு செய்கிறார்?'' என்று தனக்குள் எண்ணியவாராக அவரை நோக்கி, ''தாங்கள் யார்?'' என்று கேட்டார்.

''என்னை நீ இன்னாரென்று அறியவில்லையே?'' என்று கூறியவாறு மாயமாக மறைந்தார். எம்பெருமான் மறைந்ததும் சுந்தரர் மனம் உருகினார்.

''வேத முதல்வனே! மாதொரு பாகனே! ஆலமுண்ட அண்ணலே! உமது இத் திருவிளையாடல்களை அறியாது போனேனே! இறுமாப்படைந்தேனே! எம்பெருமானே!

உமது பாதகமலங்கள் என் தலைமீது பட எத்துணைத் தவம் செய்தேனோ? தில்லை நடராஜத்தேவனே! எம்மை ஆட்கொண்ட அம்பலத்து அரசே! உமது திருவடிகளை இவ்வெளியோன் சிரமீது வைத்துத் தீட்சை தந்தருளி னீரே!'' என்றெல்லாம் தம் அறியாமையை எண்ணி வருந்தினார்.

''தம்மானை அறியாத சாதியார் உளரே'' என்று தொடங்கித் திருப்பதிகம் ஒன்றைப் பாடினார். பின்னர் தாளாத மன வேதனையுடன் துயின்றார். மறுநாள் அங்கிருந்து தில்லைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார்.

தில்லையின் எல்லையில் நின்று தூலலிங்கமாகிய கோபுரத்தைக் கண்டு ஆராக்காதல் பூண்டு நிலமதில் வீழ்ந்து வணங்கி, சிரமீது கரந்தூக்கி நின்றார் சுந்தரர்.

தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் எம்பெருமானின் திருவரு ளால் சுந்தரரின் வருகையை முன்னதாகவே அறிந்திருந்த னர்.

அவர்கள் அவரை மிக்கச் சிறப்போடும் கோலாகலத் தோடும் எல்லையில் எதிர்கொண்டு வரவேற்றனர். சுந்தரர் தில்லைவாழ் அந்தணர்களை வணங்கிப் பேரன்புப் பெருக்கோடு சிற்றம்பலத்தை அடைந்தார்.

பொன்னம்பலத்தைக் கூப்பிய கரத்துடன் பன்முறை வலம்வந்த சுந்தரர் வேதச் சிலம்பு ஒலிக்க ஆனந்தத் தாண்டவம் ஆடும் சிற்றம்பலத்துப் பேரரசரின் திருச்சந்நதியைக் கண்டார். பக்திப் பெருக்கின் அருள் ஒளியில், விழிகளைத் தவிர மற்ற எல்லா அவயவங் களும் ஒடுங்கிப் போயின.

கண்களிலே பேரின்பம் பெருக ஈசனைக் கண்குளிரக் கண்டார்; உளம் குழைய சேவித்தார். மது உண்ட வண்டு போலானார்.

மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்ற நான்கு கரணங்களின் செயல்களும், சிந்தையில் ஒன்றி ஒடுங்க, தில்லையம்பலத்தரசரின் ஆனந்தக் காட்சியில் மூழ்கினார்; பக்தி வெள்ளத்தில் பொங்கித் ததும்பினார்; பதிகங்கள் பல பாடி மகிழ்ந்தார் சுந்தரர்!

அப்பொழுது வானவீதி வழியாக இறைவன், ''சுந்தரா! எம்மைச் சந்திக்க நீ ஆரூருக்கு வருவாயாக!'' என்று அசரீரியாக மொழிந்தார்.

எம்பெருமானின் இவ்வாணையைச் சென்னி மீது சுமந்து புறப்பட்ட ஆரூரர், தில்லையை விட்டுச் செல்ல மனமில்லாமல் எல்லையில் நின்றவாறே உளம் உருகினார். நமச்சிவாய நாமத்தை மனதிலே தியானித்துக் கொண்டே கொள்ளிட நதியைக் கடந்து புறப்பட்டார்.

சீர்காழியை அணுகிய சுந்தரர், ஞான சம்பந்தர் அவதாரம் செய்த அத்தலத்துள் செல்ல அஞ்சி நடுங்கினார். அந்நகரின் எல்லைப் புறத்தே நின்று வணங்கினார்.

அப்பொழுது, திருத்தோணியப்பர் உமையாளுடன் இடபத்தின்மேல் எழுந்தருளினார். அந்தப் பேரின்பக் காட்சியைக் கண்டுகளித்துக் கொண்டிருந்த சுந்தரர், தோணியப்பரை பதிகம் ஒன்றைப் பாடிப் போற்றினார்.

அங்கிருந்து புறப்பட்ட சுந்தரர், திருக்கோலக்கா, திருப்புன்கூர், மாயூரம், அம்பர்மாகாளம், திருப்புகலூர் முதலிய சிவத்தலங்களைத் தரிசித்தவண்ணம் திருவாரூரின் எல்லையை வந்தடைந்தார்.

நீராருஞ் சடைமுடிமேல் நிலவணிந்த அண்ணல், சுந்தரரின் வருகையை, திருவாரூர் சிவனடியார்களுக்கு முன்கூட்டியே உணர்த்த எண்ணினார்.

ஐயன் அவ்வன்பர்களது கனவில் எழுந்தருளி, ''என் அழைப்பிற்கு இணங்கி எம்மால் தடுத்தாட் கொள்ளப்பட்ட தொண்டன் நம்பியாரூரன் மகிழ்வுடன் இங்கு வருகின்றான். அவனை எதிர்கொண்டு அழைத்து வருவீர்களாகுக!'' என்று பணித்தார்.

அக்கணமே தொண்டர்கள், எம்பெருமானின் கட்டளையை, அவ்வூர் மக்கள் அனைவருக்கும் அறிவித்தனர். தொண்டர்களும், சிவ அன்பர்களும், சுந்தரரது பெருமையை வியந்து, அவரை வரவேற்க நகரை நன்கு அலங்கரித்தனர்.

அறம்பேணும் வீடுகளிலும், பக்தித்திறம் காணும் பெரு வீதிகளிலும் மாலைகளும், தோரணங்களும், வாழை மரங்களும் அழகோடு கட்டினர். வீதிகளைக் கோமய நீரால் சுத்தப்படுத்திப் பனிநீரைப் பொழிந்தனர்.

வீட்டுத் திண்ணைகளில் சந்தனக் குழம்பால் மெழுகி, மாக்கோலமிட்டு, பொரிகளையும், பொற் சுண்ணங் களையும், முத்துக்களையும் பரப்பி, மணிவிளக்கும், சரவிளக்கும் நிறைகுடமும், பொற்பாலிகைகளும் வைத்தனர். ஆங்காங்கே பெரும் பந்தல்கள் அமைத்தனர். மலர்மாலைகளைக் கட்டித் தொங்கவிட்டனர்.

திருவாரூர் தேவலோகம் போல் காட்சி அளித்தது. பெருங்கடல் ஊருக்குள் நுழைந்தாற்போல் சிவ அன்பர்களும், தொண்டர்களும் பொங்கி வழிந்தனர். சுந்தரரைப் பூரண பொற்கும்ப கலசங்களோடு வணங்கி வரவேற்றனர்.

பேரிகை முழங்க, மங்கல வாத்தியங்கள் ஒலி எழுப்ப ''சிவ! சிவ'' என்ற வேத ஒலி விண்ணை முட்டியது!

தேவர்கள் ஆகாயத்திலிருந்து ஆரவாரஞ் செய்து பூமழை பொழிந்தனர். தேவதுந்துபிகள் முழங்கின.

கந்தர்வர்களும், கின்னரர்களும் இன்னிசை பாடினர். இந்திரன் முதலிய தேவ தேவாதியர்கள் வாழ்த்தித் துதி பாடினர்.

அன்பர்களும், அடியார்களும் புடைசூழ, திருக்கோயிலுக்குப் புறப்பட்ட சுந்தரர், ''எந்தை இருப்பதும் ஆரூர்! அவர் எம்மையும் ஆள்வரோ? கேளீர்!'' என்ற பதிகத்தைப் பாடியவண்ணம் கோயிலுள் நுழைந்தார்.

தேவாசிரிய மண்டபத்தை வணங்கித் துதித்தார். எம்பெருமானை நினைத்து நினைத்து ஊனும், உயிரும் உருகி, உருகி கண்ணீர் வடித்தார் சுந்தரர்! ஆறாக் காதலை ஆரூர்ப் பெருமான் மீது மழையெனப் பொழிந்தார்.

எல்லையில்லா பக்திப் பெருக்கிலே, சிரமீது கரங்குவித்து, பரம்பொருளின் பாதகமலங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினார். செந்தமிழ்த்தேன் சிந்த பக்திச் சுவையோடு, இன்னிசை கலந்த, பதிகம் ஒன்றைப் பாடினார். எம்பிரானுடைய திருவடி எனும் திருப்பாற்கடலிலே மூழ்கினார்.

அப்பொழுது திருவாரூர்த் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் தியாகேசப் பெருமான், ''ஆலால சுந்தரனே! நாம் உமக்குத் தோழராகிவிட்டோம். அன்று உம்மைத் திருநாவலூர் மணப் பந்தலிலே தடுத்தாட் கொண்டோம். ஆனால், இப்பொழுது முன்போல் மணக்கோலம் பூண்டு வாழ்வில் என்றென்றும் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்க அருள்கின்றோம்'' என்று வானவழியே அசரீரி வாக்கினால் உணர்த்தினார்!

விண்வழியே வண்ணப் பிறையணிந்த வேணிபிரான் மொழிந்ததைக் கேட்டு சுந்தரர் சிந்தை குளிர்ந்தார்.

''திருவாரூர்ப் பெருமானே! என்னை ஆட்கொண்டு அருளிய உன் கருணையை என்னென்பது! உன் அன்பின்

திறத்தினை எப்படித்தான் பாடிப் புகழ்வேன்? ஆரூர் அமர்ந்த திருமாமணியே! உம்மை எப்படி மகிழ்ந்து பாடுவேன்'' என்று இறைஞ்சினார்.

இறைவனால் தோழராக்கிக் கொள்ளப்பட்ட சுந்தரர் அன்று முதல் 'தம்பிரான் தோழர்' என்ற திருநாமத்தைப் பெற்றார். அனைவரும், சுந்தரரை அவ்வாறே அழைப்பாராயினர்.

சுந்தரர் திருவாரூரில் சிலகாலம் தங்கியிருந்து, தியாகேசப் பெருமானை இனிது சேவித்து, தேனினும் இனிய தண் தமிழ்ப் பாக்களால், பாமாலை சாத்தினார்.

கைலாய மலையிலே, ஆலால சுந்தரர் விரும்பிப் பார்த்த உமாதேவியாரின் சேடியர் இருவருள் ஒருத்தியாகிய கமலினி என்பவள், திருவாரூரில், உருத்திர கணிகையர் மரபில் பரவையார் என்னும் பெயருடன் பிறந்து வளர்ந்து வரலானாள்.

பரவையார், இளமை முதற்கொண்டே சிவனாரிடத்தும், அவர் தம் அடியார்களிடத்தும் எல்லையில்லா பக்தி கொண்டிருந்தாள்.

தினந்தோறும் வைகறைத் துயிலெழுந்து, தூய நீராடி, கோவிலுக்கு சென்று தியாகேசப் பெருமானை தரிசித்து வந்தாள் பரவையார்.

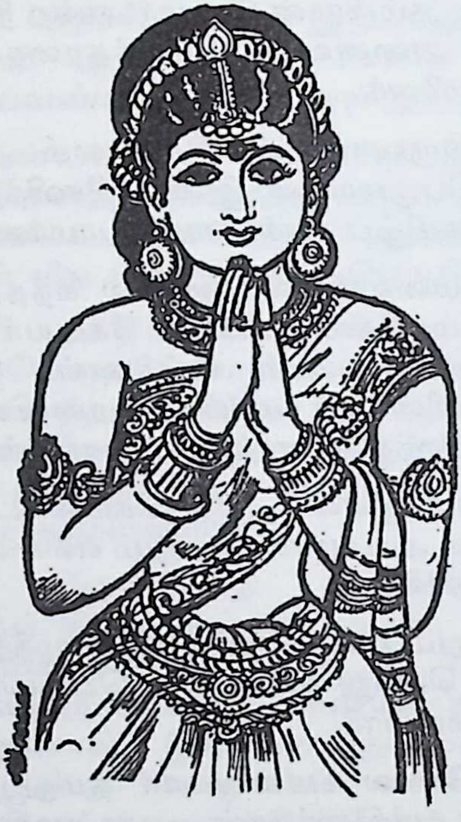
வழக்கம்போல பரவையார் தமது சேடிகளுடன் கோயிலுக்கு வந்திருந்தாள். அது சமயம் சுந்தரரும், அன்பர்கள் புடை சூழ ஆலயம் வந்திருந்தார்.

கோயிலுள் பரவையாரும் சுந்தரரும் ஒருவரையொருவர் நேருக்கு நேர் நோக்குகின்ற சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது.

சுந்தரர், பரவையாரின் அழகைக் கண்டு சற்று நேரம் மெய்ம் மறந்து நின்றார். பரவையாரும் சுந்தரரின் சுந்தர

ரூபலாவண்யத்தில் தன்னை மறந்து ஒருகணம் சிலையாக நின்றாள்.

இருவரது கண்களும் சந்தித்தன. உள்ளங்களும் உறவாடின.

சுந்தரரின் அழகிலே மதிமயங்கிய பரவையார், ''முருகப் பெருமானோ? அன்றி மன்மதனோ? வித்தியா தரனோ? அரனாரின் அருள்பெற்ற அடியவனோ? இவர் இன்னொரரென்பதே புரியவில்லையே! எந்த ஆடவரை யும் தீண்டாத என் மனம், எப்படியோ இவர்பால் சென்று

பனிபோல் ஓடிவிட்டதே!'' என்றெல்லாம் மனத்தால் எண்ணி வியந்தாள்.

காதல் கனிந்துருக, தளிர்க்கால்கள் தளர்நடை பயில, தன் உள்ளத்தை அவர்பால் ஈந்து இல்லத்திற்குப் புறப்பட்டாள் பரவையார்!

பரவையார் சென்ற பின்னர், மனதிலே அவளை நினைத்துருகலானார் சுந்தரர். அருகில் இருந்தோரைக் கேட்டு பரவையாரின் பெயரையும், அவள் இருப்பிடத்தையும், பெற்றோர்களையும் பற்றித் தெரிந்து கொண்டார் சுந்தரர்!

பக்தி உள்ளத்தில் காதல் விதை ஊன்ற, பரமன் நினைவோடும், பரவையார் நினைவோடும், இறைவனை வணங்கி, தேவாசிரிய மண்டபத்தை வந்தடைந்தார். பரவையார் நினைவாக அங்கேயே தங்கிவிட்டார் சுந்தரர்!

பகலவன் மேற்குக் கடலில் மறைந்தான். எம் பெருமானின் திருவைந்தெழுத்தை உணரப் பெறாத அறிவற்ற வஞ்சகர் நெஞ்சம்போல், பெரிய வானத்தில் இருள் சூழ்ந்து படர்ந்தது.

திருவெண்ணீற்றின் தூய ஒளி போன்ற திங்கள், பாருக்குப் பாலைப் பொழிந்த வண்ணம் வானத்திலே பொங்கி எழுந்தது. நிலவிலே அல்லி மலர்ந்தது. குளிர் தென்றல் மிதமாக வீசிக் கொண்டிருந்தது.

தேவாசிரிய மண்டபத்திலிருந்த சுந்தரர்க்கு குளிர் நிலவும், குளிர்த்தென்றலும், காமன் தொடுத்த கணையால் துன்பத்தைக் கொடுத்தன.

அதே வெள்ளி நிலவின் பொன்னொளியில் பரவையாரும், நிலாமுற்ற மேடையில் நவரத்தினங்

களால் அழகு செய்யப்பட்ட அழகிய மலர் தூவிய மஞ்சத்தில், தோழியருடன் அமர்ந்திருந்தாள். பரவையாருக்கும் சுந்தரர் நிலைதான்!

பரவையார் தோழியரைப் பார்த்து, ''என் உயிர்த் தோழியர்களே! நாம் பூங்கோவிலுக்குள் நுழையும் போது சந்தித்த அந்தச் சுந்தர அழகன் யார்?'' என்று ஏக்கத்தோடு வினவினாள்.

அதற்குத் தோழியருள் ஒருத்தி, ''ஓ! அவரா தலைவி! அவர்தான் தம்பிரான் தோழர் என்பவர். அவர் எம்பெருமான் திருவருளால் தடுத்தாட்கொள்ளப் பட்டவர். எம்பெருமானின் அன்புத் தொண்டர்! உங்கள் சுந்தரர் - நம்பியாரூரர்!'' என்று விடையிறுத்தாள்.

தோழியர் மொழிந்ததைக் கேட்டு, பரவையார், சுந்தரர் மீது மேலும் மையல் கொண்டாள். காதல் மேலிட்டு பெருமூச் செறிந்தாள்.

மன்மதன் தொடுத்த மலர்க்கணையில் மனம் வாடி, மலர்ப்படுக்கையில் மயங்கிய நிலையில் வீழ்ந்தாள் பரவையார்.

உணவு செல்லவில்லை; உறக்கம் கொள்ளவில்லை. மலர் பிடிக்கவில்லை; பஞ்சணை நொந்தது. மனம் வாடினாள். வருந்தினாள். காதல் கடலில் வீழ்ந்து கரையேற முடியாது தவித்தாள்.

ஆலாலசுந்தரரையும், கமலினியையும் இம் மண்ணுல கில் பிறக்குமாறு கட்டளையிட்டருளிய பெருமான் அன்றிரவு தம் அடியவர் கனவில் எழுந்தருளி, ''பரவையாருக்கும், சுந்தரருக்கும் திருமணம் செய்து வையுங்கள்'' என்று பணித்தார்.

பின்னர், இறைவன் சுந்தரர் கனவில் எழுந்தருளி, ''பரவையாரை உனக்கு மணம் செய்து வைக்குமாறு

எமது அடியவர்கட்கு ஆணையிட்டுள்ளோம்'' என்று அருளியபடியே, பரவையார் கனவிலும் தோன்றி, ''உன்னைத் தம்பிரான்தோழன் திருமணம் புரிந்து கொள்வான்'' என்றும் திருவாய் மலர்ந்து அருளி மறைந்தார்.

பொழுது புலர்ந்தது!

சிவநேசச் செல்வர்கள் திரளாக வந்து சுந்தரரை வணங்கினர். இறைவன் கனவிலே தோன்றி தங்களுக்குப் பணித்த அன்பு கட்டளையைக் கூறினர்.

சுந்தரர் அகமும் முகமும் மலர்ந்தார். அதுபோலவே அவ்வன்பர்கள், பரவையாரையும் சந்தித்து, சர்வேசுர னின் சித்தத்தைச் சொல்லினர். பரவையாரும் பரவசம் மிகக் கொண்டாள்.

அனைவரும் இவர்கள் திருமணத்திற்கான ஏற்பாடு களைத் தொடங்கினர்.

ஓர் சுபயோக சுபமுகூர்த்தத்தில் மண்ணும் விண்ணும் வியக்கும் வண்ணம் சுந்தரர்க்கும் பரவையாருக்கும் மிக்கச் சிறப்புடன் திருமணம் நடந்தேறியது.

பரவையாரும் சுந்தரரும் மலரும் மணமும் போல – மகரயாழும் இசையும் போல – அடியார்களும் திருவெண்ணீறும் போல – இல்லறத்தில் இணைந்தனர்.

இருவரும் சிவபக்தியுடன் இல்லறத்தை இனிது நடத்தி வரலாயினர்.

இல்லற தர்மப்படி அடியார்களுக்கு விருந்தளிக்கும் திருத்தொண்டினைத் தவறாது நடத்தினர் இத்தெய்வீகத் தம்பதிகள். அடியார் சேவையும், ஆண்டவன் சேவையும் அவர்களுக்கு அகமகிழ்வை கொடுத்தது.

ஒருநாள் சுந்தரர் மட்டும் தனியாக கோயிலுக்கு வந்தார். கோயிலிலுள்ள தேவாசிரிய மண்டபத்தில் தொண்டர்கள் பலர் கூடியிருந்தனர்.

''இறைவனை வழிபடுவது எளிது; அவர்தம் அடியார்களை வழிபடுவது அரிது; அடியார்களை வணங்குவதற்குரிய தகுதியும், பக்தியும் நமக்கு ஏற்படவில்லையே'' என்று எண்ணினார். அவர்களை மனத்தால் போற்றினார்.

''இவ்வடியார்களுக்கெல்லாம் நான் அடியேனாகும் நாள்தான் என்றோ?'' என்று எண்ணியவாறு, அடியார் களை மனத்தால் தியானித்தவாறு சற்று ஒதுங்கிச் சென்றார்.

தேவாசிரிய மண்டபத்தில் கூடியிருந்த அடியார்களுள் விறல் மிண்ட நாயனாரும் ஒருவர். இவர் சுந்தரரது செயலைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டார்.

சுந்தரரது, ஒப்பற்ற நல்ல எண்ணத்தை உணர முடியாது போன விறல்மிண்டர் அவர் மீது சினங் கொண்டார்.

சுந்தரர் செவிகளில் விழுமாறு, ''முதலில் வணங்கத்தக்க தேவாதிதேவர்கள் இந்த தேவாசிரிய மண்டபத்தில் கூடியிருப்பதைப் புறக்கணித்துவிட்டு, கோயிலுக்குள் சென்று என்ன பயன்? வன்றொண்டன் அடியார்களுக்குப் புறம்பானவன். அவனை வலிய ஆட்கொண்ட வீதிவிடங்கப் பெருமானும் இவ்வடியார் களுக்குப் புறம்பானவன்'' என்று கடுமையாகச் சொன்னார்.

விறல்மிண்டர் மொழிந்தது கேட்டு, சுந்தரர், விறல் மிண்டர் அடியார்களிடத்து கொண்டுள்ள பக்தி எத்துணைச் சிறப்புடையது என்று எண்ணிப் பெருமை

கொண்டார். அந்த எண்ணத்துடனேயே கோவிலுக்குள் சென்றார்.

வீதிவிடங்கப் பெருமானைத் தொழுது, ''சுவாமி! அடியார்களுக்கெல்லாம் அடியானாகும் பேரின்ப நிலையைத் தந்தருள வேண்டும்!'' என்று பிரார்த்தித்தார் சுந்தரர்.

அக்கணமே எம்பெருமான் எழுந்தருளி, தமது அடியார்கள் பெருமையையும், திறத்தினையும் மொழிந்து, அவர்களைப் பற்றிப் பொருள்மிக்க பைந்தமிழ்ப் பாக்களால் பாடுமாறு திருவாய் மலர்ந்தார்.

ஐயனின் ஆணைகேட்டு, அஞ்சி நடுங்கிய ஆரூரர், ''ஐயனே! திருத்தொண்டர்களைப் பாடுவதற்கு இந்த எளியேன் எவ்வித தகுதியும் உடையவன் அல்லன். அடியார்களின் வரலாற்றினையும், பெருமையினையும், பக்தியின் சிறப்பினையும் சற்றும் அறியாதவனாகிய நான், எவ்வாறு அவர்களை விரித்துரைக்கும் திருப்பதிகத்தைப் பாடுவேன்? ஐயனே! இவ்வடியார் களைத் துதித்து இவர்களின் பெருமையையும் புகழையும் செந்தமிழ்ப் பாக்களால் பாடிடும் திறத்தினை அடியேனுக்குத் தந்தருளல் வேண்டும்!'' என்று பக்திப் பெருக்கோடு இறைஞ்சி நின்றார்.

உலகம் உய்ய, வேதங்களை அருளிச் செய்த எம்பெருமான், ''தில்லைவாழ் அந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்'' என்று அடி எடுத்துக் கொடுத்துப் பாடும்படி பணித்தருளினார்.

சுந்தரர் மெய்யுருக, பரமனின் பாதகமலங்களைப் பணிந்தவாறு, தேவாசிரிய மண்டபம் சென்றார். திருத்தொண்டர்களை வணங்கினார்.

எம்பெருமான் திருவருளினால், தொண்டர்களின் தூய சரித்திரத்தைத் தொகுத்து விரித்துக்கூறும் திருப்பதிகத்தை இனிய தமிழில் பாடி மனம் குளிர்ந்தார் சுந்தரர்! அத்திருப்பதிகமே திருத்தொண்டத் தொகையாகும்.

இவ்வாறு, எம்பெருமான் திருவருளினாலே திருத் தொண்டத்தொகையைப் பாடியருளிய சுந்தரர், முப்பொழுதும் முக்கண் அண்ணலின் தாள் பணிந்து பரவையாரோடு இனிது வாழ்ந்து வந்தார்.

அந்நாளில், நாவலூரை அடுத்துள்ள குண்டையூர் என்னும் தலத்தில், பரமனிடத்தும், அடியார்களிடத்தும் பேரன்புடைய குண்டையூர்க்கிழார் என்பவர் வாழ்ந்து வந்தார்.

இப் பெரியார், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளிடம், எல்லையில்லா அன்பும், பக்தியும் பூண்டிருந்தார். தொண்டர்களுக்கு விருந்தளித்துத் திருத்தொண்டு புரிந்துவரும் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின், திருத்தொண் டிற்குத் தேவையான அளவு நெல், பருப்பு, வெல்லம் முதலிய பொருட்களை குண்டையூர்க்கிழார், தட்டாமல் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார்.

ஒருமுறை மழையின்றி பயிர்கள் வாடின. நாட்டில் பஞ்சம் ஏற்பட்டது. இதனால், பரவையார் மாளிகைக்கு குண்டையூர் கிழாரால் வழக்கம்போல் தானியங்களைத் தாராளமாக அனுப்ப முடியாது போனது. அப்பெரியார் மனம் புண்பட்டார். எம்பெருமானிடம் தமது குறையைச் சொல்லி இறைஞ்சினார்.

கண்ணுதலார் அடியார் கனவில் எழுந்தருளி, ''அன்ப உளம் வருந்தற்க! சுந்தரர்பொருட்டு உமக்கு வேண்டியளவு நெல்லினைத் தந்துள்ளோம்'' என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

எம்பெருமான், குபேரனுக்குக் கட்டளையிட்டு, வானத்தை மறைக்குமளவிற்கு, நெல்லை மலை போல் குண்டையூர் முழுவதும் குவிந்திடச் செய்தார்.

குண்டையூர்க்கிழார் அந்த நெல்மலையைக் கண்டு அதிசயித்தார். சுந்தரரின் பெருமையையும், எம்பெருமானின் திருவருளையும் எண்ணிப் பார்த்து, மகிழ்ந்த குண்டையூர்க் கிழார், ''இந்நெல் மலையை எங்ஙனம் திருவாரூர் பரவையார் திருமாளிகைக்கு அனுப்புவது!'' என்று நினைத்துத் திகைத்தார்.

இத்தகைய வியக்கத்தக்க இறைவனின் அருட் கருணையை, சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளிடம் தெரிவிக்கும் பொருட்டுத் திருவாரூருக்குப் புறப்பட்டார் குண்டையூரார்.

அதற்குள் எம்பெருமான், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் கனவில் எழுந்தருளி, ''குண்டையூரில் நெல்லை மலை போல் குவித்துள்ளோம்'' என்று அருள்வாக்கு சொன்னார்.

குண்டையூரில், எம்பெருமான் நடத்திய அதிசயத்தை காணும் பொருட்டு, குண்டையூருக்குப் புறப்பட்டார் சுந்தரர்.

வழியிலேயே அடியார்கள் இருவரும் ஒருவரை சந்தித்துக் கொண்டனர். ஆரத்தழுவி அகமகிழ்வு பூண்டனர்.

குண்டையூர்க்கிழார், சுந்தரரை வணங்கி எதிர் கொண்டு அழைத்து, ''தேவரீருக்கு எவ்வித இடர்பாடு மின்றி, நெடுங்காலமாக அடியேன், செய்துவரும் திருத்தொண்டிற்கு இப்பொழுது சற்று தடை ஏற்பட்டிருந் தது. அது கண்டு, கண்ணுதலார் கருணைகாட்டி, தேவரீர் அன்பிற்காக எமக்கு நெல்மலையைக் குவித்தருளினார்.

அந்த நெல்மலை, மனிதர்களால் அகற்றப்பட முடியாத அளவிற்கு ஓங்கி உயர்ந்து காணப்படுகிறது. அதனை எவ்வாறு தேவரீர் மாளிகைக்கு அனுப்புவது!'' என்று விண்ணப்பம் செய்தார்.

சுந்தரர் அடியாரின் அன்பிற்குத் தலைவணங்கினார். அவரோடு இனிது உரையாடிய வண்ணம் குண்டையூர் வந்தடைந்தார் சுந்தரர்! நெல்மலையைக் கண்டு வியந்தார்!

அவர், குண்டையூர்க்கிழாருடன் ''திருக்கோளிலி'' என்னும் பகுதிக்குச் சென்றார். அங்கு எழுந்தருளி யிருக்கும் இறைவனைப் பணிந்து, நெல்மலையைத் திருவாரூருக்குச் சேர்க்கும் பொருட்டு, ''நீள நினைத்தடியே'' எனத் தொடங்கும் பதிகம் ஒன்றைப் பாடினார். அப்பொழுது வானத்திலே அசரீரி ஒலித்தது.

''இன்றிரவு நம்முடைய பூதகணங்கள், பரவையார் மனையளவு மட்டுமின்றி திருவாரூர் முழுவதும் நிறையுமாறு நெல் மலையினைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும்.''

இறைவன் விண்வழியே மொழிந்தது கேட்டு சுந்தரர் மனம் மகிழ்ந்தார்.

சுந்தரர், குண்டையூர்கிழார் இல்லத்திற்குச் சென்று அவரோடு அமுதுண்டு மகிழ்ந்து இருந்தார்.

மறுநாள் குண்டையூர்க் கிழாரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு திருவாரூருக்குப் புறப்பட்டார் சுந்தரர்!

அன்றிரவு சிவபெருமானின் ஆணைப்படி பூதகணங் கள் குண்டையூரிலுள்ள நெல்மலையை எடுத்துச்சென்று பரவையார் மாளிகையிலும், திருவாரூர்ப் பெருவீதி களிலும் நிரப்பினர்.

பொழுது புலர்ந்தது. ஊர் முழுவதும் நிரம்பியிருக்கும் நெற்குவியலை கண்ட மக்கள், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமி களின் பெருமையை வானளாவப் புகழ்ந்தனர்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், ''அவரவர் வீட்டின் முன்னே உள்ள நெற்குவியலை அவரவர்களே, தத்தம் இல்லத்தில் சேமித்து வைத்துக் கொள்ளலாம்'' என்று ஊர் முழுவதும் அறிவித்தார்.

சுந்தரர், உலகம் வியக்கப் பல அதிசயங்களை நிகழ்த்திய வண்ணம் புகழ் பொங்க வாழ்ந்து வந்தார்.

இந்நாளில், குண்டையூர்கிழாரைப் போலவே, ஆரூரரிடம் உழவலன்புபூண்டுள்ள அன்பன் ஒருவர் திருவாரூரை அடுத்துள்ள 'திருநாட்டியாத்தான் குடி' என்னும் திருத்தலத்தில் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் பெயர் கோட்புலி நாயனார்!

ஒருமுறை கோட்புலி நாயனார் விரும்பி அழைத்ததன் பொருட்டு, சுந்தரர், பல சிவத்தலங்களை வணங்கிய வாறு திருநாட்டியாத்தன் குடிக்குப் புறப்பட்டார்.

கோட்புலியார், சுந்தரரை எதிர்கொண்டு அழைத்து மகிழ்வுடன் தமது திருமாளிகைக்கு அழைத்து சென்றார்.

கோட்புலியார், சுந்தரரை நவரத்தின மணிகளினா லாகிய பசும்பொற் பீடத்தில் அமரச் செய்து, அவரது பாதகமலங்களைத் தூய நீராட்டினார். அப்பாத நீரை, தம் மீதும், தமது குடும்பத்தார் மீதும் தெளித்துக் கொண்டார். மாளிகை முழுவதும் தெளித்தார்.

கலவைச் சந்தனம், அகிற் சாந்து, கஸ்தூரிக் குழம்பு போன்ற திரவியங்களையும், மலர் மாலைகள், ஆபரண வகைகள், பலவித பரிவட்டங்கள் முதலியவற்றையும் வரிசையாக வைத்து முறைப்படி வழிபட்டுத் தொழுதார். திருவமுது செய்வித்துப் பெருமகிழ்ச்சி பூண்டார்.

தமது அருந்தவப் புதல்வியர்களாகிய சிங்கடியார், வனப்பகையார் இருவரையும் சுந்தரர் திருவடிகளை வழிபடச் செய்தார்.

''எம்மையாட்கொள்ளும் எந்தையே! இவ்விருவரும் எம் புதல்வியர்கள்! இவள் சிங்கடியார். இவள் வனப்பகையார். இவ்விருவரையும் ஐயன் அடிமைகளாக ஏற்றுக்கொண்டு, அவர்கள் உய்யுமாறு அருள்புரிதல் வேண்டும்'' என்று பணிவன்புடன் கேட்டுக்கொண்டார் கோட்புலியார்.

சுந்தரர் அப் பெண்மணிகளை வாழ்த்தி தம்முடைய மக்களாக ஏற்றுக்கொண்டார். அவர்கள் வேண்டுவன வற்றை எல்லாம் அளித்தார்.

எல்லோருமாக சிவாலயத்துக்கு சென்றனர். சுந்தரர், கோட்புலி நாயனாரின் தொண்டினைச் சிறப்பித்து பதிகம் ஒன்றைப் பாடினார்.

ஓரிரு தினங்களில், அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்ட சுந்தரர், 'திருவலிவலம்' வழியாக திருவாரூரை வந்தடைந்தார். திருவாரூரில் தங்கியிருந்து அனுதினமும் தியாகேச பெருமானைத் தண் தமிழ்ப் பதிகங்களால் வழிபட்டு வந்தார். திங்கள் பல தாண்டின.

திருவாரூரில் பங்குனி உத்திரத் திருவிழா நெருங்கி யது. ஆண்டுதோறும் அம்பலத்தரசரின் இவ்வானந்தத் திருவிழா, விண்ணவரும் மண்ணவரும் வியக்கும் வண்ணம் மிக்கக் கோலாகலத்துடன் நடைபெறும்.

இத்திருவிழா காலத்தில் பரவையார், பரமனடியார் களுக்கு தான தருமங்கள் செய்வாள். அம்பலத்திலே ஆண்டவன் சந்நிதானத்தில் அழகு நடனம் ஆடிக் களிப்பாள்!

இவ்வாண்டும் அதுபோலவே அடியார்களைப் போற்றுதற்குத் தேவையான பொன்னும், பொருளும் திரட்ட, சுந்தரர் அன்பர்களோடு பரவையாரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு, புகலூருக்குப் புறப்பட்டார்.

புகலூர் தலத்தை அடைந்த சுந்தரர், அவ்விடத்தில் குடிகொண்டிருக்கும் சடைமுடிப் பெருமானிடம், தாம் வந்துள்ள கருத்தினைக் கூறிப் பதிகம் ஒன்றைப் பாடினார்.

அன்றிரவு ஆரூரர், அன்பர்களுடன், ஆலயத்திற்கு அருகிலுள்ள எந்த மடத்திலும் சென்று துயிலாமல் முற்றத்தில் துயில்கொள்ள விருப்பங்கொண்டார்.

திருக்கோயிலின் புறத்தே, திருப்பணிக்காக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த சுட்ட செங்கற்கள் பலவற்றைக் கொணர்ந்து உயரமாக பீடமமைத்து அதன் மீது தமது வெண்பட்டாடையை விரித்துப் படுத்துக் கொண்டார்.

சுந்தரர், துயிலுணர்வு நீங்கி எழுந்து பார்த்தபோது, எம்பெருமானுடைய பேரருளினால் செங்கற்கட்டிகள் அனைத்தும் செம்பொன் கட்டிகளாக திகழக் கண்டார்.

பேரின்பப் பெருக்குடன் அக மகிழ்ந்த சுந்தரர், அன்பர்களுடன் ஆனந்தக் கூத்தாடினார். பைந்தமிழ்ப் பாக்களால் பரமனின் பாதங்களைப் பணிந்தார்.

அங்கிருந்து பொற்குவியலுடன் சுந்தரர் பல சிவத்தலங்களைச் சேவித்த வண்ணம் திருவாரூரை வந்தடைந்தார். பரவையாரிடம் புகலூர் பெருமானின் திருவருளை வியந்து கூறி ஆனந்தம் பூண்டார்.

ஒருசில நாட்களில், மீண்டும் பரவையாரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டார்.

நன்னிலத்துப் பெருங்கோயிலை வந்தடைந்தார். அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானின் திருவடியைத் தொழுது பதிகப் பாமாலையினைப் புனைந்து பணிந்தேத்தினார்.

அன்றிரவு எம்பெருமான், சுந்தரரின் கனவில் எழுந்தருளி, ''திருமழப்பாடிக்கு வர மறந்தனையோ?'' என்று திருவாய் மலர்ந்து அருளி மறைந்தார்.

சுந்தரர் விழித்தெழுந்தார். எம்பெருமானின் ஆணை கேட்டு புளகாங்கிதமடைந்தார். அப்பொழுதே அன்பர் களுடன் புறப்பட்டு, காவிரியைக் கடந்து, வடகரையை அடைந்து திருமழப்பாடி என்னும் தலத்தை வந்து சேர்ந்தார்.

அங்குள்ள பெருமானைப் பணிந்து, ''பொன்னார் மேனியனே புலித்தோலையரைக்கசைத்து'' எனத் தொடங்கும் பதிக்கத்தைப் பாடிப் பெருமையுற்றார்.

ஓரிரு நாட்களில் அங்கிருந்து புறப்பட்டார். காவிரியாற்றின் இரு பக்கங்களிலும் உள்ள திருப்பதியங் களை வழிபட்ட வண்ணம் மேற்கு நோக்கிச் சென்று திருவானைக்காவை அடைந்தார்.

அத்தலத்திலுள்ள தொண்டர்கள் ஆரூரரை வரவேற்று மகிழ்ந்தனர். அன்பர்கள் புடைசூழ, ஆரூரர் அருள் சுரக்கப் பக்திப் பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டே கோயிலை அடைந்து, பெருமானை வழிபட்டு பதிகங்கள் பல பாடினார். பிறகு அவ்வூரை விட்டுப் புறப்பட்டார்.

திருப்பாச்சிலாச்சிரமம் என்னும் தலத்தை அடைந் தார். பரமனிடம் பொன் வேண்டிப் பாடினார்! பரமன் சுந்தரரை சோதிக்கக் கருதி பொன்னை கொடுத்தருளாது நின்றார்.

இறைவனையே தமது தோழராய் கொண்ட சுந்தரர் பொன் தராத அரனை – அவரிடம் தமக்குள்ள அன்பின் உரிமையால் கடிந்து கொள்ளக் கருதி, ''வைத்தனன் தனக்கே தலையுமென் நாவும்'' எனத் தொடங்கும் பதிகம் ஒன்றைப் பாடினார்.

ஒவ்வொரு பாடலின் கடைசி அடிதோறும், ''இவர் இல்லாமற் போய்விட்டாரோ?'' என்று பொருள்ப்டு மாறு, ''இரவலா தில்லையோ பிராமனார்'' என்று இகழ்ந்து பாடினார்.

ஆனால், சுந்தரருக்கே மனம் பொறாத காரணத் தினால், இத்திருப்பதிகத்தின் திருக்கடை காப்பில், ''ஏசின அல்ல'' எனப்பாடி தாம் இகழ்ந்துரைத்ததைப் பொறுத்தருளும்படி வேண்டினார்.

சுந்தரருடைய பேரன்பின் சக்தியில் உளம் இரங்கிய பெருமான், பொற்குவை கொடுத்தருளினார்.

சுந்தரர், எம்பெருமான் அருளிய பொற்குவையுடன், புறப்பட்டு திருப்பைஞ்ஞலியை அடைந்தார். அரனார் மலரடி போற்றினார்.

எம்பெருமான் சுந்தரர்க்கு கங்காள வேடத்துடன் திருக்காட்சி கொடுத்து அருளினார். சுந்தரர், உள்ளம் உருக பதிகம் ஒன்றைப் பாடினார்.

அங்கிருந்து புறப்பட்டு திருஈங்கோய் மலையைத் தரிசித்துக்கொண்டே கொங்கு நாட்டில் காவிரியின் தென் கரையில் விளங்கும் திருப்பாண்டிக் கொடுமுடி என்னும் திருத்தலத்தை வந்தடைந்தார்.

அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் கொடுமுடி நாதரைப் போற்றி ''மற்றுப் பற்றெனக் கின்றி நின்றிருப்பாத மேமனம் பாவித்தேன்'' எனத் தொடங்கும் நமச்சிவாயப்

பதிகம் ஒன்று பாடி உலகமெல்லாம் உய்ய அருள் செய்தார்.

பின்னர், காஞ்சி நதிக்கரையில் அமைந்துள்ள திருப்பேரூர் கோயிலை வந்தடைந்தார். அங்கு எம்பெருமானைக் காணவில்லை. மனம் புண்பட்டார்.

அங்கிருந்த நந்தி தேவரின் குறிப்பால், எம்பெருமான் இருக்குமிடத்தை அறிந்துகொண்ட சுந்தரர் வயற்பக்கம் வந்தார். அங்கு அவர் கண்ட காட்சி அவரை மெய்மறக்கச் செய்தது!

வயற்புறத்தில் திரிபுரம் எரித்தவன், உழவுத் தொழில் செய்யும் பணியாளனாகவும், அவன் உடம்பில் பாதியைப் பெற்ற பார்வதி தேவியோ பணிப் பெண்ணாகவும் திருக்கோலம் கொண்டிருந்தார்கள்.

இலக்குமி, சரஸ்வதி, இந்திராணி முதலிய தேவியர்கள், சிவகணத் தலைவர்களும் வயலில் உழுவதும், நீர் பாய்ச்சுவதும் நாற்று நடுவதுமாக இருந்தனர்.

மதுரையிலே திருவிளையாடல்கள் பல புரிந்த திருசடையான், இன்று தம் பொருட்டு உழவன் திருக்கோலம் பூண்டு நடத்தும் திருக்கூத்து கண்டு ஐயன் மீது ஆராக் காதலுடன் ''மறையவனரசன் செட்டி தன் தாதை'' எனத் தொடங்கும் பதிகம் ஒன்றைப் பாடினார்.

''இங்ஙனம் வயலில் வருந்தி உழுவது யார் பொருட்டு ஐயனே'' என்று நிலத்தில் வீழ்ந்து பணிந்து வினவியதும், எம்பெருமான் தில்லையம்பலத்திலே நின்றாடுகின்ற தமது நர்த்தனக் கோலத்தினைச் சுந்தரர்க்கு கோயிலுள் காட்டியருளினார்.

அங்கு சில நாட்கள் தங்கியிருந்து இறை வழிபாடு களை இடையறாது நடத்திய சுந்தரர் அவ்விடத்தை நீத்து

'திருவெஞ்சமாக்கடல்', 'திருக்கற்குடிமலை', 'திருப்புறம் பயம்' வழியாக சிவதரிசனம் செய்துகொண்டே கூடலையாற்றூர் என்னும் பதியை அணுகினார். அவ்வூர் அருகே சென்றவர் அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானை வணங்காமல், முதுகுன்றத்தினை நோக்கிப் புறப்படலானார்.

அப்பொழுது எம்பெருமான் அந்தணர் வடிவம் கொண்டு சுந்தரர் முன்னால் எதிர்ப்பட்டார்.

சுந்தரர் அவரிடம், ''ஐயனே! திருமுதுகுன்றூருக்கு செல்லும் வழியினை எமக்குச் சொல்லும்'' என்று வினவ அவ்வேதியர், ''இவ்வழி கூடலையாற்றுக்குப் போகும் வழியாகும்'' என்று விடை பகர்ந்த வண்ணம் சுந்தரர்க்கு அவ்வூர் எல்லைவரை வழித்துணையாக வழிகாட்டிச் சென்று மறைந்தருளினார்.

''இஃதும் இறைவனின் திருவருட்செயல்தான்'' என்று எண்ணிய சுந்தரர் கூடலையாற்றுப் பெருமானைத் தொழுது பாமாலைப் பாடிப் பின்னர் முதுகுன்றூரை வந்தடைந்தார்.

முதுகுன்றூர் திருக்கோயிலின் கோபுரத்தை, எல்லையில் நின்றவண்ணம் தொழுது போற்றிய சுந்தரர் திருக்கோயில் புகுந்து, வலம் வந்து வணங்கி, ''நஞ்சிடை'' எனத் தொடங்கும் பதிகம் ஒன்றைப் பாடினார்.

பொருள் வேட்கையால் பரமனின் பதம் போற்றி ''மெய்யை முற்றப்பொடிப் பூசி'' என்று தொடங்கும் 'நம்பி' என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாடினார்.

பனிமதிச் சடையார், சுந்தரரின் பாமாலையில் திருவுள்ளம் மகிழ்ந்துருகி, பன்னிரெண்டாயிரம் பொற்காசுகளை கொடுத்தருளினார்.

பொற்காசுகளைப் பெற்றுப் பெருமகிழ்ச்சி பூண்ட அன்பன், ''இவற்றை எடுத்துச் செல்வது எங்ஙனம்?'' என்று சித்தம் கலங்கியபோது, எம்பெருமான் விண்வழியே, ''இப்பொற்காசுகளை மணிமுத்தாற்றில் மூழ்கச் செய்து திருவாரூர்த் திருக்குளத்திலே எடுத்துக் கொள்வாயாக'' என்று அசரீரி வாக்கால் அருளி மறைந்தார்.

சுந்தரர், பொன்னின் ஒரு பகுதியை அடையாளமாக வெட்டி எடுத்துக்கொண்டு மணிமுத்தாற்றில் பொன்னை விடுத்தார். அத்திருவிடத்தில் சில காலம் தங்கியிருந்து தொண்டுகள் பல புரிந்து தொடர்ந்து தமது சிவ யாத்திரையைத் தொடங்கினார்.

முதுகுன்றைவிட்டுப் புறப்பட்ட சுந்தரர் தில்லையிலே நடனம்புரியும் பரமனின் அற்புத நடனத்தைக் கண்டு களித்து மகிழப் பெரு விருப்பங் கொண்டார்.

சித்தத்தைத் தில்லையில் இருத்திய சுந்தரர், கடம்பூர் முதலிய சிவதலங்களை வணங்கி வழிபட்ட வண்ணம், பேரின்ப வீடு காண அரும்பணி ஆற்றும் அந்தண சிறாக்கள் கூடிவாழும் தில்லையம்பதியை வந்தடைந்தார்.

தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் சுந்தரரை வரவேற்று அம்பலத்துள் அழைத்துச் சென்றனர். சுந்தரர் கண்ணீர் பெருக அம்பலத்தரசின் திருவருட்தாளினை வீழ்ந்து வணங்கி, ''மடித்தாடு மடிமைக்கண் அன்றியே'' என்று தொடங்கும் பதிகம் ஒன்றைப் பாடினார். எம்பெருமானைப் பார்த்து பார்த்து பரவசமடைந்தார்.

தில்லைவாழ் அந்தணர்களோடு சிலகாலம் தங்கியிருந்து பரமனின் திவ்யதரிசனத்தை அகமாறக் கண்டார். அங்கிருந்து புறப்பட்டு, கருப்பறியலூர், பழமண்ணிப் படிக்கரை வழியாகத் திருவாரூர் வந்தடைந்தார்.

திருக்கோயில் கோபுரத்தை வணங்கிய சுந்தரர் அடியார்களுடன் புற்றிடங்கொண்ட பெருமானைப் பாமாலை சாத்தி வணங்கினார். ஓரிரு தினங்களில் அவ்வூர் அன்பர்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு தம்முடன் வந்த தொண்டர்களுடன், சிவநாமத்தை ஜபித்தவாறு ஊர் திரும்பினார்.

பரவையார் திருமாளிகையை அடைந்த சுந்தரரை, பரவையார் அகமும், முகமும் மலர வரவேற்றாள். அவரது பாதகமலங்களில் நறுமலர்களைத் தூவி வணங்கினாள்.

சுந்தரர் பரவையாரிடம், ''முதுகுன்றூர்ப் பெருமான் நமக்கு அளித்த பொற்குவியலை மணிமுத்தாற்றில் இட்டோம். இப்பொழுது எம்பெருமான் திருவருளால் அப்பொற்குவியலை இத்திருத்தலத்திலுள்ள கமலாலயப் பொய்கையிலே எடுத்துக்காட்டுவேன். எம்முடன் பொற்றாமரைக் குளத்திற்கு வருவாயாக'' என்று கூறியவாறு முதுகூரில் நடந்தவற்றை விளக்கினார்.

அம்மையார் முகம் கமலம் போல் மலர்ந்தது. அம்மையார் பெரும் வியப்பில் மூழ்கினாள்.

''ஐயனே! தாங்கள் இயம்புவது எமக்கு பெருத்த வியப்பினைக் கொடுக்கிறது. தாங்கள் கூறுவது எங்ஙனம் சாத்தியமாகும்?'' என்று ஐயத்துடன் கேட்டாள். அவள் இதழ்களில் புன்னகையும் மலரத்தான் செய்தது!

சுந்தரர், பரவையாரையும் அழைத்துக் கொண்டு கோவிலுக்குப் புறப்பட்டார். பூங்கோயிலுனுட் சென்று வான்மீகிநாதரின் பாத கமலங்களைப் பதிகம்பாடிப் போற்றினார். கோயிலை வலம் வந்தார். மேற்கு திசையில் அமைந்துள்ள கமலாலயக் குளத்தை அடைந்தார்!

கமலாலயத்தில் சுந்தரர் பொற்குவியல் எடுக்கப் போகும் செய்தி எங்கும் பரவியது. அந்த அதிசயத்தைக் காண திருக்குளத்தைச் சுற்றி அன்பர்கள் கூட்டம்!

சுந்தரர் பரவையாரைக் கரையில் ஒருபுறம் அமரச் செய்து குளத்துள் இறங்கினார். எம்பெருமானைத் தியானித்த வண்ணம் பொற்குவியலைத் தேடலானார். அவரது பூங்கரத்தில் பொன் என்பதே தென்படவில்லை.

சுந்தரர் நீரிடை மூழ்கி, துருவித் துருவித் தேடினார். மிக்க சிரமத்துடன் தேடியும் நாடிவந்த பொன் மட்டும் கைக்குக் கூடிவரவில்லை.

வாடிய முகத்தோடு, சுந்தரர் நிற்பது கண்டு பரவையார், ''ஆற்றினில் இட்டுவிட்டு குளத்தினில் தேடுகின்றீரே!'' என்று நகைப்போடு கேட்டவாறு புன்னகை பூத்தாள்.

சுந்தரரின் பைந்தமிழ்ப் பாமாலையில் பெரு விருப்பங் கொண்ட எம்பெருமான், வேண்டுமென்றே தான் பொற்றாமரைக் குளத்தில் பொன்னைத் தருவிக்காமல் இருந்தார்.

ஐயனின் திருவிளையாடல்தான் இதுவும்! என்பதை உணர்ந்தார் சுந்தரர்.

பழமலைநாதரை மனதில் நினைத்தவண்ணம், ''பொன் செய்த மேனியீர்'' எனத் தொடங்கும் பதிகத்தை அன்பு கனிந்துருக, பக்தி பெருகிவர, செந்தமிழ்ப் பூவினால் பாமாலைகளாய்த் தொகுத்து பரமனின் அணி மார்பில் சாத்தினார். பொற்குவியல் அவரது கைக்கு கிட்டவில்லை! சுந்தரர்க்கு வேதனை மேலிட்டது!

''முதுகுன்றத்தில் தந்தருளிய பொற்குவியலைப் பெற முடியாது வருந்தும் எம் துயரத்தை இப்பரவையார்

எதிரிலேயே தீர்த்தருளும்'' என்ற கருத்துடைய எட்டாவது பாடலைப் பாடினார். அப்படியும் பரமன் மனம் உருகி தமக்கு அருள் சுரக்காதது கண்டு வருந்தினார்.

''அருட் பெருங்கூத்தனே! ஆனந்தத் தாண்டவனே! பழமலைநாதரே! பொற்குவியலை இப்பரவையார் முன்னே தந்தருள்வாயாக!'' என்னும் பொருள்பட, ''ஏத்தாதிருந்தறியேன்'' எனத் தொடங்கும் ஒன்பதாவது பாட்டால் இறைவனைத் துதித்துப் பாடியதும், இறைவன் சுந்தரர்க்குத் திருவருள் புரிந்தார்.

பொற்குவியலை அவரது கரத்திற்குத் தட்டு படச் செய்தார். மகிழ்ச்சி பொங்க, பொன்னோடு கரையேறி னார் சுந்தரர்!

பொற்றாமரைக் குளத்தில் கூடியிருந்தோர் பெரும் வியப்பில் ஆழ்ந்தனர். பரவையார் அதிசயித்து நின்றாள்.

சுந்தரர், பொன்னின் மாற்றினை உரைத்துப் பார்த்து தாம் அடையாளமாக எடுத்து வந்த பொன்னோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தார். சற்று மாற்றுக் குறைந்திருக்கக் கண்டு, ''இதுவும் திருநாவலூரான் திருவிளையாடலே'' என்று எண்ணியவராய் மீண்டும் திருப்பாடல் ஒன்றைப் பாடினார்.

அக்கணமே பொன்னின் மாற்று சரியானது. சுந்தரர் மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்கினார். பரவையார், இறைவன் தமது நாயகரிடம் கொண்டுள்ள திருவருளை நினைத்து வியந்தார். அனைவரும் ஆனந்தக் கூத்தாடினார்கள்.

குளத்தில் சூழ்ந்திருந்த தொண்டர் பலர், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் திருவடியைப் போற்றினர். அவரை வாழ்த்தி மகிழ்ந்தனர்.

அவ்வாண்டு, பங்குனி உத்திரப் பெருவிழாவை சுந்தரரும் பரவையாரும் வெகு விமர்சையாக கொண்டாடினர். சுந்தரரும் பரவையாரும் சில காலம் சிவத்தொண்டுகளைப் புரிந்து வாழ்ந்து வந்தனர்.

சுந்தரர் திருத்தல யாத்திரை புறப்பட எண்ணினார். ஒருநாள் பரவையாரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு தொண்டர்கள் புடைசூழ திருத்தலங்களைத் தரிசிக்கப் புறப்பட்டார்.

திருநள்ளாறு, திருக்கடவூர், திருவலம்புறம், திருச்சாயக்காடு, திருவெண்காடு, திருநனிப்பள்ளி, திருச்செம்பொன்பள்ளி, திருநின்றியூர், திருநீடுர், திருப்புன்கூர், திருக்கோலக்கா முதலிய பதிகளில் எழுந்தருளியிருக்கும் தேவதேவரின் தூய திருவடிகளைப் பணிந்து துதித்தார். திருப்பதிகம் பலவும் பாடி உள்ளம் உருகினார். சீர்காழியை வந்தடைந்தார்.

திருத்தோணியப்பரைத் தொழுது வணங்கி பதிகம் பாடினார்.

திருஞானசம்பந்தர் திருவடிகளை மனத்தால் தியானித்தவண்ணம் 'குருகாவூர்' என்னும் திருப்பதியை நோக்கி புறப்பட்டார்.

குருகாவூர் செல்லுகையில் சுந்தரரும் அவர் தம் தொண்டர்களும் வழிநடந்த களைப்பினாலும், தாகத்தினாலும், பசியினாலும் உடல் தளர்ந்தனர்.

இங்ஙனம் இவர்கள் துயறுருவதை உணர்ந்த சிவபெருமான் இவர்கள் வரும் வழியே குளிர்ப்பந்தல் ஒன்றை அமைத்தார். தாம் வேதியர் வடிவம் பூண்டு, சுந்தரரின் முன்னே எழுந்தருளினார்.

சுந்தரரும், அடியார்களும் தணலில் வெந்து வாடிய மலர்போல், உடல்வாடி வந்து கொண்டிருக்கும்பொழுது

சற்றுத் தொலைவில் குளிர்ப்பந்தல் ஒன்று இருப்பது கண்டு அப்பந்தலை விரைந்து வந்து அடைந்தனர். அங்கு நின்று கொண்டிருந்த வேதியரை வணங்கி அனைவரும் உள்ளே சென்று அமர்ந்தனர்.

வேதியர் வேடத்திலிருந்த வேதமுதல்வன், சுந்தரர்க்கும் அவரது கூட்டத்தாருக்கும் உணவும், தண்ணீரும் அளித்தார்.

அனைவரும், வேதியரைப் போற்றி துதித்தனர். சிவநாமத்தை தியானித்த வண்ணம் களைப்பு மேலிட துயின்றனர்.

சுந்தரர்க்குத் தொண்டு புரிந்த தில்லைநாதர், மறைந்தார். தம்மோடு தண்ணீர்ப் பந்தலையும் மறையச் செய்தார்.

துயிலெழுந்த சுந்தரரும், தொண்டர்களும் பந்தலையும், அந்தணரையும் காணாது திகைத்தனர்.

இதுவும் எம்பெருமானின் திருவருட் கருணை என்பதனை உணர்ந்து மனம் மகிழ்ந்தார் சுந்தரர்!

''இத்தனையாம் ஆற்றை அறிந்திலேன்'' எனத் தொடங்கும் பதிகம் ஒன்றைப் பாடினார். அங்கிருந்து தமது யாத்திரையை தொடர்ந்தார்.

குருகாவூர், வெள்ளடை, திருக்கழிப்பாலை போன்ற தலங்களைத் தரிசித்தவாறு தில்லையை அடைந்தார்.

தில்லை வாழ் அந்தணர்கள் சுந்தரரை எதிர்கொண்டு அழைத்தனர். அவர்களோடு சேர்ந்து நடராஜ தரிசனத்தைக் கண்டுகளித்தார் சுந்தரர் அங்கிருந்து புறப்பட்டு நாவலூர் வழியாக திருக்கழுக்குன்றத்தை வந்தடைந்தார்.

திருக்கழுக்குன்ற சிவாலய தரிசனத்தை முடித்துக் கொண்டு திருக்கச்சூர் என்னும் தலத்தை வந்தடைந்தார்.

அத்தலத்தில் காட்சிதரும் மாதொருபங்கனைப் பணிந்தவாறு, பசியினாலும், வழி நடந்த களைப்பினாலும், உடல் வாட்டத்துடன் மதிற்புறத்தே வந்து தங்கினார்.

பசியால் வருந்திடும் சுந்தரரின் பசியினைத் தீர்க்கத் திருவுள்ளம் கொண்ட திருக்கச்சூர் பெருமான் முன்போல் வயது முதிர்ந்த அந்தணர் வடிவம் பூண்டார். கையிலே திருவோடு ஒன்றை ஏந்திக்கொண்டு, மதிர்ப்புறத்தே வந்தார்.

அவ்வேதியர், சுந்தரரை பார்த்து, ''நீர் உம் அன்பர்களுடன் பசியால் மிகவும் வருந்தி இளைப்புற்றிருக்கின்றீர். உங்கள் பசி வேட்கை நீங்கும்படி இப்பொழுதே சென்று நான் உமக்கு, சோறு இரந்து வந்து கொடுக்கிறேன். நீர் எங்கும் போய்விடாமல் எமக்காக இங்கேயே சற்று நேரம் அமர்ந்திரும்'' என்று செப்பினார். சுந்தரரும் வேதியரின் இன்மொழிக்கு மறுமொழி செப்பினாரில்லை.

வேதமுதல்வன், வெள்ளிய தூய வெண்ணீற்றின் அழகு திகழவும், அழகிய முப்புரிநூலின் பேரொளி அசைந்து விளங்கவும், பாதகமலங்கள் நிலவுலகில் தோயவும், கண்டவர் மனமெல்லாம் உருகவும், கடும் பகலில், திருக்கச்சூர் வாழும் அந்தணர்களின் வீடுதோறும் சென்று சோற்றினை இரந்து பெற்றார்.

தடுத்தாட்கொண்டருளிய தம்பிரான் தோழரின் பசியைப் போக்க, இத்தகைய அன்புச் செயல் புரிந்த ஈசன், பிச்சை எடுத்துப் பெற்ற அமுதுடன் ஆரூரார் முன் வந்தார். அமுதினைக் கொடுத்தார்.

''இவ்வமுதினையும், காய்கறிகளையும் உண்டு பசியைத் தீர்த்துக் கொள்வீர்களாக!'' என்று முகம் மலர திருவாய் மலர்ந்தார் ஈசன்.

சுந்தரரும், அடியார்களும் அமுதினை உண்டு மகிழ்ந்தனர். அதற்குள், அருள் வடிவமான அண்ணலார் மறைந்தார்.

வேதியர் மறைந்தது கண்டு சுந்தரர் மனம் வாடினார். எம்பெருமான், தம்பொருட்டு செய்த அருஞ்செயலை எண்ணிக் கலங்கினார்.

நாதச்சிலம்பணிந்த சேவடி நோவ நண்பகலில் நிலவுலகில் எழுந்தருளிய ஐயனின் பெருங்கருணையை எண்ணிப் பார்த்து மனம் உருகினார்.

விழிகளில் நீர் வழிய, ''முதுவாயோரி'' எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகம் ஒன்றைப் பாடிப் பணிந்தார்.

அங்கு திருக்கூட்டத்தாருடன் சில நாட்கள் தங்கியிருந்தார். அங்கிருந்து புறப்பட்டு காஞ்சிபுரத்தை வந்தடைந்தார்.

சுந்தரரின் வருகையைப் பற்றி முன்னதாகவே அறிந்த காஞ்சிநகரத்து மெய்யன்பர்கள் சுந்தரரை எதிர் கொண்டழைக்க மேள வாத்தியங்களுடன் காஞ்சி நகரின் எல்லைக்கு வந்தனர்.

சுந்தரரைப் பூரண பொற்கும்ப கலசங்களுடன் மலர் தூவி எதிர்கொண்டழைத்து நகரத்துக்குள் பிரவேசித்தனர்.

சுந்தரர் அன்பர்களும், அடியார்களும் புடைசூழ, மங்கல இசைகள், வேத முழக்கத்தோடு சேர்ந்து ஒலிக்க, அலங்காரமாக விளங்கும் பெருமாட வீதி வழியே திருக்கோயிலை வந்தடைந்தார்.

சுந்தரர், சிரமீது கரங்கூப்பிக் கொண்டு, அகத்தெழுந்து எழில் மேவும் அணி மாளிகைகள் பலவற்றையும் தனித்தனியே வலம் வந்து வழிபட்டவாறே, திரு ஏகம்பர் திருச்சந்நதிக்குள் சென்றார்.

காமாட்சி அம்மையார் வழிபடும் ஏகம்பவாணரின் திருவடியை வீழ்ந்து வணங்கி பக்தி வெள்ளத்தில் மூழ்கினார். அருள்வடிவமாய் நின்றார். பக்திப் பெருக்கால் பரவசமாகிப் பாடிப் பரவினார். சுந்தரர் காமாக்ஷி அம்மனையும் தரிசித்து சிந்தை குளிர்ந்தார்.

காஞ்சிபுரத்திலேயே திருத்தொண்டர்களுடன் சில நாட்கள் தங்கியிருந்து அடுத்துள்ள பல சிவன் கோயில்களையும் வழிபட்டு வந்த சுந்தரர், மீண்டும் தமது சிவ யாத்திரையைத் தொடர்ந்தார்.

திருவன் பார்த்தான், பனங்காட்டூர், திருமாற்பேறு, வல்லம் முதலிய தலங்களைத் தரிசித்து துதித்த வண்ணம் காளத்தி மலையை அடைந்தார்.

கண்ணப்பருக்கு அருள் தந்து, தம் அடிச் சேர்த்துக் கொண்ட குடுமித்தேவரின் திருவடியைப் போற்றி, ''செண்டாடு விடையாய்'' எனத் தொடங்கும் பதிகம் ஒன்றைப் பாடி மகிழ்ந்தார்.

அங்கிருந்து புறப்பட்டு திருவொற்றியூரை வந்தடைந் தார் சுந்தரர்!

சுந்தரர் திருக்கோபுரத்தை வணங்கியவாறு திருமாளிகையினை வலம் வந்து, ''பாட்டும் பாடிப் பரவி'' எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகம் ஒன்றைப் பாடினார்.

திருவொற்றியூரானை விட்டுப் பிரிய மனம் வராத சுந்தரர், திருக்கூட்டத்தாருடன் திருவொற்றியூரிலேயே தங்கலானார்.

திருவொற்றியூர் என்னும் தலத்தருகே, ஞாயிறு என்னும் ஊரில், வளம் கொழிக்கும் வேளாண்மரபில் ஞாயிறுகிழார் என்னும் பெயருடைய பெருஞ் செல்வர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார்.

இப்பெரியார் செய்த அருந்தவப் பயனாய், திருக்கயிலை மலையில் உமையாளுக்குத் திருத்தொண்டு புரிந்து வந்த மங்கையர் இருவரில் ஒருவரான அநிந்திதையார், அன்புத் திருமகளாய் வந்து பிறந்திருந்தாள்.

ஞாயிறுகிழார், தமது அழகு மகளுக்கு சங்கிலியார் என்னும் நாமத்தைச் சூட்டி மகிழ்ந்தார்.

சங்கிலியார், இறைவன் அருளால் அழகோடும், பக்தியோடும், சிறந்த ஆற்றலோடும், தெய்வத் தன்மைமிக்க பொற்புடைச் செல்வியாய் விளங்கினாள்.

நாளொரு மேனி கண்டாள். பொழுதொருவண்ணம் கண்டாள். எழில்பொங்கும் மங்கைப் பருவத்தையும் கண்டாள்.

திருமணப் பருவம் எய்திய சங்கிலியாருக்கு, தங்கள் குலநலத்துக்கும், பண்பிற்கும் தக்கபடி ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுத்து மணமுடிப்பது என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்தனர் பெற்றோர்.

பெற்றோர்களின் இத்தகைய உள்ளக் கருத்தினை அவர்களது உரையாடல் பலவற்றுள்ளிருந்து உணர்ந்து கொண்ட சங்கிலியார், பெரும் வேதனையடைந்தாள். தனது லட்சியத்தை பெற்றோர்களிடம் கூற முடியாமல் தவித்தாள்.

ஒருநாள், தனது எண்ணத்தைக் கூறக்கூடச் சக்தியற்ற நிலையில், அஞ்சி நடுங்கியவளாய் மயக்கமுற்றாள்.

எதிர்பாராமல், மகள் மயக்கமுற்று விழுந்ததைக் கண்ட ஞாயிறுகிழாரும், அவரது மனைவியாரும் உள்ளத் தடுமாற்றத்துடன், விரைந்து சென்று குளிர்ந்த நீரைக் கொண்டு வந்து, அம்மையாரின் முகத்தில் தெளித்தனர்.

சங்கிலியாரும் சற்று நேரத்தில் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்தாள். பெற்றோர்கள் வேதனையால் பெருமூச் செறிந்தனர்.

''அன்பு மகளே! உனக்கு யாது குறை? எது கருதி இவ்வாறு மயக்கம் ஏற்படும் நிலையை அடைந்தாய்? உள்ளத்தில் எதையாவது எண்ணிச் சொல்ல முடியாமல் தவிக்கின்றாயா? சொல்! தயங்காதே!'' என்றனர்.

சங்கிலியார், சற்றும் தயங்காமல் மனதை உறுதிப் படுத்தியவாறு, பெற்றோர்களிடம் தமது உள்ளக் கிடக்கையை வெளியிட்டாள்.

''என் திருமணம் பற்றி நீங்கள் பேசி வருவதை நான் அறிந்தேன். எவருக்காகிலும் என்னை மணம் முடித்து விடவேண்டும் என்பது என் முடிவிற்குச் சற்றும் பொருந்தாதது.

எம்பெருமானின் திருவருளைப் பரிபூரணமாகப் பெற்ற திருவருட் செல்வருக்குத்தான் உரியவளாவேனே தவிர, மற்றெவர்க்கும் அல்ல. அதனால் என்னைத் தடுக்காதீர்கள். நான் திருவொற்றியூரை அடைந்து சிவபெருமான் திருவருள் வழியிலேயே ஒழுகி நிற்க ஆசைப்படுகிறேன். எனக்கு சம்மதம் சொல்லுங்கள்.''

பெற்றோர்களுக்கு இடி இடித்தாற்போல் இருந்தது. பயமும், பீதியும், பரிவும், பாசமும், அச்சமும் எல்லாம் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து அவர்களைக் கதி கலங்கச் செய்தது.

இருப்பினும் அவர்கள், சங்கிலியார் கூறியவற்றை வெளியே தெரியாவண்ணம் அப்படியே மறைத்து விட்டனர்.

சங்கிலியாரின் வைராக்கிய குணத்தை உணரப் பெறாதவனாகிய ஒரு செல்வந்தன், சங்கிலியாரைத் தனக்கு மணம் பேச சிலரை ஞாயிறுகிழாரிடம் அனுப்பி வைத்தான்.

மணம் பேச வந்தவர்களை எங்ஙனம் திருப்பி அனுப்பி வைப்பது என்பது புரியாது, தர்மசங்கடமான நிலைக்கு ஆளான பெற்றோர், சங்கிலியாரைப் பற்றிய உண்மை யான விவரங்களைக் கூறுவது சிறப்புடைய தன்று என்று நினைத்தவராய், அவர்களிடம் தந்திரமாகப் பேசி, மிக்கச் சாமர்த்தியமாக திரும்ப அனுப்பினர்.

இதே சமயத்தில் அச் செல்வந்தன் எதிர்பாராமல் மரணம் அடைந்தான்.

இந்நிகழ்ச்சி ஞாயிறுகிழார் செவிகளுக்கு எட்டியது. அவரும் மனம் புண்பட்டார். இவ்விவரம் உற்றார் உறவினருக்கும் தெரியவந்தன. இதனால் சங்கிலியாரைப் பற்றிய பல தப்பான எண்ணங்களும், பேச்சுக்களும் மக்கள் மத்தியில் புயலெனப் புகுந்தது.

இந்நிகழ்ச்சி நடந்த பிறகு சங்கிலியாரை மணம் பேச உறவினர்களோ, சுற்றத்தார்களோ எவருமே வரவில்லை.

பெற்றோர்கள், தெய்வத் தன்மைமிக்க சங்கிலியாரை இனியும் அவளது விருப்பத்திற்கு மாறாக வீட்டில் வைத்துக்கொண்டு இருக்க விரும்பவில்லை.

அவளது உள்ளக் கருத்திற்கு ஏற்ப, திருவொற்றியூர் கோயிலில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விடுவது என்று எண்ணினர்.

திருவொற்றியூரில் கன்னிமாடம் ஒன்றை அமைத்து சங்கிலியாரை அங்கேயே வாசம் புரிய வழி செய்தனர் பெற்றோர்கள்.

திருவொற்றியூரில் இறைவன் கோயிலின் பக்கத்தில் கட்டியிருந்த கன்னிமாடத்தில், சங்கிலியார் அருந்தவசியைப் போல் வாழ்வை நடத்தினாள்.

அம்மையாருக்குப் பணிவிடை செய்ய, சேடிகளும், ஏவல் புரியும் பெண்டிர்களும் இருந்தனர்.

எம்பெருமான் நினைவாகவே வாழ்ந்து வரும் சங்கிலியார், வைகறைப் பொழுது தூய நீராடி, அழகிய நெற்றியில் திருவெண்ணீற்றை அணிந்து கொண்டு, சேடிகளுடன் மலர்வனம் செல்வாள்.

விதவிதமான வாசமிகு மலர்களை நிறையப் பறித்து வந்து, வெவ்வேறாகப் பிரித்து எடுத்துக் கொள்வாள். அவற்றைச் சற்றும் கசங்காமல் எடுத்துக் கொண்டு வந்து தனி இடத்தில் அமர்ந்து பல்வேறு திருமாலைகளாக உரிய காலத்திற்கு ஏற்றபடிக் கட்டுவாள்.

வழிபாட்டுக் காலங்களில் திருமாலைகளை, திருவொற்றியூர்ப் பெருமானின் பாத கமலங்களிலே அன்போடு சாத்தி வழிபடுவாள்.

உள்ளன்போடு, திருவைந்தெழுத்து மந்திரத்தை இடைவிடாமல் ஓதிக்கொண்டிருப்பாள்.

இங்ஙனம், கன்னி மாடத்தில், சங்கிலியார் சங்கரனின் செஞ்சேவடிகளுக்குத் திருத்தொண்டு புரிந்தவாறு வாழ்ந்து வரலானாள்.

சங்கிலியார், கன்னி மாடத்தில் தங்கியிருக்கும் தருணத்தில் சுந்தரர், திருவொற்றியூருக்குத் தமது திருக்கூட்டத்தாருடன் வந்து சேர்ந்தார். மடம் ஒன்றில்

தங்கியிருந்து நாடோறும் எம்பெருமானை வணங்கி வந்தார்.

ஒருநாள், சுந்தரர் அன்பர்களுடன், ஆலயத்தை வலம் வந்த வண்ணம் மண்டபத்தினுள் புகுந்தார்.

அவ்வமயம், சங்கிலியார் எம்பெருமானுக்குச் சாத்துவதற்காக, வாசமிகு நறுமலர் மாலையைக் கையில் ஏந்திய வண்ணம் திரை மறைவிலிருந்து வெளியே வந்தாள்.

நொடிப் பொழுதில் சங்கிலியார், மாலையை அர்ச்சகரிடம் கொடுத்து விட்டு, மின்னல் போலத் திரைக்குள் மறைந்து கன்னிமாடம் சென்றாள்.

தென்றலாக வந்து மின்னலாக மறைந்த சங்கிலி யாரைத் தம் ஊழ்வினைப் பயனாலேயே கண்ணுற்றார் சுந்தரர்.

அந்த எழிற் பாவையின் ரூப லாவண்யத்தில் தம்மை மறந்து நின்றார். தம் எதிரிலே வானவில் போல் அழகுறத் தோன்றி மறைந்த எழுதாத ஓவியத்தின் ஒப்பற்ற பொன்மேனி அழகில் மனம் பேதலித்துப் போனார்.

கோவைபடாத முத்தினையும், வண்டுகள் மொய்க் காத மென்மையான அரும்பினையும் ஒத்த சங்கிலியாரைச் சந்தித்த சுந்தரர், மனம் தடுமாறினார். உணர்வு மங்கினார். மையல் நோயின் துன்பம் தாளாது அருகிலிருந்தவர்களிடம் சங்கிலியாரைப் பற்றி விசாரித்தார்.

''இங்கு திரைமறைவிலிருந்து தோன்றி மறைந்தவள் யார்? பொன்னும், மணியும் ஒளியிடும், புத்தொளியின் புதுச்சுவையோடு, அமிழ்தத்தையும் கலந்து, தண்நிலவின் நீர்மையாலே குழைத்துச் செய்த அழகுப்

பதுமை - பூத்துக் குலுங்குகின்ற புதுமலர் போன்ற பெண்ணொருத்தி என்னை உள்ளம் திரியும்படிச் செய்தனள். அப்பெண்மணி யார்? அவள் எங்குள்ளாள்?'' என்று வினவினார் சுந்தரர்.

அருகிலுள்ளோர், அவள் பெயர் சங்கிலியார் என்பதையும், தெய்வத் தன்மை பொருந்திய அவள் அருந்தவத்தினால், எம்பெருமானின் பாத கமலங்களைப் போற்றி வணங்கி வரும் கன்னியராவாள் என்று விடையிறுத்தனர்.

சங்கிலியாரைப் பற்றிய விவரங்களைத் தெளிவாகத் தெரிந்துகொண்ட சுந்தரர், ''பரவையாரைப் பரமன் அருளாள் மணம் புரிந்தாற் போல் சங்கிலியாரையும் அடைந்தே தீருவேன்'' என்று தமக்குள் தீர்க்கமானதோர் முடிவிற்கு வந்தார்.

''எம்பெருமானே! உமையாளைப் பொன் திருமேனியில் மறைத்ததுமன்றித் திருச்சடையில் கங்கையையும் மறைத்து எழுந்தருளும் மறை முதல்வனே! எமக்குற்ற துன்பத்தைத் தீர்த்தருள வல்லவர் நீவிர் ஒருவரே!

அன்று பரவையாரை எமக்குத் திருமணம் செய்து வைத்த தேவாதி தேவா! இன்று, உமது பாதகமலங்களுக்குச் சாத்த பூமாலையினைத் தொடுத்துக் கட்டி மகிழும் சங்கிலியார் எனும் அழகுக் கோதை, எனது உள்ளமெனும் பூமாலையினை அவிழ்த்து எமக்கு அவள்பால் ஆராக் காதலைத் தோற்றுவித்துவிட்டாள்.

இத்தருணமும் ஐயன், எமக்காக எழுந்தருளி என் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்ட சங்கிலியாரை எமக்கு அளித்து என் துயரைப் போக்க வேண்டும். உம் திருத்தாளினை எண்ணுகின்ற எனது மன வலிமையை உடைந்து போகுமாறு அவள் செய்துவிட்டாள். இனி யாது செய்வதென்பது அறியாது மனம் பேதலித்து நிற்கும் என்னைக் காத்து, அருள் புரியும்'' என்று இறைஞ்சினார் சுந்தரர்.

அன்றிரவு சங்கிலியார் நினைவாகவே, ஒருபுறத்தே துயின்றார் சுந்தரர்!

எம்பெருமான், சுந்தரரின் கனவிலே எழுந்தருளி, ''அன்ப! இந்நிலவுலகில் யாவருக்கும் கிட்டாத அருந்தவத்தினையுடைய சங்கிலியாரை, உனது விருப்பப்படி மணம் முடித்து வைப்போம்'' என்றார்.

மறை முதல்வன், வேதியர் வடிவம் கொண்டு, சங்கிலியார் கனவிலும் எழுந்தருளினார்.

சங்கிலியார் செஞ்சடை அண்ணலின் பொன்சேவடிகளைப் பணிந்து, ''தேவரீர்! இந்த அடிமை உய்யும் பொருட்டு எழுந்தருளிய பெரும் பேற்றுக்கு யாது கைம்மாறு செய்வேன்?'' என்று சொல்லிப் பரவசமுற்றாள்.

''சிறந்த தவத்தினையுடைய சங்கிலியே! எம்பால் அன்புடையவனும், மேருமாமலையைவிட மேம்பட்ட தவத்தினையுடையவனும், வெண்ணெய் நல்லூரில் எம்மால் தடுத்தாட் கொள்ளப்பட்டவனும் ஆகிய சுந்தரன் எனும் தொண்டன், உன்னை அடையக்கருதி எம்மிடம் வந்து இரந்து நின்றான். அவன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டே யாம் இங்கு வந்துள்ளோம். நீ அவனை மணந்து வாழ்ந்து மகிழ்வாயாக!'' என்று எம்பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தார்.

''எம்பெருமானே! என் ஐயனே! உமது திருவருட் கட்டளையைச் சிரமேற் கொண்டேன். ஆனால், அவர் பரவையாரை மணந்து திருவாரூரில் சுகமாக, மகிழ்ச்சி பொங்க வாழ்கிறார் என்பது உலகறிந்த உண்மையாயிற்றே. அங்ஙனமிருக்க என்னை அவருக்குக் கொடுத்தருளுவது எங்ஙனம் சாத்தியமாகும்? தேவரீர் திருவுள்ளம் கொண்டு, அதற்கு ஒரு வழிமார்க்கம் செய்து என்னை அவருக்கு அடிமையாக்க அருள் செய்தல் வேண்டும்'' என்று பணிவன்போடு கேட்டுக் கொண்டாள் சங்கிலியார்!

''சங்கிலியே! சுந்தரன் உன்னைவிட்டுப் பிரியாமல் இருப்பதற்கு, உன்னிடம் ஒரு உறுதிமொழி அளிக்குமாறு செய்கிறேன்'' என்று அருளி மறைந்தார்.

எம்பெருமான் முன்போல் சுந்தரர் கனவில் எழுந்தருளினார். சுந்தரர் பரமனைத் தொழுது நின்றார்.

''ஆரூரா! உன் விருப்பத்தைச் சங்கிலியாரிடம் கூறினோம்; ஆனால், அவளை நீ மணம் செய்து கொள்வதில் ஒரு நிபந்தனை ஏற்பட்டுள்ளது.''

''ஐயனே! இந்த அடியேன் ஏற்க வேண்டிய நிபந்தனை யாதோ?''

''சுந்தரா! நீ சங்கிலியை மணப்பதற்கு அவளுக்கொரு சபதம் செய்து கொடுத்தல் வேண்டும்.''

''எம்பிரானே! மாதவம் புரியும் மங்கையான சங்கிலியை மணக்க, ஐயனின் ஆணைப்படி எவ்வித சபதம் செய்தல் வேண்டும்?''

''அவளைவிட்டுப் பிரியாமல் என்றென்றும் அவளுடனேயே இருப்பேன், என்று உறுதிமொழி கொடுத்தல் வேண்டும்.''

''எம்பெருமானே! திருத்தலங்கள் தோறும் சென்று ஐயனைத் தரிசிக்காமல் என்னால் இருக்க முடியாது. அதனால், தங்கள் ஆணைப்படி, சங்கிலிக்கு, ''நான் உன்னைப் பிரியேன்'' என்ற சபதம் செய்து கொடுப்பதற்காக, தங்கள் திருமுன்னே அவளோடு வரும்பொழுது, அடியேன் பொருட்டு ஐயன் திருக்கோயிலை விட்டு அகன்று மகிழ மரத்தின் கீழே எழுந்தருளல் வேண்டும்'' என்று வேண்டிக் கொண்டார் சுந்தரர்!

''அங்ஙனமே செய்வோம்'' என்றார் எம்பெருமான்.

செஞ்சடைவண்ணர், முன்போல் சங்கிலியார் முன்னால் எழுந்தருளி, ''சாரும் தவத்துச் சங்கிலியே, கேள்! சுந்தரன் என்னுடைய திருச்சந்நிதி முன்பாக வந்து

நின்று உனக்குச் சபதம் செய்து தருகிறேன் என்பான். அது சமயம் நீ அவனது விருப்பத்திற்கு இசையாது, அவனை மகிழ மரத்திற்கு கீழே நின்று சபதம் செய்து தருமாறு கேட்டுக்கொள்வாயாக!'' என்றார்.

சங்கிலியார், எம்பெருமானின் திருவடியைத் தொழுது எழுந்து, கரங்கூப்பி, ''மாலவனால் அறிவதற்கரியவரே! இத்தகைய இரகசியத்தை எமக்கு அருளிச் செய்து காத்தமையால் யான் ஐயனின் அடியேனாக ஏற்றுக்கொள்ளப் பெற்றேன்'' என்று கூறினாள். எம்பெருமான் சங்கிலியாரை வாழ்த்தி மறைந்தார்.

இவ்வாறு தமது அன்புத் தொண்டர்களுக்காக அற்புதத் திருவிளையாடல் நடத்தி ஆனந்தித்தார் திருவொற்றியூர் பெருமான்!

சங்கிலியார் விழித்தெழுந்தாள். சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள். அதுவரை தம் எதிரிலேயே எழுந்தருளி ஆட்கொண்ட எம்பெருமானைக் காணாது கலங்கினாள். இறைவனின் அன்பின் திறத்தினை எண்ணி, எண்ணி பெரும் வியப்பு கொண்டாள்.

சற்று நேரம் யாது செய்வதென்பதறியாது மனம் குழம்பிப் போன சங்கிலியார், உறக்கம் வராமல் தவித்தாள். சற்று சிந்தித்தாள். சட்டென்று ஏதோ ஒரு முடிவிற்கு வந்து தம் அருகே படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் சேடியர்களை எழுப்பினாள். அவர்களும் திடுக்கிட்டு விழித்தெழுந்தனர்.

அத்தோழியர்களிடம் இறைவர் தமது கனவில் எழுந்தருளி திருவாய் மலர்ந்து அருளிய நிகழ்ச்சியைப் பற்றிக் கூறினாள்.

மறுநாள் சங்கிலியார், தோழியருடன் திருமாலைகள் சாத்துவதற்காக வேண்டியளவு நறுமலர்களைப் பறித்துக் கொண்டாள். திருக்கோயிலை வந்தடைந்தாள்.

சுந்தரரும், சங்கிலியாரை எதிர்பார்த்து கோயிலுக்கு வந்திருந்தார்.

சுந்தரர் சங்கிலியாரைக் கண்டு அக மகிழ்ந்தார்.

அவளருகே சென்று, எம்பெருமான் தமது கனவில் எழுந்தருளி திருவருள் புரிந்ததனை இயம்பினார்.

அம்மொழி கேட்டு சங்கிலியார் நாணத்தால் கன்னம் சிவக்க, புன்னகையைச் சிந்திவிட்டு, இட்ட அடி நோக, எடுத்த அடி கொப்பளிக்க, செக்கச் சிவந்த மென்சீரடி எடுத்து அன்னம்போல நடந்து கோயிலுள் புகுந்தாள்.

சுந்தரர் சங்கிலியார் பின்சென்று, ''ஆயிழையீர்! எம்பெருமான் திருவாய் மலர்ந்து அருளியதற்கு ஏற்ப, உம்மை மணந்து என்றும் பிரிந்து போகாத நிலையில் இவ்வூரிலேயே வாழ்கிறேன் என்று ஆணையிட்டுத் தருகிறேன். அதனால் எம்பெருமான் திருமுன்பு வருவீர்களாக!'' என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

''எமது பெருமானே! இதற்காக இறைவன் முன்பு ஆணையிட்டுத் தருவதென்பது தகாத செயலாகும்'' என்றனர் சேடியர்!

சேடியர் சொல்லியவற்றைக் கேட்டு, சுந்தரர், ''பெண்களே! எம்பெருமானின் திருமுன் சபதம் செய்து தருவதைவிட வேறு சிறந்த இடம் எங்குள்ளது?''

''மகிழ மரத்தின் கீழே இருந்து சத்தியம் செய்து கொடுத்தால் அதுவே எங்களுக்கும், எங்கள் தலைவிக்கும் போதுமானதாகும்.''

சுந்தரர் சற்று திடுக்கிட்டார். மகிழ மரத்தடியில் அல்லவா எம்பெருமானை எழுந்தருளியிருக்கச் சொன்னோம் என்றெண்ணி நிலை தடுமாறினார்.

இருந்தும் சுந்தரர் தமது தயக்கத்தையோ, ஐயத்தையோ வெளிப்படுத்தவில்லை! தோழியர்கள் விருப்பத்திற்கு மாறாக நடக்க விரும்பவில்லை. துணிந்து அவர்கள் வினவியதற்கு ஏற்ப மகிழ மரத்தடியில் சபதம் செய்து கொடுப்பது என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்தார். அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு மகிழ மரத்தருகே சென்றார்.

சுந்தரர் மகிழ மரத்தை வலம் வந்து எம்பெருமானை மனதில் தியானித்தார்.

''திருவொற்றியூரைவிட்டு அகன்று உன்னை என்றும் பிரியேன்'' என்று சங்கிலியாருக்குத் திருத்தமாக சத்திய சபதம் செய்து கொடுத்தார் சுந்தரர்!

சங்கிலியார், எடுத்த பிறவியின் முழுப் பயனையும் பெற்றுவிட்ட பேரின்பக் களிப்பில், சுந்தரர் திருவடி வீழ்ந்து வணங்கினாள். சேடியர்களுடன் சுந்தரரிடம் விடை பெற்றுச் சென்றாள்.

சுந்தரர், இறைவனின் பாதகமலங்களைப் பணிந்து, பதிகம் பாடித் துதித்தார்.

அன்றிரவே எம்பெருமான், சுந்தரர்க்கும், சங்கிலியாருக்கும் திருமணத்தை நடத்திவைக்கும் பொருட்டு, திருவொற்றியூரிலுள்ள சிவத்தொண்டர் களின் கனவில் எழுந்தருளி, ''எம்மால் தடுத்தாட் கொள்ளப்பட்ட வன்றொண்டனுக்கும், மாதவமிக்க மங்கை நல்லாள் சங்கிலிக்கும் திருமணத்தை நடத்தி வைப்பீர்களாகுக'' என்று கட்டளையிட்டார்.

மறுநாள், அச் சிவத்தொண்டர்கள் சங்கிலியாருக்கும், சுந்தரருக்கும் திருமணத்தை நடத்துவதற்கான ஏற் பாட்டைத் தொடங்கினர்.

சங்கிலியார் பெற்றோர்களிடம் விவரத்தைக் கூறி னாள். அவர்களும் மகிழ்ந்தனர்.

மங்களகரமான நந்நாளன்று உலகமே வியக்கும் வண்ணம் சுந்தரருக்கும், சங்கிலியாருக்கும் மிக்கச் சிறப்புடன் திருமணம் நடந்தது.

இறைவனின் அருள்பெற்ற சங்கிலியாரும், சுந்தரரும் இல்லற வாழ்க்கையை இனிது நடத்தினர். சங்கிலியார் பூமாலையால் பரமனைப் பணிய, சுந்தரர் பைந்தமிழ்ப் பாமாலையால் பரமனைப் பணிந்தார்.

இருவரும் நாடோறும் திருவொற்றியூர் ஆலயத்தை வலம்வந்து, நலந்தந்த நாதன் மலரடியைத் தொழுது வணங்கி சிவத்தொண்டுகள் பல புரிந்து இல்லறமெனும் இன்பக் கடலில் மூழ்கி மிதந்து எல்லையில்லா இன்பம் பூண்டு வாழ்ந்து வரலாயினர்.

வசந்த காலம் வந்தது! திருவாரூர் வீதிவிடங்கப் பெருமானுக்கு வசந்த காலத்தில்தான் பெருவிழா நடைபெறுவது வழக்கம்.

பொங்கு தமிழ் வளர்கின்ற பொதிய மலையிலே தோன்றிச் சந்தன மரங்களிடையே தவழ்ந்து, மலைச் சாரல்களிடையே வளர்ந்து வரும் தென்றல் காற்று சுந்தரர் மேனியில் பட்டு இன்பக் கிளுகிளுப்பை ஏற்படுத்தியது.

இத்தகைய வசந்த காலத் தென்றலில் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சங்கிலியாருடன் சுந்தரகீதம் பாடிய வண்ணம் சொக்கி மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தார்.

அவரது உள்ளத்துணர்வு வசந்த காலத்தில் திருவாரூரில் நடைபெறும் திருவிழாக் காட்சியையும், அத் திருவிழாக் கோலத்தில் தியாகேசப் பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் மாட்சியையும், பரவையார் பக்திப் பெருக்கோடு பரமன் முன்னால் பரதம் ஆடி அக மகிழ்வதைப் போன்ற காட்சியையும் தோன்றச் செய்தது.

''பூங்கோயிலினுள் அமர்ந்தாரை – புற்றிடங் கொண்டாரை – எந்நேரமும் அடியார்களை எண்ணி அருள்புரிகின்ற அம்பலவாணரை இவ்விடத்து நான் மறந்திருந்தேனே'' என்று தியாகேசப்பெருமானின், பிரிவாற்றாமையால் சித்தம் கலங்கினார் சுந்தரர்.

''பத்திமையையும் அடிமையையும் கைவிடுவான்'' என்று தொடங்கி, ''எத்தனை நாளும் பிரிந்திருக்கேன்

என்னாரூர் இறைவனையே'' என்ற குறிப்பை உணர்த்தும் தமிழ்ப் பாமாலையைப் பாடினார். அவரால் திருவொற்றியூரில் இருக்கவே முடியவில்லை.

சங்கரர் நினைவால் சிந்தை குளிர்ந்த சுந்தரர் சங்கிலியாருக்குக் கொடுத்த சபதத்தை மறந்தார். ''எப்படியும் திருவாரூருக்குப் புறப்பட்டுப் போய்விடுவது'' என்ற திடமான முடிவிற்கு வந்தார்.

ஒருநாள் சுந்தரர் சங்கிலியாருக்குத் தெரியாமல் திருவொற்றியூர் எல்லையைக் கடந்து அடி எடுத்து வைத்தார்.

சங்கிலியாருக்குக் கொடுத்த உறுதிமொழியை மீறியதால் அக்கணமே சுந்தரரது கண்கள் இரண்டும் ஒளியை இழந்தன. நாயனார் மூர்ச்சித்தார்.

சுந்தரர் அப்பொதே தமது தவற்றை உணர்ந்தார். சங்கிலியாருக்கு அளித்த உறுதிமொழியை முறித்துவிட்டதினால்தான் இறைவன் தன் கண் ஒளியைப் பறித்துக் கொண்டார் என்பதையும் சுந்தரர் உணர்ந்தார்.

''அழுக்கு மெய்கொடு'' என்று தொடங்கும் பதிகம் ஒன்றைப் பாடிப் பரமனைப் பணிந்தார். இறைவன் சுந்தரர்க்கு அருள் செய்யாது வாளா இருந்தார்.

''எப்படியும் திருவாரூரை அடைந்து தியாகேசப் பெருமானைத் தொழுது வழிபடுவது'' என உறுதி பூண்டார்.

ஒருவாறு தட்டுத்தடுமாறி, முல்லைவாயில் தலத்தில் கோவில் கொண்டுள்ள கருநட்ட கண்டரைத் தரிசித்தவாறு திருவெண்பாக்கம் என்னும் பழம்பதியை வந்தடைந்தார் சுந்தரர்!

திருவெண்பாக்கத்து எம்பெருமானைக் கண்டுகளிக்க கண்ணுக்கு ஒளி இல்லாமற் போய்விட்டதே எனச் சித்தம் கலங்கிய நாயனார், பரமனைத் துதித்து, ''பிறைமுடிப் பெருமானே நீவிர் இத்திருக் கோயிலின் உள்ளேதான் எழுந்தருளியிருக்கின்றீரோ?'' என்று உளம் வருந்த இறைஞ்சி நின்றார்.

சுந்தரரின் கனிமொழியைக் கேட்டு, பிரம்படி பட்ட பரமன், ஊன்றுகோல் ஒன்று அவரது கைகளில் வந்து தங்குமாறு அருள்புரிந்தார்.

''சுந்தரா! யாம் கோவிலின் உள்ளேதான் இருக்கின்றோம்'' என்ற கருத்தமைய, ''யாம் உள்ளோம். நீர் போகீர்'' என்று இணக்கமில்லாத மொழிகளால் விடை பகர்ந்தார்.

விடையேறும் பெருமான் அன்னியனிடம் கூறுவது போல் சற்று கடுமையாக மொழிந்ததைக் கேட்டு, சுந்தரர் வேதனை தாளாமல் ''பிழையுறன பொறுத்திடுவர்'' எனத் தொடங்கும் பாடலால் மெய்யுருகினார்.

எம்பெருமானின் அருள் உள்ளம் இந்த அளவிற்குத்தான் இத்தலத்தில் தமக்கு கிட்டியதுபோலும் என்று உள்ளத்திலே எண்ணியவாறு, ஊன்றுகோலை ஊன்றிக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

சுந்தரர் திருவாலங்காடு, திருவூறல் போன்ற சிவத் தலங்களை வழிபட்டவாறு காஞ்சிமா நகரத்தினை வந்தடைந்தார்.

எழில்மிகு சோலைகளால் சுந்தரத் தோற்றமளிக்கும் திருக்கச்சிக்காமக் கோட்டத்தில் உள்ள காமாட்சி அம்மையாரின் சன்னதியை வணங்கித் துதித்த சுந்தரமூர்த்தி நாயனார், அப்படியே ஏகம்பவாணர் சன்னதியையும் அடைந்தார்.

''விண்ணவர் வாழ நஞ்சுண்ட கயிலைமலைக் கண்ணாளா! கச்சி ஏகம்பனே! பவளவண்ணரே! மறைகட்கும் எட்டாத மாமுனியே! உமது ஆனந்த

ரூபத்தைத் தரிசித்து மகிழ, கடையேனாகிய எனது பிழையைப் பொறுத்து அருளி பார்வையைத் தந்து காத்திட வேண்டும்.

அன்று நல்லூர் மணப்பந்தலிலே என்னைத் தடுத்தாட் கொண்ட அண்ணலே! இன்று உன் அருட்கோலத்தைக் கண்டு மகிழத் துடிக்கும் உன் தோழனுக்குப் பார்வையைத் தரலாகாதோ? ஐயனே! என் உணர்வை நீ உணராதவன் அல்லவே!'' என்றெல்லாம் பலவாறு கதறிக் கதறி இறைஞ்சி நின்றார்.

காமாட்சி அம்மையாருடைய தளிர்க் கரங்களால் வழிபாடு செய்து பணிந்த ஏகம்பவாணரின் பாத கமலங்களைப் பணிந்தார். துதித்து பாமாலை பாடினார். சுந்தரரின் பாமாலைக்கு பரமன் மனம் குளிர்ந்தார்.

காமாக்ஷி அம்மையார் தழுவக் குழைந்த திருசடைப் பெருமான் சுந்தரருக்கு இடக்கண் பார்வையினை மட்டும் கொடுத்து, தமது திருக்கோலத்தைக் காட்டி அருளினார்.

சுந்தரர் கண் பெற்ற பெருமிதத்தில் ஆடினார்; பாடினார்; நிலமதில் வீழ்ந்து பன்முறை வணங்கி, வணங்கி எழுந்தார்.

''ஆலந் தானுகந் தமது செய்தானை'' என்று தொடங்கும் பதிக்கம் ஒன்றைப் பாடினார். ஏகம்பவாணரின் மலர்த்தாளினைத் துதித்தார் சுந்தரர்.

சுந்தரர் தொண்டர்களுடன் சில நாட்கள் அப்பதியிலேயே தங்கி, சிவ வழிபாடு புரிந்து வந்தார். பின்னர் அங்கிருந்து தமது சிவ யாத்திரையைத் துவங்கினார்.

இரவென்றும், பகலென்றும் பாராமல் வழி நடந்தார். அவர் உடலில் நோய் கண்டது. நடை தளர்ந்தார். அப்படியும் சிவதரிசனத்தை மட்டும் கைவிடவில்லை.

எண்ணற்ற சிவத்தலங்களைத் தரிசித்து, பதிகங்கள் பல பாடியவாறே மாத்தூர், திருநெல்வாயில் வழியாக, காவிரியாற்றைக் கடந்து திருவாடுதுறை திருத்துருத்தியினை அடைந்தார்.

சிவக்கோயிலைப் பன்முறை வலம் வந்து எம்பெருமானின் செஞ்சேவடிகளைத் தரிசித்து, ''நம்மை துன்புறுத்தி வரும் உடம்பின் மேல் உற்ற பிணியை ஒழித்துக் காக்க வேண்டும்'' என்று பணிந்து நின்றார்.

சுந்தரரின் அன்பிற்குக் கட்டுப்பட்ட திருத்துருத்தி மேவும் விரிசடைத் தம்பிரான், ''ஆரூரா! அஞ்சாதே! இக்கோயிலின் வடபுறத்திலுள்ள குளத்தில் நீராடினால் உன் உடம்பில் பற்றியுள்ள வெப்பு நோய் விலகும்'' என்று அருளினார்.

அரனாரின் அன்புமொழி கேட்டு ஆனந்தப் பெருக்கோடு சுந்தரர் கோயிலின் வடபுறத்திலுள்ள குளத்தில் ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை மனதிலே தியானித்தவண்ணம் மூழ்கி எழுந்தார்.

எம்பெருமானின் அருளால் அவரது மேனியில் இடைக்காலத்து ஏற்பட்ட புதிய வெப்பு நோய் நீங்கப் பெற்று மாணிக்கம் போல் பேரொளி வீசும் பொன் மேனியைப் பெற்றார்.

சிவனருள் பெற்ற அச்சிவச்செல்வர், தேன் உண்ட வண்டு போல் இன்பம் பெற்றார்.

''மின்னுமா மேகம்'' எனத் தொடங்கும் பதிகத்தை ஏழிசைகளில் எடுத்துரைத்து எல்லையில்லா இன்பம் கண்டார்.

எம்பெருமானின் அருளை நினைத்தவராய்த் தொண்டர்களுடன் திருவாரூரை நோக்கி புறப்பட்டார்.

திருவாரூர் எல்லையை வந்தடைந்த சுந்தரர், தியாகேசப் பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் பூங்கோயிலின் பெருங்கோபுரத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்தார். பொழுது சாயும் வேளையில் திருவாரூரினுள்ளே நுழைந்தார்.

தொண்டர்கள் புடைசூழ, 'திருப்பரவையுண் மண்டலி' என்னும் ஆலயத்தை வலம் வந்து வழிபட்டு, 'தூவாயத் தொண்டு' என்று தொடங்கும் செந்தமிழ்ப் பாமாலையினை சாத்தி சிந்தை குளிர்ந்தார் சுந்தரர்!

''குருகுபாய'' எனத் தொடங்கும் சிவப் பதிகத்தைப் பாடியவாறே சிவன் அடியார்களுடன், தேவாசிரிய மண்டபத்தை அடைந்த சுந்தரர், கோபுரத்தைத் தரிசித்தவாறே புற்றிடங்கொண்ட நாதரின் சிலம்பணிந்த தாளினைப் பணிந்து போற்றினார்.

''எம்பெருமானே! இன்னுமா தங்கள் தோழர்க்குத் தீராத துயரம். துயரக்கடலில் அல்லலுற்று வருந்தும் இவ்வடியேனைக் கரைசேர்த்து, மற்றொரு கண்ணுக்கும் ஒளி தந்தருளுவீர்!'' என்று இறைஞ்சி நின்ற சுந்தரர், ''மீளா வடிவை'' எனத் தொடங்கும் பதிகம் ஒன்றைப் பாடினார்.

அப்படியும் இறைவனின் மனமிரங்காதது கண்டு, ''அருட்பெருஞ்சோதியே! உமது திருமலர்த்தாளினை இடையறாது, பைந்தமிழ்ப் பாமாலையால் வழிபடும் தொண்டனுக்கு ஏற்படும் தீராத துன்பங்கண்டு நீ ஒருபோதும் பொறுத்திருக்க மாட்டாயே! அக்கணமே அன்பர்களின் துயரத்தைத் தீர்த்து வைத்து மகிழ்வாயே! அப்படியிருக்க எம்மை காத்தருளலாகாதது ஏனோ?''

என்ற குறிப்புடனே, அடிமையும், தோழமையும் கலந்த அருத்திறத்தோடு கூடிய இன்பத் தமிழ்ப்பதிகம் ஒன்றைப் பாடிப் பரமனைப் பணிந்தார்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் திருப்பதிகங்களில் சிந்தை குளிர்ந்த செஞ்சுடர் வண்ணர், சித்தம் இரங்கி, அவருக்கு வலக்கண் பார்வையினையும் கொடுத்து அருள் புரிந்தார்.

கதிரவனைக் கண்டு தாமரை மலர்ந்தாற் போல் பரமன் அருளிலே சுந்தரர் முகம் மலர, ஒளி பெற்ற பேரானந்தத்தில் பரமனைப் பணிந்து உலகையே மறந்தார்.

கண் பெற்ற சுந்தரர், தாம் கண்மூடித்தனமாக பரவையாருக்குச் செய்த துரோகச் செயலை எண்ணிப் பார்த்தார். அவர் மனம் வேதனையாலும், வெட்கத்தாலும் கூனிக் குறுகியது.

பரவையார் மாளிகைக்குச் செல்ல அஞ்சியவராய், தேவாசிரிய மண்டபத்திலேயே தங்கிவிட்டார் சுந்தரர்.

சுந்தரர் பிரிந்து சென்ற பிறகு பரவையார், பிரிவாற்றாமை தாளாது, எல்லையில்லாத் துன்பமடைந்தாள். அம்மையாருக்கு இரவு பகலாகவும், பகல் இரவாகவும் கழிந்தன. மனதிலே நிம்மதியென்பது கடுகளவுகூட இல்லாமற் போனது.

அன்பரைப் பிரிந்து தணல் மேல் புழுப் போல் துவண்டு கொண்டிருக்கும் நாளில்தான், 'திருவொற்றியூரில் சுந்தரர் சங்கிலியாரைத் திருமணம் செய்து

கொண்டார்' என்ற செய்தி பரவையாருக்கு எட்டியது. பரவையார் மேலும் வேதனையும் பெருங்கோபமும் கொண்டாள்.

இரவும், பகலும் மாலையிட்ட மணாளனின் நினைவாகவே நெஞ்சு நெகிழ்ந்து, சிறகொடிந்த பறவைபோல் – பற்றுக்கோல் அற்ற முல்லைக் கொடிபோல் – பாலைவனத்திலே காயும் நிலவு போல் – பாய்மரம் இல்லாத மரக்கலம் போல் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள் பரவையார்.

வண்டுகள் மொய்க்கும் அன்றலர்ந்த மென்மலர் தூவிய பட்டு விரித்த ரத்தின மணிக்கட்டில் நித்திரை கொள்ளாது எந்நேரமும் விழித்தேயிருந்தாள்.

இவ்வாறு பரவையார் வாழ்ந்து வரும் நாளிலே, தேவாசிரிய மண்டபத்திலே தங்கியிருந்த சுந்தரர், பரவையார் மாளிகைக்குச் செல்ல அஞ்சியவராய், தமது ஏவலர்ளர் சிலரை அனுப்பி, தமது வருகையை அம்மையாரிடம் தெரிவிக்கத் தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்.

பரவையார் மாளிகையை அடைந்த ஏவலாளர்களால், உள்ளே சென்று பரவையாரைப் பார்க்கக் கூட முடியவில்லை.

எப்படியோ விஷயம் அறிந்த தோழியர்கள் தலைவியின் கட்டளைப்படி கதவடைத்து அனுப்பி விட்டார்கள்.

ஏவலாளர்கள் ஏமாற்றத்தோடு சுந்தரரை அணுகி, "ஐயனே! தாங்கள் திருவொற்றியூரில் சங்கிலியாரோடு வாழ்ந்து வந்த வரலாற்றைத் தெரிந்து வைத்திருக்கும் அம்மையார் எங்களைப் பார்க்க மறுத்ததோடல்லாமல்,

தோழியர்களிடம் சொல்லிக் கதவையும் தாழிடச் செய்துவிட்டார்கள்'' என்றனர்.

சுந்தரர் சித்தம் தடுமாறினார். 'பரவையார் பிணக்கைப் போக்கி, அவர்களது திருமாளிகைக்குச் செல்வதுதான் எங்ஙனம்?' என்று தமக்குள் எண்ணி மனம் கலங்கினார். நெடு நேரம் சிந்தித்தார். முடிவில், உலக இயல்பினைக் கற்றுத் தெளிந்த திறமைமிக்க மாதர்களை, பரவையாரிடம் தூது அனுப்பி வைத்தார்.

பரவையார் மாளிகையை அடைந்த அம்மாதர்கள் பரவையாரை நேரில் சந்தித்து, தங்கள் வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டனர்.

''நற்றமிவக்க நங்கையே! எம்பிரானால் தடுத்தாட் கொள்ளப்பட்ட தங்கள் நாயகர் தம்பிரான் தோழர், மீண்டும் தங்களுடன் சேர்ந்து வாழ வந்துள்ளார்கள். உங்கள் பெருமையையும் அவரது பெருமையையும் அளவிட முடியாதது. அங்ஙனமிருக்க, நீங்கள், உங்கள் நாயகர் மீது இவ்வாறு ஊடல் கொண்டு, பிணக்கம் கொள்வது நம் பண்பிற்கு ஒவ்வாதது.

இறைவனின் அருளால் மீண்டும் கண்களைப் பெற்றது உங்களை எண்ணி மனம் உருகிக் கண்ணீர் வடிப்பதற்கல்ல; உங்கள் அழகு நடனத்தையும், ஒளிமிக்க கமலவதனத்தையும் கண்டு களிப்பதற்காகத் தான். அதனால் அம்மையார் எங்கள் பொருட்டாவது ஐயன் மீது கொண்டுள்ள கோபத்தைத் தணித்துக் கொள்ளுங்கள்'' என்று பலவாறு அம்மாதர்கள் கூறினர்.

அவர்களது அறிவுரைகளைப் பரவையார் சற்றும் செவிமடுக்கவில்லை.

''என்னை மறந்து, வேறு பெண்ணை மணம் செய்துகொண்டு, எனக்குத் தீராத துயரத்தையும் ஆறாத

கவலையையும் அளித்த அவரது குற்றத்தை மறைக்க நீங்கள் எவ்வளவுதான் அறிவுரைகள் பகர்ந்தாலும் என்னால் ஒருபோதும் ஏற்க முடியாது. நீங்கள் மேலும் மேலும் பேசிப் பேசி என் மனதை புண்படுத்து வீர்களானால் நான் உயிரை இழப்பது திண்ணம். தயவு செய்து போய்விடுங்கள்'' என்று ஒரேயடியாக, சினத்தோடு மறுத்து அவர்களைத் திரும்ப அனுப்பி விட்டார் பரவையார்!

பரவையார் பேச்சிற்கு மறுமொழி பேசாமல், ஏமாற்றத்தோடு வெளியே வந்த மாதர்கள், சுந்தரரிடம் நிகழ்ந்தவை அனைத்தையும் கூறிச் சென்றனர்.

சுந்தரர், மனச் சோர்வுற்றார். இரவு கழிந்து கொண்டேயிருந்தது. நடு ஜாமம் வந்தது. இருந்தும் சுந்தரருக்கு உறக்கம் சற்றுகூட வரவில்லை. அவருடன் சூழ்ந்திருந்த அன்பர்கள் அனைவரும் அயர்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

கவலை தோய்ந்த முகத்தோடு, இறைவனைத் தியானித்த வண்ணம் கண்விழித்திருந்த சுந்தரர், தமது குறையை இறைவனிடம் முறையிடுவது என்று எண்ணினார்.

சுந்தரர், ஒளி கொடுத்த திங்கள் வளர்நாயகரைப் பணிந்து, ''என்னைத் தடுத்தாட்கொண்ட தம்பிரானே! அன்பர்க்கு அன்பனே! எமக்கு தேவரீர் இப்படியும் ஒரு சோதனையைக் கொடுத்துத் திருவிளையாடல் புரியலாமா? முன்வினைப் பயனால், இப்பிறப்பில், தேவரீர் அருளோடு மணம் புரிந்துகொண்ட பரவையார் என்னைத் திரும்ப ஏற்க மறுப்பதைத் தாங்கள் அறியாததல்லவே!

''எம்பிரானே! பரவையாருக்கு எம்மோடுள்ள பிணக்கைப் போக்கி உய்யும் வழிசெய்யும் திறத்தவர்

உம்மையன்றி வேறு எவர் எனக்குள்ளார்? விண்ணவர்களுக்காக விடமுண்ட நீலகண்ட நாயகரே! இந் நடுராத்திரியில் இவ்வடியேனுக்காக இங்கு எழுந்தருளி, காத்தருளலாகாதா?'' என்று வேண்டினார்.

அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் நிறைந்துள்ள பரம் பொருளான கயிலையரசன், சுந்தரரின் துயரத்தைத் தீர்க்கத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

அந்த நள்ளிரவு நேரத்தில் எம்பெருமான் சுந்தரர் முன்னால் பேரொளிப் பிழம்பாகக் காட்சி அளித்தார். சுந்தரர் பக்தி வெள்ளம் போல் பெருக, இறைவனது சேவடிகளைப் பணிந்து போற்றினார்.

புற்றிடங் கொண்ட பெருமான், தம்மைப் பற்றிக் கொண்ட தோழருக்கு அருள் செய்து, ''அன்பனே! இந்த நடு ஜாமத்தில் அபயக்குரல் எது கருதி? அப்பனே! உனக்கு நேர்ந்ததுதான் என்ன?'' என்று ஒன்றுமறியாதவரைப்போல் கேட்டார்.

இறைவன் இவ்வாறு கேட்டதும் தம்பிரான் தோழர் உடல் நடுங்க, மெய்சிலிர்க்க, ''பித்தா! பிறைசூடி! பெருமானே! அன்பர் மனங்களில் எந்நேரமும் எழுந்தருளியிருக்கும் அருளாளா! தயாபரா! நீ அறியாததொன்றில்லையே! உமது சக்தியில்தானே அகில உலகமும் சுற்றிச் சுழலுகிறது!

சங்கரா! எனக்கு இன்று ஏற்பட்டுள்ள துன்பத்தைப் பொறுத்து ஆட்கொள்ள வேண்டியது தேவரீருடைய கடமையாகும். ஐயனின் ஆணைப்படி மகிழமரத்தின் கீழே சபதம் செய்து சங்கிலியாரைத் திருமணம் செய்து கொண்டு நான் திருவொற்றியூரில் வாழ்ந்த செய்தி எப்படியோ பரவையாருக்கு எட்டிவிட்டது. அதனால், பரவையார் என் மீது கோபம் கொண்டுள்ளதோடல்

லாமல், என்னால் தனது உயிரையே இழப்பதாகவும் கூறுகிறாளாம்.

இந்த எளியோன் தேவரீரின் அடியேன்! ஐயன்தான் எனக்குத் தாயும், தந்தையும்! துன்பக் கடலினின்றும் நீந்திக் கரையேறுவதற்குரிய மரக்கலம் இல்லாது மனம் கலங்கும் என்னைக் காக்க வேண்டும்.

இவ்விரவிலேயே, இவ்வெளியேனுக்காகப் பரவை யார் மாளிகைக்கு எழுந்தருளி, என் நிலையை விளக்கி, அவளுடைய கோபத்தைத் தணித்து எம்மோடு கூடி வாழச் செய்திடல் வேண்டும்'' என்று பணிவன்போடு கேட்டுக் கொண்டார்.

''சுந்தரா! கவலையை மறப்பாயாக! நான் இப்பொழுதே பரவையாரிடம் தூது செல்கிறேன்'' என்று மொழிந்தார் பரமன்.

அந்த அருள் வார்த்தையிலே சிந்தை குளிர்ந்த சுந்தரர் எல்லையற்ற உவகையோடு, ''ஐயனே' பரவையார் மாளிகைக்கு விரைந்து சென்று அவரது ஊடலைத் தீர்த்து கூடல் கொள்ளச் செய்து வருவீராகுக!'' என்று மீண்டும் அன்புக் கட்டளையிட்டார்.

எம்பெருமான், அந்த அர்த்தயாம வேளையில் தமது திருவடிகள் நிலவுலகில் பொருந்தப் பரவையார் மாளிகையை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

விண்ணிலிருந்து மலர்மாரி பொழிந்தவண்ணமாகவே இருந்தது. எம்பெருமானைப் பின் தொடர்ந்து தேவாசிரிய மண்டபத்திலே எழுந்தருளியுள்ள அமரர்களும் சிவகணங்களும், அருந்தவசிகளும், நந்தியெம்பெருமானும், குபேரன் முதலானோரும் பரமனைத் துதித்தவாறு பின்னால் சென்றனர்.

திருவாரூர் சிவலோகம் போல் காட்சி அளிக்க, சிவனார் மணிவீதி வழியாக தூது புறப்பட்டார். அவருடைய திருச்சடையைச் சுற்றி விளையாடும் பாம்புகளும், மாணிக்க ஒளி வீசத் தொடர்ந்து படமெடுத்துப் பின் வந்தன.

இளம்பிறை நிழலில் மலர்ந்துள்ள கொன்றைப் பூக்களில் தேன் பருகும் வண்டுகளும், ரீங்காரம் செய்த வண்ணம் தொடர்ந்து வந்தன. கூடவே சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் மனமும் பின் தொடர்ந்தது.

வேதங்கள் பின்தொடர, பரவையார் மாளிகையை அடைந்த இறைவன், அனைவரையும் புறத்தே தங்குமாறு ஆணையிட்டு விட்டு, தாம் மட்டும் ஓர் அர்ச்சகரைப் போல் வடிவம் கொண்டு, மாளிகையை அடைந்தார்.

உள்ளே தாழ்போட்டுள்ள கதவைத் தட்டியவண்ணம், ''பரவையே! கதவினைத் திறந்திடுவாய்!'' எனச் செம்பவளவாய் திறந்து அழைத்தார் அம்பலவாணர்.

உறக்கம் வராமல் மலர் மஞ்சத்தில் படுத்திருந்த பரவையார் திடுக்கிட்டு எழுந்தார்.

அர்ச்சகரின் குரலோசை கேட்டு அம்மையார், ''இந்த அர்த்த ஜாமத்தில் நம்மைத் தேடி அர்ச்சகர் வரவேண்டிய காரணம் என்ன?'' என்று எண்ணியவளாய் விரைந்து வந்து கதவைத் திறந்தாள்.

அர்ச்சகர் வடிவில் வந்துள்ள இறைவனை வணங்கி, வரவேற்ற பரவையார், ''ஊர் உறங்கும் இவ்வேளையில் தேவரீர் இவ்வடியாளின் இருப்பிடத்திற்கு எழுந்தருளிய காரணம் யாதோ?'' என்று பணிவன்புடன் கேட்டாள்.

''பரவையே! வந்த காரணத்தைக் கூறுவேன். ஆனால் நீ மட்டும் மறுக்காமல் எமது கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.''

''ஆணையிடுங்கள் சுவாமி!''

''பரவையே கேள்! சுந்தரர் சற்றுத் தவறியதற்காக நீ அவரை முற்றும் வெறுத்து இங்ஙனம் ஊடல் கொள்வது முறையாகாது. உனது பிரிவினால் மிக்கத் துயருறும் நாவலூர் நம்பி உன் நினைவாகவே தேவாசிரிய மண்டபத்தில் வந்து தங்கியுள்ளார். அவர் மீண்டும் இங்கு வந்து உன்னோடு கூடி வாழ்தல் வேண்டும். இதற்கு நீ இசைந்து விடுவதுதான் நல்லது.''

''நன்று! நன்று! தாங்கள் செப்புவது! 'சிவத்தலங்களைத் தரிசிக்கப் போகிறேன்' என்று என்னிடம் விடை பெற்றுச் சென்றார். எப்படியும் பங்குனித் திருநாள் அன்று விரைந்து வந்துவிடுவார் என்று எதிர்பார்த்து ஏமாந்தேன். அவரோ, திருவொற்றியூரில் சங்கிலியார் என்னும் பெண்ணை மணந்து வாழ்ந்துள்ளார். இனிமேல் அவருக்கும் எனக்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் கிடையாது. இதற்காகவா, இந்த இரவு வேளையில் தாங்கள் இங்கு வந்தீர்கள்?''

''பரவையே! கோபம் தணிந்து, உன் நாயகனின் குற்றத்தைப் பொறுத்துக் கொள், என்று நான் எடுத்துச் சொல்வது உனக்குப் புரியவில்லையா? நங்கையே! என் பொருட்டாவது சுந்தரரை ஏற்றுக் கொள்ளலாகாதா? அதுதான் உனக்குத் தகுதியான செயலும் கூட.''

''ஐயனே! இவ்வாறு திரும்பத் திரும்ப என்னிடம் கதை கூறுவது தங்கள் பெருமைக்கு ஒருபோதும் ஒவ்வாது. இதற்கு நான் இணங்கப்போவதாக இல்லை.

தயவு செய்து போய் வாருங்கள்'' என்று கடுமையாக, தமது முடிவான பதிலைக் கூறினாள்.

அதற்குமேல், பரவையாரிடம் வாதாட விரும்பாத அரனார் அவளிடம் விடைபெற்றுப் புறப்பட்டார்.

எம்பெருமானை, பரவையார் மாளிகைக்குத் தூதராக அனுப்பிவிட்டு, அவரது வரவை எதிர்பார்த்திருந்த சுந்தரர், ''கங்கையை முடித்த சங்கரா! சற்றும் அறிவில்லாத இவ்வடியேன், தங்கள் திருப்பாதம் நோகுமாறு இப்பாதி இரவு வேளையில், பரவை மாளிகைக்கு அவளது புலவி தீர்த்துவரும் பொருட்டு தூதராக அனுப்பிவிட்டேனே!

நான் செய்த இப்பொல்லாத பிழைக்கு மன்னிப்பே கிடையாது. இதற்கென்று தங்களை வணங்கி வேண்டினேனே! அபச்சாரம்! என் ஐயனுக்கு எவ்வளவு கொடிய பாவத்தைச் செய்துவிட்டேன்'' என்று வாய்விட்டுக் கதறி வருந்தினார்.

உடனே பரவையார் நினைவு ஏற்படவே, ''பரவையார் மாளிகையில், இறைவன் எப்படியும் எனக்காக வாதாடி, அவளது இசைவினைப் பெற்றே மீளுவார்; கண்டிப்பாக பரவையாரது சிறு ஊடலைத் தீர்த்து விட்டுத்தான் வருவார்'' என்று எண்ணி மகிழ்ச்சி கொண்டார் சுந்தரர்.

நேரம் நகர்ந்து கொண்டேயிருந்தது. சுந்தரர்க்கு ஓரிடத்தில் இருப்புக் கொள்ளவில்லை. அப்படியும் இப்படியுமாக அல்லல் பட்டுக் கொண்டிருந்தார். எம்பெருமான் வரும் வழியே தமது விழியையும் மனதையும் செல்லவிட்டார்.

அந்த நிலையில் மன்மதனின் மலர்க்கணை, மாரி போல் சுந்தரர் மீது பொழிந்தன. அவை மேலும் துன்பத்தைக் கொடுத்தன.

இத்தருணத்தில் இறைவன், அர்ச்சகர் கோலத்தை மறைத்து பிறையணிந்த அண்ணலாக சுந்தரர் முன்னால் தோன்றினார்.

அணையை உடைத்துக் கொண்டு பாய்ந்து ஓடிவரும் வெள்ளப் பிரவாகம் போல் சுந்தரர், ஆசை பொங்கிப் பெருகி வர, ''எம்மை ஆட்கொண்ட அண்ணலே! இந்தப் பாதி இரவில் மலர்ப்பாதம் நோக பரவையார் மாளிகைக்கு எழுந்தருளி, எமக்காக வேண்டி அவளது பிணக்கைப் போக்கி வெற்றிப் பெருமிதத்தோடு எழுந்தருளியுள்ளீர்களே சுவாமி! ஐயனின் கருணையை என்னென்பேன்!'' என்று அகமும் முகமும் மலரக் கூறினார்.

சுந்தரர் செப்பியது கேட்டு செஞ்சடை வண்ணர், ''சுந்தரா! உன் ஆற்றலையும், அருந்திறத்தினையும் அளவிட முடியாத அளவிற்கு அடுக்கடுக்காக எடுத்துக் கூறினேன். அத்தனையும் விழலுக்கு இறைத்த நீராகி விட்டதே. பரவையார் எமது மொழியைச் செவிசாய்க்க மறுத்து, வெறுப்போடு என்னைத் திரும்ப அனுப்பி விட்டாள்'' என மொழிந்தார்.

முக்கண்ணர் அருளியதைக் கேட்டு மனம் கலங்கிய சுந்தரர், நடுக்கமுற்று, கண்கலங்கி, கரங்கூப்பி வணங்கிய வாறு, ''தேவரீர் திருமொழியை மறுக்க வல்லவள் பரவையார் அல்லவே! ஐயன் அருள் கூர்ந்தால் அகிலத்தில் ஆகாதது ஒன்றில்லையே! தேவரீர்! இதற்காகவா வலிய வந்து எம்மை தடுத்தாட் கொண்டீர்கள்?

முப்புரம் எரித்த மறையவனே! அமரர் வாழ ஆலகால விடமுண்ட அருமாமணியே! பாலனுக்காகக் காலனை உதைத்து, மார்கண்டேயன் என்னும் தொண்டனை அடிமை கொண்டருளிய அம்பலத்தரசே! என் மீது மட்டும் தங்கள் அருட்கண் மலரவில்லையா?

சுவாமி! எம்மை வேண்டத்தகாதவன் என்று கருதி, திரும்ப வந்து விட்டீர்களோ? இறைவா! எனக்காக வேண்டி மீண்டும் ஒருமுறை பரவையாரிடம் சென்று அவளது சினத்தைப் போக்குவீர். எனது நோயையும், துயரத்தை யும் நேரில் கண்டும், உமது திருவுள்ளம் இரங்க வில்லையா? இன்றிரவு ஐயன் அருள் செய்து என்னைப் பரவையாரோடு சேர்க்காவிட்டால் என்னுயிர் நீங்கி விடும் என்பது மட்டும் உறுதி'' என்று புலம்பி கண்ணீரால் எம்பெருமானின் பாதகமலங்களைக் குளிரச் செய்தார்.

தமது திருவடிகளில் சரணமென்று வீழ்ந்து பணிந்து கிடக்கும் சுந்தரரை அருளோடு பார்த்த எம்பெருமான், ''சுந்தரா எழுந்திரு! வருந்தாதே! உன் துயரத்தை நான் உணர்வதுபோல், எப்படியும் பரவையையும் உணருமாறு செய்கிறேன். மீண்டும் உன் பொருட்டு அவளிடம் சென்று வருகிறோம். கவலையை மறந்து திடமாக இரு.'' என்று மதுரமொழி பகர்ந்தவாறு, பரவையார் மாளிகைக்கு மீண்டும் புறப்பட்டார் சங்கரர்!

அர்ச்சகர் வடிவில் வந்த அரனார் சென்ற பிறகு, பரவையார் மனதில் எதனாலோ, இனம் தெரியாத ஒருவித கலக்கம் ஏற்பட்டது. ''அந்தணர் வடிவுடன் எழுந்தருளியவர் திருவாரூர்த் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் தியாகேசப் பெருமானேதான்'' என்ற உண்மையை பரவையாருக்கு உணர்த்துவது போல் வியக்கத்தக்க நிகழ்ச்சிகள் பல பரவையார் மாளிகையில் தோன்றின. அது கண்டு பரவையார் மனம் திடுக்கிட்டாள்.

''எம்பெருமானுக்குப் பெரும் பிழை இழைத்து விட்டோமே! ஐயோ! அபச்சாரம் நடந்துவிட்டது. கெட்டேன்! என் நாயகருக்காக, சிவவேதியர்

கோலத்துடன் வந்தணைந்தவரை இன்னாரென்று அறியமுடியாத அளவிற்கு என் அகக் கண்களும், புறக்கண்களும் குருடாகிவிட்டனவே! பரமனுக்குப் பெரும் துன்பத்தைக் கொடுத்த பாவியாகிவிட்டேனே!'' என்று பலவாறு கருதிப் புலம்பி, நிலை தளர்ந்து தோழியர்களுடன் உறக்கமின்றி வாயிலை நோக்கியவாறு அமர்ந்திருந்தாள் பரவையார்!

அது சமயம் இறைவன் மீண்டும் பூதகண நாதர்கள் சூழ, பரவையார் மாளிகைக்கு எழுந்தருளினார். பரவையார் விரைந்து சென்று பரமனின் பொற்பாதங்களை வணங்கி, வரவேற்று எதிர்கொண்டு மாளிகையுள் அழைத்துச் சென்றாள்.

பரவையார் மாளிகை, மகாதேவனின் அருள் ஒளியினால் திருக்கயிலாயத் திருமாமலைபோல் ஜெகஜோதியாகப் பிரகாசித்தது.

பரவையார் கரமிரண்டையும் தாமரை குவித்தாற் போன்று சிரமீது தூக்கியவண்ணம், கண்களில் நீர்மல்க, அஞ்சி நடுநடுங்கி நின்று கொண்டிருந்தாள். பெருமான், பரவையாரைத் திருநோக்கம் செய்தார்.

''பரவையே! என் தோழனான நம்பியாரூரன் எம்மை அடிமைகொண்ட உரிமையால், தூதராக ஏவ, மீண்டும் இப்பொழுது உன்னிடம் வந்துள்ளோம்! முன்போல் இம்முறையும் மறுத்துவிடாதே! உனது பிரிவால் என் தோழன் சொல்ல முடியாத நிலையில் அளவு கடந்து வருந்துகின்றான். நீ அவனை ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்'' என்று திருவாய் மலர்ந்தார் கண்ணுதற் கடவுள்!

அன்பே வடிவெடுத்த அரனார் முன்னே, அச்சமே வடிவாகி, உளம் தடுமாற, வணங்கிப் பணிவுடன் நின்று கொண்டிருந்த பரவையார், ''ஐயனே! முன்பு அந்தணர்

வடிவத்தில் எழுந்தருளிய அண்ணலே! முற்பிறப்பில் நான் செய்த அருந்தவப்பயனை என்னென்பேன்! தேவரீர் இந்த ஏழையின் மாளிகைக்குத் திருவடி தேய எழுந்தருளும் அளவிற்குத் தவறு புரிந்தேனே! அறியாது செய்த என் பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டும். இனியும் தேவரீர் திருமொழிக்கு அடியேன் இசையாமல் வேறு என்செய்ய வல்லேன்?'' என்று கூறி நிலமதில் வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்தாள்.

எம்பெருமான், பரவையார் மொழிந்ததைக் கேட்டு, ''நங்கையே! உனது பண்பிற்குத் தக்கவாறு நீ மொழிந்தது நன்றே!'' என்று பாராட்டி, மாயமாய் மறைந்தருளினார்.

பரவையார், எம்பெருமான் மறைந்த திசைநோக்கித் தொழுதவண்ணம் நின்று கொண்டிருந்தாள். அவளது மனதில் சுந்தரரின் தூயவடிவம் பிரகாசித்தது. பரவையார் பொறுமையே வடிவமாய், நாயகரின் நினைவினால் சிலையாகி நின்றாள்.

சுந்தரர் முன்னால் எம்பெருமான் எழுந்தருளினார். சுந்தரர் நிலமதில் வீழ்ந்து அவரது மலரடிகளைப் பணிந்து, ''எம்பெருமானே! இம்முறை எம் பரவையாரிடமிருந்து யாது குறை கொண்டு வந்தீர்கள்?'' என்று ஆவலோடு, வேட்கை மேலிட வினவினார்.

எம்பெருமான், சுந்தரரைப் பார்த்து, ''நம்பியாரூரனே! உன் மீது பரவையார் கொண்டிருந்த தீராத கோபத்தைத் தணியச் செய்தோம். இனிமேல், எவ்வித தடையுமின்றி நீ அவளைச் சென்று அடைந்து முன்போல் மகிழ்ந்து வாழலாம்'' என்று அருளி பூங்கோயிலுட் புகுந்தார்.

மறுநாள் சுந்தரர் பரமனை வணங்கி, பரவையாரது மாளிகைக்கு, அன்பர்களுடனும், அடியார்களுடனும் புறப்பட்டார்.

மலர்மாலை, கலவைச் சந்தனம், கஸ்தூரி சாந்து, தங்க ஆபரணங்கள், பட்டாடைகள் முதலிய பல நற்சடங்கிற்கான பொருட்களை ஏந்தியவண்ணம் அன்பர்கள் முன்னால் சென்று கொண்டிருக்க, மங்கல இசைகள் ஒலி எழுப்ப இறைவன் திருநாமம் விண்ணெட்ட முழங்க சுந்தரர், சுந்தரகோலத்தோடு பவனி புறப்பட்ட காட்சியைக் கண்டு வியக்காதவரில்லை!

சுந்தரர் எழுந்தருளப் போகும் பெருமிதத்தில், பரவையார் பொழுது புலரும் நேரத்துள் தமது மாளிகையை அழகுற விளங்கச் செய்தாள். மாளிகை எங்கும் நெய் விளக்குகளை ஏற்றி, பொற் சுண்ணங்களையும், மலர் தாதுக்களையும் சிந்தினர்.

தூபங்களையும், புண்ணியப் புது நீரை நிறைத்து வைத்த பொற்குடங்களையும் வரிசையாக வைத்தனர். வண்டுகள் ரீங்காரமிடும் நறுமலர் மாலைகளையும், ஒளிமிகும் மணிமாலைகளையும் அடுத்தடுத்து அழகிற்கு அழகு செய்தாற்போல் தொங்கவிட்டனர். வெண்கடுகுப் புகையாலும், நெய்யுடன் கலந்த அகிற் புகையாலும் மாளிகை முழுவதும் தெய்வமணம் கமழச் செய்தனர்.

வண்ண மலர் தூவி, வாழ்த்தொலி எழுப்பி, சுந்தரரை வரவேற்க, பரவையார் தோழியர்களோடு வாயிலருகே நின்று கொண்டிருந்தாள்.

மங்கல இசை ஒலி எழுப்ப, தொண்டர்களுடன் மாளிகையை வந்தடைந்தார் சுந்தரர்.

பரவையார் காதல் வெள்ளத்தில் மூழ்கித் திளைத்தவராய், புத்தம் புது மலர்களை, சுந்தரரின் சேவடிகளிலே கொட்டிக் குவித்து வணங்கி வரவேற்றாள்.

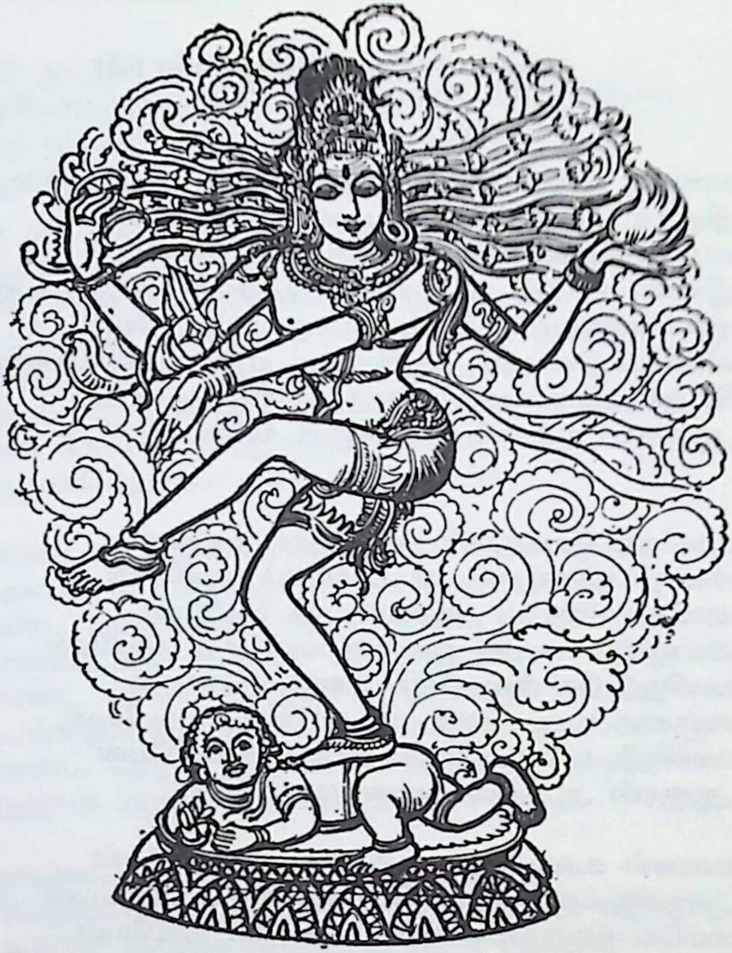
சுந்தரர் மகிழ்ச்சி பொங்க, பரவையாரின் திருக்கரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு மாளிகைக்குள் சென்றார். முன்போல் உடலும் உயிரும் ஒன்றாயினர்.

பரவையாரும், சுந்தரரும் வாழ்க்கைக் கடலில் பக்தி எனும் ஓடத்தில் அமர்ந்து பரமனின் திருவடி என்னும் கரையை அடைய வழி செய்யத் தொடங்கினர்.

பரவையார், பரமனைப் பணிவதோடு, தமது நாயகரான சுந்தரரின் திருவடிகளையும் வணங்கி வழிபட்டாள். இவ்வாறு இருவரும் இல்லறம் எனும் நல்லறத்தில் நலம்பெற வாழ்ந்து வரலாயினர்.

(சுந்தரரின் வரலாற்றினை இந்நூலின் இறுதியில் வரும் ''வெள்ளானைச் சருக்கம்'' எனும் பகுதியில் காணலாம்.)

திருத் தொண்டத் தொகை

திருத்தொண்டர்களின் வரலாறும் பண்பும் இன்னதென்று தொகுத்துக் கூறும் பதிகம். இதுவும் நம்பியாண்டார் நம்பி திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியும் இத்திருத்தொண்டர் புராணம் எழுதுவதற்கு ஆதரவாக இருந்தனவை ஆகும்.

அடியார்க்கும் அடியேன்

தில்லைவாழ் அந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்
திருநீல கண்டத்துக் குயவனார்க் கடியேன்
இல்லையே என்னாத இயற்பகைக்கும் அடியேன்
இளையான்றன் குடிமாறன் அடியார்க்கும் அடியேன்
வெல்லுமா மிகவல்ல மெய்ப்பொருளுக் கடியேன்
விரிபொழில் சூழ் குன்றையார் விறன் மிண்டர்க்கடியேன்
அல்லிமென் முல்லையந்தார் அமர்நீதிக் கடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே.
1

இலைமலிந்த வேல்நம்பி எறிபத்தர்க் கடியேன்
ஏனாதி நாதன்றன் அடியார்க்கும் அடியேன்
கலைமலிந்த சீர்நம்பி கண்ணப்பர்க் கடியேன்
கடவூரிற் கலயன் றன் அடியார்க்கும் அடியேன்
மலைமலிந்த தோள்வள்ளல் மானக்கஞ் சாறன்
எஞ்சாத வாட்டாயன் அடியார்க்கும் அடியேன்
அலைமலிந்த புனல்மங்கை ஆனாயர்க் கடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே. 2

மும்மையால் உலகாண்ட மூர்த்திக்கும் அடியேன்
முருகனுக்கும் உருத்திர பசுபதிக்கும் அடியேன்
செம்மையே திருநாளைப் போவார்க்கும் அடியேன்
திருக்குறிப்புத்தொண்டர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்
மெய்ம்மையே திருமேனி வழிபடா நுற்க
வெகுண்டெழுந்த தாதைதாள் மழுவினால் எறிந்த
அம்மையான் அடிச்சண்டிப் பெருமானுக் கடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே. 3

திருநின்ற செம்மையே செம்மையாக் கொண்ட
திருநாவுக் கரையன் றன் அடியார்க்கும் அடியேன்
பெருநம்பி குலச்சிறைதன் அடியார்க்கும் அடியேன்
பெருமிழலைக் குறும் பர்க்கும் பேயார்க்கும் அடியேன்

ஒருநம்பி அப்பூதி அடியார்க்கும் அடியேன்
ஒலிபுனல்சூழ் சாத்தமங்கை நீலநக்கர்க் கடியேன்
அருநம்பி நமிநந்தி அடியார்க்கும் அடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே. 4

வம்பறா வரிவண்டு மணநாற மலரும்
மதுமலர்நற் கொன்றையான் அடியலாற் பேணா
எம்பிரான் சம்பந்தன் அடியார்க்கும் அடியேன்
ஏயர்கோன் கலிக்காமன் அடியார்க்கும் அடியேன்
நம்பிரான் திருமூலன் அடியார்க்கும் அடியேன்
நாட்டமிகு தண்டிக்கும் மூர்க்கர்க்கும் அடியேன்
அம்பரான் சோமாசி மாறனுக்கும் அடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே. 5

வார்கொண்ட வனமுலையாள் உமைபங்கன் கழலே
மறவாது கல்லெறிந்த சாக்கியர்க்கும் அடியேன்
சீர்கொண்ட புகழ்வள்ளல் சிறப்புலிக்கும் அடியேன்
செங்காட்டங் குடிமெய் சிறுத்தொண்டர்க் கடியேன்
கார்கொண்ட கொடைக்கழறிற் றறிவார்க்கும் அடியேன்
கடற்காழிக் கணநாதன் அடியார்க்கும் அடியேன்
ஆர்கொண்ட வேற்கூற்றன் களந்தைக்கோன் அடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே. 6

பொய்யடிமை யில்லாத புலவர்க்கும் அடியேன்
பொழிற்கருவூர்த் துஞ்சிய புகழ்ச்சோழர்க் கடியேன்
மெய்யடியான் நரசிங்க முனையரையர்க் கடியேன்
விரிதிரைசூழ் கடல்நாகை அதிபத்தர்க் கடியேன்
கைதடிந்த வரிசிலையான் கலிக்கம்பன் கடியேன்
கழற்சத்தி வரிஞ்சையர்கோன் அடியேன்
ஐயடிகள் காடவர்கோன் அடியார்க்கும் அடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே. 7

கறைக்கண்டன் கழலடியே காப்புக்கொண்டிருந்த
கணம்புல்ல நம்பிக்கும் காரிக்கும் அடியேன்
நிறைகொண்ட சிந்தையால் நெல்வேலி வென்ற
நின்றசீர் நெடுமாறன் அடியார்க்கும் அடியேன்

துறைக்கொண்ட செம்பவளம் இருளகற்றுஞ் சோதித்
தொன்மயிலை வாயிலான் அடியார்க்கும் அடியேன்
அறைக்கொண்ட வேல்நம்பி முனையடுவார்க் கடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே. 8

கடல்சூழ்ந்த உலகெலாம் காக்கின்ற பெருமான்
காடவர்கோன் கழற்சிங்கன் அடியார்க்கும் அடியேன்
மடல்சூழ்ந்த தார்நம்பி இடங்கழிக்கும் தஞ்சை
மன்னவனாம் செருத்துணைதன் அடியார்க்கும் அடியேன்
புடைசூழ்ந்த புலியதன்மேல் அரவாட ஆடிப்
பொன்னடிக்கே மனம் வைத்த புகழ் துணைக்கும் அடியேன்
அடல்சூழ்ந்த வேல்நம்பி கோட்புலிக்கும் அடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே. 9

பத்தராய்ப் பணிவார்கள் எல்லார்க்கும் அடியேன்
பரமனையே பாடுவார் அடியார்க்கும் அடியேன்
சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்க்கும் அடியேன்
திருவாரூர்ப் பிறந்தார்கள் எல்லார்க்கும் அடியேன்
முப்போதுந்திருமேனி தீண்டுவார்க் கடியேன்
முழுநீறு பூசிய முனிவர்க்கும் அடியேன்
அப்பாலும் அடிச்சார்ந்த அடியார்க்கும் அடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே. 10

மன்னியசீர் மறைநாவன் நின்றவூர்ப் பூசல்
வரிவளையாள் மானிக்கும் நேசனுக்கும் அடியேன்
தென்னவனாய் உலகாண்ட செங்கணார்க் கடியேன்
திருநீல கண்டத்துப் பாணனார்க் கடியேன்
என்னவனாம் அரனடியே அடைந்திட்ட சடையன்
இசைஞானி காதலன் திருநாவ லூர்க்கோன்
அன்னவனாம் ஆரூரன் அடிமைகேட் டுவப்பார்
ஆரூரில் அம்மானுக் கன்பரா வாரே. 11

திருச்சிற்றம்பலம்

1

தில்லைவாழ் அந்தணர்

வெள்ளைப் பிறையணிந்த வேணிபிரான் எழுந்தருளி யிருக்கும் தில்லை என்னும் இத் திருத்தலம் சோழவள நாட்டிலுள்ளது. தில்லை என்பது சிதம்பரமாகும்.

ஓங்கி வளர்ந்த நெற்கதிர்களைத் தாங்கிய பரந்த வயல்கள் – கதிரவனைக் கண்டு களிக்கும் செங்கமல மலர்கள் நிறைந்த தடாகங்கள் – அத்தடாகங்களில் மலர்ந்திருக்கும் செந்தாமரை மலர்கள் தில்லையின் இயற்கை எழிலை எடுத்துக் காட்டின.

அங்குள்ள சோலைகளில், மரங்கள் ஒன்றொடொன்று நெருக்கமாக, ஓங்கி வளர்ந்திருக்கும். அம்மரங்களில் குயில்கள் பாட, கிளிகள் கத்த, அழகு மயில்கள் தோகை

விரித்தாட, அன்னப் பறவைகள் ஒலியை எழுப்பிக் கொண்டேயிருக்கும். நறுமணப் பூச்செடிகள் அழகிய வடிவங்களில் ஆங்காங்கே எழிலோடு காணப்படும்.

உயர்ந்த மதிற் சுவர்கள் – அம் மதிற் சுவற்றைச் சுற்றித் தாழைகள் நிறைந்த அகழிகள் – அத்தாழை மலர்களில் தேன் பருக வரும் கரு வண்டுகள் – மலரின் மகரந்தத்தூள் படுவதால் திருநீறு அணிந்த அடியார்களைப் போல் தோற்றமளிக்குமாம்.

தில்லையில் எந்நேரமும் மாமறைகளின் ஒலி எழுந்த வண்ணமாகவே இருக்கும். ஆங்காங்கே காணப்படும் நடன அரங்கங்களில் ஆடும் ஆரணங்கு அழகிகளின் சதங்கை ஒலியும் கூடவே ஒலிக்கும்.

வானவீதியில் எந்நேரமும் தோற்கருவி, துளைக் கருவி, கஞ்சக்கருவி, நரம்புக்கருவி, மாடற்றுக்கருவி, என்னும் ஐவகை இசைக் கருவிகளின் முழக்கமும். கேட்ட வண்ணமாகவே இருக்கும்.

மாலை வேளைகளில் வண்டுகளின் ரீங்கார ஓசை, அன்பின் பெருக்கால் எம்பெருமானை வழிபடும் அடியார்களின், ''அரகரா! சிவ! சிவா!'' என்ற திருநாம ஓசையோடு, சேர்ந்து தேவகானமாய் ஒலிக்கும்.

மாடமாளிகைகளில் வேதியர் வளர்க்கும் வேள்விப் புகை விண்ணை முட்டும். கூடகோபுரங்களில் ஆடி விளையாடும் மயில்களின் ஆட்டம் கண்களைக் கவரும்.

வேள்விச்சாலைகளில் வெந்தணல் ஒளிவீச, அன்னச் சாலைகளில் செந்நெல் அரிசிச்சோறு வெள்ளி மலை யென ஒளியுடன் திகழ, நீண்டு, அகன்ற பெருவீதிகளில் கூடியிருக்கும் அடியார்களின் திருமேனிகளில் திருவெண்ணீறு ஒளிவீச, தில்லை வெள்ளிமாமலை யெனப் பொலிவுடன் திகழும்.

தில்லையில், எந்நேரமும் சிவனடியார் கூட்டம் இருந்துகொண்டேயிருக்கும். அதனால் அங்கு சிவநாமம் ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்கும்.

தில்லையிலே எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமான், சிவனருள் பெற்று வெண்ணீறு அணிந்த பொன்மேனி கோலத்தோடு ஆனந்தத்தாண்டவம் ஆடும் நடராஜப் பெருமானாய் காட்சி தருகிறார்.

இத்தகைய பல்வளமிக்கத் தில்லையில் சிவனருள் பெற்று வாழும் அடியார்கள்தான் தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் எனப்படுவோர்.

பொன்னாகி, மணியாகி, போகமாகி, புறமாகி, அகமாகி, புனிதமாகி, மண்ணாகி, மலையாகி, கடலு மாகி, ஆதியாகி, நடுவுமாகி, அளவிலா அளவுமாகி, பெண்ணுமாகி, ஆணுமாகி, கருணை மழை பொழியும் வள்ளலுமாகி ஆனந்தத் தாண்டவம் ஆடும் பிறையணிந்த பெருமானின் பூங்கழல்களைப் போற்றி வரும் இத்தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் மொத்தம் மூவாயிரம் பேர் ஆவர்.

தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் என்ற நாமம், எந்தத் தனிப்பட்டவரையும் குறிக்காத பொதுப்பெயர்.

கற்பனையைக் கடந்த ஒளி வடிவமாக விளங்கும் நடராஜ பெருமானைச் சேவிக்கின்ற மூவாயிரம் அந்தணர்களையும் மொத்தப்படுத்தித்தான் தில்லைவாழ் அந்தணர் என்று சிறப்பித்துக் கூறுகின்றனர்.

பொன்னம்பலவாணரை முப்போது மட்டுமின்றி, எப்போதும் போற்றி வழிபடும் இத்திருவுடைய தில்லை மூவாயிரம் அந்தணர்கள் தெய்வத்தன்மை நிறைந்த மூவாயிரம் வேதியர்களாவர். இவர்கள் 'தில்லை தீட்சதர்கள்' எனப் பெயர் பெற்று விளங்குபவர்.

இத் தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் எப்பொழுதும், எக்காலமும், திருவெண்ணீறு அணிந்த கோலத்தினராய் – உள்ளும் புறமும் மாசற்று – அகமும், முகமும் மலர – தூய வடிவினராய் விளங்குவர். பக்தியின் எல்லை கண்டு பக்குவத்தின் நிலைமை பெற்றவர்.

பொன்னம்பலவாணரின் குஞ்சிதபாதம் வணங்குவோர்க்கு, சஞ்சிதவினைகள் துகள்பட்டு ஒழியும் என்ற முறைமைக்கு ஏற்ப பரமனைத் தொழுது வாழுபவர்! பொன்னம்பலத்தரசரை, வேதச் சிலம்புகள் ஒலிக்க, பூசிப்பவர்! உயிர்களிடத்தும் பேரன்பு மிக்கவர்.

அறத்தையே செல்வமாகக் கொண்டவர். குற்றமற்ற அந்தணர் குலத்தில் தோன்றியவர். தூயநெறிப்படி தலைசிறந்து ஒழுகுபவர். நலம்புரியும் நாயகனுக்குத் திருத்தொண்டு புரியும் தவத்தவர். சிவத்தொண்டேதான் இவ்வடியார்களின் ஒப்பற்ற ஒரே சிந்தனை! செயல் எல்லாம்.

இவர்கள் ருக்கு, யஜுர், சாமம், அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களையும் நன்கு கற்றுணர்ந்தவர். சிட்சை, வியாகரணம், சந்தோவிசிதி, திருத்தம், சோதிடம், கற்பம் என்னும் ஆறு அங்கங்களையும், மீமாம்சை, நியாஸம், புராணம், ஸ்மிருது என்னும் நான்கு உபாயங்களையும் ஐயந்திரிபறக் கற்றவர்.

வேத விதிப்படி ஆகவனீயம், சாருகபத்தியம், தக்கணாக்கினி என்னும் முத்தீ வளர்ப்பவர். சிவாகமத்தில் கூறப்படும் சிரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ற நான்கு வகைப் பாதங்களையும் நன்கு உணர்ந்தவர்.

பிறப்பிலேயே இறைவனின் திருவருளைப் பெற்ற இவர்கள் நிலவுலகில் ஏற்பட்ட பெரும் பஞ்சத்தை

வேரோடு ஒழித்தனர் என்ற பெருமையையும், பாராட்டையும் பெற்றவர்.

இவ்வடியார்கள் எவ்வகைக் குற்றமும் இல்லாதவர். மானமும், பொறுமையும் தாங்கி மனையறம் நடத்துபவர். செம்மையான உள்ளம் கொண்டவர்.

தென் தமிழ்த் தவப்பயனால் எழுந்த திருத்தொண்டத் தொகையைப் பாடுவதற்கு திருவாரூரில் தேவாசிரிய மண்டபத்தில் சுந்தரருக்குத் திருவருள் புரிந்த புற்றிடங்கொண்ட பெருமானின் அமுதவாக்கால், ''தில்லைவாழந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்'' என்று அடி எடுத்துக் கொடுக்கப் பெற்ற பெரும் பேறு பெற்ற நற்றவமுடையவர்.

இங்ஙனம் மதியணிந்த பெருமானாலேயே சிறப் பிக்கப்பெற்றத் தில்லைவாழ் அந்தணர்களின் பக்தியை யும், பெருமையையும், புகழையும் அளவிடுவதுதான் எங்ஙனம்? ஆழ்கடலின் ஆழத்தை அளவிட முயலும் கதை போலத் தோன்றும்!

தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்

2

திருநீலகண்ட நாயனார்

இறைவன் களிநடனம் புரியும், தில்லைப்பதியிலே - குயவர் குடியிலே - பிறந்தவர்தான் திருநீலகண்டர் என்பவர்.

இவர் பொன்னம்பலத்து ஆடுகின்ற அம்பலக் கூத்தரின் திருவடிகளிலே மிகுந்த பக்தி கொண்டவர். அதுபோலவே, சிவன் அடியார்களிடத்தும் எல்லை யில்லா அன்பும், பக்தியும் உடையவர்.

பொய் வாழ்க்கையை ஒழித்து, மெய் வாழ்க்கை வாழ்பவர். அறவழியில் வழுவாது நிற்பவர்.

எம்பெருமானை ''திருநீலகண்டம்'' என்று எந்நேர மும் இடையறாது நெஞ்சம் உருகப் போற்றி வந்த காரணத்தால் இச்சிவனடியாரை 'திருநீலகண்டர்' என்ற காரணப் பெயரிட்டு யாவரும் அழைத்து வரலாயினர்.

இப்பெரியார், தம் மரபின் ஒழுக்கப்படி ஓடுகளைச் செய்து அடியார்க்கு வழங்கும் சிறந்த தொண்டினை மேற்கொண்டிருந்தார். திருநீலகண்டரின் மனைவியும் கணவனுக்கு ஏற்ற கற்புடைச் செல்வியாய் வாழ்ந்து வந்தாள்.

இவ்வாறு அவர்கள் வாழ்ந்துவரும் நாளில், ஊழ் வினைப் பயனால், குடும்பத்தில் குழப்பம் ஏற்பட்டது.

அவரது பக்தி உள்ளம் ஒரே ஒருமுறை தவறான பாதைக்குச் சென்றது.

பொன்னம்பலவாணரின் பக்தனாக இருந்த நீலகண்டர் சிற்றின்பத்தில் மிகவும் விருப்பம் கொண்டவரானார். பரத்தையின்பால் பற்று கொள்ளவும் தவறினாரில்லை. இதை அறிந்த அவரது மனைவி மனம் வருந்தினாள். அவள் கணவரிடம் கோபம் கொண்டாள். நீலகண்டர் ஏதும் புரியாது திகைத்தார்.

கூடல் இன்பம் பெருகவே ஊடல் கொள்கிறாள் மனைவி என்றெண்ணினார் நீலகண்டர்.

ஒருநாள் இரவு நீலகண்டர், மனைவியின் ஊடலை நீக்கி கூடச் சென்றார். மனைவி பொறுமை இழந்தாள்.

''ஐயனே! இனி எம்மை தீண்டுவீராயின் திருநீலகண்டம்'' என்று கூறித் திருநீலகண்டத்தின் மீதே ஆணையிட்டு, 'தம்மை தீண்டக் கூடாது' என்று கூறிவிட்டாள்.

நீலகண்டத்தையே உயிராகவும், உணர்வாகவும் கொண்டிருந்த அடியார் என்றுமில்லாமல் மனைவி, இவ்வாறு ஆணையிட்டுக் கூறியதைக் கேட்டு உளம்பதறி, நிலை தடுமாறித் திடுக்கிட்டுப் போனார்.

தலைவியின் சொல்லிலுள்ள பொருளைச் சற்றே எண்ணிப் பார்க்கலானர்.

''எம்மை என்றதனால் மற்றை மாதர் தமையும் என்றன் மனதிலும் தீண்டேன்'' என்று சிவனார் மீது ஆணையிட்டார் நீலகண்டர்.

அன்று முதல் நீலகண்டர் தனது மனைவியைப் பிற மகளிரைப் பார்ப்பது போலவே பார்க்கலானர். முற்றும் துறந்த முனிவரைப் போல ஐம்புலனையும் அடக்கி வாழலானார்.

நீலகண்டர் வாழ்ந்து வந்த வீடு மிகச் சிறிய வீடுதான். அந்த வீட்டிற்குள் இருவரும் கட்டுப்பாடோடு வாழ்ந்து வந்தனர்.

இப்படியாக ஆண்டுகள் பல உருண்டன. நீலகண்டரும், அவரது மனைவியாரும் முதுமைப் பருவத்தை எய்தினர்.

சிவபெருமான், நீலகண்டரின் பெருமையையும் திறத்தையும் உலகிற்கு உணர்த்தத் திருவுள்ளங் கொண்டார். அதற்காக தமது கோலத்தை மாற்றிக் கொண்டார். பக்தனிடம் திருவிளையாடலைத் தொடங்கினார்.

சத்தியம், ஞானம், ஆனந்தம் ஆகியவற்றின் தூயவடிவான வேணியர்பிரான் ஓர் சாது போல் வேடமணிந்தார். பிரம்மன், திருமால், இந்திரன் போன்ற தேவாதி தேவர்கள், தனக்குக் குற்றவேல் புரியும் அடிமைகளாகக் கொண்ட சிவபெருமான், திருவோடு தூக்கி தெருவோடு நடந்துவந்து நீலகண்டரின் சிறுவீட்டை வந்து அடைந்தார்.

நீலகண்டரும் அவரது மனைவியும் பெருமானை வரவேற்று உபசரித்து முறைப்படி வழிபட்டனர்.

நீலகண்டர் பெருமானிடம், ''சுவாமி! இவ்வடியேன் யாது பணி செய்தல் வேண்டும்?'' என்று பயபக்தியுடன் வினவினார்.

எம்பெருமான் தன் கையிலிருந்த திருவோட்டைக் காண்பித்தவாறு, ''நீலகண்டா! இத் திருஓட்டின் சக்தி

அப்படி இப்படி என்று சொல்ல முடியாது. விலை மதிப்பிட முடியாதது. கற்பகத் தரு போன்றது. பொன்னும், மணியும், தங்கமும், வைரமும் கூட இதற்கு ஈடு இணையாகாது. இத்தகைய அபார சக்தி வாய்ந்த இத் திருவோட்டை உன்னிடம் ஒப்படைத்து விட்டுப் போகிறேன். திரும்பி வந்து கேட்கும்போது தருவாயாக'' என்று கூறினார். திருவோட்டினை நீலகண்டரிடம் கொடுத்தார்.

நீலகண்டர் பணிவோடு திருவோடுதனைப் பெற்று ''சுவாமி! உங்கள் சித்தம் என் பாக்கியம்'' என்று கூறினார். திருஓட்டை பாதுகாப்பான இடத்தில் மறைத்து வைத்தார்.

சிவயோகியாரும் தில்லை மன்றை அடைந்து சில காலம் தங்கி பின்னர் ஓர் நாள் நாயனாரைக் காண முன்போல் வந்தார்.

திருநீலகண்டர் அடியாரை வரவேற்று, பாத கமலங்களைத் தூய நீரால் கழுவி, நறுமலர் தூவி ஆசனத்தில் அமரச் செய்தார்.

சிவனடியார் நீலகண்டரிடம் திருவோட்டைத் தருமாறு கேட்டார்.

திருநீலகண்டர் விரைந்து சென்று திருவோட்டைப் பாதுகாப்பாக வைத்திருந்த இடத்தில் போய் பார்த்தபோது அங்கு அதனைக் காணாது கலக்கமுற்றார்.

திருநீலகண்டர் மனைவியிடம் ஓட்டைக் காண வில்லையே என்றார். ஓட்டை அந்த இடத்தில் பாதுகாப் பாக வைத்தது இருவருக்குமே நல்ல ஞாபகத்தில் இருந்தது. அப்படி இருக்க எப்படி காணாமற் போகும். இருவரும் நிலை தடுமாறினர்.

கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் சிவனடியார் பக்கம் வந்து, ''ஐயனே!'' என்று அழைத்து தயங்கி நின்றார் நீலகண்டர்.

சிவதொண்டரின் தயக்கத்தையும், பயத்தையும் முக மாற்றத்தையும் கண்ட சிவனடியார் சற்று கடுமையாகவே நீலகண்டரிடம், ''ஏனப்பா! இத்தனை தாமதம்? கொடுத்ததைக் கேட்டால் எடுத்து கொடுக்க மனமின்றி, ஒளித்து வைத்துக் கொண்டாயோ? ஊம், சரி! சரி! நேரமாகிறது. நான் அவசரமாகப் போகவேண்டும். தாமதிக்காமல் கொண்டு வந்து கொடுத்துவிடு என் திருவோட்டை'' என்றார்.

அம்மொழி கேட்டுத் திடுக்கிட்டுப் போன நாயனார், ''உண்மையிலேயே அத்திருவோடு காணாமற் போய்விட்டது பெரியீர்!'' என்று பணிவோடு பகர்ந்தார்.

திருவோடு எப்படி அங்கு இருக்கக் கூடும்? உயிரைக் கொடுத்தவனே உயிரை எடுத்துக்கொள்வதுபோல திருவோட்டைக் கொடுத்தத் திருசடையானே அதை மறைத்த உண்மையை நீலகண்டர் எவ்வாறு அறிய முடியும்!

திருசடையையும், நீலகண்டத்தையும், முக்கண்களையும் மறைத்த மறையவர் திருவோட்டையும் மறைத்து விட்டார்.

நீலகண்டர் உள்ளம் பதறினார். அவருக்கும் அவர் தம் மனைவிக்கும் உலகமே இருண்டது போலக் காட்சியளித்தது. அவரது மனைவியோ கண்களில் நீர்மல்க நின்றாள். அடியாரோ பரமசிவனை மனதில் தியானித்தார்.

பக்தனைச் சோதிக்கவந்த பரமசிவன் நெற்றி கண்ணைத் திறக்காதது ஒன்றுதான் குறை! அந்த

அளவிற்கு முகத்தில் கோபம் கோரத்தாண்டவம் ஆடியது.

அரனாரது கோபத்தைக் கண்டு அஞ்சிய நாயனார், ''தவ சிரேஷ்டரே! சினங்கொள்ளாதீர் அறியாது நடந்த பிழையைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும். திருவோடு மறைந்த மாயம் இன்னதென்பதை சிறிதும் நான் அறியேன். மன்னித்து விடுங்கள்! மண் ஓட்டிற்குப் பதில் பொன் ஓடு வேண்டுமாயின் தருகிறேன்'' என்று பணிவோடு இறைஞ்சினார்.

சிவனடியாருக்கு மேலும் கோபம் வந்தது!

''என்ன சொன்னாய்? வேறு ஒரு ஓடு தருகிறாயா? நன்று நீலகண்டா! நன்று! ஓட்டின் அருமைகளைச் சொன்னேன்; பெருமைகளைப் பேசியுள்ளேன்; அதனால்தான் வேண்டுமென்றே ஓட்டைத் திருடியிருக்கிறாய்'' என்று சீற்றத்துடன் செப்பினார் செஞ்சடை வண்ணன்.

''அபச்சாரம்! ஐயனே! அபச்சாரம்! உண்மையாகவே கூறுகிறேன். திருவோட்டை நான் திருடவே இல்லை.''

''அப்படித் திருடவில்லை என்பது உண்மையானால் திருவோட்டை நான் திருடவில்லை என்று உன் மகன் கரம் பற்றிப் பொற்றாமரைக் குளத்தில் மூழ்கிச் சத்தியம் செய்து தாரும்.''

''எனக்கு மகன் இல்லையே சுவாமி!''

''மகன் இல்லாவிட்டால் என்ன? மனைவியின் கையைப் பற்றி நீரிடை மூழ்கி உண்மையை நிலை நாட்டினால் அதுவே போதுமானது.''

சிவயோகியாரின் ஆணை, நீலகண்டரின் மனத்தை மேலும் புண்படுத்தியது. அவர் தர்ம சங்கடமான

நிலைக்கு ஆளானார். தம் மனைவிக்கும் தமக்கும் உள்ள பிணக்கை வெளியிட இயலாத நிலையில், ''சுவாமி! மன்னிக்க வேண்டும். நானும் என் மனைவியும் ஒரு சபதம் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். அதனால், என் மனைவியின் கரம் பற்றி சத்தியம் செய்வதற்கில்லை'' என்று ஒரே முடிவாகக் கூறிவிட்டார் நீலகண்டர்.

''இனியும் உன்னோடு பேசிப் பயனில்லை. வா! வழக்கு மன்றம் செல்வோம்'' முடிவாகச் சொன்னார் முக்கண்ணப் பெருமான்.

திருநீலகண்டர் அதற்குச் சம்மதித்தார். எம்பெருமான் முன்செல்ல, நீலகண்டரும் அவரைப் பின் தொடர்ந்து சென்றார். சிவயோகியாரும் திருநீலகண்டரும் தில்லை வாழ் அந்தணர்களின் அரிய அவையை வந்தடைந்தனர்!

தில்லைவாழ் அந்தணர் முன் வழக்கை எடுத்துரைத் தார் தில்லை அம்பலத்தரசர். நீலகண்டரோ, ''ஓட்டைத் திருடவில்லை'' என்று ஒரே முடிவாக மொழிந்தார்.

அவையோர், ''அங்ஙனமாயின் சிவயோகியார் விருப்பப்படி நீரில் மூழ்கி சத்தியம் செய்வதுதானே'' என்றனர். நீலகண்டர் மனைவியின் கரம் பற்றி, நீரில் மூழ்க மட்டும் சம்மதிக்கவே இல்லை.

ஆனால் அவையினரோ, ''நீரில் மூழ்கிச் சத்தியம் செய்வதுதான் முறை'' என்ற முடிவான தங்கள் தீர்ப்பைக் கூறினர்.

செய்வதறியாது சிதம் கலங்கிப் போன சிவனருட் செல்வர், ''மனைவியைத் தான் உடலால் தீண்டுவ தில்லை'' என்ற விவகாரத்தைக் கூறாமல் ''பொருந்திடு வகையில் மூழ்கித் தருவேன்'' என்று கூறினார். அவையோரும் அதற்கு சம்மதித்தனர்.

அடியார் இல்லத்திற்கு சென்று, தம் மனைவியாரை அழைத்துக் கொண்டு வந்தார்.

திருப்புலீச்சுரத்துக்கு அருகிலுள்ள பொற்றாமரைக் குளத்தில் மூழ்கி எழ விரைந்தார். அனைவரும் திருக்குளம் வந்தனர்.

நேர்மையின் நிறைவான நாயனார், மூங்கில் கழி ஒன்றைக் கொண்டு வந்து அக்கழியின் ஒரு பக்கத்தைத்

தாமும், மறுபக்கத்தைத் தம் மனைவியையும் பற்றிக் கொள்ளச் செய்தார்.

அதுகண்ட சிவயோகியார், ''இல்லாளின் கரம் பற்றியே நீரில் மூழ்கிச் சத்தியம் செய்தல் வேண்டும்'' என்று கடுமையாகக் கூறினார்.

நாயனார் இறைவனைத் தியானித்தார். வேறு வழியின்றி நடந்த எல்லா நிகழ்ச்சிகளையும் அவை அறிய எடுத்துக் கூறி கழியைப் பிடித்துக்கொண்டார். மனைவி கழியினை மறுபுறம் பற்றிக் கொண்டாள்.

அவையோரின் சம்மதத்தைக்கூட எதிர்பார்க்க வில்லை இருவரும். பொற்றாமரைக் குளத்தில் மூழ்கினார்கள்.

திருக்குளத்தில் மூழ்கி எழுந்த நீலகண்டரும், அவரது மனைவியாரும் இறைவன் அருளால் முதுமை நீங்கி, இளமை எழில் பெற்று எழுந்தனர்.

இதுவரை அங்கிருந்து ஒற்றைக்காலில் வழக்காடிய சிவனடியார் திடீரென்று மறைந்து விட்டார்.

விண்ணவர் மலர்மாரி பொழிந்தனர். அனைவரும் வியப்பில் மூழ்கினர்.

ஆலயத்து மணிகள் ஒலித்தன! சங்கு முழங்கியது! எங்கும் இசை வெள்ளம் பெருகியது! வானத்திலே பேரொளிப் பிரகாசம் பிறந்தது.

ஒளி நடுவே மறைமுதல்வோன் உமா மஹேஸ்வரி சமேதராக, ரிஷபத்தின் மேல் காட்சி அளித்தார். எங்கும், ''ஹர! ஹர சங்கர! ஜய ஜய சங்கர'' என்ற பக்தர்களின் கோஷம் விண்ணை முட்டியது.

திருநீலகண்டரும் அவரது மனைவியாரும் அவையோரும் மற்றோரும் நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்கினர்.

''ஐம்புலன்களையும் வென்ற அடியவர்களே! என்றும் குன்றா இளமையுடன் நலமுடன் இருப்பீர்களாக!'' என்று நாயனாரையும் அவர் தம் இல்லத்தரசியாரையும் அருளினார் எம்பெருமான்.

திருநீலகண்ட நாயனாரும் அவரது மனைவியாரும் இறைவனின் திருவருளினால் இளமை மாறாமல், இன்பமுடன் அவணியில் நெடுநாள் வாழ்ந்து அரனாரையும் அவர்தம் அடியார்களையும் போற்றி வழிபட்டு நீடுபுகழ் பெற்றனர்.

திருநீலகண்டத்துக்குயவனார்க்கும் அடியேன்

3

திரு இயற்பகை நாயனார்

எம்பெருமான் பல்வேறு திருவுருவங்களைத் தாங்கி, பல்வேறு சமயங்களுக்கு அருள் பாலிப்பது போல் சோழவள நாட்டிலே பாய்ந்து ஓடும் காவிரியாறும் பற்பல கிளைகளாகப் பிரிந்து பற்பல இடங்களுக்குப் பெருவளத்தை கொடுக்கிறது.

இவ்வாறு பரந்து விரிந்து ஓடும் காவிரியாற்றில் ஒரு கிளை கடலோடு கலக்கிறது. அந்த இடம்தான் காவிரி சங்கமம் எனப்படும் பூம்புகார் பெருநகரம்.

இப்பெரு நகரத்தை தலைநகராகக் கொண்டு, அநபாய சோழனது குலத்தில் தோன்றிய மன்னன் ஒருவன் ஆண்டு வந்தான்.

அக்கொற்றவனின் கொடி நிழலிலே சுபிட்சமாக மக்கள் வாழ்ந்து வந்தனர்.

அவ்வாறு வாழ்ந்து வந்தவர்களுள், வணிக குலத்தைச் சேர்ந்தோர் பலர் இருந்தனர். அவ்வணிகர் குலத்தில் சிவத்தொண்டர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார்.

அவர் பற்றற்ற பரமஞானி! தனது என்று உலகோர் பற்று கொள்ளும் பாச உணர்ச்சிகளுக்கு இவ்வடியார் பகையாயிருந்தார். அதனால் இவரை இயற்பகையார் என்று அனைவரும் அழைக்கலாயினர்.

இது காரணம் பற்றியே இவரது இயற்பெயர் இன்னதென்பது அறிய முடியாது போனது! இயற்பகையார் என்ற பெயரே நிரந்தரமானது.

இயற்பகையார் இறைவனிடம் ஈடில்லா பக்தி கொண்டிருந்தார். இயற்பகையாரும், அவர் தம் மனைவியாரும் இல்லறம் எனும் நல்லறத்தை இனிது நடத்தி வந்தனர்.

அடியாரைப் பேணுவதையே, தலைசிறந்த அறமாகக் கருதி, இயற்பகையார் சீரோடும், சிறப்போடும், நிறைவோடும் வாழ்ந்து வந்தார்.

''தெய்வம் தொழாது கொழுநனையே தொழுதெழு வாள்'' என்ற குறளுக்கேற்ப வாழ்ந்து வந்த அவரது மனைவியும், இயற்பகையாரோடு சேர்ந்து கொண்டு

திருநீரணிந்த மெய்புடை அன்பர்களுக்கு பாதபூசை செய்யத் தவறுவதே இல்லை.

வெள்ளி மாமலையை வீடெனக் கொண்ட தேவர்களின் தேவன் இவர்கள் பெருமையை உலகிற்கு உணர்த்தத் திருவுள்ளங் கொண்டார்.

அந்தணர் வேடம் தாங்கி, இயற்பகையார் இல்லத்திற்கு எழுந்தருளினார் எம்பெருமான்!

இயற்பகையார், அடியாரை வணங்கி வரவேற்று, ஆசனத்தில் அமரச் செய்தார். மனைவி நீர் வார்க்க பாதங்களைத் தூய நீராட்டினார்; நறுமலர் தூவினார்.

''அன்பர்க்கு அன்பரே! இந்த ஏழையின் குடிசைக்குத் தாங்கள் இன்று எழுந்தருளியிருப்பது அடியேன் செய்த பேறுதான்'' என்று பணிவோடு பகர்ந்தார் இயற்பகையார்.

''உமது பக்திக்கு யாம் புளகாங்கிதம் அடைந்தோம். எம்போன்ற சிவனடியார்கள் யாசிப்பதை எல்லாம் இல்லை எனாது அள்ளிக்கொடுக்கும் பண்பினர் நீவிர் என்று கேள்விப் பட்டோம். யாம் விருப்பும் ஒன்றை உம்மிடமிருந்து பெற்றுப் போகலாம் என்றுதான் வந்தோம்.''

''இந்த அடிமையின் கடமையே அதுதானே! இந்த ஏழை, ஐயன் எதைக் கேட்பினும் மறுக்காமல் கொடுப்பேன் என்பது உறுதி.''

அடியாராக வந்த முக்கண்ணன் முகம் மலர புன்னகை புரிந்தார். இயற்பகையாரை ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு, அவர் அருகே நின்ற அவரது மனைவியாரையும் நோக்கிப் பின்னர் இயற்பகையாரிடம், ''கேட்டால் மறுக்க மாட்டீரே?'' என்று திரும்பவும் கேட்டார்.

''அணுத்துணையும் ஐயம் வேண்டாம் ஐயனே! ஆணையிடுங்கள் அடியேன் செய்து முடிக்கிறேன்!''

''உம்மைப் பற்றித்தான் நான் நிறையக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேனே! சொன்ன சொல் தவறாதவர் நீர் என்பது!''

அடியார்களைப் பல வழிகளில் சோதிக்கப் புறப்பட்ட அருட்பெருஞ்சோதி, ''உம் மனைவியை அழைத்துப் போகவே யான் வந்தேன்'' என்றார்.

பரமன் மொழிந்ததைக் கேட்டு, இயற்பகையார் சற்றும் திகைப்படையவில்லை. மறுத்து ஒரு வார்த்தை கூடக் கூறவில்லை. அதற்கு மாறாக, முன்னிலும் மகிழ்ச்சி பொங்க கரம் கூப்பியவாறே, ''ஐயனே! என்னிடம் உள்ள பொருளையே கேட்டீர்கள். உண்மையிலேயே தங்கள் அருளுக்கும் ஆசிக்கும் இந்த எளியோன் அடிமை'' என்றார்.

இயற்பகையார், சிவனடியார்களிடத்துக் கொண்டுள்ள பக்தி நிலையைத்தான் என்னென்பது?

''மனைவியைக் கொடுக்கலாமா? கொடுத்தால் என்ன நேருமோ?'' என்ற அச்சம் அவர் தம் நெஞ்சத்தைக் கொஞ்சமும் தீண்டவில்லை.

நல்ல உறக்கத்தில் இருப்பவன், கையில் இருக்கும் எத்தகைய விலை உயர்ந்த பொருளையும் நழுவ விடுவதுபோல், இயற்பகையார் தன்னை மறந்த பக்தி நிலையில் மனைவி என்பதையும் மறந்து அடியார்க்கு அளித்த ஆற்றலைத்தான் என்னவென்பது! பக்தி என்றால் இதுவன்றோ பக்தி!

இயற்பகையாரின் மனைவியார், கணவரின் விருப்பப் படி அம்மையப்பரின் திருவடியை வணங்கி நின்றாள்.

''அடுத்தது யாம் யாது செய்தல் வேண்டும்?'' என்று இயற்பகையார் கேட்டார்.

''உனது மனைவியை அழைத்துச் செல்வதால் உன் சுற்றத்தார் என் மீது வெறுப்பு கொள்ளலாம். அதனால் இம் மங்கையோடு இவ்வூர் எல்லையை கடக்கும் மட்டும் என்னுடன் துணையாக வருதல் வேண்டும்'' எனக் கேட்டார் எம்பெருமான்.

''அப்படியே ஆகட்டும், பெரியவரே! இப்பணி எனக்கு கிட்டியதுதான் எத்துணைச் சிறப்புடையது'' என்று விடை பகர்ந்தார். வேகமாக உள்ளே சென்றார் நாயனார்.

போர்க்கோலம் பூண்டு வாளும், கேடயமும் ஏந்தி வெளியே வந்தவர், மாதொரு பாகனையும் தமது மனைவியையும் முன்னே போகச் செய்து, அவர்களுக்குத் தக்க துணையாகப் பின்னே வீர நடைபோட்டுப் புறப்பட்டார்.

இச்செய்தியைக் கேட்டு ஊரார் வெகுண்டனர். வில், வாள், வேல், சரிகை முதலிய படைக்கருவிகளைத் தூக்கிக்கொண்டு ஆர்த்து எழுந்தனர்.

''வணிக குலத்திற்கே மாசு கற்பித்து விட்டாரே இயற்பகையார்'' என்று பொருமினர்; தூற்றினர்; ஊர்ப் பெரியவர்கள்.

அஞ்சவில்லை இயற்பகையார்! வெஞ்சினம் கூறினார். அவர்கள் கொதித்து எழுந்தனர். இவர் களிடையே போர்மூண்டது. இயற்பகையாரின் வீரம் விளையாடியது. எதிரிகளின் பலம் சிதறியது – சிதைந்தது சின்னபின்னமானது! திசைக்கொருவராய் ஓடி ஒளிந்தனர்.

இயற்பகையார் அனைவரையும் வென்றார். ''உய்ந்தேன்'' என்று அடியாரை வணங்கி ''அஞ்சாமல், முன்போல் அடி எடுத்து வைப்பீர்களாக'' என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

பிறகு மூவரும் அவ்வூரின் எல்லையில் அமைந்துள்ள ''சாய்க்காட்'' என்ற இடத்தை எவ்வித ஆபத்துமின்றி அடைந்தனர்.

அவ்விடத்திற்கு வந்ததும் யோகியார், ''இனிமேல் நீ திரும்பலாம்'' என்று இயற்பகையாருக்குக் கட்டளை யிட்டார். வணிகர் குலமகனும் யோகியாரின் மலரடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி அருள் பெற்று வந்த வழியே திரும்பினார்.

செயற்கரிய அரும் பெரும் தியாகத்தைச் செய்து திரும்பும் தொண்டரது செவிகளில் விழுமாறு, ''இயற்பகையாரே! ஓலம்! ஈண்டும் நீ வருவாய் ஓலம் ஓலம்'' என்று யோகியார் கூவி அழைத்தார்.

அடியாரின் ஓலக்குரலைக் கேட்டு இயற்பகையார் ''வந்தேன் அடியேன்! மீண்டும் தங்களைத் துன்புறுத்த வருவோரை இவ்வாளால் தடுப்பேன்'' என்று உரக்கக் கூறியபடியே சிவனார் குரல் கொடுத்த திசை நோக்கி விரைந்தார்.

அப்பொழுது வேதியர் வடிவில் வந்த மறையவர் மறைந்தார்! தமது மனைவி மட்டும் நிற்பதைக் கண்டார்!

நாயனார் யோகியாரைக் காணாமல் திகைத்தார்!

அப்பொழுது வானத்து வீதியிலே ஞானத்து வேத முதல்வோன், உமையாளுடன் விடையின் மேல், அற்புதமான அருட்பெருஞ் சோதியாகத் திருத்தொண்ட ருக்குக் காட்சி கொடுத்தார்.

கண்டதும் சிவத்தொண்டர் நிலத்தில் வீழ்ந்தார். எழுந்தார். கரம் குவித்துச் சிரம் தாழ்த்தி வணங்கினார். அவர் தம் அருங்குண மனைவியாரும் கணவரோடு சேர்ந்து வணங்கினார்கள்.

எம்பெருமான் அவர்களைத் திருநோக்கம் செய்து, ''அன்பனே! உன் எல்லையற்ற அன்பின் திறத்தைக் கண்டு புளகாங்கிதம் அடைந்தோம். பாரே வியக்கும் வண்ணம் பரமனிடம் பெரும் பக்தி பூண்ட தொண்டனே! நீயும் உன் கற்புடைச் செல்வியும் பூவுலகில் பன்னெடுங் காலம் வாழ்ந்து பின்னர் நம்பால் வந்து அணைவீர்களாக'' என்று திருவாய் மலர்ந்து அருளி மறைந்தார்.

இயற்பகையார் மனைவியுடன் இல்லத்திற்குத் திரும்பினார்.

எம்பெருமானின் அற்புத திருவிளையாடலைப் பற்றி உணர்ந்த ஊர் மக்கள் இயற்பகையாரின் பக்திக்கு அடிபணிந்தார்கள்.

இயற்பகையார் எல்லோராலும் தொழுதற்குரிய மகான் ஆனார். இயற்பகையார் மனைவியுடன் பல்லாண்டு காலம் இன்புற்று வாழ்ந்தார்.

இல்லையே என்னாத இயற்பகைக்கும் அடியேன்

4

திரு இளையான்குடி மாறநாயனார்

இளையான்குடி என்னும் நந்நகரம் இயற்கை வளத்தோடு, இறைவனின் அருள் வளமும் பரிபூரணமாக நிறையப் பெற்றிருந்தது.

இந்நகரில் வேளாளர் மரபிலே உதித்தவர்தான் மாறனார். இளையான்குடியில் பிறந்த காரணத்தால் இளையாங்குடி மாறனார் என்று அழைக்கப் பெற்றார். இவர், பெருத்த வயல் வளம் உடையவராய் விளங்கினார்.

எந்நேரமும் எம்பெருமானின் 'நமச்சிவாய' மந்திரத்தையே நினைத்துக் கொண்டிருப்பார் இளையான்குடி மாறனார்.

மாறனாரும், அவர் மனைவியாரும் வள்ளுவர் கூறும் விருந்தோம்பல் அறத்தை நன்கு உணர்ந்து, வாழ்ந்து வந்தனர். அடியார் தம் வீடு நோக்கி வரும் அன்பர்களை இன்முகங்காட்டி இன்சொல் பேசி வரவேற்பர்.

அடியார்களைக் கோலமிட்ட பலகையில் அமரச் செய்து, பாதபூஜை செய்து வணங்குவர். அடியார்களுக்கு அறுசுவை அமுதூட்டி உளம் மகிழ்வதையே தங்களது வாழ்க்கை பணியாகக் கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் இல்லத்தில் இலக்குமி தேவி நிரந்தரமாய்க் குடியிருந்தாள்.

மாறனாரின் உயர்ந்த தன்மையை உலகறியச் செய்யத் திருவுள்ளம் கொண்டார் சிவனார்.

'மாறனார், வளம் கொழிக்கும் காலத்து மட்டுமின்றி, வறுமை வாட்டும் காலத்தும் அடியாரைப் போற்றி பேணும் உணர் நோக்குடையார்' என்பதை உலகிற்கு உணர்த்துவான் வேண்டி, ஒரு சமயம் அவ்வள்ளலார்க்கு வறுமையை உண்டாக்கினார் எம்பெருமான்!

வறுமையைக் கண்டு நாயனார் சற்றும் மனம் தளரவில்லை. எப்பொழுதும் போலவே அவர் தமது சிவத்தொண்டைத் தட்டாமல் செய்து வந்தார்.

வீட்டிலுள்ள பொருட்களை விற்றாவது அடியார்க்கு அமுதூட்டும் பணியைத் தொடர்ந்து மேற்கொண்டிருந் தார்.

செல்வம்தான் சுருங்கிக்கொண்டே வந்ததே தவிர அவரது உள்ளம் மட்டும் சுருங்காமல் நிறைவு பெற்றிருந்தது.

விற்று விற்று கைப்பொருள்கள் அனைத்தும் தீர்ந்ததும் மாறனார் கையிலிருந்த பணத்திற்கு சிறிதளவு நிலத்தை குத்தகைக்கு வாங்கினார். சிறிதளவு விதை நெல்லை விதைத்தார்.

அன்றிரவு பயங்கர மழை, காற்றோடு கலந்து பெய்யத் தொடங்கியது. பாதை எங்கும் மழை நீர் ஆறுபோல் பெருக்கெடுத்து ஓடத் தொடங்கியது.

மாறனாருக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. விதை நெல் வீணாகிவிடுமே என்று வேதனைப்பட்டார். மாறனாரும், அவர் தம் மனைவியாரும், பசியாலும், குளிராலும் வாடினர். இரவெல்லாம் உறக்கமின்றி விழித்திருந்தனர்.

இத்தருணத்தில் சிவபெருமான் சிவனடியார்போல் திருக்கோலம் பூண்டார். மழையில் சொட்டச் சொட்ட நனைந்த வண்ணம் மாறனார் வீட்டிற்குள் வந்து நுழைந்தார்.

மாறனார் வீடு அடியார்களை எதிர்நோக்கி, இரவென்றும், பகலென்றும் பாராமல் எப்பொழுதும் திறந்தேதான் இருக்கும்.

மழையில் நனைந்து வந்த அடியாரைப் பார்த்து துடிதுடித்துப்போன மாறனார், விரைந்து சென்று அடியாரை வரவேற்று, அவரது பொன்மேனியில் வழிந்து விழும் ஈரத்தைத் துவட்டச் செய்து ஆசனத்தில் அமரச் செய்தார்.

மாறனார் அவரிடம், ''சுவாமி! சற்று பொறுங்கள்! அமுது சூடாகச் செய்து அளிக்கிறேன்'' என்றார். பகவானும் அதற்கு சம்மதித்தவர் போல் தலையை அசைத்தார்!

இந்த நிலையிலும் தமக்கு இப்படியொரு சோதனை வந்துவிட்டதே என்று எண்ணவில்லை நாயனார். அதற்காக மனம் தளரவுமில்லை. எவ்வித வெறுப்பும் கொள்ளவில்லை. வீடு தேடிவந்த அடியாரின் பசியை எப்படிப் போக்குவது என்பதைப் பற்றியே எண்ணலானார். மனைவியிடம் அதுபற்றி வினவினார்.

''சுவாமி! தங்களுக்குத் தெரியாதா? இந்த நள்ளிரவு வேளையில் எங்கு சென்று எவரிடம் நான் என்ன கேட்பேன். கேட்டால்தான் கொடுக்க யாரிருக்கிறார் கள்?''

இவ்வாறு கூறிக் கண் கலங்கினாள் மனைவி! செய்வதறியாது இருவரும் திகைத்தனர். வெளியே இடியும், மழையும் அதிகரித்தது.

அப்பொழுது மின்னல் பளிச்சிட்டது. அம்மின்ன லைப்போல் மனைவியார் உள்ளத்திலும் ஓர் எண்ணம் பளிச்சிட்டது.

அம்மங்கை நல்லாள் மணாளனை நோக்கி, ''சுவாமி எனக்கு ஒரு அரிய யோசனை தோன்றுகிறது. கழனியில் காலையில் விதைத்த முளை நெல்லை வாரிக்கொண்டு வாருங்கள். நொடிப் பொழுதில் குத்தி அரிசியாக்கி அடியார்க்கு அமுதிடலாம்'' என்றாள்.

தக்க தருணத்தில் துணைவியார் கூறிய மொழிகள், அவரது செவியில் அமிர்தம் போல் பாய்ந்தது. உள்ளமும் உடலும் பூரித்துப்போன மாறனார், பொன் புதையல் கிடைத்தாற்போல் உவகைப் பெருக்கோடு கூடையும் கையுமாகக் கழனியை நோக்கி விரைந்தார்.

பயங்கர மழை! திக்குத்திசை தெரியாத கும்மிருட்டு. மேடும் பள்ளமும் காண முடியாத அளவிற்குத் தெருவெல்லாம் வெள்ளக்காடு!

இத்தகைய பயங்கர சூழ்நிலையில் அடியார் மீது பூண்டுள்ள அன்பின் பெருக்கால் நாயனார் இடிக்கும், மழைக்கும் அஞ்சாது, கழனியை நோக்கி ஓடினார். நடந்து பழக்கப்பட்ட பாதையானதால், இருளில் தன்னை ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டார்.

மாறனார் மழையில் நனைந்தார். இல்லை, அவர் பக்தியில் மூழ்கினார் என்றுதான் கூறவேண்டும். மனம் குளிர சிவநாமத்தை ஜபித்தார்.

அடியார்க்குச் செய்து வரும் தொண்டின் சிறப்பினை எண்ணி எண்ணி மகிழ்ந்தார். இயற்கையின் இத்தனை எதிர்ப்புக்களையும் சமாளித்தார். ஒருவாறு கழனியை அடைந்தார்.

மிக்கச் சிரமத்துடன் தண்ணீர் மீது மிதக்கின்ற விதை நெல் முளைகளை வாரிக் கூடையிலே போட்டுக் கொண்டு வீட்டை அடைந்தார். அதற்குள் மனைவியார் தோட்டத்திலிருந்து கீரை பறித்து வந்தாள்.

விதை நெல்லை கொடுத்தார். விதை நெல்லை மகிழ்வுடன் வாங்கிக்கொண்ட அம்மையார், ''உணவு சமைக்க விறகு இல்லையே?'' என்றதும் மாறனார் சற்றும் மனம் கசப்படையாமல் வீட்டுக் கூரை மீது கட்டப்பட்டிருந்த கொம்புகளை அறுத்தெடுத்து வெட்டிக் கொடுத்தார். அதனால் மழையின் கொடுமை வீட்டிற்குள்ளும் புகத் தொடங்கியது.

அம்மையார் நெல்முளையை நன்றாகப் பக்குவமாக வறுத்து, குத்தி, அரிசியாக்கிப் பதமாகச் சோறாக்கினாள். தோட்டத்திலிருந்து பறித்து வந்த கீரைகளைச் சமைத்துச் சுவையான கறியமுதும் செய்தாள்.

இன்னல்களுக்கிடையே ஒருவாறாக இன்அமுது சமைத்த பிறகு, மாறனாரும் அவரது மனைவியாரும், ''ஐயனே! அடியார்களிடம் யாம் பூண்டுள்ள அன்பை அறிந்து எம் இல்லத்திற்கு எழுந்தருளிய பெரியோரே! பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடக்க மரக்கலம் இன்றி அழுந்திக் கிடக்கும் இவ்வேழையர் உய்யும் பொருட்டு ஏழையின் மனைக்கு அமுது உண்ண எழுந்தருளும்!'' எனப் பணிவன்புடன் வேண்டி நின்றனர். நிலம் கிடந்து நமஸ்கரித்தனர். கண் மூடி தியானித்து நமஸ்கரித்து எழுந்த தெய்வீகத் தம்பதியர் கண் திறந்து பார்த்தபோது அடியாரைக் காணோம்! சிவத்தொண்டர்கள் செயலற்று போயினர்.

மாறனார் இல்லத்தில், வானளாவிய சொக்கலிங்கக் கோயிற் குழலோசையும், மணி ஓசையும், முழ ஓசையும் மாறாமல் ஒலித்தவண்ணமாகவே இருந்தன.

பிறைமுடிப் பெருமான் மலைமகளுடன் ரிஷபத்தின் மீது எழுந்தருளினார்.

மாறனாரும், அவரது மனைவியாரும் இத்திருக் கோலங்கண்டு பக்தி பெருக்கெடுத்ததோட மெய்ம் மறந்து நின்றனர்.

''அன்பனே! அடியார்க்கு ஈவதே ஈகை என்ற அறவழிக்கு ஏற்ப உன் வறுமையையும் எண்ணிப்பாராது, வந்த விருந்தினருக்குத் திருவமுது செய்விக்க அல்லல்பட்ட உங்களுக்குச் சிவலோக பிராப்தியை அருளுகிறேன்.

நிலவுலகில் நெடுநாள் வாழ்ந்து அறம்வளர்த்து பக்தி வளர்த்த பிறகு இருவரும் எம்பால் அணைவீர்களாக! எமது தோழனாகிய குபேரன், சங்கநிதி, பதுமநிதி முதலிய செல்வங்களைக் கையிலேந்தியவாறு உங்களுக்கு ஏவல் செய்யக் காத்திருக்கிறான். அவ்வெல்லையில்லாப் பேரின்பத்தைப் பெற்று என்றும் இனிது வாழ்வீர்களாக'' என்று எம்பெருமான் திருவாய் மலர்ந்து அருளினார்.

மாறனாரும், அவரது மனைவியாரும், உலகத்தில் பல காலம் வாழ்ந்து, திருத்தொண்டர்களைப் பணிந்து, பரமனை வழிபட்டு, இறுதியில் செஞ்சடை வண்ணரின் திருவடி நீழலில் தங்கும் சிவபதவியைப் பெற்றார்கள்.

இளையான்றன் குடிமாறன் அடியார்க்கும் அடியேன்

5

திரு மெய்ப்பொருள் நாயனார்

திருக்கோவிலூர் சோழவள நாட்டிற்கும், தொண்டை நாட்டிற்கும் இடையிலே அமைந்துள்ள நடு நாடு. இந்நடு நாட்டிற்குச் சேதி நாடு என்றும் மற்றொரு பெயர் உண்டு.

இரு நாடுகளுக்கு நடுவிலே அமைந்திருப்பதால் நடு நாடு என்றும், சேதியர் என்ற ஒரு வகை மரபினர் வாழ்வதால் சேதி நாடு என்றும் பெயர் பெற்ற இந்நாட்டின் தலைநகரமாக அமைந்த நகரம் திருக்கோவிலூர்.

இஃது தென்பண்ணை ஆற்றின் தென்கரையில் சிறப்புடன் விளங்கியது. இந்நகரில் 'மலாடர்' என்னும் மரபினோர் செங்கோலோச்சி வந்தனர்.

சிவநெறியில் சிறந்து நிற்போரும், அடியார்கள் கருத்தறிந்து ஏவல் புரியும் சுற்றமும் பெற்ற இம்மரபில் தான் மெய்ப்பொருள் நாயனார் தோன்றினார்.

அம் மன்னர் சிவனடியார்களின் திருவேடத்தையே மெய்ப்பொருள் என்று கருதி வந்ததால் மெய்ப்பொருள் நாயனார் என்னும் திருநாமத்தைப் பெற்றார்.

இவர் திருக்கோவிலூரைத் தமது ராஜதானியாகக் கொண்டு அறநெறி வழுவாது மக்களைக் காத்து அரசாட்சி புரிந்து வந்தார்.

மெய்ப்பொருளார் அரசியல் நெறி பிறழா அரும்காவலன். மக்களுக்காக, நன்னெறியில் வாழ்ந்து காட்டும் குடிமன்னன்! வாள் வலிமையும், தோள் வலிமையும் கொண்ட அஞ்சாநெஞ்சன்.

இம்மன்னன் அடியார்களை அல்லும் பகலும் போற்றிப் பணியும் சிவநேசச் செல்வன்! ஞானத்தவக் கொழுந்து.

இம்மன்னனின் மனதில் சிவனடியார்களின் தோற்றப் பொலிவு, கல் மேல் எழுத்துப் போல் நிலைத்திருந்தது. மன்னவரின் செல்வக் குவியல் கோவில் திருப்பணிக்கும் பயன்பட்டு வந்தது!

இவ்வாறு பண்போடும் பக்தியோடும் வாழ்ந்து வரும் புரவலனுக்கு ஓர் சோதனை ஏற்பட்டது!

இம்மன்னனின் பகை அரசனான முத்தநாதன், பன்முறை போர் புரிந்து புறமுதுகு காட்டி ஓடியவன்! இவன் சூழ்ச்சியால் மெய்ப்பொருளாரைப் பழிவாங்க எண்ணம் கொண்டான்.

முத்தநாதன் சைவ வேடம் பூண்டான். திருநீற்றை விதிமுறைகளோடு, எந்தெந்த அங்கங்களில் எவ்வாறு பூசிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை அறியாத அந் நாத்திகன், திருநீற்றை மேனி முழுவதும் வாரிப் பூசிக் கொண்டான். கையிலே ஓலைக்கட்டு ஒன்றை ஏந்திக்கொண்டான். அந்த ஓலைக் கட்டுக்குள் எவரும் காண முடியாதவாறு கத்தி ஒன்றையும் மறைத்து வைத்துக் கொண்டான்.

இத்தகைய, போலித் தோற்றத்துடன் முத்தநாதன் திருக்கோவிலூர் நகரத்தை அடைந்தான்.

மன்னவனைப் போலவே, பக்தி மிகுந்த குடிமக்கள், இக் கபட வேடதாரியை, உண்மையான சைவ

சன்மார்க்கத் தவசி என்று எண்ணிக் கைகூப்பி வணங்கினர்.

காண்போர் அனைவரும் ''உள்ளெழுந்தருள்க'' என்று வாழ்த்தி வழி காட்டியதால், தங்குதடை ஏதுமின்றி முத்தநாதன் மன்னரின் மாளிகையை அடைந்தான்.

மாளிகைக்குள் நுழைந்த முத்தநாதன் எவரையும் லட்சியம் செய்யாமல் மன்னவன் துயின்று கொண்டிருந்த பள்ளி அறை வாயிலை அடைந்தான்.

பள்ளியறை வாயிலிலே மன்னவனின் மெய்க்காப் பாளன் தத்தன் என்பவன் வாளோடு நின்று கொண்டிருந் தான்.

முத்தநாதன், மன்னனை உடனே பார்க்க வேண்டும்! என்ற எண்ணம் முகத்திலே பிரதிபலிக்க, தத்தனை ஏற இறங்கப் பார்த்தான். குறிப்பால் அப்பொருளை உணர்ந்த தத்தன், முத்தநாதனை நோக்கி, ''என் தலைவர் அகத்தே துயில்கின்றார். காலம் அறிந்து தேவரீர் உள்ளே எழுந்து அருளுதல் வேண்டும்'' என்றான்.

தத்தன் வார்த்தைகளை அம்மூடன் செவிமடுப்பதாக இல்லை. அவன் தடையையும் மிறி ''மன்னவர்க்குத் தருமத்தை அருளிப் போகவே இங்கு எழுந்தருளியுள் ளோம்'' என்று கூறியவாறே கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே புகுந்தான்.

மலர் மஞ்சத்திலே மன்னவன் அருகே அமர்ந்திருந்த அரசியார், சப்தம் கேட்டுத் திரும்பி, 'சிவனடியார் ஒருவர் வருகிறாரே' என்று அஞ்சியவராய், சட்டென்று மஞ்சத்தினின்றும், துணுக்குற்று எழுந்தாள். தம் தலைவரையும் எழுப்பினாள். திடுக்கிட்டு எழுந்தார் மன்னர்.

''சிவாயநம'' என்று குரல் கொடுத்தான் முத்தநாதன். அடியவர் குரல்கேட்டு மன்னர் அகம் மகிழ்ந்தார். திரும்பிப் பார்த்தார். தம் எதிரில் சிவனடியார் நிற்பதைக் கண்டார்!

கள்ளங்கபடமற்ற வெள்ளை உள்ளம் கொண்ட அரசர், திருநீறு அணிந்து வந்த முத்தநாதனை, முக்கண்ணன் அடியார் என்றெண்ணி, தமது முடிபட அவனது கால்களிலே விழுந்து வணங்கினார்.

''ஐயனே! தாங்கள் எழுந்தருளியது யாது கருதியோ?'' என்று மலையமாநாட்டு மன்னர் பணிவுடன் வினவினார்.

முத்தநாதன் நா கூசாமல், ''சிவபெருமான் பண்டைக்காலத்தில் திருவாய் மலர்ந்தருளிய ஆகம நூல் ஒன்று எம்மிடம் உள்ளது. அதனை உனக்கியம்பி உமக்கு மோட்ச பதவியை அளிக்கவே யான் வந்துள்ளேன்'' என்று கூறியபடியே தன் கையிலிருந்த ஏட்டுச் சுவடிக்கட்டைக் காண்பித்தான்.

முத்தநாதனின் கபட வார்த்தைகளை உண்மை என்று நம்பி மோசம்போன மன்னர் முகம், பகைதனை வென்ற வீரனின் முகம்போல் மலர்ந்தது. அரசியாரின் முகமும் கதிரவனைக் கண்ட கமலம் போல் பூரித்தது.

அரசர், இரு கை கூப்பி வணங்கியபடியே, ''இம்மையில் இவ்வடியேனுக்கு இதனினும் உயர்ந்த பேறு வேறு எதுவுமே இல்லை. தேவரீர் அம்பலவாணர் அருளிச் செய்த ஆகம நூலை வாசித்து அடியேனுக்கு அதன் பொருளையும் அருளிச் செய்தல் வேண்டும்'' என்று கூறினார்.

முத்தநாதனுக்கு உயர்ந்த ஆசனத்தை அளித்து, அரசியுடன் தாம் தரையில் அமர்ந்து கொண்டார் மன்னர்.

உயர்ந்த ஆசனத்தில், தாழ்ந்த உள்ளத்தோடு அமர்ந்திருந்த முத்தநாதன் வஞ்சகப் புன்னகையை உதட்டிலே நெளியவிட்ட வண்ணம், மன்னரையும், அரசியாரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான்.

எதைப்பற்றியோ சிந்திப்பவன் போல் பாசாங்கு செய்தான். முத்தநாதனின் செயலைக் குறிப்பால் உணர்ந்த மெய்ப்பொருளார், ''தேவரீர்! யாது சொல்லத் தயங்குகிறீர்!'' என்று கேட்டார் மன்னர்!

''பக்தா! இவ்வாகம நூலைப் போதிக்கும் போது, மலர் மாலை சூடிய கூந்தலையுடைய தங்கள் அரசியார் பக்கத்தில் இருக்கக்கூடாது. இதை நான் சொல்லவில்லை. ஆகம நெறிதான் இவ்வாறு எடுத்து இயம்புகிறது'' என்று முத்தநாதன் சொன்னான்.

உடனே மன்னர், திருமகளைப் போல் அருகே நின்று கொண்டிருந்த அரசியாரைப் பார்த்தார். கணவரின் கட்டளையைக் குறிப்பால் உணர்ந்து கொண்ட கற்புடைச் செல்வியான அரசியார், அரசரையும், முத்தநாதனையும் தொழுதுவிட்டு, அந்தப்புரம் நோக்கிச் சென்றான்.

முத்தநாதன் ''சங்கரா! சிவ! சிவா!'' என்று பலமாக இறைவனின் திருநாமத்தை ஓதியபடியே, திருவெண்ணீற்றை எடுத்து உடம்பிலும் நெற்றியிலும் தேய்த்துக் கொண்டு மன்னனுக்கும் கொடுத்தான்.

திருவெண்ணீற்றை வாங்கி, பயபக்தியோடு நெற்றியிலும், மேனியிலும், முறையோடு விதிப்படி ஐந்தெழுத்தை மனதில் நினைத்தபடியே அணிந்து கொண்டார் மன்னர்!

''ஐயனே! இவ்வடியேனுக்கு அருள் செய்தல் வேண்டும்'' என்று பணிவன்புடன் வேண்டி நின்றார் மன்னர்!

மன்னவர் சிரம் தாழ்த்தி முத்தநாதனை வணங்கிய போது அப்பகையரசன் ஏட்டுச் சுவடியைப் பிரிப்பது போல் அதனுள் இருந்த உடைவாளை வெளியே எடுத்தான்.

மன்னர் தலைவணங்கி நின்ற தருணம் பார்த்து அந்த வஞ்சகன் தான் நினைத்தபடியே செய்தான்.

அந்நிலையிலும், மன்னர் மனம் அவன் மீது சற்றுகூட வெறுப்போ, வேதனையோ, கோபமோ கொள்ள வில்லை. மெய்ப்பொருளார், ''மெய்த்தவ வேடமே மெய்ப்பொருள்'' என்று கூறி அவனைத் தொழுதார்.

குருதி வெள்ளத்திலே மிதந்த நாயனார் அக்கொடிய வனின் திருநீறு அணிந்த உடம்பைப் பார்த்துச் சிவனையே நினைத்தார்.

முத்தநாதன், வாளெடுத்து மன்னரைத் தாக்கியதை மறைந்திருந்து பார்த்த மெய்க் காப்பாளன் தத்தன் நொடிப் பொழுதில் உள்ளே நுழைந்து, முத்தநாதனைக் கொல்லத் தன் உடைவாளை உருவினான்.

குருதி கொட்ட, தரையில் சாய்ந்து வீழ்கின்ற மெய்பொருளார் அந்த நிலையிலும் தமது வீரக் கரங்களை உயர்த்தி அவனைத் தடுத்து ''தத்தா நமர்'' என்று கூறிச் சாய்ந்தார்.

''தத்தா! இவர் நம்மைச் சேர்ந்தவர்'' என்ற பொருளை உணர்ந்த ''தத்தா நமர்'' என்று பகர்ந்து, நிலத்தில் சாய்ந்த மன்னனின் அன்பின் ஆழத்திற்கும், பக்தியின் உயர்விற்கும் அடிபணிந்தான் தத்தன். தலை வணங்கினான்.

அவன் உள்ளம் கோபத்தால் துடிதுடித்த போதும், தாபத்தால் உள்ளம் உருக, கண்கள் நீரைச் சொரியத்தான் செய்தன. கைகள் தளர, உடைவாளை உறையில் போட்டபடியே, அரசரைத் தாங்கிப் பிடித்தான் தத்தன்.

மன்னர் தாங்க முடியாத வேதனையையும் தாங்கிக் கொண்டு, தத்தனிடம், ''தத்தா! இவ்வடியார்க்கு எவ்வித இடரும் நேராவண்ணம் நம் எல்லை வரைக் கொண்டு போய் விட்டு விட்டு வருவாயாக!'' என்று ஆணையிட்டார்.

மறுமொழி பேசாது, ''அப்படியே ஆகட்டும் வேந்தே!'' என்றவாறே அரசரை வணங்கிவிட்டு அந்த அரக்கமனம் கொண்ட பகையரசனோடு புறப்பட்டான் தத்தன்.

மன்னர்க்கு ஏற்பட்ட துன்பம் காட்டுத் தீபோல் நாடு நகரமெங்கும் பரவியது.

அரசியார் செய்தியறிந்து அந்தப்புரத்தில் இருந்து உள்ளம் பதைபதைக்க ஓடோடி வந்தாள். ஐயனை மடி மீது தாங்கி பலவாறு புலம்பி அழுதாள்.

முத்தநாதனின் கொடிய செயலைக் கேள்வியுற்றுக் கொதித்தெழுந்தனர் மக்கள்.

தத்தன் மக்களிடம் மன்னர் ஆணையை எடுத்துக் கூறினான். அனைவரும் வேதனையோடு மன்னரைக் காண அரண்மனைக்கு வெள்ளம் போல் திரண்டு சென்றனர். தத்தனும் முத்தநாதனை நகரின் எல்லையைத் தாண்டி கொண்டு போய் சேர்த்தான். காற்றிலும் கடுகி அரண்மனை விரைந்தான்.

தத்தன் வரும்வரை மன்னர் உயிர் துடித்துக் கொண்டேதான் இருந்தது. மன்னரது கவலை எல்லாம் முத்தநாதனுக்கு எவ்வித பேராபத்தும் நேரக்கூடாதே என்பதுதான்!

தத்தன், விரைந்து வந்து, மன்னரை வணங்கி, ''அரசே! தங்கள் ஆணைப்படி அத்தவசியை நல்ல முறையில் ஆபத்து எதுவுமின்றி எல்லையைக் கடந்து அனுப்பி வைத்தேன்'' என்றான்.

மன்னர் நாக்குழற, ''இன்றைக்கு என் ஐயன் செய்தது யாரே செய்யவல்லார்'' என்று கூறியவாறே தலையைச் சாய்த்தார். அவரது ஆவியும் பிரிந்தது.

அப்பொழுது அவ்வறையிலே பேரொளி பிறந்தது. இடபத்தின் மேல் எம்பெருமான் சக்தி சமேதராய் எழுந்தருளினார்.

எம்பெருமான் திருவருளால் மெய்ப்பொருளார் புதுப்பொலிவுடனும், இளமையுடனும் உயிர் பெற்று எழுந்தார்.

அரசியார் அகம் மகிழ்ந்தார்கள். தத்தன் ஆனந்தத்தால் தத்திக் களித்தான். மக்கள் மனம் மகிழ்ந்தனர்.

மெய்ப்பொருளார்க்கு ஆனந்தக் காட்சி அளித்த அம்பலத்தாண்டவன் அச்சிவனருட் செல்வர்க்கும், அவரது அருமை மனைவியார்க்கும் எப்பொழுதும் தம்மோடு வாழும் சிவப்பேற்றினை அருளினார்.

உயிர் போகின்ற சமயத்திலும் கூட, ''சிவனடியார் களிடத்தும், வெண்ணீறு அணிந்தவர்களிடத்தும் பக்தியுடையவராய் வாழுங்கள்'' என்று வாழ்ந்து காட்டி, உயிர் நீத்தார் மெய்ப்பொருளார் என்றால் அவரது பக்தி எத்துணைச் சிறப்பு மிக்கது என்பதனை அளவிட யாரேவல்லார்!

வெல்லுமா மிகவல்ல மெய்ப்பொருளுக்கு அடியேன்

6

திரு விறல்மிண்ட நாயனார்

திருச்செங்குன்றூர் நீர்வளமும், நிலவளமும், மழை வளமும், குடிவளமும், முடிவளமும் மற்றெல்லாப் பெருவளங்களையும் தன்னகத்தே கொண்ட மலைநாடு!

இம்மலைநாட்டைச் சேரநாடு என்றும் கூறுவர் சிலர். இம்மலைநாடு புராணச் சிறப்பு மிக்கப் பழம்பெரும்

பதி. இம்மலைநாடு தோன்றுவதற்குக் காரணமாக இருந்தவர் பரசுராமர்.

சிவபெருமானை வேண்டிப் பெரும் தவம் புரிந்து பரசு என்ற மழுவாயுதத்தைப் பெற்றவர் பரசுராமன்.

இவரது தந்தையாகிய ஜமதக்கினி முனிவர், மன்னர் குலத்தினரால் கொலை செய்யப்பட்டார்.

பரசுராமர் உருத்திரம் பொங்க மழுவாயுதத்தோடு மன்னர் குலத்தைப் பழிவாங்கப் புறப்பட்டார். மன்னர் குலத்தை இருபத்தோரு தலைமுறைக்குப் பழி வாங்கி வதைத்தார்.

முடிவேந்தர்களின் செங்குருதியிலே தந்தைக்குச் செய்ய வேண்டிய பிதிர்க்கடனைக் கழித்தார்.

அதன் பிறகு சினம் தணிந்து அமைதி அடைந்த பரசுராமர், கடல் சூழ்ந்த இப்பரந்த நிலவுலகத்தைக் காசிபர்க்குத் தானம் செய்துவிட்டு மேற்குக் கடலை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

மேற்குக் கடலை அடைந்த பரசுராமர் தமது தபோவலிமையால், மழுவாயுதத்தைப் பயன்படுத்திக் கடல் நீரை விலகச் செய்து, மலைநாடு என்னும் ஒரு திருநாட்டைத் தோற்றுவித்தார்.

இம் மலைநாட்டில், அலைகடலிலிருந்தும், சோலைக் கரும்பிலிருந்தும், மூங்கில்களிலிருந்தும், யானைத் தந்தங்களிலிருந்தும் பற்பல வகைகளில், பற்பல விதமான முத்துக்கள் கிடைத்துக் கொண்டே இருக்கும். இத்தகைய விலை உயர்ந்த முத்துக்களை பாவையர்களின் புன்சிரிப்பு முத்துக்களோடு முறைபடக் கோர்க்கின்ற சிறப்புச் சேர நாட்டுப் பெண்மணிகளுக்கே உரியதாகும்.

இவ்வாறு, வரலாற்றுப் பெருமை மிக்க – புராண சிறப்புமிக்க மலைநாட்டிலே, மிக்கச் சிறப்புடன் விளங்கும் தலங்களிலே செங்குன்றூரும் ஒன்றாகும்.

மண்மடந்தையின் கமலமலர் வதனம் போன்று ஒளிவிடும் செங்குன்றூர்ப் பதியிலே, உழவுத் தொழிலில் வேளாளர் குடி வல்லமை பெற்றிருந்தது. அந்த வேளாள மரபிலே இறைவனின் திருவருளால் அவதாரம் செய்தார் விறல்மிண்டர்.

இவ்வடியார், திருநீறும், கண்டிகையும் பூண்டு, நதியும், மதியும், பாம்பும் புனைந்த வேணியரின் செஞ்சேவடிகளை வணங்கி வழிபட்டு வந்தார்.

அரனாரிடம் பேரன்பு பூண்டிருந்தாற்போல், அரனார்தம் அடியார்களிடமும் அளவிட முடியாத அளவிற்குப் பேரன்பும், பெருமதிப்பும் கொண்டிருந்தார் அடியார்.

அடியார்களைப் பற்றி எவராகிலும் சற்று, மட்டு மரியாதை இன்றி, தரக்குறைவாகப் பேசினால் போதும், அக்கணமே அவர்களையும், அவர்களைச் சார்ந்தவர்களை யும் தண்டிப்பார். அத்தகைய நேரங்களில் விறல் மிண்டரது பக்தி வீரமாக மாறிவிடும்.

விறல் என்ற சொல்லிற்கே வீரம் என்பதுதான் பொருள். விறல்மிண்டர் என்ற பெயரே, இவர்க்கு வீரம் பற்றிய விளக்கமாக வந்து அமைந்துவிட்டது.

அஞ்சா நெஞ்சமும், அறநெறி உள்ளமும் படைத்த விறல் மிண்டர், அடிக்கடி எம்பெருமான் எழுந்தருளி யிருக்கும் ஆலயங்கள் தோறும் சென்று இறைவழிபாடு செய்து வருவது வழக்கம்.

ஆலயங்கட்குச் சென்றுவரும் இவ்வன்பர், ஆன்றோர் மரபு ஒழுக்கப்படி, முதலில் சிவனடியார்களைத்

தொழுது வழிபட்டு, அவர்களது அருளைப் பெற்ற பின்னர்தான், ஆலயத்துள் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானை வணங்குவார்.

இங்ஙனம், சிவத்தலங்கள் தோறும் சென்று, ஆங்காங்கே யுள்ள தொண்டர்களைத் தொழுவதும் திருசடையானைச் சேவிப்பதுமாக தலயாத்திரை நடத்திக் கொண்டுவந்த இவ்வடியார், சிறப்புமிக்கத் திருவாரூரை வந்தடைந்தார்.

தேவாசிரிய மண்டபத்திலே குழுமியிருந்த அடியார் களை வணங்கி நின்று தாமும் அவர்களுள் ஒருவராய்த் திகழ்ந்தார். இத்தருணத்தில் ஓர் நிகழ்ச்சி நடந்தது.

வழக்கம்போல் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் புற்றிடங் கொண்ட நாதரை வணங்கி வழிபட வந்தார். அவர் அடியார்களை மனத்தால் வணங்கியவாறு, வேறு புறமாக ஒதுங்கியபடியே உள்ளே செல்ல அடி எடுத்து வைத்தார்.

இதனைக் கவனித்த விறல்மிண்டர், சுந்தரரை தவறாக எண்ணினார். சுந்தரரின் மனப்பக்குவத்தை அவர் எவ்வாறு அறிய இயலும்!

''இறைவனை வழிபடுவது எளிது. அடியாரை வழிபடுவது அரிது. அடியார்களை வணங்குவதற்குத் தக்க தகுதியும், பக்தியும், அன்பும் இருத்தல் வேண்டும். அஃது தமக்கு இல்லாமற் போயிற்றே! அடியார்களைப் பேணும் பேற்றினைத் தாம் பெறவில்லையே'' என்ற மனத்துடன், அடியார்களை மனத்தால் மட்டுமே வழிபட்டு, விலகிச் செல்வதை சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்.

இத்தகைய சுந்தரரின் உள்ளத் தூய்மையினை உணராத விறல்மிண்டர் அவர்மீது சினங் கொண்டார்.

சுந்தரரது செவிகளில் விழுமாறு, ''முதலில் வணங்கத்தக்க தேவாதி தேவர்கள் இங்கிருப்பதை மறந்துவிட்டு அங்கு செல்கின்றாரே, என்ன பயன்? வன்றொண்டன் அவ்வடியார்களுக்குப் புறம்பானவன். அவனை வலிய ஆட்கொண்ட வீதிவிடங்கப் பெருமானும் இவ்வடியார்களுக்குப் புறம்பானவன்தான்'' என்று கடுமையாகச் சொன்னார்.

விறல்மிண்டர் மொழிந்ததைக் கேட்ட சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் விறல்மிண்டர் அடியார்களிடத்துக் கொண்டுள்ள பக்தி எத்துணைச் சிறப்புடையது என்பதை எண்ணிப் பெருமையுற்றார்.

எம்பெருமானின் திருமுன் வீழ்ந்து வணங்கி, ''அடியார்களுக்கும் அடியானாகும் பேரின்ப நிலையைத் தமக்குத் தந்தருள வேண்டும்'' என்று இறைஞ்சி நின்றார்.

அப்பொழுது இறைவன், ''தில்லைவாழ் அந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்'' என்று அடி எடுத்துக் கொடுக்க, விண்ணும், மண்ணும் உய்ய, 'திருத்தொண்டத் தொகை' என்னும் திருப்பதிகத்தினைப் பாடித் திருக்கூடத்தைத் தொழுது அணைந்தார் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்.

திருத்தொண்டர்களின் பெருமையைச் சொல்லும் திருத்தொண்டத் தொகை இல்லாவிடில் நாயன்மார்களின் பெருமையைச் சொல்லும் பெரியபுராணமே தோன்றியிருக்காது!

சுந்தரர் அடியார்கள் மீது கொண்டுள்ள பக்தியின் உயர்வை எண்ணிப்பார்த்து விறல்மிண்டர் பேரின்பம் பூண்டார்.

சைவ சமய நெறியைப் பாதுகாத்துத் திருத்தொண்டு பல புரிந்து வாழ்ந்து வந்த விறல்மிண்டர், சுந்தரமூர்த்தி

நாயனாரின் திருத்தொண்டத் தொகையைக் கேட்டு, எல்லையற்ற பெருமகிழ்ச்சி பூண்டார்.

''உலகம் உய்யவும் மக்கள் எல்லாம் கடைத்தேறவும், சைவம் தழைத்தோங்கவும், சுந்தரருடைய திருவுள்ளம் திருத்தொண்டர்களிடத்திலே பதிந்திருந்தது'' என்பதை உணர்ந்த விறல்மிண்டர் களிப்பெய்தினார்.

''திருக்கூட்டத்தை வணங்காது செல்லுகின்ற வன்றொண்டன் அடியார்களுக்குப் புறகு; அவ்வன் றொண்டனை ஆட்கொண்ட பரமசிவனும் புறகு'' என்று சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் செவிகளில் விழுமாறு விறல்மிண்டர் கூறியிராவிடில் திருத்தொண்டத் தொகையே பாடப்பட்டிருக்காது எனலாம்.

இந்த நாயனாரைப் பற்றி மற்றொரு சம்பவமும் சொல்லப்படுகிறது.

சுந்தரர் மீது கோபம் கொண்ட அடிகளார் சுந்தரரையும் வெறுத்தார். திருவாரூரையும் வெறுத்தார். திருவாரூர் எல்லையைத் தீண்டுவதில்லை என்று தமக்குள் ஒரு திட சங்கல்பம் பூண்டார்.

அத்துடன், அந்த அடியார் மற்றொரு வைராக்கியத்தை யும் கடைப்பிடித்து வந்தார். தமது இல்லத்திற்கு விருந்திற்கு வரும் அன்பர்களிடம், ''எந்த ஊரில் இருந்து வருகிறீர்கள்'' என்று ஒரு கேள்வி கேட்பார். அவர்கள் திருவாரூர் என்று சொன்னால் உடனே அடிகளார், அடுத்துள்ள கொடுவாளை எடுத்து விருந்துண்ண வந்தவரின் காலைத் துண்டிப்பார்.

இதற்காகவே அவரது மனைவியார் வீடு தேடிவரும் அன்பர்களிடம் அடியாரின் மனோநிலையைக் கூறி ஊரைப்பற்றி விசாரித்தால் திருவாரூர் என்று மட்டும்

சொல்லாதீர்கள் என்று முன்கூட்டியே எச்சரிக்கை செய்து விடுவாள். இதனால் அடியார்களின் கால்கள் தப்பின.

திருவாரூரில் கோவில் கொண்டுள்ள தியாகேசப் பெருமான், தனது அன்புத் தொண்டனை ஆட்கொண் டருளத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

எம்பெருமான் சிவனடியார்போல் வேடம் பூண்டார். நேராக நாயனார் இல்லத்திற்கு வந்தார்.

வாயிலிலே நின்றுகொண்டு எம்பெருமான், ''பவதி பிக்ஷாம் தேஹீ!'' என்று குரல் கொடுத்தார்.

அடுப்படியில் வேலையாக இருந்த நாயனாரின் மனைவியார் வெளியே ஓடி வந்தாள்.

சிவனடியாரைக் கண்டு அகமும் முகமும் மலர, ''வாருங்கள்'' என்று முகமன் கூறி உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள்.

''சுவாமி! என் கணவர் வந்துகொண்டே இருக்கிறார். அதற்குமுன் தேவரீரிடம், இந்த ஏழைக்கு ஒரு சிறு விண்ணப்பம்.''

''அம்மணீ! மங்களம் உண்டாகட்டும். விஷயத்தைச் சொல்வாய்.''

அம்மையார் அடியாரிடம் நாயனாரின் சங்கல்பத்தைச் சொல்லி, ''சுவாமி! தாங்கள் தயவு செய்து ஊரைப் பற்றிக் கேட்டால் திருவாரூர் என்று மட்டும் சொல்லி விடாதீர்கள்'' என்று கேட்டுக் கொண்டாள்.

எம்பெருமான் குறுநகை சிந்த, ''அம்மணீ! எனக்குப் பொய் பேசத் தெரியாது. அதனால் நீ எனக்கு ஒரு உதவி செய்ய வேண்டும். அவர் சாப்பிடும்போது கொடுவாளை வலதுபுறம்தானே வைத்திருப்பார். இன்று மட்டும் அதனை இடதுபுறம் வைத்துவிடு. மற்றவை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்'' என்றார்.

அம்மையாரும் அதற்குச் சம்மதித்தார்கள். அதற்குள் நாயனாரும் உள்ளிருந்து வெளியே வந்தார். நாயனார், சிவனடியாரை வரவேற்று விருந்திற்கு எழுந்தருளச் செய்தார்.

இருவரும் இலை முன் அமர்ந்தார்கள். மனைவியார் உணவு பரிமாறிக் கொண்டிருந்தாள்.

நாயனார் வழக்கம்போல் தமது கேள்வியைக் தொடங்கினார்.

''சுவாமிக்குச் சொந்த ஊர் எது?''

''அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் இருப்பேன். ஆயினும் அடியேன் சொந்த ஊர் சுந்தரர் அவதரித்த திருவாரூராகும்!''

''என்ன! திருவாரூரா? அடியார்களை அவமதிக்கும் அந்த அற்பன் பிறந்த ஊரில் பிறந்தவரா நீர்? உம்மை என்ன செய்கிறேன் பார்'' என்று வன்மொழி கூறினார்.

நாயனார் கண்கள் கோபத்தில் சிவந்தன. சட்டென்று வலது பக்கம் திரும்பி கொடுவாளை எடுக்க முயன்றார். அங்கு கொடுவாளை காணாது மனைவியை நோக்கினார். அவர்கள் பயத்துடன், ''இடதுபுறம் வைக்கும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டு விட்டது'' என்று கூறினாள்.

நாயனார் சட்டென்று இடது பக்கம் திரும்பினார். இதற்குள் அடியார் எழுந்து வெளியே ஓடிவிட்டார். நாயனார் அடியாரைத் துரத்திக் கொண்டு ஓடினார்.

அடியார் ஓட, நாயனார் துரத்த இருவரும் ஓடி ஓடி திருவாரூரின் எல்லையை அடைந்து ஊருக்குள் வந்து சேர்ந்தனர்.

நாயனார் களைத்துப்போன நிலையில் நிலத்தில் விழுந்தார்.

அடியார் சிரித்துக்கொண்டே, ''நீர் இப்பொழுது திருவாரூர் எல்லையைக் கடந்து ஊருக்குள்ளே வந்து விட்டீரே'' என்றார்.

நாயனார் மனம் பதறிப் போனார். ஆத்திரத்தால் துடித்தார். தவற்றை உணர்ந்தார். கொடுவாளை எடுத்துத் தமது காலை வெட்டிக் கொண்டார்.

நாயனாரின் செயலைக் கண்டு சிவபெருமான அதற்கு மேலும் பக்தனைச் சோதிக்க விரும்பவில்லை.

ரிஷப வாகனத்தில் கமலாம்பாள் சமேதராய் காட்சி கொடுத்தார் திருவாரூர் தியாகேசப் பெருமானார்! தம்மை ஆட்கொண்டருளிய அடியார் எம்பெருமானே என்பதனை உணர்ந்த நாயனார், சிரமீது கரம் உயர்த்தி கண்களில் நீர்மல்க பக்தியால் பரமனைத் தொழுதார்.

எம்பெருமான், விறல்மிண்டருக்கு சுந்தரர் அடியார்கள் மீது கொண்டுள்ள ஒப்பற்ற பக்தியை உணரச்செய்து நாயனாருக்குப் பேரின்ப பெருவாழ்வு நல்கி அருளினார்.

இப்படி ஒரு வரலாறும் இந்த நாயனாரைப் பற்றி கூறப்படுகிறது!

அடியார்களிடம் அளவிலாப் பக்தி பூண்டிருந்த விறல்மிண்ட நாயனார், திருக்கையிலையிலே, இறைவன் திருவடியைப் பிரியாது வழிபடும் சிவகணங்கட்குத் தலைவராகத் திகழும் திருவருளைப் பெற்றார்.

விறன்மிண்டர்க்கு அடியேன்

7

திரு அமர்நீதி நாயனார்

பழையாறை என்னும் பழம்பெரும் பதியில் – வணிக குல மரபில் அமர்நீதியார் என்னும் சிவ அன்பர் தோன்றினார்.

வணிககுல மரபிற்கு ஏற்ப வியாபாரத்தில் வல்லமையுள்ளவராய், மேம்பட்டு விளங்கிய அவரிடமிருந்த பொன்னும், மணியும், முத்தும், வைரமும், துகிலும், அவரது செல்வச் சிறப்பையும், வெளிநாட்டினரோடு அவருக்கிருந்த வர்த்தகத் தொடர்பையும் உலகோர்க்கு எடுத்துக் காட்டின.

இத்தகைய செல்வச் சிறப்பு பெற்ற அமர்நீதியார், சிவனடியார்களுக்குத் திருத்தொண்டு செய்வதையே, இலட்சியமாகக் கொண்டிருந்தார். அவர் தமது இல்லத்திற்கு வரும் அடியார்களுக்கு அமுது அளித்து, ஆடையும், அரைத் துண்டும், கோவணமும் அளித்து அளவிலா ஆனந்தம் பெற்றார்.

பழையாறைக்குப் பக்கத்திலே உள்ள சிவத்தலம் திருநல்லூர். இவ்விடத்தில் ஆண்டுதோறும் அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் நீலகண்டப் பெருமானுக்குத் திருவிழா நடைபெறுவது வழக்கம்.

இவ்விழாவிற்கு வெளியூர்களிலிருந்தெல்லாம் பக்தர்கள் வெள்ளமெனத் திரண்டு வருவர். அமர்நீதியாரும் அவ்விழாவிற்குத் தம் குடும்பத்துடன் சென்று இறைவனை வழிபடுவார்.

அவ்வூரில் அடியார்களுக்கு என்றே திருமடம் ஒன்றை கட்டினார்.

ஒரு சமயம் அவ்வூர் திருவிழாக் காலத்தில், அமர்நீதியார் தமது குடும்பத்தாரோடு மடத்தில் தங்கியிருந்தார்.

சிவனடியார்களுக்கு நல்ல பணிகள் புரியும் அமர்நீதியாரின் உயர்ந்த பண்பினை – பக்திப் பெருக்கினை உலகறியச் செய்யத் திருவுள்ளம் கொண்டார் சிவபெருமான். அந்தண பிரம்மச்சாரி போன்ற திருவுருவம் பூண்டு, அவர் தங்கியிருந்த மடத்திற்கு எழுந்தருளினார்.

அமர்நீதியார் அடியாரைப் பார்த்ததும் மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்று, ''தேவரீர்! இம்மடத்திற்கு இப்போதுதான் முதல் தடவையாக வருகிறீர் என்று கருதுகிறேன். அடியார் இங்கே எழுந்தருளுவதற்கு யான் செய்த தவம்தான் என்னவோ!'' என முகமன் கூறி வரவேற்றார்.

அவர் மொழிந்ததைக் கேட்டு எம்பெருமான், ''அடியார்களுக்கு அமுதளிப்பதோடு, கந்தை, கீவ், அழகிய வெண்மையான கோவணம் முதலியனவும் தருகின்றீர் என்று கேள்வியுற்றுத்தான் உம்மைப் பார்த்துவிட்டுப் போக வந்தேன்'' என்று பதிலுரைத்தார்.

அம்மையப்பரின் அருள் வாக்கு கேட்டு மகிழ்ந்த அமர்நீதியார் உள்ளங்குளிர, ''மடத்தில் அந்தணர்களுக்காக வேதியர்களால் தனியாக அமுது செய்கின்றோம். அதனால் ஐயன் தயவு கூர்ந்து திருவமுது செய்து அருள வேண்டும்'' என்று பக்திப் பரவசத்தோடு வேண்டினார்.

''நன்று நன்று. உமது விருப்பத்தை யாம் உளமாற ஏற்கின்றோம். முதலில் யாம் காவிரியில் நீராடச் செல்ல இருக்கின்றோம். அதற்கு முன் ஒரு சிறு நிபந்தனை.''

''என்ன சுவாமி!''

''ஒன்றும் இல்லை. வானம் மப்பும் மந்தாரமுமாக இருப்பதால் ஒருக்கால் மழை வந்தாலும் வரலாம். இக்கோவணம் இரண்டும் நனைந்து போக நேரிடும். அதனால் ஒன்றை மட்டும் கொடுத்து விட்டுப் போகிறேன். பாதுகாப்பாக வைத்திருந்து தரவேண்டும். இந்தக் கோவணத்தைச் சர்வ சாதாரணமாக எண்ணி விடாதீர். இதன் பெருமையைப் பற்றி அப்படி, இப்படி என்று எடுத்து இயம்புவது அரிது.''

இவ்வாறு சொன்ன பெருமான், தண்டத்தில் இருந்த கோவணங்களில் ஒன்றை அவிழ்த்து, அமர்நீதியாரிடம் கொடுத்துவிட்டு, நீராடி வரக் காவிரிக்குப் புறப்பட்டார்.

வேதியர் மொழிந்ததை மனதில் கொண்ட அமர் நீதியார் அக்கோவணத்தை மற்ற கோவணங்களோடு சேர்த்து வைக்காமல் தனிப்பட்ட இடத்தில் தக்க பாதுகாப்பாக வைத்தார்.

அடியார்களைச் சோதிப்பதையே தமது திருவிளை யாட்டாகக் கொண்ட பெருமான், திருநீலகண்டரிடம் கொடுத்துவிட்டுச் சென்ற திருவோட்டை அன்று மறைத்தது போல், இன்று இவ் வணிகரிடம் கொடுத்த கோவணத்தையும் மாயமாக மறையச் செய்தார். அத்தோடு நிறுத்தவில்லை. தமது சோதனையை! அன்று பகீரதனுக்காகக் கங்கையைப் பெருக விட்ட பெருமான் இன்று வணிகனைச் சோதிக்க திடீரென்று மழையையும் வரவழைத்தார்.

முதல்வோன், கங்கையில் தான் நீராடினாரோ, இல்லை காவிரியில்தான் நீராடினாரோ அல்லது தம் மாமனது திருவிடத்திலே பாய்ந்தோடும் வற்றாத வைகை நதியில்தான் நீராடினாரோ அவருக்குத்தான்

வெளிச்சம்! சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் மழையில் நனைந்து கொண்டே, மடத்தை வந்தடைந்தார்.

அதற்குள் அமர்நீதியார், அடியார்க்கு வேண்டிய அறுசுவை உண்டியைப் பக்குவமாகச் சமைத்து வைத்திருந்தார்.

அடியார் மழையில் நனைந்து வருவதைக் கண்டு மனம் பதறிப்போன அமர்நீதியார், விரைந்து சென்று அடியார் மேனிதனைத் துவட்டிக் கொள்ளத் துணிதனைக் கொடுத்தார்.

''இதெல்லாம் எதற்கு? முதலில் நான் கொடுத்த கோவணத்தை எடுத்து வாரும், எதிர்பாராமல் மழை பெய்ததால் எல்லாம் ஈரமாகிவிட்டது'' என்றார் இறைவன்.

அமர்நீதியார் கோவணத்தை எடுத்து வர உள்ளே சென்றார்.

வேதியரின் சூது மொழியை, அமர்நீதியார் எப்படி புரிந்துகொள்ள முடியும்? இறைவனின் கொவ்வைச் செவ்வாய் இதழ்களிலே குமிழ்ச் சிரிப்பு சிறிது நேரம் நர்த்தனம் புரிந்தது.

அமர்நீதியார் சென்று, கோவணத்தைத் தாம் வைத்திருந்த இடத்தில் பார்த்தார். அங்கு கோவணத்தைக் காணவில்லை. சுற்றும் முற்றும் தேடிப் பார்த்தார். எங்குமே காணவில்லை. 'யாராவது எடுத்திருக்கக் கூடுமோ?' என்று ஐயமுற்று அனைவரையும் கேட்டுப் பார்த்தார், பலனேதுமில்லை.

அமர்நீதியாரும், அவர் மனைவியாரும் செய்வதறி யாது திகைத்தனர். மனைவியோடு கலந்து ஆலோசித்து இறுதியில் மற்றொரு அழகிய, புதிய கோவணத்தை

எடுத்துக்கொண்டு, வேதியர் முன் சென்று, வேதனை முகத்தில் தோன்ற, தலைகுனிந்து நின்றார்.

கண்களில் நீர்மல்க அந்தணரை நோக்கி, ''ஐயனே! எம்மை அறியாமலே நடந்த தவற்றைப் பொறுத்தருள வேண்டும்'' என்றார் அமர்நீதியார்.

அமர்நீதியார் மொழிந்ததைக் கேட்ட செஞ்சடையான், ''என்ன சொல்கிறீர்? எமக்கு ஒன்றுமே புரிய வில்லையே!'' என்றார்.

''ஐயனே! தங்களிடம் இருந்து பெற்றுக் கொண்ட கோவணத்தைப் பாதுகாப்பான இடத்தில்தான் வைத் திருந்தேன். ஆனால், இப்பொழுது போய்ப் பார்த்தால் வைத்திருந்த இடத்தில் அதைக் காணவில்லை. பெரும் வியப்பாகத்தான் இருக்கிறது. அதனால் தேவரீர் இதனை அணிந்துகொண்டு எம் பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டும்'' என்று மிகத் தாழ்மையோடு மனம் உருகி வேண்டினார்.

அமர்நீதியாரின் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டதும், எம்பெருமானின் திருமுகத்திலே கோபம் கொழுந்து விட்டெரியத் தொடங்கியது.

''நன்றாக உளது உமது பேச்சு. சற்று முன்னால் கொடுத்துச் சென்ற கோவணம் அதற்குள் எப்படிக் காணாமற் போகுமாம்? நான் மகிமை பொருந்திய கோவணம் என்று சொன்னதால், அதனை நீரே எடுத்துக்கொண்டு, மற்றொரு கோவணத்தைக் கொடுத்து என்னை ஏமாற்றலாம் என்று நினைக்கிறீரோ?''

''இந்த நிலையில் நீர் அடியார்களுக்குக் கோவணம் கொடுப்பதாக ஊரெல்லாம் முரசு முழக்குகின்றீரோ! கொள்ளை லாபம் கொழிக்க, நீர் நடத்தும் வஞ்சக

வாணிபத்தைப்பற்றி இப்போது அல்லவா எனக்குப் புரிகிறது. உம்மை நம்பி நான் அல்லவா மோசம் போனேன்!''

மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கைப்பிடிக்க, வளையல் வியாபாரியாக வந்த சோமசுந்தரக் கடவுள் அமர்நீதி யாரின் வாணிபத்தைப் பற்றி மேற்கண்டவாறு கடிந்து கூறினார்.

எம்பெருமான் மொழிந்ததைக் கேட்டு அஞ்சி நடுங்கிய அமர்நீதியார், ''அறியாது நடந்த பிழையை மன்னித்துப் பொறுத்தருள வேண்டும். இவ்வெளியோன் வேண்டுமென்றே செய்யவில்லை. காணாமற் போன கோவணத்திற்கு ஈடாக அழகிய, விலை உயர்ந்த பட்டாடைகளும், பொன்மணிகளும் எவ்வளவு வேண்டு மாயினும் தருகின்றேன். ஐயன் எங்ஙனமாகிலும் சினம் தணிந்து எம்மைப் பொறுத்தருள வேண்டும்.'' என்று பயபக்தியுடன் பிரார்த்தித்தார். பன்முறை மன்னிப்புக் கேட்டார். அடியாரை வீழ்ந்து வீழ்ந்து வணங்கினார்.

அமர்நீதியார், கல்லும் கரையக் கெஞ்சுவது கண்டு, சினம் சற்று தணிந்தாற்போல் பாவனை செய்த வேதியர், தண்டில் இருக்கும் நனைந்த கோவணத்தைக் காட்டி, ''இது உம்மிடம் கொடுத்த கோவணத்தோடு இணைந்தது. இதன் எடைக்கு ஏற்ப, கோவணம் கொடுத்தால் அதுவே போதுமானது. பொன்னும் பொருளும் எமக்கு எதற்கு'' என்று மொழிந்தார்.

இறைவனின் தீர்ப்பைக் கேட்டு அமர்நீதியார் சற்று மன அமைதி கொண்டார். உள்ளே சென்று துலாக் கோலை எடுத்து வந்து மறையவர் முன் நாட்டினார். அந்தணரிடமிருந்த கோவணத்தை வாங்கி ஒரு தட்டிலும் தம் கையில் வைத்திருந்த கோவணத்தை மற்றொரு தட்டிலுமாக வைத்தார். நிறை சரியாக இல்லை.

அதுகண்டு அமர்நீதியார் அடியார்களுக்கு அளிப்பதற்காக வைத்திருந்த கோவணங்களை எடுத்து வந்து வைத்தார். அப்பொழுதும் நிறை சரியாக நிற்கவில்லை. அமர்நீதி நாயனாரின் தட்டு உயர்ந்தேயிருந்தது.

ஒவ்வொன்றாக மற்ற கோவணமனைத்தையும் தட்டில் வைத்துக்கொண்டே வந்தார். எடை சமமாகவே இல்லை. அந்தணரின் கோவணம் இருந்த தட்டு தாழ்ந்தே இருந்தது. அம்மாயத்தைக் கண்டு வியந்தார் அமர்நீதியார்.

''இஃது உலகத்திலே இல்லாத பெரும் மாயையாக இருக்கிறதே'' என்று எண்ணியவாறு தொடர்ந்து நூல் பொதிகளையும், பட்டாடைகளையும் கீள்களையும் ஒவ்வொன்றாக அடுக்கடுக்காகத் தட்டில் வைத்துக் கொண்டே போனார். எவ்வளவுதான் வைத்தபோதும் எடை மட்டும் சரியாகவே இல்லை.

அமர்நீதியார் தட்டு உயர்ந்தும், சிவனார் தட்டு தாழ்ந்தும் இருப்பதைப் பார்க்கும்போது, ''அமர்நீதியார் அடியார்களிடம் கொண்டுள்ள பக்தியும், அன்பும் உயர்ந்துள்ளது என்பதையும், அத்தகைய பக்திக்கு முன்னால் இறைவனின் சோதனைகூடச் சற்றுத் தாழ்ந்துதான் உள்ளது'' என்ற உண்மையை உணர்த்துவதுபோல் தோன்றியது.

மடத்திலிருக்கும் அனைவரும் இக்காட்சியைக் கண்டு வியந்து நின்றனர்.

தராசுத் தட்டின் மீது இறைவனால் வைக்கப்பட்டுள்ள கோவணத்தின் மகிமையை யார்தான் அறிய முடியும்? வேதத்தையல்லவா, அந்த வேத முதல்வன் தட்டின் மீது வைத்திருக்கின்றார்? ஈரேழு உலகமும் அதற்கு ஈடு இணையாகாதே! அன்பர்களின் அன்பிற்குத் தானே அது கட்டுப்படும்!

இறைவனின் இத்தகைய மாய ஜால வித்தையை உணரச் சக்தியற்ற தொண்டர் சித்தம் கலங்கினார். செய்வதறியாது திகைத்தார்.

தொண்டர் நல்லதொரு முடிவிற்கு வந்தார். பொன்னும் பொருளும், வெள்ளியும் வைரமும், நவமணித் திரளும் மற்றும் பலவகையான உலோகங்களையும் கொண்டுவந்து குவித்தார். தட்டுக்கள் சமமாகவில்லை. தம்மிடமுள்ள எல்லாப் பொருட்களையும் தராசு தட்டில் கொண்டுவந்து வைத்து மலைபோல் குவித்தார்.

இப்படியாக அவரிடமுள்ள பொருள்கள் அனைத்தும் ஒரு வழியாகத் தீர்ந்தது. இனிமேல் எஞ்சியிருப்பது தொண்டரின் குடும்பம் ஒன்றுதான்!

அமர்நீதியார் சற்றும் மன உறுதி தளரவில்லை. இறைவனை மனதிலே தியானித்தார்.

''ஐயனே! எம்மிடம் இருந்த பொருள்கள் அனைத்தும் தீர்ந்துவிட்டன. நானும், என் மனைவியும், குழந்தையும் தான் மிகுந்துள்ளோம். இந்தத் தராசு சமமான அளவு காட்ட, நாங்கள் தட்டில் உட்கார தேவரீர் இயைந்தருள வேண்டும்'' என்று வேண்டினார் நாயனார்.

பிறவிப் பெருங்கடலில் நின்றும் தம் தொண்டனைக் கரையேற்றும் பொருட்டு தராசில் குடும்பத்தோடு சேர்ந்து அமர அனுமதி கொடுத்தார் எம்பெருமான்.

அமர்நீதியாரும், அவரது மனைவியாரும், மகனும் அடியாரின் பாதங்களில் ஒருங்கே வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்தனர்.

''நாங்கள் திருவெண்ணீற்றில் உண்மையான பக்தியுடன் இதுகாறும் பிழை ஏதும் புரியாமல் வாழ்ந்து

வந்தோம் என்பது சத்தியமானால் இந்தத் தராசு சமமாக நிற்றல் வேண்டும்'' என்று கூறினார். திருநல்லூர் பெருமானைப் பணிந்தார். நமச்சிவாய நாமத்தை தியானித்தவாறு தட்டின் மீது ஏறி அமர்ந்தார்.

அவரைத் தொடர்ந்து மனைவியாரும், மகனும் பரமனை நினைத்த மனத்தோடு ஏறி அமர்ந்தனர். மூவரும் கண்களை மூடிக்கொண்டு, ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை மனத்தால் முறைப்படி ஓதினர்.

துலாக்கோலின் இரண்டு தட்டுகளும் சமமாக நின்றன. மூவரும் கண் திறந்தனர். அதற்குள் முக்கண்ணன் மாயமாய் மறைந்தார். அந்தணரைக் காணாது அனைவரும் பெருத்த வியப்பில் மூழ்கினர்.

அப்போது வானத்திலே தூய ஒளி பிரகாசித்தது. நீலகண்டப் பெருமான் உமாதேவியாருடன் விடையின் மீது காட்சி அளித்தார்.

விண்ணவர் கற்பக பூக்களை மழைபோல் பொழிய மறைகள் முரசுபோல் முழங்கின. வணிகரும் மனைவியாரும், மகனும் துலாத்தட்டில் மெய்ம்மறந்து இருந்தபடியே சிவநாமத்தை உச்சரித்துக் கொண்டே யிருந்தனர்.

இறைவனின் அருளினால் துலாத்தட்டு புட்பக விமானமாக மாறியது. அமர்நீதியார் குடும்பம் அப் புட்பக விமானத்தில் கைலயங்கிரியை அடைந்தது. அமர்நீதியார் இறைவனின் திருவடித்தாமரை நீழலிலே இன்புற்று வாழலானார்.

அல்லிமென் முல்லையந்தார் அமர்நீதிக்கு அடியேன்

8

திரு எறிபத்த நாயனார்

இமயத்தில் புலிக்கொடி ஏற்றிய கரிகாற் சோழன் முதல் அநபாயச் சோழன்வரை முடிசூட்டிக் கொள்ளும் சிறப்புக் கொண்டது கரூர்!

அவ்வூரில் மணி மண்டபங்களும், மாட மாளிகைகளும், கூட கோபுரங்களும் நிறைந்து விளங்கின. அமராவதி என்னும் வற்றாத நதி ஒன்றும் வளம் கொழிக்க ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அந்நதியின் இரு மருங்கிலும் பெருந்தவசிகள் ஆசிரமம் அமைத்து அருந்தவம் செய்து வந்தனர்.

இந்நகரத்தில் ஆனிலை என்னும் ஓர் ஆலயம் அமைந்திருந்தது. எம்பெருமானுக்கு பசுபதீசுரர் என்றும், ஆனிலையையுடைய மகாதேவர் என்றும் நாமங்கள் உண்டு.

இத்தலத்தில் எம்பெருமானைக் காமதேனு வழிபட்டமையால் இப்பெயர் ஏற்பட்டது என்பது வரலாறு.

ஆனிலைப் பெருமானை வழிபடும் அடியவர்கள் பலருள், எறிபத்தர் என்பவரும் ஒருவர். இவர் சிறந்த சிவ பக்தர். இவரது நெற்றியிலும், திருமேனியிலும், திருவெண்ணீறு எந்நேரமும் ஒளி வீசிக்கொண்டேயிருக்கும். ஜடா முடியிலும், கழுத்திலும், கைகளிலும், மார்பிலும் உருத்திராட்ச மாலைகள் எந்நேரமும் அணிந்திருப்பார்.

சிவனடியார்களுக்கு எவ்வித துயரமும் நேராவண்ணம் அவர்களைப் பாதுகாத்து வருவதைத் தமது குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தார். அடியார் அதற்காக எந்நேரமும் ஒரு மழுவை ஆயுதமாக வைத்துக் கொண்டிருப்பார்.

தம்மிடமுள்ள மழுவாயுதத்தினால் அடியார்களுக்கு இடர் செய்யும் பகைவர் மீது எறிந்து, அடியார்கள் துயரத்தைப் போக்குவார். இது காரணம் பற்றியே அவருக்கு எறி பக்தர் என்னும் திருநாமம் ஏற்பட்டது.

காலப்போக்கில் அவரது காரணப் பெயர் வழக்கிலே வேரூன்றி அவருடைய இயற்பெயர் மறைந்து போனது.

எறிபத்தர் பக்தியோடு நல்ல வீரத்தையும் பெற்றிருந்தார். அஞ்சா நெஞ்சம் கொண்டவர். கள்வர்க்கும் அஞ்சமாட்டார். நாட்டு மன்னனுக்கும் நடுங்க மாட்டார். அவர் பரமனுக்கும், பரமனது அன்பர்களுக்கும் மட்டும்தான் பயந்து வணங்கித் தலை குனிந்து நிற்பார்.

அவ்வூரில் இவரைப் போலவே ஆனிலை பெருமானிடம் பேரன்பு பூண்டிருந்த சிவகாமியாண்டார் என்றொரு பக்தர் இருந்தார். இவர் அந்தணர் குலத்தைச் சேர்ந்தவர். வயது முதிர்ந்தவர்.

முக்கண்ணனுக்கு, முத்துப்பனி தூங்கும் பூக்களால் மாலைகள் தொடுத்துச் சாத்தும் சிறந்த தொண்டினை தமக்கு விவரம் தெரிந்த நாள் முதற்கொண்டு தவறாது செய்து கொண்டிருந்தார்.

இச் சிவத்தொண்டர் வைகறையில் எழுவார்; தூய நீராடுவார்; நெற்றியிலும், மேனியிலும் திருவெண் ணீற்றை சிவாகம முறைப்படிப் பூசிக் கொள்வார்.

வாசனை மிகுந்த மலர்களைக் கொய்து வர நந்தனம் செல்வார்.

மலர் கொய்யும் பொழுது, பூக்களின் மீது மூச்சுக் காற்று படாமல் இருப்பதற்காக தமது வாயைத் துணியால் கட்டிக் கொள்வார்.

இவர் பஞ்சாட்சர மந்திரத்தை இடையறாது ஓதிய வண்ணம் மலரும் நிலையிலுள்ள வண்டுகள் தீண்டாத பூக்களை நிறையப் பறித்துக் கூடையில் நிரப்பிக் கொள்வார்.

எவ்வளவுதான் கூடை நிறையப் பூக்களைப் பறித்து நிரப்பிக் கொண்டபோதும், இவரது ஆசை மட்டும் ஒருபோதும் தணியவே தணியாது. இன்னும் நிரம்பப் பூக்கள் பறிக்க முடியவில்லையே என்ற ஏக்கம்தான் இவரது மனதிலே நிறைந்திருக்கும்.

இவ்வந்தணர் கையிலே ஒரு கழி வைத்திருப்பார். அக்கழியிலே பூக்கூடையை மாட்டிக் கொண்டு, திருக்கோயிலுக்குப் புறப்படுவார். மலர்களை மாலையாக்கி, மகாதேவனது அரவமணிந்த மேனியில் அழகுறச் சாத்தச் செய்வார்.

அன்றைய தினம் புரட்டாசித் திங்கள்! அஷ்டமிதிதி பசுபதீசுரருக்குத் திருவிழாவுங்கூட!

அதனால் நகரமெங்கும் வாழை மரங்களும், கமுகுகளும், தென்னங்குருத்துத் தோரணங்களும் விதவிதமான அலங்காரத்துடன் காட்சியளித்தன.

கடைகளும், வேடிக்கைப் பொருட் கூடங்களும் ஏராளமாக இருந்தன. மக்கள் கூட்டம் கடல் போல் வெளியூர்களிலெல்லாமிருந்து வந்து நிறைந்த வண்ண

மாகவே இருந்தன. கைலாசமே கருவூருக்கு வந்தது போன்ற எழிற்காட்சி!

அந்த அஷ்டமி தியன்று - வைகறைப்பொழுது வழக்கம் போல் சிவகாமியாண்டார் பூக்களைக் கூடையில் நிரப்பிக் கொண்டு மன நிறைவோடு ஆலயத்திற்குப் போய்க் கொண்டிருந்தார்.

அப்பொழுது அரண்மனைச் சேவகர்கள் அவ்வழியே பட்டத்து யானையை அமராவதி ஆற்றில் நீராட்டி அழைத்து வந்து கொண்டிருந்தனர்.

திடீரென்று பட்டத்து யானைக்கு எதனாலோ மதம் பிடித்துக் கொண்டது. யானை கட்டுக்கடங்காமல் ஓடத் தொடங்கியது.

திருவிழா பார்க்க வந்த மக்கள் அடித்துப் புடைத்துக் கொண்டு ஆளுக்கொரு பக்கமாக ஓட்டம் பிடித்தனர். யானை மீது இருந்த பாகன் அதனை அடக்க முயன்றான்; முடியவில்லை. யானையுடன் வந்த குத்துக்கோற் காவலர்கள்கூட, யானையை அடக்க முயற்சி செய்து தோல்வியைத்தான் அடைந்தனர். அவர்கள் தப்பித்ததே பெரும் பாடாகிவிட்டது.

அப்பொழுது அவ்வழியாக மலர்க் கூடையுடன் சிவகாமியாண்டார் ஆலயத்திற்குப் போய்க் கொண்டிருந் தார்.

மக்கள் அடித்துப் புடைத்துக் கொண்டு ஓடுவதையும், யானை மதம் பிடித்து ஓடிவருவதையும் கண்டு சிவகாமியாண்டார் பயந்து நடுங்கி, பூக்கூடையுடன் ஓட முயன்றார். அவரால் முடியவில்லை.

கூட்டம் கூட்டமாக மக்கள் பலர் ஓடிக்கொண்டே யிருந்தனர். அக் கூட்டத்தாரிடையே இவ்வந்தணர் சிக்கிக்

கொண்டார். அவரால் முடிந்தமட்டும் வேகமாக ஓடிப் பார்த்தார். அதற்குள் மதக்களிறு அவரை நெருங்கி விட்டது. அது தனது துதிக்கையால் சிவகாமியாண்டார் தோளில் பிடித்திருந்த பூக்கூடையைக் கழியோடு பற்றி இழுத்து வீதியில் சிதறிவிட்டு அவரை மட்டும் ஒன்றும் செய்யாமல் விட்டுவிட்டு ஓடியது.

''சிவதா! சிவதா'' என்று பசுபதிநாதரைத் துதித்தார் அடியார். அவருக்குக் கோபம் மேலிட்டது. நிலத்தில் கிடந்த கழியை எடுத்துக்கொண்டு யானையை அடிக்க அதன் பின்னால் ஓடினார். யானை அதற்குள் வெகு தூரம் ஓடிவிட்டது.

''எம்பெருமானே ஓலம்! புலித் தோல்தனைப் பொன்னாற் மேனிதனில் போர்த்தவனே ஓலம்!! உமது பொற் பாதங்களில் சாத்திக் களிக்கக் கொண்டு வந்த புத்தம் புது மலர்களை இக்களிறு அநியாயமாக நிலத்தில் கூடையோடு கொட்டிக் கெடுத்து விட்டதே! இறைவா! நான் என்செய்வேன்! மகாதேவா! சாம்பசிவா! தயாபரா! பசுபதீசுரா! ஆனிலைப் பெருமானே! ஓலம்!! ஓலம்!! ஐயனே! இனியும் என் உயிர் தங்குவது முறையல்லவே! சிவதா! சிவதா! ஓலம்! ஓலம்!''

சிவகாமியாண்டார் ஓலமிட்டவாறு சின்னக் குழந்தை போல் அழுது கொண்டேயிருந்தார்.

இந்த சமயத்தில், அவ்வழியே வந்து கொண்டிருந்தார் எறிபத்தர். அவரது காதுகளில் அந்தணரின் ஓலக்குரல் வீழ்ந்தது. அவர் வேகமாக ஓடிவந்து சிவகாமி யாண்டாரை அணுகி, நடந்த விவரத்தைப் பற்றிக் கேட்டார்.

அந்தணர் நடந்தவற்றை எல்லாம் ஒன்று விடாமல் விளக்கமாகக் கூறினார்.

அந்தணர் மொழிந்ததைக் கேட்டு, சினங்கொண்டு கொதிப்புற்ற எறிபத்தரின் கண்கள் கனலாக மாறின. தோள்மீது இருந்த கோடாரியைக் கையிலே தூக்கிப் பிடித்தார்.

''சிவனடியார்களுக்கு வழி வழியாகப் பகையாக இருப்பது யானை ஒன்றுதான்! அதனை இப்பொழுதே கொன்று வீழ்த்துகிறேன்'' என்று சூளுரைத்தார். பட்டத்து யானை சென்ற திசை நோக்கி ஓடினார்!

இவர் சீறி எழுந்த காட்சி பெருங்காற்றும், வெந்தணலும் கலந்து பொங்கி எழுந்தது போல் இருந்தது!

மத யானை ஓடிக்கொண்டிருந்தது. எறிபத்தர் வேகமாக ஓடிச்சென்று யானையின் முன்னால் நின்றார். யானையைக் கொல்ல, சிங்கம் போல் பாய்ந்தார்.

அவ்வளவுதான்! யானை, எறிபத்தரை நோக்கி, துதிக்கையைத் தூக்கிய வண்ணம் பாய்ந்தது. எறிபத்தர் கோபாவேசத்துடன், கோடாரியை எடுத்து பலமாக வீசி பூக்கூடையைப் பற்றி இழுத்த துதிக்கையைத் துண்டு பட்டுக் கீழே விழுமாறு செய்தார்.

மதக்களிறு இடி இடிப்பது போல் பயங்கரமாக பிளிறிக்கொண்டு நிலத்தில் வீழ்ந்து மடிந்தது. யானைக்கு ஏற்பட்ட நிலை கண்டு யானைப் பாகன் கதிகலங்கிப் போனான். யானையைக் காண அருகே சென்றான். யானை முன்னால் கோடரியும் கையுமாக நிற்கும் எறிபத்தரைக் கண்டான்.

எறிபத்தருக்குக் கோபம் தணியவில்லை. ருத்ரமூர்த்தி போல் காட்சி அளித்தார்.

யானையருகே விரைந்து வந்து கொண்டிருந்த யானைப் பாகனையும் குத்துக்கோற்காரனையும் கண்டார்.

அவர்களைப் பார்த்து, ஆத்திரத்துடன், ''மதக்களிற்றை அடக்க முடியாமல் தொண்டருக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்த உங்களை சும்மா விடுவதா? ஆணவக்காரர்களே! யானையைவிடக் கேவலமானவர்களே! உங்களை என்ன செய்கிறேன் பாருங்கள்!'' என்று கனல் தெறிக்கப் பேசினார். கோடாரியால் ஐவரையும் வெட்டி வீழ்த்தினார்.

இந்த இடத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சி அனைத்தையும் மன்னர்க்கு அறிவிக்கப் பலர் ஓடினர்! பட்டத்து யானை வெட்டுண்டதையும், அதைத் தொடர்ந்து ஐவர் கொல்லப்பட்டதையும் மன்னர்க்கு அறிவித்தனர்.

இச்செய்தியைக் கேட்டு மன்னர் புகழ்ச்சோழர் மனம் பதறிப் போனார். அவரது கோபம் எல்லை மீறியது. அக்கணமே மன்னர் எறிபத்தரைப் பழிவாங்கப் புறப்பட்டார். அவர் பின்னால் படையும் மடை திறந்த வெள்ளம்போல் திரண்டது.

அணி, தேர், புரவி, ஆட்பெரும் படைகள் சங்கு, காளம், பேரிகை முதலான போர் சின்னங்கள் ஒலி எழுப்ப, அணிவகுத்து புறப்பட்டன. வீரர்கள் வேல், வாள், சக்கரம், மழு, சூலம் முதலிய ஆயுதங்களுடன் ஆர்ப்பரித்து எழுந்தனர்.

மன்னர் புரவியில் வேகமாக கொலைக்களத்திற்கு வந்தார்! படையைச் சற்று தொலைவில் நிறுத்தி வைத்துவிட்டுப் பட்டத்து யானை இறந்து கிடக்கும் இடத்திற்கு புரவியில் அமர்ந்து சென்றார்.

பட்டத்து யானையும் குத்துகோற்காரனும், யானைப் பாகனும் கொலையுண்டு கிடப்பது கண்டு மனம் கலங்கிய மன்னர், அவர்கள் பக்கத்தில் கோடாரியும் கையுமாக கோபத்தோடு நின்று கொண்டிருக்கும் எறிபத்தரையும் பார்த்தார்.

நெற்றியிலே திருநீறு! மேனியிலே திருநீறு! தலையிலே, கையிலே, கழுத்திலே உருத்திராட்ச மாலைகள். இப்படியாக சிவக்கோலத்துடன் நின்று கொண்டிருக்கும் எறிபத்தரைப் பார்த்ததும் மன்னருக்கு எதுவுமே சரியாக விளங்கவில்லை.

மன்னர் அவரைத் திருத்தொண்டராக எண்ணினாரே தவிர, கொலைகாரராக மட்டும் எண்ணவே இல்லை!

அரசர் அங்கு கூடியிருந்த மக்களிடம், ''இக்கொலை களைச் செய்தது யார்?'' என்று கேட்டார். அனைவரும்

எறிபத்தரைச் சுட்டிக்காட்டி ''வேந்தே! இவர்தான் இக்கொலைகளைச் செய்தவர்'' என்றனர்.

வீரக்கனல் அணிந்து வெண்புரவி மீது அமர்ந்திருந்த புகழ்ச்சோழர் வியப்பு மேலிட, எறிபத்தரைப் பார்த்தார்.

வீரமும் கோபமும் நிறைந்திருக்கும் அவ்வடியாரது கருணை முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்த மன்னருக்கு, ''இத்தகைய கொலைகளைச் செய்யும் அளவிற்கு இத்தொண்டருக்குக் கோபம் வரவேண்டு மாயின் பட்டத்து யானை எவ்வளவு பெரும் தவறு செய்ததோ! இல்லாவிடில் இத்திருத்தொண்டர் எதற்காக இச்செயல்களைச் செய்யப் போகிறார்?'' என்பதனை ஊகித்துணர்ந்தார்.

அரசர் குதிரையை விட்டுக் கீழே இறங்கினார். எறிபத்தர் முன்னால் சென்று அவரை வணங்கினார்.

''சுவாமி! இங்கு நடந்தவற்றைப் பற்றி அடியேன் எதுவும் சரியாக அறிந்திலேன். உங்கள் முகத்தைப் பார்த்ததும்தான் உண்மை புரிகிறது; தங்கள் திருவுள்ளம் வருந்தும்படியான செயல் ஒன்று இங்கு நடந்துள்ளது என்று. ஐயனே! நடந்த தவற்றுக்குப் பாகனையும், யானையையும் தண்டித்தது போதுமா? அருள்கூர்ந்து உத்தரவிடுங்கள்'' என்று பணிவுடன் கேட்டார்.

''மன்ன! மதக்களிற்றையும், பாகனையும், குத்துக் கோற்காரனையும் கொன்றேன். அதற்கெல்லாம் காரணம் என்ன தெரியுமா? பட்டத்து யானை இறைவனுக்குப் பூச்சுமந்து சென்ற சிவகாமியாண்டார் என்னும் அந்தணரின் கையிலிருந்த மலர்க்கூடையைப் பிடித்து இழுத்து நிலத்தில் கொட்டி நாசப்படுத்தியது. இத்தகைய தகாத செயலைப் பட்டத்து யானை செய்வதற்குக் காரணமாக இருந்த மற்றவர்களையும் கொன்றேன்!''

எறிபத்தர் சொன்னதைக் கேட்டு மன்னர் மேலும் வருந்தினார். பக்தியோடும், பயத்தோடும் மீண்டும் அந்த அடியாரை வணங்கினார். மன்னர் மனதில் தம் மீது ஏதோ ஒரு பெரும் பழி வீழ்ந்துவிட்டது போன்ற பெரும் சுமை ஏற்பட்டது. அவருக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை.

''பட்டத்து யானை என்னுடையது. அது செய்த தவற்றிற்கு நான்தான் காரணம். தங்களைப் போன்ற சிவனருட் தொண்டர்களுக்குத் தாங்க முடியாத அளவிற்குக் கோபத்தையும், வேதனையையும் ஏற்படுத்துமாறு நடந்து கொண்ட நான் இனியும், இந்நில உலகில் இருந்து என்ன பயன்? நானும் தங்களால் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவன்தான். ஐயன் தயவு செய்து என்னையும் இவ்வாளால் தண்டியுங்கள்'' என்று கூறிய அரசர் தம்மிடமுள்ள உடைவாளைக் கழற்றி அடியாரிடம் நீட்டினார்.

மன்னரின் மொழி கேட்டு திருவெண்ணீற்று அன்பர் சித்தம் கலங்கினார். அவரது கையில் இருந்த மழு, அவரையறியாமலேயே, நழுவிக் கீழே விழுந்தது.

மன்னரின் ஈடு இணையற்ற உத்தமமான அன்பிற்கு முன்னால் தம் பக்தி எம்மாத்திரம் என்று எண்ணி, நிலை தடுமாறிய எறிபத்தர், சட்டென்று உடைவாளை மன்னரிடம் இருந்து எடுத்துக் கொண்டார்.

''எறிபத்தர், தன்னையும் கொலை செய்வதற்காக வேண்டித்தான் உடைவாளைப் பெற்றுக் கொண்டார்!'' என்று தமக்குள் ஒரு முடிவிற்கு வந்த மன்னர், எறிபத்தரைப் பார்த்து, ''ஐயனே! நான் செய்த பிழை என்னை விட்டு நீங்கியது'' என்று கூறித் தலைவணங்கி நின்றார்.

மன்னரின் ஒவ்வொரு செயலையும் பார்த்து மனம் பதறிப்போனார் எறிபத்தர். அவரது தசை எல்லாம் ஒடுங்க, ''செய்வது யாது?'' என்று கலங்கி நின்றார். அவரது உள்ளத்தில் இனம் தெரியாத ஒருவித உணர்ச்சி வெள்ளப் பிரவாகம் போல் ஓடியது!

'ஐயையோ! எவ்வளவு தவறான செயல்களைச் செய்துவிட்டோம். சமன் செய்து சீர் தூக்குவது போல், நேர்மை குன்றாது ஆட்சி புரியும் மன்னனின் மாண்பினை உணராது போனேனே! உயர்ந்த பண்பும், பக்தியும் கொண்டுள்ள தொண்டருக்குத் துரோகம் செய்து விட்டேனே!

திருவெண்ணீற்றுக்குத் தம் உயிரையே இழக்கத் துணிந்த இந்த பக்தனுக்கா எனது பாதகம்! இஃது அடுக்கவே அடுக்காது. இவர் அரசர் அல்ல, அடியார் களின் அன்பர். இவரது பட்டத்து யானையையும் மற்றவர்களையும் கொலை செய்தேனே!

கொற்றவனாக இருந்தும் எனது கொலை பாதகத்திற்குச் சற்றும் தண்டனை கொடுக்க எண்ணாது தம்மையும் அல்லவா மாய்த்துக் கொள்ளப் பார்க்கிறார். இவர் அருள் வடிவமானவர்! அன்பின் திருவுருவ மானவர்! அகிலமே போற்றுதற்குரிய திரு அவதாரச் செம்மல்! அரனாருக்கும், அவரது அடியார்களுக்கும் உண்மையிலேயே துரோகம் செய்தவன் நானேதான்! நான் உலகில் வாழவே கூடாது. மடியவேண்டியவன்.'

இவ்வாறெல்லாம் தமக்குள் எண்ணிப் புண்பட்ட எறிபத்தர், கையிலிருந்த உடைவாளால் தம் கழுத்திலே வைத்து அறுத்துக் கொள்ளப் போனார்.

எறிபத்தரின் செயல் கண்டு திடுக்கிட்டுப் போன மன்னவர் ''கற்றறிந்த அறிவுச் செம்மலே! என்ன காரியம்

செய்யத் துணிந்தீர்கள்? இது கொடுமை, கொடுமை'' என்று கூறியவாறே, அவரது கையிலிருந்த உடைவாளை பற்றிக் கொண்டார்.

அவ்வமயம் அனைவரும் வியக்குமாறு விண்ணிலே பொன்னொளி பிறந்தது. எம்பெருமானின் திருவருளி னால் அசரீரி வாக்கு மண்ணில் இருந்தோர் கேட்கும் வண்ணம் எழுந்தது.

''அன்பிற் சிறந்தவர்களே! உங்களுடைய தொண்டின் பெருமையை உலகெல்லாம் அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டே இன்றைக்கு இவை அனைத்தும் நடந்தன.''

இறைவனின் தெய்வ வாக்கைக் கேட்டு எறிபத்த நாயனாரும், மன்னரும் இறைவனைத் தியானித்தபடியே நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்கினர்.

இறைவனின் திருவருளால் இறந்த உயிர்கள் அனைத்தும் உயிர் பெற்றன. அதுபோலவே சிவகாமி யாண்டார், பூக்கூடையிலும் பூக்கள் தானாகவே நிறைந்திருந்தன. சிவகாமியாண்டார் எம்பெருமானின் திருவருளை நினைத்து மகிழ்ந்தவாறே, ஆனிலை அப்பரை வழிபடப் புறப்பட்டார்.

இந்நிகழ்ச்சி மன்னரையும், எறிபத்த நாயனாரையும் நண்பர்களாக்கியது.

எறிபத்தர் வாள் களைந்து, சோழமன்னரின் தாள் பணிந்தார். சோழரும் அவரது அடி வீழ்ந்து வணங்கினார். சோழமன்னர், பட்டத்து யானை மீதேறி அரண்மனைக்குப் புறப்பட்டார்.

எறிபத்த நாயனார், நிலவுலகில் நெடுங்காலம் வாழ்ந்து திருத்தொண்டுகள் பல புரிந்தார். இறுதியில் எம்பெருமானுடைய சிவகணத் தலைவராகிப் பேரின்ப

வீட்டில் வாழ்ந்தார். அதுபோலவே புகழ்ச் சோழனும் சிறப்புடன் ஆட்சி புரிந்து பேரின்ப வீடு கண்டான்.

சிவகாமியாண்டாரும் பரமனுக்குத் திருத்துழாய்க் கைங்கரியம் செய்து பூவுலகில் பல்லாண்டு காலம் வாழ்ந்து பிறவாப் பெருவாழ்வு பெற்றார்.

வேல்நம்பி எறிபத்தர் அடியார்க்கும் அடியேன்

9

திரு ஏனாதிநாத நாயனார்

ஏயினனூர் என்பது சோழவள நாட்டிலுள்ள பல்வளம் நிறைந்த சிற்றூர்.

இத்தலத்தில் ஈழவர்குலச் சான்றோர் மரபில் தோன்றிய உத்தமரே ஏனாதிநாதர் என்பவர். இவர் மிகுந்த சான்றாண்மை உள்ளவர். திருவெண்ணீற்றுப் பக்தியில் சற்றும் குறையாதவர். மெய்ப்பொருள் நாயனாரைப் போலவே, திருநீறு அணிந்தவர் யாவரேயாயினும், அவர்களைச் சிவமாகப் பார்த்து வணங்கி வழிபடுவார்.

பகைவர் மேனியில் திருவெண்ணீற்றின் ஒளியைக் கண்டுவிட்டால் போதும், உடனே பகைமையை மறந்து

அவரை வணங்கி வழிபடுவார். இதனால் இவர் பகைவரும் போற்றும்படியான நல்லொழுக்கத்தில் தலைசிறந்து விளங்கினார்.

இப்பெரியார் சோழ மன்னன் படையில் ஒரு காலத்தில் சேனாதிபதியாக இருந்தவர்களின் சந்ததியில் தோன்றியவர். இப்பெரியார் வாட் பயிற்சிப் பள்ளி ஒன்றை நடத்தி வந்தார்.

இவரிடம் நல்ல வீரமும், வாட் பயிற்சி அளிக்கும் முறையும் இருந்ததால் இவரிடம், வாட் பயிற்சி பெற மாணவர்கள் நிறைய வந்து சேர்ந்த வண்ணமாகவே இருந்தனர். வாட் பயிற்சி மூலம் கிடைத்த வருவாயை யெல்லாம் சிவனடியார்களுக்கே செலவு செய்தார்.

இறைவன் படைப்பில், கருணை உள்ளம் கொண்ட வெள்ளை மனம் படைத்தவர்களுக்கும் பகைவர்கள் இருக்கத்தானே செய்கின்றனர்.

பாரெல்லாம் பால் பொழியும் தண் நிலவையும் கிரகணம் வந்து விழுங்குவதுபோல், ஏனாதிநாதரையும், பகைவன் ஒருவன் சூழ்ச்சியால் வெல்லத்தான் கருதினான்.

அவ்வூரில் அதிசூரன் என்று ஒருவன் இருந்தான். இவனும் வாட் பயிற்சி கூடம் ஒன்றை அமைத்து மாணவர்களுக்குப் பயிற்சி அளித்து வந்தான்.

தொழில் நுட்பத்தில் ஏனாதிநாதரைவிட மிக மிகக் குறைந்தவன். அதனால், அதிசூரனிடம் ஆரம்பகாலத்தில் அறியாமல் வந்து சேர்ந்த ஒருசில மாணாக்கர்கள் கூட விவரம் தெரிந்ததும் விலகத் தொடங்கினர்.

இதனால் ஏனாதிநாதரிடம், ஏராளமான மாணவர்கள் பயிற்சி பெற்று விளங்க, அதிசூரனிடம் ஒன்றிரண்டு

மாணவர்கள்கூட பயிற்சி பெற வருவதே கஷ்டமாகி விட்டது. இதனால் அதிசூரனது வருவாய் குறைந்தது.

முத்துச்சிப்பி முன்னால், வெத்துச்சிப்பி மதிப்பிழந்து தூக்கி எறியப்படுவது போல், ஏனாதிநாதர் முன்னால் எல்லாவகையிலும் மதிப்பிழந்து போனான் அதிசூரன்! அதிசூரன், ஏனாதிநாதரிடம் அழுக்காறு கொண்டு பகைமை பாராட்டினான்.

அழுக்காறு, அவா, சினம், இன் சொல் ஆகிய தீய குணங்களை கொண்டிருந்த அதிசூரன், அன்பு, அடக்கம், பக்தி, பொறுமை, இன்சொல் ஆகிய உயர் குணங்களைக் கொண்ட ஏனாதிநாதரை எதிர்த்துப் போர் புரிந்து அவருடைய தொழில் உரிமையைக் கைப்பற்ற சங்கல்பம் பூண்டான்.

ஒருநாள், தன் சுற்றத்தாரையும் சில போர் வீரர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு, நாயனாரின் வீட்டை வந்தடைந்தான்.

சிங்கத்தின் குகை முன்னால் சிறு நரி ஊளையிடுவது போல், வீரம் படைத்த ஏனாதிநாதர் முன்னால் கோழை மனம் கொண்ட அதிசூரன் போர்ப்பரணி எழுப்பினான்.

''ஏனாதிநாதரே! ஒரே ஊரில் இரண்டு பயிற்சிக் கூடம் எதற்கு? அதிலும் இரண்டு ஆசிரியர்கள்தான் எதற்கு? இவ்வூரில் வாட்பயிற்சி ஆசானாக இருப்பதற்குரிய தகுதியும், திறமையும் யாருக்கு உண்டு என்பதை ஊரறியச் செய்ய, நாம் உரிமைப் போர் புரிவோம். துணிவிருந்தால் போர் செய்ய வருக'' என்று ஊளையிட்டான்.

அதிசூரனின் சவாலைக் கேட்டு ஏனாதிநாதர் சிங்கம் போல் கிளர்ந்தெழுந்தார்.

''உனக்கு இம்முறையே தக்கது என்று தோன்றினால் அவ்வாறே போர் புரிவோம். நானும் அதற்கு இசைகிறேன்'' என்றார்.

இருவர் பக்கமும் படைவீரர்கள் சேர்ந்தனர். நகரின் வெளியிடத்தில் இருவர் படைகளும் போர் செய்வதற்கு வந்து குவிந்தன.

அதிசூரன் உள்ளத்தில் பகைமை உணர்ச்சி இருந்துகொண்டே இருந்தது!

போரும் ஆரம்பமானது!

அணிவகுத்து நின்ற இருதிறத்து வில்வீரர்களும், வாள் வீரர்களும், பயங்கரமாகத் தத்தம் உயிர்களைத் துச்சமாக மதித்துப் போர் புரிந்தனர்.

வாள் பிடித்த கைகளும், வேல் பிடித்த கைகளும், வில் பிடித்த கைகளும் அறுபட்டு விழுந்தன. சிரசுகள் துண்டிக்கப்பட்டு உருண்டன. வீரர்கள் மார்பகங்களை வேல்கள் துளைத்துச் சென்றன.

வீரக்கழல்கள் அறுபட்டு ரத்தத்தில் தோய்ந்தன. தாள்களும், தோள்களும் புண்பட்டன. இரத்தம் சிந்தின. வெளி வந்த குடல்களில் உடல்கள் பின்னிப்பிணைந்தன.

அதிசூரன் படை வன்மையாக முறியடிக்கப்பட்டது. போரில் தலைப்பட்ட பகைவர் யாவரும் கொலை செய்யப்பட்டனர்.

போர்க்களத்தில் போர் புரிந்து மடியாதோர், ஞான உணர்வு வந்தபோது, இதயத்திலுள்ள பற்று, பாசங்கள் மறைவது போல் போர்க்களத்தை விட்டு ஓடினர்.

ஏனாதிநாதர் வீரத்திற்கு முன்னால் நிற்க முடியாது புறமுதுகு காட்டி ஓடினான் அதிசூரன். வெற்றிவாகை சூடித் திரும்பினார் ஏனாதிநாதர்.

நாட்கள் பல கடந்தன. அதிசூரன் உள்ளத்தில் பகைமை உணர்ச்சி வளர்ந்து கொண்டே இருந்தது! அதிசூரன் நேர் பாதையில் நாயனாரை வெல்ல முடியாது என்பதை உணர்ந்து சூழ்ச்சியால் கொல்லக் கருதினான். அதற்காக வேண்டி மற்றொரு சந்தர்ப்பத்தை உருவாக்க முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தான்.

ஒருநாள் அதிசூரன், ஏவலாளன் ஒருவனை ஏனாதி நாதரிடம் அனுப்பினான். தன்னோடு வேறோரிடத்திலே தனித்து நின்று போர் புரியலாம் என்றும் வீணாகப் பெரும் படை திரட்டிப் போர் புரிந்து எதற்குப் பல உயிர்ச் சேதத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்றும் தனது வஞ்சக முடிவைச் சொல்லி அனுப்பினான். அவனது அந்த முடிவிற்கும் ஏனாதிநாதர் சம்மதித்தார்.

அதன் பிறகு அதிசூரன் சண்டை போடுவதற்கான நாள் குறித்து நேரம் கணித்து இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து ஏனாதிநாதருக்குச் சேதியும் சொல்லி அனுப்பினான். அதற்கும் அவர் சம்மதித்தார்.

குறித்த நாளும் வந்தது!

அதிசூரன் வஞ்சனையால் வெல்லத்தக்க சூழ்ச்சி செய்தான். போருக்குப் புறப்படும் முன் நெற்றியிலும், உடம்பிலும் திருநீற்றைப் பூசிக் கொண்டான். வாளும் கேடயமும் எடுத்துக் கொண்டான். தனது நெற்றியும், உடம்பும் தெரியாதவாறு கவசத்தாலும், கேடயத்தாலும் மறைத்துக் கொண்டான்.

போர் புரிய வேண்டிய இடத்திற்குச் சென்றான். அங்கே ஏனாதிநாதர் அதிசூரனை எதிர்பார்த்து நின்று கொண்டிருந்தார்.

அதிசூரன் கேடயத்தால், தன் முகத்தை மறைத்த வண்ணமாகவே நாயனாருக்கு முன் சென்றான்.

இருவரும் போர் புரியத் தொடங்கினர். புலியைப் போல் பாய்ந்து, பாய்ந்து சண்டை செய்தார் ஏனாதிநாதர். பூனைபோல் பதுங்கி, பதுங்கி அவரது வாள் வீச்சிற்கு ஒதுங்கி, ஒதுங்கிச் சண்டை செய்தான் அதிசூரன்.

ஏனாதிநாதர் வாளைச் சுழற்றி பயங்கரமாகப் போர் புரிந்தார். அதிசூரனின் உயிர் ஒவ்வொரு கணமும் ஆபத்தை எதிர்நோக்கியிருந்தது.

ஏனாதிநாதர் கைகளிலே சுழன்று கொண்டிருந்த வாள், அதிசூரனின் உடலைக் கிழித்துக் கொல்ல நெருங்கி வருகின்ற தருணத்தில், அதிசூரன் தன் உடலை மறைத்துக் கொண்டிருந்த கவசத்தையும், கேடயத்தையும் விலக்கினான்.

வெண்ணீறு அணிந்த அதிசூரனின் நெற்றியைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டார் நாயனார். அவர் கைகள் தளர்ந்தன.

வீரம் பக்திக்கு அடிமையானது. அவரது வாளின் கூர்மை திருவெண்ணீற்றுக்கு முன்னால் மழுங்கிப் போனது.

''ஆ! கெட்டேன்! பகைவன் என்று போரிட வந்தேனே! சிவத்தொண்டராக அல்லவா தெரிகிறார். இத்தனை நாளாக ஒருபொழுதும் இவருடைய நெற்றியில் காணாத திருவெண்ணீற்றின் பொலிவினை இன்று காண்கிறேனே! இவர் சிவத்தொண்டரே தான்.

இவரோடு, இனியும் போரிடுவது தகாத செயல் ஆகும். உண்மையை உணராமல் எவ்வளவு பெரும் பாவம் செய்ய இருந்தேன்! என் பிழையை எம்பெருமான் தான் பொறுத்தருள வேண்டும். இனிமேல் நான் இவருடைய உள்ளக் குறிப்பின் வழியே நிற்பேன்''

என்று திருவுள்ளங்கொண்ட ஏனாதிநாத நாயனார், தம் கையிலிருந்த வாளையும், கேடயத்தையும் கீழே போட எண்ணினார்.

அத்தருணத்தில், நாயனாருக்கு வேறொரு எண்ணமும் பிறந்தது. ''நாம் ஆயுதங்களைக் கீழே போடுவது இவ்வடியாரை அவமதிப்பது போலாகும். நிராயுத பாணியைக் கொன்றார் என்ற இழிவுப் பெயர் இவருக்கு வந்துவிடும்! அத்தகைய அபகீர்த்தி இவருக்கு ஏற்படாவண்ணம் இறுதிவரை நான் ஆயுதத்துடனே இவரை எதிர்த்து நிற்பதுபோல் பாசாங்கு செய்வேன்'' என்று எண்ணியபடியே வாளையும், கேடயத்தையும் தாங்கி, எதிர்த்துப் போர் செய்வது போல் பாவனை செய்து கொண்டிருந்தார்.

பின்னர்ச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? அவர் முன்னே நின்ற கொடிய பாதகனும், தன் கருத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டான். ஏனாதிநாதர் ஆவி பிரிந்தது. அதிசூரனும் ஓடி ஒளிந்தான்.

ஆகாயத்தில் பேரொளி தெரிந்த்து!

எம்பெருமான் உமையாளுடன் விடை மேல் எழுந் தருளினார். ஏனாதிநாத நாயனாரை உயிர் பெற்றெழச் செய்தார். நாயனார் நிலமதில் வீழ்ந்து, இறைவனை வணங்கி நின்றார்.

பகைவனது வாளால் உலகப்பற்று பாசம், பந்தம் ஆகிய எல்லாத் தொடர்புகளையும் அறுத்துக்கொண்ட ஏனாதிநாத நாயனாருக்கு பேரின்ப வாழ்வை அளிப்பதற்கென்றே இவ்வளவு பெரிய சோதனையை நடத்திய எம்பெருமான், ''நீ நம்மை விட்டுப் பிரியாதிருக்கும் பெரு வாழ்வினைப் பெறுவாயாக'' என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

திருவெண்ணீறு அருள்மயமானது. எம்பெருமானின் திருமேனியல் எந்நேரமும் பிரகாசித்துக் கொண்டே இருக்கும் திருநீறு அணிவதால் மனிதர்க்கு அமர வாழ்வு கிட்டும். உய்யும் வழிக்கு உயர்ந்த மார்க்கம் பிறக்கும்.

இத்தகைய திருவெண்ணீற்றின் பெருமையை உணர்ந்திருந்த நாயனார், திருவெண்ணீற்றுக்கும், வெண்ணீறு அணிந்த அன்பர்க்கும் காட்டிவந்த பேரன்பைத்தான் என்னென்பது?

ஏனாதி நாதன்றன் அடியார்க்கும் அடியேன்

10

திரு கண்ணப்ப நாயனார்

உடுப்பூர் என்பது பூம்பொழில்களும், புத்தம் புது மலர்ச்சோலைகளும் சூழ்ந்த மலைவள மிக்கப் பொத்தப்பி நாட்டிலுள்ள சிற்றூர்.

இத்தலத்தைச் சுற்றி ஓங்கி உயர்ந்த மலைகள் சூழ்ந்திருந்தன. யானைத் தந்தங்களை வேலியாகக் கொண்டதும், பெரிய மதில் அரண்களையும் உடையதுமான இவ்வூர் வேடர்களின் தனி நாடாய்த் திகழ்ந்தது.

இவர்கள் மறவர் குலத்திற்கு ஏற்ப வேட்டையாடு வதில் வல்லவர்களாக இருந்தனர். தோலுடை தரித்து, ஊனை உண்டு, கொடுந்தொழில் புரியும் இவ்வேடர் குலத்திற்குத் தலைவனாக இருந்தவன்தான் நாகன். இவனது மனைவி தத்தை என்பவள்.

வாள் வலிமையும், தோள் வலிமையும் ஒருங்கே பெற்ற நாகன், குற்றம் புரிவதையே தொழிலாகக் கொண்டவன்.

அம்மறக்குடி மங்கையும் கணவனைப் போலவே வீரமும், வலிமையும் கொண்டு, பெண் சிங்கம் போலிருந்தாள். இருவரும் பல்வகைச் சிறப்புக்க ளோடும் வாழ்ந்து வந்தனரே தவிர, அவர்களுக்கு மன நிம்மதியில்லை.

நாகனுக்கும், தத்தைக்கும் திருமணமாகிப் பல காலமாகியும் மக்கட்பேறு இல்லை. அதற்காக இருவரும் பக்தர்கள் குறை தீர்க்கும் எல்லாம்வல்ல முருகக் கடவுளைப் பல வழிகளில் அனுதினமும் வழிபட்டு வந்தனர்.

இவர்களது இடையறாத பக்திக்கு சுந்தரக் கடவுளும் கருணைக் காட்டினார். குன்றுகள் தோறும் குடியிருக்கும் குமரவேள், நாகனுக்கும், தத்தைக்குக் குழந்தைச் செல்வத்தை அருளினார். முருகப் பெருமானின் திருவருளால் மறவர்குடி மங்காது விளங்க, தத்தை ஒரு ஆண் மகவை ஈன்றெடுத்து மகிழ்ந்தாள்.

பிறக்கும்போதே குழந்தையைக் கைகளில் தூக்க முடியாத அளவிற்குத் திண்ணமாய் இருந்ததால் அவர்கள் அக்குழந்தைக்கு திண்ணன் என்று சிறப்புப் பெயர் வைத்தனர். வேடர்கள் அனைவரும் மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்கி ஆரவாரித்தனர்.

புலிக்குட்டிபோல் வீரத்தோடு பிறந்த திண்ணன் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளரலானான்.

வேடர் குல முறைமைக்கு ஏற்ப உரிய பருவத்தில் திண்ணன் வில் வித்தையை முறையோடு பயின்று, உரிய காலத்தில் வல்லவனாக விளங்கினான்.

பிரபஞ்சம் திண்ணனைப் பதினாறு பிராயம் நிரம்பப் பெற்ற வாலிபனாக்கியது.

முதுமையை அடைந்த நாகன், தலைமைப் பதவிக்குத் தன் மகனை மாற்ற எண்ணி அதனை வேடர்களிடம் தெரிவித்தான். அவர்களும் நாகனின் விருப்பப்படியே திண்ணனைத் தலைவனாக ஏற்றுக்கொள்ள இசைந்தனர். திண்ணனாரும் வேடர்களுக்கு ஈடு இணையற்ற வீரத்தலைவர் ஆனார்.

உள்ளமும், உடலும் பூரித்துப்போன நாகன், தேவதைகளுக்குப் பூசை செய்யும் தேவராட்டியை வரவழைத்து குல வழக்கத்திற்கு ஏற்பத் தேவதை களுக்குப் பூஜை செய்யுமாறு கட்டளையிட்டான்.

தேவராட்டி வழிபாடு செய்து, ''திண்ணன் தந்தையினும் மேம்பட்டவனாய் விளங்குவான்'' என்று ஆசி கூறினாள்.

ஒருநாள் குல வழக்கப்படி வேட்டைக்குப் புறப்பட எண்ணினார் திண்ணனார். இறைவழிபாட்டை முடித்துக் கொண்டு மற்றவர்களோடு வேட்டைக்குப் புறப்பட்டார். மேகம் போல் வேடர் கூட்டம் சூழ, திண்ணனார் வேட்டையாடக் காட்டிற்குள் புகுந்தார்.

குகைவிட்டுக் கிளம்பும் கொடும் புலியைப்போல் திண்ணனார் வேட்டையாடத் தொடங்கினார்.

பறவைகளும், கொம்புகளும் பெரு முழக்கமிட்டன. வேடர்கள் வாயால் சீழ்க்கையடித்தனர். கைகளைத் தட்டி ஓசை எழுப்பினர்.

வேடர்களின் ஆர்ப்பாட்டத்தில் காடே அதிர்ந்தது. சிங்கங்கள் கர்ஜித்து வந்து, வேடர்களின் குத்தீட்டி களுக்குப் பலியாயின.

பாய்ந்து வந்து புலிகள் அம்பினால் தாக்கப்பட்டு உயிர் நீத்தன. துள்ளித் துள்ளி வந்த மான்கள் பல மடிந்து வீழ்ந்தன. மற்றும் பல வனவிலங்குகளும் வேடர்களின் கணைகளுக்குப் பலியாயின.

இந்தச் சமயத்தில் திடுக்கிடும் நிகழ்ச்சி ஒன்று நடந்தது.

வலையை அறுத்துக்கொண்டு தப்பி ஓடிய பெரிய பன்றி ஒன்று வேட்டை நாய்களிடமிருந்து எப்படியோ தப்பித்துக் கொண்டதோடல்லாமல் வேடர்கள் கணை களுக்கும் தப்பி அதி வேகமாக ஓடத் தொடங்கியது.

வேடர்கள் பன்றியைத் துரத்திக் கொண்டு ஓடினர். பன்றி சிக்கவில்லை. அனைவரும் களைப்பு மேலிடப் பின்தங்கினர்.

ஆனால் திண்ணனார் மட்டும் உறுதியோடு பன்றியைப் பின்தொடர்ந்து கற்களையும், முட்களையும், பாறைகளையும் பாராமல் காட்டு முயல்போல் பாய்ந்தோடியவாறு பன்றியைப் பிடிக்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தார்.

திண்ணனின் மெய்க்காவலர்களாகிய நாணன், காடன் என்ற இருவர் மட்டும் அவரைப் பின்தொடர்ந்து ஓடினர்.

எல்லோரையும் ஏமாற்றிவிட்டுக் காற்றினும் கடுகப் பாய்ந்தோடிய பன்றியைப் பிடித்தார்; உடைவாளால் வெட்டி, அதனைத் துண்டு துண்டாக்கினார் திண்ணனார்.

திண்ணனாரின் பின்னால் ஓடிவந்த நாணனும், காடனும் திண்ணனார் இருக்குமிடத்தை அடைந்து, தலைவரது ஆற்றலைக் கண்டு வியந்தனர். திண்ண னாரின் வீரத்திற்குத் தலைவணங்கிய அவ்விருவரும், அவர் கால்களில் வீழ்ந்து வணங்கினர்.

அம் மூவருக்கும் நேரம் அதிகமானதாலும் ஓடிவந்த களைப்பினாலும் பசி மேலிட்டது.

மூவரும் பன்றியை நெருப்பில் சுட்டு தின்று, தண்ணீர் அருந்திச் செல்ல தீர்மானித்தனர். ஆனால் திண்ணனாருக்குத் தண்ணீர் எங்கே கிடைக்கும் என்ற ஐயம் எழவே அவர்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார்.

இதற்கு முன், பல தடவை வேட்டைக்கு வந்து பழக்கப்பட்ட நாணன், திண்ணனிடம், ''சற்று தொலைவில் உள்ள தேக்குமரத் தோப்பினைக் கடந்து சென்றால் குன்றுகளின் அருகாமையில் பொன்முகலி என்னும் ஆறு ஓடுகிறது.'' என்று விளக்கினார்.

நாணனின் பேச்சைக் கேட்டு பூரித்துப்போன திண்ணனார், ''அப்படியா! நாம் அனைவரும் அங்கேயே போவோம். இந்தப் பன்றியையும் தூக்கிச் செல்வோம்'' என்று சொல்லி முன்னால் புறப்பட, நாணனும் காடனும் பன்றியைத் தூக்கிக் கொண்டு திண்ணனாரை வழி நடத்திச் சென்றனர்.

செல்லும் வழியே திண்ணனார் காளத்தி மலையைக் கண்டார். திண்ணனார் ஒரு வினாடி அப்படியே அசைவற்று நின்றார்.

காளத்தி மலையைப் பார்க்கப் பார்க்க அவருக்கு மெய் சிலிர்த்தது. எதனாலோ, அவர் உடம்பில் புதுச் சக்தி பிறந்தது. மலை மீது ஒளிப்பிழம்பு தெரிவது போன்ற

பிரமை அவரைப் பற்றிச் சற்று நேரம் மெய்மறக்கச் செய்தது.

குன்றின் அழகையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த திண்ணனார் செவிகளில் மட்டும் விழும்படியாக, மலை மீது ஐந்து தேவ துந்துபிகள் கடல் ஒலிபோல் முழக்கம் செய்தன.

அந்த ஒலியைக் கேட்கும் பேறு பெறாத நாணன் செவிகளில், தேனீக்கள் தேனடையைச் சூழ்ந்து கொண்டும் எழுப்பும் ஓசைதான் ஒலித்தது.

திருமலையில் திருவுள்ளம் பதிந்து போன திண்ணனார், ''நாணா! அக்குன்றுக்குச் செல்வோமா?'' என்று உணர்ச்சி மேலிடக் கேட்டார். ஏதோ சொல்ல முடியாத உணர்ச்சி ஒன்று திண்ணனாரைத் தடுத்தாட் கொண்டது.

''ஓ, போகலாமே! அம்மலையிலே நல்ல காட்சிகள் பலவற்றைக் காணலாம். அத்தோடு அம்மலையிலுள்ள குடுமித்தேவர் கோவிலுக்குச் சென்று, அவரையும் கும்பிட்டு வரலாம்'' என்று நாணன் கூறினான்.

அவன் மொழிந்தது கேட்டு திண்ணனார் களிப்படைந் தார் அவர் உடம்பில் பேரின்பச் சக்தி பிறந்தது. திண்ணனாருக்குச் சொல்ல முடியாத அளவிற்கு மகிழ்ச்சி பெருக்கெடுத்தது.

மலையைப் பார்க்கப் பார்க்க உலக பாரம் குறைவது போன்ற ஒரு புத்துணர்வு திண்ணனாருக்கு ஏற்பட்டது. குடுமித் தேவரைக் காணவேண்டும் என்ற ஆசை பள்ளத்தில் பாய்ந்த வெள்ளம்போல் அவர் உள்ளத்தில் புகுந்து ஓடியது.

குடுமித் தேவரைக் கும்பிட வேண்டுமென்ற எண்ணம், அவரை மேலும் விரைந்து செல்லத் தூண்டியது.

நடந்து சென்று கொண்டிருந்த திண்ணனார், ஆசை மேலிட, ஆவல் உந்திட, ஓட ஆரம்பித்தார்.

நாணனும் காடனும் கூடவே விரைந்தனர். சற்று நேரத்தில் மூவரும் பொன் முகலி ஆற்றின் கரையை அடைந்தனர்.

திண்ணனார், காடனை நோக்கி, ''காடா! நீ, தீ மூட்டி, இப்பன்றியைச் சுட்டுச் சாப்பிடுவதற்குப் பக்குவமாகச் செய்து வை. அதற்குள் நானும், நாணனும் மலைக்குப் போய் வருகிறோம்'' என்று கூறினார்.

திண்ணனாரும், நாணனும் வேக வேகமாக பொன்முகலி ஆற்றைக் கடந்து மகிழ்ச்சியுடன் திருக்காளத்தி மலைச்சாரலை அடைந்தனர்.

பகலெல்லாம் பாரிலே பவனி வந்த பகலவன் கடமையை முடித்த களிப்பிலே, களைப்பு நீங்கக் கடல் வாயிலை அடைந்து கொண்டிருக்கும் நேரம்! மாலைக் கதிரவனின் மஞ்சள் வெயில் திருக்காளத்தி மலையைப் பொன்மயமாக்கியது.

நாணன், திண்ணனாருக்குப் பாதை காட்டும் பொருட்டு முன்னால் நடந்து சென்றான். திண்ணனார் அவனைப் பின் தொடர்ந்தார்.

மலையின் மீது படிகளைக் கடந்து செல்லும் நேரம் உலகத் தத்துவங்கள் என்னும் படிகளைக் கடப்பது போன்ற ஒருவித மன உணர்வு பூண்டார் திண்ணனார்.

வேணிநாதரின் முடி மேலிருக்கும் வெண்ணிலவின் தண்மைபோல் திண்ணனார் நெஞ்சம் குளிர்ந்தது.

ஒவ்வோர் படி மீதும் அடி எடுத்து வைக்கும் போதும், அவரது உள்ளத்தில் எதனாலோ பக்தி வளர்ந்தது.

முருகனைப் போற்றும் திண்ணனார், சிவத்தை சாரும் சிவயோகி போலானார்.

திண்ணனார், முற்பிறப்பில் செய்த தவத்தின் பெருக்கம் அவரது உள்ளத்தில் அன்பைப் பெருக்கியது. ஆண்டவன் மீது ஆராக் காதலைப் பொங்கி எழச் செய்தது.

காளத்தி மலையின் உச்சியில் முழங்கும் பஞ்ச தேவதுந்துபிகளின் ஒலியைக் கேட்க கேட்க ஆசை பொங்கி வழிந்தது. உள்ளம் ஏதோ ஒரு சொல்ல முடியாத விருப்பத்தை அடைந்தாற்போல் தோன்ற மெய் சிலிர்த்தது.

மலை மீதேறிய திண்ணனார் அங்கு எழுந்தருளி யிருக்கும் குடுமித் தேவரைக் கண்டார்.

அவரது வடிவெல்லாம் புளகம் பொங்கியது. அருள் வழிகளில் ஆனந்தக் கண்ணீர் அருவிபோல் பாய்ந்தது.

திண்ணனார் முகத்திலே புதிய பிரகாசம் ஒன்று ஏற்பட்டது. எம்பெருமானின் கருணை கூர்ந்த அருட்திரு நோக்கம் அவர் மீது பட்டது.

திண்ணனார் ஒப்பற்ற அன்பு வடிவமாய்த் திகழப் புதுப்பிறவி எடுத்தாற்போல் ஆனார்.

ஞாயிறு தோன்ற நலியும் இருள்போல திண்ணனார் நெஞ்சத்தில் தோன்றிய அருள், அஞ்ஞானத்தை அறவே நீக்கியது. ஞானத்தை ஊட்டியது. சிவகொழுந்தை அப்படியே பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தார்.

அன்பினாலும் பேருவகையினாலும் ஈர்க்கப்பெற்ற திண்ணனார் ஆசை பொங்கி மேலிட அருள் வடிவமான

அம்மையப்பரைக் கட்டித் தழுவினார். முத்தமாரி பொழிந்தார். பன்முறை வீழ்ந்து வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்தார். விழி இரண்டும் அருவி போல் ஆனந்த நீரைச் சிந்தின.

திண்ணனார் மதுவுண்ட வண்டுபோல் ஆனார். அவரது மொழி குழறியது. உடல் குளிர்ந்தது. உள்ளம் பேருவகை எய்தியது.

திண்ணனார் அன்பே உருவானார். அகில உலகத்தை யும் மறந்து சிலைபோலானார். சற்று நேரத்தில் மீண்டும் நினைவு பெற்றார்.

''இந்த ஏழைக்கு இவர் அகப்பட்டார். இப்பிறப்பில் நான் பெற்ற பேற்றை வேறு எவருமே பெற்றிருக்க முடியாது'' என்று உணர்ச்சி பொங்கக் கூறிய திண்ண னார், எல்லையில்லா ஆனந்தப் பெருக்கில் கூத்தாடினார்.

இறைவனைச் சுற்றிச் சுற்றி வலம் வந்து, நெற்றி சிவக்க நிலத்தில் வீழ்ந்து சிவலிங்கத்தை வணங்கினார்.

திண்ணனாரின் மனத்திலே திடீரென்று ஒரு கலக்கம் குடிபுகுந்தது. அவரது பிஞ்சு மனத்திலே ஒரு கேள்வி பிறந்தது.

''கரடியும், வேங்கையும், கடும்புலியும் வாழும் இக்கொடிய கானகத்தில் குடுமித் தேவர், துணை எதுவுமின்றித் தனித்து இருக்கிறாரே! வனவிலங்குகள் வந்து என் எம்பிரானுக்கு ஏதாகிலும் துன்பத்தைக் கொடுத்துவிட்டால் என்ன செய்வது? என்னால் அக் கொடுமையைக் கண்டுகொண்டு எப்படிப் பொறுமை யாக இருக்க முடியும்?''

இப்படி தமக்குள் எண்ணிப் பார்த்த திண்ணனார், தாங்க முடியாத வேதனையால் விம்மி விம்மி அழத்

தொடங்கிவிட்டார். அவரது கையில் இருந்த வில், தானாக நழுவி நிலத்தில் வீழ்ந்தது.

அப்பொழுது திண்ணனார் இறைவனின் திருமேனியில் பச்சிலையும், நீரும் இருப்பதைப் பார்த்து, ''என் ஐயனை இப்படியெல்லாம் செய்தவர் யாராக இருக்கலாம்' என்று தமக்குள்ளேயே கேட்டுக் கொண்டார். உண்மையை அறிய விரும்பிய திண்ணனார் இதே கேள்வியை நாணனிடம் கேட்டார்.

நாணன் திண்ணனாரை நோக்கி ''தலைவா! இதெல்லாம் யாருடைய வேலை என்பதை நான் நன்றாக அறிவேன். முன்னொரு முறை, நான் உங்கள் தந்தையுடன் இக்கோவிலுக்கு வந்திருந்தேன். அது சமயம் பார்ப்பனர் ஒருவர் இக்குடுமித் தேவருக்குப் பச்சிலையிட்டு நீரை வார்த்துச் செல்வதைக் கண்டேன். இன்றும் அவர்தான் இவ்வாறு செய்திருத்தல் வேண்டும்'' என்றான்.

நாணன் கூறியதைக் கேட்டு திண்ணனார், ''இவ்வாறு செய்வதுதான் குடுமித் தேவருக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரக்கூடிய செய்கைகள் ஆகும்'' என்பதை உணர்ந்தார். தாமும் அவற்றைக் கடைப்பிடித்து அவ்வழி செல்ல முடிவுகட்டினார்.

''ஏன் நாணா! அப்படி என்றால், நாம் அன்போடு எதைச் செய்தாலும் இறைவன் ஏற்றுக்கொள்வார் போலிருக்கிறதே!'' என்று ஒன்றுமறியாப் பாலகனைப் போல் கேட்டார்.

திடீரென்று திண்ணனாருக்குத் தாம் இறைவனைப் பட்டினி போட்டு விட்டோமோ? என்ற ஐயமும் எழுந்தது. உண்மையிலேயே இறைவன் பசியுடன்தான் இருப்பார் என்ற முடிவிற்கும் வந்தார் திண்ணனார்.

''குடுமித் தேவரே! என் இறைவனே! நீர் இங்கு தனியாக அல்லவா இருக்கிறீர்? உமக்குப் பன்றி இறைச்சியும், குளிர்ந்த தண்ணீரும் கொடுப்பவர் யார்?'' என்று புலம்பத் தொடங்கிவிட்டார்.

உடனே விரைந்து சென்று, இறைவனுக்கு இறைச்சியும், தண்ணீரும் கொண்டு வரும் நோக்கோடு முன்னால் இரண்டடி எடுத்து வைத்தார்.

சட்டென்று எதையோ மனதில் எண்ணியவாறு ஓடிவந்து இறைவனைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டு, ''இந்த இடத்தை விட்டுப் பிரிந்து நான் எங்குமே போகமாட்டேன். ஒரு அடிகூட நான் நகர மாட்டேன். என் ஐயனைப் பிரிந்திருக்கவே முடியாது'' என்று கூறியவாறு இறைவனை விடாது அணைத்தபடியே இருந்தார்.

அந்த இடத்தை விட்டுப் போகவே அப்பொழுது அவருக்கு மனம் வரவில்லை. அப்படியே சென்றாலும் சற்று அடி எடுத்து வைப்பார். மீண்டும் வருவார். சிவலிங்கத் திருமேனியைத் தழுவுவார். உச்சிமோந்து நிற்பார். பேரன்போடு திரும்பிப் பார்த்து நிற்பார். மீண்டும் ஓடிச்சென்று இறைவனைக் கட்டித் தழுவிக் கொள்வார். இறைவனைக் கட்டித் தழுவி, குழந்தைபோல் கொஞ்சிக் குழைவார்.

தாய்ப் பசுவை விட்டுப் பிரிய முடியாமல் துடிக்கும் கன்று போல், திண்ணனார் குடுமித்தேவரை விட்டுப் பிரிய முடியாமல் மனம் வாடினார். பிறை சூடிய பெருமானை நினைத்து, புலம்பிப் புலம்பி கலங்கி நின்ற திண்ணனார், பித்தனாகவே மாறிவிட்டார்.

இறுதியில் எப்படியோ மனத்தை ஒருவாறு தேற்றிக்கொண்டு வில்லைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு

புறப்பட்டார். இறைவனைத் திரும்பித் திரும்பி பார்த்துக் கொண்டே வழி நடந்தார்.

திண்ணனாரின் ஒவ்வொரு செயலையும் பார்த்துக் கொண்டே இருந்த நாணன், இவருக்குப் பைத்தியம் பிடித்து விட்டதோ? என்று மனதில் எண்ணியவாறே திண்ணனாரைப் பின் தொடர்ந்து சென்றான்.

திண்ணனார் பற்றற்ற பரம ஞானியைப் போல் நடந்து கொண்டிருந்தார். அவரது கால்கள்தான் நடந்து கொண்டிருந்தனவே தவிர, அவரது எண்ணமெல்லாம் காளத்திமலைக் கோவில் மீதுதான் இருந்தது.

பொன் முகலி ஆற்றைக் கடந்து, காடன் எதிரில் வந்து நின்றதுகூட அவரது உணர்வுக்கு அப்பாற்பட்ட செயலாகவே இருந்தது.

அந்த அளவிற்கு அம்பலத்தரசரின் அருள் கயிற்றினால் பிணைக்கப்பட்டிருந்தார் திண்ணனார்.

திண்ணனாரைப் பார்த்த காடன், அன்போடு தலைவரை எதிரில் வந்து தொழுதான்.

நாணன் அவனிடம், ''குடுமித்தேவரை நம் தலைவர் உடும்புப் பிடியாக அல்லவா பிடித்துக்கொண்டு விட்டார்! இப்போது இங்கு வந்திருப்பதுகூட வீட்டிற்குப் போவதற்காக அல்ல; குடுமித்தேவருக்குப் பன்றி இறைச்சியைப் பக்குவப்படுத்திக் கொண்டு போவதற்காகத்தான். தெய்வ மயக்கம் தலைக்கேறிக் குடுமித்தேவரோடு ஐக்கியமாகிவிட்டார்'' என்று கூறினான்.

நாணன் மொழிந்ததைக் கேட்டு காடன் நிலை குலைந்தான். ''நமக்கெல்லாம் தலைவராக இருக்கும் இவர் எதனால் இப்படி மாறிவிட்டார்?'' என்று தனக்குள் வேதனையோடு கேட்டுக் கொண்டான்.

நாணனும், காடனும், திண்ணனாரிடம் ''நாட்டிற்குப் புறப்படலாம்'' என்று பல தடவைகள் கேட்டனர்! திண்ணனார் மவுனமாகவே இருந்தார்.

இறைவனின் அருள் வெள்ளத்திலே மூழ்கிய திண்ணனார் இவர்களது கூற்றையெல்லாம் சற்றும் செவி சாய்த்துக் கேட்காது இறைச்சியைப் பக்குவப்படுத்துவதிலேயே தமது முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தினார்.

அம்பினால் பன்றியைக் கிழித்து இறைச்சியைத் துண்டு துண்டாக வெட்டினார். அவற்றை நெருக்கமாக அம்பிலே கோர்த்து, நெருப்பில் நன்றாகக் காய்ச்சித் தக்கபடி பக்குவமாகச் சமைத்தார்.

அவற்றை வாயில் இட்டுச் சுவைத்துப் பார்த்தார். வாய்க்குச் சுவையாக இருந்த நல்ல இறைச்சித் துண்டுகளை எல்லாம் தேக்கிலையால் செய்த தொன்னையிலே எடுத்துக் கொண்டார்.

திண்ணனாரின் இச்செய்கைகளை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்த காடனுக்கும், நாணனுக்கும் என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை.

நாகனையும், தேவராட்டியையும் அழைத்து வந்து தக்க முடிவு காணலாம் என்ற எண்ணத்தோடு, திண்ணனாரிடம்கூடக் கூறாமல் புறப்பட்டனர்.

கண்ணிருந்தும் குருடராய், காதிருந்தும் செவிடராய் இறைவன் அன்பு மயக்கத்தில் ஐம்புலனையும் ஒருமைப்படுத்தித் தம்மை மறந்திருந்த திண்ணனார், இவர்கள் பேசியதையும் கவனிக்கவில்லை; இவர்கள் சென்றதையும் கவனிக்கவில்லை.

திண்ணனார் தொன்னையில் பன்றி இறைச்சியை நிரப்பிக் கொண்டார். இறைவனை நீராட்டுவதற்காக

பொன் முகலி நீரை வாயில் நிறைய முகந்து கொண்டார். பூசிப்பதற்குத் தேவையான நறுமலர்களைக் கால்களி னால் பறித்து வந்து தலைமீது ஏந்திக் கொண்டார்.

ஒரு கையிலே வில், மற்றொரு கையிலே ஆற்றுநீர், தலையிலே மலர்கள், இதயத்திலே இறைவனைப் பற்றிய சிந்தை!

இப்படியாக, சிவ வழிபாட்டிற்குப் புறப்பட்ட திண்ணனார், காளத்தி மலையை நோக்கி வேகமாக ஓடினார். சிவலிங்கப் பெருமானின் திருச் சன்னிதானத்தை அடைந்தார்.

முதல் வேலையாக அரசார் திருமேனியிலிருக்கும் மலர்களையும், பச்சை இலைகளையும் செருப்புக் காலால் அகற்றினார். வாயிலிருந்த பொன் முகலி ஆற்று நீரை ஆண்டவன் மீது உமிழ்ந்தார்.

இதயத்திலுள்ள எல்லையில்லா அன்பை அரனார் மீது சொரிவதுபோல தலைமீது சுமந்து வந்து நறுமலர்களை இறைவன் மீது பொழிந்தார்.

கையில் கொண்டு வந்திருந்த ஊன் நிறைந்த தொன்னையை தெய்வத்தின் திருமுன் பயபக்தியோடு வைத்தார்.

தேவரும், பூதகணங்களும், முனிவரும் போற்றி வணங்கும் மறைமுதல்வன், முன்னால் வைத்த இறைச்சியை, திருவமுதூட்டச் சித்தம் கொண்டார் திண்ணனார்.

''ஐயனே! இந்த இறைச்சியை அம்பிலே கோர்த்து, நன்றாக நெருப்பிலிட்டுப் பக்குவமாகச் சமைத்துள் ளேன். அதிலும் நானே நாவால் சுவைத்துப் பார்த்துச் சுவையுள்ள இறைச்சியை மட்டும் தங்களுக்குக் கொண்டு

வந்துள்ளேன். எம்பெருமானே! இந்த ஏழையின் ஆசையைப் பூர்த்திசெய்யத் திருவமுது செய்து அருள வேண்டும்'' என்று மொழிந்தவாறே, ஊனை இறைவனுக்கு அன்போடு ஊட்டத் தொடங்கினார் திண்ணனார்.

இறைவனுக்கு அமுதூட்டும் ஆனந்தத்திலே தமது பசியை மறந்தார். உலகையே மறந்தார். பரமனின் அருள்வடிவத்தைக் கண்டார். ஒருவாறாகப் பகற் பொழுது மறைந்தது.

உலகமெங்கும் கங்குல் அரசன் தனது ஆட்சியைத் தொடங்கினான். திண்ணனாருக்குப் பயம் ஏற்பட்டது. ஏற்பட்ட பயமோ தம்மைப்பற்றி அல்ல! தமது அன்பு அணைப்பிலே அழுந்தி நிற்கும் இறைவனைப் பற்றித்தான்.

''இரவில் வனவிலங்குகள் வந்து இறைவனைத் துன்புறுத்தக்கூடுமோ?'' என்ற பயத்தால் கலங்கிய திண்ணனார், செவ்விய அன்பு தாங்கிய திருக்கையில் வில்லைத் தாங்கிக் காளத்தியப்பரின் அருகினிலேயே அசையாமல் இரவெல்லாம் கண் இமைக்காமல் நேசமுறக் காவல் காத்து நின்றார்.

மூங்கில்கள் சொரியும் முத்துக்களின் ஒளியாலும், பாம்புகள் உமிழ்ந்த சிவந்த மாணிக்கக் கற்களின் பேரொளியினாலும் ஒளி வீசும் சோதி மரங்களின் விளக்கத்தாலும், குரங்குகள் பொதும்பில் அவைகட்கு விளக்காக வைத்த மணிவிளக்குகளின் ஒளியினாலும், ஐம்புலன்களை அடக்கிய முனிவர்கள்பால் எழும் அரிய பெரிய ஜோதி மயத்தாலும் எங்கும் ஒளிச்சுடர் படர்ந்த வண்ணமாகவே இருந்தன.

இருள் புலர்ந்தது. புள்ளினங்கள் ஆர்த்தன. வேள்விச் சாலைகளில் அந்தணர்களின் வேதபாராயணம் ஒலித்தன. ஆலயங்களில் காலை முரசம் முழங்கின.

செங்கதிரோன் குணதிசை எழுந்து தனது விரிக்கதிர்களைப் பாரிலே பரப்பினான். அவனது செம்மையான கதிர்கள் திண்ணனார் மீது பட்டன.

உறங்காமல் காவல் புரிகின்ற பக்திச் செம்மல் இறைவனைப் பார்த்துப் பெரு மகிழ்ச்சி கொண்டார்.

அப்பொழுது அவரது மனதில் ''இறைவனுக்குத் திரும்பவும் பசி எடுக்குமே! அதற்குள் விரைந்து சென்று இறைச்சியைக் கொண்டு வரவேண்டும்'' என்று எண்ணினார். வேகமாகப் புறப்பட்டார்.

திண்ணனார் திருக்கோயிலை விட்டு வெளியே சென்ற சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் வழக்கம்போல் பூசை செய்யும் சிவகோசரியார் என்னும் அந்தணர் வழிபாடு செய்வதற் காக மலரும் நீரும் நறுமணப் புகைப்பொருளும் எடுத்து வந்தார்.

உள்ளே வந்த அந்தணர் இறைவன் திருமுன்னால் இறைச்சியும் எலும்பும் சிதறிக் கிடப்பதைக் கண்டு பதறினார்.

''ஐயையோ! இத்தகைய இழிவுச் செயல்களைச் செய்தவர் எவரோ?'' என்று நிலத்தில் வீழ்ந்து அலறினார். செய்வதறியாது திகைத்தார். கலங்கினார்.

''வேடர்க்குலத்தவர்தான் இத்தகைய கொடிய பாதகச் செயல்களைச் செய்திருக்க வேண்டும்!'' என்று மனதில் எண்ணியவாறு அந்த இடத்தைச் சுத்தம் செய்தார்.

பொன் முகலிக்குச் சென்று நீராடித் திரும்பி வந்தார் அந்தணர். என்றும்போல் வேதம் ஓதி சைவாகம

முறைப்படி இறைவனை நீராட்டினார். மலரிட்டு, நறுமணப் புகை காட்டி வழிபட்டார். மன வேதனையோடு தமது வீட்டிற்குத் திரும்பினார்.

காளத்திமலையை விட்டுப் புறப்பட்ட திண்ணனார், அரனாருக்குப் பலவகை விலங்குகள் மாமிசத்தைச் சமைத்து அமுதூட்ட எண்ணினார். அதற்காக மான், பன்றி, காட்டுமான் முதலியவற்றை வேட்டையாடினார் திண்ணனார்.

அதன்பிறகு, முந்தைய நாள் போல், அவற்றை அம்பிற் கோர்த்து தீயிலிட்டு வதக்கி எடுத்தார். சுவைத்துப் பார்த்துத் தொன்னை நிறையச் சேர்த்துக் கொண்டார். தேன் அடைகளைப் பிழிந்து ஊனைக் கலந்தார்.

தலையில் மலரையும், வாயில் நீரையும் எடுத்துக் கொண்டு காளத்தியப்பரின் பசியைப் போக்கப் புறப்பட்டார் திண்ணனார்.

ஆலயத்தை அடைந்த திண்ணனார் இறைவன் முன்னால், பச்சிலையும், தண்ணீரும் இருப்பது கண்டு திகைத்தார். முன்போலவே அவற்றைச் செருப்பு கால்களால் சுத்தம் செய்தார்.

வாயில் இருந்த தண்ணீரை உமிழ்ந்து இறைவனுக்கு திருமஞ்சன நீராட்டினார். தலையிலிருந்த மலரை உதிர்த்து அர்ச்சனை புரிந்தார். அன்போடு அமுதூட்டி உளம் மகிழ்ந்தார்.

இப்படியாக தினமும் திண்ணனாரும், சிவகோசரி யாரும் மாறி மாறி சிவபூஜை செய்து வரலாயினர்.

திண்ணனாரின் ஊன் அமுதும் அன்பும் கலந்த பூசையும், சிவகோசரியாரின் சிவாகமமுறை வழிபாடும்

நாள்தோறும் இடைவிடாமல் நடந்த வண்ணமாகவே இருந்தன.

இதற்குள், நாணனும், காடனும் ஊருக்குத் திரும்பி நாகனிடம், திண்ணனாரின் நிலையைப் பற்றி விளக்கிக் கூறினர்.

நாகன் அரவம் தீண்டினாற்போல் துடித்தான். மகனுக்கு ஏதோ ஆபத்து நேர்ந்துவிட்டது என்று அஞ்சி நடுங்கினான்.

நாகன் தேவராட்டியையும், தத்தையையும் அழைத்துக் கொண்டு, திண்ணனாரைப் பார்க்கக் காளத்தி மலைக்கு புறப்பட்டான்.

திண்ணனார் குடுமித்தேவரை அணைத்த வண்ணம் இருந்தார். அப்பொழுது அங்கு வந்த நாகனும், தத்தையும் திண்ணனாரிடம், பல வழிகளில் பேசிப் பார்த்தார்கள். பழகிப் பார்த்தார்கள். அவரைப் பிடித்திருக்கும் சாமிப் பைத்தியம் மட்டும் விட்ட பாடில்லை என்பதை உணர்ந்து வருந்தினார்கள். தேவராட்டியும் முயற்சித்துத் தோல்வியுற்றாள்.

நாகனும் தத்தையும் மனம் வருந்தினர். மகனைத் தன்னோடு அழைத்துச் செல்வது என்பது இயலாத காரியம் என்பதைத் திடமாகக் கொண்டனர்.

இறைவனது கருணைக் கயிற்றிலே கட்டுண்ட திண்ணனார் இவர்கள் முன்னால் வெறும் ஜடமாகவே காணப்பட்டார். அவர்கள் திண்ணனாரைப் பழைய நிலைக்குக் கொண்டு வருவது இயலாத காரியம் என்று வருத்தத்துடன் வந்த வழியே திரும்பினார்கள்.

குடுமித்தேவருக்கு வேடர் வழிபாடும், வேதியர் வழிபாடும் நான்கு நாட்களாகக் கலந்து கலந்து நிகழலாயின.

ஐந்தாம் நாள் வந்தது.

அன்றும் வழக்கம்போல், திண்ணனார் சென்ற சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் வந்த சிவகோசரியார் இறைவன் முன்னால் தினமும் காலை தான் வரும்பொழுதெல்லாம் இறைச்சி சிதறிக் கிடப்பதை எண்ணி மனம் தாளாமல் இறைவனிடம் இறைஞ்சினார்.

''எம்பிரானே! தம்பிரானே! திருக்காளத்தி அப்பனே! அபச்சாரம். தினம் தவறாது எலும்பையும் இறைச்சியையும் உமது திருமுன்னால் வாரி இறைத்து மாசுபடுத்துவது இன்னாரென்று யான் அறியேனே! தேவரீர்! திருஉள்ளம் கனிந்து இத்தகைய கொடுமையை இனியும் நேராத வண்ணம் எம்மைக் காத்தருள வேண்டும்'' என்று பரமனிடம் பிரார்த்தித்தபடியே வழிபாட்டை முடித்துக் கொண்டு வீட்டிற்குச் சென்றார்.

அன்றிரவு அவரது கனவில் செஞ்சுடர் வண்ணர் எழுந்தருளினார்.

''இச்செயலை யாரோ வேடுவன் வேண்டுமென்றே, என்னை இழிவுபடுத்த வேண்டும் என்பதற்காகச் செய்கிறான் என்று மட்டும் எண்ணிவிடாதே. அவனது வடிவமெல்லாம் எப்பொழுதும் நம் பக்கம் அன்பு செலுத்தும் தன்மையானதே.

அவனுடைய அறிவும் உணர்வும் நம்மை அறியும் அறிவே! அவனுடைய செயல் ஒவ்வொன்றும் நமக்கு இனிமை பயக்கக்கூடியதாகும். அவனது செருப்புக் கால்கள் என் மீது தேய்த்துச் சுத்தப்படுத்தும் போது எனக்கு மழலைகளின் சேவடிகள் தடவிச் செல்வது போன்ற இன்பப் பெருக்கை ஏற்படுத்துகிறது.

கங்கை, காவிரி முதலிய தூய நதிகளின் நீரைவிடத் தூய்மையான அவன் தனது வாயினின்றும் உமிழ்கின்ற திருமஞ்சன நீர்.

அவனது முடியிலிருந்து உதிர்ந்து விழும் நறுமலர்கள், அவன் எம்மீது கொண்டுள்ள உயிருக்கு உயிரான அன்பு மலர்ந்து, நம்மீது நழுவி விழுவதைப் போலாகும். அம்மலர்களுக்குத் தேவதேவாதியர்கள் இடும் பாரிஜாத மலர்கள் கூட ஒவ்வா.

அவன் ஊட்டும் இறைச்சி மறைவிதிப்படி அளிக்கும் அவிர்பாகத்தைவிடச் சிறந்ததாகும். வேத முனிவர்கள் ஓதும் தோத்திர நாமங்களைவிட, அவன் அகம் குளிர அன்புருகிக் கூறும் மொழிகளே மிகமிக நல்லவை; எனக்கு இன்பம் தரத்தக்கவை. அவனது இத்தகைய உயர்ந்த அன்புச் செயலை உனக்குக் காட்டுகிறேன். இதற்காகக் கலங்காதே'' என்று திருவாய் மலர்ந்தார் எம்பெருமான்!

சிவகோசரியார் கனவு கலைந்து திடீரென்று விழித்தெழுந்தார். எம்பெருமானைப் போற்றி நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்கினார். அவரது கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகியது. அதன் பின்னர் உறக்கம் எப்படி வரும்! கனவில் கண்ட பெருமானின் திருக்கோலத்தை எண்ணியபடியே விடியும்வரை விழித்திருந்தார்.

அன்று ஆறாம் நாள்!

வழக்கம்போல் திண்ணனார் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டார். அந்தச் சமயத்தில் அந்தணர் மன நிறைவோடு திருக்கோயிலுக்கு வந்தார்.

வழக்கப்படி வேதாகம வழிபாடுகளைச் செய்தார். அதன் பிறகு இறைவன் கனவில் எழுந்தருளி மொழிந்ததற்கு ஏற்பச் சிவலிங்கத்தின் பின்புறமாக ஓரிடத்தில் மறைந்து கொண்டார்.

வழக்கம்போல், தொன்னையில் இறைச்சியும், தலையில் நறுமலரும், வாயில் பொன்முகலி ஆற்றுத்

தெளிந்த நீரும் எடுத்துக் கொண்டு திண்ணனார் திருச்சன்னதிக்குள் வந்தார்.

திண்ணனாரின் பக்தியை உலகோர்க்கு உணர்த்தவும், இறைவன் மீது அவர் கொண்டுள்ள அன்பை சிவகோசரியாருக்குத் தெரியப்படுத்துவதற்காகவும் வேண்டி குடுமித் தேவர், அந்த ஆனந்தமலை மீது ஓர் அற்புத விளையாடலைத் தொடங்கினார்.

எம்பெருமான், தமது சிவலிங்கத் திருமேனியில் வலக்கண்ணில் இருந்து இரத்தம் வடிவதைப் போல் காட்டினார்.

சிவபெருமானுடைய திருவிழிகளிலிருந்து குருதி கொட்டுவது கண்டு மதிமயங்கிய திண்ணனார் செயலிழந்தார்.

வாயிலிருந்த பொன்முகலியாற்று நீர் கீழே விழுந்து சிதறியது. வில்லும் கீழே நழுவின. குடுமியில் சுமந்து வந்த நறுமலர்கள் சோர்ந்தன.

அருள் மிகுதியால் நிலை தளர்ந்த திண்ணனார் பதைபதைத்துக் கீழே விழுந்தார். அவரது உள்ளமும், உடலும் நடுங்கியது. நடுக்கத்தால் உடல் வியர்த்தது. அவர் கண்ணீர் வடித்தார்! கதறினார்! திடுக்கிட்டு எழுந்தார்.

எம்பெருமானின் குருதி வழியும் திருக்கண்ணை தமது கையால் துடைத்தார். குருதி மட்டும் நின்றபாடில்லை. செய்வதறியாது, செயல் மறந்து நிலத்தில் வீழ்ந்தார். மீண்டும் எழுந்தார்.

''எம்பெருமானுக்கு இத்தகைய கொடிய துன்பத்தை செய்தது யார்? காட்டு விலங்குகளானாலும் சரி, மாறாக வேடர்கள் ஆனாலும் சரி, என் ஐயனுக்கு இப்படியொரு

துன்பத்தைக் கொடுத்ததை மட்டும் என்னால் பொறுக் கவே முடியாது. இப்பொழுதே பழி வாங்கி வருகிறேன்'' என்று கர்ஜித்த திண்ணனார் கோபத்துடன் எழுந்தார்.

வில்லும் அம்பும் எடுத்தார். வில்லில் நாணேற்றி குன்றின் சாரலில் அங்குமிங்குமாக நெடுந்தூரம் தேடித் தேடி அலைந்தார். தேடிய இடங்களிலெல்லாம் விலங்கு களையோ வேடர்களையோ காணாது வேதனையோடு திரும்பி வந்தார்.

எம்பெருமானின் இரத்தம் சிந்தும் விழிகளைப் பார்த்து ரத்தக் கண்ணீர் வடித்தார். குடுமித் தேவரை இறுகக் கட்டித் தழுவினார். அன்பும் அருளும் இணைந்தன. பக்தியும், சக்தியும் கலந்தன.

வேடர்கள் மூலிகைகளைக் கொண்டு புண்களை ஆற்றுவது திண்ணனார் நினைவிற்கு வந்தது. உடனே காளத்தி மலை அடிவாரத்திற்குச் சென்று தமக்குத் தெரிந்த சில பச்சிலை மூலிகைகளைப் பறித்து வந்தார்.

அப்பச்சிலைகளைக் கசக்கிப் பிழிந்து சாற்றை இறைவன் திருவிழிகளில் பிழிந்தார். அப்படியும் பெருகி வந்த இரத்தம் மட்டும் சற்றுகூட நிற்கவே இல்லை.

அந்த சமயத்தில், ''ஊனுக்கு ஊனிடல் வேண்டும்'' என்ற ஆன்றோர்களின் சித்தாந்த மொழி அவரது சிந்தைக்கு எட்டியது.

''எம்பெருமானுடைய விழிக்கு நேர்ந்த விபத்தைத் தீர்ப்பதற்கு, தம்முடைய விழிகளில் ஒன்றைத் தோண்டி எடுப்பது இரத்தம் சிந்தும் இறைவனின் திருவிழிகளில் வைப்பது'' என்ற கருத்தினைக் கொண்டார் திண்ணனார்.

சற்றும் தாமதிக்காமல் கூரிய அம்பினால் தமது வலக் கண்ணைத் தோண்டி எடுத்தார்; காளத்தி அப்பனின் ரத்தம் வழியும் வலக்கண்ணில் அப்பினார் திண்ணனார்.

அக்கண்ணில் இருந்து ரத்தம் வழிவது நின்றது. திண்ணனாரின் கண்களிலிருந்து ரத்தம் பெருக்கெடுத்து ஓடத் தொடங்கியது. அவர் அதைச் சற்றும் பொருட்படுத்தவில்லை. வேதனையைப்பற்றி சற்றுகூட எண்ணிக் கதறவில்லை.

''தாம் தக்க சிந்தனையோடு செய்த செயல் பரமனின் கண்களைக் குணப்படுத்திவிட்டதே'' என்ற களிப்பில் மலையை ஒத்த தமது தோள்களைத் தட்டிக் கொண்டு ஆனந்தக் கூத்தாடினார்.

திண்ணனாரின் தெளிந்த பேரன்பின் பெருக்கினை மேலும் சோதிக்கத் தொடங்கிய சிவனார், தமது இடக் கண்ணிலிருந்தும் ரத்தம் வழியுமாறு செய்தார்.

ஆனந்தக் கூத்தாடிக் களித்து நின்ற திண்ணனார் இறைவனின் இடக்கண்ணிலிருந்து ரத்தம் பெருகி வருவது கண்டு, அப்படியே அசைவற்று நின்றார்.

கண்ணுக்குக் கைகண்ட மருந்தைக் கண்ட பின்னர் திண்ணனார் எதற்காக கண்ட கண்ட மூலிகைகளையும் பச்சிலைகளையும் தேடி அலையப் போகிறார்!

அக் கண்ணிலிருந்து வரும் இரத்தத்தையும் தடுத்து நிறுத்த அப்பொழுது தமது மறுகண்ணையும் அம்பினால் தோண்டி எடுத்து அப்புவது என்ற முடிவிற்கு வந்தார்.

மறுகண்ணையும் எடுத்துவிட்டால், இறைவனது கண் இருக்கும் இடம் தெரியாமல் போய்விடுமே என்று நினைத்து தமது காலை, இறைவனின் குருதி கொட்டும் இடக் கண்ணருகே பலமாக ஊன்றிக் கொண்டார்.

அம்பை எடுத்தார். அம்பு எடுத்த அன்பர், காளத்தியப்பரை அன்பின் பெருக்கிலே ஒருமுறை பார்த்தார்.

''இந்தக் கண்ணையும் பறித்து இறைவனுக்கு வைத்து விட்டால் பிறகு இறைவனைக் கண்ணால் பார்க்கவே முடியாதே – அன்பு வடிவமான இறைவனின் அருள் முகத்தைக் காணவே முடியாதே?'' என்று எண்ணினாரோ என்னவோ, இறைவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

பார்த்துப் பார்த்து மனம் உருகினார்.

இனிமேல் என்றும், எப்பொழுதும் ஞானக்கண்களால் இறைவனைக் கண்டுகளிக்கப் போகும் திண்ணனார் தமது ஊனக் கண்களைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை.

அம்பை எடுத்தார். இடக்கண்ணில் ஊன்றி கண்ணைத் தோண்டப் போனார்.

இதற்கு மேல் காளத்தியப்பர், தமது அன்புத் தொண்டனைத் துன்புறுத்த விரும்பவில்லை. அருள் வள்ளலார், திண்ணனாரின் அன்பிற்கு அடிமையானார்.

அன்பர்களைக் காக்கும் அம்பலத்தரசன் – கருணைக் கடலான சந்திரக்கலாதரன் – வேதமுதல்வன் திண்ண னாரைத் தடுத்தாட் கொண்டார்.

எம்பெருமான் தமது திருக்கையால் திண்ணனாரின் கரத்தைப் பற்றினார்.

''நிற்க கண்ணப்ப! நிற்க கண்ணப்ப! அன்புருவே நிற்க!'' என்று தமது அமுத வாக்கால் திருவாய் மலர்ந்து அருளினார் எம்பெருமான்.

தேவர்கள் மலர்மாரி பொழிந்தனர். ஆலயம் எங்கும் புத்தொளி பிறந்தது. வேதம் முழங்கியது. திண்ணனார் இறைவனின் அருளிலே அன்பு வடிவமாய், பேரின்பப் பெருக்கெடுத்து நின்று கொண்டிருந்தார்.

இந்நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தையும் மறைந்திருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த சிவகோசரியார் திண்ணனாரின் பக்திக்குத் தலை வணங்கினார். இறைவன் திருவருளி னாலே திண்ணனார், இழந்த கண்ணைப் பெற்றார். கண் பெற்றதோடு கண்ணப்பர் என்ற திருநாமத்தையும் பெற்றார்.

கண்ணப்பரின் உண்மையான பக்தியையும், இறைவனின் திருவருளையும் எண்ணிப் பார்த்தார் அந்தணர்.

''ஆயுள் எல்லாம் அரனாரை வழிபட்டேன்; என்னால் அவரது அருளைப்பெற முடியவில்லை. ஆறுநாள் பூஜையிலே ஆண்டவனின் அருகிலேயே இருக்கும் இன்பப் பேற்றினைப் பெற்றார் திண்ணனார். அதற்குக் காரணம் வெறும் பூஜை மட்டுமல்ல! உண்மையான அன்புதான். அன்பே சிவமானார். அன்பில்லாத வழிபாட்டால் ஒரு காரியமும் நடக்காது. இறைவனின் அருளைப் பெறவும் முடியாது.''

''இம்மையில் யாம் முக்தி பெற, இனிமேல் காளத்தியப்பரோடு கண்ணப்பரையும் சேர்த்து வழிபடுவதே சிறந்தது!'' என்று உறுதிபூண்டார் வேதியர். நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்கினார்.

அருந்தவத்தோர்க்கும் கிட்டாத பரம்பொருளாகிய எம்பெருமான் திருவாய் மலர்ந்து, ''ஒப்புயர்வற்ற கண்ணப்பா! நீ எமது வலப்பக்கத்திலே எப்பொழுதும் நிற்பாயாக!'' என்று திருவருள் புரிந்தார்.

திண்ணனார் கண்ணப்பர் ஆனார். கண்ணப்பர் பரமனுக்குக் கண்கொடுத்து பக்திக்குக் கண்ணாக விளங்கினார்.

கலைமலிந்த சீர் நம்பி கண்ணப்பர்க்கு அடியேன்

11

திரு குங்குலியக் கலய நாயனார்

திருக்கடவூர் சோழ நாட்டிலுள்ள ஒரு தலம். இத் திருநகரில் எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானுக்கு அமிர்தகடேச்சுவரர் என்று திருநாமம் உள்ளது.

பிரம்மன், திருமால் முதலிய தேவர்கள் அமிழ்தம் நிறைந்த பொற்குடத்தை இத்திருத்தலத்தில் வைத்தனர். அவ்வமிழ்த குடமே, அமிர்தலிங்கமாக உருப்பெற்று நிலைபெற்ற காரணத்தால் பெருமானுக்கு இப்பெயர் ஏற்பட்டது என்பது புராண வரலாறு! இதுபற்றியே இத்திருத்தலம் கடவூர் என்ற திருநாமத்தைப் பெற்றது.

பால்மணம் மாறாத பாலகன் மார்க்கண்டேயனின் அன்பு அணைப்பிலே கட்டுப்பட்ட எம்பெருமான் காலனைக் காலால் உதைத்த புனிதமான தலமும் இதுவே.

இத்தகைய புராணப் பெருமைமிக்க தலத்தில் செந்தண்மை பூண்ட வேதியர்கள் பலர் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களுள் கலயனார் என்பவரும் ஒருவர்!

இவர் கங்கை அணிந்த மங்கையர் பாகன் திருவடியை இடையறாது வணங்கும் நல்லொழுக்கத்தில் தலைச் சிறந்து விளங்கினார்.

தூய உள்ளமும், நல்ல நெறியும், சிறந்த பக்தியும் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற கலயனார், திருக்கோயிலுக்குக் குங்குலியத் தூபமிடும் திருத்தொண்டினை, பக்தி சிரத்தையோடு செய்து வந்தார்.

எம்பெருமானுக்குத் தூய மணம் கமழும் குங்கிலியம் அளிக்கும் தொண்டினைச் செய்து வந்த இவர் குங்குலியக் கலயர் என்று பெயர் பெற்றார்.

ஒருமுறை கலயனார் குடும்பத்தில் வறுமை கோரத் தாண்டவம் புரியத் தொடங்கியது. வறுமையையும் ஒரு பெருமையாகக் கொண்டு சற்றும் மனம் தளராமல் தமது திருத்தொண்டினை மட்டும் இடைவிடாது சிறப்பாகவே செய்து வந்தார் கலயனார்.

வறுமை நாளுக்கு நாள் வளரத் தொடங்கியது. நிலங்களை விற்றார். கன்று காளைகளை விற்றார்.

அப்படியிருந்தும், கலயனாரக்கு ஏற்பட்டுள்ள வறுமை மட்டும் குறைந்தபாடில்லை.

கலயனார் தமது வாழ்க்கை வசதிகளைச் சிறுகச் சிறுகக் குறைத்துக் கொண்டாரே தவிர திருக்கோவிலுக்குக் குங்குலியம் வழங்கும் திருத்தொண்டினை மட்டும் குறைக்கவேயில்லை.

வறுமையின் நிலை கண்டு குடும்பத் தலைவி சொல்லொண்ணாத் துயர் அடைந்தாள். பசியால் ஒட்டிய வயிறுகளுடன் கண்ணீர் விட்டுக் கதறும் குழந்தைகளைப் பார்த்துப் பார்த்து அம்மையார் நெஞ்சம் தணலிடைப் பட்ட புழுப்போல் துடித்தது.

இறுதியில் அம்மையார் ஓர் நல்ல முடிவிற்கு வந்தாள். திருமாங்கல்யத்தைக் கழற்றினாள். கணவரிடம் கொடுத்தாள். அதனை விற்றுப் பணம் பெற்று நெல் வாங்கி வருமாறு கேட்டுக் கொண்டாள்.

மனைவியின் செயலைக் கண்டு மனம் துடிதுடித்துப் போனார் கலயனார். இருந்தும் வேறு வழியின்றி திருமாங்கல்யத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு நெல் வாங்கி வரப் புறப்பட்டார்.

''தந்தை எப்படியாவது நெல் வாங்கி வருவார். தாயார் குத்திப் பதமாக்கிச் சோறு சமைத்துப் போடுவார்'' என்று தங்களுக்குள் எண்ணி எண்ணிப் பூரித்துப் போன சின்னஞ்சிறு குழந்தைகள் அன்னையை அணைத்து மகிழ்ந்தது, அன்னைக்கு முத்தமாரி பொழிந்தன.

கலயனார் திருமாங்கல்யத்தை விற்பதற்காகத் தெருவோடு போய்க் கொண்டிருந்தார். அவரது சிந்தனை எல்லாம் நெல் வாங்கும் எண்ணத்தில் இல்லை. மறுநாள் கோவிலுக்குக் குங்குலியம் வாங்க வேண்டும் என்பதிலே தான் இருந்தது.

அதற்கு ஏற்றாற்போல், அவரது எதிரில் வணிகன் ஒருவன் குங்குலியப் பொதியுடன் வந்து கொண்டிருந்தான்.

அவனைக் கண்டதும் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டார் தொண்டர்.

பசியால் வாடும் பச்சிளம் குழந்தைகளின் அழுது அழுது வாடிப்போன முகமும், ஒட்டிப்போன வயிறும் தெரியவில்லை.

திருமாங்கல்யத்தைக் கழற்றிக் கொடுத்து, நகை இழந்து, முகத்தின் களை இழந்து கண்களில் நீர் சிந்த வழி அனுப்பி வைத்த வாழ்க்கைத் துணைவியின் சோகத் தோற்றத்தையும் காண முடியவில்லை.

அவரது சிந்தனை, செயல் எல்லாமே அரனாரின் ஆனந்தத் தோற்றத்துள்தான் அழுந்திக் கிடந்தது!

''ஆகா! இறைவனின் திருவருளைத்தான் என்னென்பது! கையிலே பொன்னையும் கொடுத்து எதிரில் குங்குலியத்தையும் அல்லவா அனுப்பி வைத்திருக்கிறார். இத்தகைய பாக்கியம் இவ்வுலகத்தில் வேறு யாருக்குமே கிட்டாது. எம்பெருமானின் திருவுள்ளம் இந்த ஏழைக்காக இரங்கியதைத்தான் என்னென்பது!'' என்றெல்லாம் பலவாறு எண்ணி மகிழ்ந்தார் நாயனார்.

கலயனார், களிப்புடன் வணிகனை அணுகி, ''இந்த மாங்கல்யத்தை எடுத்துக் கொண்டு, குங்குலியப் பொதியைக் கொடு. உனக்கு இறைவன் அருள் புரிவார்'' என்றார்.

கலயனார், மாங்கல்யத்தை வணிகனிடம் கொடுத்தார். மகிழ்ச்சியோடு வணிகனும் குங்குலியப் பொதியை அவரிடம் கொடுத்துவிட்டு வந்த வழியே சென்றான்.

கலயனார் குங்குலியப் பொதியோடு, கோயிலுக்கு விரைந்தார். குங்குலிய மூட்டையைச் சேர்ப்பித்துச் சிந்தை மகிழ்ந்தார். இறைவனின் திருநாமத்தைப் போற்றியவாறு அங்கேயே தங்கிவிட்டார்.

மனையிலே மங்கை நல்லாள் கணவர் வருவார் வருவார் என்று வழிமேல் விழிவைத்துப் பார்த்த வண்ணமாக இருந்தாள். பிள்ளைகளும் கால்கடுக்க நின்றுகொண்டு தந்தையின் வரவை எதிர்பார்த்தனர். எதிர்பார்த்து ஏமாந்தனர்.

அந்தணரின் மனைவிக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. இருட்டியும் கணவர் வரவில்லை என்பதை உணர்ந்து ஏமாற்றமும் ஏக்கமும் கொண்டாள்.

பசியால் அழும் பச்சிளம் பிள்ளைகளை மடிமீது போட்டுக்கொண்டு கண் அயர்ந்து விட்டாள். குழந்தைகளும் பசியின் வேதனையைத் தாங்க முடியாமல் அழுவதற்குக் கூடச் சக்தியற்ற நிலையில் கண் அயர்ந்து விட்டனர்.

கங்கையைச் சடையிலே தாங்கிய திருசடை அண்ணல் கலயனார் மனை மீது திருக்கண் மலர்ந்தார்.

அருள்ஒளி மலர்ந்தது! கலயனார் இல்லத்தில் நெல்லும், மணியும், பொன்னும், பட்டாடையும் அளவிட முடியாத அளவிற்குக் குவிந்தன.

இறைவன் கலயனாருடைய கனவிலும் அவரது மனைவியாரின் கனவிலும் எழுந்தருளி இச்செய்தியைத் திருவாய் மலர்ந்து அருளி மறைந்தார்.

கலயனார் மனைவி திடுக்கிட்டுத் துயிலெழுந்தாள். வீட்டில் பொன்னும், மணியும், நெல்லும் குவிந்து கிடப்பது கண்டு எல்லையில்லா மகிழ்ச்சியுண்டாள்.

தாயார் எழுந்தது கண்டு பச்சிளம் குழந்தைகளும் விழித்தெழுந்தன.

கலயனார் மனைவி இரவென்றும் பாராமல், அப்பொழுதே உணவைப் பக்குவம் செய்யத் தொடங்கினாள்.

கோயிலின் புறத்தே துயின்று கொண்டிருந்த கலயனார் எம்பெருமான் கனவில் எழுந்தருளி மொழிந்தது கேட்டு விழித்தெழுந்தார். சிரமீது கரம் தூக்கி நிலத்தில் வீழ்ந்து பணிந்து தொழுதார்.

அப்பொழுது, ''இறைவன் அசரீரி வாக்கால், ''அன்பனே! நீ மிகப் பசித்திருக்கிறாய். உன்னுடைய இல்லத்திற்குச் சென்று, பாலுடன் கலந்த தேன் சுவை உணவை உண்டு பசி தீர்ந்து மகிழ்வாயாக'' என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

குங்குலியக் கலயனார் மகிழ்ச்சி பொங்க மனைக்கு ஓடோடி வந்தார். மனைவி மக்களைக் கண்டார் வாரி அணைத்து மகிழ்ந்தார்.

''இந்த எளியோனையும் ஒரு பொருட்டாக மதித்து ஆட்கொண்ட எம்பிரானின் திருவருட் கருணையைத் தான் என்னென்பேன்'' என்று கூறி நமச்சிவாய மந்திரத்தைச் சொல்லிப் பணிந்தார். அனைவரும் அரனாரை வழிபட்டனர்.

குங்குலியக் கலயனாரது அன்பின் வலிமையையும், பெருமையையும் மேலும் உலகிற்கு உணர்த்தத் திருவுள்ளம் கொண்டார் இறைவன். அதற்கு ஏற்றாற் போல் திருப்பனந்தாள் என்னும் திருத்தலத்திலே, பாரே வியக்கும் அளவிற்கு ஒரு சம்பவத்தை ஏற்படுத்தினார்.

திருப்பனந்தாள் கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனுக்கு மலர்மாலை அணிவிக்க வந்தாள் ஆதி சைவப் பெண்ணொருத்தி! அவள் பெயர் தாடகை.

இறைவழிபாடு முடிந்த பிறகு இறைவனுக்கு மாலையை அணிவிக்கப் போகும் சமயத்தில் அம்மங்கை நல்லாளின் ஆடை சற்று நெகிழ்ந்தது.

ஆடையை இரண்டு முழங்கைகளினாலும் இறுகப் பற்றிக்கொண்டு, இறைவனுக்கு மாலையைப் போட முயன்ற அப்பேதைப் பெண் மாலையை இறைவனுக்கு அணிவிக்க முடியாமல் தவித்தாள்.

அப்பொழுது இறைவன், அப்பெண்ணுக்காக இரங்கிச் சற்றுச் சாய்ந்து கொடுத்தார். மங்கையும் மாலையை அணிவித்து, மகிழ்வோடு சென்றாள். அது முதல் அங்கு சிவலிங்கம் சற்று சாய்ந்த வடிவமாகவே தோற்றமளித்து வந்தது.

இந்த நிலையில், திருப்பனந்தாள் ஆலயத்தில் சோழ மன்னருடைய திருப்பணிகள் நடந்து கொண்டிருந்தன.

மன்னன் சாய்ந்திருக்கும் சிவலிங்கத்தை நிமிர்த்து நிறுத்த முயற்சித்தான். யானைகளைச் சிவலிங்கத்தோடு சேர்த்து கயிற்றால் கட்டி இழுத்தனர். ஒன்றும் முடிய வில்லை.

மன்னன் மனம் வாடினான். இந்த விஷயம் ஊரெல்லாம் காட்டுத் தீ போல் பரவியது. குங்குலியக் கலயனார் காதுகளுக்கும் எட்டியது!

இறைவனுக்குத் திருத்தொண்டு புரிந்து வரும் குங்குலியக் கலயனார் திருப்பனந்தாளுக்கு புறப்பட்டார்.

திருப்பனந்தாள் கோயிலை அடைந்த கலயனார் ஆலயத்தைப் பன்முறை வலம் வந்தார். ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை நினைத்தபடியே குங்குலியப் புகையினால் இறைவனின் சந்நிதியைத் தூபமிட்டு சேவித்தார்.

கலயனார் பூங்கச்சுடன் கூடிய ஓர் கயிற்றை எடுத்தார். அப்பூங்கச்சோடு சேர்ந்த கயிற்றின் ஒரு பக்கத்தை எம்பெருமானுடைய திருமேனியில் பாசத்தோடு பிணைத்து, மறுபக்கத்தைத் தமது கழுத்தில் கட்டிக்கொண்டு பலமாக இழுத்தார்.

கயிறு இறுகி உயிர் போகும் என்பது பற்றிக் கவலைப் படவில்லை நாயனார்! இறைவனுக்கு இச்சிறு தொண்டினைக்கூடச் செய்ய முடியாத இந்த உயிர் இருந்தாலென்ன? பிரிந்தாலென்ன? என்ற முடிவோடு தமது முழுப் பலத்தையும் கொண்டு இழுத்தார்.

இறைவனைக் கயிற்றால், தன் கழுத்தோடு கலயனார் பிணைத்து இழுத்த செயல் எம்பெருமானுக்குத் தம்மைப் பக்தி எனும் கயிற்றால் கட்டி இழுப்பது போல் இருந்தது.

அன்புக் கயிற்றுக்கு இறைவன் அசைந்து தானே ஆக வேண்டும். அக்கணமே சாய்வு நீங்கி நேரே நிமிர்ந்தார்.

கலயனார் கழுத்தில் போடப்பட்டிருந்த கயிற்றின் சுருக்கு, அவருக்குப் பூமாலையாக மாறியது.

எம்பெருமான் திருமேனியாம் சிவலிங்கத்தின் மீதும், கலயனாரால் கட்டப்பட்டிருந்த பூங்கச்சோடு சேர்ந்த கயிறு, கொன்றைப் பூமாலையாக காணப்பட்டது.

குங்குலியக் கலயனாரின் பக்தியையும், இறைவனைக் கட்டுப்பட வைத்த அன்பின் திறத்தினையும் கண்டு மன்னனும் மக்களும் களிப்பெய்தினர்.

சோழ மன்னன் கலயனார் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கி, ‘‘ஐயனே! உங்கள் அன்பின் திறத்தினை என்னென்பது! திருமாலும் அறியப்படாத எம்பெரு மானின் மலரடியை அன்புமிக்க அடியார்கள் அல்லாது வேறு யாரால் அடைய முடியும்? உம்மால் யாம்

உய்ந்தோம். எம் குடி மக்களும் உய்ந்தனர். உலகத்திற்கே உய்வு காலம் தங்களால்தான் ஏற்பட்டது'' என்றார். கலயனார் இறைவனையே நினைத்து நின்றார்!

அரசன் ஆலயத்திற்குத் திருப்பணிகளும், திருவிழாக் களும் நடத்தினான். கலயனாருக்கு மானியங்கள் கொடுத்து கௌரவப்படுத்தினான். பின்னர் மன நிறைவோடு தன்னகர் அடைந்தான்.

அரசன் சென்ற பிறகு, கலயனார் அங்கு சில காலம் தங்கியிருந்து அரனாரை வணங்கி வழிபட்டு திருக்கடவூரை அடைந்தார். முன்போல் ஆலய வழிபாட்டைச் செய்யலானார்.

ஒருமுறை கலயனார், திருக்கடவூருக்கு எழுந்தருளிய சீர்காழிப் பெருமானுக்கும் திருநாவுக்கரசருக்கும் திருவமுது செய்யும் பேறு பெற்று மகிழ்ந்தார்.

மண்மடந்தையின் மடியில் சிவத்தொண்டு புரிந்து பல காலம் புகழ்பட வாழ்ந்த குங்குலியக் கலயனார், இறுதியில் இறைவன் திருவடி நீழலை இணைந்த பேரின்ப வாழ்வைப் பெற்றார்.

கடவூரிற் கலயன்றன் அடியார்க்கும் அடியேன்

12

திரு மானக் கஞ்சாற நாயனார்

கஞ்சாறு என்னும் நகரம் சோழ நாட்டிலுள்ளது.

கொம்புத் தேனின் சாறும், கரும்பின் சாறும் நிறைந்து இருந்தமையால் இத்தலத்திற்கு இப்பெயர் ஏற்பட்டது.

இத்தகைய வளமிகு பதியிலே, மானக்கஞ்சாறர் என்னும் சிவனடியார் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். இவரை மானகாந்தன் என்றும் அழைப்பர். இவரது மனைவியாரின் பெயர் கல்யாண சுந்தரி என்பதாகும்.

அரசர்க்குச் சேனாதிபதியாக இருந்துவரும் வேளாண் மரபிலே அவதரித்த இவரிடம் சிவபக்தி நிறைந்திருந்தது. சிவனடியார்களை வழிபடுவதையே தம் வாழ்வின் முழுப்பயன் என்று எண்ணிய இத்தொண்டர் முக்காலமும் சிவனடியார்களைப் பற்றிய சிந்தனையிலே வாழ்ந்து வந்தார்.

இறைவனின் திருவடிக் கமலத்திற்கு மனத்திலே திருக்கோயில் அமைத்து வழிபட்டு வந்தார். இவரிடம் வேண்டிய அளவிற்குச் செல்வ வளமும், சொல்வளமும், நிலவளமும் நிறைந்திருந்தன.

எல்லாப் பேறுகளையும் பெற்றும் மக்கட்பேறு ஒன்று மட்டும் இல்லாமற் போனது மானக்கஞ்சாறருக்கும் அவர் மனைவியாருக்கும் அளவு கடந்த வேதனையைக் கொடுத்தது. இருவரும் எந்நேரமும் இறைவனின் திருவருளையே எண்ணி மழலைச் செல்வத்தை தந்தருள வேண்டி நின்றனர்.

பல விரதங்களை மேற்கொண்டனர். எம்பெருமானின் திருவருளால் மானக்கஞ்சாறர் மனைவியாருக்குப் பெண் குழந்தையொன்று பிறந்தது.

காலம் வளர்ந்தது. அந்த பசுங்கொடியும் வளர்ந்தது. கொடி படரப் பந்தல் என்பது போல் பெண் வாழ மணப்பந்தல்தானே முக்கியம்?

மானக் கஞ்சாறர் தம் மகளைப் பருவம் வந்ததும் தக்க இடத்தில் மணம் முடித்து மகிழ வேண்டும் என்று விரும்பினார்.

சிவபெருமாளிடத்து அன்புடையவராகி ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் என்பவர் மானக்கஞ்சாறருடைய மகளின் அழகையும், அறிவையும், அவர்கள் குலப்

பெருமையையும் கேள்வியுற்று முதியவர்களை அனுப்பித் தமக்கு அப்பெண்ணை மணம் பேசுமாறு செய்தார்.

முதியோர்கள் மானக்கஞ்சாறரைச் சந்தித்துத் திருமணப் பேச்சு நடத்தினர். மானக் கஞ்சாறர் முழு மனதுடன் தமது மகளை கலிக்காமருக்கு மணமுடிக்கப் பூரணமாக ஒப்புக் கொண்டார்.

ஆண் வீட்டாரும் பெண் வீட்டாரும் கலந்து ஆலோசித்து விரைவிலேயே திருமணத்திற்கு நந்நாளும் குறித்தனர். மணமகள் மாளிகையிலேயே திருமணத்தை நடத்துவதாகத் தீர்மானம் செய்யப்பட்டது.

திருமணத்திற்கு முதல் நாள் கலிக்காம நாயனார் உறவினர்களுடன் புடைசூழ வெண்புரவிமீது அமர்ந்து மணமுரசுகள் முழங்கப் புறப்பட்டு வந்து கொண்டிருந் தார். இவர் கஞ்சாறூருக்குச் சமீபத்தில் ஓரிடத்தில் வந்து தங்கினார்.

திருமண நாளன்று எம்பெருமான் அந்தணர் கோலம் அணிந்து மானக்கஞ்சாறர் மனைக்கு எழுந்தருளினார்.

கங்கை அணிந்த திருசடையிலே உருத்திராட்ச மாலையை சுற்றியிருந்தார். குண்டலம் இரண்டும் காதுகளிலே ஒளிர, திருத்தாழ்வடம் திருமார்பிலே பிரகாசிக்க பட்டிகையும், கருநிறம் பொருந்திய மயிர்வடப் பூணூலும், திருநீற்றுப் பையும், தோளிலே அணிந்திருக்க, நெற்றியும், திருமேனியும், திருநீற் றினைப் பெற்றிருக்க அரனார் அந்தணர் கோலத்திற்கு ஏற்பத் தம் வடிவத்தை கொண்டிருந்தார். இத்தகைய சூரியகோடிப் பிரகாசத்தோடு எம்பெருமான் மானக் கஞ்சாறர் மனையை அடைந்தார்.

சிவனடியார் தம் மனை நோக்கி மகளின் மணநாள் அன்று எழுந்தருளுவது கண்டு மகிழ்ச்சி பொங்க வரவேற்றார் அடியார். அவர் தம் பொற்பாதங்களில் விழுந்து வணங்கி எழுந்தார்.

''தேவரீர்! எழுந்தருள இங்கு யாம் என்ன தவம் செய்தோமோ?'' என்று முகமன் கூறினார். வலம் வந்து வணங்கினார் மானக் கஞ்சாறர்.

தோணரம் தொங்கும் பந்தலிலே மங்கள இசை ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. அதுகண்டு அரனார் ஒன்றுமறியாதவர் போல, ''இங்கு ஏதாவது மங்கள காரியம் இன்று நடக்க இருக்கிறதோ?'' என்று கேட்டார்.

''ஆம், ஐயனே! இந்த அடியேனின் மகளுக்குத் திருமணம்'' என்று கூறி மீண்டும் அடியாரை வணங்கிய திருத்தொண்டர் அகத்துள் சென்று திருமணக் கோலத்திலிருக்கும் தம் மகளை அழைத்து வந்தார்.

மணப்பெண்ணும் மாத் தவசியின் காலில் விழுந்து வணங்கினாள்.

''மங்களம் உண்டாகட்டும்'' என்று மணப்பெண்ணை மனங்குளிர வாழ்த்தினார் பெருமான்!

சிவனாரின் அருட்கண்கள் மணப்பெண்ணின் சுருளேறிய நெடுங்கூந்தலை நோக்கின.

கார் போல் கறுத்து நாற்றுப்போல் அடர்ந்து ஆலம் விழுதுபோல் நீண்டிருந்த கூந்தலைப் பார்த்த பரமன், ''இவளுடைய கூந்தல் கிடைத்தால் எம்முடைய பஞ்சவடிக்கு உதவும்போல் இருக்கிறதே'' என்றார்.

பஞ்சவ்டி என்பது தவசிகள் மார்பில் அணியும் பொருட்டு முடியினால் அகலமாக பின்னப்பட்டிருக்கும் பூணூலில் ஒரு வகை. (பஞ்சம் - விரிவு; வரி - வடம்).

இவ்வாறு விமலர் தம் விருப்பத்தைத் திருவாய் மலர்ந்து மொழிந்ததுதான் தாமதம், மானக்கஞ்சாறர் சற்றும் சினம் கொள்ளவில்லை. சந்தோஷம் மிகக் கொண்டார். அகத்துள் சென்றார். கத்தியொன்றை எடுத்து வந்தார். தாம் செய்யப்போவது அமங்கலமான செயல் என்று கூட எண்ணினாரில்லை.

அடியாரின் விருப்பத்தையே பெரும் பேறாகச் சிந்தையில் எண்ணியிருந்த நாயனார் தம் மகளின் பூமலர் கொத்தணிந்திருந்த அழகிய நெடுங் கருங்கூந்தலை நொடிப் பொழுதில் அடியோடு அரிந்தார்.

அதனைத் தவசியின் திருக்கரத்தில் வைப்பதற்காக நிமிர்ந்து பார்த்போது அங்கே தவசியைக் காணோம்.

வானத்திலே பேரொளி திகழ பரமன் உமையாளுடன் அவ்வடியார்க்கு ஆனந்தக் காட்சி அளித்தார்.

அடியாரும் மனைவியும் மகளும் நிலமதில் வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்தனர். அப்பொழுது விண்வழியே அசரீரி வாக்கு ஒலித்தது.

''அடியார் மீது நீவிர் காட்டும் பக்தியை உலகறியச் செய்தோம். அத்தோடு, எப்பொழுதும் எம் அருகிலேயே இருக்கும் சிவலோக பிராப்தியையும் அளித்தோம்'' என்று எம்பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தார்.

நாயனார், உள்ளமும் உடலும் பொங்கிப் பூரித்தார். மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் மூழ்கினார். தந்தையும், மகளும், சிவநாமத்தைச் செப்பியவாறு நிலத்தில் வீழ்ந்து பணிந்து எழுந்தனர்.

அடியவரின் மகளுக்கு ஆண்டவன் அருளால் முன்னரும் அழகுற நறுமணங் கமழும் கூந்தல் அமையப் பெற்றது.

இதுவரை நடந்த நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோர் பெரும் வியப்பில் ஆழ்ந்தனர்.

இத்தருணத்தில் மங்கள வாத்தியங்கள் முழங்க கலிக்காமரும் திருமண இல்லத்தை வந்தடைந்தார்.

பெண் வீட்டார் முறையோடு மணமகனை ஆரத்தி எடுத்து வரவேற்றனர்.

இறைவன் அருள்செய்த திரு நிகழ்ச்சியை அங்குள்ளோர் மூலம் கூறக் கேட்க கலிக்காமர் பெருமகிழ்ச்சி பொங்கினார்.

''தாம் முற்பிறப்பில் மாதவம் செய்ததால்தான் இப்பிறப்பில் இறைவனுக்குக் கூந்தலைக் கொடுத்த அறமகள் தமக்கு மனைவியாக வருகிறாள்'' என்று மனதிலே எண்ணிப் பெருமிதம் பூண்டார் கலிக்காமர்.

சுபமுகூர்த்த வேளையில் மானக்கஞ்சாறரின் மகளுக்கும், கலிக்காமருக்கும், மங்கலம் பொங்கும் மனையிலே இறைவன் திருவருளோடு திருமணம் சிறப்பாக நடந்தது.

தேவ துந்துபிகள் இன்னிசை நாதம் எழுப்ப, விண்ணவர் மலர்மாரி பொழிந்தனர்.

மானக்கஞ்சாறரும் அவரது மனைவியாரும், மண்ணுலகில் பல்லாண்டு காலம் வாழ்ந்து, இறைவனுக்குத் திருத்தொண்டுகள் பல புரிந்து சிவலோகப் பதவியை எய்தினர்.

மலைமலிந்ததோள் வள்ளல் மானக்கஞ்சாறனுக்கு அடியேன்

13

திரு அரிவாள் தாய நாயனார்

கணமங்கலம் என்னும் ஊர் சோழவள நாட்டின் செழிப்பிற்கு இலக்கணமாய் அமைந்துள்ள வளம் பொருந்திய தலங்களிலே ஒன்றாகும்!

நீர்வளமும், நிலவளமும், இறைவளமும் ஒருங்கே அமையப் பெற்ற தலத்திலே தாயனார் என்னும் சிவனடியார் அவதாரம் செய்தார்.

இவர் வேளாண் மரபைச் சேர்ந்தவர். சிவனடியார் களிடத்துப் பேரன்புமிக்க இத்தொண்டர், இறைவ னுக்குச் சம்பா அரிசியின் அமுதும், செங்கீரையையும், மாவடுவையும் நிவேதனப் பொருட்களாகத் தினந் தோறும் தவறாமல் அளித்து வந்தார்.

தாயனார் கோவிலுக்குச் செய்துவந்த திருப்பணிகள் பலவற்றுள் இதை ஒரு முக்கியத் திருப்பணியாகக் கொண்டிருந்தார்.

இவரது மனைவியும் இவரைப் போலவே இறைவனிடம் பக்தி கொண்டிருந்தாள். கணவனும் மனைவியும் தெய்வப் பணியை மட்டுமே வாழ்க்கையில் முக்கியமாகக் கொண்டிருந்தனர்!

இவ்வாறு இறைவனுக்குத் தவறாமல் பணிபுரியும் இவ்வன்பர்களுக்கு ஒரு சமயம் வறுமை ஏற்பட்டது. வறுமையைக் கண்டு அடியார் சற்றும் மனம் தளரவில்லை. தாம் செய்துவரும் தெய்வத்

திருப்பணியை மட்டும் எப்பொழுதும் போல் தவறாது செய்து வந்தார்.

வறுமை நாளுக்கு நாள் அதிகமாயிற்று. அந்த நிலையிலும் அடியார் சற்றுகூட மனம் தளரவில்லை.

கூலி ஆட்களை வைத்து வேலை வாங்கிய நாயனார் கூலிக்கு நெல் அறுக்கும் பணியில் இறங்கலானார்.

கூலி வேலை செய்து கிடைக்கும் நெல்லில் செந்நெல்லைக் கோவில் நைவேத்தியத்துக்கும், கார் நெல்லை தம் உணவிற்கும் வைத்துக் கொள்வார்.

இங்ஙனம் வறுமையையும் ஒரு பொருமையாக எண்ணி வாழ்ந்துவரும் நாளில் இவருக்கு இறைவனின் சோதனை ஏற்பட்டது. தொண்டர்க்குக் கிடைத்த கூலி முழுவதும் செந்நெல்லாகவே கிடைத்தது.

நாயனாருக்குப் பெருமிதம் தாங்கவில்லை. செந்நெல் முழுவதையுமே கோவிலுக்கு வழங்கினார். இதனால் இவரது குடும்பத்திற்கு அரிசி இல்லாமற் போனது.

அடியார் கீரையைப் பக்குவம் செய்து சாப்பிடத் தொடங்கினார். நாளடைவில் கீரைக்கும் பஞ்சம் வந்தது. அந்த சமயத்தில் அடியார் தண்ணீரைக் குடித்துக் குடித்து வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டார்.

''இறைவனுக்குத் திருவமுது படைப்பதற்காகவாவது நல்ல செந்நெல் கிடைக்கிறதே'' என்ற மனக்களிப்போடு தமது கடமையைத் தவறாது நடத்தி வந்தார் அடியார்.

ஒருநாள் நாயனார் இறைவனுக்குத் திருவமுது படைப்பதற்கான செந்நெல், கீரை, மாவடு ஆகியவற்றை ஓர் கூடையில் சுமந்துகொண்டு புறப்பட்டார். பசியால் ஏற்பட்ட சோர்வு அவரை மிகவும் வருத்தியது.

அடியாருடன் அவரது மனைவியும் பஞ்சகவ்வியம் எடுத்துக்கொண்டு நடக்க முடியாமல் சென்று கொண்டிருந்தாள். நாயனார் பசியினால் நிலத்தில் விழப்போனார். அம்மையார் தாங்கிக் கொண்டார்.

கூடையில் சுமந்து வந்த நிவேதனப் பொருள்கள் கீழே விழுந்து சிதறின. நாயனார் மனம் கலங்கினார். ''திருவமுது தரையில் வீழ்ந்த பின்னர் திருக்கோவிலுக்கு சென்றுதான் என்ன பயன்?'' என்று எண்ணித் துடித்தார்.

அடியார் உலகத்தில் உயிர் வாழவே விரும்பவில்லை. தம்மிடம் இருந்த அரிவாளால் கழுத்தை அரிந்துகொள்ள துணிந்தார்.

அவரது பக்தியின் ஆவேசத்தைக் கண்டு உடன்வந்த மனைவியார் செய்வதறியாது திகைத்தாள். அவள் கழுத்தில் கிடக்கும் மாங்கல்யத்தை எடுத்துக் கண்ணில் ஒற்றியவாறு இறைவனை வணங்கி நின்றாள்.

அடியாரின் அன்பிற்கும், பக்திக்கும் கட்டுப்பட்ட அம்பலத்தரசன் தொண்டரைத் தடுத்தாட் கொண்டார்.

திருவமுது சிந்திய நிலவெடிப்பிலிருந்து உருத்திராக்ஷ மாலையும், திருவெண்ணீரும் அணியப் பெற்ற திருக்கரம் ஒன்று வெளிப்பட்டது.

அத்திருக்கரம் நாயனாரின் கையைப் பற்றியது. இறைவனின் ஸ்பரிசத்திலே மெய் உருகி நின்றார் நாயனார்.

அவர் கை நின்றும் அரிவாள் தானாக நழுவியது.

நிலத்தில் இருந்து ''வெடுக் வெடுக்'' என்று ஒலி கேட்டது.

அவ்வொலியைக் கேட்ட நாயனார் தான் நிலத்தில் கொட்டிய மாவடுவை எம்பெருமான் ஏற்றுக்கொண்டார் என்பதற்கு அறிகுறியாகத்தான் இவ்வோசை கேட்கிறது என்று உணர்ந்து அகமகிழ்ந்தார்.

நினைத்த மாத்திரத்திலேயே எழுந்தருளி அடியார்கள் துயர்துடைக்கும் இறைவனின் திருவருட் கருணையை எண்ணி எண்ணி மனம் உருகிய நாயனாரும் அவர் மனைவியாரும் நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்தனர்.

அடியவரை ஆட்கொண்ட இறைவன் சக்தி சமேத ராய்த் தம்பதியர்க்குப் பேரானந்த காட்சி அளித்தார்.

இறைவன் நாயனாருக்கும் அவர் தம் மனைவி யாருக்கும் என்றென்றும் தம் அருகிலேயே இருந்து மகிழ்ந்து வாழும் பேரின்பப் பேற்றினை அருளினார்.

அரிவாளால் தம் கழுத்தை அரியத் துணிந்தமையால் இவருக்கு ''தாயனார்'' என்ற நாமத்துடன் ''அரிவாள் தாய நாயனார்'' என்னும் சிறப்பு திருநாமம் ஏற்பட்டது.

அரிவாள் தாய நாயனாரும் அவரது மனைவியாரும் உலகில் நெடுங்காலம் வாழ்ந்து, இறைவனுக்குப் பற்பல அரிய திருப்பணிகளைச் செய்தனர். இருவரும் பிறவாப் பெருவாழ்வு பெற்று இறைவனின் திருவடி நிழலிலே ஒன்றினர்!

எஞ்சாத வாட்டரயன் அடியார்க்கும் அடியேன்

14

திரு ஆனாய நாயனார்

திருமங்கலம் – சோலை வளமிக்க மழ நாட்டிலே அமைந்துள்ள ஓர் ஊர்.

இவ்வூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானுக்கு பரசுதாமீசுரம் உடையார் என்றும் திருமழுவுடைய தாயனார் என்றும் சாமவேதீசுவரர் என்றும் பல திருநாமங்கள் உண்டு.

தெய்வவள மிக்க இத்தலத்தில் நீடிய பெருங்குடி களுள் ஆயர்குடி நன்றாகவும் ஒன்றாகவும் இருந்தது. அக்குலத்தின் பொன்விளக்கு போல் ஆயனார் என்னும் அடியார் அவரித்தார்.

ஆயர் குலம் விளங்கத் தோன்றிய நாயனார் ஆனிரைகளை நிரம்பப் பெற்றிருந்தவராதலால்தான் ஆனாயர் என்னும் நாமத்தைப் பெற்றார்.

இவர் செயல்படுவது தம் குலத்திற்கேற்ற தொழிலாக இருந்த போதும் மனத்தாலும் வாக்காலும் மெய்யாலும் சிவபெருமானையே எண்ணி, எந்நேரமும் உள்ளம் மகிழ்வோடு இருந்தார்.

ஆனாயர், வேய்ங்குழல் வாசிப்பதில் மெத்தக் கெட்டிக்காரர்.

ஆநிரைகளைக் காலையில் ஓட்டிச் செல்லும்போதும், மாலையில் திரும்ப அழைத்து வரும்போதும் வேய்ங்குழல் வாசித்துக்கொண்டேதான் இருப்பார்.

ஆனாயர் வேய்ங் குழலில் ஐந்து எழுத்தினை அமைத்துப் பாடும் அருந்திறனைப் பெற்றிருந்தார். ஆனாயநாயனாரின் இன்ப இசைக்கு உயிரினங்கள் அனைத்தும் மெய்ம்மறந்து நிற்கும்.

ஒருநாள் நாயனார் வழக்கம்போல் ஆநிரைகளை மேய்யக்கப் புறப்பட்டார். நறுமலர் மாலையை அணிந்து கொண்டார். தலையை ஒருபுறமாகக் கோதி முடித்து அதில் கண்ணி மாலையைச் சூட்டிக் கொண்டார். செங்காந்தட் பூவினைக் காதில் சொருகிக் கொண்டார். கால்களிலே தோற்பாதுகையைத் தரித்துக் கொண்டார். கையிலே வெண்கோலும் வேய்ங்குழலும் எடுத்துக் கொண்டார். ஏவலரும், கோபாலரும் சூழ ஆநிரைகளை ஓட்டிக்கொண்டு, முல்லை நிலத்திற்குப் புறப்பட்டார்.

அப்பொழுது கார் காலம்! முல்லை நிலம் பூத்துக் குலுங்கும் புது மலர்ச்சோலை போல் காட்சி அளித்தது. ஆங்காங்கே கொன்றை மரங்கள் புது மலர்களைத் தாங்கிய வண்ணம் எழிலுறக் காட்சி அளித்தன.

ஆனாயர் முல்லை நிலத்தின் இயற்கை எழிலில் – இன்பத்தை அளிக்கும் வண்ண மலர்களின் நறுவாசனையில் உள்ளத்தைப் பறி கொடுத்தார். தம்மை மறந்து வேய்ங் குழலின் இன்ப இசையை இனிமையாக எழுப்பி வாசித்துக் கொண்டே இருந்தார்.

அப்பொழுது ஆனாயர் பார்வை கொன்றைமரத்தின் மீது பதிந்தது. அம்மரத்திலிருந்த மலர்கள் கொத்து கொத்தாக மாலை போன்ற வடிவத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன.

எந்நேரமும் சிவனைப் பற்றியும், திருவெண்ணீற்றை பற்றியும் எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் ஆனாயர்க் கண்களுக்கு கொன்றை மரத்தின் வடிவத்தைப்

பார்த்ததும் கொன்றை மாலையை அணிந்த சிவபெருமான் எழுந்தருளி இருப்பது போல் தோன்றியது.

அத்திருத்தோற்றப் பொலிவினில், சிவனையே பார்த்து விட்டாற் போன்ற பெருமகிழ்ச்சி பூண்டார் அடியார்! அவரது ஐம்புலன்களும் பக்தியால் பூரித்தன.

ஆனாயர் அம்மரத்தை வலம் வந்து வணங்கினார். தாம் வைத்திருந்த வேய்ங்குழல் பலவற்றில் சிறந்ததான ஒன்றை எடுத்தார்.

ஆனாயர் பரமனை நினைத்தபடியே பண் ஒன்றை எழுப்பினார். அவர் சுத்த சுரத்திலே திருவைந்தெழுத்தை இசையுடன் அமைத்து முறையோடு சுருதி சேர்த்து வாசிக்கலானார்.

ஐந்தொலியின் இசை இன்பம் வெள்ளம் போல் பாய்ந்து ஓடியது. கல்லும் கரையும் தன்மை பெற்ற அவ்வின்ப இசை கந்தவர்வ கானம் போல் அமைந்தது.

அருகம் புல்லை அசை போட்டபடியாக நின்று கொண்டிருந்த ஆநிரைகள் ஆனாயர் இசைக்கு மயங்கி அவரது அருகே வந்து நின்றன.

கன்றுகளோ தாய்ப்பாலையும் மறந்து இன்ப இசையில் உணர்விழந்து ஆனாயரைச் சுற்றி நின்றன. மான் கூட்டங்கள் துள்ளி ஓடிவந்து ஆனாயரைச் சூழ்ந்தன.

பல்வேறு ஆக்க வேலைகளில் அதிகப்படியாக ஊக்கம் காட்டி நின்ற ஆயர்கள், தங்கள் வேலைகளை மறந்து இசை வெள்ளத்தில் மூழ்கி நின்ற இடத்திலேயே செய்வதறியாது செயலற்று நின்றனர்.

வானவரும் விஞ்சயரும் புட்பக விமானத்தில் அமர்ந்தவண்ணம் ஆனாயரின் இசைத்தேனைச் சுவைத்துப் பருகிக்கொண்டிருந்தனர். ஆனாயர் தேவகான இசை மழை பொழிந்த வண்ணமாகவே இருந்தார்.

உலகில் மாறுபட்ட உள்ளத்தினரும் வாழ்வில் வேறுபட்ட நிலையில் இருப்போரும் தத்தம் நிலைமை, தகுதி இவற்றை எல்லாம் அறவே மறந்து ஒருமனப்பட்டு உள்ளம் மகிழ ஆனாயரின் இசைக்கடலில் மூழ்கி இன்பம் கண்டனர்.

தோகை விரித்தாடும் மயில் மீது படமெடுத்தாடும் பாம்புகள் மயங்கி விழுந்தன. சிங்கமும், யானையும் பகைமை மறந்து ஒன்றோடொன்று இணைந்தவாறு இசை வசப்பட்டு நின்றன. புலிகளின் முன்னே புள்ளி மான்கள் பயமின்றி நின்று கொண்டிருந்தன.

காற்றுகூட வேகமாக வீசவில்லை. மரக்கிளைகள் எல்லாம் அசைவற்று இசையில் செயலற்றன. மலையிலிருந்து துள்ளிப் பாய்ந்தோடும் தேனருவிகள் எவ்வித ஓசையும் இன்றி அமைதியாக ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

அலைமோதும் கடல் கூட அமைதியுடன் காணப்பட்டது. மேகக் கூட்டங்கள் இடியும் மழையும் இன்றி வான வீதியிலே அமைதியாக ஊர்ந்து கொண்டிருந்தன.

ஈரேழு உலகமும், ஆனாயரின் இசை வெள்ளத்தில் இன்ப சுகம் பெற்றன. உயிருள்ள பொருட்கள் மட்டுமல்ல உயிரற்ற பொருட்களும்கூட ஆனாயரின் குழலோசைக்குக் கட்டுப்படத்தான் செய்தன.

மண்ணிலே இருந்து எழுந்த ஆனாயரின் குழலோசை மேலோங்கி விரைந்து சென்று விண்ணகத்தை முட்டியதோடல்லாமல் கைலை மலையில் வீற்றிருக்கும் உமாமஹேஸ்வரனின் திருச்செவிகளுக்கும் ஊடுருவிற்று.

வெள்ளி அம்பலத்திலே ஆனந்தத் தாண்டவம் ஆடும் அரனாரும் இசைக்குக் கட்டுப்பட்டவர்தானே!

இலங்கேஸ்வரனின் இசைக்கு அடிமையானவரான அவர் இன்று ஆனாயரின் இசை வெள்ளத்திலே மெய்யுருகி ஆனாயரை ஆட்கொள்ளப் பார்வதியுடன் விடையின் மீது காட்சி அளித்தார்.

ஆனாயரின் இசைக்குக் கட்டுப்பட்ட கங்காதரன் ஆனாயரை ‘‘வேய்ங்குழலை இவ்வாறு இசைத்துக் கொண்டே எம் அருகே வந்து அணைந்திடுவாய்!’’ என்று வாழ்த்தி அருளினார்.

ஆனாயர், இறைவன் அருகேயே அமர்ந்து, வேய்ங்குழல் வாசிக்கும் பேறு பெற்றார். ஆனாயர் பெற்ற பேறன்றோ அருந்தப் பேறு!

அலைமலிந்த புனல்மங்கை ஆனாயர்க்கடியேன்

15

திரு மூர்த்தி நாயனார்

''பூழியர்கோன் தென்னாடு முத்துடைத்து'' என்ற செம்மாப்புடைத்த செந்தமிழ் முதுமொழிக்கு ஏற்றபடி முத்தும், முத்தமிழும் தந்து முதன்மையைப் பெற்ற பழம்பெரும் பதியான பாண்டிய நாட்டின் தலைநகரம் மதுராபதி!

செந்தமிழ்க் கழகமும், சந்தனச் சோலையும் தெய்வ மணமும் கமழ்ந்தது. ஓங்கி விளங்கும் பொதியமலைத் தென்றலில் நின்று முத்தமிழ்ச் சங்கம் வளர்ந்தது.

பாண்டிய நாடு, ஓங்கி உயர்ந்து நன்மாடங்களையும், கூட கோபுரங்களையும் கொண்டது. பாண்டிய நாட்டில் நிலையான செல்வமுடைய குடிகள் பல நிறைந்து வாழும் சீமையையும் சிறப்பினையையும் பெற்றிருந்தன.

சோமசுந்தரக் கடவுளே சங்கப் புலவருள் ஒருவராய்த் திகழ்ந்து, சங்கத் தமிழைத் தாலாட்டிய மதுரை மாநகர், திருமகள் குடியிருக்கும் தாமரை விதையாகவும், பாண்டிய நாடு செந்தாமரை மலராகவும் விளங்கிற்று எனலாம்.

எம்பெருமான் அரசோச்சி அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்கள் புரிந்ததும் இம் மதுரையம் பதியிலேதானென்றால் அப்பதியின் புகழும், பெருமை யும் சொல்லத்தக்கதன்றோ!

தெய்வத் திறனைப் பெற்று, மன்னும் இமய மலையினும் ஓங்கிய பெருமையை மதுரை மாநகர் பெற்று உயர்ந்ததென்றால் அஃது மிகையாகாது.

இத்தகைய சீர்மிக்க பதியிலே, பரமனுக்குத் திருத்தொண்டு புரிந்துவரும் வணிகர் குலத்தில் – அக்குலம் செய்த மாதவத்தின் பயனாய் அவதரித்த வர்தான் மூர்த்தி நாயனார்.

பற்றற்ற எம்பெருமானின் திருவடிகளைப் பற்றி வாழ்வதே வாழ்க்கையின் பெரும் பேறாக பெற்றிருந்தார் இவர். ஆலயத்தில் தினந்தோறும் சந்தனத்தை அரைத்துக் கொடுக்கும் திருப்பணியைத் தமது கடமையாகக் கொண்டிருந்தார்.

வீரம் விளையாடும் பாண்டிய நாட்டிலே, கோழையொருவன் செங்கோலோச்சி வந்தான்.

இதுதான் சமயம் என்று பகையரசனான கருநாடக மன்னன் பாண்டிய நாட்டின் மீது படையெடுத்து பாண்டியனை முறியடித்தான். மதுரையம்பதியைத் தனக்குத் தலைநகராகவும் கொண்டான்.

பகையரசன், சைவ நெறியில் செல்லாது சமண சமயத்தைச் சார்ந்தவன். சமண மதமே உய்யும் நெறிக்கு

உகந்த தெய்வமதம் என்று எண்ணி அவன் சமண நெறியில் ஈடுபட்டு ஒழுகினான்.

சைவ அடியார்களுக்கு அடுக்கடுக்கான இடுக்கண் பல விளைவித்தான். சமணமத பிரச்சாரர்களையும், சமண குருமார்களையும் தன் நாட்டில் இருந்து வரவழைத்தான். சமணமதக் கொள்கையைப் பரப்பப் பல வழிகளைக் கையாண்டான் மன்னன்.

தனக்குத் தடையாக இருந்த சைவ சமயத்தவர்க்குப் பல வழிகளில் கொடுமைகள் புரிந்தான். சைவத்தை வளரவிடாமல் தடுத்தான். சைவ மதத்தினரது சிவாலயங்களுக்குத் திருப்பணிகள் நடவா வண்ணம் பல வழிகளில் துன்பத்தைக் கொடுத்தான்.

சொக்கநாதருக்குத் திருச்சந்தனம் அரைக்கும் மூர்த்தி நாயனாருக்கும் பல கொடுமைகளைப் புரியத் தொடங்கினர் சமணர்கள்.

மூர்த்தி நாயனாருக்குச் சந்தனக் கட்டைகள் கிடைக்காதவாறு செய்து அவரது திருப்பணியைத் தடுக்க முயற்சித்தனர்.

இவற்றையெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல் சிவனையே எண்ணிச் சிந்தை குளிர்ந்த மூர்த்தியார், இறைவனுக்குத் தாம் செய்யும் திருத் தொண்டினை மட்டும் தவறாமல் செய்து கொண்டே வந்தார்.

ஒருநாள் சந்தனக் கட்டைக்காகப் பகலெல்லாம் மதுரையம்பதி முழுவதும் சுற்றி அலைந்தார். ஒரு பலனும் கிட்டவில்லை. பசியையும் பொருட்படுத்தாமல் எங்கும் தேடி இறுதியில் வேதனையோடு திருக்கோயிலுக்குள் வந்தார். சிவநாமத்தைத் துதிக்கத் தொடங்கினார். இச்சமயத்தில் தொண்டர்க்கு ஒரு எண்ணம் பிறந்தது.

''சந்தனக் கட்டைக்கு முட்டு வரலாம். அதனை அரைக்கும் என் முழங்கைக்குத் தட்டு வரவில்லையே. சந்தனக்கட்டை கிடைக்காவிட்டால் என்ன? இந்தக் கட்டையின் முழங்கை இருக்கிறதே, இதையே அரைக்கலாம்'' என்று எண்ணினார்.

மகிழ்ச்சி மேலிட சந்தனக் கல்லில் தமது முழங்கையை வைத்துத் தேய்க்கத் தொடங்கினார். மனத்திலே அரனைத் தியானித்துக் கொண்டே கையை பலமாகத் தேய்த்துக் கொண்டேயிருந்தார். தோல் தேய்ந்தது. ரத்தம் பீறிட்டது! எலும்பும் நரம்பும் நைந்து வெளிப்பட்டன.

மூர்த்தி நாயனார் எதைப் பற்றியும் எண்ணாமல் வேதனையையும் பொருட்படுத்தாமல் அரைத்துக் கொண்டேயிருந்தார்.

ஆலவாய் அண்ணல், பக்தனின் பரம சேவையைக் கண்டு அருள் வடிவமானார். பக்திக்கு அடிமையானார். அதற்கு மேல் தொண்டரைச் சோதிக்க விரும்பவில்லை.

''அன்பும் பக்தியும் மேலிட எமக்குச் செய்த திருத்தொண்டு முன்போல் தடையின்றி நடைபெறும். கருநாடக மன்னனை வென்று அரசு பெற்றுப் புகழ்பெறுவாய்! இறுதியில் எமது திருவடி சேர்வாயாக'' என்று அருள்வாக்கு கூறினார்.

இறைவனின் திருவாக்கைக் கேட்டு, சித்தம் மகிழ்ந்து போன மூர்த்தி நாயனார் முழங்கையைத் தேய்ப்பதை நிறுத்தினார்.

குன்றாத குணக்குன்றாம், கோவாத மணியாம், மறைமுடிக்கு மணியாம், அற்புத பொன்னம்பலத்து ஆடுகின்ற அம்பலத்தரசன் அருட்கடாக்ஷத்தால் முன்போல் அவரது திருக்கரம் நன்னிலை எய்தியது.

சைவத்தைத் தாழ்த்திச் சமணத்தைப் பரப்ப அரும்பாடுபட்ட கருநாடக மன்னனின் ஆயுளும் அன்றோடு முடிவுற்றது. சமணரின் ஆதிக்கமும் அழிந்தது. முன்போல் சைவம் தழைத்தது.

மன்னனுக்குச் சந்ததி இல்லாததினாலும், அரச மரபினோர் யாரும் இல்லாததினாலும், அமைச்சர்களே இருந்து மன்னனின் ஈமக் கடன்களைச் செய்து முடித்தனர்.

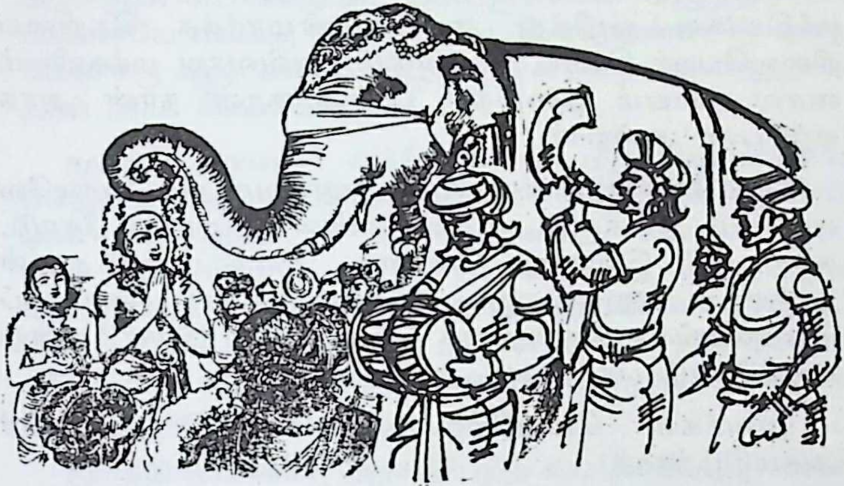
அதன் பிறகு நாட்டை ஆள்வதற்கு யாரை தேர்ந்தெடுப்பதென்று ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்த அமைச்சர்கள், அவர்கள் மரபு வழக்கப்படி, பட்டத்து யானையைக் கண்ணைக் கட்டி அதன் துதிக்கையில் பூமாலையைக் கொடுத்து அனுப்புவது என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்தனர்.

நன்னாள் பார்த்தனர். பொங்கி வரும் அப்பொன்னாளில் ஆலவாய் அண்ணலுக்கு ஆராதனை செய்தனர். பட்டத்து யானையை அலங்காரம் செய்து அதன் கண்களைக் கட்டிவிட்டு துதிக்கையில் பூமாலையைக் கொடுத்தனர்.

''இம்மண்ணுலகை அறநெறியில் நிறுத்தி ஆள்வதற்கு ஏற்ற ஒரு ஏந்தலை ஏந்தி வருவாயாக'' என்று சொல்லி யானையை விடுத்தனர்.

பல இடங்களில் சுற்றித் திரிந்து, இறுதியில் திருவாலவாய்க் கோவிலை வந்து அடைந்தது பட்டத்து யானை.

ஆலவாய் அப்பனை வணங்கி எழுந்து நின்ற மூர்த்தி நாயனார் கழுத்தில் பட்டத்து யானை துதிக்கையில் இருந்த மலர் மாலையைப் போட்டது. மூர்த்தி நாயனாரைத் தன் மீது ஏற்றிக் கொண்டது.

மக்கள் ஆரவாரித்தனர். சங்குகள் முழங்கின! தாரைகள் ஒலித்தன! பேரிகைகள் அதிர்ந்தன! ஆலயத்து மணி ஒலித்தன! வாழ்த்தொலி வானை முட்டியது.

யானையின் கண்களில் கட்டப்பட்டிருந்த துணி அவிழ்க்கப்பட்டது. மூர்த்தி நாயனார் அரச மரியாதை யுடன் அரண்மனைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார்.

அரண்மனை வாயிலை அடைந்த மூர்த்தி நாயனாரை அமைச்சர் முதலான மந்திரிப் பிரதானிகள் வாழ்த்தி வணங்கி வரவேற்று அவைக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

மூர்த்தி நாயனாருக்கு முடிசூட்டுவதற்கான ஏற்பாடுகள் தொடங்கின.

அமைச்சர்கள் முழு மனதோடு முடிபுனையும் மங்கல விழாவில் ஈடுபட்டிருப்பதைக் கண்டு மூர்த்தி நாயனார் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டார் என்றாலும் நாயனார் அவர்கட்கு ஒரு நிபந்தனை விதித்தார்.

''நாட்டில் பரவியிருக்கும், சமண நெறியின் தீய சக்திகளை ஒழித்து சைவ சன்மார்க்க நெறியை நிலைபெறச் செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு மக்களிடம் சைவ சமயம் தழைத்த பின்னர்தான் நான் அரசு ஏற்பேன்'' என்றார்.

''ஐயனே! தங்கள் ஆணை எதுவோ அதுபோலவே எல்லாம் நடக்கும். சமண மன்னன் மாண்டதோடு, சமணமும் இல்லாது போனது. அதைப்பற்றி ஐயன் அஞ்சற்க. அதுவும் இறை அருளைப் பரிபூரணமாகப் பெற்ற தங்களுக்கு எதிராக நிற்க எவரும் இரார்'' என்று பணிவோடு பகர்ந்தனர் அமைச்சர்கள்.

அவர்கள் மொழிந்ததைக் கேட்டு, நாயனார் அகமகிழ்ந்தார்.

அமைச்சர்கள் பொன் முடியும் மணிமாலையும், கலவைப் பூச்சும் கொண்டு வந்து, ''இவற்றை அணிந்து கொண்டு அரசபீடம் அமர்க'' என்று வேண்டிக் கொண்டனர்.

பொன் முடியும், மணிமாலையும், மூர்த்தி நாயனாருக்கு வெறுப்பைக் கொடுத்தன. அவர், அமைச்சர்களிடம், ''அமைச்சர்களே! பொன்முடியும், மணிமாலையும், கலவைப் பூச்சும் எமக்கு எதற்கு? யாம் அதை ஏற்றுக்கொள்வதாக இல்லை'' என்று கூறினார்.

அமைச்சர்கள் நாயனார் மொழிந்ததைக் கேட்டு மனம் உருகினர். நாயனார் தமது விருப்பதிற்கு விளக்கம் கூறினார்.

''அமைச்சர்களே! நான் பொன்னை அணிந்து மண்ணை ஆள விரும்பவில்லை. இறைவனின் திருவடியே எனக்கு மணிமுடி. எனது சடைமுடியே

எமக்குப் பொன்முடி. என் ஐயனின் உருத்திராட்ச மாலையே எனக்கு மணிமாலை. திருவெண்ணீறே எமது மேனிக்கு ஏற்ற கலவைப்பூச்சு. இவற்றை அணிந்துதான் நான் அரசு செய்வேன்''

மூர்த்தி நாயனார் எம்பெருமான் மீது கொண்டுள்ள பக்தியையும், நம்பிக்கையையும், அன்பையும் கண்டு அமைச்சர்களும், அவைக்களப் புலவர்களும், சான்றோர்களும், ஆன்றோர்களும், பெருங்குடி மக்களும், காவலர்களும் வியப்பில் மூழ்கினர். அவரைப் போற்றிப் புகழ்ந்தனர். அனைவரும், நாயனாரின் விருப்பப்படியே அவருக்குத் திருமுடி புனைய இயைந்தனர்.

மூர்த்தி நாயனார், அரசு பெற்ற உடனேயே ஆலவாய் அழகனையும், அபிடேக வல்லியையும் தரிசிக்கத் திருக்கோயிலுக்குப் புறப்பட்டார். இறைவன் முன்னால் முடிபட, அடிபணிந்து எழுந்தார்.

வெண் கொற்றைக் குடையின் கீழே, திருவெண்ணீறு அணிந்த மேனியோடு மூர்த்தி நாயனார், திருநீறு - கண்டிகை - சடைமுடி என்னும் மும்மையால் அறம் வழுவாது குடிகளைக் காத்தார்.

இவரது ஆட்சியில் சைவம் வளர்ந்தது. சமணம் தலைதாழ்ந்தது. மக்கள் வாழ்வு மலர்ந்தது.

நில உலகில் நீடு புகழ் பெற்ற மூர்த்தி நாயனார், நெடுங்காலம் ஆண்டு இறைவனின் திருவடி நீழலை அடைந்தார்.

மும்மையால் உலகாண்ட மூர்த்திக்கும் அடியேன்

16

திருமுருக நாயனார்

திருப்புகலூர் தெய்வமணம் கமழும் பழம் பெரும் திருத்தலம்!

இத்தலத்திலுள்ள சிவன் கோவிலுக்கு வர்த்த மானேச்சுரம் என்று பெயர். இத்தலத்தில், அந்தணர் குலத்தில் முருகனார் என்னும் சிவத்தொண்டர் தோன்றினார்.

முருகனார் இளமை முதற்கொண்டே இறைவனின் பாதகமலங்களில் மிகுந்த பற்றுடையவராய் வாழ்ந்து வந்தார்!

பேரின்ப வீட்டிற்குப் போக வேண்டிய பேறு பரமனின் திருத்தொண்டின் மூலம்தான் கிட்டும் என்ற பக்தி மார்க்கத்தை உணர்ந்திருந்தார் முருகனார்.

எந்நேரமும் அம்பலத்தரசரையும் அவர் தம் அடியார்களையும் போற்றி வணங்கி வந்தார் முருகனார். தேவார திருப்பதிகத்தினை ஓதுவார். ஐந்தெழுத்து மணிவாசகத்தை இடையறாது உச்சரிப்பார்.

இத்தகைய சிறந்த சிவபக்தியுடைய முருக நாயனார் இறைவனுக்கு நறுமலர்களைப் பறித்து மலர்மாலை தொடுக்கும் புண்ணிய கைங்கரியத்தைச் செய்து வந்தார்.

முருகநாயனார் தினந்தோறும் கோழி கூவத் துயிலெழுவார். தூயநீரில் மூழ்குவார். திருவெண்

ணீற்றை மேனியில் ஒளியுறப் பூசிக் கொள்வார். மலர்வனம் செல்வார்.

மலர்கின்ற பருவத்திலுள்ள மந்தாரம், கொன்றை, சண்பகம் முதலிய கோட்டுப் பூக்களையும், நந்தியவர்த்தம், அலரி, முல்லை, சம்பங்கி, சாதி முதலிய கொடி பூக்களையும், தாமரை, நீலோற்பவம், செங்கழுநீர் முதலிய நீர்ப்பூக்களையும் வகை வகையாகப் பிரித்தெடுத்து வெவ்வேறாகக் கூடைகளில் போட்டுக் கொள்வார்.

இவ்வாறு பறிக்கப்பட்ட வகை வகையான தூய திரு நறுமலர்களைக் கொண்டு, கோவை மாலை, இண்டை மாலை, பக்தி மாலை, கொண்டை மாலை, சர மாலை, தொங்கல் மாலை என்று பல்வேறு விதமான மாலைகளாகத் தொடுப்பார்.

வழிபாட்டுக்கு உரிய காலத்திற்கு ஏற்ப எம்பெருமானுக்குப் பூமாலையாம், பாமாலை சாத்தி அர்ச்சனை புரிவார். இடைவிடாமல் இறைவனுடைய பஞ்சாட்சர மந்திரத்தை ஓதிக்கொண்டேயிருப்பார்.

அரனாரிடம் அளவற்ற பக்தி பூண்டுள்ள முருக நாயனார் சிவன் அடியார்களுக்காகச் சிறந்த மடம் ஒன்றைக் கட்டுவித்தார்.

முருகநாயனாரின் திருமடத்திற்கு திருஞான சம்பந்தர், அப்பர் சுவாமிகள், சிறுத்தொண்டர், திருநீலநக்கர் போன்ற சைவ சன்மார்க்கத் தொண்டர்கள் எழுந்தருளியுள்ளார்கள். அவர்கள் முருகநாயனாரின் அன்பிற்கினிய நண்பர்களாகவும் மாறினர்.

இறுதியில் திருநெல்லூரில் நடந்த திருஞான சம்பந்தரின் பெருமணத்திலே கலந்துகொள்ளச் சென்ற

முருகநாயனார், இறைவன் அருளிய பேரொளியிலே திருஞான சம்பந்தர் புகுந்தபோது தாமும் புகுந்தார். என்றும் நிலையான சிவானந்தப் பேரின்ப வாழ்வைப் பெற்றார். இறைவனின் திருவடி நிழலை அடைந்தார்.

முருகனுக்கு அடியேன்

17

உருத்திர பசுபதி நாயனார்

பல்வளம் செறிந்த சோழவள நாட்டிலே பூம்பொழிகள் மிகுந்துள்ள திருத்தலையூர் அமைந் திருந்தது.

இவ்வூரில், எந்நேரமும், அந்தணர்களின் வேத பாராயணம் வானெட்ட ஒலித்த வண்ணமாகவே இருக்கும். இவர்கள் வளர்க்கும் வேள்வித் தீயின் பயனாய் மாதம் மும்மாரி பெய்யும். அந்த அளவிற்கு அருளுடைமையும், பொருளுடைமையும் ஓங்கிட அன்பும் அறனும் சால்பும் குன்றாது குறையாது நிலைபெற்று விளங்கின.

இத்தகைய சீரும், சிறப்புமிக்கத் திருத்தலையூரில் பசுபதியார் என்னும் ஓர் அந்தணர் இருந்தார். இவர் தமது மரபிற்கு ஏற்ப வேத சாஸ்திர, இதிகாச புராணங்களில் சிறந்த புலமை பெற்றிருந்தார்.

பசுபதியார் அருமறைப் பயனாகிய திருஉத்திரம் என்னும் திருமந்திரத்தை இடையறாமல் பக்தியுடனும், அன்புடனும் சொல்லிக் கொண்டேயிருப்பார்.

திரு அல்லது ஸ்ரீ என்பது திருமகளாகிய செல்வம், அழகு ஆகிய பொருள்களில் சொல்லப்படுவதால் எம்பெருமான் ஸ்ரீ ருத்திரன் அல்லது திருவுருத்தன் என்னும் திருநாமம் பெற்றார்.

ருத் என்றால் துன்பம் என்றும் திரன் என்றால் தீர்ப்பவன் என்றும் பொருள் கொள்ளப்படுவதால் எம்பெருமான் ருத்திரன் என்னும் திருநாமம் பெற்றார்.

உருத்திரராகிய சிவபெருமானுக்குரிய திருமந்திரம் உருத்திரமாகும். சிவபெருமானுக்கு உருத்திரம் கண்ணாக வும், பஞ்சாட்சரம் கண்மணியாகவும் விளங்கின. எம்பெருமானுடைய பெருமையைச் சொல்லும் இம்மந்திரமே வேதத்தின் மெய்ப்பொருளாகும்.

அருமறைப் பயனாகிய உருத்திரம் என்று சேக்கிழார் சுவாமிகளால் பாராட்டப் பெற்றுள்ள இத்திரு மந்திரத்தையே தமது மூச்சாகவும், பேச்சாகவும் கொண்டு ஒழுகி வந்தார் பசுபதியார்.

இவர் மனத்தாலும் வாக்காலும் மெய்யாலும் சிவத்தொண்டு புரிந்து வந்தார்.

இவர் தினந்தோறும் தாமரைப் பொய்கையில் நீராடி கழுத்தளவு நீரில் நின்று கொண்டு தலைக்கு மேல் கை குவித்து உருத்திர மந்திரத்தை ஓதுவார்.

இரவென்றும் பகலென்றும் பாராமல் எந்நேரமும் உருத்திரத்தைப் பாராயணம் செய்வதிலே தம் பொழுதெல்லாம் கழித்தார். இது காரணம் பற்றியே இவருக்கு உருத்திர பசுபதியார் என்னும் சிறப்புப் பெயர் ஏற்பட்டது.

உருத்திர பசுபதியின் பக்தியைப் பற்றி ஊரிலுள்ளோர் அனைவரும் புகழ்ந்து பேசின வண்ணமாகவே இருப்பர். உருத்திர பசுபதியாரின் பக்தியின் பெருமை எம்பெருமானின் திருவுள்ளத்தை மகிழச் செய்தது.

உருத்திரத்தின் பொருளான எம்பெருமான் திருவுள் ளம் கனிந்து, பசுபதியாருக்குப் பேரருள் புரிந்தார்.

உருத்திரபசுபதி நாயனார் இறைவனுடைய திருவடி அருகில் இருக்கும் அரும்பேற்றைப் பெற்றார்.

உருத்திர பசுபதிக்கு அடியேன்

18

திருநாளைப் போவார் நாயனார்

ஆதனூர் என்னும் சிவத்தலம் சோழவள நாட்டிலே ஒரு பிரிவான மேற்காநாட்டில் – கொள்ளிடக் கரையை அடுத்தாற் போல் அமைந்துள்ள ஒரு சிற்றூர்.

இவ்வூர் நீர்வளமும், நில வளமும் அமையப் பெற்றது. ஆதனூருக்கு அருகாமையில் ஊரை

ஒட்டினாற்போல் வயல்களால் சூழப்பட்ட சிறு குடிசைகள் நிறைந்த புலைப்பாடி ஒன்று இருந்தது.

அங்கு குடும்பம் குடும்பமாகக் குடிசைகள் அமைத்துப் புலையர் குல மக்கள் உழுதலைத் தொழிலாகக் கொண்டு நிம்மதியாக வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களில் ஒருவர்தான் நந்தனார் என்பவர்.

மண் மாதாவின் மடியிலே வீழ்ந்து உணர்வு பிறந்த நாள் முதல் அரனாரிடத்து அளவில்லாத அன்பும், பக்தியும் பூண்டிருந்தார் நந்தனார். எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் கோயிலுக்குத் தம்மால் இயன்ற அளவு அருந்தொண்டு ஆற்றி வந்தார்.

தமது குலத்தினருக்குரிய தொழில்களில் மேம்பட்டு விளங்கிய நந்தனார், தமக்குக் கிடைக்கும் தோல், நரம்பு முதலியவற்றை விற்று மற்றவர்களைப் போல் ஊதியத்தைப் பெருக்காமல், கோயில்களுக்கு பயன்படும் பேரிகை முதலான கருவிகளுக்கு வேண்டிய போர்வைத் தோலும், விரிவாருமாகச் செய்து இலவசமாக வழங்கி வந்தார்.

கோயில்களில் உள்ள வீணைக்கும், யாழுக்கும் நரம்புகள் அளிப்பார்.

ஆராதனைப் பொருளான கோரோசனை போன்ற நறுமணப் பொருள்களை வழங்குவார். இங்ஙனம் நந்தனார் பல வழிகளில் இறைவனுக்கு இடையறாது அருந்தொண்டு புரிந்து வந்தார்.

அக்காலத்தில் தாழ்ந்த குலத்தோர் எனக் கருதப்படு வோர் ஆலயத்துள் சென்று இறைவனை வழிபடத் தகுதியற்றவர்களாகக் கருதப்பட்டு வந்தனர். அதனால் நந்தனார் ஆலயத்திற்குள் போகாது வெளியே

இருந்தவாறே இறைவனை மனதிலே எண்ணி ஆனந்தக் கூத்தாடுவார்; பாடுவார்; பெருமகிழ்ச்சி கொள்வார்.

இறைவனை ஆடிப்பாடி வாழ்த்தும் நந்தனார் ஒருமுறை திருப்புன்கூர் திருத்தலத்திலுள்ள திருக் கோவிலில் அமர்ந்திருக்கும் சிவலோகநாதரைத் தரிசிக்க எண்ணினார்.

அக்கோவிலுக்குத் தம்மால் இயன்ற அளவு திருப்பணிகள் செய்து மகிழ வேண்டும் என்று உளம் விரும்பினார். ஒருநாள் புறப்பட்டு அத்திருக் கோவிலை அடைந்தார்.

சிவலோக நாதரைக் கோவிலின் வெளியிலேயே நின்று வழிபட்டுப் போக விரும்பினார் நந்தனார். அவருடைய விருப்பம் நிறைவேறாது போயிற்று! சிவலோகநாதரை மறைத்துக் கொண்டு நந்தி இருந்தது.

அதைப் பார்த்ததும் நந்தனாருக்கு வேதனை தாங்க முடியவில்லை. தேடி வந்த பெருமானின் திவ்ய தரிசனம் தம் கண்களுக்குக் கிடைக்காமல் போய்விடுமோ என்று கண்கலங்கினார். சிவ சிவ என்று இறைவன் திருநாமத்தையே ஓதிக் கொண்டிருந்தார்.

கோவிலின் வெளியே மனம் நைந்து உருகும் பக்தனைக் காக்கத் திருவுள்ளங் கொண்ட சிவலோகநாதர் தம்மை மறைத்துக் கொண்டிருந்த நந்தியைச் சிறிது விலக்கினார்.

தீபாராதனை ஒளியில், கர்ப்பக் கிரகத்தில் ஆனந்தச் சுடராய் – அருள் வடிவாய் – காட்சி அளிக்கும் சிவலோக நாதரின் திருத்தோற்றத்தைப் பார்த்து உள்ளமும், உடலும் பொங்கிப் பூரிக்க நிலத்தில் வீழ்ந்து பன்முறை வணங்கினார் நந்தனார்.

சிவலோக நாதரைப் பாடிப் பாடி ஆனந்தக் கூத்தாடினார். பக்தி வெள்ளத்தில் மூழ்கி மிதந்து தத்தளித்தார். உள்ளத்திலே பேரின்பம் பூண்டார். அவர் உடல் புளகம் போர்த்தது! கோவிலை பன்முறை வலம் வந்தார். நந்தனார் மன நிறைவோடு ஊருக்குப் புறப்பட்டார்.

திரும்பும்போது ஊரின் நடுவே பெரும் பள்ளம் ஒன்று இருக்கக் கண்டார். பள்ளத்தைப் பார்த்ததும் நந்தனார் உள்ளத்தில் ஒரு நல்ல எண்ணம் பிறந்தது.

ஊற்றுக்கேற்ற பள்ளமான அவ்விடத்தைச் சீராக வெட்டிக் குளமாக்கத் தீர்மானித்தார்.

இரவென்றும் பகலென்றும் பாராமல் சிவநாமத்தைச் சிந்தையிலே கொண்டு பள்ளத்தை சுவாமி புஷ்கரணியாக்கினார். எண்ணியதை எண்ணியபடிச் செய்து முடித்தார். ஆதனூருக்குத் திரும்பினார்.

ஆதனூரை அடைந்ததும் நந்தனார் சிவலோகநாதர் நினைவிலேயே இருந்தார். மீண்டும் திருப்புன்கூர்ப் பெருமானை வழிபட வேண்டும் என்ற ஆசை பிறந்தது. உடனே ஆதனூரை விட்டுப் புறப்பட்டுத் திருப்புன்கூருக்குச் சென்று இறைவனை வழிபட்டார்.

இம்மையில் தாம் எடுத்த பிறவியின் முழுப்பயனையும் பெற்றுவிட்டதாக உள்ளம் பூரித்தார். அரனார் பக்தியிலே மூழ்கி மிதந்து வந்தார் நந்தனார்.

நாட்கள் நகர்ந்தன. நந்தனாரின் தொண்டுகளும் தங்கு தடை ஏதுமின்றி தவறாது நடந்தவண்ணமே இருந்தன. பற்பல தலங்களுக்குச் சென்று அடிக்கடி இறைவனை வழிபட்டு வந்த நந்தனாரின் பக்தி உள்ளத்தில் ஒரு ஆசை பிறந்தது.

சிவத்தலங்களுக்குள் ஒப்பற்ற மணியாய் விளங்கும் தில்லைக்குச் சென்று அம்பலக் கூத்தனை வழிபட்டு வர வேண்டும் என்ற தணியாத ஆசை எழுந்தது!

இரவு துயிலப் போகும்போது, ''பொழுது புலர்ந்ததும், எப்படியும் தில்லைக்குப் புறப்பட வேண்டும்'' என்று எண்ணுவார். விடிந்ததும் அவரது எண்ணம் அவரது இதயத்தினின்றும் கதிரவனைக் கண்ட காலைப்பனி கலைவதுபோல் மறைந்துவிடும்.

''முடவன் கொம்புத் தேனை விரும்புவதா? உயர உயரப் பறந்தாலும் ஊர்க்குருவி பருந்தாகுமா?'' என்பது போல் தனக்கு எவ்வளவுதான் ஆவல் உயர்ந்தபோதும் மற்றவர்களைப்போல் தில்லைக்குச் சென்று இறைவனை தரிசிக்க முடியுமா என்ன? முடியவே முடியாது என்ற உறுதியான தீர்மானத்திற்கே வந்துவிட்டார் நந்தனார்.

இவ்வாறு அவரால் சில நாட்கள்தான் இருக்க முடிந்தது!

மீண்டும் தில்லைக்குச் சென்று அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானைத் தரிசிக்காவிடில் இம்மையில் உயிர் வாழ்ந்து என்ன பயன்? சிதம்பர தரிசனம் கிடைக்காது போகும் இந்த இழிவை அகற்றுவது எப்படி? என்றெல்லாம் எண்ணிப் பலவாறு புலம்புவார்.

இங்ஙனமாக ஒவ்வொரு நாளும் நந்தனாரின் ஆசை நிறைவேறாமல் தடைபட்டுக் கொண்டேதான் போனது.

ஒவ்வொரு நாளும் 'நாளைக்குப் போவேன்' என்று எண்ணி நாளைக் கடத்திக்கொண்டே வந்த நந்தனார் 'திருநாளைப் போவார்' என்றே திருநாமத்தைப் பெற்றார்.

எப்படியோ ஒருநாள் அவரது இதயத்தில் எழுந்த இந்த ஆசை பூவாகி, காயாகி, கனிந்து முதிர்ந்தது. நாளைப் போவோம் என்று நாளைத் தள்ளிப் போட்டுக்

கொண்டே வந்த நந்தனார், ஒருநாள் துணிவு கொண்ட நெஞ்சத்தோடு தில்லைக்குப் புறப்பட்டார். நந்தனார் தில்லையின் எல்லையை வந்தடைந்தார்.

தில்லையிலே அந்தணர் நடத்தும் வேள்விப் புகை விண்ணை முட்டி மேகத்தோடு கலந்திருந்தது.

மூவாயிரம் வேள்விச் சாலைகளிலிருந்து எழுந்த இறைவனின் திருநாம ஒலிகள் தில்லை எங்கும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன.

முரசம் முழங்கிய வண்ணம் இருந்தது. கயிலையே தில்லைக்கு வந்து விட்டாற் போன்ற கோலாகலக் காட்சி!

இவற்றை எல்லாம் பார்த்த நந்தனாருக்குக் கையும் ஓடவில்லை, காலும் ஓடவில்லை. அப்படியே சிலைபோல் எல்லையிலேயே நின்றுவிட்டார்!

தில்லையின் எல்லையில் நின்று கொண்டிருந்தவர் தமக்கு நகருள் சென்று கோயிலைக் காணும் தகுதி இல்லை என்பதை உணர்ந்து உளம் வாடினார்.

அடங்காத ஆறாக் காதல் வளர்ந்தோங்கிற்று; உள்ளம் உருகிற்று; சென்னி மீது கரம் தூக்கித் தொழுது நின்றார்.

தில்லையைக் கண்ட களிப்பில் அவர் உடல் இன்ப நாதம் எழுப்பும் யாழ்போல் குழைந்தது. உள்ளக்களிப்பு கூத்தாட நகரைப் பன்முறை வலம் வந்தார். எல்லையிலேயே நின்றபடி ஆனந்தக் கூத்தாடினார். பாடினார். அம்பலத்தரசரின் நாமத்தைப் புகழ்பாடிப் பெருமையுற்றார்.

இப்படியே ஆடியும், பாடியும் நந்தனார் தம்மையறியாமலேயே தில்லையின் எல்லையைத் தாண்டி அந்நகரத்தைச் சுற்றியமைந்திருந்த மதிற்புறத்தை

அடைந்தார். மதிலை வணங்கினார். இரவும் பகலும் திருமதிலையே வலம் வந்து கொண்டிருந்தார். அவரால் ஆலயத்தை அடைய முடியவில்லை.

ஆலயத்தின் கதவுகள் பக்தர்களுக்காக இரவும் பகலும் திறந்திருந்தபோதிலும் சமூகத்தின் தீண்டாமைத் தொழுநோய் அவரைத் தடுத்து நிறுத்தியது. இந்த நிலையை நினைத்து நெஞ்சு புலம்பினார்.

''இறைவனை உள்ளே சென்று வழிபடும் பேறு எனக்கு இல்லையே! களிநடனம் புரியும் திருநடராஜரின் காலைத் தூக்கி நின்றாடும் ஆனந்தக் காட்சியைக் காணக் கொடுத்து வைக்காத கண்ணைப் பெற்ற பெரும் பாவியானேனே! கண்ணிருந்தும் குருடன் ஆனேனே?'' என்றெல்லாம் பலவாறு அரற்றினார். அரனார் நாமம் போற்றித் துதித்தார்; துக்கித்தார்.

அம்பலத்தரசனை மனத்தில் நினைத்தபடியே தன்னை மறந்து அப்படியே நிலத்தில் சாய்ந்தார். இப்படியாக நாட்கள் பல உருண்டோடின. அவரது ஆசை மட்டும் ஈடேறவே இல்லை.

ஒருநாள், அம்பலத்தரசன் அவரது கனவில் எழுந்தருளி, ''நந்தா! வருந்தாதே! எமது தரிசனம் உனக்குக் கிட்ட வழி செய்கிறேன். இப்பிறவி நீங்கிட அனலிடை மூழ்கி, முப்புரி நூலுடன் என்முன் அணைவாய்'' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி மறைந்தார்.

இறைவன் நந்தனாருக்கு அருள்செய்து பின்னர் தில்லைவாழ் அந்தணர் தம் கனவிலே தோன்றி ''என்னை வழிபட்டு மகிழும் நந்தன் திருக்குலத்திலே தோன்றியவன்தான். திருமதில் புறத்தே அவன் படுத்திருக்கிறான். நீவிர் அவனை அழைத்து வந்து தீயிடை மூழ்கச் செய்து என் சந்நிதிக்கு அழைத்து வாருங்கள்'' 'என்று ஆணையிட்டார்.

மறுநாள் காலைப் பொழுது, தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் அகமகிழ்ச்சியோடு எழுந்து பரமன் பணித்தபடி மதிலின் புறத்தே வந்தனர்.

எம்பெருமானை நினைத்து உருகும் நந்தனாரை அணுகி, ''அம்பலத்தரசன் ஆணையை நிறைவேற்ற நாங்கள் வந்துள்ளோம். பெருமான் பணித்ததற்கு ஏற்ப நீங்கள் மூழ்கி எழுவதற்காக தீ மூட்டித்தருகிறோம். நீங்கள் நெருப்பிடை மூழ்கி எழுக'' என்று வேண்டிக் கொண்டனர்.

தில்லை அந்தணர்கள் மொழிந்ததைக் கேட்டு, ''உய்ந் தேன்'' என்று கூறி நந்தனார் அவர்களைத் தொழுதார்.

அந்தணர்கள் மதிற்புறத்தே நெருப்பை மூட்டி நந்தனார் மூழ்கி எழுவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தனர்.

நந்தனார் இறைவன் மலர்த்தாளினை மனத்திலே எண்ணியவராய்த் தீயை வலம் வந்தார். செந்தீ வண்ணர் தியானத்திலேயே தீயிடை மூழ்கினார்.

நெருப்பிடை மூழ்கி எழுந்த நந்தனார் பால் போன்ற மேனியும், திருவெண்ணீற்று ஒளியும், உருத்திராட்ச மாலையும், முப்புரி நூலும் விளங்கத் தூய முனிவரைப் போல் சடை முடியுடன், கோடி சூர்யப்பிரகாசத்துடன் வெளியே வந்தார்.

நந்தனார் அனலிடை மூழ்கி எழுந்த காட்சி செந்தாமரை மலர் மீது தோன்றிய பிரம்ம தேவரைப் போல் இருந்ததாம்.

நந்தனாரின் அருள் வடிவத்தைக் கண்டு, தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் அகமகிழ்ந்தனர். அவரை வாழ்த்தி வணங்கினர். வானவர் மலர் மாரி பொழிந்தனர். சிவ கணங்கள் வேதம் முழங்கினர். நான் மறைகள் ஒலித்தன.

அந்தணர் வழிகாட்ட நந்தனார் முன் சென்றார். கரங்குவித்து ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை ஓதிக்கொண்டே ஆடுகின்ற கூத்தபிரானின் திருமுன் சென்றார்.

குவிந்த கரங்களோடு திருமுன் சென்றவர் திரும்பவே இல்லை!

அம்பலத்தரசன் திருவடி நீழலிலேயே ஐக்கியமாகி, உமையொரு பாகரோடு கலந்தார் நந்தனார்! எம்பெருமானின் மலரடிகளில் உறையும் பேரின்ப வாழ்வைப் பெற்றார் நந்தனார்.

திருநாளைப்போவார் அடியார்க்கடியேன்!

19

திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார்

உமாதேவியார், முப்பத்திரெண்டு அறங்களையும் புரிந்து சிவபெருமானை வழிபட்ட பெருமைமிக்க காஞ்சி என்னும் திருத்தலத்திலே ஏகாலியர் மரபிலே தோன்றிய சிவத் தொண்டர்தான் திருக்குறிப்புத் தொண்டர்!

சிவனடியார்களின், குறிப்பறிந்து தொண்டாற்றும் ஆற்றல் மிக்கவராகையால் இவர் இச்சிறப்புப் பெயர் பெற்றார்.

''அடியார் ஆடையின். மாசுகழிப்பதாலே தம்முடைய பிறப்பின் மாசு கழியும்'' என்ற தத்துவத்தை உணர்ந்த இப்பெரியார், தொண்டர்களின் துணிகளை வெளுத்துக் கொடுக்கும் பணியில் ஈடுபட்டார்.

அடியார்களின் பக்தியையும், புகழையும், அன்பையும் உலகறியச் செய்யும் இறைவன் திருக்குறிப்புத் தொண்டரின் பெருமையையும் உலகறியச் செய்யத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

ஒருநாள் இறைவன் கந்தல் உடுத்திக்கொண்டு மேனியிலே திருநீறு விளங்க, திருக்குறிப்புத் தொண்டர் இல்லத்திற்கு எழுந்தருளினார்.

அப்பொழுது குளிர்காலம்! குளிரினால் நடுங்கிக் கொண்டே வந்தார் எம்பெருமான்!

அடியாரின் வருகையைக் கண்ட தொண்டர் விரைந்து சென்று அடியாரின் அடிபணிந்து அவரை வரவேற்று அமரச் செய்தார்.

மெலிந்த உடல்! திருவெண்ணீற்று பிரகாசம்! அழுக்கடைந்த கந்தல் துணி!

இவற்றைக் கண்டு மனம் வருந்தினார் திருக்குறிப்புத் தொண்டர். அடியாரை நோக்கி, ''ஐயனே! தங்கள் திருமேனி சொல்ல முடியாத அளவிற்கு இளைத்திருப்பதற்கு யாது காரணமோ?'' என்று வினவினார்.

இறைவன் குறுநகை புரிந்தார். அதன் பொருளைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது திருக்குறிப்புத் தொண்டர் ''தேவரீர் எம் இல்லத்திலே எழுந்தருளியது எமது பாக்கியம்தான். மேலும் எனக்குப் புண்ணியம் தரக்கூடியது அடியாரின் ஆடையைச் சுத்தம் செய்து தருவதற்கு எமக்கு ஐயன் இடும் கட்டளைதான். அதனால் தங்கள் ஆடையை என்னிடம் தாருங்கள். தங்கள் மேனியில் உள்ள திருநீறு போல் சுத்தமாக வெளுத்துத் தருகிறேன்'' என்று பணிவோடு கேட்டார்.

அன்பின் அமுதமொழி கேட்டு சிவனார் பெரும் அதிர்ச்சி அடைந்தவர் போல் பாவனை செய்தார்.

''ஐயையோ! இக்கந்தலை உம்மிடம் கொடுத்துவிட்டு யாம் என்ன செய்வது? தாங்க முடியாத இந்தக் குளிர் காலத்தில் இத்துணியையும் வெளுப்பதற்காக உம்மிடம் கொடுத்துவிட்டால் என் பாடு திண்டாட்டம்தான்'' என்றார்.

திருக்குறிப்புத் தொண்டர் முகத்தில் வேதனை படர்ந்தது! தொண்டர் கவலையும், கலக்கமும் மேலிட

''மீண்டும் தேவரீர் அங்ஙனம் இயம்பலாகாது'' என்றார். சங்கரர் சற்று நேரம் சிந்திப்பவர் போல் பாவனை செய்தார்.

''மாலை மயங்குவதற்குள் துவைத்துச் சுத்தமாக உலர்த்தி எம்மிடம் சேர்ப்பிக்க வேண்டும்''.

''அந்தி நீங்குவதற்குள் தங்கள் துணியைச் சுத்தமாக வெளுத்துக்கொண்டு வந்து தருகிறேன்.''

''அப்படி என்றால் நன்று! ஏனென்றால் இது குளிர் காலம். எம்மால் குளிரைச் சற்று கூடப் பொறுக்க முடியாது.''

தொண்டரைச் சோதிக்க வந்த அம்பலவாணர், கந்தல் துணியைக் கொடுத்தார். அவரும் கந்தலைக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு நீர்த்துறை நோக்கி களிப்போடு புறப்பட்டார்.

நீர்த்துறையை அடைந்த தொண்டர், ஆடையைத் துவைக்கத் தொடங்கினார்.

இறைவர் வருணனுக்குக் கட்டளையிட்டார். உடனே வருண பகவான் பூலோகத்திற்குப் புறப்பட்டார்.

அனல் சூழ்ந்த வானம், திடீரென்று கார் மேகங்களால் மூழ்கியது! எங்கும் கும்மிருட்டு கவ்விக் கொண்டது. தொண்டரின் இதயத்திலும் இருள் சூழ்ந்தது. கண் கலங்கினார்.

மழை பயங்கரமாகப் பெய்யத் தொடங்கியது. இடியும் மின்னலும் ஒன்றொடொன்று கலந்து பயங்கரமாக மாறியது! பேய் மழை அடிக்கத் தொடங்கியது.

தொண்டரோ செய்வதறியாது திகைத்தார். மழை நின்றுவிடும் என்று எண்ணி ஏமாந்தார். மழை

நின்றபாடில்லை. பொழுது மட்டும் போய்க் கொண்டே இருந்தது. கங்கையை பெருக்க விட்டவன் இப்பொழுது வருணனைப் பெருக விட்டான்.

அடியார் இடி சாய்ந்த மரம் போல் நிலை தளர்ந்தார். அவர் உடல் மழையாலோ அன்றிக் குளிராலோ நடுங்கவில்லை; அடியார் மீது கொண்டுள்ள பக்தியாலும், பாசத்தால் ஏற்பட்டுள்ள பயத்தாலும் நடுங்கியது. அவரது கண்களில் நீர் மல்கியது. மனம் துடிதுடித்துப் புலம்பினார்.

''ஐயோ! ஏழை நான் என் செய்வேன்? தொண்டருக்குச் செய்யும் திருப்பணியில் இப்படியொரு பேரிடி வீழ்ந்து விட்டதே! மழை ஆரம்பித்தபோது வீட்டிற்குச் சென்று காற்றாட உலர்த்தியிருந்தால் கூட இந்நேரம் உலர்ந்திருக்குமே! அவ்வாறு செய்யாமல் மழை நின்றுவிடும், நின்றுவிடும் என்று காலந் தாழ்த்தி இப்பொழுது ஈரத்துணியோடு நிற்கிறேன்! என் அய்யனுக்கு என்ன பதில் கூறுவேன்?''

''பாவம் அவர் இந்நேரம் குளிரால் நடுநடுங்கிக் கொண்டிருப்பாரே! தள்ளாத வயதில் அப் பெரியவருக்கு இந்த அளவிற்குப் பொல்லாத கொடுமையைச் செய்த பாவியாகி விட்டேனே!

வெளுத்துத் தருகிறேன் என்று வீரம் பேசிய நான், வெறும் வீணனாகி விட்டேனே! அடியார்க்குத் துரோகி யாக மாறிய பின்னும் இந்தப் பாவி உயிரை வைத்துக் கொண்டு உலகில் வாழ்வதா? ஆகாது, ஆகவே ஆகாது!''

திருக்குறிப்புத் தொண்டர், துணி துவைக்கும் கருங்கல்லை நோக்கினார், தம் தலையைப் பாறையில் மோதி உடைத்துக் கொள்ளப் போனார்.

அதற்கு மேல் அன்புத் தொண்டனைச் சோதனை செய்து புண்படுத்த விரும்பவில்லை எம்பெருமான்! தொண்டரைக் காக்க திருவுள்ளம் பற்றினார்.

நாயனார் தலை, கல்லில் மோதிச் சிதையுறுவதற்குள் எம்பெருமானின் மலர்க்கை பாறையினின்றும் வெளிப் பட்டு அவரது சிரத்தைத் தாங்கிக் காத்தது.

அருட்கரம் ஒன்று தம் தலையைத் தடுத்தது கண்டு திருக்குறிப்புத் தொண்டர் திகைத்தார்.

அப்பொழுது வானத்திலே பேரொளி பிறந்தது. உமையாளுடன் விடையின் மீது காட்சியளித்தார் சிவபெருமான்! திருக்குறிப்புத் தொண்டர் கீழே விழுந்து எழுந்து அரனாரை வணங்கினார்.

எம்பெருமான், அடியவரைத் திருமுகம் மலர நோக்கி, ''மூன்று உலகத்திற்கும் உம்முடைய பெருமையையும், புகழையும் வெளிப்படுத்தினோம். இனிமேல் கயிலைக்கு வந்து எம்முடனே இருப்பீராக'' என்று பேரருள் பாலித்தார்.

திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார் பல காலம் உலகில் வாழ்ந்து, திருத்தொண்டுகள் பல செய்தார். இறுதியில் இறைவன் மலரடி அணைந்து மகிழும் பேரின்பத்தைப் பெற்றார், திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார்.

திருக்குறிப்புத் தொண்டர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்!

20

திரு சண்டேசுவர நாயனார்

திருச்சேய்ஞ்ஞலூர் என்பது சிறப்பு மிக்கப் பழம் பெரும் தலம். இத்தலம் சோழ நாட்டிலே, மண்ணியாற்றின் தென்கரையிலே சோழர்களுக்குத் தலைநகரமாக விளங்கி வந்தது.

பண்ணிற்கு மெல் இசையும், பாலிற்கு நல்ல இன்சுவையும், கண்ணிற்குப் பயன் பெருகும் ஒளியும், கருத்திற்குப் பயன் பெறும் திருவைந்தெழுத்தும், விண்ணிற்கு மழையும், வேதத்திற்குச் சைவமும் பயனாவன போல் மண்ணுலகத்திற்குப் பயனாக விளங்கும் பெருமைமிக்கது திருச்சேய்ஞ்ஞலூர்.

சோழ அரச மரபினர் முடிசூட்டிக் கொள்ளும் ஐந்து தலங்களுள் ஒன்றாகக் கருதப்படும் பெரும் சிறப்பினைப் பெற்றிருந்தது இத்திருத்தலம்!

முன்னொரு காலத்தில் அமரர்களுக்குத் தொல்லை கொடுத்த சூரபதுமன் முதலிய அசுரர்களை வென்று அமரர்களின் அல்லலை நீக்கிய முருகப்பெருமான் அமரர்களும், பூதகணங்களும் பின்தொடர மண்ணியாற்றின் கரையை அடைந்து, எழில் மிகும் திருநகரம் ஒன்றை நிர்மாணித்தார்.

அந்நகரில் கந்தவேள் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து சிவ வழிபாடும் செய்தார். இக்காரணம் பற்றியே இந்நகரம் திருச்சேய்ஞ்ஞலூர் என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்றது.

இப்படிப்பட்ட இந்நகர்க்கண் அந்தணர்கள் மிகுந்து இருந்தார்கள். அந்தணருள் ஒருவர்தான் எச்சத்தன் என்பவர். அவர் மனைவியின் பெயர் பவித்திரை. அவர்களுக்குப் புத்திரராகப் பிறந்தவர்தான் விசாரசருமன்.

நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து வந்த விசாரசர்மன், ஐந்து வயது பிராயத்தை அடைந்தார்.

முற்பிறப்பில் வேதாகமங்களில் பெற்றிருந்த நல்லுணர்ச்சியின் தொடர்பினால் இப்பிறப்பிலும் வேதாகமங்களின் உட்பொருள்களில் மிகுந்த ஈடுபாடு இவருக்கு உண்டானது.

அரும்பில் நிறைந்துள்ள மணம், மலரும் தருணம் வெளிப்படுவது போல், கல்வி பயில ஆரம்பித்தபோதே இவரது சிவாகம உணர்ச்சி பெரிதும் விளங்கலாயிற்று.

அவர் சிந்தையில் எந்நேரமும், பரமனின் பொற்பாதத்தின் நினைவே தான் இருந்தது. முக்கண்ணனின் மலர்ப்பாதங்களின் மீது கொண்டுள்ள அன்பின் மிகுதியால் இச்சிறு பிராயத்திலேயே, பேரின்ப வீட்டைப் பெற்ற பெருமிதம் பூண்டார் அந்த அந்தணர் குலக்கொழுந்து!

விசாரசருமருக்கு ஏழாண்டுகள் நிரம்பின. பெற்றோர்கள் அப்பருவத்தில் அவருக்கு உபநயனம் செய்து மகிழ்ந்தனர். குல ஒழுக்கப்படி வேதம் ஓதுவித்தனர். அவரோ ஆசான் வியக்கும் வண்ணம் தேர்ச்சி பெற்று விளங்கினார்.

ஒருநாள் விசாரசர்மன் வேதம் ஓதும் அந்தணச் சிறுவர்களுடன் மண்ணியாற்றின் கரைப் பக்கமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தார்.

அவ்வழியே ஓர் சிறுவன் பசுக்களை ஓட்டிக்கொண்டு போய்க் கொண்டிருந்தான். பசு ஒன்று அச்சிறுவனைக் கொம்பினால் முட்டியது. சிறுவனுக்குக் கோபம் வந்தது. பசுவைக் கோலினால் பலமாகப் பன்முறை அடித்தான்.

இக்காட்சியைக் கண்ட, விசாரசருமர் திடுக்கிட்டார். அவர் மனம் இளகியது. அவரால் இக்கொடுமையைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. சிறுவனிடம் விரைந்து சென்றார். அவன் பசுவை மேலும் அடிக்காதவாறு தடுத்தார். அத்தோடு அப்பாலகனுக்கு பசுவின் மகிமையைப் பற்றிக் கூறலானார்.

''ஐயையோ! எவ்வளவு பெரும் பாவமான காரியத்தைச் செய்துவிட்டாய்? உலகத்திலுள்ள எல்லா உயிர்களைக் காட்டிலும் ஆவினங்கள் சிறந்த மேன்மையும், பெருமையையும் உடையனவல்லவா? அரனார் பொன்மேனியிலும், அடியார்கள் திருமேனி யிலும் ஒளிவிடும் தூய வெண்ணீறு ஆவினிட மிருந்துதானே நமக்குக் கிடைக்கிறது.

எம்பெருமான் திருமுடியில் அபிஷேகம் செய்யத்தக்க பஞ்ச கவ்யத்தை அளிக்கும் உரிமையும் அருமையும் ஆவினத்தைச் சேர்ந்ததல்லவா? எம்பெருமான் உமாதேவியாருடன் எழுந்தருளும் இடபத்தின் திருக்குலத்தைச் சேர்ந்த காமதேனு என்று ஆவினத்தை அழைப்பார்களே!

பருகுவதற்குரிய பால், தயிர், வெண்ணெய், மோர் முதலியவற்றை மனிதர்களுக்கு அளிப்பது ஆவினம் தானே!

பசுக்களின் அங்கங்களில் தேவர்களும், தேவதேவாதி யர்களும், முனிவர்களும் வாழ்கின்றனரே! இத்தகைய தெய்வத்தன்மை மிகும் ஆவினங்களுக்குத் துன்பம்

ஏற்படாவண்ணம் பாதுகாப்போடு மேய்ப்பதல்லவா நம் கடமை. ஆவினங்களைக் காப்பது ஆண்டவனுக்கு அருந் தொண்டாற்றுவது போலல்லவா? இனிமேல் இந்த பசுக்களை மேய்க்கும் பொறுப்பினை என்னிடம் விட்டு விடு.''

இவ்வாறு விசாரசருமர் மொழிந்ததை கேட்டு அச்சிறுவன் தான் செய்த தவற்றை உணர்ந்து பயந்தான். அவன் விசாரசருமரை வணங்கி பசுக்களை மேய்க்கும் பணியை அவரிடமே விட்டு அகன்றான்.

விசாரசருமர் பசுக்களை மேய்க்கப் போகும் விஷயத்தை மறையவர்களிடம் சொல்லி அதற்கான பொறுப்பையும் ஏற்றுக்கொண்டார்.

அன்று முதல் கோகுலங்களை மேய்த்துவரும் நல்ல பணியை விசாரசருமர் ஏற்றுக் கொண்டார்.

அனுதினமும் விசாரசருமர் கோலும், கயிறும் ஏந்திக்கொண்டு, ஆவினங்களோடு மண்ணியாற்றின் கரைக்குப் புறப்படுவார். பசுக்களை நல்ல பசுமையான புற்கள் உள்ள இடத்தில் மேய விடுவார். நல்ல நீர் உள்ள இடத்தில் நீர் அருந்தச் செய்வார்.

பசுக்கள் மேய முடியாத இடத்தில் கல்லையும், முள்ளையும் பொருட்படுத்தாமல் அவரே, புற்களைச் சுத்தப்படுத்தி அவைகளுக்கு ஊட்டுவார். பெற்றோர்கள் தான் பெற்ற செல்வங்களைக் காப்பதுபோல் கோகுலங்களைக் காப்பதில் கண்ணுங்கருத்துமாக இருந்தார் விசாரசருமர்.

ஐந்தறிவு படைத்த அந்த ஜீவன்கள் இவரது அன்பிற்குக் கட்டுப்பட்டு அச்சம் என்பதே இல்லாமல் இவருடன் பழகின.

நல்ல வெயில் வந்துவிட்டால் மட்டும் மரநிழலில் சற்று நேரம் நிம்மதியாகப் படுத்து இளைப்பாறுவார். விசாரசருமர்! மாலை நேரம் வந்ததும் வேண்டிய அளவு விறகு, சமிதை சேமித்துக் கட்டாகக் கட்டி வைத்துக் கொண்டு ஆநிரைகளுடன் வீட்டிற்குப் புறப்படுவார்.

இவர் ஆநிரைகளை அன்புடனும், ஆதரவுடனும், பொறுப்புடனும், பெருமகிழ்சியுடனும் மேய்த்து வந்தார்.

விசாரசருமரின் பராமரிப்பில் பசுக்கள் முன்னிருந் ததைவிட நல்ல வளத்தோடும், புஷ்டியோடும் இருந்தன. அது மட்டுமின்றி முன்னைவிட அதிகமாகப் பாலையும் சுரந்தன.

அதுமட்டுமல்ல, ஆநிரைகளான அவைகள் விசாரசருமரை அடிக்கடி சென்று உராய்வதும் நாவால் நக்கிக் கொடுப்பதுமாக இருந்தன.

புல் மேயும் இடத்தில் விசாரசருமர் வெயிலில் நின்று கொண்டிருந்தால் இவைகள் கூட்டமாக சென்று நின்று அவருக்கு உட்காருவதற்காக நிழலைக் கொடுக்கும்.

சில சமயங்களில் கன்றைக் கண்ட தாய் பசு, பால் சுரப்பது போல் விசாரசருமரைப் பார்த்ததும் ஆவினங்கள் பால் பொழியும்.

தனது அருகே வந்து பசுக்கள் பால் பொழிவதைக் கண்ட விசாரசருமர் அப்பாலை வீணாக்காமல் பரமன் இறைவழிபாட்டிற்குப் பயன்படுத்தினால் என்ன? என்று எண்ணலானர்.

அத்தி மரத்தடியில் குளிர்தரும் நிழலைக் கண்டார். ஆண்டவனுக்கு அந்த இடத்திலேயே கோவில் ஒன்றை அமைக்கச் சித்தம் கொண்டார். மண்ணியாற்றங்கரை

ஓரத்திலிருந்து நல்ல மணல் எடுத்து வந்து லிங்கம் ஒன்றை வடித்தார்.

மண்ணாலே மதிற்சுவர்களோடு கூடிய சிறு கோவிலைக் கட்டினார். கோபுரமும் அமைத்தார். மணமிகுந்த நறுமலர்ச் செடிகளையும், கொடிகளையும் அழகிற்காகக் கொண்டு வந்து வைத்தார்.

அக்கோவிலையும் சிவலிங்கத்தையும் பார்த்து ஆனந்தக் கூத்தாடினார். அவர் உடம்பிலே பக்தி வெள்ளம் பெருகியது. அவர் சிந்தை மகிழ்ந்தார். அடுத்தாற்போல் பரமனுக்கு பூஜையும், அபிஷேகமும் செய்ய வேண்டுமென்று எண்ணினார்.

அர்ச்சனைக்காக மலர்களைப் பறித்துக்கொண்டு வந்தார். அபிஷேகம் செய்வதற்காகப் பாலைப் புதிய பாண்டங்களில் சேமித்தார்.

வேதம் ஓதி அபிஷேகம் செய்தார். மலர்களால் சிவலிங்கத்தை அன்போடு அர்ச்சனை செய்தார்.

சேய்ஞ்ஞலூர் அரனாரை முருகன் வழிபட்டாற்போல் மண்ணியாற்றங்கரை லிங்கத்தை இன்று விசாரசருமர் வழிபட்டார். இந்த வழிபாடு தினந்தோறும் தவறாமல் நடந்து வந்தது.

இவர் லிங்கத்திற்கு அபிஷேகம் செய்யும் பாலும் அர்ச்சனை செய்யும் மலரும் சேய்ஞ்ஞலூர் பரமனின் பாதாரவிந்தங்களை அடைந்தது.

அரனார் அந்தணச் சிறுவரின் அன்பிற்குக் கட்டுப்பட்டார். பெரிய திருக்கோயிலிலே எழுந்தருளி யிருந்த எம்பெருமான் மண்ணியாற்றங்கரையிலுள்ள இச்சிறு மண்கோவிலிலும் எழுந்தருளினார்.

இறைவன் வழிபாட்டிற்கு பால் சுரக்கும் ஆநிரைகள் வீட்டிற்குச் சென்ற பிறகுங் கூட சற்றும் குறைவின்றி முன்னைவிட அதிகமாகவே பாலைப் பொழிந்தன.

இறைவனின் அருள் வெள்ளம் சுரப்பது போல் அவற்றிற்குப் பால் வெள்ளம் சுரந்தது. விசாரசருமருக்கு பக்தி மிகுந்ததுபோல் அவைகளுக்குப் பால் மிகுந்தது. இவ்வண்ணம் நாட்கள் பல கடந்தன.

ஒருநாள் விசாரசருமர் வழக்கம்போல் பாலைக் குடம் குடமாக லிங்கத்தின் மீது அபிஷேகம் செய்வதும் மலர்களைக் கொட்டி அர்ச்சனை செய்வதுமாக இருந்தார்.

இவரது ஒவ்வொரு செயலையும் நெடுநேரமாக நின்று கவனித்துக் கொண்டிருந்த அறிவிலியொருவன், வேகமாக இவரிடம் வந்து ''என்ன காரியம் செய்கிறாய்? உன்னை நம்பி மாடு மேய்க்க அனுப்பினால் நீ மாட்டின் பாலை எல்லாம் வீணாக்குகிறாயே. இது அடுக்குமா'' என்று கேட்டான்.

அவன் வார்த்தைகள் இவரது காதுகளிலே விழவே இல்லை. எப்படி விழும்? இவர்தான் ஐம்புலன்களையும் அடக்கி அருந்தவசியைப்போல் இறை வழிபாட்டில் ஈடுபட்டிருக்கிறாரே!

விசாரசருமர் மௌனம் சாதிப்பது கண்டு ஆத்திரம் அடைந்த அவன் அக்கணமே ஊருக்குள் சென்று தான் மண்ணியாற்றின் கரையிலே கண்ட காட்சியைப் பற்றி அனைவரிடமும் கூறினான். அனைவருக்கும் சினம் பொங்கியது. எச்சத்தனிடம் சென்றனர். விஷயத்தை விளக்கி மகனைக் கண்டிக்குமாறு கூறினர்.

எச்சத்தன் கடும் கோபம் கொண்டான். மகனைக் கண்டிப்பதாகச் சொல்லி அவர்களை அனுப்பிவைத்தான்.

மகனின் செயலை மறைந்திருந்து காண்பது என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்தான் எச்சத்தன்.

மறுநாள் காலை விசாரசருமர் வழக்கம்போல் ஆவினங்களை ஓட்டிக்கொண்டு மண்ணியாற்றின் கரைக்குப் புறப்பட்டார்.

எச்சத்தன் மகன் அறியாதவாறு பின்னால் தொடர்ந்து சென்றார். மண்ணியாற்றின் கரையை அடைந்த எச்சத்தன் அங்குள்ள ஒரு குரா மரத்தின் மீது ஏறி மறைவாக அமர்ந்து கொண்டான்.

விசாரசருமர் வழக்கம்போல் மண்ணியாற்றில் நீராடி நமசிவாய மந்திரம் ஜபித்து திருவெண்ணீறு பூசி மலரைக் கொய்துகொண்டு பச்சிலைகளையும் பறித்துக் கொண்டு வந்தார்.

மண்ணால் லிங்கம் ஒன்றை பிரதிஷ்டை செய்தார். குடம், குடமாகப் பாலைக் கொண்டுவந்து வைத்துக் கொண்டார். வழிபாட்டைத் தொடங்கினார். விசாரசருமர் பக்தியில் ஈடுபட்டுத் தம்மை மறந்தார்.

உலகமே அவரது கண்களுக்கு மறைந்தது. ஜோதி மணிச்சுடரின் திவ்ய ஒளி மட்டும் அவரது ஆத்மாவோடு இரண்டறக் கலந்தது.

ஐம்புலன்களும் ஒன்றிய அந்த அந்தணத் தவசியாரின் உள்ளம் அன்பினால் பொங்கித் ததும்பி நின்றது. பாற்குடங்களில் பால் நுரையோடு பொங்கி வழிந்து இருப்பதுபோல்!

விசாரசருமர், ஆவாகனம் முதலிய வழிபாட்டு முறையை வகையோடு செய்யத் தொடங்கினார். பசுவின் பாலை எடுத்து திருமஞ்சனம் ஆட்டத் தொடங்கினார்.

மகனின் வழிபாட்டு முறையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த எச்சத்தனுக்குக் கோபம் எல்லை மீறியது.

உலக மாயையிலே மூடிக்கொண்டிருந்த அவனுக்கு அகக்கண்களும் மூடிக்கிடந்தன.

பிள்ளையின் பக்திப் பண்பினை அறிய முடியாத எச்சத்தன் ஆத்திரத்தால் அறிவிழந்தான். சினத்தால் பொங்கி எழுந்தான். மரத்திலிருந்து குச்சியை ஒடித்து எடுத்துக் கொண்டான்.

தலைக்கேறிய மமதையால் மரத்தினின்றும் வேகமாக இறங்கினான். கோலால் மகனின் முதுகில் ஓங்கி ஓங்கிப் பல தடவைகள் அடித்தான் எச்சத்தன்!

விசாரசருமருக்கு அடிபட்டும் எவ்வித உணர்வும் ஏற்படவில்லை. பூஜையிலேயே தம்மை மறந்து இருந்தார். எச்சத்தன் அடித்ததோடு மட்டும் நின்றுவிடவில்லை. அவன் வாயினின்றும் வசைச் சொற்கள் பல வரம்பு மீறி வெளிவந்தன. இவையெல்லாம் விசாரசருமர் காதுகளில் விழுந்தால்தானே!

விசாரசருமர் தந்தையின் இடையூறுகளைச் சற்றும் உணராத நிலையில், பூசையைத் தொடர்ந்து செய்து கொண்டிருந்தார்.

எச்சத்தனுக்கு மகனின் செயல் மேலும் கோபத்தை உண்டுபண்ணியது. பால் நிரப்பி வைத்திருந்த திருமஞ்சனப் பாற்குடங்களைக் காலால் உதைத்துத் தள்ளினான்.

அதுவரை பூஜையில் மெய்ம்மறந்திருந்த பக்தர், திருமஞ்சனக் குடப் பாலைக் கொட்டிக் கவிழ்த்தது கண்டு கோபம் கொண்டார்.

வழிபாட்டிற்குக் குந்தகமாக இத்தகைய நெறி தவறிய செயலைச் செய்தது தந்தைதான் என்பதை உணர்ந்ததும்,

சிவ அபவாதம் செய்த அவரைத் தண்டித்தார். அருகே கிடந்த கோலை எடுத்து குடங்களை உதைத்துத் தள்ளிய தந்தையின் கால்களை நோக்கி வீசினார்.

அக்கணமே கோலும் மழுவாக மாறியது. எச்சத்தன் கால்கள் துண்டுபட்டு நிலத்தில் விழுந்தன. எச்சத்தன் உயிரை இழந்தான்.

இதுவரை நடந்தவற்றைப் பற்றி ஒன்றுமே தம் புலன்களுக்குப் புரியாத நிலையில் இருந்த விசாரசருமர் மீண்டும் சிவ வழிபாட்டில் ஈடுபடலானார்.

அவ்வமயம் வானவெளியிலே பேரொளி பிறந்தது. ஒளி நடுவே, ஒளிப்பிழம்பாக இறைவன் உமாதேவியுடன் விடையின் மேல் எழுந்தருளினார்.

பக்தியால் உலகை மறந்திருந்த விசாரசருமர் பேரொளிப் பிழம்பாக காட்சியளித்த பரமனைப் பார்த்ததும் பேருவகை கொண்டார். கரம்கூப்பி நிலந்தனில் விழுந்து வணங்கி எழுந்தார்.

வானத்தினின்றும் வையகத்துக்கு எழுந்தருளிய பரமசிவனும், பார்வதியும் விசாரசருமரை வாரி அணைத்து, உச்சிமோந்து மகிழ்ந்தனர்.

இறைவன் அன்பு மேலிட அவரைத் தழுவி ''மகனே! எம்மீது பூண்டுள்ள அன்பின் மிகுதியால் பெற்றவன் என்றும் பாராமல் மழுவால் வீழ்த்திய உன் எல்லையில்லா பக்திக்கு யாம் கட்டுப்பட்டோம். உனக்குத் தந்தையும் நானே, தாயும் நானே!'' என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

விசாரசருமரின் கண்களிலே ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகியது. அம்மையப்பரின் அரவணைப்பிலே அந்தணர் குல மைந்தர் சிவப் பழமானார். எம்பெருமான் விசாரசருமருக்கு அருள் செய்தார்.

''நம் அடியார்களுக்கெல்லாம் தலைவனாகிவிட்டாய் நீ! நாம் சூடுவனவும், உடுப்பனவும், உண்ணும் பரிகலமும் உனக்கே உரிமையாகும்படிச் செய்தோம்.

உனக்குச் சண்டீசபதம் வழங்கினோம்'' என்று அருளினார் பெருமான்!

இறைவன் தம் திருமுடியிலிருந்த கொன்றை மலர் மாலையை எடுத்தார். அன்புச் சிறுவனின் கழுத்தில் தம் திருக்கைகளாலேயே அணிவித்தார்.

சண்டிசபதம் என்பது ஒரு பதவி. எம்பெருமான், உமாதேவியார், வினாயகர், முருகவேல், சூரியன் ஆகிய இவர்களுக்கெல்லாம் தனித்தனியே சண்டீச பதம் உண்டு.

சண்டீசபத பதவியில் உள்ளவர்கள் அந்தந்த மூர்த்திகளை, வழிபடுவோர்க்கு அவ்வழிபாடுகளின் பயனை அளித்து அருள் புரிவார்கள்.

சிவ சண்டீசபதத்தில் இருப்பவர் 'தொனிச் சண்டர்' எனத் திருநாமம் பெறுவர். உருத்திரருடைய கோபாம்சத்தில் தோன்றியவரே சண்டேசுரர். (சண்டம் - கோபம்).

எச்சத்தன் தான் செய்த அபசாரத்துக்குரிய தண்டனையைத் தன் மகன் கையாலேயே பெற்று, பின்னர் அவனால் பாவம் நீங்கி, சிவலோக பிராப்தியை அடைந்தான்.

விசாரசருமர் மகேசுவரனின் திருவருள் அணைப்பிலே என்றும் அவரது மைந்தராய்த் தோன்றிப் பிறவாப் புகழ் பெற்று இறைவனது திருவருட்தாளினை அடைந்தார்.

அம்மையான் அடிசண்டிப் பெருமானுக்கு அடியேன்

21

திருநாவுக்கரசு நாயனார்

திருமுனைப்பாடி பல்லவ நாட்டின்கண் அமைந்துள் ளது. இத்தலத்தில் ஓங்கி உயர்ந்த மாடங்களும், கூடகோபுரங்களும், பண்டக சாலைகளும், மணிமண்ட பங்களும் சிவத் தலங்களும் நிறைந்துள்ளன.

புத்தம் புதுமலர்க் கொத்துக்களைத் தாங்கிக் கொண்டு பெருகி ஓடிவரும் பெண்ணை ஆற்றின் பெருவளத்திலே செந்நெல்லும், செங்கரும்பும் செழித்து காணப்பட்டன.

இங்கு வாழும் மக்கள் நல்லொழுக்கத்திலும், நன்னெறியிலும் தமக்குவமை இல்லாதவர்களாய் வாழ்ந்து வந்தனர்.

உலகமெங்கும் சைவநெறியை நிலைநிறுத்திய சமயக்குரவர் நால்வருள் அப்பர், சுந்தரர் என்னும் இரு நாயன்மார்கள் தோன்றிய பெருமை இப்பழம் பெரும்பதியையே சேரும்!

இத்தகைய பல்வளம் கொழிக்கும் திருமுனைப்பாடி யில் தெய்வத் தன்மைமிக்கத் திருவாமூர் என்னும் சிவத்தலம் உள்ளது. சைவ நெறி வழங்கிய பெருமையை யும், புகழையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது!

இங்கு வருந்துவன கொங்கைகளின் பாரத்தைத் தாங்கமுடியாத மங்கையர்களின் நாரினும் மெல்லிடை களே! ஒலிப்பன அம்மகளிர் அணிந்துள்ள அழகிய காற்சிலம்புகளே! இரங்குபவன அம்மெல்லிடை

யார்களின் இடையிலே அழகுற அணியப் பெற்றுள்ள மணிக்காஞ்சியே! ஓங்கி உயர்ந்து காணப்படுவது மாடமாளிகைகளே!

ஒழுகுபவன அறங்களே! நீங்குபவன தீய நெறிகளே! நெருங்குபவன பெருங்குடியே!

இப்படியாகப் புகழ்படும், இப்பெரு நகரிலே வேளாண் மரபிலே குறுக்கையர்குடி மிகச் சிறந்த தொன்றாக விளங்கி வந்தது.

இக்குறுக்கையர் குடியிலே புகழனார் என்னும் பெயருடைய சிவத்தொண்டர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார்.

இவரது மனைவியாக மாதினியார் என்னும் பெருமனைக் கிழத்தியார் அமைந்திருந்தார்.

அம்மையார் பெண்களுள் மென்மையும், இனிமையும் பூண்ட தன்மையினராய் விளங்கினார்கள். கணவனும் மனைவியும் இல்லற நெறி உணர்ந்து வள்ளுவன் வாய்மொழிக்கு ஏற்ப வாழ்ந்தனர்.

இவ்வாறு, இவர்கள் இல்லறமெனும் நல்லறத்தை இனிது நடத்தி வரும்பொழுது இறைவன் அருளால் மாதினியார் கருவுற்றாள்.

அம்மையார் மணி வயிற்றில் நின்றும் திருமகளே வந்து தோன்றினாற்போல் அருள்மிக்க அழகிய பெண் மகவு பிறந்தது.

அப்பெண் குழந்தைக்குத் திலகவதி என்று திருநாமம் சூட்டிப் பெற்றோர்கள் பெருமகிழ்ச்சி பூண்டனர்.

திலகவதியார் தளிர்நடை பயின்று மழலையமுதம் பொழியும் நாளில் அம்மையார் மீண்டும் கருவுற்றார்.

அம்மையார் மணிவயிற்றிலிருந்து திருசடையானின் அருள்வடிவமாக – சைவம் ஓங்க – தமிழ் வளர – கலைகள் செழிக்க மருள் எல்லாம் போக்கும் அருள் வடிவமாக கோடி சூரியப் பிரகாசத்துடன் கூடிய ஆண் குழந்தை பிறந்தது.

பெற்றோர்கள் அந்த ஆண் குழந்தைக்கு மருள் நீக்கியார் என்று நாமகரணம் சூட்டினர்.

மருள் நீக்கியார் முற்பிறப்பில் வாகீச முனிவராக இருந்தார். இவர் திருக் கைலாயத்தில் அமர்ந்து எம்பெருமானின் திருவடியை அடைய அருந்தவம் புரிந்து வந்தார்.

ஒரு சமயம் இராவணன் புஷ்பக விமானத்தில் வந்து கொண்டிருந்தான். கைலாய மலையைப் புஷ்பக விமானம் அணுகியதும் அங்கு எழுந்தருளியிருந்த நந்தியெம்பெருமான் ராவணனிடம், ''இப்புண்ணிய மலை எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருமலை. அதனால் நீ வலப் பக்கமாகப் போய்விடு'' என்று பணித்தார்.

மதியற்ற ராவணன் நந்தியெம்பெருமானுடைய பெருமையையும் அவர் எம்பெருமானிடம் கொண்டுள்ள பக்தியின் திறத்தினையும் எண்ணிப் பார்க்க இயலாத நிலையில் ''மந்தி போல் முகத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கும் நீ இந்த மாவீரன் இராவணனுக்கா அறிவுரை கூறுகின்றாய்?'' என்று சினத்தோடு செப்பினான்.

அளவு கடந்த கோபம் கொண்ட நந்தியெம்பெருமான் ''அப்படி என்றால் உன் நாடும், உன் வீரமும் குரங்கினாலேயே அழிந்து போகக்கடவது!'' என்று கூறித் சாபம் கொடுத்தார்.

இராவணன் ஆத்திரத்தோடு, ''என்னைத் தடுத்து நிறுத்திய இந்த கைலாய மலையை அடியோடு பெயர்த்துத் தூக்கி எறிகிறேன் பார்!'' என்று கூறித் தனது வலிமை பொருந்திய இருபது கரங்களாலும் மலையை அசைத்தான்.

அது சமயம் ஈசுவரியுடன் நவமணி பீடத்தில் எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமான் தமது தண்டை சிலம்பணிந்த சேவடி பாதப் பெருவிரல் நுனி நகத்தால் மலையை லேசாக அழுத்தினார்.

அக்கணமே இராவணனது இருபது கரங்களும் மலையினடியில் சிக்கியது. இராவணன் கரங்களை அசைக்க முடியாமல் துடித்துக் கொண்டிருந்தான். ஓலக்குரல் எழுப்பினான்.

அத்திருமலையில் தவமிருந்து வந்த அருந்தவசியான வாகீசரின் செவிகளில் இராவணனின் ஓலக் குரல் வீழ்ந்தது. இராவணனின் நிலைகண்டு மனம் இளகினார் முனிவர். அவனது துயரம் நீங்குவதற்கு நல்லதொரு உபாயம் சொன்னார்.

''எம்பெருமான் இசைக்குக் கட்டுப்பட்டவர். அவரை இசையால் வசப்படுத்தினால் இத்துயரத்திலிருந்து விடுபடுவதற்கு உகந்த மார்க்கம் பிறக்கும்.''

வாகீசமுனிவரின் அருளுரை கேட்ட ராவணன் தனது நரம்பை யாழாக்கி பண் இசைத்தான். பரமனின் பாதகமலங்களைப் போற்றி பணிந்தான்.

பக்தனின் இசைவெள்ளம் ஈசனின் செவிகளில் தேனமுதமாய்ப் பாய்ந்தது. சிவனார் சிந்தை குளிர்ந்தார். அவன் முன்னால் பெருமான் பிரசன்னமானார்.

இராவணனின் பிழையைப் பொறுத்தார். சந்திர ஹாஸம் என்னும் வாள் ஒன்றை அவனுக்கு அளித்த

தோடு ஐம்பது லட்சம் ஆண்டுகள் உயிர்வாழும் பெரும் பேற்றினையும் அளித்தார்.

இராவணன் எம்பெருமானைத் தோத்திரத்தால் மேலும் வழிபட்டான். பேரின்பப் பெருக்குடன் இலங்கைக்குச் சென்றான்.

அதே சமயம் நந்தி தேவருக்கு வாகீச முனிவரின் செயல் சினத்தை மூட்டியது. இராவணனுக்கு உதவிசெய்த வாகீச முனிவரை பூலோகத்தில் பிறக்குமாறு சாபம் கொடுத்தார். அவரும் மாதினியார் மணிவயிற்றில் அவதரித்தார்.

நாவின் நலத்தினால் நாடு போற்ற அவதரித்த வாகீசரும் மருள்நீக்கியார் என்னும் நாமத்தை பெற்றார்.

மருள் நீக்கியாரும் நற்பண்புகளுக்கெல்லாம் திலகம் போன்ற திலகவதியும் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து குழந்தைப் பருவத்தைக் கடந்தனர். இருவரும் கல்வி கேள்விகளில் மேம்பட்டு சகல கலா வல்லவர்களாக விளங்கினர்.

அப்பொழுது திலகவதியாருக்கு பன்னிரண்டாவது பிராயம். பெற்றோர்கள் திலகவதியை அரசனிடம் சேனாதிபதியாக பணியாற்றும் கலிப்பகையார் என்னும் வீரருக்கு மணம் முடிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தனர்.

இத்தருணத்தில் புகழனார் விண்ணுலகை எய்தினார். கணவன் இறந்து போன துயரத்தைத் தாங்கமுடியாத மாதினியாரும் தொடர்ந்து அவரோடு எம்பெருமானின் திருவடியில் ஒன்றினாள்.

பெற்றோர்கள் விண்ணுலகு எய்திய துக்கத்தைத் தாளமுடியாமல் திலகவதியாரும், மருள்நீக்கியாரும்

பெருந்துயரத்தில் ஆழ்ந்தனர். இந்த நிலையில்தான் ஊழ்வினை அவர்களை மேலும் துன்புறுத்தியது.

திலகவதியாருக்கு நிச்சயித்திருந்த கலிப்பகையார், போர்க்களத்தில் வீர சொர்க்கம் அடைந்தார்! இந்தச் செய்தியைக் கேள்வியுற்ற திலகவதியாரும் மருள்நீக்கி யாரும் வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ந்தாற்போன்ற வேதனையை அடைந்தனர்.

கலிப்பகையார் உயிர் துறந்த பின்னர் திலகவதியார் உயிர் வாழ விரும்பவில்லை. கலிப்பகையாருக்கும் தனக்கும் திருமணமாகாவிட்டாலும் அவரை மனதில் கணவராக வரிந்துவிட்ட நிலையில் திலகவதியார் இந்த முடிவுக்கு வந்தாள்.

''நான் என் கணவர் சென்ற இடத்திற்கே சென்றுவிடப் போகிறேன்'' என்று திலகவதியார் உலகை வெறுத்து உயிர் துறக்க எண்ணினாள். அம்முடிவைக் கண்ட மருள்நீக்கியார் தமக்கையாரிடம் பணிந்து வேண்டினார்.

''அருமைச் சகோதரி! தாயும் நம்மைவிட்டு மறைந்த பின்னர் உம்மையே அவர்களாக எண்ணி நான் ஓரளவு மன உறுதியுடன் வாழ நினைத்தேன். எனக்குக் கொழுகொம்பாக உள்ள தாங்களும் என்னை இந்த தரணியில் தனியே விட்டுச் செல்வதனால் நான் தங்களுக்கு முன்பே உயிர் துறப்பது திண்ணம்'' என்று கூறி அழுதார்.

உடன்பிறந்தோன் மீது தாம் கொண்டுள்ள அளவற்ற கருணையினாலும், அன்பினாலும் திலகவதியார் மனம் மாறினாள். மருள் நீக்கியாருக்காக வேண்டி மண்ணுலகில் வாழ முடிவு பூண்டாள்.

அம்மையார் மங்கள அணிகளையும் மின்னும் வைரங்களையும், பளபளக்கும் பட்டாடைகளையும்

களைந்து உலக பற்று அற்று, எல்லா உயிர்களிடத்தும் கருணை பூண்டு மனைத்தவம் புரியும் மங்கையராக வாழ்த் தலைப்பட்டாள்.

தமக்கையார் தமக்காக உயிர்வாழ்த் துணிந்தது கண்டு மருள்நீக்கியார் துயரத்தை ஒழித்து மனமகிழ்ச்சி பூண்டார்.

மருள்நீக்கியார் உலகில் யாக்கை நிலையாமை - இளமை நிலையாமை - செல்வ நிலையாமை ஆகியவற்றை சிந்தித்துத் தெளிந்து அறிந்து நல்ல அறங்களைச் செய்வதில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டார்.

திருவாமூரில் பொன்னும் மணியும் வேண்டிய அளவிற்குச் செலவு செய்து அறச்சாலைகளையும், தண்ணீர்ப் பந்தல்களையும் அமைத்தார். சாலைகளைச் செப்பனிட்டார். அழகிய சோலைகளை வளர்த்தார். நீர் நிலைகள் பல வெட்டினார்.

விருந்தினரை உபசரித்து, உண்பித்து வகையோடு வழிபட்டு வேண்டியதை ஈந்து மகிழ்ந்தார்! தம்மை நாடிவந்த புலவர்கள், பாடி மகிழக் கேட்டு அவர்களது வாடிய முகம் மாறப் பரிசில்கள் பல அளித்துப் பெருமை பூண்டார்.

இவ்வாறாக, மருள்நீக்கியார் பற்பல தருமங்களைப் பாகுபாடின்றி வாரி வாரி வழங்கி வற்றாத பெருமையை சீரோடு பெற்றுச் சிறப்போடு வாழ்ந்து வந்தார்.

இத்தகைய அறநெறி ஒழுக்கங்களை இடையறாது நடத்தி வந்த மருள்நீக்கியார் பற்றற்ற உலக வாழ்க்கையை விட்டு விலகுவதற்காக வேண்டி சமண சமயமே சிறந்த சமயம் என்று கருதினார். அச்சமயத்தில் சேர்ந்தார்.

ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தின் மகிமையையும், திருவெண்ணீற்றின் திறத்தினையும் உணர்ந்தவருக்கு சமண நூல்களை எல்லாம் கற்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுந்தது.

சமண நூல்களைக் கற்றறிந்து வரும் பொருட்டு, அருகிலுள்ள பாடலிபுரத்திற்கு சென்று அங்குள்ள ஓர் சமணப் பள்ளியில் சேர்ந்தார். அங்கு சில நாட்கள் தங்கியிருந்து சமண நூல்களைக் கற்றுணர்ந்து வல்லுனர் ஆனார். மருள்நீக்கியார் சமண மதத்தில் பெற்ற பெரும் புலமையைப் பாராட்டி மகிழ்ந்த சமணர்கள் அவருக்கு தருமசேனர் என்னும் சிறப்புப் பட்டத்தைக் கொடுத்து கௌரவித்தனர்.

மருள்நீக்கியார் சமண மதத்தில் பெற்ற புலமையின் வல்லமையால் ஒருமுறை பௌத்தர்களை வாதில் வென்று, சமண சமயத்தின் தலைமைப் பதவியையும் பெற்றார்.

சமண த்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு உடையவராக மருள் நீக்கியார் வாழ்ந்து வந்ததற்கு நேர்மாறாக அவரது தமக்கையாரான திலகவதியார் சைவ சமயத்தில் மிகுந்த பற்றுடையவராய் சிவநெறியைச் சார்ந்து ஒழுகலானாள்.

சித்தத்தை சிவனார்க்காக அர்ப்பணித்த திலகவதியார் திருக்கெடிலத்தின் வடகரையில் அமைந்துள்ள திருவதிகை வீரட்டானத்தில் மடம் ஒன்றை அமைத்துக் கொண்டாள். வீரட்டானேசுரர்க்குத் திருத்தொண்டுகள் பல புரியத் தொடங்கினாள்.

தினந்தோறும் திலகவதியார் வைகறைத் துயிலெழுந்து தூய நீராடி கோயிலின் முன்னே அலகிட்டு கோமய நீரால் சுத்தமாக மெழுகிக் கோலமிடுவாள்.

மலர்வனம் சென்று, நறுந்தேன் மலர்களைக் கொய்து வந்து மாலைகள் தொடுத்து எம்பெருமானுக்குச் சாத்தி வணங்கி வழிபடுவாள் திலகவதி!

இவ்வாறு அம்மையார் கோயிலில் அருந்தவம் புரிந்து வரும் நாளில் மருள்நீக்கியார் சமண சமயத்தில் புலமை பெற்று அச்சமயத்திலேயே மூழ்கி வாழ்கிறார் என்ற செய்தி கேட்டாள். அளவு கடந்த துயரமடைந்தாள். தமது சகோதரனை எப்படியாகிலும் சமணத்தைத் துறந்து சைவத்தில் சேரச் செய்ய முயற்சித்தாள். நாடோறும் எம்பெருமானிடம் விண்ணப்பம் செய்தாள்.

ஒருநாள் இறைவன் திலகவதியின் கனவிலே எழுந்தருளி, ''திலகவதி! கலங்காதே! முற்பிறப்பில் மருள்நீக்கியார் ஓர் முனிவனாக இருந்து என்னை அடைய அருந்தவம் புரிந்தவன். இப்பிறப்பில் அவனைச் சூலை நோயால் தடுத்தாட்கொள்வோம்'' என்றார்.

எம்பெருமானின் அருள்மொழி கேட்டுத் திலகவதியார் துயில் நீங்கினாள். துயர் மறந்தாள். சிவநாம சிந்தை பூண்டாள். மன அமைதி கொண்டாள். உடன் பிறந்தோன் உளம் திருந்தி வரும் நந்நாளை எதிர்பார்த்து இருந்தாள்.

எம்பெருமான் மருள் நீக்கியாரை தடுத்தாட்கொள்ளத் திருவுள்ளம் கொண்டு அவர் உடலில் சூலை நோய் உண்டாகச் செய்தார். சூலை நோய் அவரது வயிற்றுள் புகுந்து அதனது உக்கிரத்தைத் தொடங்கியது.

வடவைத்தீயும், கொடிய நஞ்சும், வச்சிரமும் போல் புகுந்த சூலைநோய் மருள்நீக்கியாரின் குடலைக் குடைந்து தாங்க முடியாத அளவிற்கு அவருக்குப் பெரும் வேதனையைக் கொடுத்தது.

வெந்தணல் போல் மேனியைச் சுட்டெரித்துக் கொண்டிருந்த சூலை நோயின் கொடிய துயரத்தைத் தாங்க முடியாத மருள்நீக்கியார் சோர்ந்து கீழே சாய்ந்தார். அவர் தாம் சமணச் சமயத்தில் பயின்ற மணி மந்திரங்களைப் பயன்படுத்தி, நோயினைத் தீர்க்க முயன்றார்.

நோயின் உக்ரம் சற்றும் குறையவில்லை. வினாடிக்கு வினாடி வலி அதிகரித்துக் கொண்டே இருந்தது. வேதனையைத் தாங்க முடியாத அவர் தணலிடைப் புழுப்போல் துடித்தார். சற்று நேரத்தில் மயக்கமுற்றார்.

மருள் நீக்கியாரின் மயக்க நிலையைக் கண்ட சமண குருமார்கள் அக்கணமே ஒன்றுதிரண்டார்கள். பற்பல சமண நெறிவழிகளைக் கையாண்டு நோயைக் குணமாக்க முயன்று பயன் ஒன்றும் காணாது தோற்றுப் போயினர்.

சமண குருமார்கள் நடத்திய வழிமுறைகளால் மருள் நீக்கியாரைப் பற்றிக் கொண்டிருந்த சூலைநோய் முன்னைவிட அதிகப்பட்டதே தவிர சற்றுக்கூடக் குறையவில்லை.

சமண குருமார்களோ அவருக்குத் தொடர்ந்து மயிற்பீலியைக் கொண்டு தடவுவதும், குண்டிகை நீரை மந்திரித்து அவரைக் குடிக்கச் செய்வதுமாகவே இருந்தனர்.

இறுதியில், சமண குருமார்கள் தங்களால் இக்கொடிய நோயைத் தீர்க்க முடியாது என்று தங்களது தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டனர். அவரைக் கைவிட்டு விட்டுச் சென்றனர்.

மருள்நீக்கியார் வேறு வழியின்றி தமக்கையாரிடம் செல்லத் தீர்மானித்தார். சமையற்காரனை அழைத்தார்.

தமக்கு ஏற்பட்டுள்ள துயரத்தைப் பற்றித் திலகவதி யாரிடம் சென்று அறிவிக்குமாறு சொல்லி அவனை அனுப்பி வைத்தார்.

சமையற்காரனும் அக்கணமே பாடலிபுரத்தை விட்டகன்றான். பொழுது புலரும் தருணத்தில் திருவதி கையை வந்தடைந்தான்.

சமையற்காரன் மடத்திற்குச் சென்று திலகவதியைக் கண்டான். அம்மையாரை வணங்கினான்.

''நான் தங்கள் உடன் பிறந்தவரால் அனுப்பப் பட்டவன். அவருக்குக் கடுமையான சூலை நோய் கண்டுள்ளது. சமண குருமார்கள் அனைவரும் அந்நோயின் கொடுமையைப் போக்க முடியாத நிலையில் அவரைக் கைவிட்டு போயினர். தமது இத்தகைய துயர நிலையைத் தங்களிடம் அறிவித்து வரும்படி என்னை அனுப்பியுள்ளார்கள்.''

சமையற்காரன் சொன்ன செய்தி அம்மையாருக்குத் தீயாக சுட்டது.

அம்மையார் மன வருத்தங் கொண்டார்கள்.

இருந்தும் சமணர்களை வெறுக்கும் அம்மையார், ''அப்பா! சமணர்கள் தங்கியருக்கும் இடத்திற்கு நான் ஒருபோதும் வரமாட்டேன் என்று அவனிடம் சென்று உரைப்பாயாக!'' என்று விடை பகர்ந்து அவனைத் திரும்ப அனுப்பி வைத்தாள் திலகவதி! சமையற்காரன் விடைபெற்றுப் புறப்பட்டான்.

சமையற்காரன் பாடலிபுரத்தை வந்தடைந்தான். மருள்நீக்கியார் ஆவலோடு அவனை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவன் மருள்நீக்கியாரிடம் திலகவதியார் கூறியவற்றைக் கூறினான்.

தமக்கையாரின் பதிலைக் கேட்டு மருள்நீக்கியார் மனம் வாடிச் சோர்வுற்றார். வேறு வழியின்றி திருவதிகைக்குப் புறப்பட முடிவு செய்தார்.

இத்தகைய எண்ணம் எழுந்த மாத்திரத்திலேயே, நோயின் உக்கிரம் உடம்பில் சற்று தணிந்தாற்போல் இருந்தது அவருக்கு!

பாயினால் அணியப்பட்ட உடை களைந்தார். கமண்டலத்தையும், மயிற்பீலியையும் ஒழித்தார். தூய வெண்ணிற ஆடையைத் தரித்தார்.

சமணர்கள் எவரும் அறியாவண்ணம் இரவோடு இரவாக அங்கிருந்து தமது பணியாளுடன் புறப்பட்டுத் திருவதிகையை அடைந்தார். அம்மையார் தங்கியிருக்கும் மடத்துள் புகுந்தார் மருள்நீக்கியார்.

மடத்துள் ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை மனதிலே தியானித்தவாறு அமர்ந்திருந்த தமக்கையை நமஸ்கரித்தார் மருள்நீக்கியார்.

திலகவதியார் ஒருபுறம் மகிழ்ச்சியும், மறுபுறம் வேதனையும் கொண்டாள். மருள்நீக்கியார் மனவேதனையுடன் திலகவதியாரிடம் தமக்கு ஏற்பட்டுள்ள துன்பத்தைப் பற்றிக் கூறினார்.

''நம் குலம் செய்த அருந்தவத்தால் அவதாரம் செய்த தமக்கையே! என் குடலுள் புகுந்து உடலை வருத்தும் இக்கொடிய சூலை நோயினைத் தீர்த்துக் காத்திடல் வேண்டும்'' என்று கண்களில் நீர் மல்க வேண்டி நின்றாள் மருள்நீக்கியார்!

திலகவதியார் சகோதனைப் பார்த்து மேலும் உளம் உருகினாள்.

புரமெரிந்த புண்ணியரது பொன்னடிகளை நினைத்து மலர்க்கை கூப்பித் தொழுது இறைஞ்சினாள் திலகவதி.

மருள்நீக்கியாரின் திருமேனியைத் தொட்டு, ''நல்ல கொள்கையில்லாத புறச்சமயப் படுகுழியில் வீழ்ந்து அறியாது அல்லுற்றாய். இனிமேல் எழுந்திருப்பாயாக!'' என்று மொழிந்தாள்.

அம்மையாரின் அமுத மொழிகேட்டு மருள்நீக்கியார் தாம் பற்றிக் கொண்டிருந்த சகோதரியின் கால்களை இரு கைகளாலும் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டுப் பிணியின் துன்பம் சற்று குறைந்த நிலையில் மெதுவாக எழுந்தார்.

திலகவதியார் கண் கலங்க ''சகோதரா! வருந்தாதே! இச்சூலை நோய் உனக்கு ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் எம்பெருமானின் அருளேயாகும். மீண்டும் உன்னை அவரது அடியாராக ஏற்றுக்கொள்வதற்காக இம்முறை யில் உன்னை ஆட்கொண்டார். பற்றற்ற சிவனடியார் களை நினைத்து வழிபட்டுச் சிவத்தொண்டு புரிவாயாக! உன்னைப் பற்றிய மற்ற நோயும் அற்றுப்போகும்'' என்று கூறினாள்.

மருள்நீக்கியாருக்கு சமய மாற்றம் வேண்டித் திலகவதியார் திருவெண்ணீற்றினை எடுத்து ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை ஓதியவண்ணம் கொடுத்தாள்.

அம்மையார் அருளிக் கொடுத்தத் திருவெண்ணீற் றினைத் தாழ்ந்து பணிந்து பெற்றுக்கொண்ட மருள்நீக்கியார், ''எனக்குப் பற்றற்ற பெருவாழ்வு கிட்டிற்று. பரமனைப் பணிந்து மகிழும் திருவாழ்வு பெற்றேன்'' என்று கூறித் திருவெண்ணீற்றை நெற்றி யிலும் மேனி முழுவதும் தரித்துக் கொண்டார்.

திருவெண்ணீற்றின் மகிமையால் மருள்நீக்கியார் நோய் சற்று நீங்கப்பெற்ற நிலை கண்டார். அதுகண்டு அத்திருத்தொண்டர் மனம் குளிர்ந்தார்.

பெருவாழ்வு பெற்ற மருள்நீக்கியார் முன்போல் சைவராய்த் திகழ்ந்தார்.

அம்மையார் தம்பியாரை அழைத்துக்கொண்டு திருவலகும், திருமெழுகுத் தோண்டியும் எடுத்துக் கொண்டு கோயிலுக்கு வந்தாள். மருள்நீக்கியார், தமக்கையாரோடு கோயிலை வலம் வந்து, எம்பெரு மான் திருமுன் வணங்கி நின்றார்.

சிவச்சந்நதியில் சைவப்பழமாக நின்று கொண்டிருந் தார் மருள்நீக்கியார்! பேரொளிப் பிழம்பான எம்பெருமானின் திருவருள் அவர் மீது பொழிந்தது. தமிழ்ப் பாமாலை சாத்தும் உணர்வு அவருக்கு உதித்தது. உணர்ச்சி ஊற்றெடுத்துப் பெருகியது.

மருள்நீக்கியார், தம்மைப் பற்றிக்கொண்டு படாத பாடுபடுத்திய சூலைநோயினையும், மாயையினையும் அறுத்திடும் பொருட்டு, ‘‘கூற்றாயினைவாறு விலக் கிலீர்’’ என்று தொடங்கும் பதிகத்தினைப் பாடினார். ஞான மயக்கத்தால் கட்டுண்டு இறைவனது அருள் வெள்ளத்தில் மூழ்கித் திளைத்தார்.

பாடி முடிந்ததும் அவரைப் பற்றிக் கொண்டிருந்த சூலை நோய் அறவே நீங்கியது. அச்சிறுத் தொண்டர் மனம் மகிழ்ந்து ஆனந்தக் கூத்தாடினார்.

எம்பெருமானின் திருவருளை வியந்து போற்றி, திலகவதி கண்ணீர் விட்டாள். மருள்நீக்கியார் சிரமீது கரம் குவித்து நின்று மெய்யுருகி பிரார்த்தித்தார்.

‘‘ஐயனே! அடியேன் உயிரையும், அருளையும் பெற்று உய்ந்தேன்’’ என்று மனம் உருகக் கூறினார் மருள்நீக்கியார்! அப்பொழுது விண்வழியே அசரீரி கேட்டது.

''இனிய செந்தமிழ்ப் பாக்களால் திருப்பதிகத் தொகையைப் பாடியருளிய தொண்டனே! இனி நீ நாவுக்கரசு என்ற நாமத்தால் ஏழுலகமும் ஏந்தப் பெறுவாய்.''

மருள்நீக்கியார் ''திருநாவுக்கரசு'' என்னும் திருநாமத்தைப் பெற்றார்.

எம்பெருமானின் திருவருளை எண்ணிப் பூரித்துப் போன திலகவதியார் தமது உடன்பிறந்தோன் சமணப் பித்தும், சூலைப் பிணியும் நீங்கியது கண்டு உவகை பூண்டாள்.

திருநாவுக்கரசர் சைவத்திருத் தோற்றம் பூண்டார். அவரது தலையிலும், கழுத்திலும், கையிலும் உருத்திராட்ச மாலைகள் அணியெனத் திகழ்ந்தன.

திருவெண்ணீறு அவரது மேனியில் பால் போல் பிரகாசித்தது. அவரது மனம் ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை நினைக்க – மொழி திருப்பதிகமாக – காயம் திருத்தொண்டுகள் புரியத் தொடங்கின.

இங்ஙனம் நாவுக்கரசர் எம்பெருமானின் சேவடிக்கு மனத்தாலும், வாக்காலும், காயத்தாலும் சைவத் தொண்டு புரிந்து பரலானார்.

சைவ நெறியைப் பின்பற்றி மருள்நீக்கியார் வாழ்வதைக் கேள்வியுற்ற சமண குருமார்கள் கொதித்தெழுந்தார்கள்; வெகுண்டார்கள்.

''ஒழித்துக் கட்டுகிறோம்'' என்று அவர்கள் வீண் சபதம் எடுத்துக் கொண்டார்கள். கெடுமதி படைத்த அச்சமணர்கள், பெருங்கூட்டமாகக் கூடி, மன்னனைக் காண விரைந்தார்கள்.

அரண்மனையை அடைந்த சமணர்கள், மன்னனை வணங்கி, ''அரசே! தருமசேனர் தம்மைச் சூலைநோய் பற்றிக் கொண்டதாகப் பொய் கூறி, நம்மைவிட்டு அகன்றதோடல்லாமல் அவரது தமக்கையாரிடம் சென்று சைவத்தைச் சரணடைந்து விட்டார். நம் சமண சமயத்தை புறக்கணித்துவிட்டார்'' என்று கூறினார்.

அவர்கள் மொழிந்ததைக் கேட்ட மன்னன், ''அருந்தவ முனிவர்களே! அஞ்சாதீர்! சொல்லுங்கள்! தருமசேனருக்குத் தண்டனை கொடுக்க நான் ஒருபோதும் தயங்கமாட்டேன்!'' என்று ஆறுதல் பகர்ந்தான்.

அரசன் அமைச்சரை நோக்கி, ''உடனே அவைக் களத்திற்கு மருள்நீக்கியாரை அழைத்து வாருங்கள்'' என்று கட்டளையிட்டான்.

மன்னனின் ஆணைக்கு அடிபணிந்த அமைச்சர்கள், சேனைகள் சூழ, நாவுக்கரசர் எழுந்தருளியிருக்கும் திருவதிகையை அடைந்தனர்.

திருவெண்ணீற்றுப் பொலிவுடன் அமர்ந்திருந்த நாவுக்கரசரை அணுகி, ''தருமசேனரே! மன்னன் மகேந்திரவர்மன் தங்களை உடனடியாக அழைத்து வருமாறு எங்களுக்குக் கட்டளையிட்டுள்ளார். ஆதலால் நீவிர் இக்கணமே எங்களுடன் புறப்பட்டு வரவேண்டும்'' என்று அரச தோரணையில் ஆணையைப் பிறப்பித்தனர்.

நஞ்சை அமுதாக உண்ட நீலகண்டரின் திருவடியில் தஞ்சம் புகுந்த திருநாவுக்கரசர், சற்றும் அஞ்சாது நெஞ்சு நிமிர்ந்து, ''நாமார்க்கும் குடியல்லோம்; நமனை யஞ்சோம்!'' எனத் தொடங்கும் மறுமாற்றத் திருத்தாண்டகத் திருப்பதிகத்தைப் பாடினார்.

அமைச்சர்கள் நாவுக்கரசரின் திருப்பதிகத்தில் மெய் உருகினர். அவரது மலர்த்தாளினைப் போற்றி வணங்கினர்.

''ஐயனே! தயவுசெய்து எங்களுடன் எழுந்தருளல் வேண்டும்'' என்று பணிவன்போடு வேண்டிக் கொண்டனர்.

அமைச்சர்கள் இவ்வாறு வினவியதும் நாவுக்கரசர், ''இங்குவரும் வினைகளுக்கு எம்பிரான் எம்மோடு துணை உள்ளார்'' என மொழிந்தவாறு அவர்களுடன் புறப்பட்டார்.

நாவுக்கரசர் பல்லவன் அரண்மனையை அடைந்தார். பல்லவன் முன்னால் சிவஜோதி வடிவான நாவுக்கரசர் தலைநிமிர்ந்து நின்றார்!

நாவுக்கரசரைக் கண்டதும் சமணர்கள் பொங்கி எழுந்தனர். அருள் வடிவாய் நின்றுகொண்டிருந்த நாவுக்கரசர் முன்னால் அக்கிரமமே உருவெடுத்தாற் போல் அறந்துறந்து சமணர்கள் நின்று கொண்டிருந்தனர்.

சமணத்தை நம்பிய பல்லவ மன்னன் அறம் மறந்து அரியாசனத்தில் அமர்ந்திருந்தான். அக்கொற்றவன் சமணர்களிடம் ''தருமசேனரை யாது செய்யவேண்டும்?'' என்று கேட்டான்.

மன்னன் மொழிந்ததைக் கேட்டு மதியற்ற சமண மத குருமார்கள் சினத்துடன் அரசரைப் பார்த்து, ''அரசே! திருவெண்ணீற்றை அணியும் இத் தருமசேனரைச் சுண்ணாம்புக் காளவாயில் தள்ள வேண்டும்'' என்று கூறினர்.

அரசன் எவ்வித விசாரணையுமின்றி சமண மயக்கத்தில் அமைச்சர்களிடம் தருமசேனரை சுண்ணாம்புக் காளவாயில் தள்ளுமாறு கட்டளையிட்டான்.

மன்னன் ஆணைப்படி ஏவலாளர்கள் நாவுக்கரசரைக் கொழுந்து விட்டெரியும் தீயுடன் கூடிய நீற்றறையில் விடுத்து கதவை அடைத்து வெளியே காவல் புரிந்தனர்.

நீற்றறையில் அடைபட்ட நாவுக்கரசர் எம்பெருமான் நாமத்தை மனத்தால் தியானித்த வண்ணமாகவே இருந்தார்.

இறைவனின் அருளால், வெப்பம் மிகுந்த அந்த சுண்ணாம்பு நீற்று, இளவேனிற் காலத்தில் வீசும் குளிர்த் தென்றலைப் போல் – குளிர்ச்சி பொருந்திய தடாகம் போல் – யாழின் மெல்லிசை போல் – தண்மை மிகும் குளிர் நிலவு போல் நாவுக்கரசருக்கு இன்பத்தைக் கொடுத்தது.

பிறைமுடி வேணியரை நினைத்து மகிழ்ந்து, 'மாசில் வீணையும் மாலை மதியும்' எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகம் ஒன்றைப் பாடினார்.

ஏழு நாட்கள் சென்ற பின்னர், பல்லவ மன்னனின் கட்டளைப்படி சமண குருமார்கள் அறையைத் திறந்து பார்க்க வந்தனர்.

கரியமேகக் கூட்டம் திரண்டு வந்தாற் போல் நீற்றறையை வந்தடைந்த சமணர்கள் கதவுகளைத் திறந்ததும் அங்கு அவர்கள் கண்ட காட்சி அவர்களைப் பெரும் வியப்பில் ஆழ்த்தியது.

திருநாவுக்கரசர் பேரின்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கி, அம்பலவாணரது பாதமலர்க் கமலங்களில் ஊறுகின்ற தேனமுதத்தை உண்டுகளித்து, எவ்வகையான ஊனமும் ஏற்படாமல் உவகை பொங்க எழுந்தருளியிருப்பதைக் கண்டனர்.

ஆத்திரத்தோடு கொதித்தெழுந்த சமணர்கள், மன்ன னிடம் விரைந்து சென்று, ''அரசே! தருமசேனர், நமது

சமண நூல்களில் இறவாமல் இருப்பதற்கு கூறப்பட்டுள்ள மந்திரங்களை, ஜபித்து சாகாமல் உயிர் தப்பியுள்ளார்'' என்று கூறினர்.

அது கேட்ட பல்லவ மன்னன், ''அங்ஙனமாயின் இப்பொழுது தருமசேனரை யாது செய்தல் வேண்டும்?'' என்று கேட்க – சமணர்கள், ''தருமசேனரைக் கொடிய நஞ்சு ஊட்டிக் கொல்லவேண்டும்'' என்று கூறினர்.

பல்லவ வேந்தனும் அந்த பாவிகளின் கூற்றிற்கு இணங்கி, ''அவ்வாறே தண்டனை கொடுப்போம்'' என்று கூறி, தருமசேனரைக் கொல்ல ஆணையிட்டான்.

சமணர்கள், நஞ்சு கலந்த பால் சோற்றை எடுத்துக் கொண்டு நாவுக்கரசரை அணுகி, அவரை உண்ணுமாறு செய்தனர்.

நாவுக்கரசர், பால்சோற்றினை வாங்கிக் கொண்டு, ''எங்கள் நாதருடைய அடியாருக்கும் நஞ்சும் அமுதமாகும்'' என்று கூறியவாறு உண்டார்.

அமரரைக் காக்க ஆலகாலத்தை அமுதம் போல் அள்ளிப் பருகிய நீலகண்டர், நாவுக்கரசர் உண்ணும் நஞ்சு கலந்த பால் சோற்றையும் திருவமுதமாக்கி அருளினார். முன்னைவிடப் புதுப்பொலிவுடன், மகிழ்ச்சி பொங்கக் காணப்பட்டார் நாவுக்கரசர்!

சமணர்கள் அஞ்சினர். தங்கள் சமயத்திற்கு அந்திம காலம் நெருங்கிவிட்டது என்பதை உணர்ந்தனர்.

மீண்டும் அக்கொடியவர்கள் பல்லவ மன்னனை அணுகி, விவரத்தை விளக்கிக் கூற, மூன்றாவது முறை அவரை, மத யானையால் இடறச் செய்து கொன்றுவிடுவது என்று உபாயத்தைச் சொல்லினர்.

மன்னனும் ''அங்ஙனமே மதங்கொண்ட யானையால் மாய்த்துவிடுவோம். உடனே மத யானையை ஏவி விடுக'' என்று கட்டளையிட்டான்.

வில்லிலிருந்து புறப்படும் கொடிய அம்பு போல் மன்னனது ஆணை புறப்பட்டதும் சற்றும் தாமதியாமல் காவலர் மத யானையை அவிழ்த்து விட்டனர்.

சமணர்கள் நாவுக்கரசரை அழைத்து வந்து மத யானை வரும் திசைக்கு எதிரில் நிறுத்தினர்.

நாவுக்கரசர் சிவநாமத்தை சிந்தையிலிருத்தி 'சுண்ண வெண் சந்தனச் சாந்தும்' எனத் தொடங்கும் சிவப் பாடலைப் பாடினார்.

திருப்பாட்டின் இறுதியில், ''அஞ்சுவது யாதொன்று மில்லை அஞ்ச வருவது மில்லை'' என்று அமையுமாறு திருப்பதிகம் அமைத்தார் நாவுக்கரசர்.

அப்பொழுது புயல் போல் முழக்கமிட்டுக் கொண்டு வந்த மத யானை நாவுக்கரசரின் அருகே வந்ததும் துதிக்கையை உயர்த்தி அவரைச் சுற்றிச் சுற்றி வலம் வந்தது. நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்கி அவருக்கு மரியாதை செய்தது.

மத யானையின் மாறுபட்ட செயலைக் கவனித்த சமணர்கள் பாகர்களிடம் ''நாவுக்கரசரைக் கொல்லுமாறு யானைக்கு செய்கை காட்டுங்கள்'' என்று பொருமினர். அவர்களும் குறிப்பால் யானைக்கு அதனை உணர்த்தினர்.

உடனே மத யானை, மதம் பொங்க துதிக்கையால் பாகர்களைத் தூக்கி எடுத்து வீசி எறிந்து கொன்றது; அத்தோடு யானை அடங்கவில்லை.

அந்த மத யானை சமணர்களின் மீது பாய்ந்து அவர்களையும் காலால் மதித்துத் தந்தத்தால் குத்திக் கிழித்தது. துதிக்கையால் தூக்கி எறிந்து கொன்று குவித்தது.

மந்திரகிரி திருப்பாற் கடலைக் கலக்கியது போல், மத யானை அத்திரு நகரை ஒரு கலக்கு கலக்கி சமணர்களைக் கொன்று குவித்தது.

மத யானையின் பிடியில் விழாமல் தப்பிப் பிழைத்த ஒருசில சமணர்கள் அஞ்சி நடுங்கி பல்லவ வேந்தனிடம் தஞ்சம் புகுந்தனர்.

சமணர்கள் மீது வெறுப்பு கொண்ட அரசன், ஆத்திரத்தோடு சமணர்களைப் பார்த்து ''இனிமேல் செய்வதற்கு என்னதான் இருக்கிறது?'' என்று வெறுப்போடு கேட்டதும், சமணர்கள் ''இம்முறை தருமசேனரைக் கல்லோடு சேர்த்து கட்டி கடலில் போடவேண்டும்'' என்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். அந்த நிலையிலும் சமணர்களின் செருக்கு அடங்கவில்லை.

அவர்களது இத்தகைய முடிவிற்குத் தலைவணங்கிய வேந்தன், ''நாவுக்கரசரை கல்லோடு கட்டிக் கடலில் கொண்டு போய்த் தள்ளிவிடுங்கள்'' என்று ஏவலாளருக்குக் கட்டளையிட்டான்.

ஏவலாளர் நாவுக்கரசரைப் படகில் ஏற்றிக் கொண்டு சமணர்களுடன் கடலில் புறப்பட்டனர். நடுக்கடல் சென்றதும், அவரைக் கல்லோடு கட்டி கடலில் வீழ்த்திவிட்டுக் கரைக்குத் திரும்பினர்.

கடலுள் வீழ்ந்த நாவுக்கரசர், ''எப்படி வேண்டுமானாலும் ஆகட்டும்; இவ்வெளியோன் எம்பிரானை ஏத்துவேன்'' என்று நினைத்தார்.

''சொற்றுணை'' என அடி எடுத்து ''நற்றுணையாவது நமச்சிவாயவே'' என்று பதிகம் பாடி பக்திக் கடலில் மூழ்கினார்.

ஆழ்கடலில் அருந்தமிழ் முத்தை கொடுத்தார். பைந்தமிழ்ப் பாமாலை கோர்த்தார். புலித்தோலைப் போர்த்த அரவணிந்த அண்ணலுக்கு அழகிய ஆரமாய் அணிவித்தார்.

கல்லும் கனிய இன்மொழியில், நாவரசர் பாமாலை தொடுத்து, ஐந்தெழுத்தை ஓதியதும், அவரது உடலைப் பிணித்திருந்த கயிறு அறுபட்டு வீழ்ந்தது. அக்கயிற்றோடு கட்டியிருந்த கல்லும், தெப்பமாகக் கடல் மீது மிதந்தது. நாவுக்கரசர் அதன் மீது எழுந்தருளினார்.

நாவுக்கரசர் வருணனின் உதவியால் திருப்பாதிரிப் புலியூருக்கு அருகிலே கரை சேர்ந்தார்.

அத்தலத்தின்கண் வாழும் அன்பர்களும், அடியார் களும் விரைந்தோடி வந்து நாவுக்கரசரை அன்பு கொண்டு அழைத்து அக மகிழ்ந்தனர்.

சிவநாமத்தை விண்ணெட்ட ஒலித்த வண்ணம் நாவுக்கரசரை திருப்பாதிரிபுலியூர் ஐயனின் திருக்கோயி லுக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

அங்கே குடிகொண்டிருக்கும் முக்கண்ணரின் மென்மலர்த்தாளினை ஏத்தி வழிபட்டு, ''ஈன்றாளுமா யெனக்கெந்தையுமாய்'' என்று தொடங்கும் நமச்சிவாயப் பதிகத்தை இறைவனின் செவிகுளிர ஓதினார் நாவுக்கரசர்.

உருத்திராக்ஷ மாலைகளும், திருவெண்ணீரும் மேனியில் துலங்க, கையிலே உழவாரமும் தாங்கியவாறு அப்பர் பெருமான் நின்ற கோலம்கண்டு அன்பர்கள் பேரானந்தம் பூண்டனர்.

இவற்றை எல்லாம் கேள்வியுற்ற பல்லவ மன்னன் மனம் மாறினான். மதி தெளிந்தான். எஞ்சிய சமணர்களை அடியோடு ஒழித்தான். நாவுக்கரசருக்குத் தான் செய்த பாவத்திற்கு பிராயசித்தம் தேடப் புறப்பட்டான்.

அதற்குள் நாவுக்கரசர் அங்கிருந்து புறப்பட்டு, பல சிவத்தலங்களைத் தரிசித்தவாறு, திருவதிகையை வந்தடைந்தார்.

நாவுக்கரசரை வரவேற்க, திருவதிகைவாழ் அன்பர்கள் மிகப்பெரிய ஏற்பாடுகள் பலவற்றைச் செய்தனர். தமிழுக்கு அரசராகிய நாவுக்கரசர், சிவமே உருவெடுத்து வந்து கொண்டிருந்தார்.

திருவதிகைத் தொண்டர்களும், அன்பர்களும் இன்னிசை முழக்கத்தோடும், வேத ஒலியோடும், எல்லையிலேயே நாவுக்கரசரை வணங்கி வரவேற்று, நகருள் அழைத்துச் சென்றனர். அவரது அன்புத் திறத்தையும், பக்தி திறத்தையும், அருட் திறத்தையும் எண்ணி விம்மித முற்றனர்.

இவ்வாறு அன்பர்கள் சூழ்ந்துவர, வீதிவழியே வலம் வந்த திருநாவுக்கரசர், ஆலயத்தை அடைந்து திருவீரட்டானேசுவரரைப் பார்த்து, ''இறைவன் தன்னை ஏழையேன் நான் பண்டிகழ்ந்தவாறே'' என்று முடியும் திருத்தாண்டகப் பதிகத்தைப் பாடிப் பரமனைப் பேணினார்.

வீரட்டானேசுவரரிடம் ஆராக்காதல் கொண்ட நாவுக்கரசர், சில நாட்கள் அத்திரு நகரிலேயே தங்கி, பைந்தமிழ்ப் பாமாலையால் வழிபட்டு உழவாரப் பணி செய்துகொண்டிருந்தார்.

நாவுக்கரசர், திருவதிகைத் தலத்தில் எழுந்தருளி யிருந்து பரமனைப் பாடிப் பணிவதைக் கேள்வியுற்றான் மன்னன்!

நால்வகைப் படை சூழ, மங்கல வாத்தியங்கள் ஒலிக்க திருவதிகையை அடைந்தான் பல்லவ மன்னன்!

திருமடத்தில் தங்கியிருக்கும் நாவுக்கரசர் மலரடியில் வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்தான். பிழை பொருத்தருளப் பிரார்த்தித்தான். அவரது அருளையும், அன்பையும் பெற்றான்; முக்தி நெறியினை உணர்ந்தான்.

சிவமே உருவெடுத்து செந்தமிழ்ச் செல்வரின் கருணை உள்ளத்திலே கட்டுண்ட பல்லவன், அன்னையின் அன்பு அரவணைப்பிலே சிக்கித் தவித்த மழலை போலானான். தனது தவற்றை எல்லாம் உணர்ந்து, தம் முன்னால் சிவப்பழமாக நிற்கும் பல்லவ மன்னனுக்கு நாவுக்கரசர், ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை ஜபித்துத் திருவெண்ணீறு கொடுத்தார்.

அரசன் திருவெண்ணீற்றைப் பக்தியோடு பெற்றுக் கொண்டு தனது நெற்றியிலும், திருமேனியிலும் பூசிக்கொண்டவாறு, நாவுக்கரசரின் அடிமலரைப் பணிந்தான்.

சில நாட்கள் அவரோடு தங்கியிருந்து, மனம் மகிழ்ந்த மன்னன், ஓர்நாள் அவரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு பாடலிபுரத்துக்குப் புறப்பட்டான்.

பாடலிபுரத்தை அடைந்த மன்னன், முதல் வேலையாக சமணர்களின் பள்ளிகளையும், பாழிகளையும் இடித்துத் தள்ளினான்.

திருவதிகையில் ''குண பாலீசுரம்'' என்றும் திருக்கோயிலைக் கட்டி, சைவ சமயத்திற்குச் சிறந்த தொண்டாற்றத் தொடங்கினான்.

திருநாவுக்கரசர் பல சிவத்தலங்களைத் தரிசித்து வரும் பொருட்டு, திருவதிகைப் பெருமானை வணங்கித் தமது சிவயாத்திரையைத் தொடர்ந்தார்.

திருவெண்ணெய்நல்லூர், திருவாமாத்தூர், திருக் கோவிலூர் போன்றத் தலங்களில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனைத் துதித்த வண்ணம் பெண்ணாடகத்தை வந்தணைந்தார். பரம்பொருளைப் பாமாலை சாத்திப் போற்றினார்.

''ஐயனே! எம்மை ஆட்கொண்டு அருளிய அருள் வடிவே! சமணத்தோடு சேர்ந்து சில காலம் அவர்களுக்காகவே உழைத்த இந்த ஈன உடம்புடன் உலகில் உயிர்வாழ விரும்பவில்லை.

அடியேன் உலகில் உமது திருநாமம் போற்றி மகிழ்ந்து வாழ்ந்திட வேண்டுமென்றால் தேவரீர் திருவுள்ளம் கனிந்து, இந்த ஏழையின் வெண்ணீறு அணிந்த மேனியிலே, உமது இலச்சினையான சூலத்தையும், இடபத்தையும் பொறித்து அருள்புரிவீராகுக'' என்று வேண்டினார் நாவுக்கரசர்.

''பொன்னாற் திருவடிக் கொன்றுண்டு விண்ணப்பம்'' எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகத்தைப் பாடினார்.

திருநாவுக்கரசர் பதிகம் பாடி முடித்தார். எவரும் அறியா வண்ணம் பூதகணத்தவர் தோள்களில் சூல முத்திரையையும், இடபமுத்திரையையும் பொறித்து விட்டு அகன்றனர்.

திருநாவுக்கரசர் ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்து நின்றார். விண்ணவர் மலர்மாரி பொழிந்தனர். ஆலயத்துள் மறையொலி முழங்கியது. அருள் ஒளி பிறந்தது.

அடிகளார் ''உய்ந்தேன்'' எனக்கூறி மகிழ்ந்து தம்மை மறந்த நிலையில், பரமனின் பாத கமலங்களில் வீழ்ந்தார்.

அருந்தவசிகளும், அமரர்களும், திருமூர்த்திகளும் போற்றி வணங்கும் வேணியர் பிரானின் மலரடியில், அன்பின் அருள்வடிவாய் வீழ்ந்த அண்ணல் அம்மை யப்பரின் அருந்திறத்தினை எண்ணிப் பெருமிதமுற்றார்.

அத்தலத்தில் சில நாட்கள் தங்கியிருந்து முக்காலமும், முக்கண்ணரைப் போற்றிச் செந்தமிழ்ப் பாமாலை சாத்தி, சிந்தை மகிழ, திருத்தொண்டுகள் பல நடத்தி வந்தார்.

ஒருநாள் அத்திருத்தலத்திலிருந்து புறப்பட்டார். திருவரத்துறை, திருமுதுகுன்றம் போன்ற தலங்களில் எழுந்தருளியிருக்கும் பரமனைப் பாடிய வண்ணம் தில்லையை அடைந்தார். நாவுக்கரசர், கோபுரத்தைக் கண்டு, கண்களில் நீர்மல்க, சிவநாமத்தைப் பாடிப் பணிந்தார்.

தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் சூழ ஆலயத்துள் எழுந்தருளிய நாவுக்கரசர், பேரம்பலத்தை வணங்கினார். ஆனந்தத் தாண்டவம் ஆடும் பொன்னம்பலத்தரசரைப் பேரன்புருகத் தொழுதார்.

''கையுந் தலைமிசை புனையஞ்சலியன'' எனத் தொடங்கும் செந்தமிழ்ப் பதிகத்தைப் பாடினார்.

எம்பெருமானின் ஆனந்த வடிவத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து மகிழ்ந்து நின்ற திருநாவுக்கரசருக்கு, பாத கிண்கிணிகள் பரதமாட - அரவமணிந்த அழகிய வெண்ணீறு துலங்கும் மலர்க்கரங்கள் அபிநயத்தோடு தெரிவது கண்டார்.

இறைவன் தன்னைப் பார்த்து, ''என்று வந்தாய்?'' என்று கேட்பது போன்ற குறிப்பைப் புலப்படுத்த நடனம் புரிகின்றாய் என்று உணர்ந்து கொண்டவராய், ''கருநட்ட கண்டனை'' என்னும் விருத்தத்தையும், ''பத்தனாய்ப் பாடமாட்டேன்'' என்னும் நேரிசையையும் பாடிப் பணிந்தார் திருநாவுக்கரசு!

அத்தலத்தில் சிலகாலம் தங்கியிருந்து உழவாரப்பணி செய்து வந்தார். எம்பெருமானை வணங்கி பாமாலை பல பாடினார்.

ஒருநாள் நாவுக்கரசர் தில்லையைவிட்டுப் புறப்பட்டுத் திருநாரையூர் வந்தார். பொள்ளாப் பிள்ளையாரை

வணங்கினார். அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சீர்காழிப் பதியின் எல்லையை வந்தடைந்தார்.

தோணியப்பருக்குத் திருத்தொண்டு புரிந்துவரும் ஞான சம்பந்தர், அன்பர்களோடும், அடியார்களோடும் புறப்பட்டுச் சென்று நாவுக்கரசரை அகமும், முகமும் மலர எதிர்கொண்டு அழைத்தார். நாவுக்கரசர் திருக்கூட் டத்தின் இடையே சென்று அவருடைய மலரடியைப் பணிந்தார்.

ஞான சம்பந்தர், தம்மை வணங்கிய திருநாவுக்கரசரின் திருக்கரங்களைப் பற்றிப் பணிந்து வணங்கியவாறே ''அப்பரே!'' என்றார்.

திருஞானசம்பந்தர், நாவுக்கரசரை தமது ''தந்தை யாரைப் போன்ற தலைமையான சிறப்பு மிக்கவர்'' என்பதை உளமாற உணர்ந்து, ''அப்பரே'' என்று அழைத்ததும், திருநாவுக்கரசர் ''அடியேன்'' என்று தமது பணிவான அன்பை வெளிப்படுத்தினார்.

அருட்கடலும், அன்புக்கடலும் கலந்தாற்போன்று, இணைந்த இவ்விரு ஞானமூர்த்திகளும் அன்பர்கள் புடைசூழ தோணியப்பர் ஆலயத்தை வந்தடைந்தனர். திருக்கோபுரத்தை வழிபட்ட இருவரும் வானளாவி ஓங்கி நிற்கும் விமானத்தை வலம் வந்து தொழுதனர்.

ஆளுடைப்பிள்ளையார் அப்பரடிகளைப் பார்த்து, ''அப்பரே! நீவிர் உம்மை ஆட்கொண்டருளிய எம்பெருமானை இன்பத் தமிழால் பாடுவீராக!'' என்று வேண்டினார்.

ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கி நின்ற அப்பரடிகள், ''பார் கொண்டு முடி'' என்னும் பைந்தமிழ்ப் பாமாலை சாத்தித் திருத்தோணியப்பரையும், பெரியநாயகி யம்மையாரையும் பணிந்தார்.

கலைஞானக் கன்றாகிய ஆளுடைப்பிள்ளையின் விருப்பத்திற்கிணங்க அருள்ஞான அரசராகிய அப்பரடிகளும் சீர்காழியில், ஞானசம்பந்தருடன் சிலகாலம் தங்கி இருந்தார். இரு சிவநேசச் செல்வர்களும் நாடோறும் எம்பெருமானை வணங்கி, பதிகம் பல பாடிப் பணிந்து வந்தனர்.

சீர்காழிப் பதியிலுள்ள மெய்யன்பர்கள் அருள்பெற்ற இந்த நாயன்மார்களின் செந்தமிழ்த் தேன் சிந்தும் பக்திப் பாடல்களைப் பருகிப் பெருமிதம் பொங்கினர். சீர்காழி நகரம் விழாக்கோலம் பூண்டது!

ஒருநாள் சோழநாட்டிலுள்ள திருத்தலங்களை எல்லாம் தரிசித்து வரவேண்டும் என்ற ஆராக் காதலுடன் இரு ஞானமூர்த்திகளும் சீர்காழியை விட்டுப் புறப்பட்டனர். பல சிவதலங்களைத் தரிசித்தவாறு திருகோலக்கா என்னும் தலத்தை வந்தடைந்தனர்.

அங்கு இருவரும், எம்பெருமானைத் தரிசித்து சிந்தை குளிர்ந்தனர். ஆளுடைப்பிள்ளையார் அப்பர் சுவாமிகளிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு சீர்காழிக்குத் திரும்பினார்.

அப்பரடிகள் கோலக்காவிலிருந்து புறப்பட்டார். கருப்பறியலூர், திருப்புன்கூர், நீடூர், திருக்குறுக்கை, வீராட்டம், திருநின்றயூர், திருநனிப்பள்ளி வழியாக பல சிவத்தலங்களைத் தரிசித்தவாறு திருச்சத்தி முற்றத்தை வந்தடைந்தார்.

உமாதேவியார் போற்றிப் பணிந்த புனிதத்தலமாகிய திருச்சத்தி முற்றத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனை வணங்கி வழிபட்டார். அப்பரடிகள் அவ்வூரில் தங்கியிருந்து எம்பெருமானுக்கு உழவாரப் பணி செய்யத் திருவுள்ளம் பற்றினார். திருச்சத்தி முற்றத்து

பக்தகோடிகள் திருநாவுக்கரசரின் வருகையால் புளகாங்கிதம் அடைந்தனர். நாவுக்கரசர் உழவாரப் பணிபுரிந்து பரமனை வழிபட்டார். ஆன்மீக அன்பர்களும் அப்பரடியாருக்கு உறுதுணையாக நின்றனர்.

அப்படிகள் ''எம்பெருமானே! கூற்றவன் வந்து எனது உயிரைக் கவர்ந்து செல்லுமுன் உமது திருவடி அடையாளம் பதியுமாறு அடியேன் சென்னிமீது வைத்து அருளவேண்டும்'' என்ற கருத்தமைந்த ''கோவாய் முடுகியடுறதில்'' எனத் தொடங்கி, ''திருச்சத்தியமுற்ற துறையும் சிவக்கொழுந்தே'' என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடினார்.

அருள்வடிவமாகி எம்பெருமான், ''திருநல்லூருக்கு வா'' என்று அப்பரடிகளுக்கு அருள்புரிந்தார்.

அடிகள் ஆனந்தம் மேலிட அக்கணமே திருச்சத்தி முற்றத்தை விட்டுப் புறப்பட்டார். திருநல்லூர் என்னும் பழம்பதியை வந்தடைந்தார். நலம் தந்த நாதரை வலம் வந்து வணங்கினார்.

அப்பொழுது கருணைக் கடலாகிய நல்லூர்ப் பெருமானார், ''திருச்சத்தி முற்றத்தில் உளம் உருக என்னிடம் வேண்டியதற்கு ஏற்ப உனது எண்ணத்தை முடிக்கின்றோம்'' என்று திருவாய் மலர்ந்து, தமது திருப்பாத மலர்களை அப்பர் சுவாமிகளின் சென்னியின் மீது சூட்டி அருளினார்.

எம்பெருமானின் கருணைக் கடலில் மூழ்கி கரைகாணாமல் தத்தளித்துப் போன அப்பரடிகள் ''நினைத்துருகும் அடியாரை'' எனத் தொடங்கி ''நல்லூர்ப் பெருமானார் நல்லவாரே'' எனப் பாடினார்.

அங்கிருந்து புறப்பட்டு திங்களூர் வந்தடைந்த அப்பரடிகள், அப்பூதி அடிகளின் இல்லத்திற்கு எழுந்தருளினார்.

அங்கு திருவமுது உண்ணப்போகும் தருணத்தில் அப்பூதி அடிகளின் மகன்களுள் மூத்தவன் அரவம் தீண்டி இறந்தான் என்பதறிந்து அவனைத் திருப்பதிகம் பாடி உயிர் பெற்று எழச் செய்தார் நாவுக்கரசர்.

நாவுக்கரசர் அப்பூதி அடிகளோடு திங்களூரில் தங்கியிருந்து எம்பெருமானைப் பணிந்து வந்தார். பின்னர் அங்கிருந்து புறப்பட்டு நாவுக்கரசர், திருப் பழனம் வழியாக நல்லூர், பழையாறை, வலஞ்சுழி, திருக்குடமுக்கு, திருச்சேறை, திருக்குடவாயில், திருநாரையூர், திருவாஞ்சியம், பெருவேளூர், திருவிளா மர் முதலிய தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டே வந்தார்.

பெருமானை வண்டமிழ்ப் பாமாலை பாடிப்போற்றி னார் நாவுக்கரசர். எண்திசையும் அவரது புகழ் பேச சிவதரிசனம் செய்துகொண்டே திருவாரூரை வந்தணைந்தார்.

திருவாரூர்ச் சிவத்தொண்டர்களும், சிவ அன்பர்களும் அப்பரைக் கோலாகலத்தோடு வணங்கி வரவேற்றார்கள்.

அடியார்கள் சூழ, அப்பரடிகள் தேவாசிரிய மண்டபத்தின் முன்சென்று வணங்கிய வண்ணம் கோயில் உள்ளே சென்றார்.

புற்றிடங் கொண்ட தியாகேசப்பெருமானை அன்போடு துதி செய்து திருத் தாண்டகம் பாடி மகிழ்ந்தார். திருவாதிரைத் திருநாளைக் கண்டுகளித்தார்.

அப்பரடிகள் அத்தலத்திலேயே எழுந்தருளியிருந்து தினந்தோறும் தியாகேசப் பெருமானை வழிபட்டு

இனிய பக்திப் பாமாலைகளைச் சாத்திச் சிந்தை குளிர்ந்தார்.

அடுத்துள்ள வலிவலம், கீழ்வேளூர், கன்றாப்பூர் போன்ற திருப்பதிகளுக்கும் சென்று வந்தார். திருவாரூர் திருவாதிரைத் திருவிழாவைக் கண்டு களிப்புற்றார். பின்னர் அங்கிருந்து திருப்புகலூருக்குப் புறப்பட்டார்.

இத்தருணத்தில் சீர்காழியில் இருந்து எழுந்தருளிய ஞானசம்பந்தர் பல சிவ தலங்களைத் தரிசித்த வண்ணம் திருப்புகலூரை வந்தணைந்தார்.

முருகநாயனார் மடத்தில் தங்கியிருந்து நாடோறும் ஆலயம் சென்று அரனாரை வணங்கி வழிபட்டு வந்தார் சம்பந்தர்.

அவ்வமயம் அப்பரடிகள் தமது அன்பர்களுடன் திருப்புகலூருக்கு வந்து கொண்டிருந்தார். இவ் விவரத்தை முன்னதாகவே அறிந்துகொண்ட ஆளுடைப் பிள்ளையார் திருப்புகலூர்த் தொண்டர்களுடன் அப்பரடிகளை எதிர்கொண்டு வரவேற்று ஆரத்தழுவி மகிழ்ந்தார்.

தொண்டர்கள் புடைசூழ இரு ஞான செல்வர்களும் முருகநாயனார் மடத்திற்கு வந்தனர். முருகநாயனார், பேரானந்தத்துடன் இரு சிவனருட் செல்வர்களையும் வரவேற்று மடத்துள் எழுந்தருளச் செய்தார்; சிவஞானப் பதிகம் பாடி மகிழ்ந்தார்.

ஆளுடைபிள்ளையார் அப்பரடிகளிடம், ''அப்பரே! திருவாதிரைத் திருநாளில் நிகழ்ந்த அற்புதங்களையும் புற்றிடங் கொண்ட பெருமானின் பெருமையையும் ஏற்றமிகும் இன்பத் தமிழால் எடுத்துரைப்பீர்'' என்று வேண்டினார்.

அம்மொழி கேட்டு அகமகிழ்ந்த அப்பரடிகள் தியாகேசப் பெருமானின் திருக்கோலத் திருவிழா வைபவத்தை ''முத்துவிதான மணிப் பொற்கவரி'' எனத் தொடங்கும் தண்தமிழ்ப் பதிகத்தால் நெக்குருக பாடினார்.

இவ்வற்புதத் திருப்பதிகத்தைச் செவி குளிரக் கேட்டு இன்புற்ற ஆளுடைப் பிள்ளையார், தியாகேசப் பெருமானைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்று அளவிலா ஆசை கொண்டார்.

சில நாட்கள் அப்பருடன் முருகநாயனாரின் மடத்தில் தங்கியிருந்த சம்பந்தர், அப்பரடிகளிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு சிவ அன்பர்களுடன், திருவாரூருக்குப் புறப்பட்டார்.

அப்பரடிகள், புகலூர்ப் பெருமானுக்கு உழவாரப் பணி செய்து மகிழ்ந்து வந்தார்.

திருப்புகலூரில் தங்கியிருந்து திருத்தொண்டுகள் புரிந்து வந்த அப்பரடிகள், அடுத்துள்ள திருச்சாத்த மங்கை, திருமருகல் போன்ற சிவத்தலங்களுக்கு அன்பர்களுடன் சென்று சிவதரிசனம் செய்து வந்தார்.

திருவாரூர் சென்றிருந்த ஆளுடைப் பிள்ளையார் புற்றிடங் கொண்ட பெருமானை வழிபட்டு, அன்பர்களுடன் திருப்புகலூருக்குத் திரும்ப வந்தார்.

அப்பரடிகள், திருத்தொண்டர்களுடன் சென்று, எல்லையிலேயே ஆளுடைப் பிள்ளையாரைச் சந்தித்து, எதிர்கொண்டு வரவேற்றார்.

இரு ஞானமூர்த்திகளும் திருப்புகலூர்ப் பெருமானை வழிபட்டவாறு மடத்தில் தங்கியிருந்தனர்.

சிறுத்தொண்ட நாயனாரும், திருநீலநக்க நாயனாரும்,

முருக நாயனாரும் மடத்திற்கு எழுந்தருளினர். இரு திருஞான மூர்த்தியர்களையும் வணங்கி மகிழ்ந்தனர்.

அச்சிவனடியார்கள், இரு ஞான மூர்த்திகளின் திருத்தொண்டின் அருட்திறத்தினை வானளாவப் புகழ்ந்து போற்றினர்.

அருள்பெற்ற சிவனருட் தொண்டர்களோடு, முருக நாயனார் திருமடத்தில் தங்கியிருந்த ஆளுடைப் பிள்ளையாருக்கும், அப்பரடிகளுக்கும், சிவயாத் திரைக்குப் புறப்பட வேண்டும் என்ற பெருவிருப்பம் ஏற்பட்டது.

அவர்கள் அன்பர்கள் அனைவரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு திருப்புகலூர்ப் புண்ணியரின் அருளோடு திருக்கடவூர் என்னும் திருத்தலத்திற்குப் புறப்பட்டனர்.

இரு திருவருட் செல்வர்களும் திருக்கடவூரை அடைந்து, காலனை உதைத்த விமலநாதரை அமுதத்தமிழால் பாடிப் பணிந்து குங்குலியக் கலயனார் மடத்திற்கு எழுந்தருளினர்.

குங்குலியக் கலயனார் எல்லையில்லா மகிழ்வோடு இரு ஞானமூர்த்தியர்களையும் வழிபட்டு வரவேற்றார்.

இத்திருநகரில் குங்குலிய கலியநாயனாருடன் சில நாட்கள் தங்கியிருந்து, திருத்தொண்டுகள் பல புரிந்து வந்த இரு ஞானமூர்த்திகளும், குங்குலியக்கலய நாயனாரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு, திரு ஆக்கூர் வழியாக தங்கள் சிவயாத்திரையைத் தொடங்கினர். போகும் வழியிலேயே பல புண்ணிய சிவத்தலங்களைத் தரிசித்து, அரவணிந்த அண்ணலை, அழகு தமிழல் வழிபட்டனர். திருவீழிமிழலை என்னும் திருத்தலத் திற்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

ஒருமுறை திருமால் சக்ராயுதம் பெறுவதற்காக எம்பெருமானை, ஆயிரத்தெட்டு கமல மலர்களால் வழிபடலானார். எம்பெருமான், அம்மலருள் ஒரு மலர் குறையுமாறு செய்தருளினார். அதை அறியாத திருமால் ஒவ்வொரு மலர்களாக எடுத்து, ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை ஓதி அர்ச்சனை செய்து வந்தார்.

இறுதியில், ஒரு மலர் குறைகிறது என்பதை உணர்ந்து உளம் உருகினார். திருமால் வேறு மலர் கொய்து வருவதற்குள் தாமதம் ஏற்பட்டு, வழிபாடு தடைபட்டு விடும் என்பதை உணர்ந்தார். வழிபாட்டை நிறைவோடு முடிக்க கருதினார்.

தமது மலர் கண்களிலே ஒன்றை எடுத்து அர்ச்சனை செய்வது என்ற முடிவோடு ஒரு விழியைத் தோண்டி எடுக்கத் துணிந்தபொழுது, எம்பெருமான் எழுந்தருளி அவரைத் தடுத்தாட் கொண்டார்.

திருமாலின் அன்பிற்குக் கட்டுப்பட்ட திருசடைப் பிரான் சக்ராயுதம் கொடுத்தருளினார். திருமால் விழிகளில் ஒன்றை எடுத்து இறைவனுக்கு அர்ச்சிக்கத் துணிந்ததால் இத்திருத்தலம் திருவீழிமிழலை என்ற திருநாமத்தைப் பெற்றது.

இத்திருநகரில் அடியார்களின் கூட்டம் கடல் வெள்ளம்போல் பொங்கி எழுந்தது. நகர்ப்புறம் வந்து இரு ஞானமூர்த்திகளையும் எதிர்கொண்டு வணங்கி, மலர்தூவி வரவேற்றனர் அடியார்கள்.

அருட்செல்வர்கள் மட்டற்ற மகிழ்ச்சிப் பெருக்கோடு தொண்டர் குழாத்தோடு கலந்து, மாடவீதி வழியாக விண்விழி விமானத்தையுடைய கோவிலுள் எழுந்தருளினர்.

கோயிலை வலம் வந்து திருமுன் பக்திப் பழமாக நின்ற இரு ஞானமூர்த்திகளும், தமிழ்ப் பதிகத்தால் வீழி அழகரை ஏற்றித் துதித்தனர்.

அப்பரடிகள், ''திருவீழிமிழலையானைச் சேராதார் தீய நெறிக்கே சேர்கின்றாரே'' என்ற ஈற்றடியினைக் கொண்ட திருத்தாண்டகப் பதிகம் பாடினார்.

திருவீழிமிழலை அன்பர்கள் இரு சிவன் அடியார் களும் தங்குவதற்குத் தனித்தனியே திருமடங்களை ஏற்பாடு செய்தனர். இரண்டு மடங்களிலும் ஆண்டவன் ஆராதனையும் அடியார் ததியாராதனையும் சிறப்பாக நடந்தன.

இருவரும் அத்தலத்திலேயே சிலகாலம் தங்கியிருந்து திருத்தொண்டுகள் பல புரிந்து வந்தனர்.

இந்த சமயத்தில் வானம் பொய்த்தது; மழையின்றி எங்கும் வறட்சி ஏற்பட்டது.

நாடெங்கும் விளைச்சல் இல்லாமற் போனது. மக்கள் தாங்க முடியாத பஞ்சத்தால் பெரிதும் துயருற்றனர்.

மக்களுக்கு ஏற்பட்ட பஞ்சத்தை எண்ணி அப்பரும், ஆளுடைப் பிள்ளையும் செய்வதறியாது சிந்தித்தனர். திருவீழிமிழலை திருசடை அண்ணலைத் தியானித்த வண்ணமாகவே இருந்தனர்.

ஒருநாள் எம்பெருமான், இரு ஞானமூர்த்திகளுடைய கனவிலும் எழுந்தருளி, ''உங்களைத் தொழுது வழிபடும் தொண்டர்களுக்காக உங்களுக்குத் தினந்தோறும் படிக்காசு தருவோம். அதனைக் கொண்டு அடியார்களின் அவலநிலையை அகற்றுங்கள்'' என்று திருவாய் மலர்ந்து மறைந்தார்.

மறுநாள் எம்பெருமான், கனவில் அருளிச் செய்ததற்கு ஏற்ப, கிழக்கு பீடத்தில் ஆளுடைப் பிள்ளையாருக்கும், மேற்கு பீடத்தில் அப்பரடிகளுக்கும், பொற்காசுகளை வைத்தார்.

திருஞான சம்பந்தர் அம்பிகையின் ஞானப்பாலுண்ட திருமகனாரானதால் அவருக்கு வாசியுடன் கூடிய காசும், அப்பரடிகள் எம்பெருமானிடத்து மெய் வருந்த அருந்தொண்டு ஆற்றுகிறவராதலால் அவருக்கு வாசி இல்லாத காசும் கிடைக்கப் பெற்றது.

இருவரும் படிக்காசுகளைக் கொண்டு பண்டங்கள் வாங்கி வந்து அடியார்க்கு அமுதளிக்க வகை செய்தனர்.

''எல்லோரும் அமுது உண்டு செல்லுங்கள்'' என்று பறை சாற்றினர். மக்களுக்கு அன்னதானம் புரிந்து பஞ்சத்தைப் போக்கினர்.

இவ்விரு சிவனடியார்களின் இருமடங்களிலும் தினந்தோறும் தொண்டர்கள் அமுதுண்டு மகிழ்ந்த வண்ணமாகவே இருந்தனர்.

இறைவனின் திருவருளாலே, மாதம் மும்மாரி பொழிந்தது. நெல்வளம் கொழித்தது. எங்கும் முன் போல் எல்லா மங்களங்களும் பொங்கிப் பொழிந்தன.

இரு சிவ மூர்த்திகளும், தங்கள் சிவ தரிசன யாத்திரையைத் தொடங்கினர்.

திருவாஞ்சியம் முதலிய சிவத்தலங்களை வழிபட்ட வண்ணம் வேதாரணியம் என்று அழைக்கப்படும் திருமறைக்காடு என்னும் தலத்தை வந்தணைந்தனர்.

ஞானசம்பந்தரும் திருநாவுக்கரசரும் ஆலயத்திற்கு வந்தனர். கோயிலில் கதவுகள் அடைக்கப்பட்டிருந்தன. அதுகண்டு வியப்பு மேலிட்ட இரு ஞானமூர்த்திகளும்,

அன்பர்களிடம் கதவுகள் அடைக்கப்பட்டிருப்பதின் காரணத்தை வினவினர். அச்சிவ அன்பர்கள், இருவரையும் தொழுது வணங்கியவாறு விவரத்தை விளக்கினர்.

''சுவாமி! ஆதிகாலத்தில், இத்திருமறைக் காட்டில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானை வழிபட்ட மறைகள், கதவைக் காப்பிட்டுச் சென்றனர்.

அன்று முதல் இன்று வரைக் கதவும் திறக்கபடாமலே இருந்து வருகிறது. வாயிலைத் திறக்க வல்லார் ஒருவரும் வராமையால், நாங்கள் மற்றொரு வாயில் வழியாக அரனாரை வழிபாடு செய்து வருகின்றோம்.''

அன்பர்கள் மொழிந்ததைக் கேட்டு இரு ஞான மூர்த்திகளும் எப்படியும் கதவங்களைத் திறத்தல் வேண்டும் என்று எண்ணினர்.

ஆளுடைப் பிள்ளையார், அப்பரடிகளைப் பார்த்து, ''அன்பரே! மறைகள் வழிபட்ட வேணிபிரானை நாம் எப்படியும் இந்த நேர்வாயிலின் வழியே சென்று தரிசித்து வழிபடுதல் வேண்டும். எனவே திருமுன் காப்பிட்ட கதவம் திறக்கும்படி திருப்பதிகம் பாடி அருள்வீராக!'' என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

ஆளுடைப் பிள்ளையாரின் அன்புக் கட்டளையைக் கேட்டு, அகமகிழ்ந்த நாவுக்கரசர் இறைவனைத் தியானித்த வண்ணம், 'பண்ணின் நேர்மொழியாள்' எனத் தொடங்கும் பதிகத்தைப் பாடினார். இருந்தும் கதவம் திறக்கத் தாமதமாவதைக் கண்டு, ''இறக்க மொன்றிவீர்'' என்று திருக்கடைக் காப்பிலே பாடினார்.

இங்ஙனம் திருநாவுக்கரசர் மெய்யுருகப் பாடிமுடித்த அளவில் மறைக்காட்டு மணிகண்டப் பெருமானின்

திருவருளால் மணிக் கதவம் தாள் நீங்கியது. திருக்கதவும் திறக்கப்பட்டது.

அப்பரடிகளும், ஆளுடைப் பிள்ளையும் அகமும், முகமும் மலர்ந்தனர். அன்பர்களும், அடியார்களும், சிவநாமத்தை விண்ணெட்ட முழக்கினர்.

இரு ஞானமூர்த்திகளும் மற்ற சிவ அன்பர்களோடு, ஆலயத்திற்குள் சென்றனர். வேதவனப் பெருமானின் தோற்றப் பொலிவைக் கண்டு மருள்கொண்டு நின்றனர்.

அழகு தமிழால் வழிபட்ட இரு ஞானமூர்த்திகளும் புறத்தே வந்தார்கள்.

அப்பரடிகள், ''இம் மணிக்கதவம் அடைக்குமாறு நீரும் பாடியருள்க'' என்று ஆளுடைப் பிள்ளையாரிடம் வேண்டிக் கொண்டார்.

அம்பிகையின் ஞானப்பாலுண்ட சிவக் கொழுந்தும் பாடினார். திருப்பதிகத்தின், முதற் பாட்டிலேயே திண்ணிய கதவம் தானே மூடிக் கொண்டது.

அன்று முதல் ஆலயத்தின் மணி கதவுகள் தானாகவே திறக்கவும், மூடவும் ஏற்றாற்போல் அமைந்தது.

இத்தகைய மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் அனைவரும் இருஞானச் செல்வர்களையும் மலர் தூவிக் கொண்டாடினர். அத்திருத்தொண்டர்கள் புடைசூழ மடத்திற்குப் புறப்பட்டனர்.

மொழிக்கு முதல்வராகிய நாவுக்கரசர் மடத்தின் ஒரு புறத்தே படுத்துக்கொண்டார். அவருக்கு உறக்கம் வரவில்லை. மனதில் எழுந்த ஒரு சிறு கலக்கம் அவரை அளவு கடந்து குழப்பிக் கொண்டிருந்தது.

''முதலில் வாயில் காப்பு நீங்குவதற்கு அடியேன் இரு தடவைகள் முயன்று பாடிய பின்னரே திறந்தது. ஆனால்

ஞானசம்பந்தர் காப்பு மூடுவதற்குப் பாடத் தொடங்கியபொழுதே கதவும் அடைபட்டு விட்டது. அது ஏன்? நான் பாடியவுடன் மட்டும் கதவம் ஏன் திறக்கவில்லை? எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளக் கிடக்கை யாதோ என்பதை இந்த அடியேன் அறிய இயலாது போனேனே!'' என்ற எண்ணம் நாவுக்கரசரின் நித்திரையைக் கெடுத்தது. கண்களை மூடிக்கொண்டு சிவசிந்தையில் ஒருவாறு கண் அயர்ந்தார்.

இறைவன் அவரது கனவில் எழுந்தருளினார்!

''வாகீசா! நாம் திருவாய்மூரில் இருப்போம். அங்கு நீ எம்மைத் தொடர்ந்து வருவாயாக!'' என்று எம்பெருமான் அருள்வாக்கு மலர்ந்தருளினார்.

அப்பரடிகள் உறக்கம் கலைந்து எழுந்தார்.

எம்பெருமானைப் பணிந்து, ''எங்கே என்னை இருந்திடத் தேடிக்கொண்டு'' எனத் தொடங்கும் பதிகம் ஒன்றைப் பாடினார் அப்பரடிகள்.

அந்த இரவிலேயே திருவாய்மூர் புறப்பட எண்ணினார். அந்த நள்ளிரவு வேளையில் சம்பந்தரின் நித்திரையைக் கெடுக்க விரும்பவில்லை நாவுக்கரசர். மடத்திலுள்ள சில அடிகளாரிடம் மட்டும் கூறிவிட்டு புறப்பட்டார்.

எம்பெருமான், அந்தணர் கோலத்துடன் அடியார் முன்னால் சென்று கொண்டிருந்தார்.

எம்பெருமானுக்குப் பின்னால் அப்பரடிகள் அதிவேக மாக நடக்கலானார். நிறைந்த அமுதம் கைக்கு எட்டியும், வாய்க்கு எட்டாதது போல், தம்மால் முயன்றவரை முழு வேகத்துடன் விரைந்து சென்றும் அவரால் எம்பெருமானை நெருங்க முடியவில்லை!

இத்தருணத்தில் எம்பெருமானின் திருவருளால் இமை மூடித் திறப்பதற்குள் இவர்கள் செல்லும் பாதையின் ஒருமருங்கில், பொன்மயமான திருக்கோயில் ஒன்று எழுந்தது. எம்பெருமானும், அதனுள் மறைந்தார்.

அப்பரடிகள் அப்பொன் வண்ணக் கோயிலுள் விரைந்து சென்றார். அங்கே பெருமானைக் காணாது கண்களில் நீர் மல்க நின்றார். அங்கேயே துயின்றார்.

மறுநாள் ஞானசம்பந்தர் அப்பரடிகள் இறைவன் அருளியதற்கு ஏற்பத் திருவாய்மூர் சென்றுள்ளார் என்ற விவரத்தைக் கேள்விப்பட்டு அக்கணமே அன்பர்களுடன் திருவாய்மூருக்கு விரைந்தார்.

திருவாய்மூரில், எம்பெருமானால் அருளப்பட்ட பொன்வண்ணக் கோயிலை வந்தணைந்தார் ஞானசம்பந்தர்! அப்பரடிகளைக் கண்டு ''அப்பரே!'' என்றார்.

ஞானசம்பந்தர் குரல் கேட்டுச் சற்று மனக் கலக்கம் நீங்கி அகமகிழ்ந்த அப்பரடிகள் அவரை வணங்கி வரவேற்றார். எம்பெருமானிடம் குறை பகர்ந்தார்.

''ஐயனே! என்னை இங்கு அழைத்து வந்து உமது அருள் தோற்றத்தைக் காட்டாமல் மறைத்து விட்டீரே! வேதாரண்யத்திலும் பெருமான் எனை சோதித்தீர்! எளியவன் மீது ஐயனின் கருணை இம்மட்டும்தானா?''

உமது அன்புத் தொண்டர் திருஞான சம்பந்தரே பதிகம் பாடிக் காப்பு நீங்கச் செய்ய வேண்டும் என்ற உமது திருவுள்ளத்தினை உணராமல் நான் பதிகம் பாடி காப்பு நீங்கச் செய்து க்தவைத் திறப்பித்தது அடியேன் செய்த பிழைதான். அதற்காக இக்கோயிலுள் மாயமாய் ஒளிந்துக் கொண்டிருப்பது சரிதானா!

எம்பெருமானே! திருத்தொண்டின் ஒப்பற்ற திறத்தினால் முதற்பாட்டிலேயே கதவை அடைக்கச் செய்த ஆளுடைப் பிள்ளையார் இங்கு எழுந்தருளியுள்ளார். ஐயன் அவருக்குக் காட்சியளிக்காமல் இவ்வாறு மறைந்து கொள்வதும் முறையோ?'' என்று வேண்டினார் அப்பரடிகள்.

இவ்வாறு அப்பரடிகள் உள்ளம் உருக இறைஞ்சி நின்றதும், பிறையணிந்த வேணியர்பிரான், ஆளுடைப் பிள்ளைக்குக் காட்சி அளித்தார்.

ஞானசம்பந்தர், அக்காட்சியைக் கண்டு பரமனைப் பணிந்தவாறு அப்பரிடம், ''அப்பரே! ஐயனைப் பாரும்'' என்று கூறினார்.

அம்பலவாணரின் ஆனந்தத் தோற்றத்தைக் கண்டு பேரின்பம் பூண்ட அப்பரடிகள், இறைவனின் பாதக்கமலங்களைப் பணிந்து எழுந்து, ''பாட வடியார் பரவக் கண்டேன்'' என்று தொடங்கும் தமிழ்ப் பாமாலையால் பூமாலை சாத்தி புளகாங்கிதம் அடைந்தார். அவரது பாமாலையை ஏற்றுக்கொண்ட கயிலையரசர் மறைந்தருளினார்.

இரு ஞான மூர்த்திகளின் பக்தியின் வலிமையைக் கண்டு, சூழ்ந்திருந்த அன்பர்கள் ஆரவாரித்தனர்.

இருவரும் அன்பர்களுடன், திருவாய்மூரில் சில காலம் தங்கியிருந்து பெருமானுக்குத் திருத்தொண்டு புரிந்தனர். பின்னர் அன்பர்களுடன் திருவாய்மூரை நீத்து திருமறைக் காட்டிற்குத் திரும்பி வந்தனர்.

வேதவனப் பெருமானை வழிபட்டு இரு சிவனருட் செல்வர்களும் தத்தம் மடத்திற்குச் சென்றனர். இவ்விரு ஞான சீலர்களும் திருமறைக் காட்டில் தங்கியிருந்த

நாளில், ஆளுடைப் பிள்ளையாரைப் பார்க்க மதுரையிலிருந்து சிலர் வந்தனர்.

அவர்கள் சுவாமிகளை வணங்கி பாண்டியமாதேவியும், அமைச்சர் குலச்சிறையாரும், சமணத்தின் வளர்ச்சியைத் தடுத்து சைவத்தை உய்விக்கும் பொருட்டு மதுரைக்கு எழுந்தருள வேண்டும்! என்று கேட்டுக் கொண்டதாக விண்ணப்பித்தனர்.

ஆளுடைப் பிள்ளையாரும் அவர்களிடம், ''விரைவில் வருவோம்'' என்று செய்தி சொல்லி அனுப்பி வைத்தார்.

ஆளுடைப் பிள்ளையார் பாண்டிய நாடு போகத் தீர்மானித்தார் என்பதைக் கேள்வியுற்ற அப்பரடிகள், அவரது திருமடத்திற்கு விரைந்து வந்து அவரைப் பாண்டியநாடு போகாதவாறு தடுக்க எண்ணினார்.

அப்பரடிகள் அன்பு மேலிட, ஆளுடைப் பிள்ளையாரிடம், மாசு படிந்த உடலும், தூசி படிந்த கொள்கையும் கொண்டு வாழும் வஞ்சக நெஞ்சம் கொண்ட மாயையில் வல்ல சமணர்களை ஒழிக்க, தூய்மையும், வாய்மையும் மிக்கத் தாங்கள் செல்வது நன்றன்று. அக்கொடியவர்கள் எனக்கு இழைத்த கொடுமைகள் கணக்கிலடங்கா. தேவரீர்! அங்கு செல்ல வேண்டாம். அடியேன் ஒருபோதும் அதற்கு சம்மதிக்க மாட்டேன்'' என்று மொழிந்தார்.

''அப்பரே! திருசடை அண்ணலையும், திருத் தொண்டர்களையும் திருவெண்ணீற்றையும் போற்று கின்ற ஆற்றல் மிக்கவர்கள் பாண்டியமாதேவியும், அமைச்சரும்! அவர்கள் அழைப்பிற்கு இணங்கி, நேரில் செல்வதால் எனக்கு எவராலும் எவ்வித இடர்பாடும் ஏற்படாது!

சமணத்தை நம்பி அதர்மத்தில் உழலும் பாண்டிய மன்னனைக் கொண்டே அச்சமணர்களின் செருக்கை அடக்குவேன். சைவத் தவ நெறியினைப் பாண்டிய நாட்டில் நிலைநாட்டுவேன். அதுவரைத் தாங்கள் இத்தலத்திலேயே இருங்கள். எப்படியும் பாண்டிய நாட்டைச் சூழ்ந்துள்ள பிற சமய இருளை நீக்கி சைவத் திருவிளக்கை ஏற்றி வெற்றிவாகை சூடி வருகிறேன்!'' என்றார்.

அப்பரடிகளும் மறுமொழி பேசாது விடை கொடுத்தார். வேதவனப் பெருமானை வணங்கி வழிபட்டு, ஆளுடைப் பிள்ளையார் மதுரைக்குப் புறப்பட்டார்.

அதன் பின்னர், அப்பரடிகள் மட்டும், திருமறைக்காட்டில் எழுந்தருளியிருந்து, வேதவனப் பெருமானுக்கு நாடோறும் திருப்பணிகள் செய்து வந்தார்.

ஒருநாள் அப்பரடிகள், அத்தலத்திலிருந்து புறப்பட்டு நாகைக் காரோணம், திருவீழிமிழலை, திருவாடுதுறை வழியாக திருப்பழையாறை என்னும் பழம்பெரும் பதியை வந்தணைந்தார்.

''வடதளி'' என்னும் பெயர் பெற்ற பழையாறை அடுத்துள்ள கோயிலில் சிவலிங்கப் பெருமானைச் சமணர்கள் தங்கள் சூழ்ச்சியால் மறைத்து சமணக் கோவிலாக மாற்றியிருந்தனர்.

இச்செய்தியை அவ்வூரிலுள்ள சிவ அன்பர்கள் வாயிலாகக் கூறக்கேட்ட அப்பரடிகள் அளவிலா வேதனை கொண்டார். மனம் பொறாது உளம் நொந்து வருந்தினார்.

அப்பரடிகள் அக்கோயிலின் தெய்வ சந்நிதானத்தின் அருகில் ஓர் இடத்திலமர்ந்து எம்பெருமானுடைய பாத கமலங்களை மனதில் தியானித்தவராய், ''பித்தா! பிறைசூடிப் பெருமானே; அருளாளா! இளம் பிறை யணிந்து விடையேறும் பெருமானே! சமணர்களின் சூழ்ச்சியை அழித்து தேவரீருடைய திருவுருவத்தை வடதளி விமானத்தில் காட்டி அருளினாலன்றி, இவ்விடத்தை விட்டு நான் ஒரு அடிகூட எடுத்து வைக்கமாட்டேன்'' என்று தமது கருத்தை உறுதியிட்டுப் பரமனுக்கு உணர்த்தியவாறு தியானத்தில் அமர்ந்தார்.

அன்றிரவு கொன்றை மலர் அணிந்த மாதொரு பாகர், சோழ அரசருடைய கனவில் எழுந்தருளினார்.

''அறிவில்லாத சமணர்கள் சிவ அன்பர்களுக்கு அடுக்கடுக்காக இன்னல் அளிப்பதோடு, நம்முடைய வடதளி விமானக் கோயிலை மறைத்து எமது மேனியை மண்ணுக்குள் மறைத்து வைத்துள்ளனர். இப்பொழுது எமது அன்பு பக்தன் – நாவுக்கரசன் எம்மைத் தரிசித்து வழிபடக் காத்துக் கிடக்கிறான். நாவுக்கரசன் கருத்தை நிறைவேற்றுவாயாக!''

கண்ணுதற் கடவுள் சோழ வேந்தனுக்கு, சமணர்கள் தம் திருமேனியை மறைத்து வைத்திருக்கும் இடத்தின் அடையாளங்களையும் விளக்கி அருளி மறைந்தார்.

சோழ மன்னர் கனவு தெளிந்து எழுந்தார். அமைச்சர்களுடனும், வீரர்களுடனும் வடதளி ஆலயத்தை வந்தடைந்தார்.

எம்பெருமான் அருளிய அடையாளத்தைக் கொண்டு சிவலிங்கப் பெருமானைக் கண்டு எடுத்தார்.

பின்னர் அரசர், வெளியே தியானத்தில் இருக்கும் அப்பரடிகளின் திருவடிகளை வணங்கி, ''சிவலிங்கப்

பெருமானை, சமணர்கள் மறைத்த இடத்திலிருந்து வெளிப்படுத்திக் கொண்டு வந்துள்ளோம்'' என்றார்.

திருநாவுக்கரசர் பேரின்பம் பூண்டார். சோழப் பேரரசனை வாழ்த்தினார்.

திருநாவுக்கரசர் அன்பர்களுடன் ஆலயத்துள் சென்று வடதளி அண்ணலைப் பணிந்து அகமகிழ்ந்தார்.

சோழ வேந்தன் சிவபெருமானுக்கு வடதளியில் விமானம் அமைத்து நல்லோரையில் பெருவிழா நடத்தி சிவலிங்கப் பெருமானை பிரதிஷ்டை செய்தார்.

வடதளிநாதர் கோயிலில், மீண்டும் முன்போல் நித்திய நைமித்தியங்கள் சிறப்பாக நடந்தேற எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்தார். ஆலய வழிபாட்டிற்கு ஏராளமான நிலபுலன்களை அளித்தார் மன்னர்.

இவ்வாறு நாடு போற்ற நற்பணி செய்த மன்னர், முதற் காரியமாக சமணர்களை யானைகளால் கொல்லச் செய்தார். சிவ மதத்தை ஓங்கச் செய்தார்.

அப்பரடிகள், வடதளியில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவலிங்கப் பெருமானைப் பணிந்து பதிகங்கள் பாடினார்.

அங்கிருந்து புறப்பட்டு காவிரிக்கு இருமருங்கிலு முள்ள சிவத்தலங்களை தரிசித்துத் தமிழ்மாலை சாத்திய வண்ணம் திருவானைக்கா, திருவெறும்பியூர், திருச்சிராப்பள்ளி, திருக்கற்குடி, திருப்பாத்துறை வழியாக, திருப்பைஞ்ஞீலியை நோக்கிப் புறப்பட்டார் அப்பரடிகள்.

நாட்கணக்காக நடந்த காரணத்தால் அப்பரடிகளுக்கு களைப்பு ஏற்பட்டது. பசியும், தாகமும் மேலிட்டது; சோர்வினால் உடல் வருந்தியது.

இருந்தும் அத்திருஞான சீலர் உள்ளம் கலங்காது உடல் சோர்வையும் எண்ணிப்பாராது திருப்பைஞ்ஞீலிப் பெருமானை தியானித்தபடியே வழிநடந்தார்.

அப்போது எம்பெருமான் தமது தொண்டரின் வேதனையைப் போக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

திருப்பைஞ்ஞீலி செல்லும் வழியில் குளிர்நீர்ப் பொய்கையையும், எழில்மிகு சோலையையும் உருவாக்கினார். அத்தோடு அந்தணர் கோலத்தில் கையில் பொதிசோறுடன் அப்பரடிகள் வரும் வழியில் அவரை எதிர்பார்த்து வீற்றிருந்தார். சற்று நேரத்தில் அப்பரும் அவ்வழியே வந்து சேர்ந்தார்.

எம்பெருமான் அப்பரடிகளுக்குப் பொதி சோறு கொடுத்தார். அப்பரடிகள் பொதி சோற்றை உண்டு அருகிலுள்ள குளத்தில் குளிர்ந்த நீரைப் பருகி தளர்வு நீங்கப் பெற்றார்.

அந்தணர்க்குத் தமது நன்றியைத் தெரிவித்தார். எம்பெருமான், ''அன்பரே! நீர் எங்கே செல்கின்றீர்கள்?'' என்று கேட்டார்.

''சுவாமி! அடியேன் திருப்பைஞ்ஞீலியில் எழுந்தருளி யிருக்கும் திருசடைப் பெருமானை தரிசிக்கப் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன்.''

''அன்பரே நன்று. நானும் அத்திருக் கோயிலுக்குத் தான் போகிறேன்'' என்று கூறினார். அவரையும் அழைத்துக்கொண்டு திருப்பைஞ்ஞீலிக்குப் புறப் பட்டார்.

இருவரும் ஆலயத்தை வந்தடைந்தனர். அந்தணர் வடிவில் எழுந்தருளிய நீலகண்டப் பெருமான் மாயமாக மறைந்தார்.

அந்தணர் வடிவில், தம்மோடு எழுந்தருளியது எம்பெருமான் என்பதை உணர்ந்த அப்பர் எல்லையில்லா இன்பத்தில் மூழ்கிச் செந்தமிழ்ப் பதிகம் பாடிப் பரமனைப் போற்றிப் பணிந்தார்.

அங்கிருந்து புறப்பட்டு, வடதிசையிலுள்ள திருவண்ணாமலை போன்ற பல சிவத்தலங்களை வழிபட்ட வண்ணம் தொண்டை நன்னாட்டுப் பதிகளைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற பெரு விருப்பத் துடன் திருவோத்துரை அடைந்தார் அப்பரடிகளார்.

அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் வேதம் ஓதும் பெருமானைக் கண்டு களித்துப் பாடிப் புளங்காகித மடைந்தார். சிறிது காலம் அத்திருத்தலத்தில் தங்கியிருந்து உழவாரப் பணிபுரிந்து வந்தார். ஒருநாள் விடையேறும் பெருமானிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு காஞ்சிபுரத்தை வந்தணைந்தார்.

காஞ்சி மாநகரத்து அன்பர்களும், சிவதொண்டர்களும் நாவுக்கரசரை எல்லையிலே எதிர்கொண்டு வணங்கி வரவேற்றனர். ஏகம்பநாதர் கோயிலுக்கு அழைத்துச் சென்றனர். அப்பரடிகள், தமிழ்ப்பதிகம் சாத்தி ஏகாம்பரேசுவரரை வழிபட்டார்.

அங்கு சில நாட்கள் தங்கியிருந்து அடுத்துள்ள பல சிவத்தலங்களைத் தரிசித்து வந்தார் அப்பரடிகள்.

ஏகம்பநாதரைப் பிரிய மனமில்லாமல் பக்தி மயக்கத்தில் மூழ்கினார். ஒருநாள் பெருமானிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

திருக்கழுக்குன்றம், திருவான்மியூர், மயிலாப்பூர், திருவொற்றியூர், திருப்பாச்சூர், திருவாலங்காடு, திருக்காரிகை வழியாகத் திருக்காளத்திமலையை அணுகினார் அப்பர்.

திருக்காளத்தியப்பரையும், திருக்காளத்தியப்பரின் வலப்பக்கத்தில் வில்லேந்தி நிறகும் அருள் வல்லவர் கண்ணப்ப நாயனாரது திருச்சேவடிகளையும் வணங்கி வண்ணத் தமிழ்ப் பாமாலையால் அர்ச்சனை செய்தார்.

சில நாட்கள் அத்திருமலையில் தங்கியிருந்து புறப் பட்ட அப்பரடிகள், திருப்பருபதம் என்னும் ஸ்ரீசைலத்தை வந்தணைந்தார்.

இத்திருத்தலத்தில் நந்தியெம்பெருமான், எம்பெரு மானைத் தவஞ்செய்து வரம் பெற்று இம்மலை வடிவமாக எழுந்தருளி எம்பெருமானைத் தாங்குகிறார் என்பது புராண வரலாறு.

தேவர்களும், சித்தர்களும், கின்னரர்களும், நாகர் களும், இயக்கர்களும், விஞ்சையர்களும், சிவமுனி வர்களும், தினந்தோறும் போற்றி மகிழ்ந்து வணங்கி வழிபடும் மல்லிகார்ச்சுனரை உளம் குளிரக் கண்டு பக்திப் பாமாலை சாத்தி வழிபட்டார் அப்பரடிகள்.

பின்னர் அங்கிருந்து புறப்பட்டு, தெலுங்கு நாடு, மாளவதேசம், மத்தியப் பிரதேசம் முதலியவற்றைக் கடந்து காசியை வந்தடைந்தார் நாவுக்கரசர்!

அத்திரு நகரிலுள்ள தொண்டர்கள், அப்பரடிகளை வணங்கி மகிழ்ந்தனர். அவரோடு தலயாத்திரைக்குப் புறப்பட எண்ணினர்.

அப்பரடிகள் தடங்கண்ணித் தாயாரையும், விசுவ லிங்கத்தையும் போற்றி தமிழ்ப் பதிகம் பாடியருளினார்.

அப்பரடிகள் தம்முடன் வந்த அன்பர்களை விட்டு விட்டு திருக்கயிலாய மலைக்குப் புறப்பட்டார்.

அடர்ந்த காடுகளையும், உயர்ந்த மலைகளையும், காட்டாறுகளையும் கடந்து, கங்கைவேணியர் மீது தாம்

கொண்டுள்ள அரும்பெருங் காதலுடன் தன்னந்தனியாக வழி நடக்கலானார் அப்பரடிகள்.

அவர் சிந்தை அனைத்தும் சிவநாமத்தைப் பற்றிய தாகவே இருந்தது. காய், கனி, கிழங்கு, இலை முதலியவற்றை உண்பதையும் அறவே நிறுத்திவிட்டார்! இரவென்றும், பகலென்றும் பாராமல் பரமன் மீது ஆறாக் காதல் பூண்டு நடந்து செல்லலானார்.

அத்திருவருட் செல்வரது பட்டுப் பாதங்கள் தேயத் தொடங்கின. இரவு வேளையில் காடுகளில் காணும் கொடிய விலங்குகள் அவருக்கு எவ்வித துன்பத்தையும் கொடுக்காமல் அஞ்சி நடுங்கி ஒளிந்தன.

நல்ல பாம்புகள் படமெடுத்து அதனது பணாமகுடத் துள்ள நாகமணிகளால் அவருக்கு விளக்கெடுத்தன. இவ்வாறு அப்பரடிகள் நடந்து கொண்டே பாலை வனத்தைக் கடக்கும் நிலைக்கும் வந்தார்.

கதிரவனின் கொடிய வெப்பத்தால், பாலைவனத்தில் நடந்த அவரது திருவடிகள் பரடுவரையும் தேய்ந்தன. கால்கள் தேய்ந்து ரத்தம் சொட்டத் தொடங்கின. அதைப் பற்றியும் சற்றும் வருந்தாமல் திருக்கைகளை ஊன்றித் தத்தித் தத்திச் சென்றார். அதனால் கரங்களும் மணிக்கட்டுவரைத் தேய்ந்தன.

அப்பொழுதும் அயர்ந்து விடாத அப்பரடிகள் மார்பினால் தவழ்ந்து சென்றார். சற்று தூரம் சென்றதும், மார்பும் தேய்ந்து குருதி பொங்க, சதைப்பற்று அற்று எலும்புகள் முறிந்தன.

அப்பரடிகள் எதைப் பற்றியும் வருத்தப்படாமல் கயிலை அரசரின் சிந்தையிலே உடல் தசைகள் கெட, உடம்பை உருட்டிக் கொண்டே சென்றார்.

இவ்வாறு புற உறுப்புக்கள் எல்லாம் உபயோகமற்றுப் போனதும், அப்பரடிகள் செய்வதறியாது நிலத்தில் வீழ்ந்தார்.

அப்பரடிகள் வீழ்ந்து கிடந்த இடத்திற்கு அருகே ஓர் அழகிய தாமரைத் தடாகத்தைத் தோற்றுவித்தருளிய பரமன், ஓர் தவசி வடிவம் கொண்டு அப்பர் எதிரில் தோன்றினார்.

விழிகளை மூடியவாறு சயனித்திருந்த அப்பரடிகள் கண்ணைத் திறந்துப் பார்த்தபோது தம்மைச் சுற்றித் தடாகமும், அத்தடாகத்தருகே அருந்தவசியும் இருக்கக் கண்டு வியந்தார்.

அப்பொழுது அத்தவசி, ''அன்பரே! உள்ளம் உருக உடல் தேய்ந்து, சிதைந்து, அழிந்து போகுமளவிற்கு இந்தக் கொடிய கானகத்தில் இப்படித் துயருறுவது யாது கருதி?'' என்று கேட்டார்.

அத்தவசியின் கோலத்தைக் கண்டு அவரது பாதங்களைப் பணிந்தார். கண்களிலே நீர் மல்க, ''சுவாமி! மலைமகளுடன் கயிலையில் எழுந்தருளி யிருக்கும் எம்பெருமானைத் தரிசித்து வழிபட ஆறாக்காதல் கொண்டேன். ஆளும் நாயகனைக் கண்டுகளிக்காதவரை, என் வாழ்வு முற்றுப் பெறாது. பிறவித் துன்பத்தில் நின்றும் நான் விடுவிட, பிறையணிந்த பெருமானைக் கயிலைக்குச் சென்று எப்படியாகிலும் போற்றியே தீருவேன்'' என்று மிகுந்த சிரமத்துடன் அப்பரடிகள் பதிலுரைத்தார்.

அது கேட்ட அத்தவசி புன்னகை முகத்தில் மலர, ''அப்பனே! பாம்பணிந்த பரமேசுரர் பார்வதியுடன் வீற்றிருக்கும் கயிலைமலையை மானுடர் சென்று காண்பது என்பது ஆகாத காரியம். அப்படியிருக்க

இறைவன் தரிசனம் உனக்கு மட்டும் எப்படியப்பா கிட்டும்? எதற்கப்பா இந்த வீண் முயற்சி? தேவர்களுக்கும் அது அரிது. கயிலையையாவது நீ காண்பதாவது? பேசாமல் வந்த வழியே திரும்பிப் போவதே தக்கச் செயல். இல்லையேல் கயிலைக்குப் போவதற்குள் உன் உடல்தான் அழியும்.''

''சுவாமி! அழியப் போகும் இந்த உடலுக்காக அஞ்சேன். கயிலைமலை பூமியில் எழுந்தருளியிருக்கும் என் அப்பனின் ஆனந்தத் தாண்டவத்தைக் கண்டு களித்த பின்னரன்றி நான் மீளேன். இந்தப் பொய்யான மெய்யுடம்பை ஒருபோதும் திரும்பச் சுமந்து செல்லேன்.''

தவசியாக வந்த பெருமான் மறைந்தார். நாவுக்கரசர் வியப்புற்றார்.

''ஓங்கு புகழ் நாவுக்கரசனே! எழுந்திரு'' என்ற இறைவனின் அருள்வாக்கு ஒலித்தது.

அப்பரடிகள், பூரித்தார். அவரது தேய்ந்து அழிந்த உறுப்புக்கள் எல்லாம் முன்போல் வளர்ந்து பிரகாசித்தது. அவர் உடல் வன்மை பெற்று எழுந்தார். நிலமதில் வீழ்ந்து வணங்கினார்.

''சிவ சிவ சுந்தரத்தேவனே! அருட்கடல் அண்ணலே! அடியேனைக் காத்த ஐயனே! ஆடுகின்ற அரசனே! மண்ணிலே தோன்றி விண்ணிலே மறைந்தருளி அற்புதம் புரிந்த வேதநாயகனே! தேவரீர் திருக்கயிலைமலை மீதில் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோலத்தைக் கண்டு வழிபட இந்த அடியேனுக்கு அருள்வீர்!''

இறைவன் அசரீரியாக அப்பரடிகளுக்கு, ''அன்ப! இப்பொய்கையில் மூழ்கி திருவையாற்றில் எழுந்திருப்

பாயாக! அங்கு திருக்கயிலையில் நாம் வீற்றிருக்கும் காட்சியைக் காட்டியருளுவோம்'' என்று மொழிந் தருளினார்.

அம்பலத்தரசனின் ஆணையைச் சிரமேற்கொண்டு சிந்தை குளிர்ந்த அப்பரடிகள் செந்தமிழ்ப் பதிகத்தால் செஞ்சடை அண்ணலைப் போற்றிப் பணிந்தவாறு தூய தடாகத்தில் மூழ்கினார்.

பிறையணிந்த பெருமானின் பெருமையை யாரே அறியவல்லார்?

அத்தடாகத்தில் மூழ்கிய அப்பர் பெருமான் திருவையாறு பொற்றாமரைக் குளத்தில் தோன்றிக் கரையேறினார். அப்பரடிகள் இறைவனின் அருளை எண்ணி எண்ணி கண்ணீர் மல்கி கரைந்துருகினார்.

அமரர்கள் மலர்மாரி பொழிந்தனர். அவரது பொன் திருமேனியிலும், நெற்றியிலும் தெய்வீகப் பேரொளி பால் வெண்ணீறு போல் பிரகாசித்தது.

சிரம் மீது கரம் உயர்த்தியவாறு நீரிலிருந்து கரையேறினார் அப்பரடிகள்! கோயிலை அடைந்தார். பூங்கோயில் கயிலைப் பனிமலை போல் காட்சி அளித்தது. எம்பெருமான் அப்பர் அடிகளுக்கு சக்தி சமேதராய் நவமணி பீடத்தில் காட்சி கொடுத்தார்.

அப்பரடிகள், சிவானந்தச் சமுத்திரத்தைக் கண்கள் என்னும் திருக்கரங்களால் அள்ளி அள்ளிப் பருகினார். வீழ்ந்து பணிந்து எழுந்தார்; ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தார்; சிவக் கடலில் மூழ்கிக் களித்தார்.

அப்பரடிகள், திருத்தாண்டகப் பதிகங்களைப் பக்திப் பெருக்கோடு பாடிப் பாடி அளவிலா இன்பம் எய்தி நின்றார்.

அப்பரடிகளின் ஆசையை நிறைவேற்றிய பெருமான் அத்திருக் காட்சியை மறைந்தருளினார்.

கயிலைக் காட்சி சட்டென்று மறைந்தது கண்டு திகைத்த அப்பரடிகள் ''மாதர் பிறைக் கண்ணியாளை மலையான் மகளொடும்'' எனத் தொடங்கும் தமிழ்ப் பதிகம் பாடினார்.

திருவையாற்றில் எழுந்தருளியிருக்கும் பஞ்ச நதீசுவரரின் திருவடித் தாமரைகளைப் பணிந்தார். அத்திருத்தலத்தை விட்டுச் செல்ல மனம் வராத அடியார் திருவையாற்றில் தங்கியிருந்து உழவாரப் பணி செய்து வரலானார்.

சில நாட்களில், அங்கிருந்து புறப்பட்டு சிவத்தலங் களைத் தரிசித்துத் தமிழ்ப் பாமாலை பாடிய வண்ணம் திருப்பூந்துருத்தி என்னும் தலத்தை அடைந்தார். அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானுக்குத் திருத்தொண்டுகள் பல புரிந்து வரலானார்.

இந்தச் சமயத்தில், பாண்டிய நாட்டிலே சமணரை வென்று வெற்றி வாகை சூடிய ஞானசம்பந்தர், சோழ நாடு திரும்பினார்.

திருப்பூந்துருத்தியில் அப்பரடிகள் அவரைக் கண்டு மகிழ அடியார்களும் புடைசூழ தமது முத்துச் சிவிகையில் புறப்பட்டார்.

அதுபோல, ஞானசம்பந்தரின் வருகையைக் கேள்விப் பட்ட அப்பரடிகள், உவகை பொங்க அக்கணமே அவரை எதிர் கொண்டழைக்கப் புறப்பட்டார்.

அப்பரடிகள் முத்துச் சிவிகையில் சம்பந்தர் வருவதை கண்டார்.

அப்பரடிகள், தம்மை எவரும் காணாதபடி ஞானசம்பந்தர் வீற்றிருக்கும் முத்துச் சிவிகைதனைத் தோள் கொடுத்துச் சுமந்து நடக்கலானார்.

திருப்பூந்துருத்தியை வந்தடைந்த ஆளுடைப்பிள்ளை அப்பர் அடிகளை எங்கும் காணாது ''அப்பர் எங்கிருக் கிறார்?'' என்று கேட்க, திருநாவுக்கரசர் 'தேவரீருடைய அடியேன், முத்து சிவிகையினைத் தாங்கி உமது திருவடிகளைப் போற்றி வரும் பெரும்பேறு பெற்று இங்குள்ளேன்'' என்று மகிழ்ச்சிப் பொங்கக் கூறினார்.

அப்பருடைய மொழி கேட்டு, ஆளுடைப் பிள்ளையார் சிவிகையினின்றும் விரைந்து கீழே இறங்கினார்.

உள்ளமும், உடலும் பதைபதைக்க அப்பரடிகளை வணங்க வந்தார்.

அதற்குள் அப்பரடிகள் விரைந்து ஆளுடைப் பிள்ளை தம்மை வணங்குவதற்கு முன் அவரை வணங்கி மகிழ்ந்து உள்ளம் உருகி, கண்களில் நீர்மல்க நின்றார்.

இக்காட்சியைக் கண்ட சிவனடியார்கள் அனைவரும் மெய்யுருகி நின்றனர். இரு திருத்தொண்டர்களையும் வணங்கினர்.

இரு ஞானமூர்த்திகளும், அத்தலத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும் எம்பெருமானின் தாளைத் தலையால் வணங்கி திருத்தாண்டகம் பாடி மகிழ்ந்தனர். அன்பர்களுடன் இரு சிவநேசச் செல்வர்களும் மடத்தில் தங்கினர்.

அப்பரும், ஆளுடைப்பிள்ளையும் அடியார்கள் புடைசூழ, மேளதாள வாத்தியங்கள் முழங்க திருக்கோயில் சென்று திருப்பூந்துருத்திப் பெருமானைப் பாமாலையால் போற்றிப் பணிந்தனர். பக்தர்கள் பரமனையும், பரமன் அருள்பெற்ற தவசியர்களையும் வணங்கி மகிழ்ந்தனர்.

ஒருநாள், ஆளுடைப்பிள்ளையார் அப்பரடிகளிடம் பாண்டிய நாட்டில் தாம் சமணர்களை வாதில் வென்று வெற்றி பெற்ற விவரத்தைக் கூற, நாவுக்கரசர் பாண்டிய நாடு செல்ல ஆவல் கொண்டார்.

அப்பரடிகள் ஆளுடைப்பிள்ளையாரிடம், ''நான் பாண்டியநாடு சென்று வருகிறேன். தாங்கள் தொண்டை நன்னாட்டிலுள்ள சிவத்தலங்களைத் தரிசித்து வருவீராகுக'' என்று கூறினார். ஆளுடைப்பிள்ளையாரும் அவ்வாறே செய்யச் சித்தம் பூண்டார்.

ஞானசம்பந்தம் அப்பரடிகளிடம் விடைபெற்றுப் புறப்பட்டார்.

ஞானசம்பந்தரை வழி அனுப்பிவிட்டு அப்பரடிகள் தமது பாத யாத்திரையைத் தொடர்ந்தார். பல திருத்தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டே மதுரையம் பதியை வந்தடைந்தார் அப்பரடிகளார்!

அப்பரடிகள், மதுரையம்பதிக்கு எழுந்தருளியுள்ளார் என்ற செய்தியறிந்தான் பாண்டியன்!

மன்னரும், மங்கையர்க்கரசியாரும், அமைச்சர் குலச்சிறையாரும், அன்பர்களோடும், அடியார்களோடும் ஆராக்காதலுடன் ஆலவாய்த் திருக்கோயில் சென்றார். அப்பரடிகளைத் தொழுது வணங்கி, உபசரித்து வரவேற்றார். ராஜ மரியாதைகளுடன் அப்பரடிகளை கௌரவப்படுத்தினான் மன்னன்.

அத்திருத்தலத்தில், அடியார் சிலகாலம் தங்கியிருந் தார். எம்பெருமானுக்குத் தமிழ்த் தொண்டாற்றினார். மன்னர் மனம் மகிழ்ந்தார். அரசியாரும், அமைச்சரும் அடியாரைப் போற்றி பெருமிதம் கொண்டனர்.

அங்கிருந்து புறப்பட்ட அப்பரடிகள் திருப்புவனம், திருராமச்சுரம், திருநெல்வேலி, திருகானப்பேர் போன்ற பல பாண்டிய நாட்டுக் கோயில்களில் எழுந்தருளி யிருக்கும் பரமனைப் பாடிப் பரவிய வண்ணம், சோழ நாட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

பொன்னி நாட்டில் ஒளிவிடும் பொன்னார் மேனிய னுடைய புனிதத் தலங்களையெல்லாம் கண்குளிரக் கண்டு பற்பல பைந்தமிழ்ப் பதிகங்களைப் பாடி வணங்கிய வண்ணம் திருப்புகலூரை அடைந்தார்.

திருப்புகலூர்ப் பெருமானின் தாளை வணங்கி ஆறாக் காதலுடன், உள்ளமும், உடலும் உருக, அத்திருத்தலத் திலேயே தங்கியிருந்து, புகலூர்ப் புனிதர்க்கு உழவாரப் பணிசெய்து வரலானார் அப்பரடிகள்.

அப்பொழுது அப்பரடிகள் நின்ற திருத்தாண்டகம், தனித் திருத்தாண்டகம், திருத்தலக்கோவை, குறைந்த திருநேரிசை, தனித்திருநேரிசை, ஆருயிர் திருவிருத்தம்,

தசபுராணம், பாவநாசப்பதிகம், சரக்கறைத் திருவிருத்தம் முதலிய பல திருப்பதிகங்களைப் பாடினார்.

அப்பரடிகளின் பற்றற்ற பரம நிலையை உலகிற்கு உணர்த்துவான் வேண்டி புகலூர்ப் பெருமான், உழவார பணிபுரிந்து வரும் மன்றலிலே, பொன்னும், நவ ரத்தினங்களும் மின்னும்படிச் செய்தார்.

அப்பரடிகள் பொன்னையும், நவமணிகளையும் உழவாரப் பணிபுரியும் மன்றலிலே உருளும் கற்களுக்கு ஒப்பாகவே கருதி, அவற்றை உழவாரப் படை கொண்டு எடுத்து அருகிலுள்ள தாமரைத் தடாகத்தில் வீசி எறிந்தார்.

பொன்னாசையும், பொருளாசையும் கொள்ளாத அப்பரடிகள், பெண்ணாசையும் வெறுத்த துறவு நிலையை மேற்கொள்ளும் பெரு ஞானி என்பதையும் உலகிற்கு உணர்த்துவான் வேண்டிப் புகலூர் சிவபெரு மான் அரம்பையர்களை மன்றலிலே தோன்றச் செய்தார்.

வில்லைப் போன்ற புருவங்களையும், மின்னலைப் போன்ற மேனியையும், கன்னலையொத்த மொழியை யும், தென்றலைப் போன்ற குளுமையையும் உடைய அரம்பையர், அப்பரை நோக்கினர். அப்பரடிகள் தியானத்திலேயே இருந்தார்.

அரம்பையர்கள் மெல்லிய மலர்ப் பாதத்திலே சிலம்புகள் ஒலித்தன. செங்கழுநீர் மலர் போன்ற மெல்லிய விரல்களினை வட்டணையோடு அசைத்தனர். அக்கரங்களின் வழியே கெண்டைமீன் வடிவங்கொண்ட வட்டக் கருவிழிகளைச் செலுத்தி, பொற்கொடி போல் அசைந்தாடினர். தித்திக்கும் தேன்போல் கொவ்வை இதழ்களில் பண் இசைத்து சுழன்று, சுழன்று மயக்கும் அழகு நடனம் புரிந்தார்கள்.

மலர்மாரி பொழிதலும், தழுவுபவர் போல அணைத்தலும், காரிருள் கூந்தல் அவிழ, இடை துவள மான் போல் துள்ளி ஓடுதலுமாக, தாங்கள் கற்ற கலை களை எல்லாம் காட்டிக் காமன் கணை தொடுத்தாற் போல், பற்பல செயல்களை நடத்தினர் அரம்பையர்.

அப்பரடிகள் சித்தத்தைச் சிவனாரடிக்கே அர்ப் பணித்து சற்றும் சித்தநிலை திரியாது திருத்தொண்டு புரிந்தவாறு இருந்தார். அரம்பையர்களின் காம லீலைகளில் அவரது உள்ளத்தையோ, உடலையோ பறிகொடுத்து விடவில்லை.

அப்பரடியார் அரம்பையர்களைப் பார்த்து, ''மயங்கும் மாயை வடிவங்களே! எதற்காக என்னிடம் வந்து இப்படி வீணாக அலைகிறீர்கள்? உமக்கு நீவிர் மயக்கி ஆளும் உலகம் மட்டும் போதாதா? எதற்காக என்னிடம் வந்து ஆடிப் பாடுகிறீர்கள்?

திருவாரூர் தியாகேசப் பெருமானின் திருவடிகளில் தமிழ்ப் பதிகம் பாடித் திருத்தொண்டு புரிந்துவரும் சிறந்த பணியில் நிலையாக நிற்பவன். என்னை உங்கள் வலையில் சிக்க எண்ணி வீணாக அலைய வேண்டாம். போய்விடுங்கள்'' என்ற கருத்து கொண்ட ''பொய்ம்மாய பெருங்கடலில்'' எனத் தொடங்கும் திருத்தாண்ட கத்தைப் பாடினார். உடனே அத் தேவக் கன்னிகைகள், அவரது திருவடியை வணங்கி மறைந்தனர்.

அப்பரடிகளுடைய உள்ள உறுதியையும், பக்தியின் திறத்தினையும், பாமாலை பாடும் ஆற்றலையும் ஏழு உலகங்களும் போற்றிப் புகழ்ந்தன.

இவ்வாறு புகலூர்ப் பெருமானுக்கு அரும்பணி ஆற்றி வந்த அன்பு வடிவம் கொண்ட அப்பரடிகள் எம்பெருமானின் திருவடிகளில் தமது திருமெய்

ஒடுங்கும் காலம் நெருங்கி வந்துவிட்டது என்பதை தமது திருக்குறிப்பினால் உணர்ந்தார். அதனால், அவர் அத்திருத்தலத்தை விட்டு சற்றும் நீங்காமல், பாமாலைப் பாடிப் பரமனை வழிபட்டு வந்தார்.

புடமிட்ட பொன்போல் உலகிற்கு பேரொளியாய்த் திகழ்ந்த திருநாவுக்கரசர் தாம் இறைவனது பொன்மலர் தாளினை அடையப் போகும் பேரின்ப நிலையை உணர்ந்தார்.

''எண்ணுகேன் என் சொல்லி'' எனத் தொடங்கும் திருத்தாண்டகத்தை ஊன் உருக, உடல் உருக, உள்ளம் உருகப் பாடினார்.

எம்பெருமானின் சேவடியைப் பாமாலையால் பூஜித்து திருச் செவியைச் செந்தமிழால் குளிரச் செய்தார்.

திருநாவுக்கரசர் சித்திரைத் திங்கள் – சதயதிரு நக்ஷத்திரத்தில், சிவானந்த ஞான வடிவேயாகிய சிவபெருமானுடைய பொன் மலர்ச் சேவடிக் கீழ் அமர்ந்தருளி பேரின்பப் பெருவாழ்வு பெற்றார்.

விண்ணவர்கள் மலர்மாரி பொழிந்தனர். தேவ துந்துபிகள் ஐந்தும் விண்ணில் முழங்கின. எல்லா உயிர்களும் நிறைந்த மகிழ்ச்சியால் உளம் நிறைவு பெற்று நின்றன.

அப்பரடிகளாக அவதரித்த வாகீசமுனிவர் வேணி பிரானின் திருப்பாத நிழலில் வைகும் நிலையான சிவலோக பதவியைப் பெற்றார். முன்போல் திருக்கயிலாய மலையில் தவஞானியாக எழுந்தருளினார்.

திருநாவுக் கரையன்றன் அடியார்க்கும் அடியேன்

22

திரு குலச்சிறை நாயனார்

கூத்தும் கடலும் அதனில் முத்தும் மூத்த முத்தமிழும் சந்தனமும் செந்தண்மையும் உடைய பாண்டி நாடு என்று பழம்பெரும் புலவர்களால் புகழ்ந்துரைக்கப்பட்ட பாண்டிய நாட்டில் அமைந்துள்ள திருத்தலம் மணமேற்குடி!

இத்திருநகரில், சிவனடி போற்றும் தவசீலர்கள் பலர் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களுக்குள் உயர் குடியில் பிறந்த குலச்சிறையார் என்பவரும் ஒருவராவார்.

இளமை முதற்கொண்டே முக்கண்ணரின் பாத கமலங்களில் தம் சித்தத்தை செலுத்தி, சிவனடியார் களுக்குத் திருத் தொண்டு புரிவதில் திண்மையையும், உண்மையையும் உடையவராய் விளங்கினார்.

தொண்டர்களின் திருவடியே பேரின்ப வீடு பேற்றிற்குப் பாதை காட்டும் நன்னெறி என்பதனை உணர்ந்தார். தம்மை வந்தடையும் அடியார்கள் எக்குலத்தவராயினும் வேற்றுமை பாராது, சிவமாகவே கருதி வழிபட்டு வந்தார்.

''உயிரை வளர்த்துப் பக்தியைப் பெருக்கும் சமய ஞானமே சகல நலங்களுக்கும் ஆணிவேர் போல் விளங்குகிறது. அத்தகைய சமயஞானமற்ற வாழ்வு அஸ்திவாரமில்லா கட்டிடம் போலாகும்'' என்ற சமயக்

கொள்கையின் சிறப்பினை நன்கு கற்றுத் தெளிந்திருந்த வித்தகர் குலச்சிறையார். இவர் மதுரையை ஆண்டு வந்த நின்றசீர் நெடுமாறனிடம் தலைமை அமைச்சராய்ப் பணியாற்றி வந்தார்.

இத்தொண்டர் அமைச்சராகப் பணிபுரிந்து வரும் நாளில் பாண்டிய நாட்டில் சமணர்கள் தங்கள் ஆதிக்கத்தைப் பரப்ப பல வழிகளில் முயன்றார்கள்.

குலச்சிறையாரும் சைவ மதக் கொள்கைகளை விடாமல் பற்றிக் கொண்டு ஒழுகினார். அத்தோடு சமணக் கொள்கைகளை மண் மூடுவதற்கு உறுதுணை யாகவும் இருந்தார்.

பாண்டியமாதேவியாருடைய ஒப்பற்ற சிவத்தொண் டிற்கு உண்மைத் தொண்டராகி பணியாற்றினார் குலச்சிறையார்.

குலச்சிறை நாயனார் திருஞான சம்பந்தரை, மதுரைக்கு எழுந்தருள செய்து, சைவ மதத்தின் கொள்கையை உலகறியச் செய்தார்.

குலச்சிறையாரை சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும், ஒட்டக்கூத்தரும் ''பெருநம்பி குலச்சிறையார்'' என்று பதிகங்களில் பாராட்டியுள்ளார்கள்.

இவ்வாறு சிவநாமத்தைச் சித்தத்தில் பதிய வைத்து சைவ நெறியை உலகமெல்லாம் பரப்பிட வாழ்ந்து காட்டிய குலச்சிறையார் இறுதியில் எம்பெருமானின் தூய மலர்ப் பாதகமலங்களைப் பற்றி வாழும் பேரின்பத்தைப் பெற்றார்.

பெரு நம்பிகுலச்சிறை தன் அடியார்க்கும் அடியேன்

23

திரு பெருமிழலைக் குறும்ப நாயனார்

பெருமிழலை, பாண்டிய நாட்டின் ஓர் உள்நாடாக அமைந்துள்ளது. இஃது மிழலை நாட்டின் தலைநகரம்.

இப்பதியிலே, குறும்பர் மரபிலே அவதரித்த பெருமிழலைக் குறும்பனார் என்னும் அடியார் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். இவர் ஆண்டவனிடத்தும், அடியார்களிடத்தும் இடையறாத அன்பும், பக்தியும் கொண்டிருந்தார்.

சிவனடியார்களின் முன்பு, தம்மை மிக்க எளியோ னாகவே எண்ணிக் கொள்வார். அடியார்களை வணங்கி வரவேற்று விருந்தோம்பல் அறம் அறிந்து போற்றுவ தோடு அவர்களிடும் எல்லா ஏவல்களையும் சிரமேற் கொண்டு பணிவோடு செய்தார். அதனால், இவ்வடி யாரது இல்லத்தில் எப்பொழுதும் சிவ அன்பர்கள் வந்து போன வண்ணமாகவே இருப்பர்.

இத்திருத் தொண்டருக்கு, சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரிடம் அளவு கடந்த பக்தி உண்டாயிற்று. இறைவன் திருநாமம்தனைப் போற்றி வந்ததோடல்லாமல், சுந்தரரின் புகழைப் பற்றியும் பேசி வந்தார்.

சுந்தரரின் நாமத்தை மனத்தாலும், காயங்களாலும், வாக்காலும், துதித்து வழிபட்டார். நாளடைவில் சுந்தர மூர்த்தி நாயனாரின் அன்பிற்குரிய தொண்டராகவும் மாறிவிட்டார்.

இறைவனின் திருவருளைப் பெற்ற சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் அடிவணங்கிப் போற்றுதலால் பரமன்

அருளையே பெறலாம் என்ற உறுதி வழியே வாழ்ந்த இப்பெரியார் உபாசனையைத் தொடங்கினார். உபாசனையின் சக்தியால் குறும்பனாருக்கு அஷ்டமா சித்திகளும் கைக்கு வந்தன.

சித்தத்தால் எதையும் உணரும் அரும்பெரும் சக்தியைப் பெற்றார். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைச் சித்தத்தால் கண்டு களித்து பெருமகிழ்ச்சி கொண்டார்.

இவ்வாறு சுந்தரரைத் தியானம் செய்து வந்த பெருமிழலைக் குறும்பனார், ‘சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் கொடுங்கோளூரில் இருந்தபடியே வெள்ளானை மீதமர்ந்த கயிலைமலை செல்லப் போகிறார்’ என்ற நிலையைத் தம் சித்தத்தின் மகிமையால் தெரிந்து கொண்டார். அவர் மனம் துடித்தது. மேற்கொண்டு உலகில் வாழ அவர் விரும்பவில்லை.

‘கண்ணில் கருவிழி போன்ற சிறந்த சிவத்தொண்டரை விட்டுப் பிரிந்து நான் மட்டும் இந்த மண்ணில் உயிர் வாழ்வதா? அத்தொண்டர் திருக்கயிலைமலையை அடையும் முன்பே யாம் எம் யோக நெறியால் கைலாயம் சென்றே தீருவோம் என்று தமக்குள் உறுதி பூண்டார். எம்பெருமான் திருவடியை அடையத் துணிந்தார்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் மீது தாம் கொண்டுள்ள பக்தியின் வன்மையால் - தமது சித்தயோக முயற்சியினால் சுந்தரர் கயிலை செல்வதற்கு முதல் நாளே தம் உயிரை, சடலத்தை விட்டு நீங்கும் வண்ணம் செய்தார். கயிலையை அடைந்து அரனார் அடிமலர் நீழலில் வைகினார்.

பெருமிழலை குறும்பர்க்கு அடியேன்

24

திரு காரைக்கால் அம்மையார்

காரைக்கால் வளம் பெருகும் சோழ நாட்டிலே உள்ள ஒரு திருநகரம்.

அந்நகரிலே சிறந்து விளங்கிய அறநெறி தவறாத வணிகர் குடியில் தனதத்தனார் என்னும் பெரியவர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். இவ்வணிகருக்கு திருமகளைப் போன்ற பேரெழில் கொண்ட புனிதவதி என்னும் ஒரு மகள் இருந்தாள்.

விளையும் பயிர் முளையிலே தெரியும் என்பது போல் புனிதவதியார் மழலை மொழி பேசும்போதே சிவனடி யாரிடம் அளவு கடந்த அன்புடையவராய் இருந்தாள்.

புனிதவதியாரின் பிஞ்சு மனத்திலே அரவணிந்த அண்ணலின் அருள் தோற்றம் பக்திப் பெருக்கோடு பதிந்துவிட்டது.

புனிதவதி காணுவதெல்லாம் கண்ணுதலார் தோற்ற பொலிவையே! திருவாய் மலர்ந்து செப்புவது அனைத்தும் செஞ்சடையான் திருநாமமே!

இளமை முதற்கொண்டே பரமனின் பாதங்களில் பற்றுடையவளாய் வளர்ந்து வந்த புனிதவதி மங்கைப் பருவம் எய்தினாள்.

மங்கைப் பருவம் கொண்ட அம்மையாரை நாகப்பட்டிணத்தில் வசித்து வந்த பரமதத்தன் என்ற வணிக குல மகனுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தார்

தனதத்தனார். திருமணம் முடிந்த பிறகு தனதத்தனுக்குத் தன் மகளை நாகைக்கு அனுப்ப மனம் ஒப்பவில்லை.

புனிதவதி தனது ஒரே மகள் ஆகையால் அவளைப் பிரிய மனம் இல்லாமல் வருந்தினார்.

தனதத்தன் மகளையும், மருமகனையும் காரைக்காலில் தனியாக ஒரு இல்லத்தில் வாழ வைத்தார். காரைக் காலிலே தனிக்குடித்தனம் வைக்கப்பட்ட இவ்வில்லறச் செல்வர் மனையறத்தை மாண்புற மேற்கொண்டனர்.

அவர்கள் இல்லறமென்னும் நல்லறமதை இனிதே நடத்தி வந்தனர். அத்தோடு கூட பரமதத்தன் வணிகத் தொழிலைப் பண்போடும் நேர்மையோடும் நடத்தி வந்தான்.

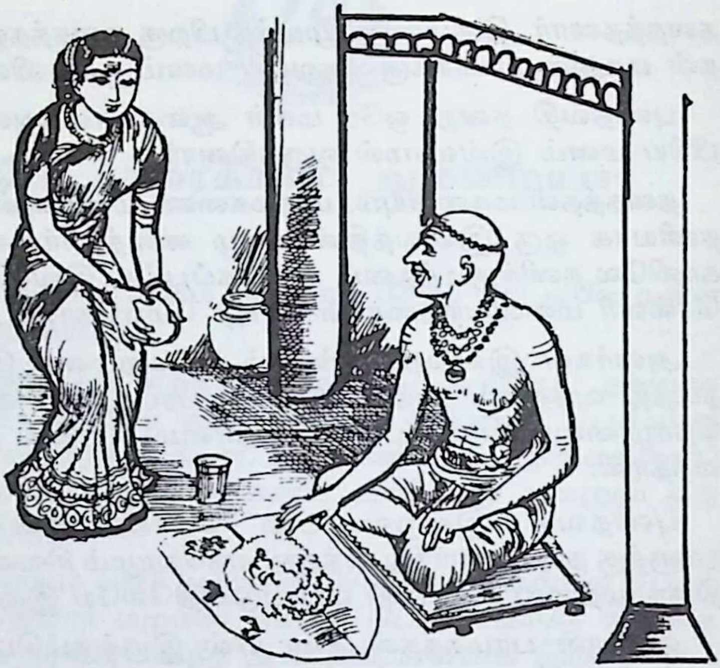
புனிதவதி இறைவனிடம் கொண்டுள்ள பக்தி நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வந்தது. எந்நேரமும் சிவனடியார் திருநாமத்தைப் போற்றி வழிபடுவதிலேயே இருந்தாள்.

ஒருநாள் பரமதத்தன் கடையில் இருக்கும்பொழுது, அன்புடைய ஒருவர் இரண்டு மாங்கனிகளைக் கொடுத்துச் சென்றார். பரமதத்தன் அம் மாங்கனிகளை ஆள் மூலம் வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தான். புனிதவதி அந்த இரண்டு மாங்கனிகளையும் வாங்கி வைத்துக் கொண்டாள்.

புனிதவதி பிற்பகல் உணவிற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்து கொண்டிருந்தாள். அதுசமயம் வாயிற்புறமிருந்து ''சிவாய நம'' என்று குரல் கேட்டது.

புனிதவதி, வாயிற் பக்கம் விரைந்து வந்தாள். சிவன் அடியார் நிற்பதைக் கண்டாள்; அன்போடு அவரை வரவேற்றாள்.

அடியார் உணவில் மிக்க வேட்கையுடையவராய் இருந்தார். பசியால் வாடும் அடியார் முகத்தோற்றத்தைக்

கண்டு மனம் வாடிய புனிதவதி சற்றும் தாமதியாமல் அடியார் பசியைப் போக்க எண்ணினாள். விரைவில் சாப்பாடும் செய்தாள்.

புனிதவதி அடியார் திருப்பாதம் விளக்க நீர் அளித்து அமர ஆசனமும் இட்டாள். தொண்டரும் திருவமுது செய்ய அமர்ந்தார்.

இலையில் பக்குவமாகச் சமைத்த சோற்றை மட்டும் பறிமாறி மாம்பழங்களில் ஒன்றை கறியமுதிற்குப் பதிலாக இட்டாள்.

பசியால் தள்ளாடி வந்த தொண்டருக்கு மகிழ்ச்சி தாங்கவில்லை. அவர் திருவமுதை வயிறார உண்டு, புனிதவதியை வாயார வாழ்த்திப் பசியாறிச் சென்றார்.

அடியார் சென்ற சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் வழக்கம்போல் பரமதத்தன் நண்பகல் உணவிற்காக வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தான். கை கால் கழுவி சுத்தம் செய்து கொண்டு அமுது உண்ண அமர்ந்தான்.

புனிதவதி முறையோடு அமுது படைத்தாள். பிறகு கணவருக்கு மீதி இருந்த மாங்கனியையும் அரிந்து பரிகலத்தில் போட்டாள்.

பரமதத்தன் மதுரம் வாய்ந்த அம்மாங்கனியை உண்டவுடன் அதன் இனிமை கண்டு மற்றொன்றையும் உண்ணக் கருதி ''அதையும் இலையில் இடுக'' என்று பணித்தான்.

கணவனின் கட்டளை கேட்டு, புனிதவதிக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. ஒரு வினாடியில் உளம் தடுமாறிப் போனாள். இருப்பினும் மனதில் எதையோ எண்ணிக் கொண்டு கனியெடுத்து வருபவள் போல் உள்ளே சென்றாள்.

பாவம்! என்ன செய்வாள்? அகத்துள் மாம்பழம் இருந்தால்தானே! செய்வதறியாது மனங்கலங்கினாள். இறுதியில் வழியொன்றும் தோன்றாது, அரனாரை வேண்டினாள்.

அப்போது இறைவனின் திருவருளால் அதி மதுரக்கனி ஒன்று அம்மையாரின் கைகளில் வந்து தங்கியது. தனக்காக திருவருள் புரிந்த அரனாரை மனதில் தியானித்தபடியே மாங்கனியைக் கொண்டு வந்து கணவன் இலையில் பறிமாறினாள்.

அதனையுடண்ட பரமதத்தன் முன் உண்ட கனியை விட இக்கனி தனிச்சுவையுடன் இருக்கக் கண்டு ''புனிதவதி! இக்கனி, அமுதத்தைப் போன்ற சுவை

யுடையதாக இருக்கிறதே. தேவர்களுக்கும், மூவர் களுக்கும் கிட்டாத கனிபோல் அல்லவா தோன்றுகிறது. இஃது ஏது உனக்கு?'' என்று கேட்டான்.

இறைவனின் சோதனைக்கு அடியவர்கள் ஆளாவது போல் கணவனின் சோதனைக்குப் புனிதவதியார் ஆளாயினாள்.

இறைவன் அருள் பெற்று இக்கனியைப் பெற்றேன் என்று செப்புவதற்குத் திறனற்ற நிலையில் புனிதவதி, உண்மையை எப்படி உணர்த்துவது? என்பதையும் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் மனம் வாடினாள். ஆயினும் கணவனிடம் உண்மையை மறைப்பது கற்புடைய பெண்டிர்களுக்கு முறையல்ல என்பதையும் எண்ணிப் பார்த்தாள்.

இறுதியில் இறைவனுடைய செஞ்சேவடிகளைச் சிந்தையில் எண்ணியவளாய் கணவரிடம், ''இம்மதுர மாங்கனி இறைவன் திருவருளால் கிடைத்தது'' என்று கூறினாள்.

பரமதத்தன் வியப்புற்றான். புனிதவதி அடியார் வந்தது முதல் சற்றுமுன் தனக்கு மாங்கனி கிடைத்ததுவரை நடந்த அத்தனை நிகழ்ச்சிகளையும் ஒன்றுவிடாமல் விளக்கினாள்.

புனிதவதி மொழிந்தவற்றைச் சற்றும் நம்பாத நிலையில், ''அங்ஙனமாயின் இதுபோல் இன்னும் ஓர் சுவையான மாங்கனியைப் பெற்றுத் தருக'' என்று பணித்தான் பரமதத்தன்.

புனிதவதி மீண்டும் உள்ளே சென்றாள். பெருமானை தியானித்தாள்.

''இறைவனே! நீவிர், மற்றும் ஒரு மாங்கனியை அளித்து அருளி எம்மை ஆதரிக்காவிடில் என்னுரை பொய்யாகும்'' என்று பிரார்த்தித்தாள்.

இம்முறையும் மற்றொரு மாங்கனியை அளித்து அருள்புரிந்தார் எம்பெருமான்!

புனிதவதி மகிழ்ச்சியோடு மாங்கனியைக் கொண்டு வந்து கணவனிடம் கொடுத்தாள். வியப்பு மேலிட, மாங்கனியைப் பரமதத்தன் வாங்கினான். அக்கனி உடனே மாயமாக அவன் கையிலிருந்து மறைந்தது. அதைப் பார்த்ததும், பரமதத்தன் பயந்து நடுநடுங்கி னான். தன் மனைவி புனிதவதி மனிதப் பிறவி அல்ல, தெய்வீகத் தன்மை பொருந்தியவள் என்பதை உணர்ந்தான். சிந்தை மயங்கி செயலிழந்தான் பரமதத்தன்.

அக்கணம் முதல் தன் மனைவியைத் தாரமாக எண்ணவில்லை; தொழுவதற்குரியவளாய் மனதில் விரித்தான் பரமதத்தன்!

''இறைவன் திருவருளைப் பெற்ற நீ தொழுதற் குரியவளே! உன்னுடன் சேர்ந்து வாழ எனக்குத் தகுதி கிடையாது. தனித்து வாழ்வதுதான் முற்றிலும் முறை'' என்றான்.

கணவனின் பேச்சைக் கேட்டு புனிதவதி வருந்தினாள். அவளுக்கு என்ன சொல்வதென்றே புரியவில்லை.

இதனால் பரமதத்தனும் புனிதவதியும் வாழ்க்கையில் வேறுபடுத்தப்பட்டனர். புனிதவதி, உலகப் பற்றைத் துறந்து வாழும் பக்குவ நிலையைச் சிறுகச் சிறுக பெற்றாள். தெய்வ சிந்தனையிலேயே அழுந்தினாள்.

அக்காலத்தில் வணிகர்கள் கடல் கடந்து வாணிபம் செய்து பொருளீட்டி வருவது வழக்கம். பரமதத்தன் தன் உறவினர்களிடம், தானும் வெளியூர் சென்று பொருள் சேர்க்கப் போவதாகக் கூறினான். அவர்களும் அவனது முயற்சிக்கு முழு ஆதரவு கொடுத்தனர்.

ஒருநாள் வாணிபத்திற்குரிய பொருளோடு மனைவி யிடமும், மாமனிடமும் விடைபெற்றுப் புறப்பட்டான் பரமதத்தன். கடல் தேவதையை வழிபட்டு கப்பலேறிச் சென்றான்.

வெளியூர் சென்ற பரமதத்தன் வாணிபத் துறையில் தனக்குள்ள தனித் திறமையால் ஓரிரு வாரத்துள் நிரம்பச் செல்வம் சேர்த்துக் கொண்டு, பாண்டிய நாடு திரும்பினான். அவன் காரைக்காலுக்குச் செல்ல விரும்பாததால் பாண்டிய நாட்டிலுள்ள வேறு ஒரு பட்டனத்தில் தனது வாணிபத்தைத் தொடங்கினான்.

அயல் நாட்டிலிருந்து தான் கொண்டுவந்த அளவற்ற பொருள்களை எல்லாம் அந்நகரிலேயே விற்றுப் பெருஞ் செல்வந்தனானான்.

பரமதத்தனின் செல்வச் சிறப்பையும், அழகின் மேம்பாட்டையும் உணர்ந்த அவ்வூரிலுள்ள வணிகன் ஒருவன் தனது புதல்வியை அவனுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்தான்.

இரண்டாவது மனைவியோடு இன்பமாக வாழும் நாளில், அவன் மனைவி கருவுற்று ஒரு பெண் மகவைப் பெற்றெடுத்தாள்.

அப்பெண்ணுக்கு பரமதத்தன் தான் மனத்தால் வழிபடும் புனிதவதியின் நாமத்தையே சூட்டி மகிழ்ந்தான்.

இவ்வாறு பரமதத்தனின் இல்லறவழி அமைய – அவனுடைய முதல் மனைவியின் வாழ்க்கையோ அறவழி நின்றது. இறைவனை வழிபடுவதும், அடியார் களை வழிபடுவதுமாக புனிதவதி வாழ்ந்து வந்தாள்.

பரமதத்தன் பாண்டிய நாட்டில் இருக்கும் செய்தி, எப்படியோ சுற்றத்தார்கள் மூலம் புனிதவதிக்குத் தெரியவந்தது. சுற்றத்தார்கள் புனிதவதியை எப்படியும் பரமதத்தனோடு சேர்ப்பது என்று உறுதிகொண்டனர்.

ஒருநாள் மனையறம் புரிந்து வரும் மடந்தை புனிதவதியை சுற்றத்தார், இரத்தினம் இழைத்த அழகிய சிவிகையில் ஏற்றிக்கொண்டு பாண்டிய நாட்டிற்குப் புறப்பட்டனர்.

ஊர்கள் பல கடந்து காடுகள் மேடுகள் பல தாண்டி ஆறுகள் பல கடந்து ஒருவாறு பாண்டிய நாட்டை அடைந்து பரமதத்தன் வாழும் நகருள் நுழைந்தனர்.

அந்நகரில் ஊருக்கு வெளியே உள்ள ஒரு சோலை அருகே தங்கினர். புனிதவதி வந்திருக்கும் செய்தியைப் பரமதத்தனுக்கு ஆள் மூலம் சொல்லி அனுப்பினர்.

சற்றும் எதிர்பாராமல் தன் முதல் மனைவி இப்படி வந்ததும் பரமதத்தன் அஞ்சினான். ஒருவாறு மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு, 'அவர்கள் என்னிடம் வரும் முன்பு அவர்கள் இருக்கும் இடத்திற்கு நான் செல்வேன்' என்று கருத்தில் கொண்டான்.

இரண்டாவது மனைவியுடனும், குழந்தை புனிதவதியுடனும் புனிதவதி தங்கியுள்ள இடத்திற்குப் புறப்பட்டான் பரமதத்தன்.

புனிதவதி தங்கியிருக்கும் இடத்தை அடைந்த பரமதத்தன், விரைந்து சென்று மனைவி மகளுடன் புனிதவதியார் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்தான்.

''அடியேன் உமது திருவருளால் இனிது வாழ்கிறேன்; இச்சிறு குழந்தைக்கு அம்மையாரின் திருநாமத்தையே சூட்டியிருக்கிறேன். அருள் புரிய வேண்டும்'' என்று கூறினான்.

கணவனின் செயல் கண்டு புனிதவதி அஞ்சி ஒதுங்கி நின்றாள். பரமதத்தனின் செயல்கண்டு திகைத்துப்போன சுற்றத்தார் அவனிடம், மனைவியின் காலடியில் விழக் காரணம் என்னவென்று கேட்டனர்.

''பெரியோர்களே! இவர் என் மனைவியாக இருக்கலாம். இன்று இவர்கள் மானிடப் பிறவியே அல்லர். அம்மையார் எல்லோராலும் தொழுதற்குரியவர். அதனால்தான் நான் தாள் பணிந்தேன். நீங்களும் பணிந்து போற்றுங்கள்'' என்றான்.

பரமதத்தன் மொழிந்ததைக் கேட்டு அனைவரும் திகைத்து நின்றனர்.

கணவனின் முடிவு புனிதவதியின் மனத்தில் பெரும் வேதனையைக் கொடுத்தது.

அழகுத் திருமகளாய் – இளமை குன்றாத வடிவழகுப் பெண்ணாய்க் காட்சி அளித்த அம்மையார், அழகையும் இளமையையும் வெறுத்தார்.

ஒரு பெண் கணவனுக்காக மட்டும்தான் அழகோடும் இளமையோடும் வாழ வேண்டும் என்ற பெண்மை இயல்பினை உணர்ந்திருந்த புனிதவதி அக்கணமே இறைவனிடம், ''எம்பெருமானே! அம்பலவாணரே! என் கணவருக்காக இதுவரையில் தாங்கி நின்ற இந்த வனப்புமிகு எழில் உடம்பு எனக்குத் தேவையில்லை. இவ்வடிவமைக்குப் பேய் வடிவு தந்து அருளுதல் வேண்டும்'' என்று வேண்டியவாறு பரமனைத் துதித்தாள்.

இறைவன் புனிதவதி வேண்டி நின்றதுபோல் அவளுக்குப் பேய் வடிவைக் கொடுத்து அருளினார்.

புனிதவதியின் வனப்பு மிகுந்த தசைகள் மாயமாக மறைந்தன. எலும்பு போல் காட்சியளித்தாள். விண்ணவரும் மண்ணவரும் வியக்கும் பேய் வடிவைப் புனிதவதி பெற்றாள். பெண்ணாக நின்றவள் பேயாக மாறினாள். வணக்கத்திற்குரியவள் ஆனாள்.

அங்கு கூடி நின்ற சுற்றத்தார்களும், உறவினர்களும் அம்மையாரை வணங்கியவாறு அங்கு நிற்பதற்கே அஞ்சினர்.

அம்மையார் பேய் உருக்கொண்டதோடு நல்ல தமிழ் புலமையும் பெற்றார். அருட்கவியுமாக மாறினார். இறைவனின் அருளிலே பெற்ற பாப்பாடும் திறத்தால் அம்மையார் அற்புதத் திருவந்தாதியும், திரு இரட்டை மணிமாலை என்னும் திருப்பிரபந்தத்தையும் பாடினார்.

புனிதவதி, காரைக்கால் அம்மையார் என்று அனைவராலும் அழைக்கலாயினார்! அல்லும் பகலும்

சிவநாமசிந்தையுடன் வாழ்ந்து வந்த அம்மையார், திருக்கயிலை சென்று பரமனைத் தரிசிக்க எண்ணினார். அம்மையார் சிவநாமத்தைச் சிந்தையிலே கொண்டு பாதயாத்திரையைத் தொடர்ந்தார். கயிலை மலையை அடைந்தார்.

திருக்கயிலை மலையை, பாதத்தினால் மிதித்து நடந்து செல்வதற்கு அஞ்சிய அம்மையார், தலையால் நடந்து மகிழ்ச்சி மேலிட கைலை மலை மீதேறிச் சென்றார்.

புனிதவதி அம்மையார் மலைக்கு வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டு, பிராட்டியார் பரமனிடம், ''ஐயனே! தலையினால் வருகின்ற என்புருவம் படைத்த உடம்பின் அன்பை என்னவென்பது'' என்று சொன்னாள்.

உமையாளின் மொழி கேட்டு இறைவன், ''தேவி! இவ்வென்புடம்பு நம்மை வழிபடும் அம்மை. இந்த என் புருவத்தை நம்மிடமிருந்து வேண்டுமென்றுதான் பெற்றார்'' என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

காரைக்கால் அம்மையார் அருகில் வருவதை விழி மலர்ந்த வள்ளலார் அன்பு மேலிட, ''அம்மையே'' என்றார். அம்மையாரும் ''அப்பா'' என்றார். இறைவன் திருவடித் தாமரைகளில் வீழ்ந்து வணங்கினார்.

''அம்மையே! உனக்கு யாது வரம் வேண்டும்.'' என்று ஐயன் திருவாய் மலர்ந்தார்.

அம்மையார் பக்திப் பெருக்கோடு, ''ஐயனே! அன்பருக்கு மெய்யனே! எனக்கு என்றும் இறவாத இன்ப அன்பு வேண்டும். மானிடப் பிறவி எடுத்து உலகப்பற்று, பாசத்தில் சிக்கி உழலாமல் இருக்க அருள்புரிய வேண்டும்.

ஒருக்கால் உலகில் பிறவி எடுத்துவிட நேர்ந்தால் ஐயனை மறவாதிருக்க அருள் புரிய வேண்டும். அத்தோடு இறைவா! ஐயன் ஆனந்தத் தாண்டவம் ஆடும்போது நான் திருவடிக்கீழ் இருந்து ஆனந்தமாகப் பாடிக்களித்து மகிழ்ந்து பேரின்பம் கொள்ளத் திருவருள் புரிய வேண்டும்'' என்று வணங்கி நின்றார்.

''தென்னாட்டில் உள்ள திருவாலங்காட்டில் நாம் நடனம் ஆடும்போது நீ எமது திருவடிக்கீழ் அமர்ந்து கண்டுகளித்துப் பாடி மகிழ்வாயாக!'' என்று இறைவன் அருள் செய்தார்.

அம்மையார் மீண்டும் தலையாலேயே நடந்து திருவாலங்காட்டை அடைந்தார். திருவாலங்காட்டை அடைந்த அம்மையார், ஆனந்தக் கூத்தின் திருக்கோல நடனம் கண்டு, 'கொங்கை திரங்கி' என அடிஎடுத்து 'மூத்த திருப்பதிகம்' ஒன்றைப் பாடி மகிழ்ந்தார்.

தாண்டவ மூர்த்தியின் நர்த்தனத்தின் சக்தியிலே அம்மையார் அருள் பெற்று 'எட்டியிலவம்' எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகத்தையும் பாடினார்.

இவ்வாறு திருப்பதிகங்கள் பல பாடி மகிழ்ந்த காரைக்கால் அம்மையார் திருசடையான் சேவடி நிழலிலே என்றென்றும் பாடிப் பரவசமடையும் பிறவாய் பெரு வாழ்வைப் பெற்றார்கள்.

பேயார்க்கும் அடியேன்

25

திரு அப்பூதி அடிகள் நாயனார்

திங்களூர் வளமிகுந்த சோழ நாட்டிலுள்ள ஒரு திருத்தலம்.

எழில்மிகு சோலைகள் பலவற்றைத் தன்னகத்தே கொண்ட இத்தலத்திலே வாழ்ந்து வந்த சிவத்தொண்டர் பலருள் அப்பூதி அடிகளார் என்பவரும் ஒருவர்.

இவர் அந்தணர் மரபிலே அவதரித்தவர். இறைவனின் திருவடிக் கமலங்களை இடையறாது நினைத்து உருகும் இவ்வன்பர் மேன்மையும் புகழும் மிக்கவர். இவர் மனைவியோடும், மகனோடும் இல்லறத்தில் இன்பமுற வாழ்ந்து வந்தார்.

இறைவன் எழுந்தருளியிருக்கும் தலங்கள் தோறும் சென்று இறைவனை வழிபடும் அரும்பெரும் தவத்தினர். அவர் தமது சிந்தையில் எந்நேரமும் இறைவனின் திருநாமத்தையே கொண்டிருந்தார்.

களவு, பொய், காமம், கோபம் முதலிய குற்றங்களை எள்ளளவும் சிந்தையிலே கொள்ளவில்லை. கற்புக்கடம் பூண்ட இல்லாளுடன் இல்லறத்தை அறத்தோடு திறம்பட நடத்தி வந்தார்.

இத்தகைய அருந்தவத்தினரான அப்பூதி அடிகள் அப்பரடிகளின் திருத்தொண்டின் மகிமையையும், எம்பெருமானின் திருவருட் கருணையையும் கேள்வி

யுற்று அவர்பால் எல்லையில்லாப் பக்தியும் அன்பும் கொண்டிருந்தார்.

தாம் பெற்ற செல்வங்களுக்கு, மூத்த திருநாவுக்கரசு, இளைய திருநாவுக்கரசு என்று திருநாமம் சூட்டி மகிழ்ந்தார். அது மட்டுமல்ல; அவரால் கைங்கரியம் செய்யப்பட்ட தண்ணீர்ப் பந்தல்கள், மடங்கள், சாலைகள், குளங்கள் முதலானவற்றிற்கெல்லாம் திருநாவுக்கரசரின் பெயரையே சூட்டி மகிழ்ந்தார்.

அப்பர் சுவாமிகளை நேரில் பாராமலேயே அவர் தம் திருவடிகளை நினைத்து போற்றி வணங்கி அவரிடம் பேரன்புடையவராய் விளங்கினார். அப்பூதி அடிகளுக்கு ஒருமுறை அப்பரடிகளைச் சந்திக்கும் தவப்பேறு கிட்டியது.

அப்பரடிகள் இறைவனைத் தரிசிக்க திங்களூர் வந்தார். அங்கு பெருந் தண்ணீர்ப் பந்தல் ஒன்றைப் பார்த்தார்.

கோடைக்காலத்தின் கொடுமை தெரியாதிருக்கும் வண்ணம் பந்தலைச் சற்றுப் பெரிதாகப் போட்டுக் கீழே மணலைப் பரப்பி குளிர்ந்த நீரை நிறையக் கொட்டி வைத்திருந்தனர். இதனால் அங்கு தண்ணீர் அருந்தி விட்டுத் தங்குவோர்க்குச் சற்று வெம்மையைத் தணித்துக் கொள்ளவும் மார்க்கமிருந்தது.

அருளுடையார் திருவுள்ளத்தைப்போல் குளிர்ந்த தன்மையுடையதாய் அத்தண்ணீர்ப் பந்தல் அமைந்து விட்டதால் அந்நிழலில் எப்பொழுதும் ஜனங்கள் திரள் திரளாக வந்து தங்கிச் சென்ற வண்ணமாகவே இருப்பர்.

இப்பந்தலைப் பார்த்த அப்பர் அடிகள் இவற்றை யெல்லாம் எண்ணி உளம் மகிழ்ந்தார். அத்தோடு இவர்

பந்தலின் எல்லா பாகங்களிலும் அழகுபட திருநாவுக்கரசு திருநாவுக்கரசு என்று எழுதியிருப்பதையும் பார்த்தார்.

அதைப் பார்த்ததும் அடியார்க்கு வியப்புமேலிட்டது. அங்கு கூடியிருந்தவர்களைப் பார்த்து, ''இத்தண்ணீர்ப் பந்தலுக்கு இப் பெயரிட்டவர் யார்'' என்று கேட்டார்.

திருநாவுக்கரசர் இவ்வாறு வினவியதும் அங்கிருந்த வருள் ஒருவர், ''இப்பந்தலுக்கு இப்பெயரை இட்டவர் அப்பூதி அடிகள் என்பவர்தான். அவர்தான் இதை அமைத்து மக்களுக்கும் அடியார்களுக்கும் நற்பணி யாற்றுகிறார். அதுமட்டுமல்ல; அவரால் அமைக்கப்பட் டுள்ள சாலைகளுக்கும், குளங்களுக்கும் இந்தப் பெயரையே சூட்டியுள்ளார்'' என்று பெருமிதத்துடன் கூறினார்.

திருநாவுக்கரசருக்கு இவற்றையெல்லாம் கேட்டு மீண்டும் அவர்களிடம் ''அப்பூதி அடிகள் யார்? அவர் எங்குள்ளார்!'' என்று கேட்டார். அவர்கள் அப்பரடிகளை அழைத்துக்கொண்டு அப்பூதி அடிகளின் இல்லத்திற்கு புறப்பட்டனர்.

சிவநாம சிந்தையுடன், இல்லத்தில் அமர்ந்து இருந்த அப்பூதி அடிகள் சற்றுத் தொலைவில் வந்து கொண்டிருக்கும் அடியவர்களின் திருக்கூட்டத்தைக் கண்டார்.

சிவனடியார் எவரோ தமது இல்லத்திற்கு எழுந்தருளு கின்றார் என்பதறிந்து, அப்பூதி அடிகள் வாயிலுக்கு ஓடிவந்தார். இரு கரங்கூப்பி வணங்கினார். நாவுக்கரச ரும் அவர் வணங்கும் முன் அவரை வணங்கினார்.

அடியார்களை வழிபடும் முறையை உணர்ந்திருந்த அப்பூதி அடிகளார் நாவுக்கரசரை உள்ளே அழைத்துச் சென்று ஆசனத்தில் அமரச் செய்தார்.

''சுவாமி! தாங்கள் இந்த எளியோன் இல்லத்திற்கு எழுந்தருளியது எமது தவப்பயனே! அருள்வடிவமான அண்ணலே! அடியார்க்கு யாம் ஏதாவது பணி செய்தல் வேண்டுமோ?'' என்று உளம் உருக வினவினார்.

''திருச்சடையானைத் திருப்பழனத்திலே தரிசித்து விட்டு வருகிறேன். திங்களூர் முடியானை வணங்கும் பொருட்டு தங்கள் ஊர் வந்தேன். வரும் வழியே உங்களால் அமைக்கப்பட்டுள்ள தண்ணீர்ப் பந்தலைக் கண்டேன். அங்கு இளைப்பாறினேன். பின்னர் தங்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டேன். தாங்கள் அறத்தில் சிறந்தவர்; அடியாரைப் போற்றும் திறத்தில் மேம்பட்டவர்; சிறந்த பல தர்மச் செயல்களைச் செய்து வருபவர் என்றெல்லாம் கேள்விப்பட்டேன். உடனே தங்களைப் பார்த்துப் போகலாம் என்று வந்தேன்.''

''தங்கள் சித்தம் என் பாக்கியம்.''

''தாங்கள் அமைத்துள்ள தண்ணீர்ப் பந்தல்களுக்கும், சாலைகளுக்கும், குளங்களுக்கும் தங்கள் பெயரை இடாமல் மற்றொருவர் பெயரை வைத்திருப்பதன் உட்கருத்து யாது என்பதனை யாம் அறிந்து கொள்ளலாமா?''

மற்றொருவர் பெயர் என்று அடியார் சொன்னதைக் கேட்டு மனங்கலங்கினார் அப்பூதி அடிகள். அப்பர் சுவாமிகளின் பெருமையை உணராமல் இந்த அடிகள் இப்படி ஒரு அபச்சார வார்த்தையை மொழிந்து விட்டாரே என்பதை எண்ணிச் சற்று சினம் கொண்டார். அவர் கண்களிலே கோபமும், துக்கமும் கலந்து தோன்றின. வாய் நின்றும் வார்த்தைகள் சற்று கடுமையாகவே வெளிப்பட்டன.

''அருமையான சைவத்திருக்கோலம் பூண்டுள்ள தாங்களே இப்படியொரு கேள்வியைக் கேட்கலாமா? யார் நீங்கள்? எங்கு இருக்கிறீர்கள்? யாது உம் தரம்? யாது உம் பூர்வாங்கம்? சொல்லுமிங்கே!''

''தேவரீர் சினம் கொள்ளக் கூடாது. தெரியாததால் தானே கேட்டேன்?''

''நன்று, நன்று! உம்மொழி நன்று! திருநாவுக்கர சரையா யார் என்று கேட்டீர்? சமணத்தின் நாசவலையிலே நெறி இழந்த மன்னனுக்கு அறிவொளி புகட்டியவர்! சைவத்தின் சன்மார்க்க நெறியை உலகோர்க்கு உணர்த்தியவர்!

இறைவன் திருவடியின் திருத்தொண்டால் இம்மை யிலும் வாழலாம் என்ற உண்மை நிலையை மெய்ப்பித்து அருளிய ஒப்பற்ற தவசீலர் திருநாவுக்கரசர்! அப்பெருமானின் திருப்பெயரைத்தான் யாம் எங்கும் சூட்டியுள்ளோம் என்பதை உம்மால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லையே!

கொந்தளிக்கும் ஆழ்கடலிலே கல்லைக் கட்டிப் போட்டபோது, அதுவே தெப்பமாக மாற, கரையேறிய கருணை வடிவானவரின் பெருமையை அறியாதவர் இந்நிலவுலகில் யாருமேயிருக்க நியாயமில்லையே!

எம்பெருமானே! இப்படியொரு ஐயப்பாட்டை இன்று கேட்க எம்புலன்கள் என்ன பாவம் செய்தனவோ? என் தேவருக்கு இப்படியொரு நிலை தங்களைப்போன்ற அடியார்களாலேயே ஏற்படலாமா?'' என்றெல்லாம் பலவாறு சொல்லி வருந்தினார் அப்பூதி அடிகளார்.

அடிகளார் தம் மீது கொண்டுள்ள வியக்கத்தக்க பக்தியையும், அன்பையும் கண்டு அப்பர் சுவாமிகள்

அப்பூதியடிகளைப் பார்த்து, ''வேறு துறையாம் சமணத்திலிருந்து மீண்டு வருவதற்காக இறைவன் அருளிய சூலை நோய் ஆட்கொள்ள, சைவம் அடைந்து வாழ்வு பெற்ற சிறுமையோனாகிய நாவுக்கரசன் யானே!'' என்றார்.

அப்பர் சுவாமிகளின் இன்மொழி கேட்டு அப்பூதி அடிகள் மெய்ம்மறந்தார். அவர் கையிரண்டும் தானாகவே சிரமேற் குவிந்தன. கண்கள் குளமாகி – அருவியாகி – ஆறாகி ஓடின.

உரை குழறியது. மெய் சிலிர்த்தது. கண்ணற்றவன் கண் பெற்றதுபோல் பெருமகிழ்ச்சி கொண்ட அடிகள், அன்பின் பெருக்கால் நாவுக்கரசரின் மலர் அடிகளில் வீழ்ந்து இரு கைகளாலும் காலடிகளைப் பற்றிக் கொண்டார்.

அப்பர் அடிகளும் அப்பூதி அடிகளை வணங்கி, ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டார். இருவரும் ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கினர்.

அப்பூதி அடிகளாரின் இல்லத்தில் கூடியிருந்த அன்பர்கள் நாவுக்கரசரைப் பணிந்தனர். அவரது அடக்கத்தையும் பெருமையையும் வானளாவப் புகழ்ந்தனர்.

கைலாச வாசனே நேரில் வந்ததுபோல் பெருமிதம் கொண்ட அப்பூதியடிகள், சற்று முன்னால் தாம் சினத்தோடு பேசியதை மன்னிக்கும்படி அப்பரடிகளிடம் கேட்டார்.

அப்பூதியார், உள்ளமும் உடலும் பொங்கிப் பூரிக்க உள்ளே ஓடினார். மனைவி மக்களை அழைத்து வந்தார்.

எல்லோருமாகச் சேர்ந்து நாவுக்கரசரின் மலரடியைப் பன்முறை வணங்கினர்.

பிறகு நாவுக்கரசரை வழிபாட்டிற்கு எழுந்தருளச் செய்தார். பாத கமலங்களைத் தூய நீரால் கழுவிப் புத்தம் புது நறுமலரைக் கொட்டிக் குவித்து அவ்வடிகளை வணங்கினார். அவரது பாதங்களைக் கழுவிய தூய நீரைத் தம்மீதும், தம் மனைவி மக்கள் மீதும் தெளித்துக் கொண்டார். உள்ளுக்கும் பருகினார்.

நாவுக்கரசர் அவ்வடிகளின் அன்பிற்குக் கட்டுப்பட்டு உலகையே மறந்தார். பிறகு திருநீற்றை எடுத்து அப்பூதி அடிகளுக்கும், அவர் மனைவிக்கும், குழந்தைகளுக்கும் அளித்தார். அடிகளும், அவர் தம் குடும்பத்தினரும் நெற்றி முழுமையும், மேனியிலும் திருநீற்றைப் பூசிக் கொண்டனர்.

அடிகள் நாவுக்கரசரிடம், ''ஐயனே! எமது இல்லத்தில் திருவமுது செய்து எமக்கு அருள் புரிய வேண்டும்'' என்று பணிவன்புடன் வேண்டி நின்றார்.

''அங்ஙனமே ஆகட்டும்'' என்று அடியாரின் அன்புக் கட்டளைக்கு அடிபணிந்தார் அப்பர் பெருமான்!

நாவுக்கரசர் சம்மதிக்கவே அகமகிழ்ந்துபோன அப்பூதி அடிகளும், அவர் மனைவியும், ''என்ன பேறு பெற்றோம் இங்கே அமுதுண்ண ஐயன் இசைந்தது. அம்பலத்தரசரின் திருவருட் செயலன்றோ இஃது'' என்று எண்ணி மகிழ்ந்தனர்.

அவரது மனைவி அறுசுவை அமுதிற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யத் தொடங்கினாள். சற்று நேரத்தில் நால்வகையான அறுசுவை உண்டி தயாரானது.

அப்பூதி அடிகளாரின் மனைவியார், பெரிய திருநாவுக்கரசிடம் வாழை இலை அரிந்து வருமாறு பணித்தாள்.

அன்னையாரின் கட்டளையை கேட்டு மூத்த திருநாவுக்கரசு தனக்கு இப்படியொரு அரும்பணியை

நிறைவேற்றும் பாக்கியம் கிடைத்ததே எனப் பூரித்துப் புளகாங்கிதம் அடைந்து இலை எடுத்துவரத் தோட்டத் திற்கு விரைந்தோடினான்.

பின்புறம் அமைந்திருந்த தோட்டத்திற்குச் சென்ற அக்குமாரன் பெரியதொரு வாழை மரத்திலிருந்து குருத்தை அரியத் தொடங்கினான்.

அப்பொழுது வாழை மரத்தின் மீது சுற்றிக் கொண்டிருந்த கொடிய பாம்பு ஒன்று அச்சிறுவனின் கையை வளைத்துக் கடித்தது; பயங்கரமாக அலறினான்.

கையில் பாம்பு சுற்றியிருப்பதைப் பார்த்ததும் அவசர அவசரமாக உதறித் தள்ளினான். பாம்பு கடித்ததைப் பற்றி அப்பாலகன் வருந்தவில்லை. உயிர் போகும் முன் பெற்றோர்கள் இட்ட கட்டளையை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்பதைப் பற்றித்தான் கவலைப்பட்டான்.

தன்னைப் பாம்பு கடித்த விஷயத்தை எவரிடமாவது கூறினால் நல்லதொரு காரியத்திற்குத் தடையேற்பட்டு விடும் என்று எண்ணி பேசாமல் தன் கடமையைச் செய்யக் கருதினான். அதுவரை விஷம் தாங்குமா என்ன?

பாலகனின் உடம்பில் ஏறிய விஷம் சிறுகச் சிறுகத் தன் வேலையைச் செய்யத் தொடங்கியது. இலையும் கையுமாக வீட்டிற்குள்ளே ஓடினான்.

பெற்றோரிடம் இலையைக் கொடுப்பதற்கும் விஷம் உடலெங்கும் பரவி பாலகன் சுருண்டு விழுந்து உயிரை விடுவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

பெற்றோர்கள் ஒருகணம் துணுக்குற்றார்கள். மகனுக்கு என்ன நேர்ந்தது என்பதைக்கூட உணர முடியாத நிலையில் சற்று நேரம் செயலற்று நின்றார்கள்.

நீலம் படிந்த மகனின் உடம்பைப் பார்த்ததும் பாம்பு கடித்து இறந்தான் என்பதை உணர்ந்தனர். பெற்றோர்கள் உள்ளம் பதைபதைத்துப் போயினர். அவர்கட்கு அலறி அழ வேண்டும் போல் இருந்தது. என்ன செய்ய முடியும்? துக்கத்தை அடக்கிக் கொண்டனர்.

மகனின் உயிரைவிடத் தொண்டரை வழிபட வேண்டியதுதான் தங்களது முக்கியமான கடமை என்று மனத்தில் கொண்டனர்.

வந்திருக்கும் தொண்டருக்குத் தெரியாதவாறு மூத்த திருநாவுக்கரசரின் உடலைப் பாயால் சுற்றி ஒரு மூலையில் ஒதுக்கமாக வைத்தனர். சோகத்தை அகத்திலே தேக்கி முகத்திலே சந்தோஷத்தை வரவழைத்துக் கொண்டனர்.

தடுமாற்றம் சற்றுமின்றி, முகம் மலர அப்பூதி அடிகள், அப்பர் அடிகளை அமுதுண்ண அழைத்தார். அவர் தம் மலரடிகளைத் தூய நீரால் சுத்தம் செய்து ஆசனத்தில் அமரச் செய்தார்.

ஆசனத்தில் அமர்ந்து அடிகளார் அனைவருக்கும் திருநீறு அளிக்கும்போது மூத்த திருநாவுக்கரசைக் காணாது வியப்பு மேலிட, "எங்கே உங்கள் மூத்த புதல்வன்?" என்று கேட்டார்.

அப்பூதி அடிகள் என்ன சொல்வது என்பது புரியாது தவித்தார். கண் கலங்கினார். செய்வதறியாது திகைத்தார்.

திருநாவுக்கரசர் திருவுள்ளத்தில் எம்பெருமானின் திருவருட் செயலால் இனந்தெரியாத தடுமாற்றம் ஏற்பட்டது.

மூத்த மகனைப் பற்றிக் கேட்டதும் அடிகளார் முகத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதலைக் கண்ட நாவுக்கரசர் ஏதோ விபரீதம் நடந்திருக்கிறது என்பதை மட்டும் குறிப்பால் உணர்ந்து கொண்டார்.

"மீண்டும் மூத்த மகன் எங்கே?" என்று கேட்பதற்குள் அப்பூதி அடிகளார், "என் மூத்த மகன் இப்பொழுது இங்கு உதவான்" என்று விடையளித்தார்.

அதைக் கேட்ட அப்பர், "நீங்கள் என்னிடம் ஏதோ உண்மையை மூடி மறைக்கப் பார்க்கிறீர்கள். உங்கள்

பதில் எதனாலோ என் உள்ளத்தில் திருப்தியைக் கொடுக்கவில்லை'' என்றார்.

இவ்வாறு அப்பர் அடிகள் சொன்ன பிறகும் அப்பூதி அடிகளால் உண்மையை மறைக்க முடியவில்லை. நடந்த எல்லா விவரத்தையும் விளக்கமாகக் கூறினார்.

இம்மொழி கேட்டு மனம் வருந்திய அப்பரடிகள், ''என்ன காரியம் செய்தீர்கள்'' என்று அப்பூதி அடிகளை கடிந்து கொண்டே மூத்த திருநாவுக்கரசின் பிணத்தைப் பார்க்க உள்ளே சென்றார். பார்த்தார்; திடுக்கிட்டார்; மனம் வெதும்பினார்.

''உடனே இறந்த பாலகனை எடுத்துக் கொண்டு திருக்கோவிலுக்கு வருக'' என்று கூறியவாறு கோயிலுக்குப் புறப்பட்டார்.

அப்பூதி அடிகள் பாலகனைத் தூக்கிக் கொண்டு புறப்பட்டார். இச்செய்தி கேட்டு ஊர் மக்களும் திரண்டனர்.

திங்களூர் பெருமானை அப்பரடிகள் மெய் மறந்து உருகிப் பணிந்தார்.

''ஒன்று கொல்லாம்'' என்னும் திருப்பதிகத்தை நாவுக்கரசர் பாடினார்; மெய்யுருகினார்.

நாவுக்கரசரின் பக்தியிலே பரமனின் அருள் ஒளி பிறந்தது.

மூத்த திருநாவுக்கரசு துயின்று எழுந்திருப்பவன் போல் எழுந்தான். அப்பரடிகளின் காலில் விழுந்து வணங்கினான்.

அப்பரடிகளின் மகிமையைக் கண்டு அனைவரும் வியந்து போற்றினர். அவரது பக்திக்கும், அருளுக்கும்,

அன்பிற்கும் தலைவணங்கி நின்றனர். ஆலயத்துள் கூடியிருந்த அன்பர் கூட்டம் அப்பர் பெருமானைக் கொண்டாடி போற்றியது.

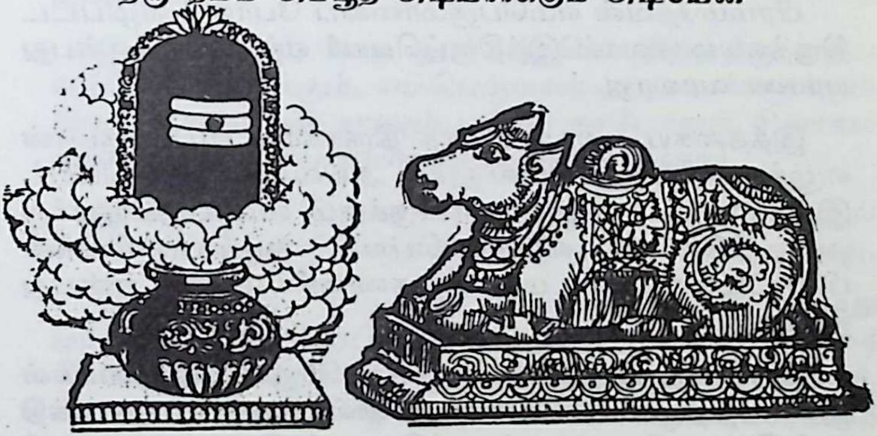
எல்லோரும் அப்பூதி அடிகளின் இல்லத்திற்கு வந்தனர். எல்லோரும் ஒருங்கே அமர்ந்து அப்பர் அடிகளோடு சேர்ந்து அமுதுண்டனர்.

அப்பூதி அடிகள், நாவுக்கரசருடன் அமுதுண்ணும் பேறு பெற்றோமே என மகிழ்ந்தார்.

திருநாவுக்கரசர் சில காலம் அப்பூதி அடிகளின் இல்லத்தில் தங்கி இருந்து பின்னர் திருப்பழனம் சென்றார். அங்கு அப்பரடிகள் இறைவனைப் பாடும் பொழுது அப்பூதி அடிகளின் திருத் தொண்டினையும் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார்.

அப்பூதி அடிகள் நிலவுலகில் அடியார்களுக்குத் திருத்தொண்டுகள் பல புரிந்தவாறு பல்லாண்டு வாழ்ந்து முடிவில் எம்பெருமானின் சேவடி நீழலை அடைந்தார்.

திரு நம்பி அப்பூதி அடியார்க்கும் அடியேன்

26

திரு நீல நக்க நாயனார்

பொன்னியாறு எந்நாளும் பொய்க்காமல் தரும் நீரால் வளம் கொழிக்கும் சோழ நாட்டில் திருச்சாத்த மங்கை அமைந்துள்ளது.

அங்குள்ள செந்நெல் விளைந்து முதிர்ந்து நிற்கும். வயல்களில் மலர்ந்திருக்கும் தாமரைப் பொகுட்டின் மீது கயல் மீன்கள் துள்ளித் துள்ளிப் புரண்டு விளையாடும்.

எழில் மிகும் தாமரைத் தடாகங்களில் அன்னம் போன்ற நடைபயிலும், வண்ணப் பெருநிலவு முகத்துச் செந்தமிழ்ப் பெண்கள் நீராடும்போது அன்னப் பறவைகளும் அவர்களுடன் வந்து கலந்து நீராடும்.

பிரம்மதேவன் எம்பெருமானைப் போற்றி வழிபட்ட திருத்தலமாதலால் இத்திருப்பெயர் ஏற்பட்டது என்பது புராண வரலாறு.

இத்தகைய பல்வளமிக்கத் திருநகரில் எம்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள கோவிலுக்கு அயவந்தி என்று பெயர். இக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானுக்கு அயவந்திநாதர் என்று பெயர். எம்பெருமானின் பிராட்டியாருக்கு மலர்க் கண்ணியம்மை என்பது திருநாமம்.

இத்திருத்தலத்தில் வாழ்ந்து வரும் வேதியர்கள் அயவந்திநாதர் மலர்ப்பாதங்களில் இடையறாது பக்தி பூண்டொழுகி வந்தனர். எந்நேரமும் வேத பாராயணம்

செய்வர். திருவெண்ணீற்றின் பெருமையை உணர்ந்த இம்மறையவர்கள் மூன்று வகையான வைதீகத் தீயை வளர்ப்பர்.

இம்மறையவர்களார் மனைத்தக்க மாண்பு உடைய மாதர்களும், தங்களுக்கே உரித்தான நான்காவது தியாகக் கற்புத் தீயையும் வளர்ப்பர்.

இம்மறையவர்களிடம், அந்தணச் சிறுவர்கள் வேதம் பயில்கின்றபொழுது, சாம வேதம் பாடுகின்ற பூவை என்கிற நாகணவாய்ப் பறவைகள் தாமும் இவ்வேதங் களைத் தம் குஞ்சுகளுக்குக் கற்பிக்கும்.

சில சமயங்களில் அந்தணச் சிறுவர்கள் வேதம் பயில்கின்றபோது சற்று பிழையாகக் கூறிவிட்டாலும் உடனே இப்பூவைப் பறவைகள் அச்சிறுவர்களின் தவற்றைத் திருத்திக் கூறவும் செய்கின்றன.

இத்தகைய சீர்மிக்கத் திருச்சாத்த மங்கையில், சீலமிக்க வேதியர் மரபில் ஆலமுண்ட அண்ணல்பால் அடிமைத் திறம் பூண்டவராக விளங்கியவர்தான் திருநீலநக்க நாயனார்.

இவ்வடியார் வேத நூல்கள் மொழிவதற்கு ஏற்ப எம்பெருமானுக்கும், எம்பெருமான் அடியவர்களுக்கும் திருத்தொண்டுகள் யாவும் புரிந்து நாடோறும் சிவாகம விதிப்படி சிவபெருமானைப் பூசித்து வந்தார்.

இவ்வாறு நாயனார், ஒழுகிவரும் நாளில் எம்பெருமானுக்கு உகந்த திருவாதிரை நன்னாள் வந்தது.

திருநீலநக்க நாயனார் வழக்கம்போல் தமது மாளிகையில் முறைப்படி இறைவழிபாட்டை முடித்துக் கொண்டு அயவந்திநாதரைத் தரிசித்து வர எண்ணினார். மனைவியாரை அழைத்துக்கொண்டு வழிபாட்டிற்குத்

தேவையான பொருள்கள் அனைத்தையும் குறைவர எடுத்துக் கொண்டு அயவந்தி ஆலயத்திற்குப் புறப்பட்டார்.

கோயிலை அடைந்த இச் சிவதம்பதிகள் ஆலயத்தை வலம் வந்து அயவந்தி நாதரையும் மலர்க் கண்ணியம்மையாரையும் வழிபட்டு சிவபூஜையைத் தொடங்கினர்.

அது சமயம் அம்மையார் இறைவழிபாட்டுப் பொருள்களை அவ்வப்போது குறிப்பறிந்து கணவருக்கு எடுத்துக் கொடுத்தார். நாயனார் அயவந்திநாதரின் திருவடித் தாமரைகளை வணங்கிப் பூசனை செய்தார்.

அப்பொழுது, அயவந்திநாதரின் பொன்னாற்மேனி தனில், சுதைச் சிலந்தி ஒன்று, தன் நிலையினின்றும் தவறி வந்து விழுந்தது.

அதுகண்டு அம்மையார் மனம் துடிதுடித்துப் போனார். ''இறைவன் திருமேனியில் புண் ஏற்பட்டு விடுமே!'' என்று அம்மையார் இதயம் புண்பட்டுத் துயருற்றார்.

அம்மையார் உள்ளத்தில் அச்சம் ஏற்பட்டது. அம்மையார் அச்சத்தோடும், அன்போடும், விரைந்து எழுந்து சிவலிங்கத் திருமேனியில் நின்றும் அச்சிலந்தி விலகிப்போகும் வண்ணம் வாயினால் ஊதித் திருமேனிக்குப் பங்கம் வராமல் காத்தார். அவ்வமயம் எதிர்பாராமல் சற்று உமிழ் நீரும் சிவலிங்கத் திருமேனியில் பட்டுவிட்டது.

இளங் குழந்தையைப் பராமரிக்கும் தாயைப்போல் சிவலிங்கத்தை அம்மையார் இங்ஙனம் ஊதி உமிழ்ந்தார் என்பதை உணர முடியாத நாயனார் அம்மையார்

அரனாருக்கு ஏதோ அபசாரம் விளைவித்ததாக எண்ணினார். ஆத்திரத்தோடு ''அறிவிலியே! என் ஐயனுக்கு என்ன அபசாரம் செய்தாய்'' என்று கேட்டார் நாயனார்.

கணவரின் கடுமொழி கேட்டுச் சினம் கொள்ளாமல் மனைவியார், ''ஐயன் மீது சிலந்தி விழுந்ததால், ஊதிப் போக்கினேன்'' என விடையளித்தார்.

மனைவியின் மொழி கேட்டு மேலும் ஆத்திரம் கொண்ட நாயனார், ''நன்று, நீ பேசுவது! இறைவன் திருமேனியிலே சிலந்தி விழுந்தால் அதற்கென இத்தகைய அபச்சாரமான செயலைச் செய்வதா? சிலந்தி விழுந்தால் அந்த இடத்தை வேறு வகையால் போக்குவதை விட்டுவிட்டு வாயால் ஊதி உமிழ்வதா? என் இறைவனுக்கு இத்தகைய பெருந் தவறு செய்த உன்னோடு எங்ஙனம் வாழ்வேன்? இக்கணமே உன்னைத் துறந்தேன்!'' என்று கூறியதோடல்லாமல் பூஜையையும் முடிக்காமல் வேக வேகமாக வீட்டிற்குப் போனார்.

அவரது மனைவியாரோ மன வேதனை மேலிட செய்வதறியாது இறைவன் கோவிலிலேயே தங்கி விட்டார்.

சிவபூஜையில் கரடி புகுந்தாற்போல், தன்னால் இன்று பூஜை தடைபட்டதே என்று கலங்கினார்; எம்பெருமானிடம் பிழை பொருத்தருள பிரார்த்தித்தார் அடியவரின் மனைவியார்.

அம்மையார் இரவு முழுவதும் விழித்துக்கொண்டு ஆலயத்திலேயே தங்கியிருக்க, நாயனார் வீட்டிற்குச் சென்று துயின்றார்.

அன்றிரவு எம்பெருமான் நாயனார் கனவிலே எழுந்தருளி, ''தொண்டனே! இதோ என் உடம்பைப் பார். உன் வாழ்க்கைத் துணைவி ஊதிய இடந்தவிர மற்றைய இடங்களிலெல்லாம் கொப்புளங்கள் தோன்றியிருப்பதைக் காண்பாயாக!'' என்று திருவாய் மலர்ந்து தமது வெண்ணீறு அணிந்த மேனியிலே இருக்கும் கொப்புளங்களைக் காட்டி மறைந்தார் எம்பெருமான்!

நாயனார் கனவு கலைந்து திடுக்கிட்டு விழித்தார். தம் தவற்றை எண்ணி வருந்தினார். ஆலயத்தை நோக்கி ஓடினார். அரனாரை வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்து தன் தவற்றை எண்ணி மனம் வாடினார்.

ஆலயத்தின் வெளிப்பிரகாரத்தில் தூணில் சாய்ந்த வண்ணம் உறங்காமல் அமர்ந்திருக்கும் மனைவியைக் கண்டார். மனைவியும் கணவனைப் பார்த்தார். நாயனார் மனைவியிடம் கனவிலே பெருமான் திருவாய் மலர்ந்ததையும், தான் இறைவனின் புண்பட்ட திருமேனியைத் தரிசித்ததையும் சொல்லி மனைவியிடம் மன்னிப்பு கேட்டார்.

மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு வீட்டிற்கு வந்தார் நாயனார். இல்லறத்தை முன்போல் இனிது நடத்தலாயினார்.

இங்ஙனம் இவர்கள் வாழ்ந்து வரும் நாளில், திருஞான சம்பந்தர் தமது அடியார் கூட்டத்தோடு திருத்தலங்கள் பலவற்றைத் தரிசித்துக்கொண்டே திருச்சாந்த மங்கையை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

திருஞான சம்பந்தருடன், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனாரும், அவருடைய மனைவியராகிய மதங்க சூளாமணி அம்மையாரும் வந்து கொண்டிருந்தனர்.

திருநீல நக்க நாயனார், மேளதாளத்துடன் அன்பர்கள் புடைசூழ ஆளுடைப் பிள்ளையையும், அடியார்களையும் எல்லையிலே பூரண பொற்கும்ப கலசங்களோடு எதிர்கொண்டு வரவேற்று வணங்கி தமது திருமாளிகைக்கு அழைத்து வந்தார்.

திருஞான சம்பந்தருக்கும் திருக்கூட்டத்தாருக்கும் திருவமுது செய்வித்து மகிழ்ந்தார். இரவு தமது திருமாளிகையிலேயே துயிலுமாறு ஏற்பாடு செய்தார்.

திருஞான சம்பந்தர் தம்முடன் வந்திருக்கும் பாணருக்கும், அவர் தம் வாழ்க்கைத் துணைவியாருக்கும் அன்றிரவு அங்கேயே தங்க இடம் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டதும் நாயனார் அவர்களை இழி குலத்தோர் என்று கூடக் கருதாமல் வேள்வி நடத்தும் இடத்திலேயே துயில்வதற்குப் படுக்கை அமைத்துக் கொடுத்தார்.

ஞான சம்பந்தர் அயவந்தி அண்ணலைப் பணிந்து பாடிய திருப்பாசுரத்தில் திருநீலநக்கரின் இத்தகைய உயர்ந்த திருத்தொண்டையும் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார்.

திருஞான சம்பந்தர் அயவந்தி நாதரின் அருளைப் பெற்றுப் புறப்பட்டபோது திருநீலநக்க நாயனார் அவரைப் பிரிய மனமில்லாமல் அவரோடு புறப் பட்டார்.

திருஞான சம்பந்தர் அன்பு மேலிட, ''நீவிர் எம்முடன் வருவது ஏற்றதல்ல! இங்கேயே தங்கியிருந்து அயவந்தி நாதருக்குத் திருத்தொண்டு பல புரிந்து நலம் பெறுவீராக!'' என்று அன்பு கட்டளையிட்டார்.

திருஞான சம்பந்தரின் தரிசனத்தால் அவர் மீது திருநீலநக்க நாயனாருக்கு ஏற்பட்ட பக்திக்கும்

அன்பிற்கும் எல்லை ஏது? அல்லும் பகலும் அவ்வடியார் ஞானசம்பந்தர் நினைவாகவே இருந்து வந்தார்.

பெருமண நல்லூரில் நிகழும் ஞானசம்பந்தரின் திருமணத்தினைக் கண்டுகளிக்கச் சென்றார். அங்கு தோன்றிய சிவஜோதியில் மனைவியாருடன் கலந்து சிவபெருமானுடைய திருவடி நீழலை அடைந்தார்.

சாத்தமங்கை நீலநக்கர்க்கடியான்

27

திரு நமிநந்தியடிகள் நாயனார்

ஏமப்பேறூர் என்னும் சிவத்தலம், சோழர்களுக்குச் சொந்தமாகிய பொன்னி நாட்டில் அமைந்துள்ளது.

இத்தலத்திலுள்ள அந்தணர்கள் வேள்விச் சாலையில் அருமையான பூசை மேடை மீது வெண் மணலைப் பரப்பி இடை இடையே செந்தீயை வளர்த்து வேத பாராயணம் செய்வர்.

இத்தகைய சீரும் சிறப்பு மிக்கத் தலத்தில் சைவ நெறியில் ஒருமைப்பட்ட அந்தணர் குலத்தில் நமிநந்தியடிகள் நாயனார் தோன்றினார்.

இவர் எக்காலத்தும் எம்பெருமான் திருவடிகளை இடையறாது வணங்கி வழிபட்டு வரும் பெரும் பேறு பெற்றிருந்தார். இவ்வன்பர் நாடோறும் அடுத்துள்ள திருவாரூர் சென்று புற்றிடங்கொண்ட பெருமானை வணங்கி வழிபட்டு வந்தார்.

திருவாரூர் திருக்கோயிலின் திருமதிலுக்கு அருகே அறநெறி என்று ஓர் தனிக்கோயில் உண்டு. அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானுக்கு அறநெறியப்பர் என்று பெயர்.

நமிநந்தியடிகளார் அறநெறிச் சன்னதியை அடைந்து அறநெறியப்பரையும் அம்மையையும் பக்திப் பெருக்கோடு வழிபட்டு வந்தார்.

ஒருநாள் மாலைப் பொழுது அடிகளார் அறநெறியப்பரைச் சேவித்துக் கொண்டிருந்தார். அங்கே விளக்கேற்றாமல் இருந்ததால் எங்கும் இருள் படர்ந்திருந்தது. ஒரே ஒரு விளக்கு மட்டும் எண்ணை தீர்ந்து போகும் நிலையில் சற்று மங்கலாக எரிந்து கொண்டிருந்தது. ஆலயத்துள் விளக்கேற்ற எவரும் வராதது கண்டு அடிகளார் ஆலயத்துள் விளக்கேற்றி வைக்க எண்ணினார்.

தொலைவிலுள்ள தமது ஊருக்குச் சென்று விளக்கு ஏற்ற நெய் வாங்கி வருவதற்குள் பொழுது நன்றாக இருண்டுவிடும் என்பதை உணர்ந்தார் நாயனார்.

ஆலயத்தை அடுத்துள்ள ஒரு வீட்டிற்குள் சென்று, அவ்வீட்டிலுள்ளோரிடம் ''விளக்கு ஏற்றுவதற்குக் கொஞ்சம் நெய் வேண்டும்'' என்று பணிவன்புடன் வேண்டினார்.

அந்நாளில் திருவாரூரில் சமணர்கள் சற்று அதிகமாகவே குடியேறியிருந்தார்கள். நமிநந்தியடிகள் விளக்கு ஏற்ற நெய் கேட்ட இல்லத்தில் இருந்தவர்களோ சமணர்கள்.

அச்சமணர்கள் அடிகளாரைப் பார்த்து எள்ளி நகையாடினார்கள். அவர்கள் அவரைப் பார்த்து, ''கையில் கனல் ஏந்தி ஆனந்தத் தாண்டவம் ஆடும் உங்கள் இறைவனுக்கு விளக்கு வேறு வேண்டுமா? கனல் ஒளி ஒன்றே போதுமே! அப்படியும் விளக்கேற்றத்தான் வேண்டும் என்ற நல்ல எண்ணம் உமக்கு இருந்தால், எதிரில் உள்ள குளத்து நீரை ஊற்றி ஏற்றுவதுதானே?'' என்று சொல்லி எள்ளி நகையாடினர்.

சமணர்களின் இக்கேலி வார்த்தைகளைக் கேட்டு நமிநந்தியடிகள் நெஞ்சம் உருக ஆலயத்திற்கு வந்து இறைவனைப் பணிந்து, ''அறநெறியப்பரே! எந்தையே! எம்பெருமானே! சமணர்களால் ஐயனுக்கு இழிமொழிகள் ஏற்பட்டுவிட்டதே! இவற்றை இச்செவிகள் கேட்பதற்கு அடியேன் என்ன பாவம் செய்தேனோ? நலம் தந்த நாதரே! எந்தனுக்கு இன்று வந்த கவலையை மாற்றி அருள, மார்க்கம்தான் யாது உளதோ?'' என்று இறைஞ்சினார்.

அப்பொழுது விண்வழியே, ''அன்பனே சித்தம் கலங்காதே! குளத்து நீரை எடுத்து வந்து எமக்கு விளக்கு ஏற்றுவாயாக!'' என்று எம்பெருமானின் அருள்வாக்கு ஒலித்தது.

இறைவன் அருளியதைக் கேட்டு அடிகளார் ஆனந்தப் பெருக்கோடு தேவாசிரிய மண்டபத்தை அடுத்து உள்ள சங்கு தீர்த்தம் என்னும் பெயருடைய திருக்குளத்தை நோக்கி ஓடினார். நீரை மொண்டு வந்தார். விளக்கில் நீரை ஊற்றித் திரியைத் தூண்டிவிட்டார்.

ஐயனின் அருட்கருணையைத்தான் என்னென்பது! நீர் விட்டு ஏற்றிய விளக்கு நெய் விளக்கு ஒளியைவிட பன்மடங்கு ஒளியோடு பிரகாசித்தது.

ஆனந்தம் மேலிட அடியார் எல்லா விளக்குகளையும் இப்படியே குளத்து நீரை ஊற்றி ஏற்றினார். விளக்குகள் அனைத்தும் மங்களகரமாகப் பிரகாசித்தன.

அடியார் எல்லையில்லா மகிழ்ச்சிப் பெருக்கோடு யாது செய்வதென்றறியாது பேரின்ப சுகம் பூண்டு திகைத்து நின்றார்.

காலப்போக்கில் சமணர்களின் அக்கிரமத்திற்கும் ஒரு முடிவுகாலம் வந்தது.

சமணம் அழிந்தது. சைவநெறி தழைத்தது. திருவெண்ணீற்றுப் பொன் ஒளி ஏமப்பேறூரை வெள்ளியம்பலம் போல் விளங்கச் செய்தது.

அப்பொழுது சோழ நாட்டை ஆண்டு வந்த மன்னர், அடியாரின் திருத்தொண்டினையும், பக்தியையும் கேள்விப்பட்டு கோயிலுக்கு நமிநந்தியடிகளையே தலைவராக்கினார். அத்தோடு கோயில் திருப்பணி தட்டாமல் நடைபெறுவதற்காக வேண்டி பொன்னும் பொருளும் கொடுத்து உதவினார்.

அடிகளார் எம்பெருமானுக்குப் பெருவிழாக்கள் பல நடத்தி பெருமிதம் பூண்டார். ஆண்டுதோறும் நடைபெறும் பங்குனி உத்திரத் திருவிழாவை அடிகளார் முன் நின்று மிக்கச் சிறப்பாக நடத்தி வந்தார்.

இந்த சமயத்தில் ஏமப்பேறூரை அடுத்துள்ள மணலி என்ற ஊரில் ஆண்டுக்கொருமுறை, திருவாரூர் தியாகேசப் பெருமான் எழுந்தருளுவது வழக்கம். தியாகேசப் பெருமானுக்கு, மணலியில் பெருவிழா நடைபெறும்.

ஒருமுறை, மணலியில் நடந்த தியாகேசர் விழாவிற்குத் தொண்டர்களும், அன்பர்களும் ஜாதி, மத

பேதமின்றி கலந்து கொண்டனர். நமிநந்தியடிகளும் இவ்விழாவில் கலந்து கொண்டு பரமனின் அருளைப் பெற்றார்.

மாலையில் புற்றிடங் கொண்ட பெருமான், முன்போல திருவாரூர்க் கோயிலில் எழுந்தருளினார். அடிகளார் தியாகேசப் பெருமானை வணங்கிவிட்டு, இரவென்றும் பாராமல், அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஏமப்பேறூரிலுள்ள தமது இல்லத்தை அடைந்தார்.

அந்தணர், வீட்டிற்குள் போக மனமில்லாமல் புறத்தே படுத்துவிட்டார்.

அப்பொழுது உள்ளிருந்து வந்த அம்மையார் கணவன் வெளியே படுத்து உறங்குவது கண்டு திகைத்தாள்; காரணத்தை வினவினாள்.

அந்தணர் அம்மையாரிடம், ''அம்மையே! திருவிழா விற்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கு சாதிமதபேதமின்றி எல்லாரும் கலந்து இருந்தமையால் தூய்மை கெட்டுவிட்டது. இந்த நிலையில், மனைக்குள் எப்படி வரமுடியும்? தண்ணீரைச் சூடாக்கி எடுத்து வா! குளித்து விட்டுப் பிறகு வருகிறேன்'' என்று விடை பகர்ந்தார். அதுகேட்டு அந்தணப் பெருமாட்டியும் தண்ணீர் காய வைப்பதற்காக உள்ளே சென்றார்கள்.

அதற்குள் அடிகளார் சோர்வின் காரணமாகத் திண்ணையில் சற்றுக் கண் அயர்ந்து உறங்கிவிட்டார்.

அப்பொழுது எம்பெருமான் அவரது கனவிலே பேரொளி பொங்க எழுந்தருளினார்.

''அந்தணரே! திருவாரூரில் பிறந்தவர்கள் அனை வருமே எனது கணங்கள்தான்! அப்படியிருக்க உமக்கு மட்டும் ஏன் இப்படியொரு எண்ணம் எழுந்தது?

இவ்வுண்மையை நாளை திருவாரூர் வந்து காண்பீராக!'' என்று திருவாய் மலர்ந்து அருளினார்.

அந்தணர் கனவு கலைந்து எழுந்தார். தம் தவற்றை உணர்ந்து இறைவனிடம் பிழை பொறுத்து அருளுமாறு வேண்டினார்!

அம்மையார் குளிப்பதற்கு வருமாறு கணவனை அழைத்தாள். அடிகளார் கனவிலே எம்பெருமான் மொழிந்ததைச் சொன்னார். குளிக்காமலேயே வீட்டிற்குள் சென்று துயின்றார்.

மறுநாள் பொழுது புலர்ந்ததும் அந்தணர் தூய நீராடி திருமேனியில் திருவெண்ணீறு பிரகாசிக்கத் திருவாரூருக்குப் புறப்பட்டார்.

அந்நகருக்குள் நுழையும்போதே நகரிலுள்ளோர் அனைவரும் சிவகண உருவத்தில் பேரொளிப் பிழம்பாகத் திருவெண்ணீற்று மேனியோடு திகழும் காட்சியைக் கண்டு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி பூண்டார் நாயனார்.

நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்கினார். உடனே, அனைவருமே சிவசொரூபத் தோற்றப் பொலிவு மாறி, பழையபடியே திகழவும் கண்டார்.

அடிகளார் திருக்கோயிலில் சென்று, ''எம்பெருமானே! அடியேன் செய்த பெரும் பிழையைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும்'' என்று வேண்டினார்.

இந்நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு அடிகளாருக்கு திருவாரூரை விட்டுச் செல்ல மனம் வரவில்லை. தியாகேசப் பெருமானின் திருவடிகமலங்களிலேயே காலத்தைக் கடத்த எண்ணினார்.

அடிகளார் மனைவியாருடன் ஏமப்பேறூரை விடுத்துத் திருவாரூரையே தமது இருப்பிடமாகக் கொண்டார். தியாகேசப் பெருமானுக்கு திருத்தொண்டுகளைச் செய்து கொண்டு வாழ்ந்து வரலானார்.

இவ்வாறு திருவாரூரிலே வாழ்ந்து வந்த நமிநந்தி அடிகளார் இறுதியில் அரனாரின் திருவடி நீழலை அடைந்து பேரின்பம் பூண்டார்.

அருநம்பி நமிநந்தி அடியார்க்கும் அடியேன்

28

திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனார்

பிறையணிந்த பெருமானை வழிவழியாகப் போற்றி வரும் சோழர்களின் கொடி நிழலிலே வளம் கொழிக்கும் திருநகரங்கள் பலவற்றுள் சீர்காழியும் ஒன்றாகும்.

இத்தலத்திற்கு பிரமபுரம், வேணுபுரம், சீர்காழி, வெங்குரு, தோணிபுரம், பூந்தராம், சிரபுரம், புறவம், சண்பை, காழி, கொச்சைவயம், கழுமலம் என்னும் பன்னிரெண்டு பெயர்கள் உண்டு.

நிலவளமும், நீர்வளமும், தெய்வவளமும், செல்வ வளமும் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற இப்பழம்பெரும்

பதியிலே சிவனின் சிந்தை மறவாது செந்தண்மை பூண்டொழுகும் அந்தணர் மரபிலே - கவுணியர் கோத்திரத்திலே - சிவபாதவிருதயர் என்னும் பெயருடைய தொண்டர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார்.

இவருடைய வாழ்க்கைத் துணைவியார் பெயர் பகவதியார். இவ்விரு சிவனருட் தம்பதியரும் இல்லற இலக்கணமறிந்து திருவெண்ணீற்றன்பர்களிடத்தும் இறைவனிடத்தும் எல்லையில்லாப் பக்தி பூண்டு யாவரும் வியக்கும் வண்ணம் இல்லறத்தை இனிமையாக நடத்தி வந்தனர்.

இவ்வாறு, இவர்கள் வாழ்ந்து வரும் நாளில் சைவ சமயமும் சற்று வலிமை குறைந்து இருக்க, பௌத்தமும், சமணமும் வன்மை பெற்று விளங்கிற்று.

பொய்நெறி மிகுந்த சமயங்களால் வேதநெறி குன்றியது. இரவையே பகல் போல் பிரகாசமாகத் தோன்றச் செய்யும் திருவெண்ணீற்றின் மகிமையும் பெருமையும் போற்றுதலின்றி நலிந்து காணப்பட்டன.

சிவசமயத்திற்கு ஏற்பட்ட இத்தகைய தாங்கொணாத் துயர்கண்டு சிவபாதவிருதயரும் அவரது மனைவியாரும் மிகவும் மனம் வாடினர். அவர்கள் இருவரும் புறச் சமயங்களால் வரும் தீமைகளைப் போக்கித் திருவெண்ணீற்றின் ஆக்கத்தை அகிலமெல்லாம் ஓங்கச் செய்யத்தக்க சிவப்பற்றும் தெய்வ அருளும் மிக்க மகனைப் பெற்றுப் பெருமிதமடைய எண்ணினர்.

இச்சிவ அன்பர்கள் முப்போதும் முழுமுதற் பரம் பொருளின் நினைவாகவே இருந்தனர். அதற்கென அருந்தவம் செய்தனர். திருத்தோணியப்பருக்குத் தொண்டுகள் பல புரிந்தனர்.

அதன் பயனாக தோணியப்பர் இச்சிவத் தொண்டர்களின் மனக்குறையைப் போக்க மக்கட்பேற்றை அளித்து அருளத் திருவுள்ளம் கொண்டார். பிறைமுடிப் பெருமானின் திருவருளால் பகவதியார் கருவுற்றாள்.

திருவாதிரை நந்நாளன்று – சைவம் தழைக்க திருஞான சம்பந்தப்பெருமான் பகவதியாருக்கும் சிவபாத விருதயருக்கும் திருமகனாய் அவதாரம் செய்தார்.

செல்வன் பிறந்த பேருவகையில் பெற்றோர்கள் பொன்னும் பொருளும் வந்தோர்க்கெல்லாம் வாரி வாரி வழங்கினர். அன்பர்களுக்கு அமுது அளித்தனர். ஆலயத்திற்கு முக்காலமும் கோலாகலமாகப் பெருவிழா போல் சிவ வழிபாடுகள் பல செய்தனர்.

மண்மாதாவின் மடியில் பிறந்த அருந்தவப் புதல்வன் பெற்றோர்களின் மடியிலும் துங்கமணி மாடத்திலும் தூயமணி பீடத்திலும், அணிமிகும் தொட்டிலிலும் விளையாடினான்.

செங்கீரை, சப்பாணி, அம்மானை முதலிய பருவங்களைக் களிப்போடு கடந்து, சின்னஞ்சிறு தேர் உருட்டி வீதியிலே தளர் நடை பயிலும் பருவத்தை அடைந்தான்.

இப்படியாகப் பிரபஞ்சத்தில் கமலமலர்ப் பாதங்களைப் பதிய வைத்து நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய் வளர்பிறைபோல் வளர்ந்து வந்த தவப்புதல்வருக்கு மூன்றாவது ஆண்டு தொடங்கிற்று.

வழக்கம்போல் சிவபாதவிருதயர் கோயிலை அடுத்துள்ள பொற்றாமரைக் குளத்தில் நீராடப் புறப்பட்டார். அப்போது தவப்புதல்வன் அழுது கொண்டே தந்தையைப் பின்னே தொடர்ந்து வாயில் வரை வந்தான்.

பிஞ்சுக் கால்களிலே இனியதான கிண்கிணி ஓசை ஒலிக்க, மெல்ல அடி இட்டு வந்த செல்வன் தாமும் உடன் வருவதாகக் குழலைப் பழிக்கக் கூறி நின்றான்.

மழலை மொழிதனில் உலகை மறந்த சிவபாத விருதயர் தம்மோடு நீராடி மகிழ குழந்தையையும் அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார்.

குளத்தை வந்தடைந்த சிவபாதவிருதயர் குழந் தையைக் கரையிலே உட்கார வைத்துவிட்டு நீராடக் குளத்தில் இறங்கினார்; ஜபதபங்கள் புரிந்து தண்ணீரில் மூழ்கினார்.

குழந்தை தந்தையாரைக் காணாது மனம் கலங்கியது. கண்களிலே கண்ணீர் கசிய சுற்றும் முற்றும் பார்த்தது! குழந்தை கோபுரத்தை நோக்கி, 'அம்மே! அப்பா' எனத் தன் பவழ வாயால் அழைத்தது. பொருமிப் பொருமி அழுதது.

தோணியப்பர், உமாதேவியாரோடு வானவீதியில் பேரொளி பரவ எழுந்தருளினார்.

எம்பெருமான் உமாதேவியாரிடம், ''தேவி! நமது தொண்டனுக்குச் சிவஞானத்தை குழைத்த பாலைப் பொற்கிண்ணத்தில் ஏந்தி ஊட்டுவாயாக'' என்று அருளினார்.

அன்னை பராசக்தி குழந்தையின் அருகே வந்தாள். வாரி அணைத்து முத்தமிட்டு மகிழ்ந்தாள். மடி மீது அமர்த்திக் கொண்டாள். தமது திருமுலைப் பாலினைப் பொற்கிண்ணத்தில் ஏந்தினாள். அவரது கண் மலரிலே வழியும் நீரைத் துடைத்தாள்.

சிவஞான அமுதத்தைக் கலந்த பொற்கிண்ணத்தை அவரது கைகளிலே அளித்து, ''பாலமுதத்தினை உண்பாயாக'' என மொழிந்தாள்.

குழந்தையின் கையைப் பிடித்தவாறு பார்வதி தேவியார் பாலைப் பருகச் செய்தார்கள். குழந்தை அழுவதை நிறுத்தி ஆனந்தக் கண்ணீர் பூண்டது.

திருத்தோணியபபராலும் உமாதேவியாராலும் ஆட்கொள்ளப்பெற்ற குழந்தை ஆளுடைப் பிள்ளையார் என்னும் திருநாமம் பெற்றது.

அமரர்க்கும் அருந்தவசியர்க்கும் அறிவதற்கு அரிய பொருளாகிய ஒப்பற்றச் சிவஞானச் செல்வத்தைச் சம்பந்தம் செய்ததனாலே சிவஞான சம்பந்தர் என்னும் திருநாமமும் பெற்றார். அப்பொழுதே சம்பந்தர் உவமையில்லாத கலைஞானத்தைப் பெற்று விளங்கும் பெருமகனானார்.

குளத்தில் மூழ்கி நியமங்களை முடித்துக் கரையேறி னார் சிவபாதவிருதயர். ஒப்பற்ற ஞானத்தோடு பேருணர்வு பெற்று விளங்குகின்றார் பிள்ளையார் என்ற உண்மையை அவர் அறிந்திலார். குழந்தையருகில் வந்தார்.

பிஞ்சுக் கரங்களிலே பொற்கிண்ணமிருப்பதைக் கண்டார். செக்கச் சிவந்த செங்கனி இதழ்களிலே பால் வழிவதனையும் கண்டார். அந்தணர் ஐயமுற்றார்.

பால் மணம் மாறாப் பாலகனுக்கு எவரோ எச்சிற் பால் ஊட்டிச் சென்றனரே என ஐயமுற்றார். கள்ள மில்லாப் பாலகனை கடுங்கோபத்தோடு பார்த்தார். கீழே கிடந்த குச்சியை எடுத்தார் பாலகன் அருகே சென்று, ''உனக்கு எச்சிற் பாலைக் கொடுத்தது யாரென்று எனக்கு காட்டு'' என்று மிக்கச் சினத்துடன் கேட்டார்.

தந்தையின் சுடுமொழியினால் மெய்ஞான சம்பந்தர் விழிகளிலே ஆனந்தக் கண்ணீர் தான் ததும்பியது.

சம்பந்தர் ஒரு காலைத் தூக்கி ஒரு திருக்கை விரலை உச்சி மேல் உயர்த்தி விண்ணிலே விடையின் மேல் பேரொளியோடு எழுந்தருளிய பெருமானைச் சுட்டிக்காட்டினார்.

ஞானசம்பந்தர் தமது ஒப்பற்ற ஞானத் திருமொழி யினால் எல்லையில்லா வேதங்கட்கு மூலமாகிய ஓங்காரத்தோடு சேர்ந்த எழுத்தால் இன்பம் பெருகப் பாடத் தொடங்கினார்.

தாம் பாடும் தமிழ்மறை பரமசிவத்தின்பாற் சென்று ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதற்கு ஏற்ப சிவபிரானது திருச்செவியைச் சிறப்பித்துச் செவ்விசையோடு, ''தோடுடைய செவியன்'' எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகத்தைப் பாடலானார்.

தெய்வத்திருவருள் பெற்ற திருஞானசம்பந்தரை மிரட்டுவதற்காகக் கோலெடுத்து வந்த அந்தணர் திகைத்தார். செயலற்று நின்றார். அவர் கையிலே இருந்த கோல் அவரையறியாமலேயே கை நழுவிக் கீழே விழுந்தது.

அந்தணர் ஆனந்தக் கூத்தாடினார். அருந்தமிழ்ப் பதிகத்தால் உண்மையை உணர்த்திய புதல்வரின் முகத்தில் இறைவனின் தோற்றப் பொலிவுதனைக் கண்டு மெய்யுருகினார்.

சம்பந்தப் பெருமான் தோணியப்பர் எழுந்தருளியிருக்கும் கோவிலுக்குச் செல்ல மெல்ல தம் சீரடி எடுத்து வைத்தார். தந்தையாரும் பிள்ளையாரைப் பின் தொடர்ந்தார்.

தோணியப்பர் கோவிலையடைந்த ஞானசம்பந்தர் இறைவனை வணங்கி வழிபட்டார். பதிகம் ஒன்றைப் பாடினார்.

இந்த அற்புத நிகழ்ச்சி பகலவனின் காலை இளங்கீற்றுப்போல் ஊரெங்கும் பரவியது. ஞானசம்பந்தரின் அருஞ்செயலை நேரில் கண்டு களிப்புற அனைவரும் கோவிலின் வாயிலில் ஒருங்கே கூடினர்.

ஞானசம்பந்தர் அங்கிருந்த அனைவருக்கும் எம்பெருமான் உமாதேவியாருடன் விடையின் மேல் வந்து தம்மை ஆட்கொண்டு அருளிய திறத்தினை மொழிந்தார்.

அனைவரும் ஞானசம்பந்தரை, ''காழியர் செய்த தவமே! கவுணியர்தனமே! கலைஞானக் கடலே, அக்கடலிடை தோன்றிய அமுதே! மறைவளர் திருவே! வைதிக நிலையே! வளர்ஞானப் பொறையணி முகிலே!

புகலியர் புகலே! காவிரி பெற்ற மணியே! மறையின் ஒளியே! புண்ணிய முதலே! கலை வளரும் திங்களே! கண் கவரும் கதிரொளியே! இசையின் முதலே! மூன்றாண்டிலே சைவந் தழைக்க எம்பெருமான் அருள் பெற்ற செல்வனே! நீ வாழ்க!'' என வாழ்த்தி மகிழ்ந்தனர்.

சம்பந்தர் கோவிலை விட்டுத் திருமனைக்குப் புறப்பட்டார். அன்பர்களும் அடியார்களும் தொடர்ந்து புறப்பட்டனர்.

சிவபாதவிருதயர் தம் தெய்வத் திருமகனைத் தோளிற் சுமந்துகொண்டு மகிழ்ச்சியுடன் வீதி வழியே பவனி புறப்பட்டார். கோவிலை மும்முறை வலம் வந்தார்.

தோணிபுரத்துப் பெருமக்கள் புடை சூழ்ந்து கொண்டு ஞானசம்பந்தரை வாழ்த்தி வணங்கியதோடு தங்க ளுடைய மேலாடைகளை வானில் எறிந்து அளவு கடந்த ஆரவாரம் செய்தனர்.

மங்கல மங்கையர்கள் மேல் மாடங்களிலே வந்து நின்று மங்கள மொழிகள் கூறினர். தேன் சிந்தும் நறுமலர்களையும், நறுமணப் பொடியையும் நெற்பொரியோடு கலந்து தூவி வாழ்த்தினர்.

வீதிதோறும் மணிவிளக்குகள் ஒளியூட்டின. எங்கும் மாவிலைத் தோரணங்கள் அழகு செய்தன. வீடெல்லாம் அழகாக அலங்க்ரித்தனர். வெண் சிறு கடுகு, முகில் முதலியவற்றால் தூபமெடுத்தார்கள்.

இப்படியாகத் திருவீதியெங்கும் மறை ஒலியும், மங்கல வாத்தியமும் ஒலிக்க ஆளுடைப்பிள்ளையார் இல்லத்தை அடைந்தார்.

பகவதியார் தமது தவச் செல்வனை ஆரத்தி எடுத்து வாரி அணைத்து எடுத்துக் கொண்டார். முத்தமாரி பொழிந்தார். உலகையே மறந்து உவகை பூண்டார்.

வியக்கத்தக்கத் திருவருளைப் பரமனருளால் பெற்ற ஞானசம்பந்தர் தந்தையாருடன் சிவத்தலங்கள் தோறும் சென்று ஆலய தரிசனம் செய்ய எண்ணினார். ஒரு நாள் தந்தையாருடன் ஆலய தரிசனம் காணப் புறப்பட்டார்.

அடுத்துள்ள திருக்கோலக்காவை அடைந்தார். அங்கு எழுந்தருளி இருக்கும் எம்பெருமானை வழிபட்டார். கையினால் தாளம் போட்டுக் கொண்டே 'மடையில் வாளையாய' எனத் தொடங்கும் பதிகம் ஒன்றைப் பாடிக் கொண்டிருந்தார்.

பிஞ்சுக்கரம் சிவக்கத் தாளம் போடுவதைப் பார்த்த செஞ்சடைவண்ணர் ஐந்தெழுத்து மந்திரம் எழுதிய பொன்னாலான இரண்டு தாளங்களை ஞானசம்பந்தரின் திருக்கை மலரிலே வந்து தங்குமாறு திருவருள் பாலித்தார்.

ஞானசம்பந்தர் இறைவனின் கருணையை எண்ணி உள்ளமும் உடலும் பூரித்தார். இறைவன் அருளால் தம் அங்கை மலரிலே வந்து தங்கிய பொற்தாளங்களைச் சிரம் மீது எடுத்து வணங்கினார்.

அவற்றாலே தாளம் போட்ட வண்ணம் ஏழிசைகளும் தழைத்தோங்குமாறு பக்திப் பெருக்கோடு தமிழிசை பொழிந்து திருக்கடைக் காப்பு சாத்தி நின்றார்.

தேவத் துந்துபிகள் முழங்க விண்ணவர் பூ மழையைப் பொழிந்தனர். தந்தையார் ஞானசம்பந்தரைத் தம் தோள் மீது சுமந்துகொண்டு சீர்காழிக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

ஞானசம்பந்தருக்குப் பொன்னாலான தாளம் அளித்தமையால் திருத்தாளமுடையார் கோவில் என்று அத்தலத்திற்குச் சிறப்புப் பெயர் ஏற்பட்டது.

சீர்காழியில் உள்ள தொண்டர்களும் சுற்றுப்புற ஊர்களிலுள்ள சிவத் தொண்டர்களும் அந்தண சிரேஷ்டர்களும் கூட்டங் கூட்டமாக வந்து ஞான சம்பந்தரை வழிபட்டனர்.

சம்பந்தர் அனைவரோடும் கோயிலுக்குச் சென்றார். தோணியப்பரை எட்டுப் பதிகங்கள் அடங்கிய கட்டளை ஒன்றில் அமைந்த 'பூவார் கொன்றை' என்ற தேவாரப் பதிகம் பாடி வணங்கினார்.

சிவனருட் செல்வரின் சுந்தர தரிசனத்தால் சீர்காழி அன்பர்கள் பாலாழியில் மூழ்கிய பேரின்பத்தைப் பெற்றார்கள்.

இவ்வாறு, எம்பெருமானுக்கு சம்பந்தனார் திருத் தொண்டு புரிந்து வரும் நாளில் திருநனிப்பள்ளி அன்பர்கள் தங்கள் ஊருக்கு எழுந்தருள வேண்டும் என்று சம்பந்தரைக் கேட்டுக் கொண்டனர்.

ஒருநாள் சம்பந்தர், தாயின் ஊராகிய திருநனிப் பள்ளிக்குப் புறப்பட்டார்.

தந்தையார் தனயனைத் தோளிலே சுமந்து நடந்தார். திருநனிப்பள்ளிப் பெருமானைத் தமிழ்மறை பல பாடி வணங்கியவாறு புறப்பட்டார்.

திருவலம்புரம், பல்லனீச்சரம், திருச்சாயக்காடு, திருவெண்காடு, திருமுல்லைவாயில் முதலிய திருப்பதிகளைத் தரிசித்த வண்ணம் மீண்டும் சீர்காழியை வந்தடைந்தார் திருஞானசம்பந்தர்!

ஞானசம்பந்தர் சீர்காழியில் இருந்தவாறே சுற்றுப்புறத் துள்ள பல சிவத் தலங்களைத் தரிசித்துப் பதிகங்கள் பாடி வந்தார்.

சம்பந்தருடைய தெய்வத் திருப்பணியைப் பற்றிக் கேள்வியுற்ற திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரும் அவரது மனைவியாராகிய மதங்கசூளாமணியாரும் ஞான சம்பந்தரை தரிசிக்கச் சீர்காழிக்கு வந்தனர்.

ஞானசம்பந்தர் அவர்கள் தம்மை வீழ்ந்து வணங்கும் முன்பே அன்போடு வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்தார். ஞான சம்பந்தர் தேவார அமுதும் பொழிந்தார். அத்தேவார அமுதத்தைப் பாணர் தம்பதியர் யாழிசைத்து மகிழ்ந்தனர்.

ஞானசம்பந்தர் பாட, பாணர் யாழிசைக்க, பாலும் தேனும் கலந்தாற்போல் எங்கும் தமிழ் மழை பொழிந்தது.

திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரும், மதங்கசூளாமணி யாரும் ஞானசம்பந்தருடனேயே இருந்து அவருடைய பாசுரங்களை யாழிலே இசைக்கும் அரும் பெரும் தொண்டை மனங்குளிர – பரமன் செவி குளிர – கேட்போர் உள்ளம் உருகத் தொடர்ந்து நடத்தி வரலாயினர்.

இவ்வாறு வாழ்ந்து வரும் நாளில் ஞானசம்பந்த ருக்குத் தில்லையில் எழுந்தருளியிருக்கும் நடராசப் பெருமானை வழிபட வேண்டுமென்ற எண்ணம் எழுந்தது.

யாழ்ப்பாணரோடு தந்தையாரையும் அழைத்துக் கொண்டு தில்லைக்குப் புறப்பட்டார் சம்பந்தர்.

தந்தையார், சம்பந்தரைத் தோளில் சுமந்து கொண்டு மகிழ்வோடு புறப்பட்டார். சீர்காழி மெய்யன்பர்கள் சம்பந்தரை வழிஅனுப்பி வைத்தனர்.

தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் ஞானசம்பந்தர் பெருமானைப் பூரண பொற்கும்ப கலசங்கள் வைத்து வரவேற்று வீதி வழியே அழைத்துச் சென்றனர்.

தில்லைத் திருவீதியையும், எழுநிலைக் கோபுரத்தையும் வணங்கியவாறே ஆலயத்தை வலம் வந்த ஞானசம்பந்தர் கண்களிலே ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகியது. பதிகம் பாடி நடராஜப் பெருமானை வணங்கினார்.

அவரது பாடல்களை பாணரும் அவரது மனைவியாரும் யாழில் இசைத்தனர். பல நாட்கள் தில்லையில் தங்கி திருப்பணிகளைச் செய்தார் சம்பந்தப் பெருமான்!

தில்லையில் தங்கி இருந்த ஞான சம்பந்தர் அருகிலுள்ள திருவேட்களம் சென்றார். அங்கு திருக்கோவிலிலே தங்கி இருக்கும் அரனாரைப் பாடிப் பாடி, உள்ளம் உருகினார். அங்கிருந்தபடியே அடிக்கடி தில்லைக்கு வந்து சிற்றம்பலத்தையும் தரிசனம் செய்து வரலானார்.

பாணர் வேண்டுகோளுக்கிணங்க அவரது சொந்த ஊராகிய திருஎருக்கத்தம்புலியூருக்கு சம்பந்தர் புறப்பட்டார். ஆங்காங்கே கோவில் கொண்டுள்ள இறைவனை வழிபட்டு திருப்பதிகங்களைப் பாடிக் கொண்டே சென்றார்.

ஞானசம்பந்தருக்கு திருநெல்வாயில் அரந்துறையைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்ற ஆசை எழுந்தது. இத்திருத் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனுக்கு உச்சிநாதர் என்று பெயர். அது காரணம் பற்றியே அத்தலத்திற்கு திருவுச்சி என்றும் ஒரு பெயர் உண்டு.

திருமகனின் ஆசையை நிறைவேற்ற தந்தையார் அவரைத் தமது தோளில் சுமந்துகொண்டு புறப்பட்டார்.

தந்தையார் தம்மைத் தூக்கிக்கொண்டு நடப்பது கண்டு சம்பந்தர் மனம் கலங்கினார்.

தந்தையாரைத் தோளிலே தூக்கிச் செல்ல வேண்டாம் என்று கூறிய ஞானசம்பந்தர், தமது பட்டுப்பாதம் நோவதையும் அறியாது நடக்கலானார்.

இவர்கள் போகும் வழியே 'மாறன்பாடி' என்னும் தலம் ஒன்று எதிர்ப்பட்டது. இரவு நெருங்கவே அனைவரும் அங்கே தங்கினர்.

திருநெல்வாயில் அரத்துறை அமைந்த இறைவன், ஞான சம்பந்தர் சேவடி நோக நடந்துவருவதை எண்ணி, அவ்வூர் அடியார்களின் கனவில் தோன்றினார்.

''ஞானசம்பந்தன் தளிர் அடிகள் நோக நம்மைத் தரிசிக்க வருகின்றான். அவனை ஏற்றி வருவதற்காக முத்துச் சிவிகையையும், முத்துக் குடையையும், முத்துச் சின்னங்களையும் வைத்திருக்கின்றோம். அவற்றை எடுத்துச் சென்று, இது எமது கட்டளை என்று கூறி அழைத்து வருவீர்களாக!'' எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

எம்பெருமான், ஞானசம்பந்தர் கனவிலும் தோன்றி, ''நாம் உனக்கு மகிழ்ந்து அருளும் முத்துச்சிவிகை, முத்துக்குடை முதலியவற்றைப் பெற்றுக் கொள்வா யாக'' எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

பொழுது புலர்ந்தது! ஞானசம்பந்தர் இறைவனின் திருவருட் கருணையை எண்ணிப் பதிகம் ஒன்றைப் பாடிப் பரமன் அருளைப் போற்றினார்.

அதற்குள் மறையோர்கள் முத்துச்சிவிகையோடு வந்தனர். ஞானசம்பந்தப் பெருமானைக் கண்டு இறைவன் திருவாய் மலர்ந்து அருளிய திருவாசகத்தைச் சொல்லினர். முத்துச் சிவிகையில் எழுந்தருளப் பிரார்த்தித்தனர்.

நெல்வாயில் மெய்யன்பர்கள் சம்பந்த பெருமானை யும் அவரது தந்தையாரையும் உடன் வந்த அடியார்களை யும் நெல்வாயில் அரத்துறைத் திருக்கோவிலுக்கு

மேளதாள இன்னிசை முழக்கத்துடன் அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டனர்.

ஞானசம்பந்தர் அரத்துறை அரனாரை வழிபட்டுப் பதிகம் பலவற்றைப் பாடினார். அவ்வூர் அடியார்கள் விருப்பத்திற்கு இணங்க சில காலம் நெல்வாயிலில் தங்கினார் சம்பந்தர். அங்கிருந்தவாறே அருகிலுள்ள பல சிவன் கோவில்களையும் வழிபட்டு வரலானார். பிறகு சீர்காழியை வந்தடைந்தார்.

சீர்காழிப் பதியில் எழுந்தருளியிருந்த சம்பந்தர் அனுதினமும் தோணியப்பரைப் பாடிப் பரவசமுற்றார்.

ஞானசம்பந்தருக்கு உரிய பருவத்தில் அவரது பெற்றோர்கள், முப்புரி நூலணியும் சடங்கினைச் சீரோடும் சிறப்போடும் நடத்தினர்.

ஞானசம்பந்தர் சீர்காழியில் தங்கி இருக்கும் நாளில் ஞானசம்பந்தருடைய அன்பையும், அருளையும், ஞானத்தையும், மேன்மையையும் கேள்வியுற்ற அப்பரடிகள், சீர்காழிக்கு வந்தார்.

அவரது வருகையை முன்னதாகவே தெரிந்துகொண்ட சம்பந்தர் அன்பர் புடைசூழ அப்பரடிகளை எல்லையிலேயே எதிர்கொண்டழைத்தார். ஒருவரை ஒருவர் ஆரத்தழுவி அகமகிழ்ந்து களித்தனர்.

ஞானசம்பந்தர் கரங்குவித்து இன்பம் பெருக இன்மொழியால் 'அப்பரே' என்றழைக்க நாவுக்கரசர் அவரை நோக்கி 'அடியேன்' என்று உள்ளம் உருக வணங்கினார். இருவரும் கோவிலுக்குச் சென்று இறைவனை வழிபட்டனர்.

ஞானசம்பந்தருடன் தங்கி இருந்து திருத்தலங்கள் பலவற்றைத் தரிசித்து வந்த அப்பரடிகள் ஒருநாள் அவரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

ஞானசம்பந்தர் திருத்தோணியப்பரைச் செந்தமிழ் மாலை விகற்பங்களான திருமொழிமாற்று, திருமாலை மாற்று, வழிமொழித் திருவிராகம், திருஏகபாதம், திருவிருக்குறள், திருவெழுக கூற்றிருக்கை, திருவிராகம் போன்ற பற்பல திருப்பதிகங்களை உள்ளம் உருக பாடிப் பரவசம் பூண்டார்.

இத்திருப்பதிகங்கள், மூல இலக்கியமாக வீடுபேற்றிற் கான உண்மை இயல்பினை உணர்த்தும் சன்மார்க்க பதிகங்களாக அமைந்துள்ளன.

ஒருநாள் தந்தையாருடன், பிள்ளையார் சிவயாத்திரை யைத் தொடர்ந்தார். அதுசமயம் பாணரும் அவரது மனைவியாரும் உடன் சென்றார்கள்.

சோழ நாட்டிலுள்ள பல சிவத் தலங்களை தரிசித்த வாறு திருப்பாச்சிலாச்சிரமத்தை அடைந்தனர். திருக் கோவிலை வலம் வந்து இறைவனைத் தொழுது நின்ற சம்பந்தர் இறைவன் திருமுன் கிடந்த கொல்லி மழவன் மகளைக் கண்டார்.

மழநாட்டுத் தலைவன் கொல்லி மழவன் வலிப்பு நோயால் துன்புறும் தன் மகளை இவ்வாலயத்தில் விட்டுச் சென்றுவிட்டான். இறைவன் அருளால் தன் மகளுக்கு நோய் நீங்கும் என்றெண்ணித்தான் மழவன் இவ்வாறு செய்தான்.

இந்த சமயத்தில், ஞானசம்பந்தர் ஆலயத்திற்கு வந்துள்ளார் என்பதைக் கேள்விப்பட்டான் மன்னன்.

ஆளுடைப் பிள்ளையாரால் எப்படியும் தன் மகளுக்கு உடல் பூரண குணமடையும் என்று மனம் குளிர்ந்த மழநாட்டுத் தலைவன் ஞானசம்பந்தரைக் காண ஓடோடி வந்தான். தலைவன் ஞானசம்பந்தரிடம் மகளின் உடல்நிலையைக் கூறி வருந்தி உள்ளம் உருகி நின்றான்.

ஞானசம்பந்தர் துணிவளர் திங்கள் எனத் தொடங்கும் பதிகத்தை, மழவன் மகளின் வலிப்பு நோய் நீங்குமாறு உள்ளம் இரங்கிப் பாடினார்.

இறைவன் திருவருளால் ஞானசம்பந்தர் பதிகம் பாடி முடிந்ததும் தலைவன் மகள் நோய் நீங்கி, சுய உணர்வு பெற்று எழுந்தாள்.

ஞானசம்பந்தரின் வியக்கத்தக்க இவ்வருட் செயலை எண்ணி உள்ளமும் உடலும் பொங்கிப் பூரித்துப்போன தலைவனும், தலைவன் மகளும் தெய்வத் திருமகனின் தாள்தனில் வீழ்ந்து வணங்கி கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் மல்க நின்றனர்.

ஞானசம்பந்தர் அவர்களை வாழ்த்தினார். அங்கிருந்து புறப்பட்ட ஞானசம்பந்தர் மேலும் பல கோயில்களை வழிபட்ட வண்ணம் கொங்கு நாட்டை வந்தடைந்தார்.

கொங்குநாட்டில் மக்களைக் கொல்லும் கொடும் பனியைக் கண்டார். ''அவ்வினைக்கு இவ்வினை'' எனத் தொடங்கும் பதிகமொன்றைப் பாடிக் கொடும் பனி அந்த நாட்டினைச் சேரா வண்ணம் பேரருள் புரிந்து மக்களைக் காத்தார்.

கொங்கு நாட்டு மக்கள் ஞானசம்பந்தரைப் போற்றி புகழ்ந்து வாழ்த்தி வணங்கினர்.

இவ்வாறு இறைவனைத் தரிசித்துப் பதிகங்கள் பல பாடி, பாரோர் புகழப் பற்பல அற்புதங்களை நிகழ்த்தி, ஊர் ஊராகச் சுற்றி வந்த ஞானசம்பந்தர், திருப்பட்டீ சுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனைத் தரிசிக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டு அத்திருத்தலம் நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

ஞானசம்பந்தர் வெய்யிலில் நடந்து வரும்பொழுது திருவுளங் கனிந்த இறைவன் அவருக்குப் பூதகணங்கள்

மூலம் முத்துப்பந்தல் அமைத்து நிழல் கொடுக்கச் செய்தார். முத்துப் பந்தலின் நிழலிலே திருப்பட்டீசுரத்தை அடைந்த ஞானசம்பந்தர் எம்பெருமானை வழிபட்டுப் பதிகம் ஒன்றைப் பாடினார்.

அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருவாடுதுறையை வந்தணைந்தார் திருஞான சம்பந்தர்.

அங்கு தொண்டர்களும், அடியார்களும், அந்தணர் களும் ஞானசம்பந்தரை எதிர்கொண்டு அழைத்து வரவேற்று வணங்கினர். ஞானசம்பந்தர் அத்தலத்தில் சில காலம் தங்கியிருந்தார்.

அப்பொழுது, அவருடைய தந்தையார் அவரிடம், ''சீர்காழியில் வேள்வி நடத்துவதற்குப் பொன்னும் பொருளும் வேண்டும்'' என்று கேட்டார்.

ஞானசம்பந்தர் இறைவன் திருவடியை எண்ணித் திருப்பதிகம் ஒன்றைப் பாடினார். இறைவன் ஒரு பீடத்தில் எடுக்க எடுக்க என்றும் குறையாத ஆயிரம் பொன் நிறைந்த கிழி ஒன்றைக் கொடுத்து அருளினார்.

தந்தை சிவபாதவிருதயர் மனம் மகிழ அதைக் கொண்டு வேள்வி நடத்துவதற்காகச் சீர்காழியை நோக்கிப் புறப்பட்டார். ஞானசம்பந்தரும் விடை கொடுத்து அனுப்பி வைத்தார்.

திருவாடுதுறையில் தங்கியிருந்த சம்பந்தர் பாடினார். பாணர் யாழ் மீட்டி மகிழ்ந்தார். மெய்யன்பர்கள் இசை வெள்ளத்தில் மூழ்கினர்.

அவ்வூரிலுள்ள பாணருடைய உறவினர்களும், சுற்றத்தார் களும் தங்கள் அறியாமையால் ''ஞானசம்பந்தர் பாடும் பதிகங்கள் பாணர் யாழ் மீட்டி வாசிப்பதால்தான் புகழ் பெறுகின்றன'' என்ற தவறான எண்ணத்தைக் கொண்டிருந்தனர்.

அவ்வெண்ணத்தை அவர்கள் பாணரிடமே பெருமையுடன் வெளியிடவும் செய்தனர். அதுகேட்ட பாணர், உளம் துடித்துப் போனார்.

ஞானப் பாலுண்ட சம்பந்தரிடம், ''தன் சுற்றத்தாரின் அறியாமையையும் செருக்கையும் அடக்க வேண்டும்'' என்று உள்ளமுருக வேண்டினார்.

அதைக் கேட்ட ஞானசம்பந்தர் ''மாதர் மடப்பிடி'' எனத் தொடங்கிடும் திருப்பதிகமொன்றைப் பாடினார். பாணர் அப்பதிகத்தை யாழில் மீட்டிப் பாட இயலாது செயலற்றுப் போனார்.

பாணர் கண் கலங்கினார். வேதனை மேலிட யாழை உடைக்கப் போகும் சமயத்தில் ஞானசம்பந்தர் அவரைத் தடுத்தார்.

''இறைவனின் திருவருட் கருணையை உணராது யாழை உடைக்க முற்பட்டது தவறு. இந்தக் கருவியில் முடிந்த அளவுக்கு எவை எட்டுமோ அவற்றை முன்போல் இதனிலிட்டு வாசிப்பீராக'' என்று ஞானசம்பந்தர் பாணருக்கு அன்பு கூர்ந்து அருளி வாழ்த்தினார்.

பாணர் முன்போல் யாழில் பண் அமைத்துப் பதிகம் பாடினார். அதுகண்ட பாணருடைய உறவினர்களும், சுற்றத்தார்களும் தங்கள் தவற்றை உணர்ந்தனர். ஞானசம்பந்தருடைய பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கி, தங்கள் தவற்றுக்கு மன்னிப்புக் கோரினர்.

அங்கிருந்து சிவயாத்திரை புறப்பட்ட ஞானசம்பந்தர் திருச்சாத்த மங்கையை அடைந்து, திருநீலநக்க நாயனாரைக் கண்டு மகிழ்ந்து வேறு பல தலங்களைத் தரிசித்த வண்ணம் திருச்சாட்டாங்குடி வழியாக திருமருகல் என்னும் தலத்தை வந்தடைந்தார்.

திருமுருகல் கோயில் மடத்தில் தங்கியிருந்து முப்போதும் இறைவனை வழிபட்டு வந்தார் சம்பந்தர். ஒருநாள் அங்கு வியக்கத்தக்க நிகழ்ச்சி ஒன்று நடந்தது.

திருமருகல் கோயில் மடத்தில் ஒரு கன்னிப் பெண்ணும் ஒரு வணிக மகனும் தங்கி இருந்தனர். அக்கன்னிப் பெண்ணின் காதலனான வணிக மகன் ஓர்நாள் அவ்விடத்தில் அரவந்தீண்டி உயிர் நீத்தான்.

காதலனுக்கு ஏற்பட்ட கதியை எண்ணிக் கன்னி மகள் துடித்தாள். பெற்றோருக்குத் தெரியாமல் அத்தை மகனை மணக்க வேண்டும் என்று ஓடிவந்த தனது ஆசையில் இப்படியொரு பேரிடி வீழ்ந்ததே என்றெண்ணி தத்தளித்தாள்.

அப்பெண்மணி வணிக மகனைத் தீண்ட முடியாத நிலையில் தாங்கொணாத் துயரால் பலவாறு சொல்லி புலம்பிக் கொண்டே இருந்தாள்.

அவளது புலம்பல் கோயிலை நோக்கி வரும் ஞானசம்பந்தர் செவிகளில் விழுந்தது.

வாடிய முகத்துடனும், வடிக்கும் கண்ணீருடனும் ஒடிந்து விழுந்த பூங்கொடி போல் தன் நிலை மறந்து நின்ற வணிக மகள், ஞானசம்பந்தரைக் கண்டாள்.

திருமருகல் தெய்வமே எழுந்தருளினாற்போல் சித்தத்தில் கொண்டாள். ஓடிச்சென்று அவரது பாதங்களில் வீழ்ந்தாள்.

ஞானசம்பந்தர் அப்பெண்மணிக்கு ஆறுதல் மொழி கூறினார். அப்பெண்மணி தனது சோகக் கதையைச் சொல்லத் துவங்கினாள்.

‘‘நான் பிறந்த ஊர் வைப்பூர். தாமன் என்பவர் என் தந்தை. என் தந்தைக்கு என்னுடன் ஏழு பெண்கள் உண்டு. இங்கு இறந்து கிடக்கும் என் அத்தை மகனுக்குத் தன் பெண்களில் ஒருவரைக் கொடுப்பதாகச் சொல்லிய

அவர், மற்ற ஆறு பெண்களில் ஒருத்தியைக் கூட இவருக்குக் கொடுக்காமல் ஏமாற்றியதை எண்ணி மனம் பொறாத நான், இவரை அழைத்துக்கொண்டு இரவோடிரவாக இங்கு ஓடிவந்தேன்.

வந்த இடத்தில் விதி எனக்குச் சதி செய்துவிட்டது. என் வாழ்க்கைத் துணைவராக இல்லறத்தில் இருக்க வேண்டிய என் அத்தை மகன் அரவத்தால் தீண்டப்பட்டு எனக்குமில்லாமல் இந்த உலகத்திலும் நில்லாமல் போய்விட்டார்'' எனச் சொல்லி மேலும் புலம்பிக் கண்ணீர் வடித்தாள். ஞானசம்பந்தர் கால்களில் விழுந்து அழுதாள் அந்த வணிகக் குலப் பெண்மணி!

ஞானசம்பந்தர் திருமருகல் தெய்வத்தைப் பணிந்து எழுந்து, ''சடையாய் எனுமால்'' எனத் தொடங்கி பதிகம் ஒன்றைப் பாடியருளினார். நீலகண்டப் பெருமான் சம்பந்தரின் செந்தமிழ்ப் பண் கேட்டுச் சிந்தை மகிழ்ந்தார். திருமருகல் உறையும் உமையொருபாகன் வணிக மகனைக் காத்தார்.

இறைவனின் கருணையால் வணிக மகன் உயிர் பெற்று எழுந்தான். அனைவரும் அதிசயித்து சம்பந்த பெருமானை வணங்கி துதித்தனர்.

வணிக மகனும், வணிக மகளும் ஞானசம்பந்தரின் பாத கமலங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினர்.

சம்பந்தர் இருவரையும், ''திருமணம் செய்து கொண்டு என்றென்னும் நீடு புகழ் வாழ்வீராக'' என்று ஆசி கூறி வழி அனுப்பினார்.

ஞானசம்பந்தர் அத்தலத்தில் சில நாட்கள் தங்கி யிருந்து, சிவ வழிபாட்டை இடையறாது நடத்தி வந்தார்.

அந்நாளில், அவரைக் காண சிறுத்தொண்ட நாயனார் வந்தார். இருவரும், ஒருவரை ஒருவர் வணங்கி மகிழ்ந்தனர்.

இருவரும் திருமருகல் நீலகண்டப் பெருமானை வழிபட்டவாறு, அங்கிருந்து புறப்பட்டு, திருச்சாட் டாங்குடிக்கு வந்தனர்.

அங்கு கோவில் கொண்டுள்ள கணபதீச்சுரரை வணங்கி வழிபட்டு வாழ்ந்து வரலாயினர். சில நாட்களில், அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருப்புகலூரை அடைந்தார். அங்கு முருகநாயனார் தங்கியிருந்த திருமடத்தில் தங்கினார். அச்சமயத்தில் அப்பரடிகள் தொண்டர் பலருடன் திருப்புகலூரை வந்தடைந்தார்.

அப்பரடிகள் திருவாரூர் தரிசனத்தைப் பற்றிச் சிந்தை குளிரும் பதிகத்தால் சிறப்புற எடுத்து இயம்பியதைக் கேட்ட ஞானசம்பந்தருக்குத் திருவாரூர் சென்று புற்றிடம் கொண்ட பெருமானைப் போற்றிப் பணிந்து வரவேண்டும் என்ற பெரு விருப்பம் உண்டாயிற்று.

ஞானசம்பந்தர் அப்பரடிகளைத் திருப்புகலூரிலேயே சில காலம் தங்கி இருக்கும்படி செப்பிய வண்ணம் திருவாரூருக்குப் புறப்பட்டார்.

ஞானசம்பந்தர் திருவாரூர் செல்லும் வழியே உள்ள சிவத்தலங்கள் பலவற்றைத் தரிசித்து மகிழ்ந்தவாறே திருவாரூரை வந்து அடைந்தார்.

திருவாரூரில் தியாகேசப் பெருமானைக் கண்குளிரக் கண்டு களித்தார். தமிழ்ப் பாமாலை தொடுத்து இன்புற்றார்.

சில காலம் அங்கே தங்கியிருந்து பேரின்பம் கொண்டார். பின்பு திருவாரூரை நீத்துத் திருப்புகலூர் வந்தார். அங்கு அப்பரடிகளோடு தங்கியிருந்து எம்பெருமானை வழிபட்டு வரலானார்.

திருப்புகலூர்ச் செஞ்சடை வண்ணர் அருள்பெற்று, இன்புற்று ஆளுடைப் பிள்ளையாரும், அப்பரடிகளும்

அங்கிருந்து புறப்பட்டு மற்றும் பல சிவத்தலங்களைத் தரிசித்து வரலாயினர்.

இரு ஞானமூர்த்திகளும் கால்நடையாகவே சென்று கொண்டிருந்தனர். ஞானசம்பந்தர் இறைவன் தமக்களித்த முத்துப்பல்லக்கில் அமர்ந்து வராமல் தம்முடன் நடந்து வருவது, அப்பருக்கு மன வேதனையைக் கொடுத்தது.

அப்பரடிகள் ஞானசம்பந்தரை நோக்கி, ''முத்துச் சிவிகைத்தனித்து வரத் தாங்கள் கால் கடுக்க நடந்து வருதல் ஆகாது. தாங்கள் எம்பெருமான் அருளிச் செய்த முத்துச் சிவிகையில் எழுந்தருள்க'' என்று அன்போடு வேண்டினார்.

அது கேட்டு ஞானசம்பந்தர் சிறிதும் மனம் ஒவ்வாத நிலையில் அப்பரிடம், ''தாங்கள் நடந்துவர நான் மட்டும் முத்துச் சிவிகையில் ஏறி வருவது முறையல்ல'' என்று விடையிறுத்தார். எனினும் எம்பெருமானின் திருவருட் கருணையை எண்ணிப் பார்த்த ஆளுடைப் பிள்ளையார், ''தாங்கள் முன்னர் எழுந்தருளுங்கள், தங்கள் பின்னால் நான் மெதுவாக வந்து சேருகிறேன்'' என்றார். அப்பரடிகளும் அதற்கு இசைந்தார்.

இவ்வாறாக அப்பரடிகள் முதலில் ஒரு திருத்தலத்தை சேர்வதும், பின்னார் ஆளுடைப்பிள்ளையார் முத்துச் சிவிகையில் அத்தலத்தை அடைவதுமாக, இரு சிவநேசச் செல்வர்களும் தங்கள் சிவ யாத்திரையைத் தொடர்ந்து நடத்திக் கொண்டே இருந்தனர்.

இப்படியாக இரு திருத்தொண்டர்களும் திருக்கடவூர், திருவம்பர் முதலிய தலங்களைத் தரிசித்தவாறு, திருவீழிமிழலையை வந்தடைந்தனர்.

அந்நகரத்துத் தொண்டர்களும், அடியார்களும் இவர்களைப் போற்றி வணங்கினர். ஞானசம்பந்தர்

வீழிமிழலை எம்பெருமானைப் போற்றி 'சடையார் புனலுடையார்'' எனத் தொடங்கும் பதிகம் ஒன்றை உள்ளமுருகப் பாடி எம்பெருமானின் சேவடியை வழிபட்டார்.

ஆளுடை அரசரும், ஆளுடைப் பிள்ளையாரும் தினந் தவறாது அரனாரை, அழகு தமிழ்ப் பாமாலைகள் புனைந்து வழிபட்டு வந்தார்கள். ஊர் மக்களுக்கு உற்சாகம் தாங்கவில்லை. அவர்கள் சிவச் செல்வர் களைப் போற்றிப் பணிந்து பெருமிதம் கொண்டனர்.

சீர்காழி அந்தணர்கள், திருத்தோணியப்பரைத் தரிசிக்கச் சீர்காழிக்கு வருமாறு அவர்களை வேண்டினர்.

ஞானசம்பந்தர் ''திருவீழிமிழலை இறைவன் விடை அளிப்பின் வருவோம்'' என்று மறுமொழி பகன்றார்.

அன்றிரவு பிறைத்திங்களை முடிந்த பேரருளாளர், ஞானசம்பந்தர் கனவிலே எழுந்தருளி, ''இத்திருத்தலத் திலேயே திருத்தோணியப்பர் திருக்கோலத்தைக் காட்டி அருளுகின்றோம்'' என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

பொழுது புலர்ந்தது. ஆளுடைப் பிள்ளையாரும், அப்பரடிகளும், மறையோர்களும் புடைசூழக் கோவி லுக்குச் சென்றனர்.

திருவீழிமிழலை ஆலயத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவன், தோணியப்பர் திருக்கோலம் விளங்க காட்சியளித்தார். தோணியப்பர் திருக்கோலத்தைக் கண்டு பிள்ளையார் பக்திப் பரவசத்தால் 'கைம்மரு பூங்குழல்' எனத் தொடங்கிப் பாடினார்.

தோணியப்பரின் பேரருளை எண்ணிப் பார்த்த சீர்காழி அந்தணர்கள், ஞானசம்பந்தரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டனர்.

ஞானசம்பந்தரும், திருநாவுக்கரசரும் திருவீழிமிழலை இறைவனை நாள்தோறும் வழிபட்டு பதிகங்கள் பலவற்றைப் பாடி வந்தனர். இவ்வாறு இருந்துவரும் நாளில் திருவீழிமிழலை நகரத்தில் மழையின்மையால் பஞ்சம் பெருகியது.

திருவீழிமிழலைப் பெருமான் இவர்கள் கனவிலே எழுந்தருளி, ''சிவனடியார்க்கும், மக்களுக்கும் பஞ்சத்தால் துன்பம் வருமோ என்று நீங்கள் அஞ்சற்க! அவர்கட்கு எவ்வித தீங்கும் நேராது. அடியார்களது வாட்டத்தைப் போக்கும் பொருட்டு நாள்தோறும் திருக்கோயில் கிழக்குப் பீடத்திலும், மேற்குப் பீடத்திலும் ஒவ்வொரு பொற்காசுகளை வைத்து அருளுவோம். அவற்றைக் கொண்டு அடியார்களது வறுமை நிலையைப் போக்கி உதவுங்கள்'' என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

இறைவன் கனவிலே மொழிந்ததற்கேற்ப, தினமும் பொற்பீடத்திலிருந்து பொற்காசுகளைப் பெற்றெடுத்து பிள்ளையும், அரசும் அடியார்களுக்குக் குறைவின்றி அமுதூட்டி இன்புற்றனர்.

இது நிகழும் நாளில் அப்பரடிகளது திருமடத்திலே மட்டும் தொண்டர்கள் உரிய காலத்தே திருவமுது செய்து களிப்புற, திருஞான சம்பந்தர் திருமடத்தில் உணவு முடிக்கச் சற்றுக் காலதாமதமானது.

இதை உணர்ந்த ஞானசம்பந்தர், ''தமது திருமடத்தில் அமுது படைக்க காலதாமதம் ஆவதின் காரணம் என்ன!'' என்று அடியார்களிடம் வினவினார்.

அதற்கு அவர்கள் ஞானசம்பந்தரை நோக்கி, நம்முடைய பொற்காசு நல்ல காசல்ல என்று கூறி பண்டங்களைக் கொடுக்கக் காலதாமதம் செய்கின்றார்

கள். ஆனால், நல்ல காசு பெற்ற அப்பர் பெருமானுக்கு வியாபாரிகள் வேண்டும் பொருளை விரைவிலே கொடுத்து விடுகிறார்கள்'' என்ற உண்மையை விளக்கிக் கூறினர்.

அடியார்கள் இங்ஙனம் மொழிந்தது கேட்டு ஞான சம்பந்தர் சிந்தித்து, அப்பரடிகள் கோயிற் திருப்பணிகள் செய்ததின் பயனே இது என உணர்ந்து எம்பெருமானை வணங்கி வழிபட்டு, ''வாசிதீரவே காசு நல்குவீர்'' என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடினார்.

இறைவன் ஞான சம்பந்தருக்கு நற்காசு கொடுத்தருளி னார். அன்று முதல் ஆளுடைப் பிள்ளையும் உரிய காலத்தே விருந்தளித்து அரும்பெரும் தொண்டாற்றி வரலானார்.

சில நாட்களில் மழை பொழிய பஞ்சம் தணிந்தது. இரு ஞான மூர்த்திகளும் தொடங்கிய தலயாத்திரையின் தொடக்கத்தில் இருவரும் வேதாரண்யத்தை வந்து அடைந்தனர்.

பிள்ளையாரும் அரசரும் திருக்கோயில் கோபுரத்தைத் தாழ்ந்து பணிந்து கோவில் வெளி முற்றத்தைக் கடந்து மறைகளால் காப்பிடப்பட்டிருந்த வாயிலை அடைந்த னர்.

அங்கு திருவாயில் தாழிடப் பட்டிருப்பதால் அன்பர்கள் பிறிதொரு பக்கம் வாயில் அமைத்து அதன் வழியே உள்ளே சென்று வழிபட்டு வருவதைக் கண்டார்கள்.

ஞானசம்பந்தர் அடியார்களிடம் வாயில் அடைத்துக் கிடக்கும் காரணத்தை வினவினார்.

இறைவனை வழிபட்டு வந்த அருமறைகள் வாயிலை அடைத்துச் சென்றுவிட்டன என்ற உண்மையை அவ்வூர் அடியார்கள் வேதனையுடன் எடுத்துக் கூறினர்.

அடியார்கள் மொழிந்ததைக் கேட்ட ஞானசம்பந்தர் அப்பரடிகளைப் பார்த்து, ''அத்திருக் காப்பு நீங்குமாறு திருப்பதிகம் ஒன்றைப் பாடுவீராக!'' என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

அப்பர் அடிகள் பதினோரு பாட்டுக்களால் கதவின் தாழ் திறக்கும்படிச் செய்தார்.

அடியார்கள் எல்லோரும் பெருமகிழ்ச்சியினால் எம்பெருமானின் திருநாமத்தைக் கயிலைமலை எட்டும் வண்ணம் முழக்கம் செய்தனர். உச்சி மீது குவித்த செங்கரங்களோடும், ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகும் கண்களோடும் கோயிலுள் புகுந்து இறைவனைப் பன்முறை வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்தனர்.

இரு ஞான மூர்த்திகளும் நெக்குருக எம்பெருமானைப் பணிந்து திருப்பதிகங்கள் பல பாடிப் பக்தி வெள்ளத்தில் மூழ்கினர்.

அனைவரும் வழிபட்டு வணங்கி வெளிவந்தவுடன் அப்பர் அடிகளின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க ஞானசம்பந்தர் திறந்த கதவுகளை அடைக்கும் பொருட்டு சதுரம் என்று தொடங்கும் பதிகம் ஒன்றைப் பாடினார். அக்கணமே வாயிலின் கதவுகள் காப்பு நிரம்பின.

அன்று முதல் அத்திருவாயில் திறக்கவும் காப்பிடவும் எளிதாக அமைந்தது. அடியார்கள் அவ்வாயில் வழியாக சிரமமின்றி இறைவனை வழிபட்டு வரலாயினர்.

தலங்கள் தோறும், இறைவன் அருளால் வியக்கத்தக்க பற்பல செயல்களை நிகழ்த்திய இரு ஞானமூர்த்திகளும் இவ்வாறு திருமறைக்காட்டை அடைந்தனர்.

திருமறைப் பெருமானைப் பணிந்து பதிகம் பாடிப் பரவினர். அத்திருத்தலத்திலேயே தங்கியிருந்து திருத்தொண்டுகள் பல புரிந்து வரலாயினர்.

அக்காலத்தில் பாண்டிய நாட்டை கூன்பாண்டியன் நெடுமாறன் என்ற மன்னன் அரசாண்டு வந்தான்.

பாண்டிய மன்னன் சோழன் மகளாகிய மங்கையர்க் கரசியை மணந்திருந்தான். அவனது முதன்மந்திரியாகப் பணியாற்றியவர் குலச்சிறையார் என்ற பெருந்தகையார்.

பாண்டியனின் ஆட்சியிலே சைவம் வளர்ச்சி குறைந்து சமணம் சிறுகச் சிறுகப் பரவிக் கொண்டிருந் தது.

மன்னன் நெடுமாறன் சமணத்தில் மிக்கப் பற்றுக் கொண்டு சமணத்தை ஊக்குவித்ததால் சமணத் தலைவர்கள் செருக்குற்றுச் சைவத்தைக் குறை கூறி வந்தனர்.

அதனால் மாதேவி மங்கையர்க்கரசியாரும், முதன் மந்திரி குலச்சிறையாரும் சைவ சமயத்தைப் பாதுகாக்கத் தங்களால் இயன்றதைச் செய்து வந்தனர்.

பாண்டிய நாட்டில் முன்போல் சைவம் தழைத்தோங்க வேண்டும் என்று எண்ணி ஏங்கிக் கொண்டிருந்த அவர்கள் செவிகளில் அப்பர் அடிகளும், திருஞான சம்பந்தரும் திருமறைக் காட்டில் வந்து தங்கி இருக்கும் செய்தி எட்டியது.

அரசியாரும், குலச்சிறையாரும் ஊக்கமும் பெரு மகிழ்ச்சியும் கொண்டவர்களாய்த் தம் ஏவலர்கள் சிலரைத் திருமறைக் காட்டிற்கு அனுப்பி ஞான சம்பந்த மூர்த்திகளை அழைத்து வருவதற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்தனர்.

ஏவலாளர் ஞானசம்பந்தர் வசிக்கும் மடத்தை அடைந்தனர். அடியார்களை வணங்கினர். அரசியார் விருப்பத்தை உரைத்தனர்.

''பாண்டியநாடு சமணர்களிடம் சிக்கிச் சிதைந்து வருகிறது. மன்னர் கூடச் சமணர்களின் மாயவலையில் வீழ்ந்துவிட்டார். அதனால் தாங்கள் அருள்கூர்ந்து மதுரை மாநகருக்கு எழுந்தருள வேண்டும். சமணரை வென்று தென்பாண்டிய நாட்டில் சிவனடியார்களின் தொண்டு சிறக்கவும் சைவ நெறி தழைக்கவும் திருவுள்ளம் கொண்டருள வேண்டும். அரசியாரும் அமைச்சரும் தங்களிடம் இவ்விவரத்தைச் சொல்லி வருமாறு எங்களை அனுப்பியுள்ளார்கள்'' என்று பணிவன்போடு பகர்ந்தனர் பணியாட்கள்.

சீர்காழிப் பிள்ளையார் முக மலர்ச்சியோடு விரைவில் வந்து சேருவதாக அரசியாரிடம் கூறும்படிச் சொன்னார். ஏவலாளர் வணங்கி புறப்பட, சம்பந்தர் ஏவலாளர்களை வாழ்த்தி அனுப்பினார். அவர்களும் மதுரையம்பதி வந்து அரசியாரிடம் சம்பந்தர் வருகையைப் பற்றிக் கூறினர். அரசியாரும் அமைச்சரும் அக மகிழ்ந்தனர்.

அப்பரடிகள் திருஞான சம்பந்தரிடம் சமணர்களின் தீய வழியினை எடுத்து விளக்கி இப்பொழுது மதுரை போவது உசிதம் அல்லவென்றும், அதற்குத் தான் உடன்படப் போவதில்லை என்றும் சொன்னார்.

அதற்கு ஆளுடைப்பிள்ளையார், ''நாம் போற்றுவது பரமனின் பாத கமலங்களே. எனவே நாளும் கோளும் நம்மை என்ன செய்யும்? எம்பெருமான் திருத்தொண்டில் நமக்கு ஆபத்து ஒன்றும் ஏற்படாது'' என்று கூறிப் பரமனைப் போற்றி, ''வேயுறு தோளிபங்கன்'' என்னும் திருப்பதிகத்தை இயம்பினார்.

ஞானசம்பந்தர் அப்பரடிகளை வேழநாட்டிலேயே இருக்கும்படிக் கூறிவிட்டுத் தமது முத்துப் பல்லக்கில் மதுரையம்பதியை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

திருமறைக் காட்டு நலம் தந்தநாதரின் திருத்தாளினைச் சித்தத்திலே கொண்டு புறப்பட்ட ஞானசம்பந்தர், இடையிடையே உள்ள தலங்களை வணங்கிப் பதிகங்கள் பல பாடி மகிழ்ந்தார்.

நெய்தல் நிலத்தைக் கடந்து மருதநிலம் வழியாக முல்லையைத் தாண்டி பாலையில் புகுந்து பாண்டி நாட்டின் பாங்கிலே வந்தடைந்தார் சம்பந்தர்.

மணம் கமழும் மலர் நிறைந்த மலைகளில் துள்ளி ஓடும் தேனருவிகளைக் கடந்தார். புள்ளினங்கள் துள்ளி விளையாடும் காடுகளைக் கடந்தார். ஒருவாறு ஆளுடைப்பிள்ளையார் திருக்கொடுங்குன்றம் எனும் தலத்தை வந்தடைந்தார்.

அங்கு மலை மீது எழுந்தருளி இருக்கும், விரிபுனல் அணிந்த வேணியரது அடிபோற்றியவாறு மதுரையை நெருங்கலானார்.

அரசியாரும் அமைச்சரும் சம்பந்தரை வரவேற்க மதுரை மாநகரைக் கவின்பெற அழகு செய்யத்தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்தனர்.

உலகிலுள்ள எழிலை எல்லாம் ஒன்று திரட்டிக் கொழித்து வைத்தாற்போல் மதுரையம்பதி அழகுற விளங்கிற்று.

மதுரை தெருக்களிலே மறையொலி கேட்டவண்ண மாகவே இருந்து கொண்டிருந்தது. அரங்கிலே அழகு மயில் போல் ஆரணங்குப் பதுமைகள் நடனமாடும் சிலம்பொலி 'கலீர் கலீர்' எனக் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது.

அந்தணர்கள் வேள்வி நடத்தி விண் எட்ட புகை எழுப்பி மறைவேத முழக்கம் செய்தனர். ஓரிடத்தின் எழிலைக்கண்ட கண்கள் வேறிடம் திரும்பாத காட்சியைத் தான் ஒவ்வொரு இடத்திலும் காண முடிந்தது.

திருஞானசம்பந்தர் பதிகம் பாடியவாறு நகருக்குள் நுழைந்தார். அன்பர்கள் பூரண கும்பம் எடுத்தனர். தூப தீபங் காட்டினர். பாலிகைகள் ஏந்தினர். வீதி எங்கும் மணமிக்க மலரையும், நறுமணப் பொடியையும், பொரிகளையும் வாரி வாரி வீசினர். பன்னீர் தெளித்தனர்.

ஞானசம்பந்தர் வந்தடைந்த செய்தியை ஏவலாளர்கள் கூறியதும், அரசியார் அவர்களுக்கு பொன்னும் பொருளும் சன்மானமாகக் கொடுத்து அனுப்பினார். அரசியார் அமைச்சரை அனுப்பி ஞானசம்பந்தரை எதிர்கொண்டு அழைப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்.

அதுவே சமணர்களுக்குத் தீய சகுனங்கள் தோன்று வதற்கும், குலச்சிறையாருக்கும், மங்கையர்க்கரசி யாருக்கும் நல்ல சகுணங்கள் தோன்றுவதற்கும் காரணமாக அமைந்தன.

சம்பந்தரின் வருகையைக் கேள்வியுற்ற சமணர்கள் ஒன்றுகூடி நிலைமையை விவாதிக்கத் தொடங்கினர்.

அமைச்சரும், அரசியாரும் ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கினர்.

சமணரால் பாண்டிய நாட்டிற்கு நேர்ந்த தீமையினைப் போக்குவதற்குத் தூய வெண்புனற் கங்கையே பாண்டிய நாட்டை நோக்கி வந்தாற்போல் அடியார்களின் தூய திருவெண்ணீற்றுப் பொலிவு தோன்ற ஞானசம்பந்தர் இறைவனின் திருவருள் ஒளியுடன் முத்துச் சிவிகையில் எழுந்தருளினார்.

அத்திருக் காட்சியைக் கண்ட குலச்சிறையார் உடல் புளகம் போர்ப்ப – கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக – தம்மை மறந்து, உலகை மறந்து பக்தியால் கட்டுண்டு அப்படியே முத்துச்சிவிகை முன் வீழ்ந்து பணிந்து எழுந்தார். மீண்டும் சிரமீது கரந்தூக்கி நெஞ்சத்தில் பொங்கி வரும் அன்புப் பெருக்கால் நிலமிசை பணிந்தார்.

ஞானசம்பந்தருடன் வந்த அடியார்கள் அமைச்சரை எழுப்ப முயன்றனர். அமைச்சர் தம்மை மறந்த நிலையில் படுத்துக் கிடந்தார்.

ஞானசம்பந்தர் முத்துச் சிவிகையினின்று கீழே இறங்கி தமது அருட்கரத்தால் அமைச்சரைத் தொட்டு எழுப்பினர். அமைச்சர் எழுந்து அண்ணலைத் தொழுது அடிபணிந்து போற்றினார்.

ஞானசம்பந்தர் அரசியார் நலம் பற்றி அமைச்சரை வினவ அமைச்சரும் மகிழ்ச்சியோடு, ''ஐயனை எதிர்கொண்டு அழைக்க அரசியார் பணித்துள்ளார்'' என்று கூறினார்.

அமைச்சர் மொழிந்தது கேட்டு அகமகிழ்ந்த ஆளுடைப்பிள்ளையார், ''முதலில் ஆலவாய் அப்பன் எழுந்தருளியிருக்கும் கோயிலுக்குச் செல்வோம்'' என்றார்.

அமைச்சர் முன்செல்ல அன்பர்கள் புடைசூழ ஆலயத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார் ஞானசம்பந்தர்.

ஞானசம்பந்தர் திருக்கோயிலுக்கு எழுந்தருளப் போகிறார் என்ற செய்தி கேட்டு அரசியாரும் ஆலயத்திற்கு விரைந்தார்கள். இதற்குள் ஞானசம்பந்தர் அமைச்சரும், அடியார்களும் புடைசூழ கோயிலை வந்தடைந்தார்.

திருவாலவாய்த் திருக்கோவில் உயர் கோபுரத்தைக் கண்ட ஞானசம்பந்தர் வணங்கி எழுந்து ''மங்கையர்க் கரசி வலவர்கோன் பாவை'' எனத் தொடங்கும் திருப் பாடலால் அரசியாரையும், அமைச்சரையும் சிறப்பித்தார்.

பிறகு அச்சிவத் தொண்டர் அன்பர்கள் புடைசூழ அமைச்சருடன் கோயிலை வலம் வந்து சோமசுந்தரப் பெருமானை வழிபட்டார்.

''நீலமாமிடற்று ஆலவாயிலான்'' என்னும் திருப்பாட லால் பெருமானை துதித்தார். அடியார்கள் ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கித் திளைத்தனர்.

ஞானசம்பந்தர் தலைச்சங்கப் புலவர்களை வணங்கி வழிபட்டார். கோபுரவாயிலை அடைந்தார். அங்கு அரசியார் வணக்கத்துடன் நிற்பதை அமைச்சர் காண்பித்தார்.

அரசியார் விரைந்து வந்து ஞானசம்பந்தரின் திருவடி களில் வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்தாள். ஞானசம்பந்தர் அரசியாரைத் தமது அருட்கரத்தால் எடுத்து அருளினார்.

அரசியார் உள்ளமும், உடலும் பொங்கிப் பூரிக்கக் கண்களில் நீர்மல்க நாக்குழற ஞானசம்பந்தரை நோக்கி, ''யானும் என்பதியும் செய்த தவம் என்கொல்'' என்று பணிவன்புடன் கூறினார்.

யாழின் மென்மொழி போல் அரசியார் மொழிந் ததைக் கேட்டு நாயனார், ''சுற்றிலும் மற்ற சமயத்தார்கள் இருந்தும் சிவத்தொண்டினை மேற்கொண்டு வாழும் உம்மைக் காண வந்தனம்'' என விடை பகர்ந்தார்.

ஞானமூர்த்தியின் அன்பு மொழியைக் கேட்டு மனம் பூரித்துப் போன மங்கையர்க்கரசியார் மீண்டும் ஞான சம்பந்தரை வணங்கி எழுந்தார். ஞானசம்பந்தரையும்

அவருடன் வந்த அடியார்களையும் மடத்தில் தங்குவதற்கான ஏற்பாடுகள் அனைத்தையும் செய்தார் அரசியார்!

அரசியார் ஆளுடைப்பிள்ளையாரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு அரண்மனைக்குப் புறப்பட்டார்.

அமைச்சர் குலச்சிறையார் ஞானசம்பந்தரை மடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். ஞானசம்பந்தர்

தம்முடன் வந்த பரிசனங்களுடனும், அடியார்களுடனும் மடத்தில் தங்கினார்.

ஞானசம்பந்தர் தங்கி இருந்த இடத்தில் இருந்து எழுந்த வேத முழக்கமும், திருப்பதிக ஒலியும் சமணர்களைக் கதிகலங்கச் செய்தது.

அவர்கள் வஞ்சனையால் ஆளுடைப்பிள்ளையாரைப் பழிவாங்க எண்ணினர். அவர்கள் மன்னனைக் கண்டு எல்லா விவரமும் கூறினர். மன்னர் அது கேட்டு மனம் குழம்பினார்.

சமணர்கள் மன்னனிடம் ''ஞானசம்பந்தர் தங்கி இருக்கும் மடத்திற்குத் தீ மூளச் செய்தல் வேண்டும்'' என்று ஆலோசனை கூறினர்.

மன்னன் ஒன்றும் தோன்றாத நிலையில், ''ஆக வேண்டிய காரியம் எதுவாயினும் உடனே சென்று அதனைச் செய்க'' என்று கூறி அவர்களை அனுப்பி வைத்தான்.

சமணர்களின் அடாத செயலை அப்படியே செய்ய பணித்த பாண்டியன் நெடுமாறன், எதனாலோ வேதனை மேலிட தீராத மனக்குழப்பத்தோடு பூமலர் தூவிய பட்டு மெத்தையிலும் இருக்க வொண்ணாது படுத்துப் புரண்டு கொண்டிருந்தான். முகத்திலே துயரத்தின் ரேகைகள் படர்ந்திருந்தன. அதுசமயம் மங்கையர்க்கரசியார் மன்னன் அருகே வந்தார்.

மனவாட்டத்தோடு படுத்திருக்கும் மன்னனிடம் ''என்னுயிர்க்குயிராய் உள்ள இறைவா! உங்களுக்கு ஏற்பட்ட துன்பம்தான் என்ன? சற்றுமுன் இருந்த பெருமகிழ்ச்சிமுகத்தில் சற்றுகூடக் காணப்பட வில்லையே! உங்கள் மனதில் ஏதோ துயரம் சொல்ல முடியாத அளவிற்கு இருப்பது போல் தோன்றுகிறது. அதனைத் தயைகூர்ந்து என்னிடம் சொல்வீராக'' என்று கவலையோடு வேண்டினார்.

மன்னன் அரசியாரிடம் சமணர்கள் வந்து முறையிட்டதையும், அதற்குத் தான் விடையளித்ததையும் கூறினார்.

அதுகேட்ட மங்கையர்க்கரசியார் திடுக்கிட்டார்கள் வேதனைப்பட்டார்கள்.

மங்கையர்க்கரசி மன்னனை நோக்கி, ''எனக்கு ஓர் வழி தோன்றுகிறது. சமணர்களுக்கும், சைவர்களுக்கும் வாதம் நடக்கட்டும். வாதில் எவர் வெற்றி பெறுகிறாரோ அவர்கள் பக்கம் சேர்ந்து கொண்டால் போகிறது'' என்று கணவனுக்கு அரிய யோசனை கூறினார். மன்னனும் இதைப்பற்றிச் சிந்திக்கலானான்.

அரசியார் அமைச்சரை சந்தித்து நடந்தவற்றைக் கூறினார்.

அமைச்சர் அரசியாரிடம் ஆளுடைப்பிள்ளையாரின் வருகையால் பெற்ற பேற்றினைப் பெருமிதத்தோடு கூறியபோதிலும் சமணர்களின் சூழ்ச்சியை நினைத்துச் சற்று மனம் அஞ்சினார். அரசியார் மனம் கலங்கினார்.

''ஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்கு ஏதேனும் தீங்கு நேர்ந்திடின் அக்கணமே நாமும் உயிர் இழப்போம்'' என்று அரசியாரும் அமைச்சரும் தங்களுக்குள் உறுதிபூண்டனர்.

இதற்குள் ஞானசம்பந்தருக்குத் தீமை விளைவிக்கக் கருதிய சமணர்கள் தங்கள் மந்திரத்தால் அவர் எழுந்தருளி இருக்கும் மடத்திற்கு தீ வைக்க முயன்று தோற்றுப் போயினர். தந்திரத்தால் மடத்திற்குத் தீ வைத்தனர்.

மடத்தில் துயின்று கொண்டிருந்த தொண்டர்கள் கண் விழித்துப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டனர். இறைவனின் அருளால் தீ பரவும் முன்பே அதனை அணைத்துவிட்டு

ஞானசம்பந்தப் பெருமானிடம் சென்று நடந்தவற்றை எல்லாம் விளக்கிக் கூறினர்.

தொண்டர்கள் மொழிந்ததைக் கேட்ட ஞானசம்பந்தர் மனம் பதைபதைத்துப் போனார்.

''என் பொருட்டுத்தான் அவர்கள் இத்தகையத் தீமையைச் செய்தனர். என்றாலும் அஃது தொண்டர்களுக்கும் அல்லவா தீமையை விளைவித்திருக்கிறது. இது சமணர்களின் குற்றமாக இருந்தாலும் இத்தகைய கொடியவர்கள் வாழும் நாட்டை ஆளும் வேந்தனின் குற்றம்தான் அதனைவிடக் கொடியது'' எனத் தனக்குள் எண்ணிப் பார்த்தார். மனவேதனைப்பட்டார்.

''செய்யனே திரு ஆலவாய் மேவிய'' எனத் தொடங்கும் பாடலைத் திருப்பதிகத்தின் முதலாகக் கொண்டு பல பாடல்களைப் பாடினார்.

ஒவ்வொரு பாடலின் ஈற்றடியிலும் 'சமணர் இட்ட தீயானது பாண்டியனைச் சாரட்டும்' என்ற கருத்தை வைத்தார்.

ஞானசம்பந்தர் பதிகத்துள் கூறியதுபோல் தீப்பிணி என்னும் வெப்புநோய் மன்னனைப் பற்றிக்கொண்டது. வேந்தர் உடல் நெருப்பிடைப் புழுப்போல் துடிதுடித்தது. தீயின் வெம்மை மேலும் மேலும் ஓங்க கொற்றவனின் உயிர் ஊசலாடியது.

மன்னர்க்கு நேர்ந்த விபத்தைக் கண்டு மங்கையர்க்கரசியாரும், குலச்சிறையாரும் மிகவும் வருந்தினர். அவர்கள் செய்வதறியாது திகைத்தனர்.

மன்னனுக்கு ஏற்பட்ட நிலை கேட்ட சமணர்கள் விரைந்தோடி வந்தனர். சமணர்கள் மந்திரம் கூறி பீலி கொண்டு மன்னன் உடலைத் தடவினர். பீலிகள் எரிந்து சாம்பலாயின.

சமணர்கள் திகைத்தனர். பிரம்புகளால் மன்னன் உடல் வேதனையைப் போக்க முயன்றனர். பிரம்புகளால் மன்னன் உடலைத் தீண்டும் மன்னரே அவைகளும் தீய்ந்தன.

அரசன் உயிரை வருத்தும் வெப்பு நோய் யாரையும் கிட்டவிடாமல் தடுத்தது. மருத்துவ வல்லவர்களாலும் மந்திர மகா மேதைகளாலும், சமண முனிவர்களாலும் மன்னனின் வெப்பு நோயைச் சிறிதளவுகூடத் தணிக்க முடியாமல் போயிற்று.

மன்னனுக்குச் சமணர்கள் மீது ஆத்திரம் மேலிட்டது. அவர்களை அவ்விடத்தை விட்டு அகலும்படி கட்டளையிட்டான்.

ஞானசம்பந்தருக்குச் சமணர்கள் செய்த தீமையின் விளைவுதான் மன்னனை இப்படி வருத்துகிறது என்ற உண்மையை நன்கு உணர்ந்த அரசியாரும், அமைச்சரும் மன்னரிடம், ''இவ்வேதனை தீர புகலி மன்னர் எழுந்தருள வேண்டும்'' என்று எடுத்துரைத்தனர்.

மன்னன் மனம் தெளிந்த நிலையில் கண்களிலே நீர் மல்க அரசியாரையும், அமைச்சரையும் நோக்கி, ''சைவத் தலைவர் வந்து அவருடைய திருவருளால் எனக்கு ஏற்பட்டுள்ள வெப்பு நோய் அகலுமாயின் உங்கள் கருத்தினை நான் ஏற்பேன். அது மட்டுமல்ல; எனக்கு நேர்ந்த இந்நோயைத் தீர்த்து வென்றவர் எவரோ? அவர் பக்கம் யான் சேர்வேன். ஆதலால் உடனே புகலி மன்னரை அரண்மனைக்கு அழைத்து வருவதற்கு ஆவன செய்யுங்கள்'' என்று கூறினான்.

மன்னன் மொழிந்ததைக் கேட்டு அமைச்சரும், அரசியாரும் அமிழ்தத்தைப் பருகியதுபோல் ஆனந்தக் களிப்பெய்தினர்.

அமைச்சர் குதிரை மீதேறி மடத்தை நோக்கி முன்னால் விரைந்து புறப்பட, பின்னால் அரசியாரும் சிவிகையில் புறப்பட்டார்.

அமைச்சர் திருமடத்திலுள்ள அன்பு அடியார்களை வணங்கி, ''சம்பந்தப் பெருமானைத் தரிசிக்க அரசியார் வருகிறார்கள்'' என்றார்.

அமைச்சர் வெளியே காத்திருந்தார். அதற்குள் அரசியாரும் வந்து சேர்ந்தார்.

அடியார்கள் ஆளுடைப் பிள்ளையாரிடம் சென்று ''அமைச்சரும், அரசியாரும் வந்துள்ளனர்'' என்ற செய்தியைக் கூறினர்.

அடியார்கள் கூறியதைக் கேட்டுப் பிள்ளையார், ''அவர்களை உள்ளே அழையுங்கள்'' என்று அன்புக் கட்டளை இட்டதும் அடியார்கள் விரைந்தனர்.

மடத்தின் வெளியே நின்று கொண்டிருந்த அமைச்சரும், அரசியாரும் மகிழ்ச்சி பொங்க மடத்திற்குள் சென்றனர்.

அங்கே ஞான சம்பந்தர் சிவஞானமே வடிவமாக அமர்ந்திருக்கும் எழில் மிகும் காட்சியைக் கண்டனர்.

அமைச்சரும், அரசியாரும் அவரது தூய பொற்பாதங்களை சரணம் என்று பற்றிக் கொண்டனர்.

பிள்ளையார் இருவரையும் எழுந்திருக்கப் பணித்தார். ஞானசம்பந்தர் அவர்களை நோக்கி, ''உங்களுக்கு ஏதாவது தீங்கு நேர்ந்ததோ!'' என்று கேட்டார்.

அமைச்சரும், அரசியாரும் சமணர்கள் செய்த கொடுமையால் மன்னர் படுகின்ற கடும் வேதனையை விளக்கி, ''வேந்தர் உயிர் வாழ தேவரீர் அரண்மனைக்கு

எழுந்தருளி அரசனையும், எங்களையும் காக்க வேண்டும்'' என்று வேண்டிக் கொண்டனர்.

ஞானசம்பந்தர் ''சற்றும் அஞ்சற்க! யாம் இன்றே வருவோம். நன்றே செய்வோம்'' என்று கூறி அவர்களைத் தேற்றினார்.

சற்று நேரத்தில் திருஞான சம்பந்தர் மடத்திலிருந்து புறப்பட்டார். ஆலவாய் அழகனைத் தரிசித்து மகிழ முத்து சிவிகையில் ஏறித் தொண்டர்களுடன் புறப்பட்டார். அவரைத் தொடர்ந்து அரசியாரும், அமைச்சரும் புறப்பட்டார்கள்.

கோவிலை அடைந்த ஞானசம்பந்தர், ''வாது செய்வது உமது திருவுள்ளமே'' என்னும் கருத்து அமைந்த செந்தமிழ் மாலையைச் செஞ்சடையானுக்குச் சாற்றினார். சம்பந்தரின் பாமாலையைக் கேட்டு அரசியார் மெய்யுருகினார்.

ஆலகாலத்தை அமுதாக உண்ட அண்ணலின் திருவருள் பெற்ற ஞானசம்பந்தர் திருவாயில் புறத்தே இருந்த முத்துச் சிவிகையில் அமர்ந்து அரண்மனையை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

இவர் அரண்மனையை அணுகிக் கொண்டிருக்கும் போதே, அமைச்சர் குதிரையில் விரைந்து சென்று மன்னனிடம் ஞானசம்பந்தர் எழுந்தருளுகின்றார் என்பதை முன்னதாகவே அறிவித்தார்.

மகா மந்திரியார் மொழிந்ததைக் கேட்டு மனம் குளிர்ந்த மன்னவன் தனது தலைப்பக்கத்தில் ஞானப்பால் உண்ட தவப் புதல்வருக்கு முழுமணி பொற்பீடம் ஒன்று இடும்படிச் செய்தான். மந்திரியாரிடம் சிவனேசரை எதிர்கொண்டு அழைத்துவரக் கட்டளையிட்டான்.

மந்திரியார் பேருவகையுடன் மன்னனின் ஆணையை நிறைவேற்றப் புறப்பட்டார்.

இச் செய்தியைக் கேள்வியுற்ற சமணர்கள் மன்னனைக் காண வந்தனர்.

ஞானசம்பந்தர் வரவை எதிர்பார்த்த வண்ணமாகவே இருந்த மன்னன் சமணர்களைக் கண்டு கடுமையான வெறுப்பு கொண்டான்.

மன்னனின் மனோநிலையைப் புரிந்துகொண்ட சமணர்கள் அஞ்சி நடுங்கியவர்களாய் மன்னனிடம், ''மன்னா! நமது சமண மதத்தின் நெறியை நீர் காக்கும் முறை இதுதானோ? அரசே! உங்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள வெப்பு நோயைக் குணமாக்குமாறு, எங்களுக்கும் சைவ சமயத்தார்க்கும் ஆணையிடுங்கள்.

''நாங்கள் உங்கள் வெப்பு நோயைத் தீர்க்க முற்படுகின்றோம். ஆனால் ஒன்று சொல்கிறோம். நாளை உங்கள் நோயை ஒருவேளை அவர்களே போக்கினாலும்கூட எங்களால்தான் அந்நோய் தீர்ந்தது என்று நீங்கள் உறுதியாகச் சொல்ல வேண்டும். அதுவே அவர்களை வெல்லும் வழி'' என்று வஞ்சக மொழி கூறி அரசனைத் தங்கள் வழிக்குத் திருப்ப முயன்றனர்.

பாண்டியன் நெடுமாறன் சமணர்களின் சூழ்ச்சிக்குச் சற்றும் செவிசாய்க்கவில்லை.

அரசன் அவர்களிடம், ''இரு தரப்பினரும் அவரவர்கள் தெய்வ சார்பினால் நோயைத் தீர்க்க முயலுங்கள். அதற்காக நான் மட்டும் பொய் சொல்லமாட்டேன்'' என்று தனது கருத்தை அறுதியிட்டுக் கூறினான். சமணர்கள் செய்வதறியாது சித்தம் கலங்கினர்.

இச்சமயத்தில், தொண்டர் குழாத்துடன் ஞான சம்பந்தர், அரசியாரும், அமைச்சரும் புடைசூழ மன்னர் இருக்கும் தனி அறைக்குள் வந்தார்.

ஞானசம்பந்தரின் அருட் கண்கள் மன்னனைப் பார்த்தன. அந்தப் பார்வையின் ஒளியிலேயே மன்னன் மதிமயங்கினான். உண்மையை உணரும் ஆற்றல் பெற்றான்.

உடலிலே நோய் வருந்துவதையும் ஒரு பொருட்டாக எண்ணாமல் ஞானசம்பந்தரை இருகை கூப்பி வணங்கியபடியே தன் தலைப் பக்கத்திலிருக்கும் பொன் ஆசனத்தில் அமரும்படி வேண்டினான். ஞானசம்பந்தர் முகம் மலர ஆசனத்தில் அமர்ந்தார்.

மயக்கமும், தயக்கமும் கொண்ட சமணர்கள் சிந்தை நொந்து செயலற்றுச் சிலையாயினர். சமணரைப் பற்றி சிறிதும் கவலைப்படாத மன்னன் ஞானசம்பந்தரிடம் குசலப்பிரசினம் விசாரித்தான்.

ஆளுடைப்பிள்ளையார் தான் பிறந்த திருத்தலம் சீர்காழி என்பதனையும் ''பிரமபுரம்'' எனத் தொடங்கி சீர்காழித் திருநகரின் பன்னிரண்டு திருநாமங்களையும் அமைத்து செந்தமிழ்ப் பாட்டொன்றால் பதிலுரைத்து அருளினார்.

அப்பெருமானுடைய பொன்மேனிதனைப் பயபக்தி யோடு அன்பு மேலிட பார்த்தபொழுது தனது வெப்பு நோய் சற்றுத் தணிந்தது போல் மன்னனுக்குத் தோன்றியது.

பொங்கி வரும் பெருநிலவைக் கிரகணம் விழுங்க வந்தாற் போல ஞானசம்பந்தப் பெருமானைப் பொறாமையோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்த சமணர்கள்

அவர் மீது அகந்தையால் ஆத்திரம் கொண்டனர். அவரை வாதினால் வெல்லக் கருதினர். தங்களுடைய வேத நூலிகளிலிருந்து சிலவற்றை எடுத்துக் கூறி சிறு நரி போல் ஊளையிட்டனர்.

இச்சூழ்ச்சிக்காரர்களின் கூச்சலைக் கேட்டு ஞான சம்பந்தர், ''உங்கள் சமய நூற் கொள்கையின் உண்மைக் கருத்துக்களை உள்ளபடிப் பேசுங்கள்'' என்றார்.

அவர்கள் துள்ளி எழுந்து ஆளுக்கொரு பக்கமாக ஆர்ப்பரிக்கத் தொடங்கி விட்டனர்.

சமணர்களின் முறை தவறிய செயலைக் கண்ட அரசியார், மன்னன் முகம் நோக்கி, ''சுவாமி! சமணர்களை வெற்றிகாண வந்திருக்கும் இப்பெருமான் பால்மணம் மாறாப்பாலகர். ஆளுடைப் பிள்ளையார் என்று போற்றப்படும் சிவநேச செல்வர். இவர் ஒருவராக தனித்து வந்துள்ளார். ஆனால் சமணர்களோ வயது முதிர்ந்தவர்கள். கணக்கற்றவர்கள். முதலில் ஆளுடைப் பிள்ளையாரின் அருளினால் தங்கள் உடலில் ஏற்பட்டுள்ள வெப்ப நோய் விலகட்டும். அதன் பிறகு வேண்டுமென்றால் இவர்கள் வாதாடட்டும்'' என்றார்.

மன்னன் அரசியாரைப் பார்த்து, ''மங்கையர்க்கரசி! வருந்தற்க! நான் சொல்லப் போவதுதான் இதற்கொரு நல்ல தீர்ப்பாகும்'' என்று ஆறுதல் மொழிந்தான்.

அரசியார் தன் மீது கொண்டுள்ள அன்பையும், பக்தியையும் எண்ணிப் பார்த்த ஞானசம்பந்தர், ''மானிநேர் விழி மாதராய்'' எனத் தொடங்கும் பதிகம் ஒன்றைப் பாடினார்.

அப்பாடலைக் கேட்டு மன்னன் உள்ளம் உருகினான். மன்னனைப் பார்த்து சமணர்கள் பொருமினார்கள்.

பாண்டியன் நெடுமாறன் சமணர் மீது ஆத்திரம் கொண்டு கோபத்தோடு அவர்களைப் பார்த்து, ‘‘உங்களின் ஆற்றலை என் உடலில் ஏற்பட்டுள்ள வெப்பு நோயைக் குணப்படுத்துவதின் மூலம் உணர்த்தலாமே’’ என்றான்.

மன்னன் பணித்ததைக் கேட்டுச் சமணர்கள் ‘‘மன்னா! எங்கள் முயற்சியின் சக்தியினால் உம்முடைய இடப் பாகத்திலுள்ள வெப்பு நோயைத் தீர்த்து வைப்போம். இங்கு புதிதாக வந்துள்ள இவர், வலப்பாகத்திலுள்ள

நோயைத் தீர்க்கட்டுமே பார்க்கலாம்!'' என்று இறுமாப்புடன் கூறினர். தங்களது மந்திரத்தை மொழியத் தொடங்கினர்.

அவர்கள் பீலியை எடுத்து மன்னன் உடம்பின் இடப்பக்கம் தடவினார்கள். வெப்பு நோயின் அனலின் தன்மையால் பீலி தீய்ந்து வீழ்ந்ததோடல்லாமல் அப்பாகத்தில் வெப்பு நோயின் வெம்மையும் பன்மடங்கு அதிகரித்தது.

மன்னன் வேதனை தாங்காமல் துடிதுடித்தான். நெடுமாறன் நெஞ்சத்திலே வேதனையை அடக்கிக் கொண்டு ஞானப்பாலுண்ட அருட்புனலை நோக்கினான்.

ஞானசம்பந்தர் மன்னனின் குறிப்பறிந்து நோயைத் தணிப்பதற்காக, 'மந்திரமாவது நீறு' என்னும் பதிகம் ஒன்றைப் பாடினார்.

ஆலவாய் அண்ணலின் அருட் பக்தியிலே திருநீற்றை எடுத்துத் தம் மென் மலர்க்கரங்களால் மன்னனின் வலப்புறமாகத் தடவினார் சம்பந்தர்.

வேந்தனின் வலப்பக்கம் குளிர்ந்தது. அதே சமயத்தில் இடப்பக்கத்தில் வீசும் அனல் மேலும் அதிகரித்தது. அனலின் வெம்மையைத் தாங்கச் சக்தியற்றச் சமணர்கள் சற்று விலகிச் சென்று ஒதுங்கி நின்றனர்.

மன்னனுக்கு ஞானசம்பந்தர் மீது அன்பும், பக்தியும் மேலிட்டது. சமணர்கள் மீது அளவிட முடியாத வெறுப்பும், கோபமும் ஏற்பட்டது.

சமணர்களைப் பார்த்து, ''நீங்கள் இவ்விடத்தை விட்டுப் போய்விடுங்கள். நீங்கள்தான் தோற்றுப் போனீர்கள்'' என்று சீறி விழுந்தான் மன்னன்.

உடலில் நஞ்சும் அமுதமும் கலந்தாற்போல் வெம்மையும் குளிர்ச்சியும் கலந்திருப்பதை உணர்ந்த மன்னன் ஞானசம்பந்தப் பெருமானை நோக்கி, ''யான் உய்யும்படி வந்த ஞான வள்ளலே! தங்கள் திருவருட் கருணையாலே என் உடலில் உள்ள வெப்பம் முழுவதும் தீருமாறு எனக்கு அருள்புரிவீராகுக!'' என்று வேண்டினான்.

புகலி வேந்தர் புன்முறுவல் பூத்தார். அருள்வடியும் அந்தனப் பெருமானின் திருமுகத்தில் கருணை மலர்ந்தது.

ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை நெஞ்சத்திலே தியானித்த வண்ணம் திருநீற்றினை எடுத்து ஒரே ஒருமுறை மன்னனின் இடப்பக்கத்திலே தடவினார். அப்பக்கத்திலிருந்த வெப்பு நோயும் அக்கணமே மன்னன் உடலை விட்டு முற்றிலும் நீங்கியது.

அரசியாரும், அமைச்சரும் எல்லையில்லா இன்பப் பெருக்கில் ஞானசம்பந்தரின் திருவடித் தாமரைகளில் வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்தனர்.

மன்னனும் தன் உடம்பிலுள்ள வெப்பமெல்லாம் அப்படியே மாறியதும் எல்லையில்லா அன்புப் பெருக்கில் 'உய்ந்தேன்' என்றவாறே அவரது திருவடிகளை வணங்கிப் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டான். சமணர்கள் வெட்கித் தலைகுனிந்து செய்வதறியாது திகைத்து நின்றனர்.

அதோடு வெறிபிடித்த சமணர்களின் அகந்தை அடங்கவில்லை. ஞானசம்பந்தரிடம் மந்திரத்தாலும், தந்திரத்தாலும் தோற்ற சமணர்கள் நெருப்பிலும், நீரிலும் தங்களுக்குள்ள ஆற்றலால் வாதமிட்டு அவரை வெல்லலாம் என்று கருதினர்.

அந்த வீணான எண்ணத்தில் பாண்டிய மன்னனிடம், ''மன்ன! அவரவர்கள் சமயக் கொள்கைகளை ஏட்டில் எழுதித் தீயிலிட்டு விடவேண்டும். எவ்வேடு எரியாமல் இருக்கிறதோ அந்த ஏட்டினுக்குரியவர் வெற்றி பெற்றவராவார்!'' என்றனர்.

சமணர்களின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஞான சம்பந்தர், ''நன்று! நீவிர் சொன்னது நன்று! நெருப்பிலே ஏட்டினை இடுவதுதான் உங்கள் கருத்தென்றால் அங்ஙனமே மன்னர் முன்னிலையில் செய்யலாம்'' என்று தமது சம்மதத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

இரு சமயத்தினரும் மன்னன் முன்னிலையில் கனல் வாதத்திற்குச் சித்தமாயினர். அதற்கென அரங்கம் அமைக்கப்பட்டது. அனைவரும் கூடினர். தீ மூட்டப்பட்டது. நெருப்பும் கொழுந்துவிட்டு எரியத் தொடங்கியது.

ஞானசம்பந்தர் தாம் பாடிய பதிகங்கள் எழுதிய ஏட்டிலிருந்து, ''போகம் ஆர்த்த பூண் முலையாள்'' என்ற திருநள்ளாற்றுப் பதிகத்தை எடுத்தார். சிவத்தை மனதிலே தியானித்தவாறே, ''தளிர் இள வளர் ஒளி'' எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகம் ஒன்றைப் பாடி அதனை அனலிலிட்டார்.

நெருப்பிடை வீழ்ந்த திருப்பதிக ஏடு எரியாது பனிபோல் பசுமையாய் முன்னிலும் பளபளப்போடு பார்ப்போர் வியக்கும் வண்ணம் விளங்கியது.

இதுகண்டு சமணர் அச்சங்கொண்டனர். அகந்தையோடு தாங்கள் எழுதிய சமயக் கொள்கைகள் அடங்கிய ஏட்டைத் தீயிலிட்டனர்.

அவ்வேடுகள் அனைத்தும் எரிந்து சாம்பலாயின. சமணர்கள் வெட்கித் தலைகுனிந்தனர். செய்வதறியாது திகைத்தனர்.

ஞானசம்பந்தர் அனலிடையிட்ட ஏடுகளோ வரையறுத்த காலம்வரை அனலிலே இருந்ததோடல் லாமல் எடுத்த பின்னரும் தொடுத்து முடித்த பூமாலைபோல் அழகுறக் காட்சியளித்தது.

அனைவரும் வியந்தனர். ஆலவாய் அண்ணலின் அருள் ஒளியிலே மதுரை மாநகரிலே சைவ சமயம் புத்துயிர் பெறத் தொடங்கியது.

சதிமிக்கச் சமணர்களின் தோல்வியைக் கண்டு நெடுமாறன் நகைத்தான். அப்பொழுது சமணர்கள் நெருப்பைத் தண்ணீரால் அணைத்து, அதனின்று நனைந்த தங்களது ஏட்டுச் சாம்பலை எடுத்து கைகளால் பிசைந்தனர்.

இவ்வாறு செய்த சமணர்களைப் பார்த்து, மன்னன் நகைத்துக்கொண்டே, ''ஏட்டினை இன்னும் அரித்துப் பார்க்கிறீர்களா? நன்று, நன்று! பொய்யை மெய்யாக்க முயலுகின்ற நீங்கள் இந்த இடத்தைவிட்டு உடனே போய்விடுங்கள். வெப்பு நோயினின்றும் நான் நீங்கி பிழைத்தபோதே, நீங்கள் தோற்றுத் தலை தாழ்ந்தீர்கள். அத்தோடு இப்போது தீயிடை வீசிய உங்கள் சமயக் கொள்கையும் எரிந்தது. இதற்கு மேலும் நீங்கள் இங்கிருப்பது முறையல்ல; இன்னும் தோற்றுப் போகவில்லை என்ற எண்ணமோ உங்களுக்கு?'' என்று அவர்களை இழித்தும் பழித்தும் கூறினான்.

ஞானசம்பந்தரிடம் தோற்றுப்போன சமணர்கள் அத்துடன் நில்லாமல் ஞானசம்பந்தரைப் புனல் வாதத்திற்கு அழைக்க எண்ணினர்.

சமணர்களின் அகந்தையைக் கண்டு சினம் கொண் டான் மன்னன். ஞானசம்பந்தரோ அவர்களை நோக்கி, ''இன்னும் என்ன வாதம் செய்ய வேண்டும்'' என வினவினார்.

சமணர்கள், ''அவரவர் கொள்கைகளை ஏட்டில் எழுதி, நீரில் விட வேண்டும். எவரது ஏடு நீரோடு ஓடாமல் எதிர்த்துச் செல்கிறதோ, அவ்வேடே உண்மைப் பொருளுடைய சமயத்தை உடையதாகும்'' என்று எடுத்துரைத்தனர்.

அமைச்சர் இடைமறித்து, ''இந்த வாதத்திலும் சமணர்கள் தோற்றால் அவர்களை என்ன செய்யலாம்?'' என்று மன்னனைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

மன்னன் பதிலுரைப்பதற்குள், பொறுத்திருக்க மாட்டாத சமணர்கள், ''இம்முறை நாங்கள் தோற்றால் எங்களைக் கொற்றவன் கழுவில் ஏற்றட்டும். இது எங்கள் உறுதிமொழி'' என்று ஆத்திரத்தோடு பதிலுரைத்தார்கள்.

பகைமையினாலும், பொறாமையினாலும் சமணர்கள் கூறியது கேட்டு நெடுமாறன் அனைவரையும் வைகையாற்றிற்குப் புறப்படுமாற பணித்தான்.

ஞானசம்பந்தர் முத்துச் சிவிகையில் ஏறி வைகை ஆற்றிற்குப் புறப்பட்டார். மன்னன் வெண் புரவி மீது ஏறி முன் செல்லப் பின்னால் அமைச்சரும், அரசியாரும் புலவர்களோடும், சேனைகளோடும் புறப்பட்டனர்.

கார்கால மாதலால் வைகையில் வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

எல்லோரும் வைகை ஆற்றின் கரையில் பொங்கி வரும் வெள்ளமெனத் திரண்டு வந்திருந்தனர். திருவெண்ணீற்று அடியார்களும் அன்பர்களும் திரள் திரளாகக் கூடி இருந்தனர்.

பாண்டியன் நெடுமாறன், மங்கையர்ச்சரகியார், குலச்சிறையார் ஒருபுறமிருந்தனர். அவர்களுடன் அமைதியே உருவாகி, அருள்வடிவமாய் ஞானசம்பந்தர் பொற்பீடத்தில் அமர்ந்திருந்தார்.

மறுபுறத்தில் சமணர்கள் சூழ்ச்சியே உருவெடுத்து நின்று கொண்டிருந்தனர். மன்னன் ''ஏடுகளை வைகையாற்றில் இடுங்கள்'' என்று சமணர்களைப் பார்த்துச் சினத்துடன் கூறினான்.

சமணர்கள் தமது கொள்கைகள் தீட்டப்பட்ட அத்திநாத்தி என்னும் ஏட்டை வைகை ஆற்றில் வீசி எறிந்தனர்.

அத்திநாத்தி சமணர்களின் மூலமந்திரம். அத்தி என்றால் உள்ளது உண்டு என்றும், நாத்தி என்றால் இல்லாதது - இல்லை என்றும் பொருள்படும். உள்ளதை உடன் மறுத்து இல்லதென்று கூறுவதாகும்.

ஏடு, நீரில் சுற்றிச் சுழன்று ஓடும் நீரோடு ஓடிற்று. நிலை தளர்ந்த சமணர்கள் சிந்தையற்றுச் செயலற்றுச் செய்வதறியாது திகைத்து நின்றனர். ஏடு சமணர்களையே நட்டாற்றில் விட்டுச் சென்றது.

பாண்டியன் நெடுமாறன் ஞானசம்பந்தரின் உள்ள குறிப்பினை அறியும் பொருட்டு அவரை நோக்கினான்.

அருள் வடிவாய் எழுந்தருளியிருந்த திருஞான சம்பந்தப் பெருமான், அந்தணர் வானவர் ஆனினம்' எனும் கௌசிகப் பண்ணில் அமைந்த பன்னிரண்டு திருப்பாடல்களைக் கொண்ட திருப்பாசுரத்தை திரு ஏட்டில் எழுதி வைகையாற்றில் மிதக்க விட்டார்.

வைகையாற்றில் வீழ்ந்த ஏடு வெள்ளப் பெருக்கை கிழித்துக் கொண்டு எதிர்நோக்கிச் சென்றது.

பிறவிப் பெருங்கடலில் பெருந்தவத்தினையுடைய மெய்ஞ்ஞானியரின் மனமானது, எதிர்த்துச் சென்று வெற்றி காண்பது போல், நீரை எதிர்த்துச் சென்றது ஏடு.

'சைவ சமயமே மெய் சமயம்' என்பதை உலகோர்க்கும், சமணர்களின் மங்கிய மூளைக்கும் உணர்த்தியது.

கரைபுரளும் வைகையில் ஏடு எதிர்த்துச் செல்லும் அதிசயத்தை அனைவரும் வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

பாண்டியன் நெடுமாறனும் ஆனந்தம் மேலிட பக்தியால் உள்ளத்தில் புத்துணர்ச்சி பொங்கி எழ, தன்னையறியாமலேயே உந்தப்பட்டு, சொல்ல முடியாத பெரும் சக்தியால், தலைநிமிர்ந்து, வைகையை எட்டிப் பார்த்தான். அப்பொழுது அவனையறியாமலேரயே கூன் நிமிர்ந்து கூத்தாடினான்.

வைகையிலிட்ட பாசுரத்தின் முதற் பாட்டில் இறைவன் அருளாலே ''வேந்தனும் ஓங்குக'' என்று ஞானசம்பந்தர் பாடியருளியதால் தென்னவனின் கூன் நிமிர்ந்தது.

பாண்டிய மன்னனின் கூன் நிமிர்ந்தாற் போன்று குன்றியிருந்த சைவம் மீண்டும் நிமிர்ந்தது. சமணத்திற்குக் கூன் வீழ்ந்தது. மேலும் கூனிக் குறுகி, தலை சாய்ந்து இருக்கும் இடம் தெரியாமல் மறைந்தே போனது.

அமைச்சர் குலச்சிறையார் ஆற்றிலே எதிர்த்துச் செல்லும் ஏட்டினை எடுப்பதற்காகக் குதிரை மீது வேகமாக புறப்பட்டார். வெள்ளத்திலே ஓடம் போல் செல்லும் தெய்வ ஏடு கரையிலே தங்கும் வண்ணம், 'வன்னியும், மந்தமும்' எனத் தொடங்கும் பதிகத்தை ஞானசம்பந்தர் பாடத் தொடங்கியதும் திரு ஏடு 'திருவேடகம்' என்னும் தலத்தில், எம்பெருமான் எழுந்தருளி இருக்கும் இடத்தில் போய்த் தங்கியது.

அவ்விடத்தை அடைந்த அமைச்சர் பரிதியினின்றும் இறங்கி ஏட்டுச் சுவடிகளை எடுத்தார். திருவேடக இறைவனை வணங்கி குதிரை மீது அமர்ந்து சம்பந்தர் இருக்குமிடத்திற்கு வந்தார்.

குதிரையினின்றும் இறங்கி ஏட்டுச்சுவடியை சென்னி மீது சுமந்து வந்து சம்பந்தர் திருமுன் வைத்தார் அமைச்சர்.

விண்ணவர் தண்மலர் பொழிந்தனர். பல்வகை இன்னிசைக் கருவிகள் ஒருங்கே ஒலித்தன. அன்பர்களும், அடியார்களும் சிவநாமத்தை விண்ணெட்ட முழக்கினர். ஞானசம்பந்தரை வாழ்த்தினர். சமணர்கள் கழுவிலேறி உயிர் நீத்தார்கள்.

தென்னவன் நெடுமாறன் சைவ சமயத்துக்குப் பணிந்தான். திருவெண்ணீற்றின் உயர்வையும், பெருமை யையும் உணர்ந்தான். மங்கையர்க்கரசியாரும், அமைச்ச ரும் அகமகிழ்ந்தனர்.

திருவாலவாய் அண்ணலைச் சிந்திக்கத் தவறிய தன் தவற்றை எண்ணிக் கலங்கினான். மன்னன் ஞானசம்பந்தரை வணங்கித் திருநீறு பெற்றான்.

பாண்டியன், நின்றசீர் நெடுமாற நாயனார் என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்று உலகு போற்ற வாழ்ந்தான்.

திருஞானசம்பந்தர் சில காலம் மன்னனின் விருந்தினராகத் தங்கியிருந்து, அனுதினமும் ஆலவாய் அண்ணலை வணங்கிப் பல திருப்பதிகங்கள் பாடி வந்தார்.

இதுசமயம் திருஞானசம்பந்தரின் தந்தை சிவபாத விருதயர் சீர்காழியினின்றும் புறப்பட்டு, மதுரைக்கு வந்தார். சிவக்கொழுந்தை கண்டார். அன்பின் பெருக்கால் ஆரத்தழுவி ஆனந்தக் களிப்பு எய்தினார்.

தகப்பனாரைக் கண்ட பெருமிதத்தில் ஞானசம்பந்தர் தோணியப்பரைப் போற்றிப் பதிகம் ஒன்றை பாடினார். சிறிது காலம் சம்பந்தருடன் தங்கியிருந்து சிவ தரிசனத்தால் சிந்தை மகிழ்ந்த சிவபாதவிருதயர், சீர்காழிக்குத் திரும்பினார்.

அதன் பிறகு பாண்டிய நாட்டுத் திருத்தலங்களைத் தரிசிக்க ஞானசம்பந்தர் தென்னவனுடனும், தேவி யாருடனும், அமைச்சருடனும் புறப்பட்டார்.

பாண்டிய நாட்டிலுள்ள திருத்தலங்கள் பலவற்றை தரிசித்துப் பதிகம் பாடிக் களிப்பெய்திய ஞானசம்பந்தர் பாண்டியனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு சோழ நாட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டார். மன்னன் சம்பந்தப் பெருமானுக்குப் பிரியாவிடை கொடுத்து அனுப்பினார்.

ஞானசம்பந்தர் சோழ நாட்டை அடைந்தார். ஆங்காங்கே உள்ள கோவில்களைத் தரிசித்து மகிழ்ந்தார்.

முள்ளிவாய் எனும் ஆற்றின் கரைதனை அடைந்தார். ஆற்றின் எதிர்க்கரையில் அமைந்துள்ள ''திருக்கொள்ளம் பூதூர்'' இறைவனைத் தரிசிக்க எண்ணங்கொண்டார். ஆனால் ஆற்றில் வெள்ளம் மிகுந்திருக்கவே ஓடக்காரர்கள் ஓடம் செலுத்த மறுத்து நின்றார்கள்.

ஞானசம்பந்தர், அடியார்களுடன் ஓடமொன்றில் ஏறிக்கொண்டார். அதனை அவிழ்த்து விடச் சொன்னார். அவர்களும் அவ்வாறே செய்தனர்.

அடிகளார், 'கொட்டமே கமழும்' என்னும் பதிகத்தைப் பாட, ஓடம் தானாகவே சென்று எதிர்கரையை அடைந்தது.

அக்கரையை அடைந்த ஞானசம்பந்தர் எம்பெரு மானை வணங்கி வழிபட்டார். அங்கிருந்து பல

திருத்தலங்களைத் தரிசித்த வண்ணம் போதி மங்கை என்ற இடத்தை அடைந்தார்.

சிவநாமத்தை முழக்கிய வண்ணம் வந்து கொண்டிருந்த ஞானசம்பந்தரைக் கண்டு போதி மங்கை பௌத்தர்கள் சினங்கொண்டு தங்கள் தலைவனான புத்தநந்தி என்பவனிடம் சென்று முறையிட்டனர்.

ஞானசம்பந்தருடன் வந்த அடியார்களின் உள்ளம் பௌத்தர்களின் போக்கைக் கண்டு வருந்தியது. அவர்கள் ஞானசம்பந்தரிடம் முறையிட்டார்கள்.

அடியார்கள் மொழிந்ததைக் கேட்டுச் சினங்கொண்ட ஞானசம்பந்தர், ''புத்த நந்தியின் தலையில் இடி விழக் கடவது'' என்று பதைப்புடன் சபித்தார். மறுகணம் புத்த நந்தி இடியுண்டு அழிந்து மடிந்தான். பௌத்தர்களோ அஞ்சி ஓடினர்.

இதை மனத்தில்கொண்டு வெகுண்ட பௌத்தர்கள் சாரிபுத்தன் என்பவனைத் தங்கள் தலைவனாகக் கொண்டு ஞானசம்பந்தரை வாதில் வெல்லக் கருதி வந்தனர்.

சம்பந்தர் அப்புத்தர்களையும் வாதில் வென்று வெற்றிவாகை சூடினார். பௌத்த சமயமும் சமணத்தின் வழி சென்று சம்பந்தரிடம் தோற்றது.

ஞானசம்பந்தர் மீண்டும் தமது சிவயாத்திரையைத் தொடர்ந்தார்.

தொண்டர்களுடன் அவர் சிவிகையில் புறப்பட்டு திருக்கடவூரை அடைந்தார். அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனைப் பணிந்து இன்புற்றார்.

ஞானசம்பந்தருக்கு அப்பரடிகளைக் காண வேண்டும் என்ற பேரவா எழுந்தது. ''அப்பரடிகள் எங்கே இருக்கிறார்கள்?'' என அடியார்களைக் கேட்டார்.

அடியார்கள் மூலம் அப்பர் திருப்பூந்துருத்தியில் எழுந்தருளி இருப்பதை அறிந்து, அத்தலத்தை நோக்கி அடியார் குழாத்தோடு புறப்பட்டார்.

ஞானசம்பந்தர் வருவதை முன்பே அறிந்திருந்த அப்பரடிகள், ஞானவள்ளலை எதிர்ச் சென்று வரவேற்று வழிபடப் பேராவல் கொண்டார்.

தொண்டர்கள் புடைசூழ வந்து கொண்டிருக்கும் ஞானசம்பந்தரைக் கண்டு பேருவகை கொண்ட அப்பரடிகள், எவரும் அறியாத வண்ணம், அவ்வடியார் கூட்டத்திடையே புகுந்து, அவர் எழுந்தருளிவரும் சிவிகையைத் தாங்குவோருடன் ஒருவராய்ச் சேர்ந்துகொண்டு தாமும் சுமந்தார்.

தம்மை எதிர்கொண்டு அழைத்துச் செல்லவரும் தொண்டர் கூட்டத்தைக் கண்டு, களிப்பெய்திய ஞானசம்பந்தர், அக்கூட்டத்திடையே, அப்பரடிகளைக் காணாது, ''எங்குற்றார் அப்பர்?'' எனக் கேட்க, அப்பரடிகள் ''ஒப்பரிய தவம் புரிந்தேன், ஆதலால் உம் அடிகளை இப்பொழுது தாங்கி வரப்பெற்று உய்ந்தேன்'' என மொழிந்தார்.

அப்ப்ரடிகளின் குரலைக் கேட்டு, ஞானசம்பந்தர் சிவிகையினின்று இறங்கி, அப்பர் அடிகளைப் பார்த்து திகைத்து ''இங்ஙனம் செய்யலாமா?'' எனக் கேட்டார்.

அதற்கு அவர் ''பின் எவ்வாறு செய்தல் தகும்?'' என்று கேட்டவாறே பிள்ளையாரை வணங்கினார்.

அடியார்களும், தொண்டர்களும் மனம் உருகும் இக் காட்சியைக் கண்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்து நின்றனர்.

இரு சிவச் செம்மல்களும் ஒருவரையொருவர் ஆரத் தழுவிக் களித்து மகிழ்ந்தனர். இருவரும் திருப்பூந்துருத்தி எம்பெருமானை வணங்கி வழிபட்டனர்.

அப்பரடிகள் ஞானசம்பந்தரிடம் தொண்டை மண்டலத்திலுள்ள சிவத்தலங்களைப் பற்றிக் கூறிக் களிப்பெய்தினார். அவர் மொழிந்தது கேட்டு ஞானசம்பந்தருக்குத் தொண்டைநாட்டு சிவத்தலங் களைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்ற ஆசை மேலிட்டது. ஓரிரு நாட்களில் ஞானசம்பந்தர் அப்பரடிகளிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டார். நேராகச் சீர்காழியை அடைந்தார்.

திருத்தொண்டர்களுடன் சிவபாதவிருதயர், சம்பந்தப் பெருமானை எல்லையிலே வரவேற்று எதிர்கொண்டு அழைத்தார்.

அனைவரும் கோயிலுக்குச் சென்றனர். திருஞான சம்பந்தர் திருத்தோணியப்பரை வழிபட்டு, ''உற்று உமைச் சேர்வது மெய்யினையே'' எனத் தொடங்கும் பதிகத்தைப் பாடிப் பரவசமுற்றார். தந்தையாருடன் இல்லத்திற்குச் சென்றார்.

சீர்காழியில் சில காலம் பெற்றோர்களுடனும், சீர்காழி அன்பர்களுடனும் தங்கியிருந்து தினமும் தோணியப் பரைத் தரிசித்து சந்தோஷித்தார். மீண்டும் சிவ யாத்திரையைத் தொடங்கினார்.

தில்லை, காஞ்சி மற்றும் பல தலங்களைத் தரிசிக்கத் திருவுள்ளங் கொண்டு அன்பர்கள் புடைசூழ புறப்பட்டார் சம்பந்தர்.

தில்லைச் சிற்றம்பலத்தை வந்தடைந்த ஞானசம்பந்தர் நடராசப் பெருமானைப் பணிந்து எழுந்தார். அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருத்தலங்கள் பலவற்றைக் கண்டுகளித்து தேவாரப் பாடல்களைப் பாடியவாறு திருவோத்தூரை அடைந்து வேதபுரீசரரை வணங்கி வழிபட்டார்.

இத்திருத்தலத்தில் எம்பெருமான் அமரர்க்கு வேதங்களை ஓதுவித்து அருளிச் செய்ததாகவும், வேதங்களுக்கு இறைவன் தமது திருக்கூட்டத்தினை காட்சி அளித்து அருளியதாகவும் வரலாறு கூறுகிறது. இதுபற்றியே இப்பெயர் பெற்றது. அத்து என்றால் வேதம் என்று பொருள்!

திருஞானசம்பந்தர் அத்திருத்தலத்தில் தங்கியிருந்து வேதபுரீசுரரை, தினமும் வணங்கினார். அந்நாளில் வியக்கத்தக்க நிகழ்ச்சி ஒன்று நடந்தது.

அரனாரிடத்தும், அடியாரிடத்தும் எல்லையில்லாப் பேரன்புடைய திருத்தொண்டர் ஒருவர் திருஞான சம்பந்தரைச் சந்தித்துத் தமது குறையை விளக்கினார்.

''சீர்காழிப் பெருமானே! அடியேன் நட்ட சில பனைகள் காய்க்காத பனைகளாக இருக்கின்றன. அதனால் சமணர்கள் எமக்கு வெறுப்பு ஏற்படுமாறு என்னிடம் ஆண் பனை எங்காகிலும் காய்ப்பதுண்டா எனக் கேட்டுக் கேலி செய்கின்றனர்'' என நெஞ்சு நெகிழக் கூறிக் கலங்கினார்.

அதுகேட்டு புகலிவேந்தர், ''பூ தேர்ந்தாய்'' எனத் தொடங்கும் பதிகத்தைப் பாட, அப்போதே ஆண் பனைகள் எல்லாம் நற்பனைகளாக மாறி காய்த்துக் குலைகள் விட்டன.

ஞானசம்பந்தரின் அருள் வல்லமையைக் கண்டு அனைவரும் வியந்தனர். இழித்துக் கூறிய சமணர் சிலர் அஞ்சினர். பலர் சைவ மதத்தில் சேர்ந்தனர்.

சில நாட்களில் அங்கிருந்து புறப்பட்ட ஞானசம்பந்தர் பல திருத்தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டே காஞ்சியை அடைந்தார்.

காஞ்சிபுரத்துத் தொண்டர்கள் புகலி மன்னரை வரவேற்க நகரை கவின்பெற அழகு செய்தனர்.

கமுகு, வாழை, கொடி, மாலை முதலியவை நிறைந்த எழில்மிகுப் பந்தல்கள் வீதியெங்கும் அமைத்தனர்.

மறைவல்லுனர்கள் பொற் கும்பக் கலசங்கள் ஏந்தி நின்றனர்.

பாவையர் நீர்தெளித்து வண்ணவண்ண கோலமிட்டு பொன்விளக்குகள் ஏற்றினர். நறுமலர் தூவினர். மங்கள வாழ்த்தொலி எழுப்பினர். மறைவேதம் எங்கும் முழங்கியது.

காஞ்சியின் எல்லையிலே அன்பர்களும், தொண்டர் களும் மங்கல மங்கையர்களும் புடை சூழ்ந்து கொண்டு காத்திருந்தனர். எல்லையை வந்தடைந்த ஞான சம்பந்தரை பூரண பொற்கும்ப கலசங்கள் வைத்து எதிர்கொண்டழைத்து, நகருள் எழுந்தருளச் செய்தனர். காமகோட்டம் அழைத்துச் சென்றனர்.

கண்களிலே பக்தி வெள்ளம் பெருக பதிகம் ஒன்றைப் பாடிப் பரவியவாறு காமக் கோட்டத்தில் காஞ்சி காமாக்ஷியைத் தொழுதெழுந்தார்.

ஏகாம்பரேசுவரர் ஆலயம் வந்து பெருமானை தூய பதிகத்தால் ஏற்றிப் பணிந்தார்.

காஞ்சியிலுள்ள பல சிவ சந்நதிகளுக்கு விஜயம் செய்தார் சம்பந்தர்!

காஞ்சியம்பதியில் சில நாள் தங்கியிருந்து திருப்பணி கள் பலபுரிந்த சம்பந்தர் அங்கிருந்து புறப்பட்டு மற்றும் பல சிவத்தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டே திருக்காளத்திமலைத் தரிசனத்தை முடித்துக் கொண்டு, திருவொற்றியூரை வந்தடைந்தார்.

'விடையவன்' எனத் தொடங்கும் பாசுரம் ஒன்றைப் பாடியவாறு முத்துச் சிவிகையின்று இறங்கித் திருக்கோவிலுள் சென்று திருவொற்றியூரான் திருத்தாளினைப் போற்றிப் பணிந்தார்.

திருவொற்றியூரானை விட்டுப் பிரிய மனம் வராது ஞானசம்பந்தர் சில காலம் அங்குள்ள மடம் ஒன்றில் தங்கியிருந்து நாள்தோறும் இறைவனை வழிபட்டு வரலானார்.

❖❖❖

திருமயிலையில் சிவநேசர் என்னும் பெயருடைய வணிகர் குடியில் பிறந்த வள்ளல் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சிவனாரிடத்தும், சிவனடியார்களிடத்தும் அன்புடையவராய்த் திகழ்ந்தார்.

எம்பெருமானினும் மெய்ப் பொருளையே ஆராய்ந்து அறியும் ஆற்றல்மிக்க அருந்தவத்தை உணர்ந்து வாழ்வை நடத்தி வந்தார். பொய்மை இல்லாத இவ்வணிக குலப்பெருந்தகையார் வாணிபம் செய்து பெரும் பொருள் ஈட்டினார்.

இவர்க்கு அரனார் அருளால் பூமகளைப் போன்ற பொலிவும், நாமகளைப் போன்ற அறிவும் உடைய பூம்பாவை என்னும் பெயருடைய மகள் இருந்தாள். அம்மகள் சீரோடும் சிறப்போடும் வாழ்ந்து வந்தாள்.

ஞானசம்பந்தரை மனதிலே தியானித்து அவரையே தன் குலத்தின் முழுமுதற் கடவுள் எனக் கருதி வந்த சிவநேசர் தமது அருமை மகள் பூம்பாவையையும், பொன்னையும், பொருளையும், தன்னையும் திருஞான சம்பந்தருக்கே அர்ப்பணம் செய்வதாய் உறுதிபூண்டார். அதனால் தம் மகளைக் கன்னிமாடத்தில் வளர்த்து வரலானார்.

ஒருநாள் தோழியருடன் மலர்வனத்திற்கு மலர் கொய்யச் சென்ற பூம்பாவையை அரவம் ஒன்று தீண்டிவிட்டது.

சிவநேசர் விஷத்தை நீக்க மந்திரம், வைத்தியம், மாந்திரீகம் எல்லாம் செய்தும், அனைத்தும் பலிக்காமல் பயனற்றுப் போயின. பூம்பாவை உடல் பூவுலகை விட்டு மறைந்தது.

துயரக் கடலிலே ஆழ்ந்த சிவநேசர் செய்வதறியாது திகைத்தார். தகனம் செய்யப்பட்ட மகளின் சாம்பலையும், எலும்பையும் ஒரு குடத்திலிட்டு கன்னி மாடத்தில் வைத்துக் காப்பிட்டார்.

இவ்வாறு இருந்து வரும் நாளில்தான் ஞானசம்பந்தர் திருவொற்றியூருக்கு எழுந்தருளினார்.

சிவநேசர் மகிழ்ச்சி கொண்டார். தமது தவப் பயனால்தான் அவர் எழுந்தருளினார் என்று எண்ணினார். திருவொற்றியூர் சென்று சம்பந்தப் பெருமானைத் தரிசித்து சம்பந்தப் பெருமானை திருமயிலைக்கு எழுந்தருளுமாறு பிரார்த்தித்தார். சம்பந்தர் சம்மதித்தார். சிவநேசர் மகிழ்ச்சி மிகப்பூண்டு சம்பந்தப் பெருமானை வரவேற்பதற்கான ஏற்பாடுகளை தொடங்கினார்.

திருவொற்றியூரிலிருந்து மயிலை வரை அலங்காரம் செய்தார். ஞானசம்பந்தரை வரவேற்க பல வகையான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்.

ஞானசம்பந்தர் மயிலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் கபாலீச்சுரரைத் தரிசிக்க அடியார்களுடன் முத்துச் சிவிகையில் புறப்பட்டு வந்து கொண்டே இருந்தார். சிவநேசர், மகிழ்ச்சி பொங்க, எதிர்சென்று ஞானசம்பந்தரை வரவேற்று வணங்கினார்.

ஞானசம்பந்தர் சிவநேசருடன் மயிலையை அடைந்து கோவிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் அருள் தரும் அம்பிகை கற்பகாம்பாளையும், கருணைக் கடலான கபாலீச்சுரரை யும் பைந்தமிழ்ப் பாசுரத்தால் போற்றினார்.

அடியார்கள் மூலம், சிவநேசருக்கு ஏற்பட்ட சோகக் கதையை முன்னதாகவே கேள்விப்பட்டிருந்த ஞான சம்பந்தர் சிவநேசரிடம், ''உம்முடைய மகளின் எலும்பு நிறைந்த குடத்தை மதிற்புற வாயிலின் முன்பு கொண்டு வருக'' என்று பணித்தார்.

சிவநேசர் கன்னி மாடத்தில் வைத்திருந்த குடத்தை எடுத்து வந்து கோவிலுக்குப் புறத்தே ஞானசம்பந்தர் எழுந்தருளியிருந்த முத்துச் சிவிகையின் முன்னால் வைத்தார்.

ஞானசம்பந்தர் கபாலீச்சுரரைப் பணிந்தவாறு, ''மட்டிட்ட புன்னையைக் கானல் மடமயிலை'' என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடத் தொடங்கினார். முதல் பாசுரத்திலேயே ''பூம்பாவாய்'' என விளித்தார்.

''மண்ணிலே பிறந்தவர்கள் பெறும் பயன் பிறைமதி சூடிய அண்ணலாரின் மலரடிகளுக்கு அமுது செய்வித்தலும், கண்களால் அவர் நல்விழாவைக் காண்பதும்தான் என்பது உண்மையாகும் என்றால் உலகோர் காண நீ வருவாய்'' என உரைத்தார்.

முதற் பாட்டிலே வடிவு பெற்று அடுத்த எட்டுப் பாட்டுக்களில் பன்னிரண்டு வயதை எய்தினாள் பூம்பாவை.

சமணரைக் குறிப்பிட்டு பாடி முடித்ததும் குடம் உடைந்தது. பூம்பாவை பொங்கி எழும் எழிலோடு கூம்பிய தாமரை மலர்ந்தாற்போல் திருமகளை ஒத்தப் பேரழகு மிக்க வடிவோடு எழுந்து நின்றாள்.

பூம்பாவை குடத்தினின்றும் வெளியே வந்து இறைவனை வழிபட்டு ஞானசம்பந்தரின் திருவடித் தாமரைகளில் வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்தாள்.

சிவநேசரும், அடியார்களும் வியக்கத்தக்க இவ்வருட் செயலைக் கண்டு மெய்யுருகி நின்றனர்.

சிவநேசர் ஆளுடைப் பிள்ளையாரிடம் தன் மகளை மணம் புரிந்து வாழ்த்தியருள வேண்டும் என பணிவன்போடு பிரார்த்தித்தார்.

ஞானசம்பந்தர் புன்முறுவல் பூக்கச் சிவநேசரை நோக்கி, ''உமது மகள் அரவந்தீண்டி இறந்துவிட்டாள்.

ஆனால் இவளோ அரனார் அருளால் மறுபிறப்பு எடுத்துள்ளாள். எனவே, இவள் என் மகளுக்கு ஒப்பாவாளேயன்றி நான் மணம் செய்ய ஏற்றவளல்ல' என மொழிந்தார்.

சிவநேசரும் உண்மையை உணர்ந்து தெளிந்தார். அவர் ஞானசம்பந்தரின் திருவடியை வணங்கி தம் மகளோடு திரும்பினார்.

பூம்பாவை முன்போல கன்னி மாடத்தில் வாழ்க்கையைத் தொடங்கினாள். சிவனாரை எண்ணித் தவமிருந்து இறுதியில் அவரது திருவடித் தாமரையை அடையும் சிறந்த ஆற்றலையும் பெற்றாள்.

இவ்வாறு பூம்பாவைக்கு மறுபிறப்பு கொடுத்த ஞானசம்பந்தர் கற்பகாம்பாள் சமேத கபாலீச்சுரரை வணங்கி விட்டு தமது புண்ணிய யாத்திரையை புனித மண்ணில் துவங்கினார்.

திருவான்மியூர், திருஇடைச்சுரம், திருக்கழுக்குன்றம், அச்சிரப்பாக்கம், திருவரசிலி, திருப்பனங்காட்டூர் முதலிய தலங்களைத் தரிசித்தவண்ணம் மீண்டும் தில்லையை வந்தடைந்தார்.

தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் எதிர்கொண்டு அழைக்கத் திருஞானசம்பந்தர் தில்லை அம்பல நடராசப் பெருமானைத் தரிசித்தார்.

பைந்தமிழ்ப் பாமாலையால் ஆடும் கூத்தனைக் கொண்டாடினார்.

அங்கிருந்து புறப்பட்டு முத்துச்சிவிகையில் தமது பிறந்த ஊரான சீர்காழியை வந்தடைந்தார். பெற்றோர்களும் மற்றோர்களும் மேளதாளத்துடன் பிள்ளையாரை வரவேற்றனர்.

எல்லையில் நின்றவாறே தோணியப்பரைச் சேவித்து அம்பலத்துள் எழுந்தருளினார்.

பிரம்மபுரீசுரர் திருமுன் சைவப்பிழம்பாய் நின்று வழிபட்ட ஞானசம்பந்தப்பிரான் அன்பர்களும் தொண்டர்களும் புடைசூழத் தமது திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளினார்.

இத்தருணத்தில் திருமுருக நாயனார், திருநீலநக்க நாயனார் முதலிய சிவனருட் செல்வர்கள் மற்றும் அன்பு அடியார்கள் தங்கள் சுற்றத்தாருடன் சீர்காழிக்கு வந்தனர். ஞானசம்பந்தர் அவர்களை வணங்கி வரவேற்றார்.

ஞானசம்பந்தர் பெருமகிழ்ச்சியோடு அவர்களது வருகையைச் சிறப்பித்துப் பெருமையுற்றார். அவ்வடி யார்களும் சம்பந்தரைப் போற்றி பணிந்தனர். அவ்வடி யார் களோடு தினந்தோறும் திருத்தோணி யப்பரை வழிபட்டு சிவப்பாடல்களைப் பாடி வந்தார் சம்பந்தர்.

இவ்வாறு சீர்காழியில் தங்கியிருந்து தோணியப்பரின் தாளினுக்குத் தண்தமிழ்ப் பதிகப் பாமாலைகள் பல சூட்டி மகிழ்ந்த ஞானசம்பந்தருக்கு திருமணத்தை நடத்தி வைக்க வேண்டும் என்று பெற்றோர்களும், சுற்றத்தார் களும் தீர்மானித்தனர்.

அவர் ஞானசம்பந்தரை அணுகி, ''வேதநெறியின் முறைப்படி வேள்விகள் பல செய்வதற்கு இத்தருணத் தில் திருமண வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளுவதுதான் மிக்கச் சிறப்புடையதாகும்'' என்று செப்பினர்.

அவர்கள் மொழிந்தது கேட்டு, ''உங்கள் முடிவு உலகோரால் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாகும் என்பதனை நான் மறுப்பதாக இல்லை, இருந்தாலும் தற்போது மண வாழ்க்கையை மேற்கொள்வதை நான் சற்றும் விரும்பவில்லை'' என்று விடையிறுத்தார்.

உலகப்பற்று எனும் பாசத் தொடர்பை விட்டு அகலும் அரும்பெரும் நிலையை இறைவன் திருவருளால் அடைந்துவிட்ட ஞானசம்பந்தர் திருமணம் செய்து கொள்ள இசையவே இல்லை.

ஆனால் சிவபாதவிருதயரும், மறையவர்களும் மறையவர்களுக்குரிய அறத்தை எடுத்துக்கூறி அவரை வைதீக நெறிப்படி ஒழுகுமாறு வற்புறுத்தினர்.

இறுதியில் ஞானசம்பந்தர் அவர்களது வேண்டு கோளுக்கு ஒருவாறு இசைந்தார். அனைவரும் பெரும் மகிழ்ச்சி பூண்டனர்.

திருப்பெருண நல்லூரில் வாழும் நம்பியாண்டார் நம்பியின் திருமகளே ஞானசம்பந்தருக்கு மணமகளாக வரத் தகுதியுடையவள் என்பதைத் தீர்மானித்தனர். அக்குலமகளையே மணம் முடிப்பதற்கான எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்தனர்.

கணித மங்கல நூலோர் வகுத்துக் கொடுத்த சிறந்த ஓரையில் திருமண நந்நாள் குறிக்கப்பட்டது.

நாளோலை உறவினருக்கும், சுற்றத்தாருக்கும் அனுப்பப்பட்டது. திருமணத்திற்கு ஏழு நாட்கள் முன்பே சுற்றமும், நட்பும் சிவபாதவிருதயர் பெருமனையில் மகிழ்ச்சி பொங்க வந்து கூடினர்.

திருஞானசம்பந்தரின் திருமணத்தை விண்ணவர் வியக்குமளவு மிக்கச் சிறப்புடன் நடத்துவதற்கான ஏற்பாடுகளைத் தொடங்கினர்.

எங்கும் விதவிதமான அலங்காரங்கள் செய்தனர். முத்து வளைவுகள் அமைத்து அழகிய மாவிலைத் தோரணங்களும், புத்தம் புது மலரால் கட்டப்பட்ட பூமாலைகளும் தொங்க விட்டனர்.

வீதி முழுவதும், ஆலயத்தைச் சுற்றியும் மிகப் பிரம்மாண்டமான அலங்காரப் பந்தல்கள் போடப் பட்டன.

முரசங்கள் முழங்க, இசைக் கருவிகள் ஒலிக்கப் பொன்மணிப் பாலிகை மீது புனித முளையை நிறைத்து பாலும் நீரும் கலந்து தெளித்தனர்.

மாடமாளிகைகளையும், மணிமண்டபங்களையும் எண்ணத்தைக் கவரும் வண்ண ஓவியங்களால் அழகுற அலங்கரித்தனர். வேதியர் குலப் பெண்கள் வாயிற் புறங்களில் அழகுக் கோலமிட்டனர்.

தீபங்களை ஏற்றினர். பொற்சுண்ணங்களையும், மலர்த் தாதுக்களையும் எங்கும் தூவினர். புண்ணிய புது நீரைப் பொற்குடங்களில் நிறைத்தனர்.

சிவபாதவிருதயர் சீர்காழியிலுள்ள திருத்தொண்டர் களை வரவேற்று வணங்கினார். திருமணத்திற்கு வருகை தந்துள்ளோரை உபசரித்து மனம் மகிழ்ச்சியுற செய்தார். தான தருமங்களைச் செய்து கொண்டேயிருந்தார். எங்கும் மகிழ்ச்சி வெள்ளப்பெருக்கு எடுத்து ஓடியது.

திருமணத்திற்கு முதல் நாள் மறையோர்களும், தொண்டர்களும் திருஞான சம்பந்தருக்கு இறைவன் திருவருள் பொருந்திய திருக்காப்பு நாணினைச் செய்து, அத்திருக் காப்பு நாணினை நகர்வலம் கொண்டு வந்தனர்.

தேவகீதம் ஒலிக்க மங்கள முழக்கத்துடன், மணமலரும், சாந்தும், பொன் அணிகளும், அழகிய துகிலும் அணியப்பெற்று, புண்ணியத்தின் திரு வுருவத்தைப் போல் மலரணையில் எழுந்தருளியிருந்த திருஞானசம்பந்தரின் திருக்கையில் மறைமுறைப்படி வேதியர்கள் திருக்காப்பு நாணினைக் கட்டினர்.

மறுநாள் திருமணத்தன்று வைகறைப் பொழுது துயிலெழுந்த ஞானசம்பந்தர் திருத்தோணியப்பர் தரிசனத்திற்குப் பிறகு திருமணச் சடங்கினை மேற்கொள்ளலானார்.

சீர்காழிப் பதியிலிருந்து பொன்னொளி பொருந்திய முத்துச் சிவிகையில் அமர்ந்து திருநல்லூர்ப் பெருமணம் என்னும் திருப்பதிக்கு எழுந்தருளலானார்.

இயற்கை அருளோடும், இறைவன் அருளோடும் முத்துச் சிவிகைக்கு முன்னும் பின்னும் மங்கள வாத்தியங்களும், தேவ துந்துபிகளும் முழங்கின.

சிவயோகிகள் உற்றார் உறவினர் புடைசூழ திருஞான சம்பந்தர், திருசடைபிரானின் சேவடியைத் தமது திருவுள்ளத்தில் சிந்தித்தவாறு திருநல்லூர்ப் பெருமணம் என்னும் தலத்தை அடைந்தார்.

திருநல்லூர்ப் பெருமணத்து அடியார்களும், பெண் வீட்டார் பலரும் ஞானசம்பந்தரை எதிர்கொண்டழைக்க எல்லையிலேயே காத்திருந்தனர்.

ஞானசம்பந்தர் முத்துச் சிவிகையில் எல்லையை வந்தடைந்ததும், வீணை ஒலியும் வேத ஒலியும் வாழ்த்தொலிகளும் விண்ணை முட்டின. அடியார்கள் ஞானசம்பந்தரை வரவேற்று திருவீதி வழியாக கோயிலுக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

சிவன் மீது சுந்தரத் தமிழில் பாட்டிசைத்துப் பணிந்து மனம் குளிர்ந்த ஞானசம்பந்தர் பரமன் அருள் பெற்றுப் புறப்பட்டார். கோயிலின் புறத்தே உள்ள மடத்தில் ஞானசம்பந்தர் எழுந்தருளினார்.

ஞானசம்பந்தரைத் திருமண கோலத்திலே அணிபுனையத் தொடங்கினார். அத்தொழிலில் தேர்ச்சி பெற்ற முதிய அந்தணர்கள் அவரைப் பொற்பீடத்தில்

அமரச் செய்து, தூய திருமஞ்சன நீரை எண்ணற்ற பொற்குடத்தில் கொண்டு வந்து திருநீராட்டினர்.

வெண்பட்டாடையினை அணிவித்தனர். நறுமண மிக்க சந்தனக் கலவையை அவரது திருமேனியில் பூசினர். திருவடிகளிலே முத்துக் கோவைகளையுடைய இரத்தின வளையினைப் புனைந்தனர்.

முத்து மாலைகளைக் கொத்தாகத் திரட்டிய அணி வடத்தினை மணிக்கட்டிலே அழகுறப் புனைந்தார்கள். பொற்கயிற்றிலே பரு முத்துக்களைக் கோர்த்துத் திருவரையில் அரைஞாணாக விளங்கச் செய்தனர்.

முத்து வடங்களாலாகிய அரைப்பட்டையின் மேல் வீரசங்கிலியினைப் புனைந்தனர். முத்துக் கோரையா லாகிய பூணூலினை முறைப்படி மந்திரம், வேதம் ஓதி மாற்றி அணிவித்தனர்.

கழுத்திலே முத்துமாலை, விரல்களிலே வயிரமணி மோதிரம், கையிலே முத்துத்தண்டையும், கைவளையும், முழங்கையிலே மணிவடங்கள், தோளிலே முத்துமணி ஆபரணங்கள், கழுத்திலே உருத்திரச் சண்டிகையும், முத்துவடமும், காதுகளிலே மகரக் குண்டலமும், சிரசிலே முத்து வடமும், இவரது வைரமிழைத்த பொன்னாற் மேனிதனிலே நவரத்தின மணிகளாலும், தெய்வத்தன்மை பிரகாசிக்கத் திருமண அலங்காரத்தை ஒளியுறச் செய்தனர்.

அலங்கார வைபவம் முடிந்ததும் ஞானசம்பந்தர் உருத்திராட்ச மாலையினை எடுத்து நமச்சிவாய என்ற திருநாமத்தை மனதிலே தியானித்தவாறு தொழுது தாமே கழுத்தில் அணிந்து கொண்டார்.

ஞானசம்பந்தர் கோடி சூரிய பிரகாச ஒளியுடன், அன்பர்களும், அடியார்களும், உறவினர்களும் சூழ்ந்து

வர, திருமணம் நடக்க இருக்கும் நம்பியாண்டார் நம்பியின் பெருமனைக்குள் எழுந்தருளினார்.

பந்தலிலே போடப்பட்டிருந்த முத்துக்குடை நிழலின் கீழ் பொற்பலகையில் அமர்ந்தார்.

சங்கநாதங்களும், சுந்தர கீதங்களும், மங்கல இசைக் கருவிகளும் ஒலித்த வண்ணமாகவே இருந்தன. வாழ்த்தொலிகளும்,. வேத முழக்கங்களும் இடையறாது ஒலித்துக் கொண்டேயிருந்தன.

இதே சமயத்தில் நம்பியாண்டார் நம்பியின் அருந்தவப்புதல்விக்குக் காப்பு கட்டிச் சங்கற்பம் முதலிய வேதச் சடங்குகளைச் செய்தனர்.

அப்பவளக் கொடி பெண்ணுக்கு வைரத்தாலும், நவமணிகளினாலும் செய்யப்பட்ட பசும் பொன் ஆபரணங்களை வரிசையாகச் சூட்டி அலங்காரப் பொன் விளக்கு போல் பொலிவு பெறச் செய்தனர்.

அந்தணர் குலக் குழந்தைகள், ஓங்கி எழுந்த ஓமப்புகையில், வாசனைத் தூளை வீசினர். வேதியர்கள், பொற் கலசத்திலிருந்து நன்னீரையும், அரசிலையும், தருப்பையும் கொண்டு தெளித்தார்கள்.

அழகு மகளிர் நறுமலர்களைத் தூவினர். குறித்த நேரத்தில் சிவக்கொழுந்தும், அக்கொழுந்தின் கரம்பற்றப் போகும் பொற்கொடி போன்ற நற்குண நங்கையும் ஆதிபூமி என்னும் மணவறையின் உள்ளே அமர்ந்தருளினர்.

நம்பியாண்டார் நம்பி ஞானசம்பந்தருடைய கரத்தில் மங்கள நீரினை மும்முறை வார்த்துத் தமது மகளைத் தாரை வார்த்துக் கொடுத்தார்.

ஞானசம்பந்தர், மங்கை நல்லாளின் கரம் பற்றி ஓமத்தைச் சுற்றி வலம் வந்தார்.

அப்பொழுது அவரது திருவுள்ளத்திலே, ''எனக்கு ஏன் இந்த இல்லற வாழ்க்கை வந்தமைந்தது? சிற்றின்பத்தில் உழலுவதைவிட, இவளுடன் எம்பெருமானின் திருவடி நீழலை அடைந்தே தீருவது'' என்று பேரின்ப ஆசை அமிர்தம் போல் சுரந்தது.

அத்தகைய மெய்ஞ்ஞான எண்ணத்தோடு, ஞான சம்பந்தர் மனைவியோடும், மற்றவரோடும், உற்றார் உறவினர்களோடும் திருமணப் பெருங்கோயிலை வந்தடைந்தார்.

சிவனடியார் மலரடியை மனதிலே நிறுத்தி, தன்னை அவரது சேவடியில் சேர்த்துக் கொண்டருள வேண்டும் என்ற கருத்துடன், ''நல்லூர்ப் பெருமணம்'' என்று தொடங்கும் திருப்பதிகம் ஒன்றைப் பாடி அருளினார்.

அப்பொழுது விண்வழியே அசரீரியாக எம்பெருமான், ''நீயும், உன் மனைவியும், உன் புண்ணிய திருமணத்தைக் காண வந்தவர்களும், எம்மிடம் சோதியினுள்ளாகக் கலந்தடையுங்கள்'' என்று திருவாய் மலர்ந்து அருள் செய்தார்.

எம்பெருமான் மூன்று உலகங்களும் தம் ஒளியால் விளங்கும் வண்ணம் சோதிலிங்கமாக காட்சி அளித்தார்.

அப்பேரொளி திருக்கோயிலையும் தன்னகத்தே கொண்டு மேலோங்கி ஒளிமயமாக ஓங்கி நின்றது. அச்சோதியிலே ஓர் வாயிலையும் காட்டியருளினார்.

அன்பும், அறமும், அருளும், திருவும் உருவாகக் கொண்ட உமையாளின் திருமுலைப் பாலுண்ட புண்ணியத்தின் திரு அவதாரமாகிய திருஞானசம்பந்தப் பெருந்தகையார் – சைவத்தை வளர்த்து, செந்தமிழ்ப் பதிகம் பல பாடிய தென்னகத்துத் தெய்வப் புதல்வன் –

சிவபரஞ் சுடராகிய மனநல்லூர்ப் பெருமானைத் தொழுது போற்றினார்.

தண் தமிழால் பாடிப் பரவசமுற்றார். தேன் தமிழால் அபிஷேகம் செய்தார். பக்தி வெள்ளத்தில் மூழ்கினார்.

''உலகம் உய்ய, சிவஞான நெறியினை எல்லார்க்கும் அளிக்க வல்லது 'நமச்சிவாய' என்னும் திருவைந் தெழுத்துப் பெருமந்திரமாகும்'' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

''காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி'' எனத் தொடங் கும் நமச்சிவாயத் திருப்பதிகத்தினை, விண்ண வரும், மண்ணவரும் கேட்கும் வண்ணம் பாடினார் சம்பந்தர்.

திருஞான சம்பந்தர் அனைவரையும் நோக்கி, ''பிறவித் துயரம் தீர யாவரும் இப்பேரொளியிலே புகுவீர்களாக'' என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

''சிவாய நம; சிவாய நம'' என்ற வேத மந்திரந்தனை விண்ணை முட்டும் வண்ணம் பெருமழை போல் கோஷித்து வாழ்த்தினர்.

எல்லையில்லாத பிறவி என்னும் வெள்ளத்திலே மூழ்கித் தத்தளித்துக்கொண்டு, காற்றடைத்த பையாகிய காயத்திலே அடைபட்டு, உய்ய உணர்வின்றி மயங்கும் மக்களுக்கு பேரின்ப வழிகாட்டிய திருஞான சம்பந்தரின் திருவடியைத் தொழுது, நமச்சிவாய மந்திரத்தை மனதிலே தியானித்த வண்ணம் மக்கள் யாவரும் சோதியினுள்ளே புகுந்தனர்.

திருநீலநக்க நாயனார், திருமுருக நாயனார், திருநீல கண்ட யாழ்ப்பாண நாயனார், சிவபாத விருதயர், நம்பியாண்டார் நம்பி ஆகிய சிவனருட் செல்வர்கள் தம் இல்லறத்தாருடன் பேரொளியில் புகுந்தனர்.

ஏனையவர்களும், திருமணத்திற்கு வந்தணைந்தவர் களும், திருமணத்திற்கு பணிகள் செய்தோரும் தத்தம் மனையார்களோடு பேரொளியில் புகுந்தார்கள்.

அருந்தவசிகளும், மறைமுனிகளும், ஆலயம் தொழ வந்த சால்புடை மக்களும் சோதியினுள் கலந்தனர்.

பேரின்ப வீட்டிற்குப் பெருவழிகாட்டிய ஞான சம்பந்தப் பெருமான் தம் மனைவியாரின் கையைப் பிடித்தவாறே அச்சோதியினை வலம் வந்தார். ‘நமச்சிவாய’ என்ற நாமத்தை முழக்கியவாறு, சோதியினுள் புகுந்தார்.

அதன் பின்பு அப்பேரொளியில் காணப்பட்ட வாயிலும் மூடிக்கொண்டது.

தேவர்களும், முனிவர்களும், சிவகணத்தவர்களும் சிந்தை மகிழ்ந்து போற்றித் துதித்தனர்.

கொன்றை மாலையை அணிந்த செஞ்சடை வண்ணர், உமாதேவியாருடன் விடைமேல் தோன்றி அருளினார்.

பேரொளி புகுந்த சிவனருட் செல்வர்களைத் தமது திருவடி நீழலை அடைந்து திருப்பணி புரியும் திருப்பேற்றை அளித்தார்.

வேதங்களையும், ஏழுலகங்களையும் ஈன்று கருணை வடிவமாக நின்ற உமாதேவியாரின் திருமுலைப் பாலினைச் சிவஞான அமுதத்தோடு உண்டு, அருள்பெற்று, சைவத்தை உயர்வித்த அருந்தவச் செல்வன் திருஞான சம்பந்தப் பெருமானையும் அவர் தம் மனைவியாரையும் எம்பெருமான் தமது அருகிலேயே அணைந்து வாழும் நிகரில்லாப் பெருவாழ்வை அளித்தருளினார்.

எம்பிரான் சம்பந்தன் அடியார்க்கும் அடியேன்

29

திரு ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார்

காவிரியால் வளம்கொழிக்கும் சோழ நாட்டிலே பெருமங்கலம் என்னும் நகரம் அமைந்துள்ளது.

இத்தலத்திலே ஏயர் குலத்தினர் சோழருடைய படைத் தலைமை வகிக்கும் பெருமை பெற்றவர்களாக சிறந்து விளங்கினர்.

அக்குடியினிலே வாழ்ந்து வந்த தொண்டர்கள் பலருள் கலிக்காம நாயனார் என்பவரும் ஒருவர். இவர் பக்தியின் பேருருவாய் – அன்பின் அழகு வடிவமாய் – சிறந்த சிவத்தொண்டராய் விளங்கினார்.

இவர் மானக்கஞ்சாற நாயனாருடைய மகளைத் திருமணம் செய்து இல்லறத்தை இனிது நடத்தி வந்தார்.

இச்சிவனடியார் திருவெண்ணீற்றுச் செல்வத்தையும், திருச்சடையோன் சேவடியையும் தமக்குக் கிட்டிய பேரின்ப பொக்கிஷம் என்ற எண்ணத்தில் சிவனாரின் திருவடிக் கமலங்களைச் சிந்தையில் இருத்தித் தேனினும் இனிய ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை இடையறாது எந்நேரமும் ஓதி வந்தார்.

பெருமானின் நினைவாகவே காலம் கடத்தி வந்த நாயனார் சிவனடியார்களின் வியக்கத்தக்க செயல்களையும் அவர்களது பக்திப் பெருக்கின் தன்மையையும் கேள்வியுற்று களிப்பெய்தி வந்தார்.

இங்ஙனம் இவர் வாழ்ந்து வரும் நாளில்தான் எம்பெருமானாரைச் சுந்தரர் தம்பொருட்டு பரவையாரிடம் தூது போகவிட்ட நிகழ்ச்சி நடந்தது! இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்ற கலிக்காமர் மனம் வருந்தினார்.

''ஆண்டவனை அடியான் தூது அனுப்பும் தொழில் மிகமிக நன்று! இறைவன் அவனது ஆணைக்கு உடன்பட்டு இரவு முழுவதும், தமது தூய திருவடிகள் நோகுமாறு தேரோடும் திருவீதி வழியே உழன்றுள்ளாரே!

இந்திரனும், திருமாலும், நான்முகனும் காணமுடியாத எம்பெருமானின் திருவடிகள் தூது சென்று நோக இசைந்தாலும் தொண்டன் என்று கூறிக்கொள்ளும் இவன்தான் ஏவுதல் முறையாகுமோ? இத்தகைய செயல்புரிந்த இவரும் தன்னைத் துணிந்து தொண்டன் என்று கூறிக்கொள்ள வெட்கப்பட வில்லையே! இது எவ்வளவு பாவமான செயல்!

பொறுக்க முடியாத அளவிற்கு இத்தகைய பெரும் பிழையினைக் கேட்ட பின்னரும் என்னுயிர் நீங்காதிருந்ததே!'' என்று சினங்கொண்டார் கலிக்காமர். துன்பக் கடலில் மூழ்கினார்.

கலிக்காமரின் கடும் கோபத்தைப் பற்றிக் கேள்வியுற்ற சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் மிகவும் மனம் வாடினார். தம்மால் ஒரு தொண்டர்க்கு ஏற்பட்டுள்ள துயரத்திற்கு எப்படி முடிவு காண்பது என்று சிந்தித்தார். தமது பிழையைப் பொறுத்தருள இறைவனிடம் வேண்டினார்.

புற்றிடங்கொண்ட பெருமான் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரையும், கலிக்காம நாயனாரையும் நண்பர் களாக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

அதன்படி இறைவன் கலிக்காமருக்குக் கொடிய சூலை நோயினைக் கொடுத்து ஆட்கொண்டார். கலிக்காமர் சூலை நோயால் மிகவும் துடித்தார். கொடிய கருநாகப் பாம்பின் விடம் தலைக்கு ஏறினாற்போல் துடித்த நாயனார் மயக்கமுற்றார்.

அப்பொழுது எம்பெருமான் ''உன்னைத் துன்புறுத்து கின்ற சூலை நோயைத் தீர்க்க வல்லவன் வன்றொண் டனே ஆவான்!'' என்று திருவாய் மலர்ந்து மறைந்தார்.

எம்பெருமான் சுந்தரரை அடைந்து, ''நம் ஏவலினால் நம் அன்பன் ஏயர்கோன் கொடிய சூலை நோயினால் மிகவும் வருந்தி வாடுகிறான். உடனே நீ சென்று கலிக்காமருக்கு ஏற்பட்டுள்ள சூலை நோயைத் தீர்த்து வருவாயாக!'' என்றார்.

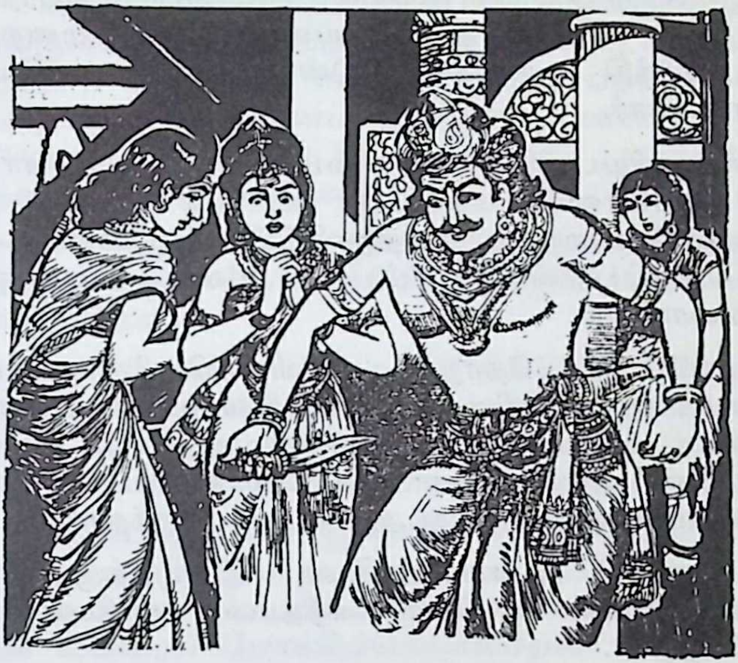
சுந்தரர் புற்றிடங்கொண்ட பெருமானின் பூவடிகளைப் பற்றி வணங்கிப் பெருமங்கலத்துக்குப் புறப்பட்டார்.

இறைவன் ஆணைப்படி பெருமங்கலத்திற்குப் புறப்பட்டு வரும் செய்தியை ஏவலாளர்கள் மூலம் முன்னதாகவே சொல்லி அனுப்பினார் சுந்தரர்.

ஏவலர் கலிக்காமர் இல்லத்தை அடைந்து சுந்தரர் வருகையைப் பற்றிக் கூறினர்.

ஏற்கனவே பல வழிகளில் துன்பத்தால் துவண்டு புழுப்போல் துடித்துக் கொண்டிருந்த கலிக்காமருக்கு சுந்தரரின் வருகையைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதும் வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ச்சுவது போல் இருந்தது. பிறை முடியணிந்த பெருமானை வணங்கியவாறு உடைவாளைக் கழற்றினார்.

''எம்பெருமானே! இனிமேலும் நான் உலகில் வாழ விரும்பவில்லை. ஆரூரன் இங்கு வந்து என்னைப்

பற்றியுள்ள சூலை நோயைத் தீர்க்கும் முன் என் ஆவியைப் போக்கிக் கொள்வேன்'' என்று கூறி கலிக்காமர் உடைவாளால் வயிற்றைக் கிழித்துக் கொண்டார்.

கலிக்காமர் ஆவி பிரிந்ததும் அவரது மனைவி தம் கணவரோடு உயிர் துறந்து அவருடன் பரமனடியைச் சேர்வது என்று உறுதி பூண்டாள்.

அதற்குரிய நிலையினை உருவாக்கும் தருணத்தில் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் ஏவலாளர்கள் முன்னதாக வந்து, ''நம்பிகள் இங்கு பொருந்த அணைந்தார்'' என்று கூறினர்.

இவ்வாறு அவர்கள் கூறியதும் அம்மையார் துயரத்தை மறைத்து கணவரது செயலினையும் மறைத்து சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளை இன்முகத்துடன் வரவேற்க எண்ணினார்.

எண்ணியபடியே அம்மையார் ஏவலாளர்கள் அறியாவண்ணம் கணவரது உடலை உள்ளே ஓர் அறையில் மறைத்து வைத்துவிட்டுத் திருமாளிகையை அலங்கரிப்பதில் ஈடுபட்டார். சிவ அன்பர்களும் உதவலாயினர்.

வாயில்கள் தோறும் மணி விளக்குகளையும் மணமிக்கத் தூயநிறை குடங்களையும் வைத்தனர். நறுமலர் மாலைகளை வரிசையாக அழகுடன் தொங்க விட்டனர். அம்மையார் முக மலர்ச்சியுடன் சுந்தரர் வருகையை எதிர்பார்த்து ஆவலுடன் இருந்தார்.

சுந்தரர் அன்பர்களுடன் எழுந்தருளினார். கலிக்காமரின் தேவியார் சுந்தரரை முகமன் கூறி வரவேற்றார்.

மலர் தூவிக் கோலமிட்ட ஆசனத்தில் அமரச் செய்து விதிமுறைப்படி அவரது திருப்பாதங்களைத் தூய நீரால் சுத்தம் செய்து மலர் தூவி வணங்கி வழிபட்டு மகிழ்ந்தார்.

சுந்தரரும் அம்மையாரின் அன்பிற்குக் கட்டுப்பட்ட வராய் அம்மையாருக்கு அருள் செய்தார்.

சுந்தரர், அம்மையாரை நோக்கி, ''அம்மையே! என் நண்பர் கலிக்காமர் எங்குள்ளார்? அவருக்கு இப்பொழுது துன்பும் செய்து வரும் சூலைநோயினைக் குணப்படுத்தி அவரது நட்பைப் பெற்று மகிழ்வதற்குக் காலம் தாழ்ந்தது பற்றி நான் மிக்க வேதனைப்படுகிறேன்'' என்றார்.

''கலிக்காமருக்கு எந்தவித ஆபத்தும் இல்லை'' என்று அங்குள்ளோர் அம்மையாரின் ஏவுதலின்படி கூறக்கேட்ட சுந்தரர், ''அவருக்கு எவ்வித தீங்கும் ஏற்படவில்லை என்றாலும் என் மனம் அவரைக் காணாது தெளிவு பெறாது. நான் உடனே அவரைப் பார்த்துதான் ஆகவேண்டும்'' என்றார்.

அன்பர்கள் வேறு வழியின்றி சுந்தரரை அழைத்துச் சென்று குருதி வெள்ளத்தில் கிடக்கும் கலிக்காமரைக் காண்பித்தனர்.

குடர் வெளிப்பட்டு உயிர் நீங்கி உடலில் குருதி கொட்ட ஆவி பிரிந்து கிடந்த கலிக்காமரைக் கண்டு உளம்பதறிப்போன சுந்தரர் வேதனை தாளாமல் கண்களில் நீர்பெருக எம்பெருமானைத் தியானித்தார்.

''எம்பெருமானே! இதென்ன அபச்சாரமான செயல்! நான் மட்டும் இவரது இத்தகைய பயங்கர முடிவைக் கண்ட பின்னரும் உயிர் வாழ விரும்பவில்லை. நானும் என் உயிரைப் போக்கிக்கொள்கிறேன்'' என்று கூறித் தமது ஆவியை போக்கிக் கொள்ள உறுதி பூண்டார். கலிக்காமர் அருகே கிடந்த உடைவாளைக் கையிலெடுத்தார்.

அப்பொழுது எம்பெருமான் திருவருளால் ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் உயிர்பெற்று எழுந்தார். கணப்பொழுதில் தெளிவு பெற்று நடந்ததை அறிந்தார்.

உடை வாளால் தம்மை மாய்த்துக் கொள்ளப் போகும் சுந்தரரைப் பார்த்து மனம் பதறிப்போனார். உடை வாளைப் பற்றினார் கலிக்காமர்.

''ஐயனே! இதென்ன முடிவு? உங்கள் தோழமையின் உயர்வை உணராமல் என்னையே நான் அழித்துக் கொண்டதோடு உங்களது வாழ்க்கைக்கும் பெரும்

பாவம் புரிந்துவிட்டேன். ஐயனே! எம்பெருமானின் அன்பிற்குப் பாத்திரமான உம் மீது பகைபூண்டு நெறி தவறிய என்னை மன்னித்தருள வேண்டும்'' என்று இறைஞ்சினார்.

சுந்தரர் எம்பெருமானின் திருவருளை எண்ணி அகமும், முகமும் மலர்ந்திட, கலிக்காம நாயனாரை ஆரத்தழுவிப் பெருமிதம் கொண்டார். கலிக்காமரும் சுந்தரரின் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினார்.

கலிக்காமரின் தேவியாரும் மட்டிலா மகிழ்ச்சி பூண்டார். சுந்தரர், அவரது மனைவியின் பக்தியைப் பெரிதும் போற்றினார். ''மானக்கஞ்சாரர் மகள் அல்லவா?'' என்று வியந்து கூறினார்.

எம்பெருமானின் திருவருட் கருணையினால் கலிக்காமரும், சுந்தரரும் தோழர்களாயினர்.

இரு சிவனருட் செல்வர்களும் சேர்ந்து சிவயாத்திரை செல்ல எண்ணினர். ஒருநாள் பெருமங்கலப் பெருமானைப் பணிந்து இருவரும் புறப்பட்டனர்.

திருப்புன்கூர் என்னும் திருத்தலத்தை அடைந்து அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் திருசடை அண்ணலின் திருவடி களைப் பணிந்து துதித்தனர். சுந்தரர் 'அந்தனாளன்' எனத் தொடங்கும் பதிகத்தைச் சுந்தரத் தமிழில் பாடினர்.

அங்கிருந்து புறப்பட்டு, இருவரும் திருவாரூரை வந்தணைந்து பூங்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் புற்றிடங்கொண்ட பெருமானின் பொற்பாதங்களைப் போற்றிப் பணிந்தனர்.

கலிக்காம நாயனார் சுந்தரருடன், பரவையார் திருமாளிகையில் சில காலம் தங்கினார். இருவரும் திருவாரூர்த் தியாகேசப் பெருமானை வழிபட்டு மகிழ்ந்தனர்.

கலிக்காமர் சுந்தரரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு பிரிந்துசெல்ல மனமில்லாத நிலையில் தமது ஊருக்குப் புறப்பட்டார்.

பெருமங்கலத்துப் பெருமானுக்குப் பணி செய்தவாறு மனைவியுடன் இனிது வாழ்ந்து வந்த கலிக்காமர் ஆனேறும் பெருமானின் தேனூறும் திருவடிகளை நாள்தோறும் வாயாறப் போற்றி மகிழ்ந்தார். திருத்தொண்டு வழுவாமல் நின்றார்.

பல்லாண்டு காலம் பூவுலகில் பெருவாழ்வு வாழ்ந்த நாயனார், முடிவில் நலம் தந்த நாதரின் வரம் தரும் திருவடி நீழலில் வீற்றிருக்கும் அடியார்கள் கூட்டத்துடன் கலந்தார். மீளா நெறியில் அமர்ந்து உய்ந்தார்.

ஏயர்கோன் கலிக்காமன் அடியார்க்கும் அடியேன்

30

திரு மூல நாயனார்

திருவாடுதுறை! உமாதேவியார் பசுவின் கன்றாக வடிவம் பூண்டு தவஞ் செய்த பெருமைமிக்க திருத்தலம்!

இத்தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானின் திருநாமம் பசுபதியார் என்பதாம். இங்கு காவிரியாறு ஓடுவதால் நல்ல செழிப்பும் சுபிட்சமும் நிலைத்து நின்றன.

பிறைமுடிப் பெருமானார் எழுந்தருளியிருக்கும் கயிலை மலையின் முதற் பெருங்காவலராக விளங்குபவர் நந்தியெம்பெருமான். இவருடைய அருளைப் பெற்ற நான்மறைச் சிவயோகியார் பலர் இருந்தனர். அவருள் ஒருவரான 'சுந்தரநாதர்' என்னும் சிவயோகியார் சிவாகமங்களில் வல்லவராய் மேம்பட்டு விளங்கினார்.

அச்சிவ யோகியார்க்கு பொதிகை மலையில் வீற்றிருக்கும் அகத்திய முனிவரைக் கண்டு அவருடன் சில நாட்கள் தங்கி அளவளாவி மகிழ வேண்டும் என்ற விருப்பம் எழுந்தது.

ஒருநாள் அத்தவசியார் எம்பெருமானின் பாத கமலங்களைப் பணிந்து வழிபட்டுப் பொதிய மலைக்குப் புறப்பட்டார்.

திருக்கேதாரம், நேபாளம், திருசைலம் வழியாக திருக்காளத்தி மலையை அடைந்தார்.

திருவாலங்காடு, காஞ்சி, தில்லை முதலிய திருத்தலங் களிலுள்ள சிவன் கோயில்களை வழிபட்டவாறு திருவாடுதுறை என்னும் பழம்பெரும் புண்ணியதலத்தை வந்தடைந்தார்.

அத்தலத்தை அடைந்த யோகியார் அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் பசுபதிநாதரை வணங்கினார். அத்திருத்தலத்திலேயே சிலகாலம் தங்கியிருந்து பரமனை வழிபட்டு வந்தார்.

அருகிலுள்ள பிறத்தலங்களையும் தரிசித்து வர வேண்டும் என்ற வேட்கை மிகுதியினால் சுந்தரநாதர் அங்கிருந்து புறப்பட்டு, காவிரியாற்றின் கரை வழியாக போய்க் கொண்டிருந்தார்.

காவிரிக்கரையிலே பசுக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. அப்பசுக்களை மேய்த்த வண்ணம் நின்று கொண்டிருந்தான் மூலன் என்பவன்.

மூலன் சாத்தனூரைச் சேர்ந்தவன். குலத்தில் இடையர். அதனால், தன் குலத்திற்கு ஏற்ப அந்தணர்கள் வீட்டு ஆநிரைகளை மேய்த்து வரும் தொழிலைச் செய்து வந்தான்.

மூலன் கருணை உள்ளம் படைத்தவன். இவன் பசுக்களை அடிக்காமல் வெயிலில் மேயவிடாமல் கூடியமட்டும் நல்ல நிழல் உள்ள இடமாகவே அவைகளைத் துன்புறுத்தாமல் மேய விடுவான். பாதுகாப்பாகவும், அன்பாகவும் பேணி வளர்ப்பான். இதனால் அவன் இத்தொழிலில் நல்ல ஊதியம் பெற்றான். மனைவி மக்களோடு கவலையின்றி, மன மகிழ்ச்சியோடு வாழ்ந்து வரலானான்.

வழக்கம்போல் அன்றும் மூலன் ஆநிரைகளை மேய்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதுதான் யோகியார் அவ்வழியாக வந்து கொண்டிருந்தார்.

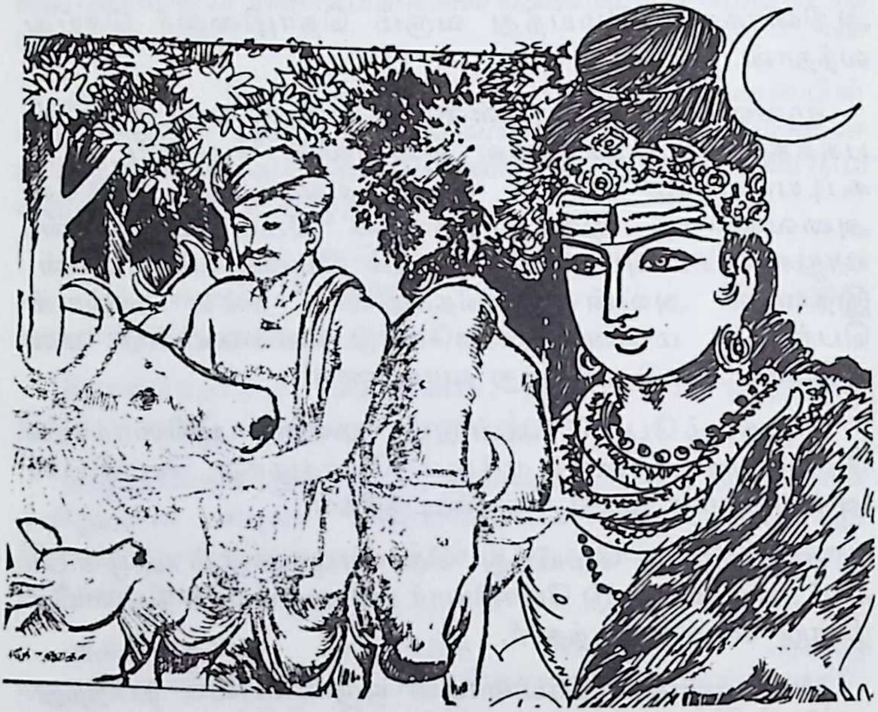
ஆநிரைகள் மேய்ந்து கொண்டிருக்கும் அழகான காட்சியைக் கண்டு யோகியார் தம்மை மறந்த நிலையில் நின்று கொண்டிருந்தார்.

அவ்வமயம் எதிர்பாராமல் ஒரு சம்பவம் நடந்தது. ஆநிரைகளை மேய்த்துக் கொண்டிருந்த மூலனுக்கு ஆயுள் நெருங்கிடவே அவன் இறந்துவிட்டான்.

இறந்து போன மூலனைச் சுற்றி பசுக்கள் கூடின. பசுக்களின் கண்களில் கண்ணீர் வழிந்து கொண்டிருந்தன. மூலனை நாக்கால் நக்கியும், உடம்பினால் உராய்ந்தும் ஆநிரைகள் தங்கள் அன்பை வெளிப்படுத்தின. பசுக்கள்

எல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்ந்து கதறிப் பதறி அங்குமிங்குமாக சுற்றித் திரிந்தன.

இக்காட்சியைக் கண்ட யோகியார், ''மூலனைப் பிரிந்து இவ்வளவு தூரம் வாடும் இப்பசுக் கூட்டம் இனி மேல் ஆகாரம் உட்கொள்ளாது. அவனைப்போல்

இறந்துதான் போகும். எம்பெருமான் திருவருளால் எப்படியும் இப்பசுக் கூட்டத்தின் இடரைத் தீர்ப்பேன்'' என்று தமக்குள் எண்ணினார்.

கருணைமிக்க சிவயோகியார் ஆநிரைகளுக்கு ஏற்பட்டுள்ள துன்பத்தைப் போக்க முடிவு பூண்டார்.

கூடுவிட்டு கூடுபாயும் வித்தையைக் கற்றிருந்த தவசியார் மூலன் உடலுக்குள் தம் உயிரைப் புகுத்தினார்.

அவ்வளவுதான். மூலன் உறங்குபவன் போல் கண் விழித்து திருமூலராய் எழுந்தான்.

ஆநிரைகளுக்கு ஆனந்தம் தாங்கவில்லை. துள்ளிக் குதித்தன. திருமூலராகிய சித்தருக்கு சந்தோஷம் தாங்க முடியவில்லை. அவரும் பசுக்களைத் தட்டிக்கொடுத்து அவற்றோடு சேர்ந்துத் துள்ளிக் குதித்தார்.

மாலை மறைந்தது. வீடு நோக்கி பசுக்கள் புறப்பட திருமூலரும் கூடவே புறப்பட்டார். ஒவ்வொரு பசுவும் தத்தம் வீடு அறிந்து புகுந்து கொண்டன. திருமூலர், அவற்றை எல்லாம் வீடு சேர்த்தார். ஆனால் மூலன் மட்டும் அவரது வீட்டிற்குப் போக விரும்பவில்லை.

அவர் ஞான திருஷ்டியால் மூலனுக்குத் திருமணம் ஆகிவிட்டது என்பதை அறிந்தார். அதனால் தனியாக ஒரு இடத்தில் அமர்ந்து என்ன செய்வது? என்று சிந்திக்கத் தொடங்கினார்.

மூலனின் மனைவி கணவன் வரவை வெகு நேரமாக எதிர்பார்த்துப் பயன் ஏதும் காணாமையால் கணவனைத் தேடிப் புறப்பட்டாள். வரும் வழியிலே ஓரிடத்தில் கணவன் இருப்பதைக் கண்டு வியப்பு மேலிட அருகே சென்று வீட்டிற்கு வரக் காலதாமதம் ஆனது பற்றி வினவினாள். மூலன் மௌனம் சாதித்தார்.

மூலனின் மனைவி வியப்பு மேலிட கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டாள். திருமூலர் மௌனமாகவே இருந்தார். அவரது மனைவிக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. திருமூலரின் கையைத் தொட்டு அழைக்க முற்பட்டாள்!

அம்மையார் செய்கை கண்டு திருமூலர் சிறிது எட்டி விலகினார். அப்பெண்மணி அஞ்சி நடுங்கி,

''உங்களுக்கு என்ன தீங்கு நேர்ந்தது? எதற்காக இப்படி விலகுகிறீர்கள்'' என்று மன வருத்தத்தோடு கேட்டாள்.

திருமூலர் தம் மனைவியிடம், ''என்னால் உன் வீட்டிற்கு வர முடியாது. உனக்கும், எனக்கும் இனி மேல் எவ்வித உறவும் கிடையாது. அதனால் ஆலயம் சென்று அரனாரை வழிபட்டு அமைதி பெறுவாயாக!'' என்று கூறினார்.

அதற்குமேல் அவள் முன்னால் நிற்பதும் தவறு என்பதை உணர்ந்து திருமூலயோகியார் அத்தலத்திலுள்ள திருமடம் ஒன்றுக்குச் சென்று சிவயோகத்தில் அமர்ந்தார்.

கணவனின் நிலையைக் கண்டு கதிகலங்கிப் போனாள் மனைவி. கணவனின் மனமாற்றத்தைப்பற்றி ஒன்றும் புரியாமல் கவலையோடு வீடு திரும்பினாள். இரவெல்லாம் பொல்லாத் துயர்பட்டுக் கிடந்தாள்.

மறுநாள் மூலனின் மனைவி சுற்றத்தாரை அழைத்துக்கொண்டு அவர் இருக்குமிடத்திற்கு வந்தாள். யோக நிலையில் அமர்ந்திருக்கும் திருமூலரின் முகத்தில் தெய்வ சக்தி தாண்டவமாடுவது போன்ற தனிப் பிரகாசம் பொலிவு பெறுவது கண்டு அனைவரும் திகைத்து நின்றனர். இருந்தும் அவர்கள் மனைவிக்காக திருமூலரிடம் வாதாடினர். ஒரு பலனும் கிட்டவில்லை.

அதன் பிறகு தான் திருமூலர் முனிவர் என்பதை அவர்களால் உணர்ந்துகொள்ள முடிந்தது. அவர்கள் மூலன் மனைவியிடம், ''உன் கணவர் முன்னைப்போல் இல்லை. இப்பொழுது அவர் முற்றும் துறந்த முனிவராகிவிட்டார். இனிமேல் இம் மெய்ஞானி யாரோடு வாழ வேண்டும் என்பது நடக்காத காரியம்'' என்ற உண்மையைக் கூறினர்.

அவர்கள் மொழிந்ததைக் கேட்ட மூலனின் மனைவி ''கணவனுக்கு இப்படிப் பித்து பிடித்துவிட்டதே!'' என்று தனக்குள் எண்ணியவாறே அவரது கால்களில் விழுந்து வணங்கி வேதனையோடு வீடு திரும்பினாள்.

சற்று நேரத்தில் யோகநிலை தெளிந்த திருமூலர், மறைவாக ஒரு இடத்தில் வைத்திருந்த தமது திருமேனியைத் தேடினார். கிட்டவில்லை. முதலில் யோகியாருக்கு அஃது சற்று வியப்பாகவே இருந்தது.

மீண்டும் யோக நிலையில் அமர்ந்து, தனது மேனியைப் பற்றிய உண்மைப் பொருளை உணர எண்ணங்கொண்டார்.

தபோ வலிமையால் இறைவன் அருளிய ஆகமப் பொருளைத் தமிழிலே வகுத்து உலகோர்க்கு உணர்த்த வேண்டும் என்பதற்காகவே முக்கண்ணனார் தம் உடலை மறைத்தருளினார் என்பதை உணர்ந்து கொண்டார்.

திருமூலநாயனார் இறைவனின் கட்டளையை நிறைவேற்றிடச் சித்தங்கொண்டார்.

திருவாடுதுறைப் பெருமானைப் பணிந்தவாறு மதிலுக்கு வெளியே மேற்கு பக்கமாக அமைந்துள்ள அரசமரத்தின் அடியில் அமர்ந்து சிவயோகம் செய்யத் தலைப்பட்டார்.

சிவயோகத்தில் நிலைத்து நின்று இதய கமலத்தில் எழுந்தருளிய எம்பெருமானுடன் ஒன்றினார். உணர்வு மயமாய்த் திகழ்ந்தார் திருமூலர்.

உலகோர், பிறவியாகிய நஞ்சிலிருந்து நீங்கி உய்யும் பொருட்டு சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ற நான்கு நெறிகளையும் வகுத்தும், தொகுத்தும், விரித்தும் கூறும் நல்ல திருமந்திர மாலையினை ஓர் ஆண்டிற்கு ஒரு மந்திரப் பாடலாக மூவாயிரம் ஆண்டுகள், சிவ

யோகத்தில் அமர்ந்து, மூவாயிரம் திருமந்திரங்கள் அடங்கிய திருமுறையைப் பாடினார்.

சிவயோக நுணுக்கங்களை விளக்கமாகக் கூறும் திருமந்திரம் ஓர் அற்புதமான அறநூல்!

தெய்வீக ஆற்றலுடன் திகழ்ந்து, சிவபதவியை நினைப்பவரைப் பாவக் குழியிலிருந்து வெளியேற்றி காப்பதால் திருமந்திரம் எனத் திருநாமம் பெற்றது.

திருமூல நாயனார் பரம் பொருளாகிய சிவபெருமானைப் போற்றி பாடியருளிய திருமந்திரம், ஆகமங்களின் சாரம்! இஃது ஒன்பது மந்திரங்களாக அமைந்துள்ளது.

பன்னிரு திருமுறையில் பத்தாம் திருமுறையாக விளங்குவது தெய்வீக ஆற்றலுடன் விளங்கும் இத்திருமந்திரமாலை. சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்கள் அனைத்திற்கும் முற்பட்டது.

இப்புனிதமான திருமந்திரத் திருமுறைக்கு நிகராக வேறு திருமுறைகளே இல்லை.

இம் மூவாயிரந் திருமந்திரப் பாடல்களையும் வைகறை எழுந்து கருத்தறிந்து ஓதுவோர் பிறவிப் பாசம் நீங்கி பரமன் பதியை அணைவர் என்பது திருவாக்கு!

இவ்வாறு, உலகோர் உய்யும் பொருட்டு திருமந்திர மாலையை, அருளிய திருமூல நாயனார் நெற்றிக் கண்ண னாருடைய பொற்றாமரைப் பாதங்களைப் பற்றிக் கொள்ளும் ஒப்பற்ற பெருவாழ்வைப் பெற்று உய்ந்தார்.

தம்பிரான் திருமூலன் அடியார்க்கும் அடியேன்

31

திரு தண்டியடிகள் நாயனார்

சோழ நாட்டிலே தலைசிறந்து விளங்கும் திருவாரூர் என்னும் தலத்தில் தண்யடிகள் என்னும் சிவனருட் செல்வர் வாழ்ந்து வந்தார்.

இவர் பிறவியிலேயே கண் பார்வை இழந்தவர். புறக்கண் அற்ற இத்தொண்டர் அகக் கண்களால் திருவாரூர்த் தியாகேசப் பெருமானின் திருத்தாளினைக் கண்டு எந்நேரமும் இடையறாமல் வணங்கி வழிபட்டு வந்தார்.

இவர் காலத்தில் திருவாரூரில் சமணர்கள் ஆதிக்கம் சற்று பரவியிருந்தது. அதனால் சமணர்கள் சைவத் தொண்டர்களுக்குப் பற்பல வழிகளில் இன்னல்களை விளைவித்தனர்.

தண்டியடிகள் நீராடும் கமலாலய திருக்குளத்திற்கு பக்கத்தில் சமணர்கள் பல மடங்களைக் கட்டிக்கொண்டு தங்கள் மதப் பிரசாரத்தை நடத்தி வரலாயினர்.

சமணர்கள் குளத்தை மண் மூடிவிடுவார்களோ என்று வேதனைப்பட்டு குளத்தின் பரப்பையும், ஆழத்தையும் பெரிதுபடுத்தி தம்மால் இயன்றளவு திருப்பணியைச் செய்ய எண்ணினார் அடிகளார்.

கண்ணற்ற அடிகளார் இறைவனின் அருளால் குளத்தின் நடுவிலும், குளத்தைச் சுற்றிலும் அடையாள முளைகள் நட்டுக் கயிறும் கட்டினார்.

மண்ணை வெட்டி வெட்டி கூடையில் எடுத்துக் கொண்டு கயிற்றை அடையாளமாகப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து கொட்டுவார்.

நாயனாரின் நல்லெண்ணத்தைப் புரிந்துகொள்ள சக்தியற்ற சமணர்கள் அவருக்கு இடையூறுகள் பல விளைவிக்கத் தொடங்கினர்.

சமணர்கள் நாயனாரை அணுகி ''இவ்வாறு நீங்கள் மண்ணைத் தோண்டுவதால் இக் குளத்திலுள்ள சிறு ஜீவராசிகள் எல்லாம் இறந்துபோக நேரிடும். உமது செயல் அறத்திற்குப் புறம்பானது'' என்றனர்.

அவர்கள் பேச்சைக் கேட்டு தமக்குள் சிரித்துக் கொண்ட தண்டியடிகள், ''கல்லிலுள்ள தேரைக்கும், கருப்பை உயிருக்கும் நல்லுணர்வு தந்து காக்கும் ஈசனுக்கு, இந்த ஜீவராசிகளை எப்படிக் காக்க வேண்டும் என்பது தெரியும். திருசடையானுக்கு நான் செய்யும் இப்பணியால் சிறு ஜீவராசிகளுக்கு மட்டுமல்ல; உங்களுக்கும் எவ்வித தீங்கும் நேராது'' என்றார்.

சமணர்கள், ''உம்மைக் குருடன் என்றுதான் எண்ணினோம். காது மந்தம் போல் இருக்கிறது! இல்லாவிட்டால் நாங்கள் உயிர்கள் இறக்கும் என்று சொல்லி எடுத்து விளக்கும் உண்மையை புரிந்துகொள்ள முடியாமல் போகுமா என்ன?'' என்று சொல்லிக் கேலியாகச் சிரித்தனர்.

''திரிபுரத்தை எரித்த விரிசடைக் கடவுளின் திருவடியைப் போற்றித் தினமும் நான் அகக் கண்களால் கண்டு களிக்கிறேன். அவனது திருநாமத்தை நாவால் சொல்கிறேன். ஆலயத்தில் ஒலிக்கின்ற வேத முழக்கத்தை காதால் கேட்கிறேன்.

ஒப்பில்லா அப்பனின் அருளையும், அன்பையும் ஐம்பொறிகளாலும் அனுபவித்து ஆனந்திக்கிறேன். நீங்கள்தான் கண்ணிருந்தும் குருடர்கள் - காதிருந்தும் செவிடர்கள் - நாவிருந்தும் ஊமைகள்.'' என்றார் அடிகள்.

சமணர்கள் எள்ளி நகையாடினர். தண்டியடிகளுக்கு வெறுப்பும் கோபமும் ஏற்பட்டது. அவர் அவர்களைச் சோதிக்கும் பொருட்டு, ''அது போகட்டும். எனக்கொரு ஐயம்! நான் எம்பெருமானுடைய திருவருளினால் கண் ஒளி பெற்று நீங்கள் அனைவரும் ஒளி இழந்தீர்களானால் என்ன செய்வீர்கள்?'' என்று கேட்டார்.

''அங்ஙனம், நீர் கண் பெற்று நாங்கள் கண்ணை இழக்க நேர்ந்தால் நாங்கள் இந்த ஊரிலேயே இருக்கமாட்டோம். ஊரைவிட்டே ஓடிவிடுகிறோம்'' என்று ஆத்திரம் மேலிடக் கூறினர்!

சமணர்கள் சினம் பொங்க அவரது கரத்திலிருந்த மண்வெட்டியையும், கூடையையும், முளைகளையும் பிடுங்கி எறிந்தனர். கயிற்றினை அறுத்து எறிந்தனர்.

சமணர்களின் இத்தகைய தீச் செயல்களால் மனம் நொந்துபோன தண்டியடிகள் கவலையோடுஎம்பெரு மானிடம் தமது துயரத்தைப் போக்க அருள் புரியுமாறு பிரார்த்தித்தவாறு துயின்றார்.

அன்றிரவு இறைவன் நாயனாரின் கனவிலே எழுந்தருளி, ''அன்பனே அஞ்சற்க! மனம் கலங்காதே! யாம் உம்மைக் காப்போம்! உம்மைப் பழித்தது எம்மை பழித்தது போலவே! எமக்கு நீவிர் செய்யும் திருத்தொண்டு இடையறாது நடக்க உமது கண்களுக்கு ஒளி தந்து சமணர்களை ஒளி இழக்கச் செய்வோம்'' என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

இறைவன், அரசர் கனவிலும் காட்சி அளித்து – ''மன்னா! எமது திருத்தொண்டன் குளத்திலே திருப்பணி செய்கிறான். நீ அவனிடத்திலே சென்று அவனது கருத்தை நிறைவேற்றுவாயாக! அவனது நல்ல திருப்பணிக்கு சதா இடையூறுகளைச் செய்யும் சமணர்களைக் கண்டித்து என் அன்பனுக்கு நியாயம் வழங்குவாய்!'' என்று பணித்தார்.

பொழுது புலர்ந்ததும் சோழவேந்தன் எம்பெரு மானின் கட்டளையை நிறைவேற்றப் புறப்பட்டான்.

மன்னன் திருக்குளம் வந்தான். தண்டியடிகள் தட்டு தடுமாறிக் கொண்டு திருக்குளத் திருப்பணி செய்வதனைக் கண்டான். மன்னன் அடிகளாரை வணங்கினான். கனவில் செஞ்சடையான் மொழிந்ததைக் கூறினான்.

தண்டியடிகளும், சமணர்கள் தமக்கு அளித்த இடையூறுகளை ஒன்றுவிடாமல் மன்னனிடம் எடுத்து விளக்கி நியாம் வேண்டினார்.

மன்னன் சமணர்களை அழைத்து வரக் கட்டளை யிட்டான். சமணர்களும் வந்தனர். மன்னனிடம் சமணர்கள் தண்டியடிகளிடம் தாங்கள் சவால்விட்டு சினத்துடன் செப்பியதைப் பற்றிக் கூறினர்.

''தண்டியடிகள் ஒளி பெற்றால், நாங்கள் ஊரை விட்டு ஓடுவது உறுதி'' என்று சமணர்கள் கூறியதைக் கேட்ட மன்னன் அடிகளாரையும், சமணர்களையும் தமது அமைச்சர்களையும், அவை ஆலோசகர்களையும் கலந்து ஓர் முடிவிற்கு வந்தான்.

மன்னன், தவநெறிமிக்க தண்டியடிகளை பார்த்து, ''அருந்தவத்தீர்! நீர் எம்மிடம் மொழிந்ததுபோல்

எம்பெருமான் திருவருளினால் கண்பார்வை பெற்று காட்டுவீராகுக!'' என்று பயபக்தியுடன் கேட்டான்.

நாயனார் திருக்குளத்தில் இறங்கினார். மண்ணுற வீழ்ந்து கண்ணுதற் கடவுளை உள்ளக் கண்களால் கண்டு துதித்தார்.

''ஐயனே! நான் தங்களுக்கு அடிமை என்பதை உலகறியச் செய்ய எனக்கு கண் ஒளி தந்து அருள்காட்டும்'' என்று பிரார்த்தித்தார். ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை ஓதியவாறு, கையிரண்டையும் தலைமீது கூப்பியவாறு நீரில் மூழ்கினார் அடிகளார்.

இறைவன் திருவருளால் நீரிடை மூழ்கிய நாயனார் கண் ஒளி பெற்று எழுந்தார். தண்டியடிகள் கண் பெற்றதும் புளகாங்கிதம் மேலிட பூங்கோயில் திருக்கோபுரத்தைக் கண்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தார். கரம் தூக்கித் தொழுதார். அரசனை வணங்கினார்.

மன்னன் கரங்குவித்து சிரம் தாழ்த்தி நாயனாரை வணங்கினான்.

அதே சமயத்தில், சமணர்கள் கண் ஒளியை இழ்ந்தனர். அனைவரும் குருடர்களாக நின்று தவித்தனர்.

நீதி வழுவாமல் ஆட்சிபுரியும் அரசன் அவர்களை நோக்கி, ''நீங்கள் கூறியபடி ஒருவர்கூட திருவாரூரில் இல்லாமல் அனைவரும் ஓடிப் போய்விடுங்கள்'' என்றார். அமைச்சர்களிடம், ''சமணர்களைத் துரத்த ஏற்பாடு செய்யுங்கள்'' என்றும் கட்டளையிட்டார்.

தண்டியடிகள் குளத்தைப் பார்த்து மகிழ்ந்தவாறு பூங்கோயிலை அடைந்து எம்பெருமானைக் கண்குளிர - மனம் குளிர கண்டு களித்துப் பேரின்பக் கூத்தாடினார்.

தண்டியடிகள் தாம் செய்து கொண்டிருந்த திருப்பணியைத் தொடர்ந்து செய்யத் தொடங்கினார். அரசன் அவருக்கு வேண்டிய அத்தனை உதவிகளையும் செய்து கௌரவித்தான்.

அரனார் புரிந்த அருளில் தண்டியடிகள் தாம் எண்ணியபடியே திருக்குளத்தை மிகமிகப் பெரிதாகக் கட்டி முடித்தார். அடிகளாரின் அறப்பணியை அரசரும் மக்களும் கொண்டாடி பெருமிதம் பூண்டனர்.

நாயனார் நெடுநாள் பூவுலகில் பக்தியுடன் வாழ்ந்து நீடுபுகழ் பெற்று திருசடையான் திருவடி நிழலை அடைந்து பேரின்ப நிலையை எய்தினார்.

நாட்டமிகு தண்டிக்கும் அடியேன்

32

திரு மூர்க்க நாயனார்

தொண்டை நாட்டிலே பாலாற்றுக்கு வடகரையில் அமைந்துள்ள சிறந்த ஊர் திருவேற்காடு! இவ்வூரில் வேளாளர் குடியில் சிவத்தொண்டர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். இவர் பெயர் மூர்க்க நாயனார்.

இப்பெயர் இவரது குணம் பற்றி ஏற்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறதே தவிர, இவரது இயற்பெயர் இன்னதென்று தெரியவில்லை.

அறிவு தோன்றிய நாளிலிருந்தே இப்பெரியார் எம்பெருமானின் திருவடித் தாமரையைப் போற்றி வந்ததோடு ''திருவெண்ணீற்றினையே மெய்ப்பொருள்'' என்று கருத்தில் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார்.

எம்பெருமானின் திருவடியார்களுக்கு அமுதளித்து அகமகிழ்ந்த பிறகே தாம் உண்ணும் நியதியை வழுவாது மேற்கொண்டு ஒழுகி வந்தார்.

இதனால் இவரது இல்லத்திற்கு வரும் சிவனடியார் கள் தொகை நாளுக்கு நாள் பெருகிக் கொண்டே வந்தது. அதனால் இவரிடமுள்ள பொருள்கள் யாவும் செலவழிந்தன. வறுமை ஏற்பட்டது.

எவ்வளவுதான் வறுமை மலைபோல் வளர்ந்த போதும் நாயனார் தமது குறிக்கோளில் நின்று சற்றும் பிறழாமல் வாழ்ந்து வந்தார். பொருள்களை விற்று, விருந்தினர்களைப் பேணி வந்த தொண்டர், இறுதியில் விற்று பணமாக்குவதற்குக்கூட பொருள் இல்லாத கொடிய நிலையை அடைந்தார்.

இந்த நிலையில் நாயனாருக்கு ஒரு நல்ல யோசனை தோன்றியது. இவர் தமது இளமைப் பருவத்தில் சூதாடு வதற்குக் கற்றிருந்தார். இப்பொழுது பொருள் சேர்க்க அச்சூதாட்டத்தையே ஓர் பற்றுக்கோலாகக் கொண்டார்.

அவ்வூரிலுள்ளாரோடு சூதாடத் தொடங்கினார். பலரைத் தோற்கடித்துப் பெரும் பொருள் ஈட்டினார். அவ்வாறு பெற்ற பொருளைக் கொண்டுத் திருவெண் ணீற்று அன்பர்களுக்கு எப்போதும் போல் திருத்தொண்டு புரிந்து வரலானார்.

நாயனார் சூதாடும்பொழுது எப்பொழுதுமே ஒரு தந்திரத்தைக் கையாள்வது வழக்கம். சூதாட ஆரம்பிக்கும் பொழுது முதல் ஆட்டத்தில் தம்முடன் ஆடும் எதிரிக்கு விட்டுக் கொடுப்பார்.

அதனால் முதல் ஆட்டத்தில் தமக்கு ஏற்பட்ட தோல்வியைப் பற்றிக்கூட வருத்தப்பட மாட்டார். எடுத்த எடுப்பிலேயே நாயனார் தோற்றதும் எதிரிக்கு அளவு கடந்த உற்சாகம் ஏற்படுவதோடல்லாமல், அடுத்த ஆட்டத்திலிருந்து நிரம்பப் பொருள் வைத்து ஆடவும் தோன்றும். அதன் பிறகு எதிரி எங்கு வெற்றி பெறப் போகிறான்?

சூதாடும் பழக்கத்தில் ஈடுபட்ட நாயனார் சூதாட்டம் என்பதற்காகப் பொய்யாட்டம் ஆடமாட்டார். அதே சமயத்தில் தம்முடன் சூதாடுபவர்கள் எவராகிலும் பொய்யாட்டம் ஆடினால் அத்தருணத்திலேயே சற்றும்கூடச் சிந்திக்காமல் தாம் இடுப்பில் சொருகி வைத்திருக்கும் சுரிகையாற் குத்திவிடுவார்.

ஊர் மக்கள் இவருடன் சூதாடுவதற்கு பயந்தார்கள். அதுமட்டுமல்ல இவருடன் ஆடிய அனைவருமே தோற்றுத்தான் போயினர். நாளடைவில் இவருடன் சூதாடுவதற்கு எவருமே வரவில்லை.

இதனால் நாயனார் வெளியூர்களுக்குச் சென்று சூதாடிப் பொருள் பெற்றுப் பரமனுக்குப் பெருந் தொண்டாற்றி வரலானார்.

இவ்வாறு சூதாடிப் பொருள் நாடி பிறைசூடிப் பெருமானின் திருவடி நாடி, அவர் தம் அடியாரைக் கூடி வணங்கி வந்த மூர்க்க நாயனார் இறுதியில் எம்பெருமானின் திருவடித் தாளினைப் போற்றி வாழும் சிவபதியை அடைந்தார்.

நாட்டமிகு மூர்க்கர்க்கும் அடியேன்

33

திரு சோமாசி மாற நாயனார்

சோழ நாட்டிலுள்ள திருவம்பர் என்னும் தலத்தில் தூய அந்தணர் மரபிலே பிறந்தவர்தான் மாற நாயனார் என்பவர்.

இவர் அறவொழுக்கங்களில் நெறிபிறழாது முறை யோடு வாழ்ந்து யாவராலும் போற்றப்படும் அளவிற்கு மேம்பட்டு விளங்கினார்.

இவரது திருமேனியிலே எந்நேரமும் திருவெண்ணீறு துலங்கும். நாவிலே நமச்சிவாய மந்திரம் ஒலிக்கும். பாதங்கள் சிவ ஆலயங்களை எந்நேரமும் வலம் வரும்.

இவ்வாறு நலம் தரும் நாயகனை நாளெல்லாம் போற்றிப் பணிந்தார் அடிகளார். இறைவனின் திருவடி நீழலையே பற்றி வீடு பேற்றை அடைவதற்கான ஒப்பற்ற வேள்விகள் பல நடத்தி வந்தார்.

இவர் நடத்தி வந்த வேள்விகள் பலவற்றிலும் சோம வேள்விதான் மிக மிகச் சிறந்தது. எண்ணற்ற சோம வேள்விகளைச் செய்தமையால்தான் இவருக்குச் சோமாசி மாறர் என்ற சிறப்புப் பெயர் உண்டாயிற்று.

இவர் சிவத்தலங்கள் தோறும் சென்று சிவதரிசனம் செய்து வந்தார்.

ஒருமுறை திருவாரூரை அடைந்து தேவாசிரியத் திருமண்டபத்தைத் தொழுது நின்றார்.

அப்பொழுது சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பரவை நாச்சியாரோடு திருவாரூருக்கு எழுந்தருளியிருந்தார்.

அவர்களைக் கண்டதும் நாயனாருக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை! சோமாசி மாற நாயனார் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் திருப்பாதம் பணிந்து வழிபட்டார்.

இவருக்கு சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் அன்பும் அருளும் கிடைத்தது. இவ்வாறு சிவதொண்டு பல புரிந்து வாழ்ந்து வந்த சோமாசி மாற நாயனார் திருவைந்தெழுத்து மகிமையால் விடையில் எழுந்தருளும் சடைமுடிப் பெருமானின் திருவருளைப் பெற்று வாழும் அருந்தவப் பேற்றினைப் பெற்றார்.

அம்பரான் சோமாசி மாறனுக்கும் அடியேன்

34

திரு சாக்கிய நாயனார்

திருச்சங்கமங்கை என்னும் நகரத்தில் தகவுடைய வேளாண் மரபில் உதித்தவர் சாக்கிய நாயனார். இவர் எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்பும், அருளும் ஒருங்கே அமையப் பெற்றவராய்த் திகழ்ந்தார்.

சிவனாரிடத்தும் அவரது அடியார்களிடத்தும் பேரன்புமிக்க இப்பெருந் தலைவர் பிறவித் துன்பத்தில் நின்றும் தம்மை விடுவித்துக் கொள்ள மனங் கொண்டார். அதற்கென நன்னெறி நூல்களைக் கற்றறிய எண்ணினார்.

காஞ்சிபுரத்திலுள்ள, சாக்கியர்களைக் கண்டு தன் எண்ணத்தைச் செயல்படுத்த முனைந்தார். அடிகளார் காஞ்சிபுரத்திலுள்ள சாக்கியர்களுடன் பழகினார்.

நூல்கள் பல ஆராய்ந்தார். ஆனால் நாயனாரால் நல்ல வகையான நெறியைக் காண முடியவில்லை. அதனால் அடிகளார் மேலும் பற்பல சமய நூல்களைக் கற்கலானார். இறுதியாக சைவ சமய நூல்களையும் கற்றார்.

அதன் பிறகு அடிகளார் பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடக்க சிவநெறியே சாலச் சிறந்த வழி என்ற ஒப்பற்ற உண்மையைக் கற்றுத் தெரிந்துகொண்டார்! அதனால் அவர் உள்ளத் தெளிவு பெற்றார்.

மன்னிய சீர்ச் சங்கரன் தாள்தனைப் பணிந்து தூய சிவத்தைச் சித்தத்திலிருத்தி சிந்தை குளிர்ந்தார். சாக்கியர் கோலத்திலே இருந்தமையால் தம்மைப் பிறர் அறியா வண்ணம் சிவநாமத்தை அகத்திலேயே எண்ணி ஒழுகிய சாக்கிய நாயனார் பிறர் அறியாத வண்ணம் சிவலிங்க பூசையும் நடத்தி வந்தார்.

தினமும் சிவலிங்க தரிசன வழிபாட்டிற்குப் பிறகு தான் உண்பது என்ற உயர்ந்த பழக்கத்தையும் மேற்கொண்டிருந்தார்.

ஒருநாள் நாயனார் பரந்த நிலவெளி வழியாகச் சென்று கொண்டிருக்கும்பொழுது சிவலிங்க உருவம் ஒன்று வழிபாடு எதுவும் இன்றிக் கிடப்பதைக் கண்டு உள்ளமும் உடலும் உருகினார்.

இத்திருத்தொண்டர் சிவலிங்கத்தைத் தூய நீராட்டி, நறுமலர் இட்டு, பூசித்து மகிழத் திருவுள்ளம் கொண்டார். ஆனால் அந்த இடத்தில் நீரேது? மலரேது? நல்ல மனம் மட்டும்தானே இருந்தது!

சாக்கிய நாயனார் அன்பின் பெருக்கால் அருகே கிடந்த சிறு கல்லை எடுத்து ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை ஓதியபடியே சிவலிங்கத்தின் மீது போட்டார்.

அன்பினால் எதற்கும் கட்டுண்ட இறைவன், சாக்கிய நாயனார் எறிந்ததை அன்புக் குழவியின் தளிர்க்கரம் பற்றித் தழுவுவது போன்ற இன்பப் பெருக்காக எண்ணினார்.

இல்லாவிடில் சாக்கிய நாயனார் எறிந்த கல் கயிலையில் தேவியுடன் கொலு வீற்றிருக்கும் எம்பெருமானின் திருவடித் தாள்களில் பொன் மலரென விழுமா என்ன?

சாக்கிய நாயனாரின் அன்பு உள்ளத்தைக் கண்டு அரனார் ஆனந்தம் கொண்டு சாக்கிய நாயனாருக்கு அருள்புரியத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

சாக்கிய நாயனார், அன்று முழுவதும் சிவலிங்க தரிசனத்தை எண்ணி எண்ணி எல்லையில்லா மகிழ்வு

பூண்டார். மறுநாளும் சிவலிங்க வழிபாட்டிற்காக அவ்விடத்தை வந்து அடைந்தார்! சிவலிங்கத்தைக் கண்டு, உவகை பூண்டார். அன்பினால் கல்லெறிந்து வழிபட்ட செயலை எண்ணினார்.

தமக்கு இத்தகைய மனப் பக்குவத்தைத் தந்தருளியது எம்பெருமானின் திருவருட் செயலே என்று உணர்ந்தார்.

''சாக்கியர் வேடத்தில் இருக்கும் நான் மலரால் சிவனாரை வழிபடுவதைப் பிறர் காணில் ஏசுவர். ஆனால், கல்லால் எறிவதை எவராகிலும் காண்கின், வெறுப்பின் மிகுதியால்தான் இவ்வாறு செய்கிறார் என்று எண்ணுவர். இதுவும் அரனாரின் அருள் மொழியே அன்றி, வேறொன்றுமில்லை'' என்று தமக்குள் எண்ணிப் பெருமிதம் கொண்டார். ஈசனைக் கல்லெறிந்து வழிபட்டு தமது இல்லத்திற்குச் சென்று உண்ணலானார். இவ்வாறு சிவலிங்க வழிபாட்டைத் தவறாமல் தினந்தோறும் நடத்தி வந்தார்.

ஒருநாள் சாக்கிய நாயனார் அரனார் மீது கொண்டுள்ள பக்திப் பெருக்கால் சிவலிங்க வழிபாட்டைச் சற்று மறந்த நிலையில் திருவமுது செய்ய அமர்ந்து விட்டார். சட்டென்று எம்பெருமான் நினைவு கொண்ட சாக்கிய நாயனார் உள்ளம் பதறிப் போனார்.

''எம்பெருமானே! இதென்ன சோதனை! எவ்வளவு தவறான செயலைப் புரிந்துவிட்டேன்! அண்ணலே ஏழையின் பிழை பொறுத்தருள்வீரே!'' என்று புலம்பி உள்ளம் உருகினார். எழுந்தோடினார்! பரந்த நிலவெளியை அடைந்து சிவலிங்கப் பெருமான் மீது அன்பு மேலிட கல் ஒன்றை எடுத்து ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை ஓதி எறிந்தார்.

அப்பொழுது சாக்கிய நாயனாரின் அன்பிற்குக் கட்டுப்பட்ட எம்பெருமான் உமாதேவியாருடன் விடையின் மீது எழுந்தருளினார்.

சாக்கிய நாயனார் கரம் குவித்து நிலந்தனில் வீழ்ந்து பணிந்து, எம்பெருமானை வணங்கினார். இறைவன் சாக்கிய நாயனாருக்குப் பிறவாப் பேரின்பத்தைக் கொடுத்தருளினார்.

கல்லெறிந்த சாக்கியர்க்கும் அடியேன்

35

திரு சிறப்புலி நாயனார்

பொன் கொழிக்கும் பொன்னி வளநாட்டிலே திருவாக்கூர் அமைந்துள்ளது.

இப்பதியில் உள்ள தூயமலர்ச்சோலை, சுடர் தொடு மாடங்களிலும் மாமழை முழக்கம் தாழ மறையொலி முழக்கம் ஓங்கும்.

அகிற்புகையும், வேள்விச்சாலையிலிருந்து எழும் ஓமப்புகையும் விண்ணும் மண்ணும் பரவும். எம்பெருமானின் திருநாமம் எந்நேரமும் ஒலிக்கும்.

இத்தகைய மேன்மை மிக்கத் திருவாக்கூர் தலத்தில் நான்மறை ஓதும் அந்தணர் மரபிலே சிறப்புலியார் என்னும் நாமமுடைய சிவனடியார் அவதரித்தார்.

இவர் இளமை முதற்கொண்டே திருசடைப் பெருமானிடத்தும், திருவெண்ணீற்றன்பர்களிடத்தும் எல்லையில்லாப் பேரன்பு கொண்டிருந்தார்.

தினந்தோறும் திருவைந்தெழுத்தினை முக்காலமும் நியமமாக ஓதி முத்தீயினை வளர்த்து ஆனேறும் பெருமானை வழிபட்டு வந்தார். இவர் எண்ணற்ற வேள்விகளை சிவாகம முறைப்படி நடத்தி வந்தார்.

அத்தோடு சிறப்புலி நாயனார் விருந்தோம்பல் இலக்கணமறிந்து சிவனடியார்களை அமுது செய்வித்து அகம் குளிர்ந்தார். இவர் காட்டி வந்த ஈடு இணையற்ற அன்பினாலும் நெறி தவறாத அறத்தினாலும் பிறரால் தொழுவதற்குரியவரானார்.

இவ்வாறு கொன்றை வேணியர்க்குத் திருத்தொண்டுகள் பல புரிந்து வந்த இச்சிவனருட் செல்வர், நீண்ட காலம் நிலவுலகில் வாழ்ந்தார். எம்பெருமானின் திருவடி நிழலை அடைந்து வாழும் நிலையான பேரருளினைப் பெற்றுப் புகழுற்றார்.

புகழ் வள்ளல் சிறப்புலிக்கும் அடியேன்

36

திரு சிறுத் தொண்ட நாயனார்

திருச்செங்காட்டங்குடி நீர் வளமும், நில வளமும் நிறைந்த ஒரு சிறந்த நகரம். அந்நகரிலே எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் கோவிலுக்கு ''கணபதீச்சுரம்'' என்று பெயர்.

அந்நகரிலே மாமாத்திரர் என்னும் குலம் உயர்ந்து விளங்கியது. அக்குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அரசர் குலத்திற்குப் படைத்தளபதியாகவும், அமைச்சராகவும் பணியாற்றி வந்தனர்.

இப்பேர்ப்பட்ட உயர்ந்த பெருங்குடியில் பரஞ்சோதியார் என்னும் நாமமுடைய தொண்டர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார்.

அவர் பல்லவ மன்னனிடம் படைத் தலைவராகப் பணியாற்றி வந்தார். வாள் வலிமையும், தோள் வலிமையும் கொண்டிருந்த அவ்வர் படைக்கல பயிற்சியில் பேராற்றல் பெற்று விளங்கினார். எண்ணற்ற போர்களில் மன்னனுக்கு ஈடில்லா மாபெரும் வெற்றியை வாங்கிக் கொடுத்தார்.

இவ்வாறு வீரமிக்கவராய் வாழ்ந்த பரஞ்சோதியார் பக்தி மிக்கவராகவும் இருந்தார். எந்நேரமும் சிவ நாமத்தைச் சிந்தையிலே கொண்டு ஒழுகி வந்தார்.

அத்தோடு இவர் சிவனடியார்களைச் சிரம்தாழ்த்தி வரவேற்று உபசரித்து உண்பிக்கும் உயர்ந்த பண்பினை யும் பெற்றிருந்தார்.

அடியவர் முன்பு அன்பின் மிகுதியால் தம்மைச் சிறியவராக்கிக் கொண்டு அடக்க ஒடுக்கத்துடன் உள்ளம் உருக உயர் தொண்டாற்றுவதால் இவரைச் சிறுத் தொண்டர் என்றும் அனைவரும் அழைக்கலாயினர்.

ஒருமுறை பரஞ்சோதியார் பெரும்படையைத் திரட்டிக் கொண்டு வடநாடு சென்றார். வாதாபியை வென்றார். பாரெல்லாம் பல்லவன் புகழ் பேச வெற்றி முரசம் திக்கெட்டும் முழங்க தென்புலம் திரும்பி வந்தார்.

பரஞ்சோதியாரின் வீரத்தைப் பார்த்த பல்லவன் பெருமகிழ்ச்சிப் பூண்டான். அவையறிய அவரது வீரத்தையும், தீரத்தையும் வானளாவப் போற்றிப் புகழ்ந்தான். விருதுகள் பல வழங்கினான் மன்னன்.

ஒருநாள் அமைச்சர்கள் பரஞ்சோதியாரின் வெற்றிக்கான முக்கிய காரணத்தை விளக்கும் பொருட்டு மன்னனிடம் சென்றனர்.

''மன்னவா! பரஞ்சோதியார் இறைவனின் திருவடிக் கமலங்களிலே நிறைந்த பக்தியுடையவர். இறைவனின் சக்திக்கும் பரஞ்சோதியாரின் பக்தியுமே இவரது வெற்றிக்குக் காரணம்! இத்தகைய சிவத்தொண்டு மிக்க நம் தளபதியை பகையரசர்கள் வெல்வது என்பது எவ்வாறு சாத்தியமாகும்'' என்று கூறினர்.

அமைச்சர்கள் கூறியதைக் கேட்ட மன்னவன் திகைப்படைந்தான். பரஞ்சோதியாரின் சிவபக்தியை எண்ணி எண்ணி சிந்தை குளிர்ந்தான். அதே சமயத்தில் வேதனையும் அடைந்தான்.

தான் அறியாமல், கடவுளுக்கு ஏதோ பெரும் பிழை செய்துவிட்டதாக எண்ணி மனம் வாடினான் மன்னன்.

தெய்வத்தைப் போல் போற்றி வழிபடுவதற்குரிய திருத்தொண்டரை போர்முனைக்கு அனுப்பியது மிகப்பெரிய தவறு என்பதையும் உணர்ந்தான். தனக்குள் கலக்கமுற்றான்.

மன்னன் சித்தம் தடுமாறினான். போர்க்களத்தில் எதிர்பாராமல் இச்சிவனடியார்க்கு ஏதாகிலும் தீங்கு ஏற்பட்டிருந்தால் அஃது தமக்கு எத்தகைய பெரும் பழியை ஏற்படுத்தியிருக்கும் என்பதை எண்ணி எண்ணிப் புலம்பினான்.

மன்னன் ஒரு முடிவிற்கு வந்தான். பரஞ்சோதியாரைத் தளபதி என்று எண்ணவில்லை. தொழுதற்குரிய பெரும் பேறு பெற்ற மகான் என்றே கருதினான். அரசன் அவசர அவசரமாக பரஞ்சோதியாரை வரவழைத்தான்.

பரஞ்சோதியார் அரசரின் கட்டளை கேட்டு அரண்மனைக்கு வந்தார்.

அரசன் பணிவுடன் ''அருந்தவத்தினரே! தங்களது மகிமையை உணராமல் தங்களைப் போருக்கு அனுப்பி பல தொல்லைகள் கொடுத்ததற்குப் பொறுத்தருள வேண்டும். இந்த எளியேனுக்காக தாங்கள் எல்லையில்லா இன்னல்களைப் பல காலம் அனுபவித்தீர்கள். இனியும் தாங்கள் எமக்கு ஏவல் புரிதல் ஆகாது. அருள் புரிதல் வேண்டும். தாங்கள் சித்தம்போல் சிவனார் அடிபோற்றி தாங்கள் விரும்பியவாறு சிவநெறியில் சிவத்தொண்டுகள் பல புரிந்து ஒழுகுவீர்களாக!'' என்று இறைஞ்சி நின்றான்.

மன்னனின் மொழி கேட்ட பரஞ்சோதியார் திடுக்கிட்டார். செய்வதறியாது சிலையாக நின்றார். அவருக்கு என்ன சொல்வதென்றே புரியவில்லை. முடிவில் மன்னனின் ஆணையை சிரமேற்கொண்டார்.

நடப்பது யாவும் இறைவனின் அருட் செயலே என்று மனதிலே உறுதி பூண்டார்.

மன்னன் பரஞ்சோதியாருக்கு நிறையப் பொன்னும் பொருளும் வழங்கினான். பரஞ்சோதியார் மகிழ்ச்சி யோடு ஏற்றுக்கொண்டார். மன்னன் அவரை ராஜ மரியாதையுடன் ஊருக்கு அனுப்பி வைத்தான்.

பல்லவ மன்னனிடமிருந்து பொன்னும் பொருளும் பெற்ற பரஞ்சோதியார் அவற்றை ஆலய திருப் பணிக்கும், அடியார்களைப் பேணுவதற்கும் செலவு செய்து வரலானார்.

அல்லும் பகலும் பக்தி மார்க்கத்தில் வாழத் தொடங்கிய பரஞ்சோதியார் நற்குடியிற் பிறந்த திருவெண்காட்டு நங்கை என்னும் பெயருடைய மங்கை நல்லாளை மணம் புரிந்துகொண்டார்.

அவரது மனைவியாரும் அவரைப் போலவே சிவனாரிடத்தும், அவரது அடியார்களிடத்தும் நல்ல பக்தியும், அன்புடையவராகவும் இருந்தார். பரஞ்சோதியார் அவ்வம்மையாரோடு இல்லறத்தை முறைப்படி நடத்தத் தொடங்கினார்.

குறள்வழி வாழும் இவ்வில்லறத்தார் இன்பத்தின் முழுப் பயனையும் பெற்றுக் கருத்தொருமித்த காதலர்களாக வாழ்ந்து வந்தனர்.

பரஞ்சோதியாரும் அவரது மனைவியாரும் தொண்டர் களை அன்போடு வரவேற்று அமுதளித்து விருந்தினர் முன்னுண்டு தாங்கள் பின் உண்ணும் முறை அறிந்து ஒழுகினர்.

சிவத்தொண்டர்கள் மனங்குளிர அவர்கள் விரும்பிய வாறே எது கேட்டாலும் இல்லையெனாது அளித்து அமுதூட்டி மகிழ்ந்தனர்.

இத்தகைய நல்ல இல்லறத்தாருக்கு சிவபெருமானின் அருளால் ஆண் குழந்தை ஒன்று பிறந்தது. அக்குழந்தைக்குச் சீராளன் எனப் பெயர் சூட்டி மகிழ்ந்தனர் பெற்றோர்கள்.

இவ்வாறு வாழ்ந்து வந்த சிறுத்தொண்டரின் பெருமையையும், பக்தியையும் உலகோர்க்கு உணர்த்தத் திருவுள்ளம் கொண்டார் சிவபெருமான்.

அன்று ஒருநாள் சீராளன் பள்ளிக்குச் சென்றிருந்தான். பெற்றோர்கள் விருந்தினரை எதிர்பார்த்து வாயிலிலே நின்றுகொண்டிருந்தனர். நெடுநேரமாகியும் விருந்துண்ண ஒரு சிவனடியார் கூட வராதது கண்டு கவலை மிகக்கொண்ட சிறுத்தொண்டர் விருந்தினரைத் தேடி வெளியே சென்றார்.

சிறுத்தொண்டரின் மனைவி கவலையோடு உள்ளே சென்று சிவநாமத்தை ஜபிக்கத் தொடங்கினாள்.

அதுசமயம் சிவபெருமான் பைரவ சந்நியாசியாக வேடம் பூண்டு பரஞ்சோதியார் இல்லத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்.

எம்பெருமான் வெளியே நின்றபடியே ''சிவனடியார்களுக்குத் திருவமுது செய்விக்கும் சிறுத்தொண்டர் வீட்டில் இருக்கிறாரா?'' என்று கேட்டார்.

அடியாரின் குரலைக் கேட்டு மனைக்குள் இருந்த சந்தன நங்கை என்னும் பணிப்பெண் வெளியே ஓடிவந்து, சிறுத்தொண்டர் எங்கு போயிருக்கிறார் என்பதை விளக்கி விட்டு அகத்து வந்து அமருமாறு பணிவன்போடு கேட்டுக் கொண்டாள்.

பணிப்பெண் மொழிந்ததைக் கேட்ட இறைவன் ''அப்படியாயின் பெண்கள் தனித்து இருக்கும் இடத்தில் யாம் தங்குவதில்லை'' என்று கூறினார்.

இறைவன் மொழிந்ததைக் கேட்டு உள்ளிருந்து ஓடிவந்த சிறத்தொண்டரின் மனைவி ''சுவாமி! சற்று பொறுங்கள். என் நாதன் எப்படியும் இப்பொழுது வருவார்'' என்று கூறினாள்.

அதற்கும் அவ்வடியார் இயைந்து கொடுக்கவில்லை. அதுகண்டு அம்மையார் மீண்டும் ''சுவாமி! தொண்டர்களுக்கு அமுது செய்விக்காமல் நாங்கள் உண்பதில்லை. நாடோறும் ஆயிரக்கணக்கான அடியார்கள் அமுதுண்ணும் மனையில் இன்று இதுவரைத் திருத்தொண்டர் ஒருவர் கூட வந்தாரில்லை. அது கருதியே என் நாயகன் அடியார்களைத் தேடிச் சென்றுள்ளார்.

அவர் எப்படியும் இப்பொழுது வந்துவிடுவார். என் ஐயன் வந்ததும் தங்களது அருட் தோற்றத்தைக் கண்டால் மட்டில்லா மகிழ்ச்சி கொள்வார். அதனால் சுவாமி எங்ஙனமாகிலும் அருள்கூர்ந்து மனைக்குள் எழுந்தருளல் வேண்டும்'' என்று விண்ணப்பித்தாள்.

அம்மையார் விண்ணப்பத்தை பைரவர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

''வடபுலத்திலிருந்து யாம் புறப்பட்டு வந்தது தொண்டரைக் காண்பதற்காகத்தான். அவரின்றி யாம் மனைக்குள் தங்குவதாக இல்லை. எதற்கும் யாம் கோவிலிலுள்ள ஆத்தி மரத்தின் கீழே காத்திருக்கிறோம். அவர் வந்தால் எம் அடையாளங்களைக் கூறி அனுப்பி வையுங்கள்'' என்று சொல்லிவிட்டு வேகமாகச் சென்றார் சிவபெருமான்!

சிவத்தொண்டரின் மனைவியோ வேதனையோடு உள்ளே சென்றாள்.

பைரவர் சென்ற சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் சிவனடியார்கள் யாரையும் காணாமல், வாட்டத்தோடு மனையிற் புகுந்தார் சிறுத்தொண்டர்.

கணவரின் கவலை தோய்ந்த முகத்தைக் கண்டு மனைவியார் பைரவரின் திருக்கோலத்தைக் கணவருக்கு நன்றாக விளக்கிக் கூறி அன்னார் ஆத்தி மரத்தடியே அமர்ந்திருப்பார் என்பதையும் இயம்பினாள்.

அதுகேட்டு சிறுத்தொண்டர் உள்ளமும் உடலும் பூரித்துப் போனார். ''உய்ந்தேன்'' என்று மகிழ்ச்சிப் பெருக்கோடு சற்றும் தாமதியாமல் ஆலயத்திற்கு விரைந்தார். ஆத்தி மரத்தடியே வீற்றிருக்கும் அருள் வடிவான பற்றற்ற துறவியின் ஒப்பற்ற அடிதனைப் போற்றி வணங்கி நின்றார்.

சிறுத்தொண்டரை ஏற இறங்கப் பார்த்த பைரவர் – ''நீ தான் பெருமை பெற்ற சிறுத்தொண்டரோ'' என்று கேட்டார்.

சிறுத்தொண்டர் முகம் மலர, ''தொண்டரைக் காக்க வந்த தவமிக்க எந்தையே! உலகில் எதற்கும் எத்தகைய தகுதியும் இல்லாத இச்சிறியோனை அந்தி வண்ணர் அடிபோற்றும் அன்பர்கள் இப்பெயரால் அழைப்ப துண்டு. இவ்வடியேனுக்கு அத்தகுதியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. சுவாமி! இனிமேல் சற்றும் தாமதியாமல் இந்த ஏழையின் இல்லத்திற்கு எழுந்தருளி அமுது செய்து அருள வேண்டும்'' என்று மிக்க பணிவன்போடு வேண்டி நின்றார்.

''அருந் தவத்தீர்! ஐயம் ஒன்றுமில்லை. எமக்குத் தேவையான உணவை வழங்குதல் என்பது உம்மால் ஆகாத காரியம் ஆயிற்றே.''

''ஐயன் இங்ஙனம் எண்ணுதல் ஆகாது. சுவாமி! திருவாய் மலர்ந்து அருளுங்கள். திருவாக்கின்படியே, அமுது செய்விக்கின்றேன்.''

''அப்படியா சிறுதொண்டரே! மிக்க மகிழ்ச்சி. நாம் ஆறு மாதத்திற்கு ஒருமுறைதான் உண்போம். பசுவை வதைத்துதான் உண்பது வழக்கம். அக்காலம் இன்றுதான் வந்தது. உம்மால் அத்தகைய பசுவின் மாமிச உணவைச் சமைத்து அமுது செய்ய முடியுமா என்றுதான் சிந்திக்கிறேன்.''

''சுவாமி! சாலவும் நன்று! இவ்வெளியேனுக்கு இதுவா ஒரு பெரிய காரியம். என்னிடம் மூவகை ஆநிரைகள் உண்டு. ஐயன் எழுந்தருளி எத்தகைய ஆநிரை வேண்டுமென்று பணிக்கின்றீர்களோ, அதனையே பக்குவமாகச் சமைத்து அளிக்கத் தவறேன்.''

''பசுவென்றால், நீர் எண்ணுவதுபோல் விலங் கினத்தைப் பற்றி நாம் கூறவில்லை. யாம் குறிப்பிடுவது பசு, ஐந்தாண்டு பிராயமுள்ள இளம் ஆண் பிள்ளையைத்தான்! அந்த ஆண் பிள்ளைக்கு அங்கங்களில் எவ்வித பழுதும் இருக்கக்கூடாது! அந்த ஆண் பிள்ளையையும், யாம் கூறுவது போன்ற பக்குவத்தில் கறி சமைத்தல் வேண்டும்.''

''ஒரு குடிக்கு ஒரு மகனாய்ப் பிறந்துள்ள அப்பாலகனின் உடலைத் தாயார் பிடிக்கத் தந்தையார் அரிந்து, அதனைச் சமைத்தல் வேண்டும். அப்பொழுது மனையிலுள்ளோர் எவரும் வருந்தக் கூடாது. ஒரேபோல் அனைவருமே சந்தோஷத்துடனேயே இருத்தல் வேண்டும்.''

''ஐயனின் ஆணை இதுவாயின் அங்ஙனமே அமுது அளிக்கிறோம்.''

''நன்று! நீவிர் உடனே சென்று விருந்திற்கான ஏற்பாட்டை முடித்துவிட்டு அமுதுண்ண வேண்டிய தருணத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும். அதுவரை யாம்

இங்கேயே காத்திருப்போம்! சீக்கிரம் ஆகட்டும். நான் மிகவும் பசித்திருக்கிறேன்'' என்று பைரவர் கூறினார்.

சிறுத்தொண்டர் அவரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு தமது மாளிகையை விரைவாக வந்து அடைந்தார்.

பெருமனைக் கிழத்தியிடம் பைரவர் பகர்ந்ததை அப்படியே ஒன்றுவிடாமல் விவரமாகக் கூறினார்.

அவர் மொழிந்தது கேட்டு மனைவியார் ''எம்பெருமான் அருளியவாறு ஒரு குடிக்கு ஒரு மகனை எங்கு சென்று தேடுவோம்'' என்றாள்.

சிறுத்தொண்டர் ''நற்குண நங்கையே! நாம் பெற்ற அருந்தவப் புதல்வனையே அதன் பொருட்டு அழைப்போம்'' என்றார்.

அம்மையாரும், அவரது மொழிக்கு இயைந்தாள். ''ஆசானிடம் கல்வி பயிலச் சென்றிருக்கும் நமது அன்புச் செல்வனை அழைத்து வாருங்கள்'' என்று கூறினாள்.

சிறுத்தொண்டர் பெருமகிழ்ச்சியுடன் பள்ளிக்குச் சென்று மகனை அழைத்துக்கொண்டு மனைக்கு மகிழ்ச்சியுடன் வந்து சேர்ந்தார்.

எம்பெருமான் உண்மையான சீராளனை மறைத்து மாயச் சீராளனை அவர்களிடம் அனுப்பியதனை அவர்கள் எங்ஙனம் அறிய இயலும்!

சீராளனை எதிர்பார்த்து, வீட்டுத் திண்ணையோரமாக நின்று கொண்டிருந்த திருவெண்காட்டு நங்கையார், எதிர் சென்று பொன்னிற வண்ணப் பெருமேனியனாகிய மகனை வாரி அணைத்து உச்சி மோந்தவாறு உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள்.

ஒன்றுபட்ட மனமுடைய கணவனும், மனைவியும் சேர்ந்து தெய்வத் தன்மை பொருந்திய சீராளப்

பெருமானைச் சீரோடு அரிந்து, பாலோடு, பசுந் தேனோடு, பச்சைக் காய்கறிகளோடு சேர்த்து பக்குவமாகச் சமைப்பதில் முனைந்தனர். உடனே அடிகளார் பைரவச் சங்கரரை அழைத்துவர ஆத்தி மரத்தடிக்குப் புறப்பட்டார்.

திருவெண் காட்டு நங்கையாரும், சந்தான தாதியாரும் வீட்டைத் தூப தீபத்தாலும் நிறை குடங்களாலும் அலங்காரம் செய்தனர். நன்றாக வீட்டை கோமய நீரால் மெழுகினர். மாக்கோலமிட்டனர். வண்ண மலர்களைப் பரப்பினர். ஆங்காங்கே மலர் மாலைகளும், முத்து மாலைகளும் தோரணங்களும் அழகுறத் தொங்க விட்டனர்.

விருந்தினரைப் பேணும் பேராற்றல் பெற்ற அடியார் ஆராக் காதலுடன் நமச்சிவாய மந்திரத்தை நினைத்த வாறு பக்திப் பெருக்குடன் ஆத்தி மரத்திற்கு வந்து பைரவரை அழைத்துக்கொண்டு தமது திருமனையை அடைந்தார்.

பைரவரை வரவேற்று உபசரிக்க ஆவலோடு நின்று கொண்டிரந்த திருவெண்காட்டு நங்கையார், பைரவரது திருவடிக் கமலங்களில் நறு மலரைக் கொட்டிக் குவித்து கும்பிட்டு அழைத்துக் கொண்டு மனையுள் புகுந்தார்.

மலர் பரப்பிய ஆசனத்தில் அவரை அமரச் செய்தார். அம்மையார் நீர்வார்க்க, அடிகளார் பாதத்தை விளக்கினார்.

திருவடிகளுக்குச் சந்தனம் தடவி மலரால் அர்ச்சித்து, தூப தீபம் காட்டிப் பாத பூஜை செய்த நன்னீரைச் சென்னி மீதும் மனைவியார் சிர மீதும் வீடு முழுவதும் தெளித்தார்.

இருவரும் அமுது படைக்க ஐயனின் கட்டளையை எதிர்பார்த்து நின்றனர். அதற்கு ஏற்ப அடிகளார் திருவாய் மலர்ந்து, ''எல்லாக் காய்கறிகளையும் ஒருங்கே படைத்தாக வேண்டும்'' என்றார். அடியாரின் விருப்பப்படியே அமுது படைத்தனர்.

அப்பொழுது பைரவர், ''எல்லா உறுப்புக்களையும் படைத்தீர்களோ?'' என்று கேட்க, திருவெண்காட்டு நங்கையார், ''தலை இறைச்சியை மட்டும் அமுதுக்கு உதவாதென்று சமைக்கவில்லை'' என்று கூறினாள்.

அதற்கும் இறைவன் ''அதனையே யாம் உண்போம்'' என்றார்.

சந்தன நங்கையார், ''நான் அதனைச் சமைத்துப் பக்குவம் செய்து வைத்துள்ளேன்'' என்றவாறு உள்ளே சென்று தலையிறைச்சியைக் கொண்டு வந்தாள்.

அம்மையாரும், நாயனாரும் சந்தன தாதியாரின் திறத்தினையும், பேராற்றலையும், தக்க சமயத்தில் தங்களைக் காத்த நிலையையும் எண்ணி உள்ளுக்குள் மகிழ்ந்தனர். அம்மையார் அவ்விறைச்சியையும் அடியவருக்கு படைத்தாள்.

சிறுத்தொண்டர், அன்போடு அடியாரை நோக்கி, ''சுவாமி! அமுது செய்து அருளலாமே!'' என்று வணங்கி நின்றார்.

இறைவன் மேலும் சோதிக்கலானார். ''அடியார்கள் எவரையாவது அழைத்து வாரும். யாம், தனித்து உண்பதில்லை'' என்றார். அடியவரின் இம்மொழி கேட்டு சிறுத்தொண்டர் மனம் வருந்தினார்.

வேதனை மேலிட அடியார்களை எங்ஙனம் தேடி பிடிப்பது? என்ற கலக்கத்துடன் வெளியே சென்றார்.

இருமருங்கும் நோக்கி அடியார்கள் எவரையும் காணாமல் மனச்சோர்வுடன், பைவர் முன் ஏக்கமுடன் வந்து நின்றார்.

''சுவாமி! எம்மைப் பொறுத்தருள்க. சிவனடியார் களை எங்கு தேடியும் காணவில்லை. அடியவர்களை போலவே அடியேனும் திருவெண்ணீறு அணிந்துள் ளேன்'' என்று பணிவன்போடு பகர்ந்தார் திருத்தொண்டர்.

''அப்படியா? நன்று! வருந்தாதீர். நீரும் ஒரு சிவனடியார்தானே! தாராளமாக நீரே எம்முடன் இருந்து உண்ணலாம்'' என்று ஆணையிட்டார் பைரவர்.

அம்மையாரை நோக்கி, ''இருவருக்கும் பக்கத்தில் ஓர் இலை இட்டு, எமக்குப் படைத்தாற் போலவே இறைச்சியும், அன்னமும் படையும்'' என்று மொழிந்தார்.

திருவெண்காட்டம்மையாரும், பரமன் பணித்த படியே படைத்தாள். சிறுத்தொண்டர் அமுதுண்ண அமர்ந்தார். தாம் உணவு உண்டபின் தான் அடியார் உண்ணுவார் என்னும் கருத்திற்கு ஏற்ப சிறுத்தொண்டர் உணவில் கையை வைத்தவாறு உண்ண புகுந்தார்.

பைரவருக்கு கோபம் மேலிட்டது. அவரைத் தடுத்தார்.

''உண்பதற்கு உமக்கு என்ன அவசரம்; ஆறு மாத காலமாக பட்டினியாக இருக்கிறேன் நான். தினந் தவறாமல் உண்ணும் உமக்குப் பசி அதிகமோ? நன்று! நன்று! உம்முடன் யாம் உண்பதாக இல்லை. நம்முடன் உண்ண உமக்கு மகனிருந்தால் அழைத்து வாரும்!'' என்று ஆணையிட்டார்.

எம்பெருமான் மொழிந்தது கேட்ட நாயனார் இடியேறுண்ட நாகம்போல் நடுங்கினார். ''ஐயனே! அவன் இப்பொழுது உதவான்'' என்றார்.

''சிறுத்தொண்டரே! அவன் வந்தால்தான் நாம் உண்போம். அவனைப் போய் எப்படியாவது தேடி அழைத்து வாரும்'' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

சிறுத்தொண்டர், சிவபெருமானை மனதில் எண்ணியபடியே தமது அன்பிற்கினிய மனைவியாருடன் வெளியே வந்தார்.

இருவரும் செய்வதறியாது திகைத்தனர். அடியவருக்கு அமுது அளிக்க தங்களுக்கு ஏற்பட்ட பெரும் தடையை எண்ணிக் கலங்கினர்.

சிறுத்தொண்டர் நமச்சிவாய மந்திரச் சக்தியால் வாய்விட்டு, ''சீராளா! வருக!!'' என்று அழைத்து விட்டார்.

அம்மையாரும், ''கண்ணே! மணியே! சீராளா வாராய்! சிவனடியார் நாம் உய்யும் நிலைபெற உடன் இருந்து திருவமுது செய்ய உன்னையும் அழைக்கின்றார் வா! மகனே! வா!'' என்று உரக்க அழைத்தாள்.

அப்பொழுது எல்லாம் வல்ல இறைவனின் திருவருளால் சீராளன் பள்ளிச் சென்று திரும்பி வரும் பிள்ளையைப்போல் சதங்கை ஒலிக்க ஓடிவந்தான்.

பெற்றோர்கள் ஒன்றும் புரியாமல் திகைத்தனர். எம்பெருமான் பைரவராக வந்து மாயம் புரிவதை அவர்கள் எவ்வாறு அறிய இயலும்!

அம்மையார் மகனை வாரித் தழுவி மகிழ்ந்து உச்சிமோந்து கணவரிடம் கொடுத்தாள்.

சிறுத்தொண்டரும் அழகு மைந்தனை அன்போடு அணைத்துப் பேருவகை பூண்டார். சிறுத்தொண்டருக்கும், அவரது மனைவியாருக்கும் ஏற்பட்ட வியப்பிற்கு எல்லையே இல்லை.

சீராளனை அழைத்துக்கொண்டு உள்ளே சென்றனர். அங்கு பைரவரைக் காணோம். உணவை நோக்கினார். கலத்தில் கறிகளில்லை.

இல்லத்தில் பேரொளி பிறந்தது. கயிலை மலை மீது களிநடனம் புரியும் மாதொரு பங்கன் மலைமகளுடன் வெள்ளி விடையின்மேல் அருட்காட்சி தந்தார்.

பூதகணங்களும், தேவர்களும், முனிவர்களும், விஞ்சையர்கள் முதலியோர்களும் புடைசூழ்ந்து வேத கானம் எழுப்பினர்.

சிறுத்தொண்ட நாயனாரும் திருவெண்காட்டு நங்கையும், சீராளனும், சந்தன தாதியும் சிரமீது கரம் உயர்த்தி சிவநாம மந்திரத்தை ஓதினர்; நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்கினர். ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்து நின்றனர்.

தேவர்கள் மலர் மாரி பொழிந்தனர்.

''அன்பே சிவம்'' என்று கருத்தில் கொண்டு, சிவபோதை நிலையில் நின்று, அருந்தவப் புதல்வனையே, அடியார் மனதிற்கேற்ப அரிந்து விருந்து செய்ய இயைந்த சிறுத்தொண்ட நாயனாருக்கும், திருவெண்காட்டு நங்கையாருக்கும், சந்தனத் தாதியாருக்கும், தம்மை அரியும்போது சிவநாமத்தை நினைத்து புன் முறுவல் பூத்த சீராளத் தேவனுக்கும், எவருக்குமே கிட்டாத பெரும் பேற்றை அளித்தார் எம்பெருமான்.

திருசடைநாதரின் பொற்கழல் பாதத்தின் கீழ் சிறுத்தொண்டரும், உமையம்மையார் திருவடியின் கீழ்

திருவெண்காட்டு நங்கையும், சந்தனத் தாதியும், வெற்றிவேல் முருகனின் செஞ்சேவடியின் கீழ் சீராளத் தேவனும் அமர்ந்து இன்புற்றிருக்கும் சிவலோகப் பிராப்தியை அந்நால்வர்க்கும் அளித்து அருள் செய்தார் அம்பலத்திலே ஆடுகின்ற ஆனந்தக் கூத்தன்.

செங்காட்டங்குடி மெய் சிறுத்தொண்டர்க்கு அடியேன்

37

திரு கழறிற்றறிவார் நாயனார்

(சேரமான் பெருமான் நாயனார்)

மலைநாடு எனப் புகழப்படும் வளமிக்கச் சேர நாட்டின் ஒப்பற்ற தலைநகரம் கொடுங்கோளூர். இந்நகருக்கு மாகோதை என்று ஒரு பெயரும் உண்டு!

இங்குள்ள கோவிலின் பெருநாமம் திருவஞ்சைக் களம் என்பதாகும். எம்பெருமானுக்கு அஞ்சைக் களத்தீசுரர் என்று பெயர். அம்மையாரின் பெயர் உமையம்மை. இத்தலத்திலுள்ள புண்ணிய தீர்த்தத்துக்கு சிவகங்கை என்று பெயர்.

அந்நகர் செய்த நற்றவப் பயனாய் சேரர் குலம் தழைக்க அவதாரம் செய்தார் பெருமாக் கோதையார்.

மாகோதையார் மன்னர்க் குலத்திற்குரிய படைக்கல பயிற்சியைக் கற்காமல் கண்ணுதலார் கமல மலர்ப்பாதங்களைப் பற்றுவதற்கான சிவ மார்க்கங்களை உணர்ந்து சமய நூல்களைக் கற்று வந்தார். அரவணிந்த அண்ணலின் சிந்தனையில் அரச போகத்தையும், அரண்மனை வாழ்வையும் வெறுத்தார்.

சிவனார் எழுந்தருளியிருக்கும் திருவஞ்சைக் களம் என்னும் திருத்தலத்தை அடைந்து கோவிலருகே மாளிகையொன்று அமைத்துக் கொண்டு சிவத்தொண்டு புரிந்து வரலானார். சித்தத்தை சிவன்பால் வைத்துச் சிந்தை குளிர்ந்தார்.

ஒவ்வொரு நாளும் வைகறைத் துயில் எழுவார். தூய நீராடுவார். திருமேனி முழுவதும் திருவெண்ணீற்றை முறையோடு வேதநெறிப்படி அணிந்து கொள்வார்.

மலர்வனம் செல்வார். வழிபாட்டிற்கு உகந்த நறுமலர்ச் செடி, கொடிகள் வளர, பாத்தி வெட்டி களையெடுப்பார். நீர் பாய்ச்சித் திருப்பணிகள் பல செய்வார்.

மாலையில் மலரக் கூடிய மலர் வகைகளையும், காலையில் மலர்ந்த மலர்களையும், வகை வகையாகப் பறித்துக் கொள்வார். வித விதமான மாலைகள் தொடுத்து கோவிலுக்குள் செல்வார். கோவிலைக் கூட்டி மெழுகி கோமய நீரால் சுத்தம் செய்வார்.

இறைவனின் பாத கமலங்களில் தாம் தொடுத்து முடித்தப் பூமாலைகளைச் சாத்தி தமிழ்த் தேனால் எடுத்து முடித்த திருப்பதிகப் பாமாலைகளால் போற்றுவார். தம்மையே மறந்து வழிபடுவார்!

இவ்வாறு இப்பெருமாக் கோதையார் திருவஞ்சைக் களத்துப் பெருமானுக்குத் தொண்டுகள் பல புரிந்து வரும் நாளில் கொடுங்கோளூரிலிருந்து அரசோச்சி வந்த செங்கோற்பொறையன் என்னும் மன்னன் பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடக்கக் கருதினான்.

மன்னன் பதவி என்ற பட்டத்தை உதறினான். துறவி என்ற பட்டத்தைத் தாங்கினான். நாடு களைந்தான்; காடு புகுந்தான்; அருந்தவம் ஆற்றத் தொடங்கினான்.

அதன் பிறகு அமைச்சர்கள், நன்கு ஆராய்ந்து பெருமாக்கோதையாரையே அரசனாக்குவது என்ற முடிவிற்கு வந்தனர்.

ஒருநாள் அமைச்சர்கள் அரச மரியாதையுடன் மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்கத் திருவஞ்சைக் களத்தை அடைந்தனர். பெருமாக் கோதையாரை வணங்கி அரசாட்சியை ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு பணிவன்போடு வேண்டிக் கொண்டனர்.

அமைச்சர்கள் மொழிந்ததைக் கேட்டு, திருமாக் கோதையார் சற்று சித்தம் கலங்கினார். 'அரசு கட்டிலில் அமர்வது அரனார் திருவடித் தொண்டிற்கு இடையூறு ஏற்படுத்துவதாகும். அரண்மனை வாழ்வு அரவணிந்த அண்ணலை மறந்திருக்கச் செய்யும். மாய சக்தி படைத்ததாகும்' என்றெல்லாம் பலவாறாக தமக்குள் எண்ணினார்.

அமைச்சர்களைப் பார்த்து, "அமைச்சர் பெருமக்களே! யான் அரசாட்சி ஏற்பதென்பது எமது சிவத்தொண்டிற்கு பாதகமான செயலாகும். அறிந்தும் தவறு செய்யலாமா? அறம் வளர்க்கும் செங்கோலை நான் தொட வேண்டுமென்றால், தோடுடைய செவியன் திருவருள் எனக்குக் கிட்ட வேண்டும். இறைவன் திருவருளினால்

மட்டுமே என்னால் மகுடத்தைச் சூட்டிக்கொள்ள முடியுமே அன்றி, வேறு வழியே கிடையாது'' என்றார். அமைச்சர்களும் சம்மதித்தனர்.

பெருமாக்கோதையார் அமைச்சர்களை அழைத்துக் கொண்டு கோயிலுக்குச் சென்று எம்பெருமானைப் பணிந்து தமது விண்ணப்பத்தை பகர்ந்தார். அப்பொழுது ஆலயத்திலே ஒரு பேரொளி பிறந்தது; எம்பெருமானின் அருள்வாக்கு எழுந்தது.

''சேரர் குலக்கொழுந்தே! வருந்தற்க! நீ அரச பதவியை மனமகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக் கொள்வாயாக! உலகிலுள்ள உயிர்களுக்கு என்றும்போல் தொண்டு செய்து வருவா யாக. விலங்குகள், பறவைகள் போன்ற மற்றெல்லா ஐந்தறிவு படைத்த உயிர்களும் பேசக் கூடிய பேச்சை அறியக்கூடிய ஆற்றலையும் உனக்கு அளித்தோம். அரசின் வல்லமையையும், பெரும் கொடையையும், ஆயுதம், வாகனம் முதலிய அரசர்க்குரியனவற்றையும் உனக்கு அளிக்கிறோம்.''

எம்பெருமான் திருவாய் மலர்ந்து அருளிய அத்தனைப் பேறுகளையும் பெற்றார் பெருமாக்கோதையார்!

திருமாக்கோதையார் அமைச்சர்களிடம், ''அரசை ஏற்றுக்கொள்கிறோம்'' என்று அறிவித்தார். அனைவரும் பெருமகிழ்ச்சி பூண்டனர்.

பெருமாக்கோதை எம்பெருமான் திருவருளோடு கொடுங்கோளூரை அடைந்து, நாளும் கோளும் நன்னிலையுற்ற ஓர் பொன்னாளில் மங்கலச் சடங்குகள் நடைபெற இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் பொருந்தக் கூடிய பொன் மணிமுடியினைச் சூட்டிக் கொண்டார். பெருமாக் கோதையார் சேரமான் பெருமாள் ஆனார்.

மணிமுடிப் பெருவிழா சிறப்புற முடிந்ததும் சேரமான் பெருமான் திருவஞ்சைக்களம் கோவில் சென்று முடிபட நிலத்தில் வீழ்ந்து பெருமானை வணங்கினார்.

பட்டத்து யானை மீது அமர்ந்து பரிசனங்கள் பணிபுரியச் சிறப்புடன் மேளதாளங்களும், வேத கோஷங்களும் இன்னிசைகளும் முழங்க திருநகரை வலம் வந்தார்.

அப்பொழுது வண்ணான் ஒருவன் உவர்மண் சுமந்தவாறு வந்து கொண்டிருந்தான். உவர்மண் மேனியில் பட்டு மழை நீரோடும், வியர்வையோடும் கலந்து உலர்ந்து காணப்பட்டது.

பவனி வரும் சேரமான் பெருமாள் அவ்வண்ணானின் வெண்ணிறக் கோலத்தைக் கண்டு, திருவெண்ணீற்றுப் பொலிவுடன் எழுந்தருளும் சிவனடியார் திருக்கோலத்தை நேரில் காண்பது போல் நினைத்து மகிழ்ந்தார். யானையின் மீதிருந்து கீழே இறங்கினார். வண்ணான் அருகே சென்று அவனைத் தொழுது நின்றார்.

வண்ணான் மன்னருடைய செயலைக் கண்டு அஞ்சி நடுநடுங்கினான். அவன் உவர்மண் பொதியைக் கீழே போட்டுவிட்டு, மன்னரின் பாதங்களைப் பணிந்து, ''அடியேன் அடிவண்ணான்'' என்றான்.

அவன் மொழிந்தது கேட்டு மன்னர் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கோடு, ''அடியேன் அடிச்சேரன்! நீவிர் திருவெண்ணீற்றை நினைப்பித்தீர்! வருந்தாது செல்வீர்களாக!'' என்று விடையிறுத்தார்.

அடியார் மட்டு அரசர் கொண்டுள்ள அளவற்ற அன்பினைக் கண்டு அமைச்சர்களும், மெய்யன்பர்களும் அதிசயித்து அஞ்சலி செய்து வாழ்த்தினர்.

மன்னர் மனநிறைவோடு மாடவீதியையும் கூட கோபுரத்தையும் கடந்து, தமது பொன் மாளிகைக்கு எழுந்தருளினார். வைரச் சிம்மாசனத்தின் மீது வெண்கொற்றக் குடை நிழலில் அமர்ந்தார்.

ஆண்களும், பெண்களும், அன்பர்களும், அடியார் களும் வாசனைப் பொடிகளையும், மலர்களையும் தூவி மன்னரை வணங்கினர். ''சேரமான் பெருமாள் வாழ்க!'' என்று மக்கள் எழுப்பிய கோஷம் விண்ணை முட்டியது.

சேரமான் பெருமாள் நாயனார் அரசோச்சும் பொற்காலத்தில் இவரிடம் பாண்டியரும், சோழரும் பெரும் நண்பர்களாயிருந்தனர்.

மனுநீதி முறைப்படி அரசோச்சி வந்த சேரமான் பெருமாள் நாயனாருக்குப் பல தேசத்துச் சிற்றரசர்கள் கப்பங்கட்டி வந்தனர்.

அகத்தும், புறத்தும் பகைமையை அறுத்து அறநெறி காட்டும் சிவநெறியை வளர்த்து அரசாட்சி நடத்தி வந்த இவரது காலத்தில் சைவம் தழைத்தது. பக்தி பெருகியது; எங்கும் சுபிட்சம் நீடித்தது.

போற்றுகின்ற பேரரசினால் பெறுகின்ற பயனும், அருந்தவப் பேறும், சீரும், செல்வமும், எல்லாம் ஆடுகின்ற அம்பலவாணரின், காக்கின்ற கமலமலர்ப் பாதங்களே என்று கருத்தில் கொண்டார் சேரமான் பெருமான்!

எம்பெருமானைத் தினந்தோறும் மணமிக்க மஞ்சள் நீர், சந்தனம், நறும்புகை, தூப தீபம், திருவமுது முதலிய வழிபாட்டுப் பொருட்களுடன் சிவாகம முறைப்படி மன்னர் வழிபட்டு வந்தார்.

இவ்வாறு வழிபாடு புரிந்துவரும் தொண்டரின் பக்திக்கு கட்டுப்பட்ட அம்பலவாணர் அடியாருக்கு அளவிலா இன்பம் பெருக வழிபாட்டின் முடிவில் தமது அழகிய காற்சிலம்பின் ஒலியினைக் கேட்டு இன்புறு மாறு செய்தார்.

ஒருமுறை மதுரையம்பதியில் பாணபத்திரன் என்று ஒரு புலவன் வாழ்ந்து வந்தான். இவன் எந்நேரமும் இன்னிசைப் பாடலால், அன்போடு சிவனை வழிபட்டு வந்தான்.

அவனது இசையில் சிந்தை மகிழ்ந்த பெருமான், தம்மைப் போற்றிவரும் பைந்தமிழ்ப் புலவன் பாணபத்திரனின் வறுமையைப் போக்கிப் பெரும்

செல்வத்தை அவனுக்கு அளிக்கத் திருவுள்ளங் கொண்டார்.

ஒருநாள் பாணபத்திரன் திருக்கோவிலுள் துயில் கொண்டபோது பகவான் கனவிலே எழுந்தருளினார்.

திருக்கோவிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் சோமசுந்தரக் கடவுள், ''பாணபத்திரா! அன்பால் என்பால் பாடிப் பணியும், உன்பால் பற்றியுள்ள வறுமையைப் பனிபோல் விலகச் செய்ய எப்பொழுதும் உன்போல் என்பால் அன்புடைய சேரமானுக்கு ஒரு ஸ்ரீமுகம் எழுதித் தருகின்றோம். காலம் கடத்தாமல் அக் காவலனைச் சென்று கண்டு, வறுமை நீங்கி வருவாயாக!'' என்று ஆணையிட்டு திருவோலையைத் தந்தருளினார்.

பாணபத்திரன் கண் விழித்தெழுந்து, கண்ணுதலார் தந்தருளிய திருவோலையைக் கண்களிலே ஒற்றிக் கொண்டார்.

அத்திருவோலையைச் சென்னிமீது சுமந்துகொண்டு கொடுங்கோளூரை அடைந்தார். சேரர் குல மாமணியைக் கண்டு வணங்கினார். சங்கப் புலவராகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் தந்தருளிய திருமுகப் பாசுரத்தைக் கொடுத்தார் பாணபத்திரன்!

அதனை வாங்கிக்கொண்ட சேரமான் பெருமாள் நாயனார், ''அடியேனையும் ஒரு பொருளாக எண்ணி எம்பெருமான் திருமுகம் கொடுத்தருளினாரே! எம்பெருமான் திருவருள்தானே என்னே! புலவர் பெருந்தகையே! எம்மை மதித்து வந்து உமது ஆற்றலைத்தான் என்னென்று போற்றுவேன்'' என்று பூரிப்போடு பகர்ந்தார்.

''மதிமலி புரிசை மாடக்கூடல்'' எனத் தொடங்கும் திருமுகப் பாசுரத்தைப் படித்தார் சேரமான் பெருமாள்.

''நமது அரண்மனைக் களஞ்சியத்திலுள்ள பல்வகை யான நவநிதிகள் முழுவதையும் ஒன்று விடாமல் ஏற்றபடி பெரும் பொதியாகக் கட்டி எடுத்து வாருங்கள்'' என்று அமைச்சர்களுக்கு ஆணையிட்டார்.

அமைச்சர்கள் பொதி பொதியாக நவநிதிகளைக் கொண்டு வந்து குவித்தனர்.

மன்னர் பாணபத்திரனை வணங்கி நிதிகளை யெல்லாம் வாரி வாரி வழங்கினார். அத்தோடு திருப்தியடையாமல், மன்னன் அப்புலவனிடம், ''யானை, குதிரை, பசுக்கள் முதலியவைகளையும், எமது அரசாட்சியையும் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்'' என்று பணிவன்போடு பகர்ந்தார்.

இவற்றை எல்லாம் கண்டு வியந்த பாணபத்திரன், வேந்தரின் உயர் குணத்திற்குத் தலைவணங்கினான். பொங்கி வந்த எல்லையில்லா மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் அகமும் முகமும் மலரத் தமக்கு வேண்டிய பொருள்களை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டான்.

''அரசே! தாங்கள் கொடைவள்ளல் மட்டுமல்ல; அடியார்களின் நெஞ்சத்திலே கோவில் கொள்ளும் காவலன், ஞூவலயம் போற்றும் மெய்யன்பர். இவ்வடி யேன் தேவையானவற்றை எடுத்துக் கொண்டோம். அரசாட்சி முதலியவற்றைத் தாங்களே கைக்கொண்டு ஆளுதல் வேண்டும் என்பதுதான் ஆலவாய் அண்ணலின் ஆணை'' என்று விடை பகர்ந்தார் பாணபத்திரன்.

அரசர் புலவரை ஒரு யானை மீது அமரச் செய்து தாம் அளித்த விலையில்லாச் செல்வங்கள் அனைத்தையும் கரிமா முதலியவற்றின் மீது ஏற்றி வழி அனுப்பி வைத்தார்.

சேரப் பேரரசு பாணபத்திரன் எல்லையைத் தாண்டிச் செல்லும்வரை தொடர்ந்து சென்று அன்போடு வழி அனுப்பி வைத்தார்.

பாணபத்திரனும் மதுரை சென்று மட்டற்ற மகிழ்ச்சி யோடு மனையறத்தை வளர்த்ததோடு சங்கத் தமிழையும் வளர்த்தார்.

இவ்வாறு வியக்கத்தக்க முறையில் அரசாண்டு வந்த சேர மன்னர் வழக்கம்போல் ஆலயப் பணியையும் தவறாமல் நடத்தி வந்தார்.

ஒருநாள் நாயனார் சிவ வழிபாட்டை முடித்ததும் வழக்கமாகக் கேட்கும் பரமனின் பாதமணிச் சிலம்பொலி கேட்கவில்லை. மன்னர் வருந்தினார்.

கண்களில் நீர் வழிய, கரமிரண்டையும் மேலே உயர்த்தி, ''ஆலமுண்ட அண்ணலே! அடியேன் செய்த பிழை யாது? என்னை ஆளும் ஐயனே! இனியும் இவ்வெளியோன் உயிர் தரிவது யார் பொருட்டு? எதன் பொருட்டு? கூர்வாளும், செங்கோலும் ஏந்தி ஆள்வதை விட கூர்வாளுக்கு இரையாகி மாள்வதே நல்லவழி! எம்பெரும் தலைவா! அடியேன், அறிந்தோ அறியா மலோ பிழை ஏதும் புரிந்திருந்தால் பிழையைப் பொருத்தருளும்'' என்று பரமனின் பாதகமலங்களைப் பற்றி பணிந்தார்.

மன்னன் உடைவாளை உருவி மார்பில் நாட்ட முயன்றபோது எம்பெருமான் முன்னை விடப் பன்மடங்கு ஒலியோடு 'கலீர், கலீர்' என்று சிலம்பொலியை மிகுதியாகக் கேட்கும்படிச் செய்தார்.

நாயனார் எய்திய உவப்பிற்குத்தான் அளவேது! நிலமுற வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்தார்.

''அருட்கடலே! அன்புப் புனலே! அமிழ்தம் அளித்த அரசே! வழக்கம்போல் ஐயன் சிலம்பொலியை

முன்னால் கேட்கச் செய்யாதிருந்ததன் காரணம் யாதோ?'' என்று கேட்டார்.

அப்பொழுது விண் வழியே அசரீரி வாக்கு எழுந்தது.

''சேரனே! எம்மால் தடுத்தாட் கொள்ளப்பட்ட தோழன் சுந்தரன் தில்லையம்பலத்துப் பொன்னம் பலத்தை வழிபட்டு, வண்ணத் தமிழால் பதிகம் பாடினான். தேனென இனிக்கும் அவனது அருட்பாக் களில் அன்பு வயப்பட்டு என்னை மறந்த நிலையில் ஈடுபட்டிருந்தமையால் உன் வழிபாட்டு முடிவில் சிலம்பொலியைச் சற்று தாமதித்து கேட்குமாறு செய்தோம்.''

இவ்வருள்வாக்கு கேட்டு, சேரமான் பெருமாள் நாயனார், இத்தகைய பெருமைமிக்க அருந் தொண்டனைக் காணப் பெறாத நான் பிறவி எடுத்து என்ன பயன்? போற்றுதற்குரிய அப்பெருந்தகையை இக்கணமே நேரில் கண்டு மகிழ்ந்து களிப்பேன். தில்லையம்பதி சென்று ஆடுகின்ற அரனாரைப் போற்றி எம்பெருமானை மதிமயங்க வைத்த ஒப்பற்ற திருத்தொண்டராம் வன்றொண்டனையும் கண்டு வணங்கி வழிபட்டே வருவேன்'' என்று எண்ணினார்.

நாளாக, நாளாக அரசர்க்கு அரண்மனை வாழ்வும், அரசபோகமும் வேம்பாக கசந்தது. திருத்தொண்டர்கள் கூட்டத்தில் ஒருவராய் வாழ்வதனையே பேரின்பமாகக் கொண்டார்.

அதற்கு மேல் மன்னன் அரசாள விரும்பவில்லை. ஆட்சிப் பொறுப்பை அமைச்சர்களிடம் ஒப்படைத்தான் மன்னன்.

ஓர் நன்னாளில் வேல் ஏந்திய மல்லர்களும், வில்லேந்திய வீரர்களும், வாள் ஏந்திய காவலர்களும்,

அறம் கூறும் அமைச்சர்களும், நால்வகைப் படையினரும் புடை சூழ அத்தாணி மண்டபத்தில் அரசோச்சிய அருங்காவலன் அரச போகத்தைத் துறந்தான். திருவஞ்சைக் களத்து அண்ணல் அடிபோற்றி தில்லைக்குப் புறப்பட்டார்.

தில்லை வந்தடைந்த சேரப் பெருந்தகையை, தில்லைவாழ் அந்தணர்களும், அன்பர்களும், அடியார்களும் வேதம் ஒலிக்க, மங்கல முழக்கங்கள் விண்ணை முட்ட எதிர்கொண்டு அழைத்து வந்தனர்.

சேரமான் பெருமாள் நாயனார் ஏழு நிலை கோபுரத்தை இசைத் தமிழால் ஏற்றி துதித்து, நிலமுற பணிந்தெழுந்து உள்ளே சென்றார்.

சிற்றம்பலத்துக்கு முன் சென்று, சித்தம் ஒடுங்க, பக்தி, காதலாகிக் கசிந்துருக, தமிழ்ச் சுவை அருளோடு கூடி ஆறாகப் பெருகிவர, ''பொன் வண்ணத் தந்தாதி'' என்னும் பிரபந்தத்தினைப் பாடியருளினார் சேரமான்.

தில்லையிலே பல நாட்கள் தங்கியிருந்து, அற்புதக் கூத்தாடுகின்ற நாதரின் திருவடியைப் பாடி பரவி ஓர் நாள் திருவாரூருக்குப் புறப்பட்டார் நாயனார்.

வரும் வழியில் திருஞான சம்பந்தர் அவதாரம் செய்த சீர்காழியை அடைந்து தோணியப்பரைத் தொழுது புறப்பட்டு திருவாரூரை வந்தடைந்தார்.

அது சமயம் சுந்தரர், திருநாகைக் காரோணத்திற்கு சென்று அரனாரைத் துதித்துப்பாடி பொன்னும் மணியும், பட்டாடைகளும், கஸ்தூரியும், குதிரையும் பெற்றுத் திருவாரூர் அடைந்திருந்தார்.

சுந்தரர் தம்மைக் காணவரும் சேரன் பெருமாள் நாயனாரை, அன்புடன் எதிர்கொண்டு அழைத்தார்.

சேரமான் சுந்தரர் சேவடியைப் பணிந்தெழுந்தார். இருவரும் ஆரத்தழுவி அக மகிழ்ந்தனர்.

இவ்வாறு அன்பின் பெருக்கால் சேரமான் பெருமாள் நாயனாரும், தம்பிரான் தோழரும் ஒருவரோடு ஒருவர் அன்பு பூண்டு நின்றனர்.

இவர்களது ஒப்பற்ற தோழமையைக் கண்ட திருவாரூர்த் தொண்டர்கள் ''சேரமான் தோழன்'' என்னும் திருநாமத்தைச் சுந்தரருக்குச் சூட்டி மகிழ்ந்தனர்.

சுந்தரர் சேரர் பெருமானை அழைத்துக்கொண்டு தியாகேசப் பெருமானின் தாள் போற்றி ''திருவாரூர்த் திகழும் மணிக்கோவை'' என்னும் பிரபந்தத்தைப் பாடினார். சுந்தரரின் செவிக்கினிய கீதத்தில் சேரமான் சிந்தை மகிழ்ந்தார். பக்தியில் மூழ்கினார். சுந்தரர், மன்னரைத் தமது திருமாளிகைக்கு அழைத்தார். சேரமான் சுந்தரரின் அழைப்பிற்கு இணங்கி சுந்தரர் திருமாளிகைக்குச் சென்றார்.

பரவையார் மன்னவனையும், மணவாளனையும் முகமன் கூறி வரவேற்றாள். மன்னருக்கு மனைவி நல்லாளை அறிமுகம் செய்து வைத்தார் சுந்தரர்.

கணவர் பணித்ததற்கு ஏற்ப, மன்னர்க்கு சிறப்புமிக்க விருந்து சமைத்தாள் பரவையார்.

சுந்தரரும், சேரமான் பெருமாள் நாயனாரும் ஈடு இணையில்லா அன்பிற்கு அடிமையாகி ஆனந்த வெள்ளத்தில் மகிழ்ந்து மூழ்கி இன்பம் கண்டனர்.

ஒருமித்த மனமுள்ள இவ்விரு சிவனருட் செல்வர்களும், சில நாட்கள் திருவாரூரிலிருந்து, தியாகேசப் பெருமானை வழிபட்டு பெருமானின் பேரருளைப் பெற்றுக் களிப்புற்று வந்தனர்.

இருவரும் பாண்டிய நாடு செல்லக் கருதி ஒருநாள் திருவாரூரிலிருந்து புறப்பட்டனர்.

திருக்கீழ்வேளூர், திருநாகைப்பட்டிணம், திருமறைக் காடு, திருவகத்தியான்பள்ளி, திருப்புத்தூர் முதலிய சிவத்தலங்களை வணங்கிப் பதிகம்பாடி பரவசமுற்ற வாறு மதுரை மாநகரை வந்தடைந்தனர்.

பாண்டிய மன்னன், தக்க மரியாதையுடன் இருவரையும் எதிர்கொண்டு வரவேற்றார். பாண்டிய நாட்டிற்கு வந்திருந்த பாண்டியன் மகளை மணம் புரியப்போகும் சோழ அரசனும் உடன் சென்று உபசரித்தார்.

இப்படி மூவேந்தரும் ஒன்றுபட்டனர். சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருடன் சொக்கலிங்கப் பெருமானின் கோவி லுக்குச் சென்றனர்.

சேரமான் பெருமாள் நாயனார், பாண்டியனிடமும், சோழனிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடன் புறப்பட்டார்.

பல திருத்தலங்களைத் தரிசித்துப் பதிகம் பாடி உளம் மகிழ்ந்தவாறு இருவரும் சோழ வளநாட்டை வந்தணைந்தனர்.

இருவரும் சோழ நாட்டுத் திருத்தலங்கள் பலவற்றை வணங்கியவாறு மீண்டும் திருவாரூரை அடைந்தனர். தியாகேசப் பெருமானை வணங்கி மகிழ்ந்த இருவரும் பரவையார் மாளிகைக்கு எழுந்தருளினர்.

சேரமான் பெருமாள் நாயனார், சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் விருந்தினராகச் சிலகாலம் தங்கியிருந்து நாடோறும் நலம் தந்த தியாகேசப் பெருமானை வழிபட்டு வந்தார்.

சுந்தரரும், சேரரும் எல்லையில்லா இன்பப் பெருக்கில் இன்புற்று வாழ்ந்து வரும் நாளில், சேரர்கோன் சுந்தரரைத் தம் நாட்டிற்கு வரும்படி வேண்டினார். சுந்தரர் அவரது விருப்பத்தை மன நிறைவோடு ஏற்றுக்கொண்டு பரவையாரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு, சிவத்தொண்டர்களுடன் திருவாரூர் எல்லையை நீத்தார்.

சுந்தரரும் சேரரும் காவிரிக் கரையோரமுள்ள சிவக் கோவில்களை வழிபட்டவாறு திருக்கண்டியூர் என்னும் தலத்தை அடைந்து, எம்பெருமானை வணங்கி வழிபட்டு வெளியே வந்தனர்.

காவிரியாற்றின் தென்கரையில் அமைந்திருந்த திருக்கண்டியூர் தெய்வத்தைத் தரிசித்தனர். இரு ஞானச் செல்வர்களும், வடகரையில் அமைந்திருக்கும் திருவையாற்றில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஐயாற்றுப் பெருமானை வழிபட்டு வர எண்ணினர். அவர்கள் உள்ளத்தில் பக்திப் பெருக்கெடுத்து ஓடியதுபோல், காவிரியிலும், ஓடங்கள் செல்ல முடியாத அளவிற்கு வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

இரு ஞானமூர்த்திகளும் திகைத்து நின்றனர். சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் கண்டியூர் நீலகண்டப் பெருமானைப் பணிந்து பரவும் பரிசு எனத் தொடங்கித் திருப்பாட்டுக்கள் ஒவ்வொன்றின் இறுதிதோறும் ஐயாருடைய அடிகளோ என்று அன்பு மேலிட அழைத்தவராய்த் திருப்பதிகத்தினைப் பாடினார்.

சிவபெருமான் திருவருளால் காவிரி நதி பிரிந்து அருட்செல்வர்களுக்கு வழி காட்டியது. இருவரும் அவ்வழியாக அக்கரை சென்று ஐயாற்றுப் பெருமானைக் கண்டு மகிழ்ந்தனர்.

மீண்டும் வடகரையை அடைந்து தங்கள் சிவயாத்திரையைத் தொடர்ந்தனர்.

மேற்குத் திசை நோக்கிப் புறப்பட்ட இருவரும் பல தலங்களைத் தரிசித்தவாறு கொங்கு நாட்டின் வழியாக மலைநாட்டின் எல்லையை அடைந்தனர்.

மலைநாட்டு மக்கள் தங்கள் அரசரையும், ஆரூர்ப் பெருமானையும் மலர் தூவி வணங்கி வரவேற்றனர்.

மலைநாட்டு இயற்கைக் காட்சிகளைக் கண்டு களித்த ஆரூரர், சேரமான் பெருமான் நாயனாருடன், கொடுங் கோளூரை வந்தணைந்தார். அரசரையும், சுந்தரரையும் வரவேற்க ஆயிரக்கணக்கான அன்பர்களும், அடியார் களும் கூடினர்.

சேரமான் பெருமான் நாயனார் சுந்தரரை அழைத்துக் கொண்டு திருவஞ்சைக் களம் ஆலயத்துள் சென்றார்.

இரு தவச் செம்மல்களும் திருசடைப் பெருமான் திருமுன் பக்திப் பிழம்பாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள். சுந்தரர், ''முடிப்பது கங்கை'' எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகம் ஒன்றைப் பாடினார்.

சேரர் பெருமான் சுந்தரரோடு புறத்தே வந்து, அலங்காரமாக நிறுத்தப்பட்டிருந்த யானை மீது அவரை எழுந்தருளச் செய்தார். தாமும் கூடவே எழுந்தருளினார். வெண் சாமரங்களை வீசிக்கொண்டு, திருமாளிகைக்குப் புறப்பட்டார்.

தம்பிரான் தோழரும், அத்தோழருக்குத் தோழரும் உலா வந்த காட்சியைக் கண்டு நகர மக்கள் வாழ்த்திப் பணிந்தனர்; மலர் தூவி வணங்கினர்.

இங்ஙனம் விண்ணவர் வியக்குமளவிற்குத் திருக் கோலம் வந்த இரு தவச் செம்மல்களும் திருமாளிகை யின் மணிவாயில் வழியாக அரண்மனை வந்தனர்.

சேரர் பெருமான் சுந்தரரை அரண்மனைக்குள் அழைத்துச் சென்று தமது அரியணையில் அமரச் செய்து அவரது பாதகமலங்களைச் சிவாகம முறைப்படி வழிபாடு புரியத் தொடங்கினார்.

சுந்தரர் ''இது செய்தல் தகாது'' என்று தமக்கு பாதபூசை புரிய வந்த சேரரைத் தடுத்தபோது சேரமான் பெருமாள், ''அன்பின் மிகுதியால் செய்யும் வழிபாடுகள் எல்லாவற்றையும், ஏற்று அருளல் வேண்டும்'' என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

சுந்தரர் அவரது அன்பிற்குக் கட்டுப்பட்டார். அவரோடு திருவமுது செய்து மகிழ்ந்தார்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் சேரப்பெருந்தகையுடன் அரண்மனையில் தங்கியிருந்தார்.

சுந்தரர் சேரமான் பெருமாள் நாயனாருடன் இருந்து வரும் நாளில் அவருக்குத் திருவாரூர்ப் பெருமானின் நினைவு வரவே அப்பொழுதே புறப்பட்டார்.

சேரமான் பெருமாள் நாயனார் சுந்தரரைப் பிரிய மனமில்லாமல் மனம் உருகிக் கண்ணீர் வடித்தார். இருப்பினும் சுந்தரர் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப அவரது பயணத்தைத் தடுக்க விரும்பவில்லை. அவரது விருப்பம்போல் அரசு கட்டிலில் அமர்ந்தார்.

சேரமான் பெருமாள், சுந்தரர்க்குப் பொன்னும் பொருளும் மணியும் பலவகையான பண்டங்களையும் கொடுத்து அவரது திருவடிப் பணிந்து எல்லைவரைச் சென்று தொண்டர்களுடன் வழி அனுப்பி வைத்தார்.

திருவாரூரை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கும் சுந்தரர், மிக்க சிரமத்துடன் ஒருவாறு திருமுருகன் பூண்டி என்னும் இடத்தை நெருங்கினார். களைப்பு மேலிடத் தொண்டர்களுடன் ஓரிடத்தில் தங்கினார்.

எம்பெருமான், தம்முடைய பூதகணங்களை வேடுவர் உருவில் அனுப்பி, நாயனார் கொண்டு வரும் பொருள்களை எல்லாம் கவர்ந்து கொண்டு வரச் செய்தார்.

சுந்தரர்க்கு வேதனை மேலிட திருமுருகன்பூண்டியை அடைந்து அங்கு குடிகொண்டிருக்கும் எம்பெருமானிடம் ''கொடுகு வெஞ்சிலை வடுக வேடுவர்'' எனத் தொடங்கும் பதிகத்தைப் பாடினார்.

எம்பெருமான் சிவகணங்கள் மூலம் கவர்ந்து வந்த பொருள்களை எல்லாம், கோவிலின் முன்னே மலைபோல குவிக்கச் செய்தார்.

சுந்தரர் அகமகிழ்ந்தார். தொண்டர்களுடன், பொருட்களை எல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு திருவாரூரை வந்தணைந்தார். திருவாரூர்த் தியாகேசப் பெருமானை வணங்கி வழிபட்டு, பரவையார் மாளிகைக்கு எழுந்தருளினார் சுந்தரர்!

கொடைக் கழறிற்றறிவார்க்கு அடியேன்

38

திரு கணநாத நாயனார்

திருஞானசம்பந்தர் அவதரித்த சீர்காழி என்னும் பெருமைமிக்க நகரில் மறையவர் குலத் தலைவராய்க் கணநாதர் என்னும் பெயருடைய சிவத்தொண்டர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார்.

இவர், அந்தணர் மரபிற்கு ஏற்ப நாடோறும் சிவாகம விதிப்படி தோணியப்பரை வழிபட்டு வந்தார். சிவனடியார்களுக்குத் திருத்தொண்டு புரியும் உயர்ந்த அறத்தை உணர்ந்து வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தார்.

இப்பெரியார், அடியார்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய சிறந்த தொண்டினைப் பற்றிய ஒப்பற்ற உண்மையான தத்துவத்தை உலகிற்கு உணர்த்தத் தவறவில்லை!

திருத்தொண்டு புரிவோர் முவ்வுலகமும் போற்றும் பெருமை பெற்று உயர்வர். அவர்கள் தாங்கள் செய்துவரும் திருத்தொண்டிற்கு இடையூறு நேருங்கால் தங்கள் உயிரையும் விட அஞ்சமாட்டார்கள். இந்த உண்மையை உலகிற்கு உணர்த்தியதோடு நில்லாமல் தாமும் அதன்வழி நடந்தார்.

கோவிலில் அமைந்துள்ள நறுமலர்ச் சோலைகளைச் சீர்படுத்துவது, பொற்றாமரைக் குளத்தைச் செப்பஞ் செய்து சீர்படுத்துவது முதலியனவற்றைத் தவறாது செய்து வந்தார்.

திருமந்திர வாக்கின்படி, ''புண்ணியஞ் செய்வாருக்கு நறுமலர் உண்டு, திருநீருண்டு'' என்பதை கற்றறிந்து

தெளிந்திருந்த இத்தொண்டர், இறைவழிபாட்டிற்கு இன்றியமையாத மலர்களைத் தரும் நந்தவனம் அமைத்தார்.

மலர்ச் செடிகளை முறைப்படி வளர்த்து மலர்களைப் பறித்து அழகுறத் தொடுத்து எழில்மிகும் பூ மாலையாக்கிப் பரமனின் பொன்னாற் மேனிதனில் சாத்தி மகிழும் சிவபுண்ணியத்தைப் பெற்றிருந்தார் கணநாதர்.

இவர் திருசடை அண்ணலின் பூங்கழலைப் பணிந்ததோடு திருஞானசம்பந்தரின் திருவடிக் கமலங்களையும் அன்போடு மகிழ்ந்து வழிபட்டு வந்தார்.

திருமஞ்சனம் செய்தல், கோவிலில் மெழுகிடுதல், விளக்கிடுதல், திருமுறைகளை எழுதுதல், படித்தல் முதலிய திருத்தொண்டுகளையும் தவறாது செய்து வந்தார் இத்திருத்தொண்டர்! மற்றவர்களுக்கும், யார் யாருக்கு எது எது விருப்பமோ அவ்வப்பணியில் அவர்களை ஈடுபடச் செய்தார். அவர்களுக்குப் பக்தியும், நல்ல பழக்கமும் ஏற்படுமாறு செய்ய அரும்பாடு பட்டார்.

சிவத்தொண்டு புரிந்து வந்த கணநாதருக்குத் தொண்டர்கள் பலர் தோன்றினர். இறைவழிபாட்டின் தனிமையான இனிமையை உணர்ந்திருந்த இவர் இல்லறத்தின் இனிமையையும், தனிமையையும் நன்கு உணர்ந்திருந்தார்.

வள்ளுவன் வகுத்த இல்லற நெறியை நன்கு உணர்ந்து மனையாளோடு கருத்தொருமித்து வாழ்ந்து வந்தார்.

நாயனாரின் திருத்தொண்டினையும், பக்தியின் மேன்மையையும் கண்டு அவருக்குப் பேரின்ப நிலையை அளிக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டார் திருத்தோணியப்பர்.

தொண்டருக்குத் தொண்டராகி, அரனாருக்கு அன்பராகி, ஆளுடைப்பிள்ளைக்கு அரும்பக்தனாகி வாழ்ந்தவர் கணநாதர்!

''வித்தகம் பேச வேண்டா, பக்திப் பணி செய்ய வேண்டும்'' என்ற நெறிமுறையைக் கடைப்பிடித்து வாழ்ந்த அருமையான சிவத்தொண்டர்.

பூ உலகில் பேரும் புகழும் பெற்று வாழ்ந்த இப்பெரியார், இறைவன் அருளால் பேரின்ப வீடு பெற்றுச் சிவகணங்களுக்குத் தலைமைப் பதவி பெற்றுத் திருத்தொண்டில் நிலையான இன்பத்தைப் பெற்றார்.

கடற்காழிக் கணநாதன் அடியார்க்கும் அடியேன்

39

திருகூற்றுவ நாயனார்

வீரமிக்க குறுநில மன்னர்கள் பலர், சீரோடும், சிறப்போடும் செங்கோலோச்சி வந்த திருத்தலம் திருக்களந்தை! இத்திருத்தலத்தில் களப்பாளர் மரபில் தோன்றிய கூற்றுவ நாயனார் என்பவரும் ஒருவர்.

வாளெடுத்து, வில்தொடுத்து, வீரம் வளர்த்து, வெற்றிகள் பல பெற்ற கூற்றுவ நாயனார், ''பகைவர்களுக்கு கூற்றுவன் போல் இருந்தார்'' என்ற காரணம்

பற்றியே இத்திருப்பெயர் பெற்றார். அதுவே இவரது இயற்பெயர் மறைவதற்குக் காரணமாகவும் இருந்தது.

வாள் சுழற்றும் வீரத்தோடு, பரமனின் தாள் போற்றும் பக்தியையும் பெற்றிருந்ததால், களந்தை நாட்டை, அரனார் அருளோடு பெரும் வெற்றிகளைப் பெற்று அறம் பிறழாது புகழ்பட ஆட்சியும் புரிந்து வந்தார்.

சிவனருட் செல்வர்களின் திருவடிகளைப் பணிந்து அவர்கட்கு உயர்ந்த திருத்தொண்டுகள் பல புரிந்து வந்தார்.

இவ்வரசர் ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை இடையறாது ஓதிவரும் பக்தி படைத்தவர். இக்குறுநில மன்னர், தம்மிடமுள்ள அணி, தேர், புரவி, ஆட்பெரும் படை கொண்டு நாடு பல வென்று தமதுக் கொடி கீழ் கொண்டு வந்தார்.

மன்னர் தும்பை மாலை சூடிப் போர் செய்து பெற்ற வெற்றிகளால் குறுநிலம் விரி நிலமானது. முடியுடைய மன்னர்களாகிய சேர, சோழ, பாண்டியர்களையும் வென்றார். இவ்வாறு திக்கெட்டும் வெற்றி முரசு கொட்டிய காவலனுக்கு ஓர் எண்ணம் தோன்றியது.

தில்லைவாழ் அந்தணர்களின் பாதுகாப்பிலுள்ள சோழ மன்னர்களுக்கே உரிய மணி மகுடத்தைத் தாம் அணிய வேண்டும் என்ற முடிவிற்கு வந்தார்.

சோழ மன்னர்கள் தில்லை, திருவாரூர், உறையூர், பூம்புகார் என்னும் இடங்களில்தான் முடி சூட்டிக் கொள்வது வழக்கம். மணிமகுடம், ஆதிகாலம் தொட்டே சோழர் மன்னர்களுக்குரிய சிறப்புப் பொருளாகவே இருந்து வந்தது.

இம் மணிமகுடத்தைப் பாதுகாத்து வரும் தில்லை வாழ் அந்தணர்கள் இம்மணி மகுடத்தைத் தக்க காலத்தில் சோழ மன்னர்களுக்கு மட்டுமே சூட்டும் நியதியைக் கொண்டிருந்தனர்.

இவற்றை எல்லாம் நன்கு தெரிந்து வைத்திருந்த கூற்றுவ நாயனார் தில்லைவாழ் அந்தணர்களிடம் தமது எண்ணத்தைச் சொல்ல எண்ணியபடியே, ஒருநாள் தில்லைக்குப் புறப்பட்டார்.

தில்லையை வந்தடைந்து தில்லை நடராஜப் பெருமானை வணங்கி வழிபட்டு, தில்லைவாழ் அந்தணர்களைச் சந்தித்தார். தமக்கு மணிமுடி சூட்ட வேண்டும் என்று வேண்டினார்.

மன்னரின் மொழி கேட்டு தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் அஞ்சி நடுங்கினர். அவர்கள் மன்னர்க்கு முடிசூட்ட மறுத்தனர்.

''மன்ன! நாங்கள் பரம்பரை பரம்பரையாகச் சோழ குலத்திலே பிறந்த மன்னர்களுக்குத்தான் முடிசூட்டி வருவது வழக்கம். மற்றபடி வேறு மன்னர்களுக்கு இத்திருமுடியைச் சூடுவதற்கில்லை'' என்று துணிச்ச லோடு விடையளித்து மன்னரின் கோரிக்கையை நிராகரித்தனர்.

தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் கூற்றுவ நாயனாரைக் கண்டு சற்று பயந்தனர். அவரால் தங்களுக்கு ஏதாகிலும் தீங்கு வந்துவிடுமோ என்று தங்களுக்குள் தவறான எண்ணங் கொண்டனர். தில்லையின் எல்லை நீத்து சேர மன்னர்பால் சென்று வாழ எண்ணினர். மணிமகுடத்தை தங்கள் மரபில் வந்த ஒரு குடும்பத்தாரிடம் ஒப்புவித்து, பாதுகாக்கும்படி செய்யத்தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்தனர்.

இவர்கள் அச்சமின்றி மொழிந்ததைக் கேட்டு கூற்றுவ நாயனார் செய்வதறியாது திகைத்தார்.

''முடியரசு ஆவதற்கு குடியொரு தடையா?'' எனத் தமக்குள் எண்ணி வருந்தினாரே தவிர, தில்லைவாழ் அந்தணர்களை வற்புறுத்தியோ, தொல்லைப் படுத்தியோ, அம்மகுடத்தைச் சூட்டிக்கொள்ள விரும்பவில்லை.

கூற்றுவ நாயனார், ''திருமுடி சூட்டிக்கொள்ளும் பேறு தமக்குக்கிட்டவில்லையே'' என்ற மனவேதனையோடு, திருக்கோவிலுக்குச் சென்றார்.

இறைவனைப் பணிந்து, ''அருட்புனலே! ஆடும் ஐயனே! உமது திருவருளால் மண்ணெல்லாம் என் வெற்றித் திருவடி பட்டும் தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் மட்டும் அந்த மகுடத்தை எனக்குச் சூட்ட மறுத்துப் போய்விட்டார்களே! ஐயன் இந்த எளியோனுக்கு முடியாக உமது திருவடியினைச் சூட்டி அருள்புரிதல் வேண்டும்'' என்று இறைஞ்சினார். தமது இருப்பிடத்தை அடைந்து துயின்றார்.

அன்றிரவு கண்ணுதற் பெருமான் மன்னன் கனவிலே எழுந்தருளி தமது திருவடியை நாயனாரின் சென்னியின் மீது திருமுடியாகச் சூட்டி அன்பு அடியாரின் ஆசையை நிறைவேற்றி அருள்புரிந்து மறைந்தார்.

கூற்றுவ நாயனார் கண்விழித்தெழுந்தார். அவரது மகிழ்ச்சி அவர் களத்திலே பெற்ற வெற்றியைக் காட்டிலும் எல்லையற்று நின்றது.

தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் தமக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையை மறந்தபோதும் தில்லைப் பெருமானே தம் பொருட்டு கனவிலே எழுந்தருளி திருமுடி சூட்டினார் என்பதை எண்ணிப் பார்த்துப் பேரானந்தமுற்றார்.

சென்னி மீது கைகூப்பி, நிலத்தில் வீழ்ந்து வீழ்ந்து பரமனைப் பணிந்து எழுந்தார் நாயனார்.

எம்பெருமானுடைய திருவடியையே மணிமகுடமாகக் கொண்டு, உலகமெல்லாம் ஒரு குடைக்கீழ் கொண்டுவந்து அரசு புரிந்தார் கூற்றுவ நாயனார்!

அறநெறி நிறைந்த கூற்றுவ நாயனார், இறைவன் எழுந்தருளியிருக்கும் கோவில்களுக்கெல்லாம் பொன்னும் மணியும் வாரி வாரிக் கொடுத்தார்.

தன்னந்தனியே ஒவ்வொரு கோவில்களுக்கும் நித்திய நைமித்திய வழிபாடுகள் தங்கு தடையின்றி தட்டாமல் இனிது நடைபெற ஆவனச் செய்தார். திருத்தலங்கள் தோறும் சென்று சிவ் வழிபாடு நடத்தினார்.

இவ்வாறு திருசடை அண்ணலின் திருவடி சூடி திக்கெட்டும் வெற்றிக்கொடி நாட்டி, பாராண்ட கூற்றுவ நாயனார், முடிவில் சஞ்சிதவினை தீர்க்கும் குஞ்சிதபாதத்தில் கலந்து இன்பமெய்தினார்.

ஆர்கொண்ட வேற்கூற்றன் களந்தைக்கோன் அடியேன்

40

திரு பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்

சீலை மேவும் நீலகண்டப் பெருமானின் மலரடிக்கே ஆளான பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்கள் தில்லைவாழ் அந்தணர்களைப் போன்ற தொகையடியார்கள் ஆவார்கள்.

இவ்வடியார்கள் செய்யுட்களில் காணும் சொற்களுக்கு நன்கு தெளிவாகப் பொருத்தமான பொருள் கொள்வார்கள். செம்மை தரும் பயனுடைய நூல்கள் பல கற்ற இவ்வடியார்கள் கற்றவர்க்குத் தாம் வரப்பாக விளங்குவார்கள்.

சித்தத்தை சிவனார் சேவடிக்கே அர்ப்பணித்த, மெய்யுணர்வு பெற்ற இவ்வடியார்கள், சிவபெருமானை மட்டுமே முக்காலமும் எண்ணினர்.

மெய்யன்புடன் அரனார்க்கு அடிமை பூண்டு பக்தி நூல்களை ஓதியுணர்ந்து வேத விதிப்படி அறம் வளர்த்து எம்பெருமானையே தொழுது வாழும் பேறு பெற்றனர்.

இப்புலவர்களுடைய அருமைகளையும், பெருமைகளையும் அளவிடுவதுான் எங்ஙனம்!

பொய்யடிமை இல்லாத இப்புலவர்களைப் பற்றிச் சிறப்பித்துக் கூறவந்த நம்பியாண்டார் நம்பி, தாம் பாடியருளிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில், கடைச் சங்கப் புலவர்களாகிய கபிலர், பரணர், நக்கீரர் முதலிய நாற்பத்தொன்பது புலவர்களையும் 'பொய்யடிமையில்லாத புலவர்' என்று சிறப்பித்துக் கூறுகின்றார்.

பரமனையே உள்ளுருகிப் பாடும் புலமை பெற்ற இப்புலவர்கள் கைலை மலையில் திருநடனம் புரியும் பெருமானின் திருவடியை அணைந்து வாழும் பேறு பெற்ற பெருமையை யாது சொல்லி அளவிடுவது!

பொய்யடிமையில்லாத புலவர்க்கும் அடியேன்!

41

திரு புகழ்ச் சோழ நாயனார்

இமய மலையில் புலிக்கொடியைப் பொறித்து உலகையே தமது வெண் கொற்றக் குடை நிழலுக்கு அடிபணியச் செய்த மங்காத புகழ் தந்த மாமன்னர் சோழருக்குத் தலைநகரமாக விளங்கிய திருத்தலம் உறையூர்.

இத்தலத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு அநபாயச் சோழன் திருக்குலத்தின் மூதாதையராகிய புகழ்ச் சோழ நாயனார் அரியணை அமர்ந்து அறநெறி வழுவாது அரசாண்டு வந்தார்.

வீரத்திலும், கொடையிலும் புகழ்ப்பெற்ற புகழ்ச் சோழன் சிவபெருமானிடத்தும், அவருடைய அடியார்களிடத்தும் எல்லையில்லா அன்பும், பக்தியும் பூண்டிருந்தார். சிவாலயங்களுக்குத் திருப்பணி பல செய்தார்.

இவர் ஆட்சியிலே சைவம் தழைத்தது. புகழ்ச் சோழர் கொங்குநாட்டு அரசரும், மேற்கு திசையில் உள்ள பிறநாட்டு அரசர்களும் கப்பம் கட்டுவதற்கு வசதியாக தம் தலைநகரை மலைநாட்டுப் பக்கம் உள்ள கருவூருக்கு மாற்றிக் கொண்டார்.

கருவூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செலுத்தி வந்த புகழ்ச்சோழர் கருவூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆனிலை என்ற கோவிலுக்குச் சென்று பசுபதீச்சுரரை இடையறாது வழிபட்டு இன்புற்றார்.

பசுபதீசுவரர் புகழ்ச் சோழனின் ஒப்பற்ற பக்தியை உலகறியச் செய்யத் திருவுள்ளம் கொண்டார். அதற்கான ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது.

வேற்று அரசர்கள் கொண்டு வந்து கொடுக்கும் யானைகள், குதிரைகள், பொற்குவியல்கள், ரத்தின குவியல்கள் முதலிய திரைப் பொருள்களையெல்லாம் பெற்று, அந்தந்த அரசர்களுக்கு அவரவர்கள் நிலைமைக்குத் தக்க அரசுரிமைத் தொழிலினைப் பரிபாலனம் புரிந்து வருமாறு பணித்தார்.

எண்ணற்ற மன்னர்கள் கப்பம் கட்டிவரும் நாளில் அதிகன் என்னும் அரசன் மட்டும் மன்னர்க்குக் கப்பம் கட்டாமல் இருந்தான்.

அதிகன் திரை செலுத்தாமல் இருக்கும் செய்தியை அமைச்சர் மூலம் அறிந்துகொண்டான் மன்னன். அதிகனை வென்றுவர கட்டளையிட்டான்.

மன்னரின் கட்டளைக்கு அடிபணிந்து அமைச்சர் மாபெரும் படையோடு சென்று அதிகனை வென்று பலவகை பொருட் குவியல்களையும், யானைகளையும், குதிரைகளையும், பெண்களையும் மாண்ட வீரர்களது தலைகளையும் எடுத்து வந்தார்.

படைகளின் வீரம் கண்டு பூரிப்படைந்த மன்னர் ஒரு தலையில் சடைமுடியிருக்கக் கண்டார்.

சடைமுடி கண்டு அரசர் உடல் நடுங்கியது. உள்ளம் பதைபதைத்தார். அவர் கண்களில் நீர் நிறைந்தது. பெரும் பிழை நடந்துவிட்டதாக மனம் வெதும்பினார்.

அடியார்களின் அன்பிற்குக் கட்டுப்பட்ட புகழ்ச்சோழர் எறிபத்த நாயனாரிடம், தம் கழுத்தையும் வெட்டுமாறு பணிந்து நின்ற தொண்டர் அல்லவா...?

மன்னர் உள்ளம் உருக அமைச்சர்களிடம், ''என் ஆட்சியில் சைவ நெறிக்குப் பாதுகாப்பில்லாமற் போய் விட்டதே! திருமுடியிலே சடை தாங்கிய திருத்தொண்டர் என்னால் கொல்லப்பட்டிருக்கிறாரே! என் ஐயனுக்கு எவ்வளவு பெரும் பாவத்தைச் செய்துவிட்டேன். சைவ நெறியை வளர்க்கும் வாள்வீரர் சிரசைக் கொன்ற நான் கொற்றவன் அன்று; கொடுங்கோலன். இனியும் நான் உலகில் உயிருடன் இருப்பதா?'' என்றெல்லாம் பலவாறு சொல்லி மனம் புண்பட்டார். மன்னர் அரசாட்சியைத் தமது மகனுக்கு அளித்து தீக்குளித்து இறக்கத் துணிந்தார்.

திருச்சடையையுடைய தலையை ஓர் பொற்தட்டில் சுமந்து கொண்டு ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை மனதில் தியானித்தவாறே அழற்குண்டத்தை வலம் வந்தார் மன்னர்.

பொற்றாமரைக் குளத்தில் குளிப்பார் போல் உள்ளக்களிப்போடு தீப்பிழம்பினுள்ளே புகுந்தார் மன்னன்.

மெய்யன்பர்கள் மன்னரின் சிவபக்திக்கு உள்ளம் உருகினர். மன்னரின் பெருமையைப் புகழ்ந்து போற்றினர். மன்னர் தொழுதற்குரிய மகான் என்று கொண்டாடினர்.

எம்பெருமானின் திருவடி நீழலை அடையும் பெரு வாழ்வைப் பெற்றார் மன்னர் புகழ்ச்சோழர்!

பொழிற் கருவூர்த் துஞ்சிய புகழ்ச் சோழர்க்கு அடியேன்

42

திரு நரசிங்க முனையரைய நாயனார்

சீரும் சிறப்புமிக்க திருமுனைப்பாடி நாட்டை நரசிங்க முனையரையர் என்னும் சிவத்தொண்டர் சைவநெறி வழிகாத்து மாண்போடு ஆண்டு வந்தார்.

எம்பெருமானால் தடுத்தாட் கொள்ளப்பட்ட சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரை வளர்க்கும் அரும் பெரும் பேற்றை பெற்றவர்.

ஒரு திருவாதிரைத் திருநாளன்று மன்னர் வழக்கம்போல் அடியார்களுக்குப் பொன்னும், பட்டாடைகளும் வழங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

அப்பொழுது மன்னரிடம் பொருள் பெற்றுப் போக வந்த ஒருவர் காம நோயால் உடல் சீர்கெட்டு நோய் பெற்ற நிலையில் காணப்பட்டார். அவரைப் பார்த்து பலரும் அருவருப்படைந்து விலகிச் சென்றனர்.

ஆனால் மன்னர் அடியாரது ரோகம் பிடித்த மேனியில் தூய திருவெண்ணீறு துலங்கக் கண்டு விரைந்து அவர்பால் சென்று அவரைக் கரங்குவித்து வணங்கி ஆரத்தழுவி அகமகிழ்வோடு வரவேற்றார். அவருக்கு இரட்டிப்புப் பொன் கொடுத்து அனுப்பி வைத்தார்.

திருவெண்ணீற்றுக்குப் பேரன்புடையவராயத் திகழ்ந்த நரசிங்க முனையரைய நாயனார் சிவபெருமான் சேவடிக்கமலங்களை அடையும் அமர வாழ்வைப் பெற்றார்.

மெய்யடியான் நரசிங்க முனையரையர்க்கு அடியேன்

43

திரு அதிபத்த நாயனார்

சோழ நாட்டிலே காவிரிப் பூம்பட்டினமும், நாகபட்டினமும் இரு பெரும் நகரங்களாக விளங்கின.

அந்நகரங்களில் கப்பல் வாணிபத்தில் வல்லமை பெற்ற நாகப்பட்டினத்தின் கடற்கரை ஓரத்தில் நுளைப்பாடி என்ற இடம் அமைந்திருந்தது.

இந்நகரில் வலைஞர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்கள் மீன் வியாபாரம் செய்து வந்ததோடு சங்கு, பவழம் போன்ற பொருள்களையும் விற்பனை செய்து வந்தனர்.

இத்தகைய வளம்பெற்ற நுளையர் குடியில் பிறந்தவர்தான் அதிபத்தர் என்பவர். இவர் எண்ணற்ற நாவாய்களை உடையவராய் விளங்கினார். வாணிபத்தில் வல்லமை மிக்க இவ்வடியார் வேணிபிரான் திருவடிகளில் சிறந்த பக்தியுடையவராய் வாழ்ந்து வந்தார்.

ஆழ்கடலுள் சென்று மீன் பிடித்துவரும் அதிபத்தர் முதல் மீனை இறைவனுக்கு என்று சொல்லி கடலிலேயே விட்டு விடுவதைத் தலைசிறந்த இறை நியதியாகக் கொண்டிருந்தார்.

·எல்லையில்லாப் பக்தி காரணமாகத்தான் அதிபத்த நாயனார் இவ்வாறு திருத்தொண்டு புரிந்து வந்தார்.

இவருடைய அன்பிற்குக் கட்டுப்பட்ட எம்பெருமான் இவரது புகழை உலகறியச் செய்யத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

முன்பெல்லாம் ஏராளமான மீன் பிடித்த நாயனாருக்கு இப்பொழுதெல்லாம் எவ்வளவுதான் வலை வீசிய போதும் ஒரே ஒரு மீனுக்கு மேல் கிடைப்பதில்லை. அந்த மீனையும் இறைவனுக்கு என்றே கடலுக்குள் வீசி விட்டு வெறுங்கையோடு வீட்டிற்குத் திரும்புவார்.

இதனால் இவரது வியாபாரம் தடைப்பட்டது. இதுகாறும் சேர்த்து வைத்திருந்த செல்வம் சிறுகச் சிறுகக் குறையத் தொடங்கியது.

ஒருநாள் அதிபத்த நாயனார் வலைவீசியபோது அவரது வலையில் விசித்திரமான ஒரு மீன் கிடைத்தது.

சூரிய ஒளியுடன் தோன்றிய அப்பொன் மீன் நவமணி இழைத்த செதில்களைப் பெற்றிருந்தது.

வலைஞர்கள் அதிபத்தரிடம் இந்த பொன்மீனைக் கொண்டே இழந்த செல்வத்தை எல்லாம் மீண்டும் பெற்று வறுமை நீங்கி சுபிட்சமாக வாழலாம் என்றார்கள்.

அதிபத்தர் அவர்களது வார்த்தைகளுக்குச் சற்றும் செவிசாய்க்கவில்லை.

எம்பெருமானுக்கு அளிக்கப் பொன் மீன் கிடைத்ததே என்ற மட்டில்லா மகிழ்ச்சியோடு இறைவனை நினைத்தவாறு அப்பொன் மீனைக் கடலிலே தூக்கி எறிந்தார்.

அதிபத்தரது பக்தியின் திறத்தினைக் கண்டு அனைவரும் வியந்து நின்றனர். வானத்திலே பேரொளி பிறந்தது.

இறைவன் உமையாளுடன் விடை மீது காட்சி அளித்தார். சிவபுரியிலே தமது திருவடி நீழலை அடைந்து வாழும் பேரின்பத்தை அதிபத்த நாயனாருக்கு அருளி மறைந்தார் எம்பெருமான்.

கடல்நாகை அதிபத்தர்க்கு அடியேன்

44

திரு கலிக்கம்ப நாயனார்

சீரும் சிறப்புமிக்கப் பல்வளம் செறிந்த பெண்ணா கடத் தலத்தில் வணிகர் குலத்திலே தோன்றினார் கலிக்கம்பர்.

சிவனடிப் பற்றேயன்றி வேறு எப்பற்றும் அற்ற இச்சிவனடியார் அடியார்களை உபசரித்து பாதபூசை செய்து அறுசுவை உணவளித்து பொன்னும் பொருளும் வேணவும் கொடுத்து அளவற்ற சேவை செய்து அகமகிழ்ந்தார்.

திருசடையுடைய விடையவர் திருவடியை இரவும் பகலும் இடையறாது கருத்தில் கொண்டு வாழ்ந்த இச்சிவனடியார், அந்நகரிலுள்ள தூங்கானைமாடம் என்னும் சிவக்கோவிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் கங்காதரனை மறவாத சிந்தையுடையவராய் வாழ்ந்து வந்தார்.

வழக்கம்போல் சிவனடியார் ஒருவர் வந்தார். நாயனார் அச்சிவனடியாரைக் கோலமிட்ட உயர்ந்த பீடத்தில் எழுந்தருளச் செய்து பாதபூசையைத் தொடங்கினார்.

அவரது மனைவியார் மனையைச் சுத்தமாக விளக்கி அறுசுவை உணவுகளைச் சமைத்துக் கரகத்தில் தூய நீருடன் கணவனருகே வந்தார்.

அச்சிவனடியாரைப் பார்த்ததும் அம்மையாருக்குச் சற்று அருவருப்பு ஏற்பட்டது. அதற்குக் காரணம்

அச்சிவத்தொண்டர் முன்பு நாயனாரிடத்தில் வேலை பார்த்தவர். அதனால் அவர் மீது சற்று வெறுப்பு கொண்டு தண்ணீர் வார்க்கத் தயங்கி நின்றாள்.

மனைவியின் தயக்க நிலை கண்டு நாயனார் சினங்கொண்டார். தமது மனைவி தயங்குவதின் காரணத்தைப் புரிந்து கொண்டார்.

சிவக்கோலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவனடியாரது திருச்சேவடிகளை வழிபட கரக நீரைச் சொரிந்து உபசரிக்கத் தவறிய மனைவியாரின் செயலைக் கண்டு உள்ளம் பதைபதைத்துப் போனார் நாயனார். விரைந்து சென்று வாள் எடுத்து வந்தார்.

மனைவியாரது கையிலிருந்த கரத்தைப் பற்றி இழுத்து அம்மையாரது கரத்தை துண்டித்தார் சிவனடியார். கலிக்கம்பரின் செயலைக் கண்டு துணுக்குற்றார் அடியார். கலிக்கம்பரின் மனைவி கரத்திலிருந்து ரத்தம் ஆறாய்ப் பெருக, சிவனை நினைத்த நிலையில் மயக்கமுற்றார்கள்.

அந்த அறையிலே பேரொளிப் பிரகாசம்!

சிவனடியார்களிடையே எவ்வித வேறுபாடும் கருதாது சிவத்தொண்டு புரிந்து வரும் நாயனாரின் இத்தகைய திருத்தொண்டின் மகிமையை உலகிற்கு உணர்த்துவான் வேண்டி இத்திருவிளையாடல் புரிந்த எம்பெருமான் விடை மீது எழுந்தருளினார்.

சிவபெருமான் அருளினால் அவரது மனைவி மயக்கம் நீங்கி முன்போல் கரத்தைப் பெற்று எழுந்தாள். அடியவர்கள் அம்பலவாணரின் அருட் தோற்றத்தைத் தரிசித்து நிலமதில் வீழ்ந்து பணிந்தார்கள். எம்பெருமான் அன்பர்களுக்கு அருள்புரிந்து அந்தர்த்தியாமியானார்.

நாயனார் மனைவியோடு உலகில் நெடுநாள் வாழ்ந்து இனிய திருத்தொண்டுகள் பல புரிந்து இறுதியில் விடையவர் திருவடி மலரினைச் சேர்ந்து பேரின்பம் பூண்டார்.

கைதடிந்த வரிசிலையான் கலிக்கம்பர்க்கு அடியேன்

45

திரு கலிய நாயனார்

ஓங்கிய புகழுடைய தொண்டை நன்நாட்டில், எல்லா வளங்களையும் தன்னகத்தே கொண்டு சிறப்புற்று விளங்குகின்ற திருத்தலம் திருவொற்றியூர்.

இங்குள்ள சக்கரப்பாடித் தெருவில் எண்ணெய் வாணிபம் புரியும் வணிகர் குடியில் கலியனார் என்பவர் பிறந்தார்.

சைவ சமயத்தில் சிறப்புற்று விளங்கிய இச்செம்மல் சிவபெருமானுக்குத் திருத்தொண்டுகள் பல புரியும் அருள் நெறியில் நின்றார். தமது செல்வத்தைக் கோவில் திருப்பணிக்குப் பயன்படுத்தி வந்தார் நாயனார்.

இத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள படம்பக்கநாதருடைய கோவிலில் உள்ளும் புறமும் ஆயிரக்கணக்கான விளக்குகளை இரவும் பகலும் இடுகின்ற பணியில் தம்மை முழுக்க முழுக்க அர்ப்பணித்திருந்தார்.

கலிய நாயனாரது பக்தியின் திறத்தினை உலகிற்கு உணர்த்தும் பொருட்டு உமைபங்கர் அவருக்கு வறுமையைத் தோற்றுவித்தார். வறுமையையும் ஒரு பெருமையாக எண்ணிய நாயனார் கோவில் திருப்பணிக்காகக் கூலி வேலை செய்து நாலு காசு சம்பாதிப்பதில் ஈடுபடலானார்.

இவர் தமது குலத்தவரிடம் எண்ணெய் வாங்கி விற்று பொருளீட்டி வந்தார். செக்கு ஓட்டி அன்றாடம் கூலி வாங்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டார். அதில் கிட்டும்

வருவாயைக் கொண்டு கோவில் திருப்பணியைத் தொடர்ந்து இனிது நடத்தி வந்தார்.

சில காலத்துக்குப் பின் அக்கூலி வேலையும் இல்லா மற் போகவே நாயனார் வீட்டிலுள்ள பண்டங்களை ஒவ்வொன்றாக விற்று பொருள் பெற்றார். இறுதியில் மனையை விற்று, மாண்புடைய மனைவியையும் விற்க முன்வந்தார்.

மனைவியாரை பெற்றுக்கொண்டு பொன் கொடுக்க ஆளில்லாமை கண்டு செய்வதறியாது திகைத்தார்; சித்தம் கலங்கினார் அடிகளார். மன வேதனை தாளாமல் மனை நலமிக்க மங்கை நல்லாளையும் அழைத்துக் கொண்டு படம்பக்கநாதர் திருக்கோவிலை அடைந்தார்.

எம்பெருமானின் திருமுன் பணிந்தெழுந்து, ''ஐயனே! திருவிளக்குப் பணி நின்று விடுமாயின் இவ்வெளியேன் மாள்வது திண்ணம். அம்பலத்து ஒளிவிடுகின்ற அகல் விளக்குகளை எண்ணெய் வார்த்து ஏற்ற முடியாது போனால் நான் உதிரத்தை வார்த்து விளக்கேற்றுவேன்'' என்று மகிழ்ச்சி பொங்க மொழிந்தார்.

திருவிளக்குகளை முறையோடு வரிசையாக அமைத் தார். எண்ணெய்க்குப் பதிலாக உதிரத்தைக் கொடுக்க உறுதிபூண்டிருந்த கலியநாயனார் வாள் எடுத்து வந்து தமது கழுத்தை அரியத் தொடங்கினார்.

திருத்தொண்டர்களை தடுத்தாட்கொள்ளும் தம்பிரான் எழுந்தருளி நாயனாரது திருக்கரத்தைப் பற்றினார்.

ஆலயத்துள் பேரொளி எழுந்தது.

திருவிளக்குகள் எண்ணெய் வழியப் பிரகாசமாக ஒளிபரப்பின.

எங்கும் பிறைமுடிப் பெருமானின் அருள் ஒளி நிறைந்தது. நாயனார் கழுத்தில் அரிந்த இடம் அகன்று

முன்னிலும் உறுதி பெற்றது. நாயனாரும் அவரது மனைவியாரும் மெய்யுருகி நின்றனர்.

சடைமுடிப் பெருமானார் அன்னையுடன் அலங்கார விடை மீது எழுந்தருளி அன்புத் தொண்டர்க்கு காட்சி கொடுத்தார்.

கலிய நாயனாரும் அவரது மனைவியாரும் எம்பெருமானை நிலமதில் வீழ்ந்து பலமுறைப் பணிந்து எழுந்தனர்.

இறைவன் கலிய நாயனாருக்குப் பேரின்பப் பெருவாழ்வு அளித்து இறுதியில் சிவபதம் புகுந்து சிறப்புற்றிருக்குமாறு திருவருள் செய்தார்.

கலியனுக்கு அடியேன்

46

திரு சத்தி நாயனார்

சோழ வள நாட்டிலே அமைந்துள்ள வரிஞ்சையூர் பதியிலே வேளாளர் குலத்திலே சத்தி நாயனார் என்னும் நாமமுடைய சிவத்தொண்டர் வாழ்ந்து வந்தார்.

இவர் இளமை முதற்கொண்டே சடைமுடியுடைய விடையவர் திருவடியைச் சிந்தையில் இருத்தி வந்ததோடு சிவனடியார்கள் சேவடிகளையும் தமது சென்னி மீது தாங்கி வழிபட்டு வந்தார்.

சத்தி நாயனார் சிவனடியார்களைப் பழித்து யாரேனும் இகழ்ந்து பேசினால் அக்கணமே அவர்களது நாவினை குறட்டினால் பிடித்து அரிவார். இத்தகைய வலிய மனமும் சக்தியும் வாய்க்கப் பெற்று ஒழுகி வந்தமை யால்தான் இவர் சத்தி நாயனார் என்று திருநாமம் பெற்றார்.

சிவனடியார்களை எவரும் இகழாவண்ணம் காத்து வரும் பணியில் தம்மை முழுக்க முழுக்க அர்ப்பணித்தார்.

ஆடுகின்ற அரசர்க்கு அளவிலா தொண்டாற்றி வந்த இத்திருத்தொண்டர், மன்னுள் ஆனந்தத் தாண்டவம் ஆடுகின்ற அம்பலவாணனுடைய அழகிய சிலம்பணிந்த சேவடி நீழலை அடைந்தார்.

கழற்சத்தி வரிஞ்சையர்கோன் அடியேன்

47

ஐயடிகள் காடவர்கோன் நாயனார்

உலகம் புகழ அரசோச்சிய பல்லவர்களின் தலைநகரமாகிய காஞ்சியில் பல்லவப் பேரரசருள் ஒருவராய் விளங்கியவர்தான் ஐயடிகள் காடவர்கோன் என்பவர்.

வெண்கொற்றக்குடை நிழலில் அமர்ந்து நீதிபிறழா மல் சைவ சமயத்தை வளர்த்து ஆட்சிபுரிந்து வந்தார்.

இவ்வேந்தர் வீரத்திலும் விவேகத்திலும் சிறந்து விளங்கினாற்போல் பக்தியிலும், இறை வழிபாட்டிலும் மேம்பட்டு விளங்கினார். அரனாரின் திருவடித் தொண்டினைப் பேணி அரசாண்டார். கல்வி கேள்வி களில் சிறந்து விளங்கினார்.

நல்ல தமிழ்ப் புலமை மிக்க இப்பூபாலன் வெண்பா பாடும் திறம் பெற்றிருந்தார். வண்ணத் தமிழ் வெண்பாவால் வேணி பிரானை வழிபட்டார்.

ஐயடிகள் காடவர்கோன் வடமொழியையும், தென் மொழியையும், இயல், இசை, நாடகத்தையும் வளர்க்க அரும்பாடு பட்டார்.

சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோவில்கள் தோறும் சென்று திருசடை அண்ணலை வழிபட எண்ணினார்.

சிவ வழிபாட்டில் சித்தத்தைப் பதிய வைத்த மன்னர்க்கு அரசாட்சி ஒரு பெரும் பாரமாகத் தெரிந்தது.

ஆட்சிப் பொறுப்பைத் தமது குமாரன் சிவ விஷ்ணு விடம் ஒப்புவித்தார். குமாரனுக்கு முடிசூட்டி மகிழ்ந்த மாமன்னன் ஒருநாள் அனைவரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு சிவயாத்திரையைத் தொடர்ந்தார்.

பற்பல தலங்களுக்குச் சென்று, எம்பெருமானை உள்ளங் குழைந்து உருகி துதித்து, ஆங்காங்கே தம் புலமையால் வெண்பா பல புனைந்தருளிய காடவர்கோன் நாயனார், கண்ணுதலார் திருவடி நீழலை அடைந்து இன்புற்றார்.

ஐயடிகள் காடவர்கோன் அடியார்க்கும் அடியேன்

48

திரு கணம்புல்ல நாயனார்

வடவெள்ளாற்றின் தென்கரையிலே அமைந்துள்ள இருக்குவேளூர் என்னும் தலத்திலே வாழ்ந்து வந்த பெருங்குடி மக்களுக்கெல்லாம் ஒப்பற்ற தலைவராய் வாழ்ந்தவர் கணம்புல்ல நாயனார் என்னும் சிவனருட் செல்வர்.

இத்தவசீலர் திருசடைநாதர் எழுந்தருளியிருக்கும் கோவில்களுக்கு நெய்விளக்கு ஏற்றும் நற்பணியை நாள்தோறும் தவறாமல் செய்து வந்தார்.

கோவில்களுக்கு ஒளி ஏற்றுவதால் இருளடைந்த மானிடப்பிறவி என்னும் அஞ்ஞான இருள்நீங்கி அருளுடைய ஞான இன்ப வீட்டை அடைய வழி பிறக்கும் என்பதனை உணர்ந்தார்.

இவ்வாறு நற்பணி செய்து வந்த நாயனாருக்குச் செல்வம் குறைந்து வறுமை வளரத் தொடங்கியது. அந்த நிலையிலும் திருவிளக்கு ஏற்றும் பணியைத் தவறாமல் செய்து வந்தார்.

இந்த நிலையில் நாயனார் இருக்குவேளூரில் வறியராய் இருக்க விரும்பவில்லை. தம்மிடமுள்ள நிலபுலன்களை விற்று ஓரளவு பணத்தோடு சிவ யாத்திரையை மேற்கொள்ளுவான் வேண்டி ஊரை விட்டே புறப்பட்டார். ஊர் ஊராகச் சென்று கோவில்தோறும் நெய் விளக்கேற்றியவாறு தில்லையை வந்தடைந்தார்.

எம்பெருமானைப் பணிந்து பேரின்பம் பூண்டார். தில்லைப்பதியை விட்டுச் செல்ல மனமில்லாத அடிகளார் அவ்வூரில் தனியாக வீடு எடுத்து வசிக்க லானார். அடியார் அவ்வூரில் தங்கியிருந்து பெருமானை உளம் குழைந்து உருகிப் போற்றி விளக்கேற்றும் திருப்பணியை மேற்கொள்ளலானர்.

தில்லைத் திருவிடத்தில் அமைந்துள்ள திருப்புலீச்சரம் என்னும் சிவன் கோவிலுக்கு விளக்கேற்றும் பணியை மேற்கொண்ட அடியார் வறுமையால் மனம் வாடினார்.

விற்பதற்குக் கூட மேற்கொண்டு மனையில் பொருள் இல்லையே என்ற நிலை ஏற்பட்டதும் நாயனார் ஊராரிடம் இரப்பதற்கு அஞ்சிய நிலையில் உடல் உழைப்பினால் செல்வம் சேர்க்கக் கருதினார். அதற்கான கணம்புல்லை அரிந்து வந்து அவற்றை விற்று பணமாக்கி நெய் வாங்கி விளக்கேற்றி வந்தார்.

எம்பெருமான் சோதனையால் கணம்புல்லும் விற்பனையாகவில்லை. இதனால் இடர்பட்ட நாயனார், கணம்புல்லையே திரித்து அழகிய விளக்காக எரித்தார். ஆலயங்களில் விளக்குகள் பெரும்பாலும் ஜாமம் வரைக்கும் எரிவது வழக்கம். கணம்புல் யாமம் வரைக்கும் எரியாமல் சீக்கிரமே அணைந்துவிட்டது.

கணம்புல் நாயனார் அன்புருகும் சிந்தனையுடன் என்புருக அத்திரு விளக்கில் தமது திருமுடியினை வைத்து இன்பம் பெருக நமச்சிவாய நாமம் என்று சொல்லி விளக்காக எரிக்கத் தொடங்கினார்.

திருப்புலீச்சரத்து மணிகண்டப் பெருமான் அதற்கு மேல் பக்தரைச் சோதிக்க விரும்பவில்லை. பெருமான் பக்தருக்கு சக்தி சமேதராய் ரிஷப வாகனத்தில் பேரின்ப காட்சி கொடுத்தார். அடியார் நிலம் கிடந்து சேவித்து, பெருமானைப் போற்றினார்.

எம்பெருமான் தமது அன்பு தொண்டர் கணம்புல்ல நாயனாருக்குச் சிவலோகப் பதவியை அளித்து அருளினார்.

கணம்புல்ல நம்பிக்கு அடியேன்

49

திரு காரி நாயனார்

திருக்கடவூர் என்னும் மறையோர்கள் வாழ்கின்ற வளமிகுந்த இப்பதியிலே காரி நாயனார் என்னும் செந்நாப்புலவர் அவதரித்தார்.

புலமைமிக்க இச்சிவனடியார் தமிழை நன்கு ஆராய்ந்து அறிந்து கவிபாடும் திறத்தினைப் பெற்றிருந்தார்.

இவர் சிந்தையிலே சங்கரர் இருக்க, நாவிலே சரஸ்வதி இருந்தாள். திருவெண்ணீற்றின் பெருமையை உணர்ந்து திருசடை அண்ணலையும், அவர் தம் அடியார்களையும் பேணி வந்தார். ஆலயங்களுக்கு ஆண்டுதோறும் திருப்பணிகள் பல செய்தார்.

ஒருமுறை காரி நாயனார், சொல் விளங்கப் பெருமான் மறைந்து நிற்கும் வண்ணம் தமது பெயரால் காரிக்கோவை என்னும் தமிழ் நூல் ஒன்றினை ஆக்கினார்.

மூவேந்தர்களுடைய உயர்ந்த நட்பினைப் பெற்றார். அவர்கட்கு, அந்நூலின் தெள்ளிய உரையை நயம்படக் கூறினார்.

இவருடைய தமிழ்ப் புலமையை எண்ணி வியப்படைந்த மூவேந்தர்களும் பொன்னும் பொருளும் பரிசாகக் கொடுத்து சிறப்பித்தனர்.

பொறற் குவியலோடு, திருக்கடவூர் திரும்பிய நாயனார், சிவன் கோவில்களைப் புதுப்பித்தார். சிவன் கோவில்கள் பல கட்டி கும்பாபிஷேகம் நடத்தினார். சிவனடியார்களுக்கு அன்போடு அமுதளித்து பெரு நிதிகளை அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்து அகமகிழ்ந்தார்.

தமிழறிவால் நூல்கள் பல இயற்றி பெரும் பொருள் பெற்று அப்பொருளை எல்லாம் சிவாலயத்துக்கும், சிவனடியார்களுக்குமே வழங்கி பேரின்பம் பூண்டார்.

இவ்வாறு கங்கை வேணியரின் கழலினைச் சிந்தையிலிருத்திய தொண்டர் திருக்கடவூரில் கோவில் கொண்டுள்ள அமிர்தகடேசுவரரையும், அபிராம வல்லியையும், பாமாலையாம் பூமாலையால் அல்லும் பகலும் சேவித்தார்.

எம்பெருமான் தொண்டர்க்குப் பேரருள் பாலித்தார். தமது புகழ் உடம்போடு கயிலைமலை சேர்ந்து பேரின்பம் கண்டார் காரி நாயனார்.

காரிக்கு அடியேன்

50

திரு நின்றசீர் நெடுமாற நாயனார்

பாண்டிய மன்னர்கள் தமிழ் வளர்த்த மதுரை மாநகரில் நின்றசீர் நெடுமாற நாயனார் அரசு புரிந்து வந்தார். இவர் சோழ மன்னரின் மகளாகிய மங்கையர்க்கரசியார் என்னும் சிவக்கொழுந்தைப் பட்டத்தரசியாகக் கொள்ளும் பெரும் பேறு பெற்றார்.

இவர் சமணர்களது மாய வலையில் சிக்கிப் பின்னர் ஆளுடைப் பிள்ளையாரின் திருவருளால் சைவ சமயம் சார்ந்து சைவ ஆகம நெறிப்படி ஒழுகினார்.

சங்கத்தமிழ் வளர்த்ததோடு, சைவத்தையும் வளர்த்து, வான்புகழ் பெற்றார்.

ஒரு சமயம், வடபுலத்துப் பகை மன்னனை திருநெல்வேலியில் நடந்த கடும்போரிலே தோற்கடித்து வெற்றிவாகை சூடினார்.

திருநெல்வேலி களத்திலே வெற்றி கண்ட நெடுமாறனைக் கன்னித் தமிழ்த் தெய்வப் புலவர்கள், 'திருநெல்வேலி வென்ற நெடுமாறர்' என்று சிறப்பித்தார்கள்.

இத்தகைய தமது சிறந்த வெற்றிக்குக் காரணம் சிவனாரின் திருவருள் ஒன்றேதான் என்பதை உணர்ந்த நெடுமாறன் ஆலயப் பணிகள் பல புரிந்து ஆலவாய் அண்ணலின் அருளோடு அரசாண்டார்.

உலகில் வீரத்தோடு, திருநீற்று பெருமையை ஓங்கச் செய்த புகழோடு நெடுங்காலம் அரசாண்ட நின்றசீர் நெடுமாற நாயனார் சிவபாதமடைந்து இன்புற்றிருந்தார்.

நின்றசீர் நெடுமாறன் அடியார்க்கும் அடியேன்

51

திரு வாயிலார் நாயனார்

தொண்டை வள நாட்டிலுள்ள சிறப்புமிக்கப் பழம் பெரும் பதியாகிய மயிலாபுரி கடல் வளத்தோடு கடவுள் வளத்தையும் பெற்றுச் செல்வச் சிறப்போடு ஓங்கி உயர்ந்து பொலிவு பெற்றிருந்தது.

இத்திருநகரில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானுக்கு கபாலீசுவரர் என்றும், உமையம்மைக்குக் கற்பகவல்லி என்னும் திருநாமம் உண்டு.

இந்நகரிலே கபாலீசுவரர் கமல மலர் பாதம் போற்றும் அருந்தவத்தினராய் வேளாளர் மரபிலே அவதரித்தவர் தான் வாயிலார் நாயனார் என்பவர்.

இவர் எம்பெருமானின் திருநாமத்தை உள்ளத்தால் பூஜை புரிந்து வந்தார். இறைவனை எப்போதும் நினைக்கக்கூடிய தமது மனக்கோவிலில் இருத்தினார். உணர்வு என்னும் தூய விளக்கேற்றினார். ஒப்பில்லா அரும்பெரும் இன்பம் என்னும் திருவமுதத்தால் வழிபட்டு வந்த வாயிலார் நாயனார் சிவபெருமானுடைய சேவடி நீழலை எய்தும் பேரின்ப வாழ்வு பெற்றார்.

தொன்மயிலை வாயிலான் அடியார்க்கும் அடியேன்

52

திரு முனையடுவார் நாயனார்

சோழவள நாட்டில் உள்ள சிவத்தலங்களில் ஒன்றான திருநீடுர் பதியில் வீர வேளாளர் குடியிலே முனையடுவார் நாயனார் வாழ்ந்து வந்தார். இவர் போர் வீரர்களுக்குத் தலைவராக இருந்து வந்தார்.

இவர், தம்மோடு வீரமிக்க வேறு சில வீரர்களையும் சேர்த்துக் கொண்டு வீர அணி ஒன்றை அமைத்து வைத்துக்கொண்டு இருந்தார். தங்களை நாடி வரும் மன்னருக்கு உதவியாக களம் சென்று அம்மன்னர்க்கு வெற்றியைத் தேடித் தருவார். இஃது ஒரு பழங்கால வழக்கம்.

இவ்வழக்கத்தையே தமது தொழிலாகக் கொண்டு, வாழ்ந்து வந்த முனையடுவார் தமக்கு கிட்டிய ஊதியத்தைச் சிவன் கோவில் திருப்பணிக்கும், சிவனடியார்கள் திருத்தொண்டிற்கும் பயன்படுத்தினார்.

திருநீடுர்ப்பெருமான் பேரருளால் பொன்னும் பொருளும் புகழும் சேர்ந்தது. அத்தனையும் ஆண்டவனுக்கும் அடியவர்க்கும் செலவிட்டார். உலகில் பல்லாண்டு காலம் சிவத்தொண்டு புரிந்து வாழ்ந்தார்.

வேல்நம்பி முனையடுவார்க் கடியேன்

53

திரு கழற்சிங்க நாயனார்

பல்லவ நாட்டை கழற்சிங்கர் என்பவர் மணிகண்டப் பெருமானின் பேரருளால் அறநெறி குன்றாது அரசோச்சி வந்தார்.

இவர் வடபுலத்து மன்னர்களை வென்று வாகை சூடி பொன்னும் பொருளும் பெற்றார். இவ்வாறு பெற்ற பெரு நவநிதிகளை ஆலய வழிபாட்டிற்கும், அடியார்கள் வழிபாட்டிற்கும் பயன்படுத்தினார்.

ஒரு சமயம் மன்னர் திருவாரூரில் எழுந்தருளி யிருக்கும் தியாகேசப் பெருமானைச் சந்திக்க எண்ணி னார். தமது பிராட்டியாருடனும், பரிவாரங்களுடனும் புறப்பட்டார்.

திருவாரூரை அடைந்த நாயனார் பிறைமுடிப் பெருமான் குடிகொண்டிருக்கும் பூங்கோவிலை அடைந்தார். புற்றிடங்கொண்ட நாயகரின் திருமுன் வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்தார்.

பூங்கோவில் புண்ணியரின் அருள்வடிவத்திலே மெய்மறந்து கண்ணிலே நீர்மல்க உள்ளத்திலே அன்பு பொங்கப் பக்தியிலே மூழ்கி வழிபட்டுக் கொண் டிருந்தார் வேந்தர்.

திருக்கோவிலை வலம் வந்து கொண்டிருந்த பட்டத்து நாயகி அழகிய எழில்மிகும் மண்டபங்களைக் கண்டு அதிசயித்தாள். அரசியார், மலர் தொடுத்துக்

கொண்டிருக்கும் மணிமண்டபத்திற்கு அருகே வந்தாள். அங்கு தொண்டர்கள் அமர்ந்து பூத்தொடுத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

எண்ணத்தைக் கவரும் வண்ண மலர்களைக் கண்டதும் அரசியார்க்கு ஆனந்தம் மேலிட்டது. நறுமலர் வாசனையில் சற்று நிலை மறந்தாள். தன்னையறியாத வாறு தரையில் கிடந்த மலர் ஒன்றை எடுத்து மோந்து பார்த்தாள்.

அங்கு கூடியிருந்த தொண்டருள் செருத்துணை நாயனார் என்பவரும் ஒருவர். இவர் அடியார்களுக்கு யாராகிலும், அறிந்தோ, அறியாமலோ அபச்சாரம் ஏதாகிலும் செய்தால் உடனே அவர்களைக் கண்டிப்பார்; இல்லாவிடில் தண்டிப்பார்.

அரசியாரின் செயலைக் கவனித்த செருத்துணை நாயனார் சினம் கொண்டார்.

அரசியாயிற்றே என்று கூடப் பார்க்கவில்லை; அரனாரின் அர்ச்சனைக்குரிய மலர்களை நுகர்ந்து பார்த்துப் பிழை புரிந்த அரசியாரின் மூக்கை வாளால் சீவிவிட்டார் நாயனார்!

பூமகள் போன்ற பட்டத்தரசி மயக்கமுற்று மண் மீது வீழ்ந்தாள். பெருமானை வழிபட்டுக் கொண்டிருந்த மன்னர்க்கு இச்செய்தி எட்டியது. மன்னர் அவ்விடத்திற்கு விரைந்து வந்தார்.

நிலத்தில் துடித்து துவண்டு கிடக்கும் அரசியாரின் பரிதாப நிலையைக் கண்டார். பதை பதைத்துப் போனார்.

"அஞ்சாமல் இக்கொடிய செயலை செய்தது யார்?" என்று கண்களில் தீப்பொறி பறக்கக் கேட்டார்.

அம்மொழி கேட்டு, ''மன்னவா! இச்செயலை செய்தது நான்தான்'' என்று துணிந்து சொன்னார் நாயனார்.

சைவத் திருக்கோலத்திலே நின்றிருந்த செருத்துணை யாரைக் கண்டதும், மன்னரின் மனம் ''அடியார் சினத்துடன் இச்செயல் செய்ததற்கு எமது தேவியார் செய்த பிழைதான் யாதோ?'' என்பதை அறியத் துடித்தது.

மன்னரின் முகத்தில் எழுந்த கேள்விக் குறியின் சாயலைப் புரிந்துகொண்ட செருத்துணையார், ''அரசியார் எம்பெருமானுக்குரிய மலர்களை மோந்து பார்த்தார்'' என்றார்.

அவர் மொழிந்தது கேட்டு மன்னர் மனம் கலங்கினார். அரசர், கரங்கூப்பி வணங்கி, ''ஐயனே! நீங்கள் தண்டனையை முறைப்படி அளிக்கவில்லை'' என்று கூறியவாறே உடைவாளை எடுத்தார்.

''மலரை எடுத்த கையை அல்லவா முதலில் தாங்கள் துண்டித்திருக்க வேண்டும்'' என்று கூறியதோடு நில்லாமல் சட்டென்று அரசியாரின் மலர்க்கையை வெட்டினார். அரசரின் உயர்ந்த பக்தி நிலை கண்டு செருத்துணை நாயனார், மன்னர்க்குத் தலைவணங்கி னார்.

அப்பொழுது புற்றிடங்கொண்ட பெருமான் மன்னர்க்கு அருள் செய்யத் திருவுள்ளம் கொண்டு, சக்திதேவியோடு ரிஷபத்தில் எழுந்தருளினார். பட்டத்தரிசியாருக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தை நீக்கி அருளினார்.

மன்னருடைய சிவபக்தியையும், அடியார்கள் மீது அவர் கொண்டுள்ள பக்தியையும் கண்டு அடியார்கள்,

மன்னரைப் போற்றிப் பணிந்தனர். மன்னரின் புகழ் திக்கெட்டும் பரவியது.

மன்னர் கழற்சிங்க நாயனார் பூவுலகில் பல்லாண்டு வாழ்ந்து அறநெறி பிறழாமல் அரசாட்சி புரிந்தார். முடிவில் எம்பெருமான் திருவருளாலே சிவலோகம் அடைந்து இன்புற்றார்.

காடவற்கோன் கழற்சிங்கன் அடியார்க்கும் அடியேன்

54

திரு இடங்கழி நாயனார்

இயற்கை வளமும், செயற்கை வளமும், தெய்வ வளமும் மிகுந்த கோனாட்டின் தலைநகரம் கொடும்பாளூர்.

குறுநில மன்னர் குலத்திலே – கனகசபையின் திருச்சடை மகுடத்தை பசும்பொன்னால் வேய்ந்த ஆதித்த சோழருடைய குடியிலே அவதரித்தார் இடங்கழி நாயனார்.

பேரும் புகழும் பெற்ற இக் குறுநில மன்னன் விரிசடை அண்ணலின் திருத்தாளினைப் போற்றி வணங்கி வந்ததோடு, அவர் எழுந்தருளியிருக்கும் கோவில்களில் நடக்கும் சிவாகம வழிபாட்டிற்குத்

தேவையான நெல்லையும், பொன்னையும் வாரி வாரி வழ்ங்கினார்.

ஆகமத்திலுள்ள சைவ நெறியையும் வேதத்திலுள்ள தர்ம நெறியையும் பாதுகாத்து வந்த இவர் காலத்தில் சைவம் தழைத்தோங்கியது.

சிவபெருமானுக்குத் திருத்தொண்டுகள் புரியும் தொண்டர்களுக்குப் பல வழிகளில் கணக்கற்ற உதவிகளைச் செய்து அவர்களை ஏற்றிக் கொண்டாடினார் நாயனார்.

இடங்கழி நாயனாரின் வெண்கொற்றக்குடை நிழலில் எண்ணற்ற சிவனடியார்கள் சிவத்தொண்டு புரிந்து வாழ்ந்து வந்தனர்.

அவ்வாறு சைவம் வளர்த்த சிவனடியார்கள் பலருள் இவரும் சிவனடியார்களுக்கு திருவமுது செய்து மகிழும் அருந்தவப் பணியை மேற்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார்.

அச்சிவனடியார் புரியும் திருப்பணிக்கு இடைஞ்சல் ஏற்பட்டது. அமுது அளிப்பதற்குப் போதிய நெல் கிட்டாமல் அவதிப்பட்டார். நெல் தட்டுப்பாட்டால் அவரது விருந்தோம்பல் அறத்துக்கும் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டது. சிவத்தொண்டர் செய்வதறியாது சித்தம் கலங்கினார். மனம் தளர்ந்தார். முடிவில் அவர் அரண்மனைக் களஞ்சியத்தில் நெல்லைச் சேமித்து வைத்திருப்பதை உணர்ந்தார்.

நள்ளிரவு வேளையில் நாயனார் அரண்மனைக்குள் நுழைந்து நெல் கட்டு நிறைகளுள்ளிருந்து நெல்லை கவர்ந்து எடுத்தார்.

திருட்டு தொழிலில் அனுபவம் இல்லாததால் இவ்வடியார் அரண்மனைக் காவலர்களிடம் சுலபமாக

மாட்டிக்கொண்டார். அடியாரைக் கைது செய்து, இடங்கழியார் முன் நிறுத்தினார்கள்.

காவலர் வாயிலாக விவரத்தைக் கேள்வியுற்ற அரசர் அடியாரின் சிவப்பொலிவைக் கண்டு திகைத்தார்.

''ஐயனே! சிவக்கோலம் தாங்கியுள்ள தேவரீர் இத்தகைய இழிவான தொழிலைச் செய்யக் காரணம் யாது?'' என்று வேதனையோடு கேட்டார் வேந்தர்!

''சோழப் பெருந்தகையே! அடியேன் சிவனடியார் களுக்குத் திருவமுது செய்து ஒழுகும் திருப்பணியைத் தவறாமல் நடத்தி வந்தேன். எமது சிறந்த சிவப் பேற்றிற்கு இடர் ஏற்பட்டது. அதனால் அரண்மனைக் களஞ்சியத்தில் உள்ள நெல்லைக் கவர்ந்து செல்வது என்ற முடிவிற்கு வந்தேன்.''

சிவனடியார் செப்பியது கேட்டு சிந்தை நெகிழ்ந்த சோழர் பெருமான் அடியவரைக் காவலினின்று விடுவித்து பணிந்து தொழுதார்.

''அடியேனுக்கு இவ்வடியார் அல்லவா களஞ்சியம் போன்றவர்'' என்று பெருமிதத்தோடு கூறினான் வேந்தன். அவ்வடியார்க்குத் தேவையான பொன்னை யும், பொருளையும் கொடுத்தனுப்பினார். அத்தோடு அரசர் மன நிறைவு பெறவில்லை.

''களஞ்சியத்திலுள்ள நெற்குவியல்களையும், பொன் மணிகளையும் தமது நாட்டிலுள்ள சிவனடியார்கள், அவரவர்களுக்குத் தேவையான அளவிற்கு வேணவும் எடுத்துச் செல்லட்டும். எவ்வித தடையும் கிடையாது!'' என்று நகரமெங்கும் பறைசாற்றுங்கள் என்று மன்னன் கட்டளை இட்டான்.

இவ்வாறு இடங்கழி நாயனார் சிவனடியார்களுக்குப் பொன்னும், பொருளும் எடுத்துச் செல்ல, உள்ள

உவகையோடு உத்தரவிட்டு சிவனடியார்களை மேன்மேலும் கௌரவப்படுத்தினான்.

திருவெண்ணீற்றின் பெருமைக்குத் தலைவணங்கிய குறுநிலக் கொற்றவன் கொன்றை மலர் அணிந்த சங்கரனின் சேவடிகளைப்பற்றி நீடிய இன்பம் பெற்றார்.

தான்நம்பி இடங்கழிக்கு அடியேன்

55

திரு செருத்துணை நாயனார்

அறம் வழுவாத நெறியினைக் கொண்ட பழங்குடி பெருமக்கள் வாழும் சீரும், செல்வமும் ஒருங்கே அமையப் பெற்றது தஞ்சாவூர். இத்தலத்தில் வீரமிகும் வேளாண் மரபில் செருத்துணை நாயனார் என்னும் சிவத்தொண்டர் வாழ்ந்து வந்தார்.

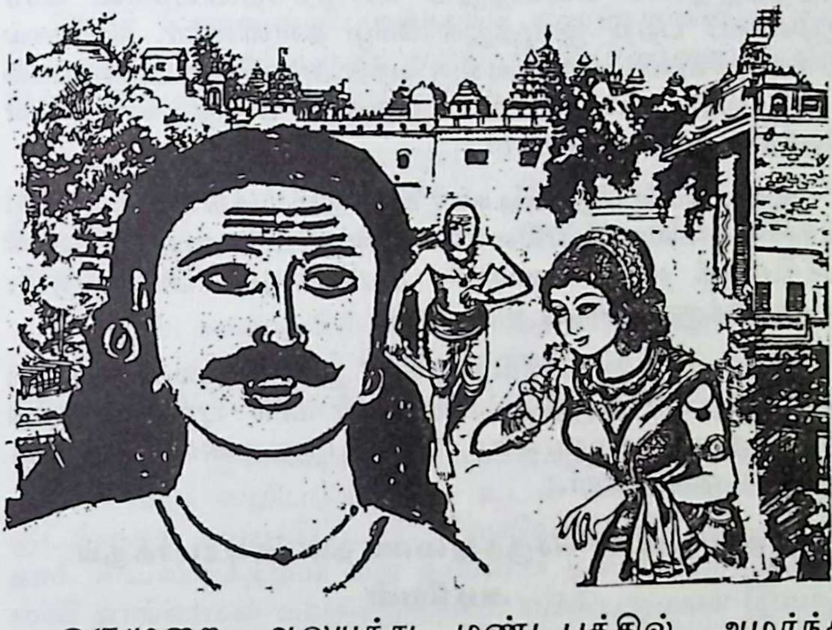
இவரது தூய வெண்ணீற்று உள்ளத்தில் எழுகின்ற உணர்வுகளை எல்லாம் எம்பெருமான் பாதகமலங்களின் மீது செலுத்தினார். ஆராக்காதலுடன் சிவனடியார்களுக்கு அரும்பணியாற்றி வந்தார். அடியார்களைக் காப்பதில் பணிவோடு மிக்கத் துணிவையும் பெற்றிருந்தார்.

அடியார்களுக்கு யாராகிலும் அறிந்தோ அறியாமலோ அபச்சாரம் ஏதாகிலும் செய்தால் உடனே அவர்களைக்

கண்டிப்பார்; இல்லாவிடில் தண்டிப்பார். ஆலயத்துள் நடைபெறும் இறைவழிபாடு எவ்வித இடையூறுமின்றி நடைபெற அரும் பாடுபட்டார்.

அடியார்களின் நலனுக்காகத் தம் உடல்பொருள் ஆவி மூன்றையும் தியாகம் செய்யவும் துணிந்த நெஞ்சுரம் படைத்தவர்.

இச்சிவனடியார் திருவாரூர்த் தியாகேசப் பெருமானுக்கு இடையறாது எத்தனையோ வழிகளில் அருந்ததொண்டாற்றி வந்தார்.

ஒருமுறை ஆலயத்து மண்டபத்தில் அமர்ந்து செருத்துணை நாயனார், பகவானுக்காக பூ தொடுத்துக் கொண்டிருந்த தருணத்தில் எதிர்பாராமல் ஒரு சம்பவம் நடந்தது.

ஆலய வழிபாட்டிற்காக வந்திருந்த பல்லவப் பேரரசன் காடவர்கோன் கழற்சிங்கனுடைய பட்டத்து ராணி மண்டபத்தருகே கிடந்த பூவை எடுத்து முகர்ந்து பார்த்தாள்.

அம்மண்டபத்தருகே அமர்ந்து பூத்தொடுத்துக் கொண்டிருந்த செருத்துணை நாயனார் அரசியாரின் செயலைக் கவனித்துச் சினங்கொண்டார்.

அரசியாயிற்றே என்றுகூடப் பார்க்காமல் அரனாரின் அர்ச்சனைக்குரிய மலர்களை முகர்ந்து பார்த்த குற்றத்திற்காக பட்டத்துப் பெருந்தேவியாரின் கார் குழலைப் பற்றி இழுத்துக் கீழே தள்ளினார். வாளால் மூக்கை சீவிவிட்டார். அங்கு வந்த அரசரிடம் அஞ்சாமல் நடந்தவற்றைப் பற்றி உரைத்து தமது செயலின் திறத்தினை விளக்கினார்.

ஆண்டவன் மீது அடியார் காட்டும் பக்தியைக் கண்டு அரசன் தலைவணங்கினான். ஆண்டவர் அடியார்களின் பக்திக்குத் தலைவணங்கி, அரசர்க்கும், அரசிக்கும், அடியார்க்கும் அருள் செய்தார்.

இவ்வாறு வால்மீகிநாதரின் தூய திருவடிகளுக்கு இடையறாது திருத்தொண்டுகள் பல புரிந்து வந்த செருத்துணை நாயனார் எம்பெருமானின் திருவடி நீழலில் ஒன்றினார்.

மன்னவனாம் செருத்துணை தன் அடியார்க்கும்

அடியேன்

56

திரு புகழ்த்துணை நாயனார்

செருவல்லிப்புத்தூர் என்னும் தலத்திலே தோன்றியவர் தான் புகழ்த்துணையார் என்னும் சிவத்தொண்டர்.

இவர் செருவல்லிப்புத்தூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனை ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை இடையறாது ஓதி சிவாகம முறைப்படி வழிபட்டு வந்தார்.

ஒருமுறை நாடு முழுவதும் பஞ்சம் ஏற்பட மக்கள் கோவிலுக்குப் போவதைக்கூட நிறுத்திவிட்டு, உணவு கிடைக்கும் இடம் எங்கே? என்று தேடித் தேடி அலைந்தனர்.

ஆனால், ஈசனடியில் நேசம் வைத்த புகழ்த்துணையார் மட்டும், பஞ்சத்தைப் பெரிதாக எண்ணாமல், எம்பெரு மானை எப்பொழுதும் போல் பூசித்து வரலானார்.

ஒருநாள் இவ்வடியார் சிவலிங்கத்துக்குத் திருமஞ்ச னம் செய்து வழிபடுகையில் உடல் தள்ளாமையினால் குடத்தைத் தவறவிட்டார். சிவலிங்கத்தின் மீது விழுந் தார். சிவலிங்கத்தின் மீது நாயனார் தலை மோதியதால் வலி தாங்காமல் மயக்கமுற்றார். எம்பெருமான் இவரது மயக்க நிலையை உறக்க நிலையாக்கினார். எம்பெருமான் நாயனாரது கனவிலே எழுந்தருளினார்.

''பஞ்சத்தால் மக்கள் நாடு நகரம் துறந்து சென்றபோதும் நீ மட்டும் எம்மையே அணைந்து எமக்காக வழிபட்டு பணியாற்றியமைக்காக யாம் உமக்கு

பஞ்சம் நீங்கும்வரை எமது பீடத்தில் உமக்காகப் படிக்காசு ஒன்றை வைத்து அருள்கின்றோம்'' என்று திருவாய் மலர்ந்து அருளினார் அரனார்.

துயிலெழுந்த தொண்டர் பீடத்திலிருந்த பொற்காசு கண்டு சிந்தை மகிழ்ந்து, சங்கரரின் சேவடியைப் பணிந்தார். முன்போல் இறைவனுக்குத் திருத்தொண்டு புரியலானார்.

பஞ்சம் வந்த காலத்தும் பக்தியில் நின்றும் சற்றும் வழுவாமல் வாழ்ந்த நாயனார், பல்லாண்டு காலம் பூவுலகில் வாழ்ந்து பகவானின் திருவடியைச் சேர்ந்தார்.

பொன்னடிக்கே மனம் வைத்த புகழ் துணைக்கும் அடியேன்

57

திரு கோட்புலி நாயனார்

காவிரி பாயும் சோழவள நாட்டிலே – நாட்டியத்தான் குடி என்னும் சிவத்தலத்தில் – வீரவேளாளர் மரபிலே வாழ்ந்தவர் கோட்புலி நாயனார்.

இச்சிவத்தொண்டர் சோழருடைய படைத் தலைவராகப் பணியாற்றி வந்தார்.

இவர் அஞ்சாத வீரர். கொலை செய்வதில் வல்ல புலி போன்ற குணம் மிக்கவராதலால், இவருக்கு கோட்புலியார் என்று காரணப் பெயர் ஏற்பட்டது.

இப்பெயர் இவரது இயற்பெயராக இருக்கும் என்று எண்ணுவதற்கில்லை. எண்ணற்றப் போர்க்களம் சென்று பகையரசர்களை வென்று மன்னர்க்கு எல்லையற்ற வெற்றியைத் தேடிக் கொடுத்தார். அதனால் அவருக்கு இச்சிறப்புப் பெயர் ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

வீரம் வளர்ந்த கோட்புலியார் அரனாரிடத்து எல்லையில்லா பக்தி பூண்டிருந்தார். இவர் தமக்கு கிடைக்கும் அளவற்ற நிதிகள் அத்தனைக்கும் நெல் வாங்கி வீட்டில் மலை மலையாகக் குவித்தார். சேமித்த நெற்குவியலைக் கோவில் திருப்பணிக்குப் பயன் படுத்தினார்.

ஒருமுறை நாயனார் அரச கட்டளையை ஏற்றுப் போர்முனைக்குப் புறப்பட்டார். போருக்குப் போகும் முன்னே தம் குடும்பத்தாரிடமும், உறவினரிடமும், சுற்றத்தாரிடமும், ''எம்பெருமானுக்காகச் சேமித்து வைத்த நெல்லை யாரும் தன் சொந்த உபயோகத்திற்காக எடுக்கக் கூடாது. அவ்வாறு எடுப்பது சிவத் துரோகமாகும். இது இறைவன் ஆணை. கோவில் திருப்பணிக்கு எவ்வளவு வேண்டுமென்றாலும் எடுத்துக் கொடுக்கலாம்'' என்று திட்டவட்டமாகக் கூறிவிட்டு புறப்பட்டார்.

கோட்புலியார் சென்ற சில நாட்களுக்கெல்லாம் நாட்டில் பஞ்சம் ஏற்பட்டது. மக்கள் எல்லோரும் உணவு கிடைக்காமல் கஷ்டப்பட்டனர்.

அச்சமயம் கோட்புலியாரின் உறவினர் பசியின் கொடுமை தாங்காமல் அடியார் வழிபாட்டிற்காகச்

சேமித்து வைத்திருந்த நெல்லைத் தாராளமாக எடுத்துச் செலவு செய்தனர்.

போருக்குச் சென்றிருந்த கோட்புலியார் வெற்றி பெற்று நாடு திரும்பினார். சுற்றத்தார்களும், உறவினர்களும் நெற்குவியலை எடுத்து உண்டதை அறிந்து சினங்கொண்டார்.

எம்பெருமானுக்கு வழிபாடு செய்யாமல் தங்கள் வறுமைக்கு நெல்லைப் பயன்படுத்திக்கொண்ட சுற்றத்தார் அத்தனை பேரையும் அழைத்தார்.

ஒருவரையும் தப்பி ஓடிவிடாதபடி காவல்புரியச் செய்து தம் தந்தையார், தாயார், உடன்பிறந்தார் மனைவியர்கள், சுற்றத்தார் ஆகிய அனைவரையும் வாளினால் வெட்டி வீழ்த்தினார்.

அதன் பிறகு அவரது வாளுக்குத் தப்பிய பிழைத்தது ஓர் ஆண்பிள்ளை! அப்பிள்ளையைக் கண்ட காவலன் நாயனாரிடம், ''ஐயனே! பாலகன் நம் குடிக்கு ஒரே புதல்வனாகும். இவன் அன்னத்தை உண்டதில்லை. இக்குழந்தையை மட்டுமாவது கொல்லாமல் அருள்புரியும்'' என்று பணிவோடு வேண்டினான்.

அவன் மொழிந்ததைக் கேட்டு, மேலும் கோபம் வளர நாயனார், ''இப்பாலகன் அன்னத்தை உண்ணாவிடினும், அன்னத்தை உண்ட அன்னையின் மூலைப் பாலை உண்டவன்'' என்று கூறி அக்குழந்தையையும் தமது வாளினால் இரு துண்டாக்கினார்.

அப்பொழுது சடைமுடிப் பெருமானார் விடையின் மீது எழுந்தருளினார். ''அன்பனே! உன் உடைவாளால் உயிர் நீத்தோர் அனைவரும் பிறவி என்னும் பாவத்தை விட்டு அகன்றவராயினர். அவர்கள் சிவபுரியில்

இன்புற்று வாழ்வர். நீ இந்நிலையில் நம்முடன் அணைவாய்'' என்று அருள் புரிந்தார் சிவபெருமான்.

கோட்புலியார் காட்டிய பக்தியின் சக்தி அனைவர்க்கும் பிறவாப் பெருவாழ்வைக் கொடுத்தது!

வேல்நம்பி கோட்புலிக்கும் அடியேன்

58

திரு பத்தராய்ப் பணிவார்

பத்தராய்ப் பணிவார்கள் என்போர் எப்பொழுதும் எம்பெருமான் திருவடிக்கே அன்பு பூண்டு பக்தியுடன் ஒழுகும் அருந்தவத்தினையுடைய தொகையடியார் ஆவர்.

விடையவர் திருவடியைப் பேணும் சிவனருட் செல்வர். எவரைக் கண்டாலும் தாய்ப்பசுவைக் கண்ட கன்றைப்போல் உள்ளம் உருகி உடல் பூரித்துப் பக்தி வெள்ளம் பெருக இன்மொழி கூறிப் பணிவர்.

எவரேனும் அரனாரை அர்ச்சனை புரியக் கண்டால் அவர்கள்பால் ஆராக்காதல் பூண்டு மகிழ்ந்து சிந்தை குளிர்ந்து வணங்கி இன்புறுவர். எல்லாப் பணிகளையும் சிவார்ப்பணமாக கருதுபவர். புண்ணியத்தையும்,

புகழையும் விரும்பாமல் மேன் மேலும் உவகை பொங்க வழிபடுவர்.

சிவக் கதைகளைக் கேட்டுச் சிந்தை மகிழ்வர். பிறவிப் பெருந்துன்பத்தைப் பெற்று அல்லலுறாமல் அன்பினோடு சிவப் பணிகள் புரிந்து புவனம் வியக்கப் பெரும் புகழ் பெற்று ஓங்கி நிற்பர்.

எம்பெருமானுடைய கமலமலர்ப் பாதங்களை அடைவதற்கு இவர்களே உரியவர்கள். சிவபெருமானை மெய்யுருக அபிஷேக ஆராதனை செய்து பூசிப்பர்.

இச்சிவனரும் செல்வர்க்கு பக்தியால் கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருகிவரும். அவ்வாறு பெருகி வரும் கண்ணீர் மேனியிலுள்ள திருவெண்ணீற்றை அழிக்கும். எந்நேரமும் சித்தத்தைச் சிவன்பால் அர்ப்பணித்து நிற்கும் ஒப்பற்ற அன்புச் செல்வர்கள் இவர்கள் என்றால் அஃது ஒருபோதும் மிகையாகாது!

பத்தராய்ப் பணிவார்கள், நின்றாலும், இருந்தாலும், கிடந்தாலும், துயின்றாலும், விழித்தாலும், இமைத்

தாலும் ஆனந்தத் தாண்டவம் ஆடுகின்ற ஐயனின் பொன்மலர்ப் பாதங்களையே நினைத்திருக்கும் பெருந்தகையாளர்களாக விளங்குபவர்.

பத்தராய்ப் பணிவார் எல்லார்க்கும் அடியேன்

59

திரு பரமனையே பாடுவார்

''பரமனையே பாடுவார்'' என்ற தொகையடியார் தென்மொழியிலும் வடமொழியிலும் ஏனைய திசை மொழியிலும் அரவணிந்த அண்ணலின் புகழைப்பாடி பரவசமடைபவர்கள்.

''உலகில் மனிதன் பிறவிப் பயனை உணர வேண்டுமென்றால் அரனாரையும் அவர்தம் அடியார் களையும் வழிபட வேண்டும்'' என்ற வாழ்க்கை நெறி வழி நின்று பரமனையே பாடுவர். மன்றிலே நடம் புரியும் வள்ளலையே பேரின்பம் காண பேரருள் புரியும் பெருமான் என்று உள்ளத்திலே நிலையாக வைத்து உள்ளம் உருகியபடி இன்புறுவர்.

பரமனையே பாடுவார் அடியார்க்கும் அடியேன்

60

சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்

சிவபெருமானுடைய திரு உருவத்தை யோக நெறியாலே சித்தத்திலே வைத்துப் பிற நினைவுகளைத் தடுத்து இகத் தெளிவைக் காணும் ஆற்றல் பெற்ற அருந்தவத்தினர் இத்தொகை அடியார்கள்!

இவர்கள் தத்துவங்கள் எல்லாவற்றையும் கடந்தவர். ஞான நெறிகளின் மேல் காண்கின்ற எல்லா ஒளி களுக்கும் மேலான நிலையில் மனத்தை நிறுத்தியவர்.

சித்தம் சிதறாமல் ஒரு மனமாய் நின்று இறைவனின் திருவருட் கருணையால் நெஞ்சத்தைக் கட்டுப்படுத்து பவர்கள்.

சித்தத்தை சிவன்பாலே வைத்தராகிய தொகை அடியார்களைப் போற்றி வழிபடுதலையே இம்மையில் நாம் பெற்ற பெரும் பேறாக எண்ணி மகிழ்தல் வேண்டும்.

சித்தத்தை சிவன்பால் வைத்தார்க்கும் அடியேன்

61

திருவாரூர் பிறந்தார்

அருவம் ஆகியும், உருவம் ஆகியும், எப்பொருளும் ஆகி நிற்கின்ற இறைவன் அருள் ஒளியோடு எழுந்தருளி இருக்கும் திருவாரூரில் பிறந்தவர்கள் யாவருமே சிவகணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆவர்.

திருவாரூர் என்னும் திருத்தலம் முக்தி பெறுவதற்கு நல்ல மார்க்கத்தை அளிக்கும் ஞான வயல்!

அந்த அளவிற்கு சைவர்கள், ''திருவாரூரில் பிறந் தாலே போதும், முக்தி கிடைக்கும்'' என்ற நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார்கள்.

திருவாரூரில் பிறந்தவர்கள் அன்பிலும் பக்தியிலும் அரனார் வழிபாட்டிலும் மிகமிகச் சிறந்து விளங்கினர்.

தியாகராசப் பெருமான் திருவாரூரில் எழுந்தருளி உலகிற்கு ஞான வாசனையை அருளுகிறார். திருவாரூர் பெருமான் கொடையிற் சிறந்தவர். சுந்தரர் திருத் தொண்டத் தொகையைப் பாட திருவாரூர்ச் சிவனடியார்கள்தான் மூலகாரணம் ஆவார்கள்.

இவ்வாறு ''திருவாரூரில் பிறந்தவர்களுடைய சிறப்பையும், பெருமையையும் ஒருவராலும் உரைக்க உண்ணாது'' என்று உரைக்கிறார் சேக்கிழார் பெருமான்.

உலகை உய்விக்கும் பொருட்டு, பெருமைமிக்கத் திருவாரூரில் பிறந்த சிவகணத்தவர்கள் திருநாமம் போற்றிப் பணிவோமாக!

திருவாரூர் பிறந்தார்கள் எல்லார்க்கும் அடியேன்

62

முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்

சைவ சமயத்தின் அடிப்படை நூல்கள் எம்பெருமானால் அருளிச் செய்யப் பெற்ற இருபத்தி எட்டு ஆகமங்கள் ஆகும்.

கோயில்களில் இவ்வாகம வழியே நித்திய நைமித்திக வழிபாடுகள் நடைபெறுவது வழக்கம்! இத்தகைய, ஆகம முறைப்படி வழிபாடு புரிதற்குரிய பெரும் பேற்றை பெற்றவர்கள் ஆதி சைவர்கள்.

முப்போதும் முக்கண்ணர் திருவடியைப் பூசிக்கும் இனியவர். திருமஞ்சனம் செய்து பூ மலரைக் கொட்டிக் குவித்துப் போற்றும் ஆதி சைவர்களே இறைவனின் திருமேனியினைத் தீண்டும் உரிமையையும் பெற்று உய்பவர்கள் ஆவார்கள். வழி வழியாக வேதாகமங்களை ஓதுபவர்கள்.

இச்சைவ அந்தண குலத்தார் திருக்கோயில்களில் சிவலிங்க பூசை புரியும் பெருமையைப் புகழ்ந்துரைப்பது என்பது அரியதாகும். இவர்களுடைய பெருமையும் புகழும் போற்றுதற்குரிய அருட் செயலாகும்!

முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்க்கடியேன்

63

முழு நீறு பூசிய முனிவர்

எம்பெருமானுடைய அடியார்கள் திருமேனியல் அணி செய்யும் சிவச் சின்னங்கள் திருவெண்ணீரும் உருத்திராட்சமும் ஆகும்.

திருநீறு கற்பகம், அநுகற்பகம், உபகற்பகம் என்று மூன்று வகைப்படும்.

இம் மூன்று வகையான திருநீற்றையும் அணிவதினால் பிறவிப் பிணியைப் போக்கி நலம் பெற மார்க்கம் ஏற்படுகிறது!

நோயின்றிக் கன்றையுடைய பசுவின் சாணத்தைப் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தைச் ஜபித்து ஏற்று பஞ்சகவ்யம் விட்டுப் பிசைந்து உலர்த்தி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். சிவராத்திரி அன்று சிவமந்திரத்தால் வேள்விகள் நடத்தி நெருப்பில் இடவேண்டும்.

கொழுந்து விட்டு எரியும் ஓமத்தீயில் சாணம் வெள்ளைப் பொடியாக – நீராக எரிந்து விடுகின்றது.

இத்திருநீற்றை சிவபெருமானார் திருவடிகளை வாழ்த்தி வணங்கி, பயபக்தியுடன் எடுத்தல் வேண்டும். இத்தகைய திருவெண்ணீறு ‘கற்பகம்’ என உரைக்கப்படும்.

காட்டிலே உலர்ந்து கிடக்கும் பசுவின் சாணத்தைப் பொடி செய்து, ஆவின் நீரை ஊற்றி, நன்றாகப் பிசைந்து

உலர்த்த வேண்டும். திருஓமம் வளர்த்து, கொழுந்து விட்டு எரியும் ஓமத்தீயில் இட்டு எரிக்க வேண்டும். இத்திருவெண்ணீறு அநுகற்பகம்.

பசுக்கள் மேயும் காட்டில் மரங்கள் பற்றி எரிந்து அதனால் உண்டான நீரும், பசுக்கள் கட்டி வைத்த இடங்களில் தீப்பற்றி வெந்துபோன நீரும், செங்கல்சுட்ட காளவாயிலில் உண்டான நீரும், ஆகிய இவற்றைத் தனித்தனியே பசுவின் நீரினால் நன்றாகப் பிசைந்து உலர்த்த வேண்டும். அவற்றைத் திருமந்திரம் ஓதி உருண்டை உருண்டையாக உருட்டி வைத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

இவ்வாறு செய்யப்பட்ட உருண்டைகளை மடங்களில் உள்ள சிவாக்கினியில் இட்டு வேக வைத்தல் வேண்டும். இப்படித் தீயில் இட்டு எடுத்த திருநீறு உபகற்பம் ஆகும். இந்தப்படி அல்லாது அகற்பம்.

இவற்றுள் எந்த வெண்ணீற்றையாயினும் உடல முழுவதும் பூசிக் கொள்ளலாம். ஆனால் திருநீற்றை பூசிக்கொள்வதற்கென்று சில விதிமுறைகள் உண்டு. அதைத் தட்டாமல் கடைப்பிடித்தல் வேண்டும்.

தூய்மையில்லாத இடங்களில் நடக்கும்போது திருநீறு அணியவே கூடாது. திருநீற்றை அணியும்போது அவற்றைக் கீழே சிந்தாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இவ்வாறு முழுநீறு பூசிய முனிவர்களைச் சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள் தொகையடியார்களில் ஒருவராக்கி சிறப்பித்துப் பாடி உள்ளார்.

முழு நீறு பூசிய முனிவர்க்கும் அடியேன்

64

திரு அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்

"அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் என்று திருநாமம் பூண்டவர்கள் திருத்தொண்டத் தொகையில் அடங்காத ஏனைய சிவனருட் செல்வர்கள் ஆவர்'' என்று அனைவரையும் போற்றியுள்ளார் சுந்தரர்.

மூவேந்தர்கள் ஆண்ட தமிழ்நாட்டில் மட்டுமின்றி வேறு மண்டலங்களிலும் முக்கண்ணன் பாதகமலங் களைப் பணிவோரும் இத்தொகையில் சேர்வார்கள்.

திருத்தொண்டத் தொகையில் வரும் நாயன்மார் களுக்கு முற்பட்டு வாழ்ந்த சிவனடியார்களும், அடிச்சார்ந்தார் ஆவர்.

சிவனாரின் திருவடியை வழிபடுவோர் அனைவருமே அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் என்ற தொகையடியாருக்குள் அடங்கிவிடுகிறார்.

சேக்கிழார் இவ்வுண்மையைப் பாடலால் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் உணர்த்தி அருளுகிறார்.

அப்பாலும் அடிசார்ந்த அடியார்க்கும் அடியேன்

65

திரு பூசலார் நாயனார்

ஒழுக்கத்தால் எக்காலமும் ஓங்கி உயர்ந்த தொண்டை மண்டலத்திலே திருநின்றவூர் எனும் திருத்தலத்தில் வேதியர்கள் மரபிலே தோன்றியவர் பூசலார் நாயனார்.

இவரது உள்ள உணர்வெல்லாம் கங்கையணிந்த சங்கரனின் சேவடியில் மட்டுமே பதிந்திருந்தது. ஆகம வேத, சாஸ்திர நெறிகளைக் கற்றுத் தேர்ந்திருந்தார் நாயனார்.

''பிறை அணிந்த பெருமானுக்குத் தமது ஊரில் எப்படியும் கோவில் ஒன்று கட்டவேண்டும்'' என்று திருவுள்ளம் கொண்டார்.

ஆலயம் அமைப்பதற்கான செல்வத்தை அவரால் திரட்ட முடியவில்லை. பூசலார் மனம் புண்பட்டு நைந்தார். செய்வதறியாது சித்தம் கலங்கி ஏங்கினார் நாயனார்.

''புறத்தேதான் புற்றிடங்கொண்ட பெருமானுக்குக் கோவில் எழுப்ப இயலவில்லை; அகத்திலே, அண்ணலாருக்கு, என் மனதிற்கு ஏற்ப எவ்வளவு பெரிய கோவில் வேண்டுமானாலும் கட்டலாம் அல்லவா?'' என்று தமக்குள் தீர்மானித்தார்.

அதற்குத் தேவையான நிதி, கருங்கல், மரம், சுண்ணாம்பு முதலிய கருவி, கரணங்களை எல்லாம் மனதிலே சேர்த்துக் கொண்டார். ஒரு நல்ல நாள் பார்த்து, தனி இடத்தில் அமர்ந்து ஐம்புலங்களையும் அடக்கி

ஆகம முறைப்படி மனத்திலே கோவில் கட்டத் தொடங்கினார்.

இரவு பகலாக கோவில் அமைப்பதையே சிந்தையாகக் கொண்டு இறைவன் கோவிலை அகத்தே இருத்தி கர்ப்பகிருஹம், ஸ்தூபி, அலங்கார மண்டபம், திருமதில்கள், திருக்குளம், திருக்கிணறு, கோபுரம் முதலிய அனைத்தும் புத்தம் புதுப் பொலிவோடு உருவாக்கினார்.

நாயனாருக்குப் புறத்தே கோவில் எழுப்புவதற்கு எத்தனை நாளாகுமோ, அத்தனை நாளானது, அகத்தே கோவில் எழுப்புவதற்கு!

இதே சமயத்தில், காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டு வந்த பல்லவ தேசத்து மன்னன் காஞ்சி யிலே ஈசனுக்கு கற்கோவில் ஒன்று கட்டி முடித்தான்.

நாயனார் மானசீகமாகக் கும்பாபிஷேகம் நடத்த இருந்த அதே நன்னாளில் காஞ்சியிலும் கும்பாபி ஷேகத்துக்குரிய நாள் குறித்து அதற்கான எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து கொண்டிருந்தான் மன்னன்.

கும்பாபிஷேகத்திற்கு முதல் நாள் இரவு எம்பெருமான் மன்னனின் கனவிலே எழுந்தருளினார்.

''அன்பா! திருநின்றவூரில் குடியிருக்கும் நம்முடைய அன்பனாகிய பூசலார் தமது உள்ளக் கோவிலில் கட்டி முடித்துள்ள கோயிலுக்கு நாளை கும்பாபிஷேகம். அந்த ஆலயத்துள் நாளை நாம் எழுந்தருள சித்தம் கொண்டுள்ளோம். ஆதலால் நீ வேறு ஒரு நாளில் கும்பாபிஷேகத்தை வைத்துக்கொள்வாயாக'' என்று மொழிந்து மறைந்தருளினார்.

பல்லவர் கோமான் கண் விழித்தெழுந்தான். கனவை நினைத்து வியந்தான். திருநின்றவூர் சென்று அச்சிவனடி

யாரைச் சந்தித்து அவரது திருக்கோவிலையும் தரிசித்து வருவது என்று ஆவல் கொண்டான் மன்னன்; அமைச்சருடனும், பரிவாரங்களுடனும் புறப்பட்டான்.

திருநின்றவூரை அடைந்த அரசன், ''பூசலார் அமைத்துள்ள திருக்கோவில் எங்குள்ளது?'' என்று பலரைக் கேட்டான். ஊர் முழுவதும் தேடினான். எவருக்கும் தெரியவில்லை.

இறுதியில் மன்னன் அவ்வூரிலுள்ள எல்லா அந்தணர்களையும் வரவழைத்துப் பூசலாரைப் பற்றி வினவ, அவர்கள் மூலம் பூசலார் இருக்குமிடத்தைத் தெரிந்து கொண்டான் மன்னன்.

பூசலார் இருப்பிடம் நோக்கிப் புறப்பட்டான் மன்னன். பூசலாரைக் கண்டான். அவரது அடிகளைத் தொழுது எழுந்தான்.

''அண்ணலே! எம்பெருமான் என் கனவிலே தோன்றி நீங்கள், அவருக்காக எட்டு திக்கும் வாழ்த்த, திருக்கோவில் கட்டி அமைத்துள்ளதாகவும், இன்று நீங்கள், அத்திருக்கோவிலில் ஐயனை எழுந்தருள்விக்க நன்னாள் கொண்டுள்ளதாகவும், அதனால் நான் காஞ்சியில் கட்டி முடித்த திருக்கோவில் கும்பாபிஷேகத்தை வேறு நாள் பார்த்து வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் கட்டளையிட்டு அருளினார்.

இவ்வெளியோன், தேவரீர் கட்டி முடித்துள்ளத் திருக்கோயிலைத் தரிசித்து வழிபட பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு வந்துள்ளேன். தாங்கள் அமைத்துள்ள அத்திருக்கோவில் எங்குள்ளது?'' என்று கனிவோடு வினவிப் பணிவோடு வணங்கினான் மன்னன்.

மன்னன் மொழிந்ததைக் கேட்டு பூசலார் பெரும் வியப்பில் மூழ்கினார்.

அவர் உடல் புளகம் போர்ப்ப மன்னனிடம், ''காடவர் கோமானே! அடியேனையும், ஒரு பொருளாகக் கொண்டு இறைவன் இங்ஙனம் திருவாய் மலர்ந்து அருளினார் போலும்! இவ்வூரில் அரனார்க்கு ஆலயம் அமைக்க அரும்பாடுபட்டேன். பெருமளவு பொருள் இல்லா நான், 'புறத்தே தான் ஆண்டவனுக்குக் கோவில் கட்ட முடியவில்லை. அகத்தேயாகிலும் கட்டுவோம்' என்ற எண்ணத்தில், வேறு வழியின்றி எனது உள்ளத்திலே கோவில் கட்டினேன். இன்று அவரை இத்திருக்கோவி லில் பிரதிஷ்டையும் செய்து கும்பாபிஷேகமும் புரிகிறேன்'' என்றார்.

அடியார் மொழிந்தது கேட்டு மன்னன் மருண்டான். இறைவழிபாட்டின் இன்றியமையாத சக்தியை உணர்ந்தான். உள்ளக் கோவிலில் குடியேறப் போகும் இறைவனின் அருள் நிலையை எண்ணிப் பார்த்தான்.

''சங்கரனைச் சிந்தையில் இருத்தி, அன்பினால் எழுப்பிய உள்ளக் கோவிலுக்கு ஈடாக, பொன்னும், பொருளும் கொண்டு கட்டிய கோவில் ஒருபோதும் இணையாகாது'' என்பதை உணர்ந்தான். மன்னன் நினைவில் பலவாறு எண்ணி நைந்தான்.

திருமுடிபட பூசலார் நாயனார் திருவடிகளில் வீழ்ந்து அவரைப் போற்றிப் புகழ்ந்தான். மன்னன் பரிவாரங்களுடன் காஞ்சிக்குத் திரும்பினாள்.

பிறையணிந்த பெருமானார் பூசலார் எண்ணியபடியே குறித்த காலத்தில் அவரது உள்ளக் கோவிலில் எழுந்தருளினார். பூசலார் நாயனாரும் சிவபெருமானை உள்ளத்திலே நிறுவிப் பூசனை புரியத் தொடங்கினார்.

அன்று முதல் தினந்தோறும் முக்காலமும் ஆகம நெறி வழுவாமல் நித்திய நைமித்தியங்களைச் செய்து உள்ளக்

கோவில் முக்கண்ணப் பெருமானை வழிபட்டு வந்த நாயனார், பிறவாப் பேரின்பமாகிய பெருமானின் திருவடி நீழலையே அடைந்தார்.

மறைநாவன் நின்றவூர்ப் பூசலார்க்கும் அடியேன்

66

திரு மங்கையர்க்கரசியார்

மங்கையர்க்கரசியார் சோழ மன்னருடைய அன்புடைச் செல்வியராய்ப் பிறந்து பாண்டிய மன்னரது பட்டத்து அரசியானார்.

இவரது இயற்பெயர் மானி என்பதாகும். மங்கையர்க் கெல்லாம் தலைவியான பேறு பெற்றதால் மங்கையர்க் கரசி என்று சிறப்புப் பெயர் பெற்றாள்.

இளமை முதற்கொண்டே எம்பெருமானின் திருவடிகளில் மிகுந்த பற்றுடையவராய் வாழ்ந்து வந்த அம்மையார் பாண்டிய நாட்டில் பரவி வந்த சமணக் கொள்கையை ஒழித்துக்கட்ட அரிய தொண்டாற்றினாள்.

திருஞானசம்பந்தரைத் தமது நாட்டிற்கு அழைத்து வந்து, சமணத்தைப் பின்பற்றி வந்த தமது கணவரான பாண்டியன் நின்றசீர் நெடுமாற நாயனாருக்கு மன மாற்றம் ஏற்படுத்தி சைவராக மாற்றினாள்.

இவ்வாறு மங்கையர்க்கரசியார், சைவத்திற்கும், சைவக் கொள்கைக்கும் ஆற்றிய அருந்தொண்டினை, சேக்கிழார் சுவாமிகள் வெகுவாகப் புகழ்ந்து சிறப்பித்துள்ளார்.

வரிவளையால்மானிக்கும் அடியேன்

67

திரு நேச நாயனார்

காம்பீலி என்னும் பழம்பெரும் பதியில், காளர் மரபில் நேச நாயனார் என்பவர் அவதரித்தார். நேச நாயனார் ஈசரிடத்தும் அவர்தம் நேசரிடத்தும் அளவிலாப் பாசமுடையவராய் வாழ்ந்து வந்தார்.

இவர் மனம் முக்காலமும் முக்கண்ணனின் மென்மலர்த் தாளினை நினைக்க – வாக்கு திருவைந் தெழுத்து மந்திரத்தைச் சொல்ல – காயம் திருசடைபிரானுக்குத் திருப்பணிகள் பல செய்தன.

நேச நாயனார் நெய்தல் தொழிலைச் செய்து வந்தார். சிவனடியார்களுக்கு வேண்டிய ஆடைகளும் கீளும் கோவணமும் நெய்து வழங்கும் பணியைத் தட்டாது செய்து வந்தார்.

நேச நாயனார் சிவனடியார்களுக்காகவே வாழ்ந்தார். உயர்ந்த பேரின்பப் பெருவாழ்வு பெற்று பரமனின் மென்மலர்த்தாள் நீழலை அடைந்தார்.

நேசனுக்கும் அடியேன்

68

திரு கோச்செங்கட் சோழ நாயனார்

வளம்மிக்கச் சோழநாட்டிலே எழிலோடு காணப்படுவது திருவானைக்காவல் என்னும் தெய்வத்தலம். இங்கே காவிரி நதி வற்றாது ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

காவிரியாற்றின் கரையிலே சந்தரதீர்த்தம் என்னும் பெயருடைய பொய்கை ஒன்று அமைந்திருந்தது. அப்பொய்கை கரையிலே குளிர்ச்சோலை ஒன்று உண்டு. அச்சோலையிலுள்ள வெள்ளை நாவல் மரத்தின் தாழே சிவலிங்கம் ஒன்று இருந்தது.

தவமிக்க ஒரு வெள்ளை யானை நாள்தோறும் தனது துதிக்கையால் நீரும், மலரும் எடுத்துவந்து சிவலிங்கத்தை வழிபட்டு வந்தது. இக்காரணம் பற்றியே அப்பதிக்குத் திருவானைக்காவல் என்ற பெயர் வழங்கலாயிற்று.

அங்குள்ள நாவல் மரத்தின் மீதிருந்த அறிவுடைய சிலந்தி ஒன்று சிவலிங்கத்தின் மீது சூரிய வெப்பம் படாமலும், சருகுகள் உதிர்ந்து விழாதவாறும் ஞானத்தோடு நூற்பந்தல் அமைத்தது.

வழக்கம்போல் சிவலிங்கத்தை வழிபட வரும் வெள்ளை யானை சிலந்தி வலையைக் கண்டு எம்பெருமானுக்குத் தூய்மையற்ற குற்றமான செயலை சிலந்தி புரிந்துவிட்டதே எனச் சினந்து கொண்டு நூற்பந்தலைச் சிதைத்துப் பின்னர் சிவலிங்கத்தை வழிபட்டுச் சென்றது.

வெள்ளை யானையின் இச்செயலைக் கண்டு வருத்தமுற்ற சிலந்தி, யானை சென்றதும் மீண்டும் முன்போல் நூற்பந்தலிட்டது. இவ்வண்ணம் சிலந்தி வலை பின்னுவதும் யானை அதனைச் சிதைப்பதுமான செயல்கள் தொடர்ந்து நடந்த வண்ணமாகவே இருந்தன.

ஒருநாள் சிலந்திக்கு கோபம் வந்தது. தான் கட்டும் வலையை அழித்திடும் யானையைக் கொல்ல வேண்டும் என்று முடிவு கட்டியது.

வழக்கம்போல் சிவபெருமானை வழிபட வந்த சிலந்தி யானையின் துதிக்கையில் புகுந்து கடித்தது.

சிலந்தியின் செயலால் சினங்கொண்ட யானை துதிக்கையை ஓங்கி வேகமாக நிலத்தில் அடித்தது. சிலந்தி இறந்தது. அதே சமயத்தில் யானையும் சிலந்தி விடம் தாங்காமல் நிலத்தில் வீழ்ந்து மடிந்தது.

❖❖❖

திருக்கைலாயமலையில் சிவகணத்தவருள் புட்பதந்தன், மாலியவான் என்ற இருவர் இருந்தனர். இவர்களுக்குள் சிவத்தொண்டில் தாமே சிறந்தவர் என்று

கருதி ஒருவருக்கொருவர் பொறாமையும், கோபமும் கொண்டு கொதித்தெழுந்தனர்.

புட்பதந்தன் மாலியவானைச் சிலந்தியாகப் பிறக்குமாறு சபித்தனன்.

மாலியவான் புட்பதந்தனை யானையாகுமாறு சபித்தனன். இவ்வாறு யானையாகவும், சிலந்தியாகவும் பிறந்த இரு சிவகண்த்தவர்களும் எம்பெருமானுக்கு செய்த திருத்தொண்டால் வீடு பேற்றை எய்தினர்.

இறைவன் யானைக்கு சிவபதம் அளித்தார். சிலந்தியைச் சோழர் குலத்தில் உதித்து கோவில்கள் அமைத்துச் சிவத்தொண்டு புரிய அருள் செய்தார். யானையைக் கொல்லச் சிலந்தி முதலில் முயன்றதால் அதற்கு மட்டும் மறுபிறப்பு ஏற்பட்டது.

சிலந்தியும் வெள்ளை யானையும் எம்பெருமான் அருளால் வீடுபேறு பெற்று முன்போல் சிவகணத் தலைவர்களாய் எம்பெருமானுக்குத் திருத்தொண்டு புரியலாயினர்.

சோழ அரசரான சுபவேதர் கமலாவதியாருடன் சோழவளநாட்டை அரசு புரிந்து வந்தான். திருமணமாகி நெடுநாட்களாகியும் மக்கட் பேறு இல்லாமல் போனதால் மன்னன் மனைவியாருடன் தில்லையை அடைந்து அம்பலவாணரது திருவடியை வழிபட்டு பெருந்தவமிருந்தார்!

கூத்தப்பெருமான் திருவருள் புரிந்ததற்கு ஏற்ப சிலந்தி வந்து கமலவதியின் மணிவயிற்றில் கருவடைந்தது. மணிவயிற்றில் கரு வளர்ந்து குழந்தை அவதரிக்கும் தருணம் நெருங்கியது.

அப்பொழுது சோதிட வல்லுனர்கள் "இக் குழந்தை இன்னும் ஒரு நாழிகை கழித்துப் பிறக்குமேயானால்

மூவுலகத்தையும் ஆளக் கூடிய ஆற்றலைப் பெறக்கூடிய குழந்தையாக இருக்கும்'' என்றார்கள்.

சோதிடர் மொழிந்தது கேட்டு அம்மையார், ''ஒரு நாழிகை தாமதித்துத் தமக்குக் குழந்தை பிறக்க வேண்டும்'' என்ற எண்ணத்தில் தம்மைத் தலைகீழாகக் கட்டித் தொங்க விடுமாறு கட்டளையிட்டார்.

அவ்வண்ணமே அரசியாரைக் கட்டினர். சோதிடர் சொல்லிய நல்லவேளை நெருங்கியதும் அரசியார் ஆணைப்படி கட்டவிழ்த்தார்கள். அரசியாரும் அழகிய ஆண் மகவைப் பெற்றெடுத்தாள்.

அரசியார் தலைகீழாக தொங்கியதால் சற்று நேரம் குழந்தையின் கண்கள் சிவந்திருந்தன. அரசியார் அன்பு மேலிட அக்குழந்தையை உச்சிமோந்து ''என் செல்வக்கோச் செங்கணான்'' என்று வாஞ்சையோடு கொஞ்சினாள். ஆனால் அரசியார்க்கு, அக்குழந்தையைப் பாலூட்டி, சீராட்டி வளர்க்கும் பாக்கியம் இல்லாமற் போனது. குழந்தை பிறந்த சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அரசியார் ஆவி பிரிந்தது.

சுபதேவர் தமது மகனை வளர்த்து வில் வித்தையில் வல்லவனாக்கி வேதாகமங்களிலும் மேம்பட்டவனாக்கி னார்.

உரிய பருவத்தில் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்று நடத்த அவனை ஆளாக்கினார். சுபதேவர் மகனுக்கு முடிசூட்டிவிட்டு காடு புகுந்து அருந்தவம் புரிந்து எம்பெருமானின் திருவடி நீழலை அடைந்தார்.

கோச்செங்கட் சோழர் இறைவன் அருளால் முற்பிறப்பை உணர்ந்து அரனார் மீது ஆராக்காதல் பூண்டு ஆலயம் எழுப்பத் தம்மை முழுக்க முழுக்க அர்ப்பணித்துக் கொண்டார்.

திருவானைக்காவலில் ஆலயம் ஒன்று கட்டி யானை நுழையாதபடி சிறு வாயில் அமைத்தார். மற்றும் சோழ நாட்டில் ஆங்காங்கே அழகிய அம்பலங்கள் அநேகம் கட்டி முடித்தார்.

இவர் எம்பெருமானுக்கு எழுபது கோவில்களும், திருமாலுக்கு மூன்று கோவில்களும் எழுப்பியதாகக் கூறப்படுகிறது.

இறுதியில் கோச்செங்கட் சோழர் தில்லையில் தங்கி தியாகேசப் பெருமானை முக்காலமும் முறையோடு வழிபட்டுத் தில்லையம்பலத்து ஆடுகின்ற கூத்தபிரானது பாத கமலங்களில் வைகி இன்பமெய்தினார்.

உலகாண்ட செங்கணார்க்கும் அடியேன்

69

திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனார்

சோழவள நாட்டிலே அமைந்துள்ள எருக்கத்தம் புலியூர் என்னும் நகரில் ஓர் பெரிய சிவன் கோவில் உண்டு. அக்கோவிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவனுக்கு, நீலகண்டேசுவரர் என்றும், சக்திக்கு நீலமலர்க் கண்ணம்மை என்றும் பெயர். தலவிருட்சம் வெள்ளெருக்கு.

இத்தகைய தெய்வ வளமிக்க நகரில், பாணர் மரபில் பிறந்தவர் நீலகண்ட யாழ்ப்பாணர். இவரது மனைவி மதங்க சூளாமணி. இசையே உருவெடுத்த பாணரும், அவரது வாழ்க்கைத் துணைவியாரும், நீலகண்டேசுவரர் புகழை யாழில் இனிமையுடன் உள்ளம் உருக இசைத்து எல்லையில்லா இன்பம் எய்தினர்.

இவர்கள் சிவத்தலங்கள் தோறும் சென்று யாழ் இசைத்து எம்பெருமான் அருள் பெற்று பெருமை யுற்றனர்.

சோழவள நாட்டிலுள்ள எல்லா சிவன் கோவில்களையும் கண்டுகளித்துப் பேரின்பம் பூண்ட பாணரும் அவரது மனைவியாரும் மதுரையம்பதிக்குச் சென்றனர்.

பாணர் தம் மனைவியோடு திரு ஆலவாய் அண்ணலாரது ஆலயத்தின் புறத்தே நின்று எம்பெருமானின் புகழை யாழில் சுருதிகூட்டி பண்ணமைத்துப் பாடிக் கொண்டிருந்தார்.

பண்டை நாட்களில், பாணர் மரபினோர் ஆலயத்துள் சென்று இறைவனை வழிபடுவது கிடையாது. புறத்தே நின்று வழிபடுவதையே நியதியாகக் கொண்டிருந் தார்கள்.

பாணரின் யாழிலே உள்ளம் உருகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் தமது பக்தனைக் காக்க திருவுள்ளம் கொண்டு மதுரையம்பதி சிவத்தொண்டர்கள் கனவில் எழுந்தருளி னார்.

யாழ்ப்பாணரையும், அவரது மனைவியாரையும் கோவிலுள் அழைத்து வந்து தரிசனம் செய்வதற்கு ஆணையிட்டார். அவ்வாறே பாணர் கனவிலும் எழுந்தருளினார்.

''பாணரே! உம்மை, எம்மிடம் அழைத்து வந்து தரிசனம் செய்து வைக்க ஆவன செய்துள்ளோம்'' என்று அருள்வாக்கு சொல்லி மறைந்தார்.

மறுநாள் வழக்கம்போல் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் மனைவியாருடன் கோவிலின் புறத்தே அமர்ந்து யாழ் இசைத்து தம்மை ம்மறைந்த நிலையில் பாடிக் கொண்டிருந்தார்.

அப்பொழுது தொண்டர்கள் அவர்களைக் கண்டு வணங்கி எம்பெருமானின் ஆணையைக் கூறி அவர்களை அகத்து எழுந்தருளுமாறு பணிவோடு கேட்டுக் கொண்டனர்.

அவர்களும் தொண்டர்களின் வேண்டுகோளுக் கிணங்கி கோவிலுக்குள் சென்று மண்டபத்தில் அமர்ந்தனர். பக்தி வெள்ளத்தில் மூழ்கிய அன்பர் இருவரும் தரை ஈரமாக இருப்பதனை கூட பொருட் படுத்தாமல், ஈரத்தரையில் அமர்ந்து மெய்மறந்து யாழை மீட்டி பாடத் தொடங்கினர்.

இவருடைய இன்ப இசையில் மயங்கிய மதுரையம்பதி ஈசன் தரையின் குளிர்ச்சி பட்டு யாழின் சுருதி கெட்டுவிடுமே என்று திருவுள்ளம் பற்றினார்.

அசரீரி வாயிலாக பெருமான் ''நிலத்திலிருந்து பாடினால் ஈரத்தால் யாழ் கெட்டுவிடும். எனவே அவர்கட்கு அமர்ந்து பாடப் பலகை ஒன்று இடுங்கள்'' என்று திருவாய் மலர்ந்து அருளினார்.

அப்பொழுது அத்தொண்டர்கள் அவர்களுக்கு அழகிய பீடம் ஒன்றை எடுத்து வந்து அதன் மீது அமர்ந்து பாடுமாறு செய்தனர்.

பீடத்தில் அமர்ந்த யாழ்ப்பாணரும், மதங்கசூளாமணி யும் அழகிய இனிய தெய்வ சக்திமிக்கப் பக்திப்

பாடல்கள் பலவற்றைப் பாடி அனைவரையும் மெய்ம்மறக்கச் செய்தனர். அதன் பிறகு இருவரும் மதுரையம்பதியில் நெடுநாள் தங்கியிருந்து தங்கள் யாத்திரையைத் தொடர்ந்தனர். அடுத்தடுத்துள்ள பல சிவத்தலங்களையும் தரிசித்தவாறு திருவாரூரை அடைந்தனர்.

திருவாரூர் தியாகேசப்பெருமானும், பிராட்டியாரும் பாணர் இசையில் மயங்கினர்.

அன்றிரவு ஈசன் திருவாரூர் மெய்யன்பர்கள் கனவிலே எழுந்தருளி, ''எமது அன்பன் பாணனுக்கு திருக்கோவி

லுள் வேறு வாயில் அமைத்து அதன் வழியாகக் கோவிலுக்குள் அழைத்து வந்து இசை பாடத் துணைபுரிவீர்களாக'' என்று கட்டளையிட்டருளினார்.

மறுநாள் தொண்டர்கள் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் எழுந்தருளும் பொருட்டு வடதிசையில் வாயில் ஒன்று நிர்மாணித்தனர். அதன் வழியாக அவரையும், அவரது மனைவியாரையும் எம்பெருமான் திருமுன் எழுந்தருளச் செய்தனர்.

யாழ்ப்பாணர் வீதிவிடங்கப் பெருமானைக் கண்குளிரக் கண்டு மகிழ்ந்து பக்திப் பாடல்கள் பாடினார்.

சில நாட்களில் அங்கிருந்து புறப்பட்டார். சிவத் தலங்கள் பலவற்றைத் தரிசித்துக் கொண்டே, சீர்காழியை வந்தடைந்து சம்பந்தரை வணங்கினார்.

பாணரின் யாழிசையில் எல்லையில்லா இன்பம் எய்திய திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் அவரையும், அவர் தம் மனைவியாரையும் தம்முடனேயே இருந்து தேவாரப் பதிகங்களை யாழில் இட்டு இசைத்து பாடும் வண்ணம் அருள்புரிந்தார்.

இறுதியில் திருபெருமண நல்லூரில் ஞானசம்பந்தர் திருமணத்தில் தோன்றிய சிவஜோதியில், பாணரும், அவர்தம் மனைவியாரும் கலந்து சிவபதவியை அடைந்தனர்.

திருநீலகண்டத்துப் பாணனார்க்கு அடியேன்

70

திரு சடைய நாயனார்

சைவவளமும், செல்வமும் கொழிக்கும் திருநாவலூர் நகரில் ஆதிசைவர் மரபில் சடையனார் என்னும் சிவத்தொண்டர் பிறந்தார். இவரது மனைவியார் பெயர் இசைஞானியார்.

தமிழுலகம் செய்த தவப்பயனாக சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் இவரது மகனாகப் பிறந்தார். தமது மகனை நரசிங்கமுனையார் தம்மோடு அழைத்துப் போக எண்ணியபோது இவர் மன்னரது அன்பிற்குக் கட்டுப்பட்டு குழந்தையை மறுமொழி பேசாது அனுப்பி வைத்த பெருமையைப் பெற்றவர்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், தாம் பாடியருளிய திருத்தொண்டத் தொகையில் பல இடங்களில் தம் பெற்றோர்களைப் பற்றிச் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார்.

திருத்தொண்டத் தொகை பாடி உலகையெல்லாம் உய்வித்த தெய்வபுதல்வனை ஈன்ற சடைய நாயனாரும், இசைஞானியாரும் இறைவன் திருவடி நீழலை அடைந்து இன்புற்றனர்.

அரனடியே அடைந்திட்ட சடையனுக்கு அடியேன்

71

இசை ஞானியார்

அறுபது நாயன்மார்களுடன் இசை ஞானியாரின் குடும்பமும் சேர்ந்து அறுபத்து மூன்று நாயன்மார் ஆயினர். தாம், தம் கணவர், தம் புதல்வர் என்று குடும்பமே நாயன்மார்களாக உள்ள பெருமையைப் பெற்றனர்.

சடையனார் வாழ்க்கைத் துணைவியான இவ்வம்மை யார் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைப் பெற்றெடுத்துப் பெரும் பேறு பெற்று உய்ந்தார்கள். இச்சைவத் திருவாட்டியாரின் புண்ணிய பயனையும், பெருமையையும், புகழையும் உரைக்கத்தான் ஒண்ணுமோ?

வெள்ளானைச் சருக்கம்

சித்தத்தைச் சிவன்பாற் வைத்து நித்தம் நித்தம் புற்றிடங்கொண்ட பெருமானின் ஞானக் கதிர்களாகிய திருத்தாள்களை போற்றிப் பணிந்து வந்தவாறு பரவை நாச்சியாருடன் இன்புற்று வாழ்ந்து வந்தார் சுந்தரர்.

இவ்வாறு வாழ்ந்து வரும் நாளில் இவருக்கு ''சேரமான் பெருமாள் நாயனாரைக் கண்டுவர வேண்டும்'' என்ற காதல் உள்ளத்திலே ஊற்றெடுத்து பெருகியது.

ஒரு நன்னாள் பரவையாரிடம் விடை பெற்றுப் பூங்கோவில் அமர்ந்து பெருமானின் பொற்கழல்களை பணிந்து அடியார் புடைசூழ திருவஞ்சைக்களம் புறப்பட்டார்.

சோழநாட்டுத் தலங்களை கண்குளிரக் கண்டு வணங்கியவாறு கொங்கு நாட்டிலுள்ள திருப்புக கொளியூரை அடைந்தார்.

வேதியர் வாழ்கின்ற தேரோடும் திருவீதி வழியாக வந்து கொண்டிருந்த சுந்தரர் அவ்வீதியில் எதிர் எதிராக அமைந்துள்ள இரு வீட்டில் நடந்த நிகழ்ச்சியை கண்ணுற்றார்.

ஒரு வீட்டில் அலங்காரமும் ஆனந்தமும் பொங்கிப் பெருகி, மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்கியவாறு இருக்க – மற்றொரு வீட்டில் அமங்கலமான தோற்றமும், அழுகையும் நெஞ்சை உருக்கும் சோகக் காட்சியும் இருக்கக் கண்டார்.

சுந்தரர், அங்குள்ளோரிடம், ''இவ்விரு வீட்டார்க்கும் உள்ள இன்ப துன்பங்களுக்கு காரணம் யாது?'' என்று வினவினார்.

அதற்கு அந்தணர்கள், ''சுவாமி! இவ்விரு வீட்டிலும் இருந்த இரு சிறுவர்கள், அருகிலுள்ள மடுவிற்கு நீராடச் சென்றார்கள். அதில் ஒருவனை முதலை விழுங்கி விட்டது. தப்பிப் பிழைத்த மற்றொருவனுக்கு இப்பொழுது உரிய பருவம் வந்ததும் பெற்றோர்கள் முப்புரி நூல் அணியும் சடங்கினைச் செய்து மகிழ்கிறார்கள்'' என்றனர்.

இதற்குள் அச்சிறுவனை இழந்து அழுது கொண்டிருந்த பெற்றோர்கள், 'சுந்தரர் எழுந்தருளியுள்ளார்' என்று கேள்வியுற்று வேதனையை மறந்த நிலையில் விரைந்தோடி வந்து அவரது திருவடித் தாமரைகளைப் பணிந்தனர்.

அருகிலுள்ளோர் மூலம், 'சிறுவனை இழந்த பெற்றோர்கள் இவர்கள்தான்' என்பதைத் தெரிந்து

கொண்ட சுந்தரர், சோகம் நீங்கி; முகமலர்ச்சியுடன் தம்மை வந்து வணங்கிய பெற்றோர்களைக் கண்டு, ''நீங்களா மகனை இழந்தவர்கள்?'' என்று வியப்பு மேலிடக் கேட்டார்.

''ஆமாம் சுவாமி! அந்நிகழ்ச்சி நடந்து ஆண்டுகள் பல தாண்டிவிட்டன. ஆனால் இப்பொழுது ஐயன் எழுந்தருளியது கண்டு, நாங்கள் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அடைகின்றோம். இம்மையில் நாங்கள் பெற்ற பேறு எவர் பெறுவர்'' என்று கூறி மீண்டும் அவரது திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினர்.

அப்பெற்றோர்களின் அன்பிற்கும், பக்திக்கும் கட்டுப்பட்ட சுந்தரர் அவர்களது துயரை எப்படியும் தீர்ப்பது என்ற உறுதியில் அவர்களிடம் ''குழந்தையை விழுங்கிய மடு எங்குள்ளது?'' என்று கேட்டார். பெற்றோர்கள் சுவாமிகளை அழைத்துக்கொண்டு மடுவிற்குப் புறப்பட்டனர்.

சுந்தரரைத் தொடர்ந்து சிவ அன்பர்களும் சென்றனர். மடுவின் கரையை அடைந்தனர்.

பெற்றோர்கள் சுந்தரரை வணங்கி, ''சுவாமி! எங்கள் குலக் கொழுந்தை விழுங்கிய மடு இதுதான்'' என்று கூறினர்.

சுந்தரர் பெருமாளைத் தியானித்தார். ஆக்கவும், அழிக்கவும் வல்ல அவினாசியப்பரை துதித்து ''ஏற்றான் மறக்கேன்'' எனத் தொடங்கும் பதிகம் ஒன்றைப் பாடினார்.

தேமதூரத் தமிழில் நான்காவது பாட்டைப் பாடி முடிப்பதற்குள் பெரு முதலை ஒன்று நீரிலிருந்து வெளிப்பட்டு பிள்ளையைக் கரையில் கொண்டுவந்து உமிழ்ந்தது.

அன்புப் பெற்றோர்கள் ஓடிச்சென்று தங்களது பச்சிளம் பாலகனை வாரித் தழுவி உச்சிமோந்து அகமும், முகமும் மலர சிறுவனுடன் சுந்தரர் திருவடியைத் தொழுதனர்.

சுந்தரரின் தெய்வீகச் சக்தியைக் கண்டு பக்தர்கள் அதிசயித்து வியந்து போற்றினர். சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் வாழ்க என்ற கோஷம் வானைப் பிளந்தது.

சுந்தரர் அவர்களை வாழ்த்தி அருளினார். அவிநாசியப்பர் ஆலயம் சென்று, பாடிப் பேரின்பம் பூண்டு, மீண்டும் தமது பயணத்தைத் தொடர்ந்தார் சுந்தரர்.

சுந்தரரின் வியக்கத்தக்க அருட்செயலையும், தமது நகருக்கு எழுந்தருளுவதையும் கேள்வியுற்ற சேரர் கொடுங்கோளூரைக் கவின்பெற அலங்கரிக்கத் தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்.

சுந்தரர் வருகையை நாடு முழுவதும் பறையறைந்து அறிவித்தார். சேரப் பெருந்தகையார் யானை மீது புறப்பட்டார்.

அணி, தேர், புரவி, ஆட்பெரும் படையுடனும் மற்ற பரிவாரங்களுடனும், சிவ அன்பர்களுடனும், புறப்பட்ட சேர வேந்தன், சுந்தரரை எதிர்கொண்டு அழைக்க எல்லையிலேயே காத்திருந்தார்.

சுந்தரர் அன்பர்களுடன், தமது சிவயாத்திரையை முடித்தவாறு எல்லையை வந்தடைந்ததும் சேரப் பெருந்தகையார் யானையினின்றும் இறங்கினார். விரைந்தோடிச் சென்று சுந்தரரை ஆரத்தழுவினார். சுந்தரரும், சேரமான் பெருமாள் நாயனாரை ஆரத்தழுவி அகமகிழ்ந்தார். கடல் வெள்ளம்போல் திரண்டு வந்த மக்கள் விண்ணெட்ட வாழ்த்தொலி எழுப்பினர்.

முரசு ஒலிக்க – சங்கு முழங்க – பறை அலற – மேள தாளங்கள் சிவநாமத்தோடு பொங்கி எழ, சேரமான் பெருமாள் சுந்தரரைத் தாம் அமர்ந்து வந்த யானை மீது அமரச் செய்தார். தாமும் பின்னால் அமர்ந்து, வெண் கொற்றக் குடையினைப் பிடித்தார். அனைவரும் அரண்மனையை அடைந்தனர். மன்னனின் எல்லையில்லாப் பக்திக்குத் தலைவணங்கி எல்லையில் கூடியிருந்த பக்தர்கள் ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தனர்.

இரு ஞானமூர்த்திகளும் அரண்மனைக்குள் எழுந்தருளினர். சேரமான் பெருமாள் சுந்தரரைத் தமது அரியணையில் அமரச் செய்து வழிபாடு புரிந்து இன்புற்றார்.

இரு சிவச் செல்வர்களும் மாகோதை மாநகரில் இருந்தவாறே அடுத்துள்ள சிவத்தலங்கள் பலவற்றிற்குச் சென்று பதிகம் பாடிப் பரமனைக் கண்டுகளித்து வந்தனர்.

மாகோதை நகரில் குடிகொண்டிருக்கும் எம்பெருமானை வழிபட்டு வரும் சேரரும், சுந்தரரும், ஆலயத்துள் செல்லும் முன் அடுத்துள்ள அழகிய பொய்கையில் நீராடிச் செல்வது வழக்கம்.

ஒருநாள் இருவரும் பொய்கையில் நீராடிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது சுந்தரர் மட்டும், சற்று முன்னதாகவே நீராடலை முடித்துக் கொண்டு இறைவன் திருமுன்னே வழிபடச் சென்றார்.

சுந்தரரின் உடல் புளகம் போர்த்தது; உள்ளத்திலே அருள் உயர்வு பொங்கி எழுந்தது. சைவப் பழமான சுந்தரர் பேரொளிப் பிழம்புபோல் ஆனார். அவர் கண்களில் கண்ணீர் பெருகியது.

எம்பெருமான் திருமுன் பன்முறை வீழ்ந்து வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்தார். அவரை அறியாத உள்ளக்கிளர்ச்சியும், உடல் நெகிழ்ச்சியும் அவருக்கு உலக மாயையிலிருந்து விடுபடும் பேரின்ப சக்தியைக் கொடுத்தது.

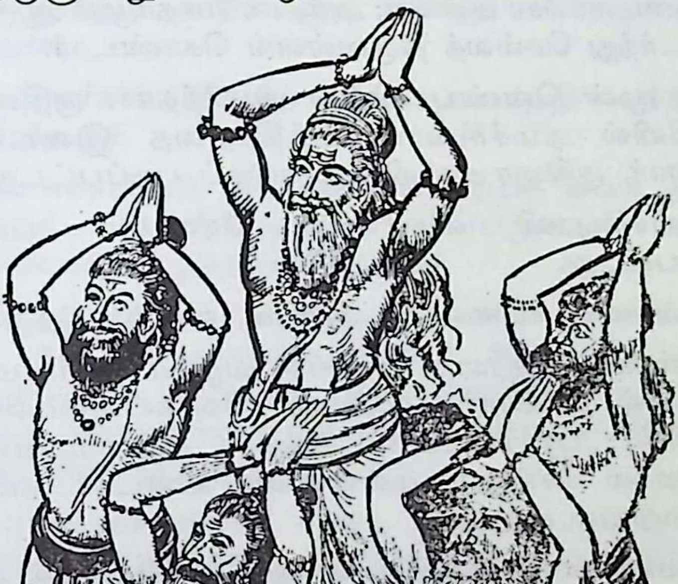
அருளே வடிவான சுந்தரர் ''தலைக்குத் தலைமாலை'' என்னும் பதிகத்தைக் கயிலையரசன் செவிகுளிரப் பாடிப் பரவினார்.

சுந்தரரின் செந்தமிழ்த் தேன் அமுதத்தை அள்ளிப் பருகி மெய்யுருகிய நீலகண்டர் தமது அன்பு ஆலால சுந்தரரைத் திரும்பவும் தம்மோடு அழைத்துக் கொள்ளத் திருவுள்ளங் கொண்டார்.

அதற்கேற்ப எம்பெருமான் அமரர்களை அழைத்து ''ஆலாலசுந்தரரை வெள்ளை யானையில் அழைத்து வருவீர்களாக!'' என்று ஆணையிட்டார்.

அமரர்கள் வெள்ளை யானையுடன் புறப்பட்டு திருவஞ்சைக்களம் அடைந்தனர். ஆரூரரைக் கண்டு வணங்கினர். ஆண்டவனின் ஆணையைக் கூறி ''வெள்ளை யானையில் அமர்ந்து கயிலைக்கு எழுந்தருளுமாறு'' கேட்டுக் கொண்டனர்.

அரனார் அருள் வாக்கிலே, செய்வதறியாது நின்ற சுந்தரர் எம்பெருமானை நினைத்து துதித்தார்.

தேவர்கள், அவரை வலம் வந்து வெள்ளை யானையின் மீது எழுந்தருளச் செய்தனர்.

சுந்தரர் தமது தோழராம் சேரர் நினைவாக வெள்ளை யானை மீதமர்ந்து விண்ணை நோக்கிப் புறப்பட்டார். அமரர்கள் மலர்மாரி பொழிந்தனர்.

பொய்கையினின்றும் வந்த சேரவேந்தன் சுந்தரரைக் காணாது திகைத்தார்.

சுந்தரர் திருக்கயிலை மலைக்கு வெள்ளை யானையில் எழுந்தருளுவதைத் தமது தபோ வலிமையால் அறிந்து கொண்டார் சேர மன்னர்; அக்கணமே தாமும் ஆரூரரைத் தொடர்ந்து செல்லத் திருவுள்ளங் கொண்டார்.

சோழன் வெண்புரவியில் அமர்ந்தார். குதிரையின் செவியில் நமச்சிவாய மந்திரத்தை இடையறாது ஓதினார். குதிரை காற்றினும் கடுகப் புறப்பட்டது.

வெண்புரவி விண்ணை நோக்கிப் பாய்ந்து புறப்பட்டது.

வெள்ளை யானையை அணுகி, வலம் வந்தது.

மன்னர் சுந்தரரை வணங்கி வழிபட்டார். மன்னர் புரவியில், யானைக்கு முன்னதாகவே கயிலைமலையை நோக்கிப் புறப்பட்டார். சுந்தரர் தம்மை வணங்கி முன்னால் செல்லும் மன்னனைக் கண்டார். தமக்குள் புன்முறுவல் பூத்தார்.

வெள்ளை யானையில் வந்து கொண்டிருந்த சுந்தரர் ''தானெனை முன் படைத்தான்'' எனத் தொடங்கும் பதிகத்தைப் பாடியவாறு கயிலைமலைக் கோவிலின் தென்திசை வாயிலை அடைந்தார்.

வேகமாக வந்த சேரமான் வாயில் அடைத்திருப்பது கண்டு திகைத்தார். அங்கேயே சுந்தரர் வருகையை எதிர்பார்த்து நின்றார். சுந்தரர் வந்தார். அங்கே நின்று கொண்டிருந்த சேரமான் பெருமாள் சுந்தரரை நமஸ்கரித்தார்.

இரு சிவச் செம்மல்களும் தமது வாகனங்களை விட்டிறங்கி, திருவாயில்கள் பலவற்றைக் கடந்து, திருவணுக்கன் திருவாயிலை அடைந்தார்கள்.

சேரர் அவ்வாயிலில் தடைபட்டு நின்றார். சுந்தரர் மட்டும் இறைவன் திருவருளால் எம்பெருமான் திருமுன் சென்றார்.

பொன்மயமான கயிலை மாமலையில் வேத முழக்கங்களும், துந்துபி நாதங்களும் ஒலித்த வண்ணமாகவே இருந்தன.

முனிவர்கள் சிரமீது கரம் உயர்த்தி சுந்தரரை வரவேற்றனர்.

தேவகணங்கள், கந்தர்வர்கள் கற்பக மலர் தூவித் துதித்துக் கொண்டிருக்க, எம்பெருமான் கற்பக வல்லியோடு எழுந்தருளியிருந்தார்.

இத்திருக்கோலக் காட்சியைக் கண்டு கண்களில் நீர் மல்க தாய்ப் பசுவைக் கண்டு விரைந்து வரும் இளங்கன்றைப் போல் ஆராக் காதலோடு ஐயன் திருமுன் சென்று அவரது கமலமலர்ப் பாதங்களை பணிந்து துதித்து நின்றார் சுந்தரர்!

ஆலால சுந்தரரைக் கண்ட திருசடை அண்ணல், ஆனந்தப் பெருக்கோடு, ''ஆரூரனே நீ வந்தனையோ?'' என்று திருவாய் மலர்ந்து அருளினார்.

ஐயனின் அமுதமொழிக் கேட்டு அகமும் முகமும் மலர்ந்த சுந்தரர், ''ஐயனே! இந்த ஏழையின் பிழை பொறுத்து, எம்மைத் தடுத்தாட் கொண்ட தெய்வமே! முடிவிலாத் தூய முத்தி நெறியினை அருளிய பெருங்கருணையை எடுத்தருளும் திறத்தினை எமக்கருள வில்லையே?'' என்று சொல்லி பலமுறை பணிந்து எழுந்து சிவானந்தப் பாற்கடலில் அழுந்தி நின்றார்.

பேரின்பப் பெருக்கில் மெய்யுருகி நின்ற தம்பிரான் தோழர், எம்பெருமானிடம், ''நிலவணிந்த நீரணி வேணிய! நின் மலர்க்கழல் சாரும் பொருட்டுச் சாரும் தவத்தையுடைய சேரமான் பெருமாள் திருவணுக்கன் திருவாயிற் புறத்தே தடைபட்டு நிற்கின்றார்'' என பணிவோடு பகர்ந்தார்.

சங்கரர் நந்திதேவரை அழைத்துச் சேரரை அழைத்துவர ஆணையிட்டருளினார். நந்திதேவர் இறைவன் ஆணைப்படி சேரரை அழைத்து வந்தார்.

எம்பெருமான் திருமுன் வந்த சேரமான் பெருமாள் நாயனார் உள்ளமும் உடலும் பொங்கப் பூரிக்க மெய்ம்மறந்து எம்பெருமானின் திருத்தாள்களில் பன்முறை வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்தார்.

எம்பெருமானின் கொவ்வைச் செவ்வாயில் குமிண் சிரிப்பு தவழ சேரரை நோக்கி, ''எமது அழைப்பின்றி நீ ஏன் இவ்வளவு தொலைவு வந்தாய்?'' என திருவாய் மலர்ந்து அருளினார்.

சிரமீது கரங்குவித்து நின்ற சேரமன்னன் எம்பெருமான் திருமுன் தமது பிரார்த்தனையைச் சமர்ப்பித்தார்.

''இவ்வெளியோன் ஆரூரர் கழல் போற்றி ஐயன் திருமுன் அணையப் பெற்றேன். ஐயனின் கருணை வெள்ளத்தால், அடியேன் திருமுன்னே வந்து நின்று சேவித்து நிற்கும் பொன்னான பேறு பெற்றேன். இப்பொழுது இந்த எளியோனுக்குத் தேவரீர்! திருவருள் புரிய வேண்டும்.

ஆரூரரின் அரிய நட்பை இவ்வடியேனுக்கு தந்தருளிய வேத முதல்வனே! எம்பெருமான் மீது பூண்டுள்ள ஆராக்காதலால் இவ்வடியேன் திருவுலா என்னும்

பிரபந்தம் ஒன்று பாடினேன். அதனை ஐயன் திருச்செவி சாத்தி அருளப் பணிவோடு கேட்கின்றேன்'' என்று பிரார்த்தித்தார்.

எம்பெருமான் ''சொல்லுக!'' எனச் சேரர்க்கு ஆணையிட்டருளினார்.

புலமைமிக்கச் சேரப் பெருந்தகையார் அருள்மிக்க ஞானவுலா என்னும் திருக்கயிலாய உலாவை மெய்யுருகப் பாடினார்.

எம்பெருமான் ஞான உலாவினைக் கேட்டு மகிழ்ந்தார். சேரரையும், சுந்தரரையும் சிவகணத் தலைவர்களாக, தமது திருவடி நிழலில் இருக்குமாறு வாழ்த்தி அருளினார்.

சேரமான் பெருமாள் நாயனார் சிவபிரானின் செஞ் சேவடிகளைத் துதித்து திருத்தொண்டு புரியலானார்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார், முன்போல் ஆலால சுந்தரராய், இறைவனின் அணுக்கத் தொண்டராய்த் திருத்தொண்டு புரிந்து வரலானார்.

பூவுலகில் இருந்த பரவையாரும், சங்கிலியாரும் உலகப் பற்றை விட்டகன்று முன்போல் கமலினி, அனிநிந்தையாருமாகி உமாதேவியாரின் சேவடி போற்றும் சேடிகள் ஆயினர்.

திருச்சிற்றம்பலம்

அறுபத்து மூவர் அவதார நந்நாள்

அதிபத்தர்	ஆவணி	ஆயில்யம்
அப்பூதியடிகள்	தை	சதயம்
அமர்நீதியார்	ஆனி	பூரம்
அரிவாள்தாயர்	தை	திருவாதிரை
ஆனாயர்	கார்த்திகை	அஸ்தம்
இசைஞானியார்	சித்திரை	சித்திரை
இடங்கழியார்	ஐப்பசி	கார்த்திகை
இயற்பகையார்	மார்கழி	உத்திரம்
இளையான்குடிமாறர்	ஆவணி	மகம்
உருத்திரபசுபதியார்	புரட்டாசி	அசுவதி
எறிபத்தர்	மாசி	அஸ்தம்
ஏயர்கோன் கலிக்காமர்	ஆனி	ரேவதி
ஏனாதி நாதர்	புரட்டாசி	உத்திராடம்
ஐயடிகள் காடவர்கோன்	ஐப்பசி	மூலம்
கணநாதர்	பங்குனி	திருவாதிரை
கணம்புல்லர்	கார்த்திகை	கார்த்திகை
கண்ணப்பர்	தை	மிருகசீரிஷம்
கலிக்கம்பர்	தை	ரேவதி
கலியர்	ஆடி	கேட்டை
கழறிற்றறிவார்	ஆடி	சுவாதி
கழற்சிங்கர்	வைகாசி	பரணி
காரியார்	மாசி	பூராடம்
காரைக்காலம்மையார்	பங்குனி	சுவாதி
குங்குலியக்கலயர்	ஆவணி	மூலம்
குலச்சிறையார்	ஆவணி	அனுஷம்
கூற்றுவர்	ஆடி	திருவாதிரை
கோச்செங்கட்சோழர்	மாசி	சதயம்
கோட்புலியார்	ஆடி	கேட்டை
சடையனார்	மார்கழி	திருவாதிரை
சண்டேசுரர்	தை	உத்திரம்
சத்தியார்	ஐப்பசி	பூசம்

சாக்கியர்	மார்கழி	பூராடம்
சிறப்புலியார்	கார்த்திகை	பூராடம்
சிறுத்தொண்டர்	சித்திரை	பரணி
சுந்தரர்	ஆடி	சுவாதி
செருத்துணையார்	ஆவணி	பூசம்
சோமாசிமாறர்	வைகாசி	ஆயில்யம்
தண்டியடிகள்	பங்குனி	சதயம்
திருக்குறிப்புத் தொண்டர்	சித்திரை	சுவாதி
திருஞான சம்பந்தர்	வைகாசி	மூலம்
திருநாவுக்கரசர்	சித்திரை	சதயம்
திருநாளைப்போவார்	புரட்டாசி	ரோகிணி
திருநீலகண்டர்	தை	விசாகம்
திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்	வைகாசி	மூலம்
திருநீலநக்கர்	வைகாசி	மூலம்
திருமூலர்	ஐப்பசி	அசுவனி
நமிநந்தியடிகள்	வைகாசி	பூசம்
நரசிங்க முனையரையர்	புரட்டாசி	சதயம்
நின்றசீர் நெடுமாறர்	ஐப்பசி	பரணி
நேசர்	பங்குனி	ரோகிணி
புகழ்ச்சோழர்	ஆடி	கார்த்திகை
புகழ்த்துணையார்	ஆவணி	ஆயில்யம்
பூசலார்	ஐப்பசி	அனுஷம்
பெருமிழலைக் குறும்பர்	ஆடி	சித்திரை
மங்கையர்க்கரசியார்	சித்திரை	ரோகிணி
மானக்கஞ்சாறர்	மார்கழி	சுவாதி
முருகர்	வைகாசி	மூலம்
முனையடிவார்	பங்குனி	பூசம்
மூர்க்கர்	கார்த்திகை	மூலம்
மூர்த்தியார்	ஆடி	கார்த்திகை
மெய்ப்பொருளார்	கார்த்திகை	உத்திரம்
வாயிலார்	மார்கழி	ரேவதி
விறல்மிண்டர்	சித்திரை	திருவாதிரை

திருச்சிற்றம்பலம்

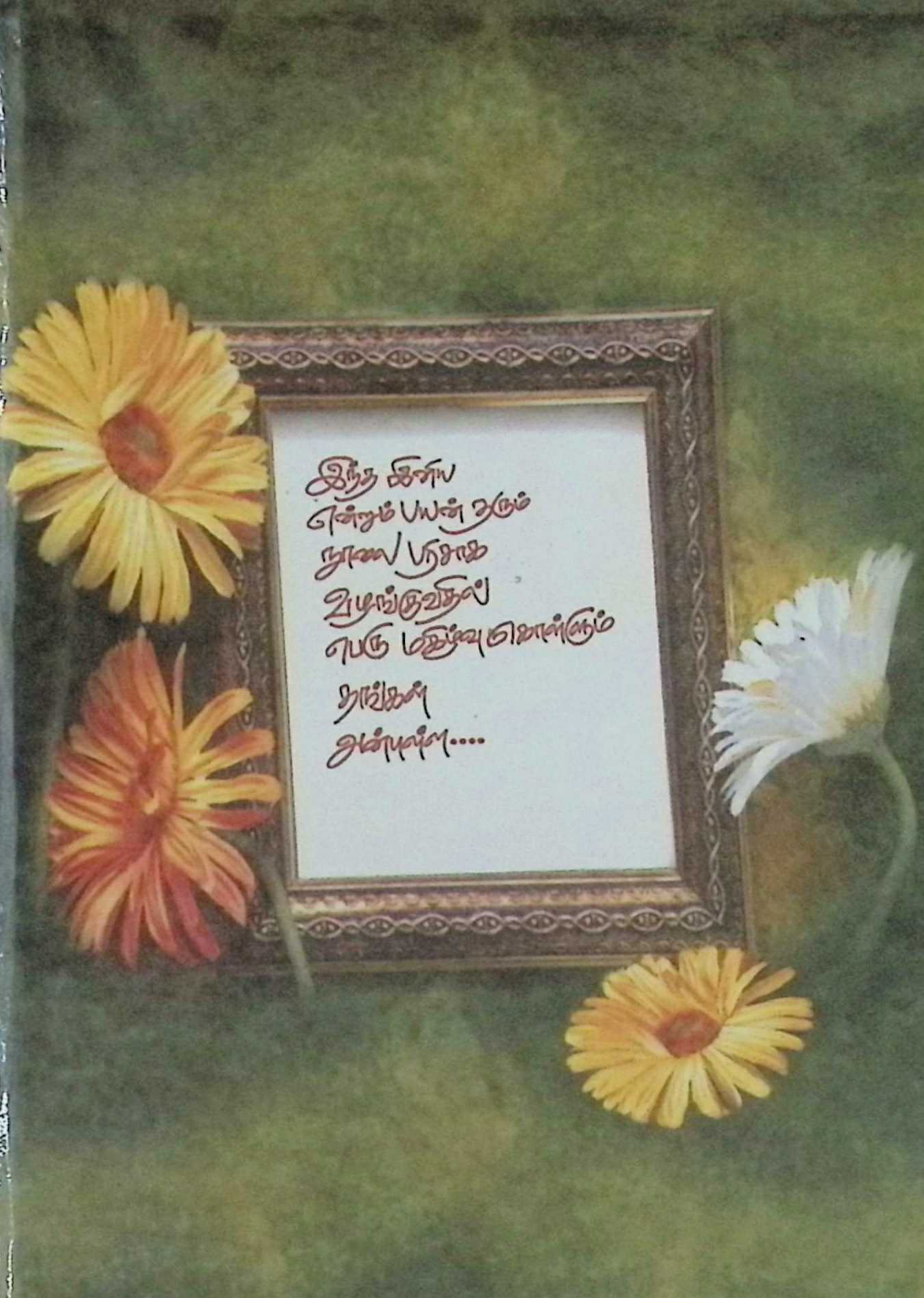
என்றும் இன்பம் பெருகும் இயல்பினால்
நன்று காதலித் துள்ளமும் ஓங்கிட
மன்று ளாரடி யாரவர் வான்புகழ்
நின்ற தெங்கும் நிலவி உலகெலாம்

❀❀❀

உறவுகள் மேம்பட...

குடும்பத்திலும் சரி, அலுவலகத்திலும் சரி, மனித உறவுகளில் விரிசல்கள் ஏற்படாமல் இருக்கவும், ஏற்பட்ட விரிசல்கள் மேலும் பெரிதாகாமல் இருக்க:

- நானே பெரியவன், நானே சிறந்தவன் என்ற அகந்தையை (Ego) விடுங்கள்
- அர்த்தமில்லாமலும் பின்விளைவு அறியாமலும் பேசிக் கொண்டேயிருப்பதை விடுங்கள். (Loose Talk)
- எந்த விஷயத்தையும் பிரச்சனையையும் நாசுக்காக கையாளுங்கள். (Diplomacy) விட்டுக் கொடுங்கள் (Compromise)
- சில நேரங்களில் சில சங்கடங்களைச் சகித்துத்தான் ஆக வேண்டும் என்பதை உணருங்கள் (Tolerance)
- எல்லோரிடத்திலும் எல்லா விஷயங்களையும், அவர்களுக்கு சம்பந்தம் உண்டோ, இல்லையோ சொல்லிக் கொண்டிருக்காதீர்கள்.
- உங்கள் கருத்துக்களில் உடும்புப் பிடியாய் இல்லாமல்,கொஞ்சம் தளர்த்திக் கொள்ளுங்கள். (Flexibility)
- மற்றவர்களுக்குரிய மரியாதையை காட்டவும், இனிய, இதமான சொற்களைப் பயன்படுத்தவும் தவறாதீர்கள். (Courtesy)
- புன்முறுவல் காட்டவும், சிற்சில அன்புச் சொற்களை சொல்லவும்கூட நேரமில்லாதது போல் நடந்து கொள்ளாதீர்கள்.
- பிரச்சனைகள் ஏற்படும் போது அடுத்தவர் முதலில் இறங்கி வர வேண்டும் என்று காத்திருக்காமல் நீங்களே பேச்சைத் துவக்க முன் வாருங்கள்.

இந்த இனிய
என்றும் பயன் தரும்
நூலை பரிசாக
வழங்குவதில்
பெரு மதிப்பு கொள்ளும்
தங்கள்
அன்புள்ள....

அருள் பெற்ற நாயன்மார்கள்

பெரியபுராணம் : அறுபத்து மூவர் வரலாறு

நாகர்கோவில்
கிருஷ்ணன்

நர்மதா வெளியீடு